

WILBUR SMITH

3. BASIM

NEHIR TANRISI

WILBUR SMITH

NEHİR TANRISI

TÜRKÇESİ:

Mehmet Harmancı

Wilbur Smith

(Mısır Dizisi) Cilt1

Nehir Tanrısı (River God)

Eski Mısır'ın görkemli tarihinde adı bilinmeyen ama krallığın geleceğini değiştiren pek çok kahraman yaşadı.

Sürüp giden gizli hayatlarında kimi zaman entrikalar, kimi zaman büyük kahramanlıklar ve ölümsüz aşklar yaşadılar.

Tüm o kahramanların içinde biri vardı ki neredeyse bütün Mısır tarihi içinde önemli bir rol oynadı.

Acılar içinde geçen yaşamına rağmen iyi niyetini asla yitirmedi. İçinde sakladığı derin bilgiler ve gizli güçler onu Mısır'ın geleceğine taşıdı.

O Taita'ydı. Firavunun büyücüsü, şifacısı ve kızının öğretmeni...

Taita'nın görünmez parmakları Eski Mısır'ı şekillendirirken bizler tüm bilgilerimizi gözden geçirmek zorunda kalacağız.

Maceranın gerçek tadına ulaşmak için Nehir Tanrısı'na dua edin!

KİTABIN ORJİNAL ADI

RIVER GOD

YAYIN HAKLARI

WILBUR SMITH © ONKTELİF HAKLARI

AJANSI ALTIN KİTAPLAR

YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş. ©

BASKI

1. BASIM / MART 1993

AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.

Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar – İstanbul

BU KİTABIN HER TURLU YAYIN HAKLARI FİKİR VE SANAT

ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE

TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 975-405-416 – 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk.

Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu – İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 /526 80 12

0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitanlar.com.tr

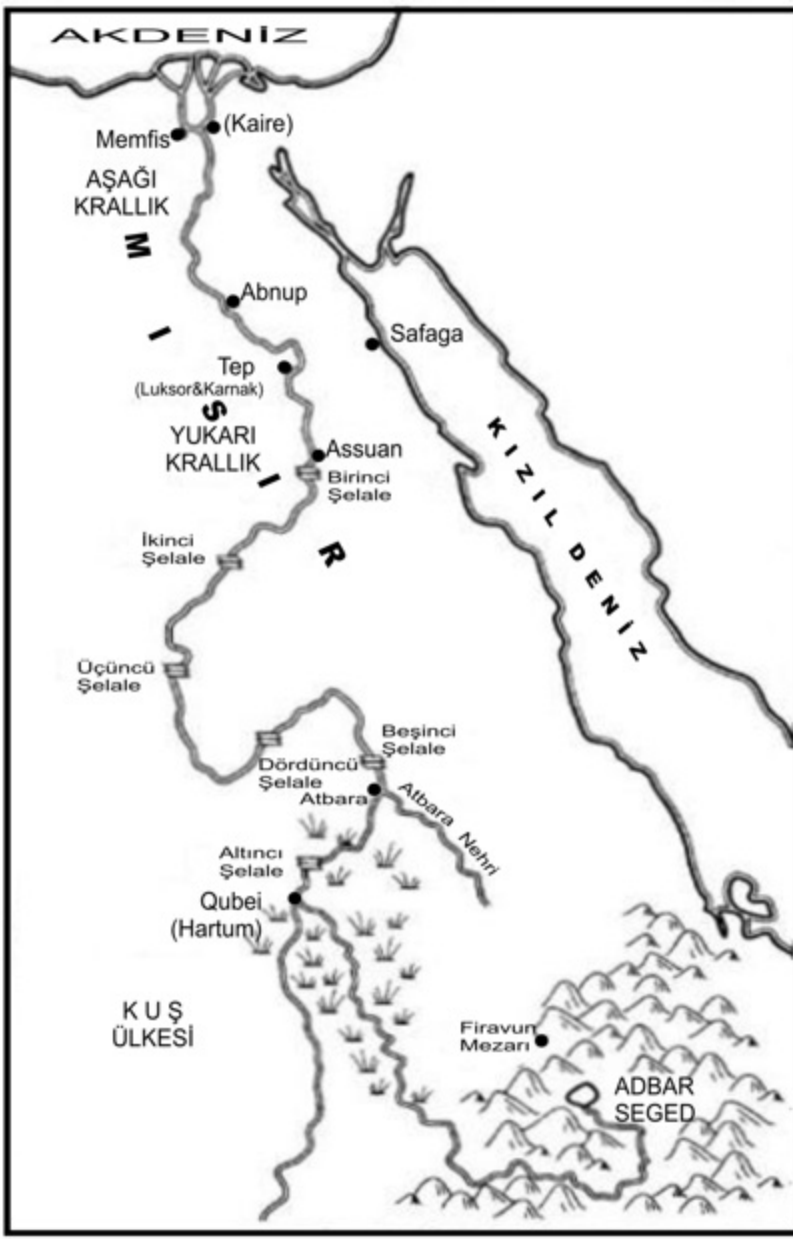
Wilbur Smith Üzerine

İngiliz bir ailenin çocuğu olan Wilbur Smith 1933'de Zambiya'da doğdu. Güney Afrika'da öğrenim gördü. Rhodes Üniversitesinin Ticaret Bölümünü bitirdikten sonra iş hayatına atıldı ve bir fabrika sahibi oldu. Bu işi 1964'e kadar sürdürdü. 0 yıl yayınlanan ilk romanı (When the Lion Feeds) «BENCİL»in olağanüstü bir başarı kazanması üzerine kendini tamamen yazarlığa verdi. Ondan sonraki romanları da çok başarılı oldu. Eleştirmenlerin takdirleriyle karşılandı ve birçok ödül kazandı. Romanlarının çoğu filme alındı. Wilbur Smith şimdi karısıyla birlikte Cape Town'da yaşıyor. Çok usta bir vahşı hayvan avcısıdır. Golf, balıkçılık ve dağcılık severek uğraştığı diğer spor dallarıdır.

WILBUR SMITH c/o Charles Pick Consultancy .

Flat 3.3 Bryonston Place London

Win 7 FN / ENGLAND

Dökme fırınından çıkan erimiş maden gibi parlak nehir ağır ağır akıyordu çölde. Gökyüzü sıcağın buğusuyla titreşiyor, güneş sanki bakırcı çekicinin darbeleriyle her şeyi dövüyordu. Nil nehrini çevreleyen alçak tepeler darbelerin etkisiyle sarsılıyor gibiydi.

Teknemiz papirüs yataklarının yakınından geçerken, su taşıyan sakaların gergin ve uzun kollarındaki su kovalarının gacırtılarını duyabiliyorduk. Bu ses teknenin burnundaki kızın şarkısıyla uyum içindeydi, Lostris on dört yaşındaydı. Onun kızıl kadın ayının ilk kez çiçek açtığı gün Nil en son taşkınına başlamış, Hapi rahipleri bu olayı çok talihli bulmuşlardı. Bebeklik adını atarak ona verdikleri kadınlık adının anlamı 'Suların Kızı' demekti.

Onu o gün öylesine canlı hatırlıyorum ki... Yıllar geçtikçe daha da güzelleşecek, ancak bakire kadınlığın parıltısı asla o günkü kadar güçlü olamayacaktı. Teknedeki erkeklerin hepsi, hatta kürek çeken savaşçılar bile bunun farkındaydılar.

Ne ben, ne de onlar, gözümüzü kızdan ayırabiliyorduk. Kız beni yetersizlik duygusuyla dolduruyor, içime derin bir özlem yayıyordu; ben her ne kadar hadımsam da, bir kadının vücudunun zevkini tattıktan sonra hadım edilmişim.

"Taita." diye seslendi bana. "Sen de benimle şarkı söyle!" İstediklerini yapınca sevinçle gülümsedi. Fırsat buldukça beni yanından ayırmamasının nedenlerinden biri de sesimdi; tenor sesim onun o güzel sopranosunu kusursuz denecek kadar tamamlardı. Ona öğrettiğim eski köylü aşk şarkılarından birini okumaya başladık: Kalbim yaralı bir bıldırcın gibi titrer Sevdüğimin yüzünü görünce Yanaklarım seher göğü gibi kızarır Onun gülümsemesinin ışığıyla...

Arka taraftan başka bir ses bizimkine karıştı. Bu güçlü ve gür bir erkek sesiydi, ancak benimkinin berraklığı ve saflığından eser yoktu. Benim sesim şafağı karşılayan bir ardıç kuşuna benzetilebilirce, bu genç ses de bir aslanın sesi olabilirdi.

Lostris başını çevirdi, gülümsemesi Nil'in üzerindeki güneş ışınları gibi parıldıyordu. Gülümseme oyununu oynadığı adam benim dostumdu, belki de tek sadık dostum, ama yine de genzimi yakan kıskançlığın acı tadını hissettim. Ancak onun gibi ben de, Tanus'a sevgiyle bakıp gülümsedim.

Tanus'un babası Pianki, yani Lord Harrab, Mısırlı soyluların, ileri gelenlerinden biri, annesiyle özgür bir Tehenu kölesinin kızıydı. Kadın kendi insanların pek çoğu gibi sarışın ve mavi gözlüydü. Tanus daha küçük bir çocukken bataklık hummasından ölmüş olduğu için onu pek de iyi hatırlayamıyordum. Ancak yaşlı kadınlar her iki krallıkta böylesine bir güzelliğin çok ender görüldüğünü söylerlerdi.

Öte yandan, Tanus'un babasını, bir zamanlar Firavun'un servetiyle kıyaslanabilecek servetini ve büyük topraklarını kaybetmesinden önce de tanırdım. Esmer teni, cilalı obsidyen taşı renginde Mısırlı gözleriyle, güzelden çok güçlüydü ama cömert ve soylu bir yüreği vardı; kimileri için fazla cömertti ve insanlara fazla güvenirdi; sonunda kalbi dost bildikleri tarafından kırılmış olarak, tek başına, Firavun'un güneşinden yoksun kalarak, karanlıklar içinde ölmüştü.

Böylece Tanus hem annesinden, hem babasından, dünyevi servet dışında, en iyi şeyleri miras almıştı. Doğası ve gücü açısından babasını, güzelliğiyle de annesini andırırdı. Neden hanımımın onu sevmesini kiskanıyordum ki? Hadım olan zavallı ben de Tanus'u severdim aslında. Hoş hadım olmasaydım ve tanrılar beni köleden daha yüksek biri olarak yaratmış olsalardı bile, kıza ben sahip olamayacaktım. Ama insan doğası bir gariptir işte; asla sahip olamayacağım şeyin açlığını çekiyor ve olanaksız hayal ediyordum.

Lostris burundaki minderin üstünde otururken köle kızlar ayakları dibinde yere çökmüşlerdi. Birer panter kadar esnek olan Kuş'lu iki kara küçük kız çırılçıplaktı ve boyunlarında sadece altın boyunduruklar vardı. Lostris'in üzerinde bir kartal kanadı kadar beyaz pamuklu bir etekten başka bir şey yoktu. Güneşin okşadığı vücudunun üst kısmı Biblos dağlarındaki cilalı sedir ağaçlarının incirler rengindeydi. Uçları kırmızı göğüsleri koparılmaya hazır incirler gibiydi.

Kız resmi perukasını çıkarmış, saçlarını kalın bir ip gibi göğüslerinden birinin üzerinden sarkıtmıştı. Gözlerinin çekikliği, gözkapasının üstüne ustaca sürdüğü toz bakmasının gümüşü yeşiliyle daha da vurgulanmıştı. Gözleri Nil'in sularının azaldığı ve değerli alüvyon birikimini kıyıya yığıldığı zaman aldığı o koyu ve daha duru yeşildendi. Memeleri arasında altın bir zincir ucunda, altın ve lapis lazuli taşından yapılmış Nil tanrıçası Hapi'nin bir heykelciği sallanmaktaydı. Bu kusursuz parçayı ona kendi ellerimle yapmıştım.

Tanus birden sağ elini yumruk yapıp kaldırdı. Kürekçiler tek küreklerini aynı hareketle güneşte parıltatarak kaldırdılar.

Tanus dümen küreğini suya daldırdı, iskele tarafındaki kürekçiler küreklerini suya batırıp geri, sancak tarafındakiler hızla ileri ittiler, sonra iki taraf birden aynı yönde kürekleri çekince tekne ileri fırladı. Kenarlarında Horus'un mavi gözleri çizilmiş olan teknenin burnu papirüs duvarını yararak nehirden çıkıp ötedeki lagün gölünün sakin sularına girdi.

Lostris şarkıyı kesip ileri baktı. Zarif eliyle işaret ederek, "İşte oradalar!" diye bağırdı. Tanus'un birliğinin öteki tekneleri lagünün güney ucunda atılmış bir ağ gibi durmuşlar, büyük nehrin ana girişini keserek o yandan kaçıışı önlemişlerdi.

Tanus çarpışmanın en şiddetli olacağını bildiği kuzey yönünü seçmişti kendine. Bunun böyle olmamasını isterdim. Korkak falan değilim, ama hanımımın güvenliğini düşünmek zorundayım. Lostris epey numara çevirdikten sonra Horus'un Soluğu'na binmeyi başarmıştı. Babası onun ava katıldığını öğrenince başım belaya girecekti. Üstelik onun bütün bir gün Tanus'un yanında olmasından sorumlu olanın ben olduğum anlaşılınca, ayrıcalıklı durumum bile beni onun öfkesinden koruyamayacaktı. Bu delikanlı konusundaki talimatı çok kesindi.

Ancak teknede huzursuz olan tek kişi de bendim sanırım. Ötekiler heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Tanus bir el işaretiyle teknenin hızını kestirdi, tekne kayarak durdu. Yemyeşil sular o kadar sakindi ki, başımı uzatıp baktığımda, her zaman olduğu gibi şaşıtm güzelliğimin bunca yıldır devam etmiş olmasına. Bence yüzüm, başımı çevreleyen mavi lotus çiçeklerinden bile daha güzeldi. Ancak tayfalar birden harekete geçtiklerinden kendime hayran olacak fazla zaman bulamadım.

Tanus'un subaylarından biri direğe onun özel bayrağını çekti. Bu kuyruğunu kaldırmış, çenelerini açmış mavi bir timsah resmiydi. Sadece On Binin En İyisi rütbesinde olan bir subayın kendi bayrağı olurdu. Tanus daha yirmi yaşına gelmeden bu rütbeye ve Firavun'un seçkin muhafızlarının oluşturduğu Mavi Timsah Tümeninin komutasına getirilmişti.

Direğe çekilen bayrak avın başlaması için işaretledi. Ufukta küçük görünen diğer teknelerin kürekleri uçan yaban kazlarının kanatları gibi inip kalkmaya başlamıştı. Tanus uzun bronz bir tüp olan gongu arkadan suya indirip başını suyun içine soktu. Aynı madenden bir tokmakla vurunca suyun içinde yayılacak olan tiz ses avımızı şaşkına çevirecekti.

Sakin yaradılışlı olan ben bunun öldürücü bir öfkeye dönüşebileceğini bilirdim.

Tanus bana bakıp güldü. O heyecanı içinde bile benim kaygılarımı sezmişti. Kaba bir askere göre olağanüstü bir sezgi yeteneği vardı. 'Tarta, arkaya gel!' diye emretti. "Gongu sen çalacaksın. Böylece bir süre o güzel postunun güvenliğini düşünmekten vazgeçersin."

Onun bu kabalığı beni incitmişse de, çağırdığı için sevinmiştim, çünkü kış sudan epey yüksekti, isteğini hiç de onurlu olmayan bir aceleyle yerine getirirken, "Hanımıma dikkat et," dedim sert bir sesle. "Duydun mu, çocuk? O da senin kadar çılgındır, sakın onu kışkırtayım deme." Bir zamanlar öğrencim olduğu ve o asker kışına pek çok kere değneği indirdiğim için on binlerin bu ünlü komutanıyla böyle konuşmaya hakkım, vardı. O günlerde olduğu gibi, yine küstahça bakıp güldü bana.

O hanımı benim ellerime bırakmanı yalvarırım, eski dostum, dedi. "İnan bana, bundan daha fazla istediğim bir şey olamaz." Bu saygısızlığı için onu azarlamak için duraklamadan

aceleyle arka taraftaki yerime gittim. Tanus da yayını aldı.

Bu yay ordu içinde, hatta büyük nehrin şelalelerden denize kadar olan bölümünde ün salmıştı. Elindeki zayıf yaylarla artık yetinemediği zaman bunu ona ben tasarlayıp yapmıştım. Vadilerimizde yetişen zayıf tahtalardan başka bir madde aramamız gerektiğini söylemiştim; belki de Hititler ülkesinden zeytin ağacı ya da Kuş ülkesinden abanoz ağacı tahtası denemeliydik. Hatta gergedan boynuzu ya da fildişi gibi daha garip maddeleri.

Ancak işe başlayınca karşımıza bir sorun çıkmıştı. Birincisi bu egzotik malzemenin gevrekliiydi. Doğal halleriyle hiçbiri kırılmadan bükülmüyordu; ancak en büyük ve bu nedenle en pahalı fildişinden tam bir yay yapabiliyorduk. Bu iki sorunu küçük bir fildişini ince uzun parçalara ayırıp bunları bir yay biçiminde yapııştırarak çözümlerdim. Ama ne yazık ki, yay hiçbir insanın bükemeyeceği kadar sert olmuştu.

Ancak ondan sonra seçtiğimiz dört maddeden zeytin ağacı, abanoz, boynuz ve fildişi parçalar kesip birbirlerine yapıştırmayı akıl etmek güç olmadı. Kuşkusuz bu maddelerin karışımlarını ve uygun bir yapıştırıcı bulmak için aylar geçmişti. Sonunda tüm yayı gererken dağılmaması için baştan aşağı ipe sımsıkı sardıktan sonra Tanus iki kişinin, yardımıyla tutkal henüz sıcakken yayı gerebildi. Tutkal soğuduğunda yay istenen biçimi ve esnekliği almıştı.

Ondan sonra Tanus'un çölde bronz uçlu mızrağıyla avladığı büyük bir kara yelesi aslanın barsaklarından ip yaptım.

Böylece yüzlerce kişiden sadece birinin sonuna kadar çekebildiği güçte bir yay ortaya çıkarmıştım.

Askeri okçuluk stiline göre, hedefle yüz yüze geldikten sonra ok göğüse dayanana kadar çekilir, bir an böyle durulur, sonra emir verilince gönderilirdi. Ancak bu yayı çekip kıpırdatmadan tutmak Tanus'un bile harcı değildi. Bu nedenle yepyeni bir stil geliştirmek zorunda kalmıştı. Hedefe yan olarak durur, yayı sol eliyle uzatır, oku tutan sağ elini dudaklarına değene kadar çekerdi. Tam gerginliği sağladığı anda da sanki nişan almıyormuş gibi zahmetsizce bırakıverirdi.

İlk başlarda okları kovandan fırlayan anlar gibi rastgele uçmuşlarsa da, aylar boyunca her gün bunun üzerinde çalışmıştı. Yaydan sağ elinin parmakları yara olmuş, ama sonra iyileşip nasır bağlamıştı. Onun bu işi başaramayacağına benim bile inanmama karşın Tanus bir an olsun denemekten vazgeçmedi. Ancak yavaş yavaş silaha hakimiyet kazandı, artık her biri aynı anda havada uçan üç ok atabiliyordu. Bunlardan en az ikisi, elli adım öteye konmuş

insan başı büyüklüğündeki bakır diske vururdu. Oklar öylesine güçlüydü ki, küçük parmağım kalınlığında olan madeni delip geçerlerdi.

Tanus bu güçlü silaha hanımımın artık kullanılmayan bebeklik adını vermişti: Lanata. Şimdi de o kadın yanında, adaşı elinde olduğu halde teknenin burnunda duruyordu. Çok güzel bir çift oluşturuyorlardı ama bu da beni biraz daha huzursuz etmişti.

Hanımım, hemen buraya gelin! diye seslendim. "Orası sizin için güvenli değil." Omzu üzerinden bakmaya bile tenezzül etmeyerek bana arkasından eliyle bir işaret yaptı. Tayfaların hepsi bunu gördü ve içlerinden en cesurları güldüler. Lostris'e, İntef Hanedanından bir kızdan çok, nehir kıyısı meyhanelerinin kadınlarına yakışan bu hareketi nedimleri olan o küçük kara cadılar öğretmiş olmalıydılar. Bir an ona karşılık vermeyi düşündüysem de, hemen vazgeçtim, çünkü hanımım sadece bazı ruhsal durumlarında kısıtlamayı kabul eden biriydi. Ben de öfkemi saklamak için bronz gonga gerekli şiddette vurmaya başladım.

Gongun sesi lagünün yeşil sularında yayıldığı anda hava papirüsler arasından fırlayan kuş sürülerinin kanatlarıyla karardı. Sürülerde yüzlerce kuş türü vardı.

Yabani kuş avı Mısır soylularının en büyük zevklerinden biriyse de, o gün başka bir avın peşindeydik. Aynı anda cam gibi yüzeyde bir karışıklık oldu. Orada hareket eden canavarın ne olduğunu bildiğim için elimde olmadan ürpermiştim.

Tanus da aynı şeyi görmüştü ama onun tepkisi benimkine hiç benzemedi. Bir av köpeği gibi hırladı, adamları da onunla birlikte bağıırıp küreklerine eğildiler. Horus'un Soluğu sanki göğü karartan kuşlardan biriymiş gibi ileri fırlarken hanımım heyecanla bağıırıp küçücük yumruğuyla Tanus'un adaleli omzunu dövmeye başladı.

Sular bir daha kabarıncı, Tanus dümencisine hareketi izlemesini işaret etti. Ben cesaretimi güçlendirmek için gonga vurmaya devam ettim. Karışıklığı son gördüğümüz yere gelince tekne durdu, kürekçiler heyecanla çevrelerine baktılar.

Sadece ben bakıyordum geriye doğru. Altımızdaki su sığ ve en az başımızın üstündeki hava kadar duruydu. Canavarı hemen altımızda görünce hanımım gibi bir çığlık kopararak yerimden fırladım.

Suaygırı Nil tanrıçası Hapi'nin hayvanıdır. Onu sadece tanrıçanın özel izniyle avlayabilirdik. Tanus bunun için tanrıçanın tapınağında o sabah dua etmiş, kurban kesmişti. Hanımım da onun yanından ayrılmamıştı. Kuşkusuz, Hapi onun da tanrıçasıdır ama törene

böyle heyecanla katılmasının nedeni bence sadece bu değildi.

Altımızda gördüğüm hayvan yaşlı bir erkekti. Onun en az tekneimiz büyüklüğünde olduğunu görüyordum. Lagünün dibinde, hareketleri suyun etkisiyle yavaşlaşmışken, karabasandan çıkma bir yaratık gibi hareket ediyordu. Çöl kumları üstünde koşan yabani hayvanların arkalarından yükselen toz bulutları gibi ardında çamur bulutları bırakmaktaydı.

Tanus küreklerden birini kapıp tekneyi çevirdi ve hayvanın ardına düştük. Ancak hayvan bizden hızla uzaklaşıp lagünün önümüzdeki yeşil derinliklerinde kayboldu.

Suaygırı birden ilerimizde suyun yüzüne çıkıp ciğerlerinin pis havasını bulut gibi dışarı üfledi. Ok menzili dışında olmasına karşın koku bize kadar gelmişti. Bir an için sırtı suyun ortasında parlak bir granit adasını andırdı, sonra derin bir soluk alıp yine gözden kayboldu.

Onu izleyin! diye gürledi Tanus.

İşte orada, diyerek yan tarafı gösterdim. "Geri dönüyor."

Aferin sana, yaşlı dost, diye Tanus benimle alay etti. "Seni savaşçı yapacağız sonunda." Bunu düşünmek bile gülünçtü, ben bir kâtip, bir bilge ve bir sanatçıyım. Benim kahramanlıklarım hep aklımın içindedir. Yine de Tanus'un beni her övüşünde olduğu gibi zevk duydum bu sözlerinden.

Güneyimizdeki öteki tekneler de ava katılmıştı. Hapi rahipleri lagündeki bu büyük hayvanların sayısını dikkatle izlerlerdi ve yaklaşan Osiris bayramı için ellisinin öldürülmesine izin vermişlerdi. Tapınak lagünün de böylece tanrıçanın sürüsünden üç yüz kadar hayvan kalacaktı ki, rahipler suyollarını temiz tutmak, papirüslerin ekilebilir topraklara yayılmasını önlemek ve tapınağa et sağlamak için bu sayıyı yeterli görüyorlardı. Osiris bayramının on günü dışındaki günlerde sadece rahipler taze suaygırı eti yiyebilirlerdi.

Tanus dikkatini ilk gördüğümüz en büyük hayvan üzerinde yoğunlaştırmıştı. Ok menziline giren dişilere ve gençlere bakmıyor, her dalıp çıktığında biraz daha yaklaştığı büyük hayvandan gözlerini ayırmıyordu. O heyecanlı halime karşın onun tekneyi nasıl bir ustalıkla yönettiğine hayran kalmaktan kendimi alamıyordum. Adamları en küçük bir işaretinden bile ne yapmaları istendiğini hemen anlıyorlardı. Ancak Tanus emrindekilerden en iyi sonucu almayı oldum olası iyi bilirdi. Yoksa hem serveti, hem de büyük bir hamisi olmadan nasıl bu yüksek mevkiye erişebilirdi ki?

Kazandıklarını hep bileğinin hakkıyla ve önüne her türlü engeli çıkararak gizli düşmanlarının kötü etkinliklerine karşın elde edebilmişti. Suaygırı ansızın otuz adım ilerden yüzeye fırladı.

Tanrıların kusurlu bulduklarının kalplerini yiyen o yeraltı yaratığı gibi burnundan buhar dumanlan fışkırıyordu. Tanus yayını gerdi ve aynı anda bıraktı. Ok gözleri aldatan bir bulanıklık içinde fırladı. Hışırtıyla havayı yararken ardından bir tane daha, bir tane daha onu izledi. Oklar hayvanın sırtına saplanırken suaygırı yine suya daldı.

Kullandığı okları ben bu sefer için özel hazırlamıştım. Arka tüyleri çıkarıp yerlerine küçük baobap ağacı parçaları koymuş, bunları da oka ince ipe bağlamıştım. Uçuş sırasında okun üstünde sağlam duran parçalar hayvan suya dalınca yerlerinden fırlayacaklar ve yüzeyde kalacaklardı. Böylece hayvan suyun altında giderken yüzeyde kalan parçalardan onun nereye gittiği belli olacaktı. Bunları sarıya boyadığım için suaygırının bulunduğu yer, derinde bile olsa hemen görülebilecekti.

Tanus böylece hayvanın hareketlerini izleyecek ve suyun üstüne çıktığı anda yeni bir salvo göndermeye hazır olacaktı.

Hayvanın ardındaki sarı tahtalar artık çoğalmış, su da kızıla dönmeye başlamıştı. Zavallı hayvanın her dışarı çıkışında bir ok yağmuruyla karşılaşmasına acıyordum. Ancak genç hanımım benim bu kaygımı hiç de paylaşıyor görünmüyordu, o kendini avın heyecanına kaptırılmış, çığlıklar atmaktaydı.

Suaygırı bu kez yüzü bize dönük olarak sudan çıktı. Üzerimize doğru gelirken açık ağzından boğazını görebiliyordum.

İnsanı bir lokmada yutabilecek kadar geniş, parlak kırmızı etten bir tüneldi sanki. Çenesindeki dişler kanımı dondurmuştu. Alt çenesinde en sert ve kalın papirüs koçanlarını parçalayacak dev dişler vardı. Üst çenesindeki bileğim kalınlığındaki parlak beyaz sütunlar Horus'un Soluğu'nun tahta küpeştesini paramparça edebilirdi.

Ve bu öfkeli canavar üzerimize geliyordu; ben de kıçtaki yüksek yerde ondan en uzakta olmama karşın korkudan donakalmış, yerimden kıpırdıyamıyordum.

Tanus'un oku bu kere hayvanın boğazından içeri girmişti. Ancak hayvanın acısı öylesine fazlaydı ki, sonunda öldürücü olacak bu sonuncu yarayı hissetmemiş görünüyordu. Bir anlık bir duraksamadan sonra Horus'un Soluğu'nun burnuna saldırdı. O yaralı boğazdan öylesine bir öfke gürlledi, öylesine ölümcül bir acı çığlık koptu ki, derinlerinde bir yerden patlayan bir damardan fışkıran kan açık ağzından fıskiye gibi çevreye yayıldı. Kan güneşte adeta kızıl bir sise dönüştü.

Ve suaygırı tekneye çarptı.

Horus'un Soluğu suyun içinde koşan bir geyiğin hızıyla ilerliyordu ama çılgına dönmüş hayvan bizden daha da hızlıydı ve gövdesi o kadar sertti ki, kayalık bir karaya vurmuş gibi olduk. Kürekçiler yerlerinden fırladılar, ben arka küpeşteye hızla çarptım, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıp göğsüme kaskatı bir sancı oturdu.

Ancak o anda bile düşündüğüm tek şey hanımımды. Acıdan yaşaran gözlerle onun da darbenin etkisiyle öne fırladığını görmüştüm. Tanus kızı kurtarmak için kolunu uzattı ama darbenin etkisiyle dengesini kaybetmişti ve sol elindeki yayı kendisine engel oluyordu. Hanımımın hızını bir an kesebildiyse de, kız küpeşteye çarptı ve ikibüklüm suya doğru kaydı.

"Tanus!" diye bağırarak elini uzattı Lostris. Tanus dengesini bulup bir cambaz çevikliğiyle kızın elini yakalamak için uzandı. Parmakları bir an için birbirine değdi, sonra kız arkaya devrilip suya kaydı.

Arkada yüksekte oturduğum için düştüğünü görmüştüm. Bir kedi gibi arkaüstü düşerken beyaz eteği havalanmış, baldırları ortaya çıkmıştı.

Bebeğim! diye haykırdım. "Yavrum benim!" Onu kaybettiğimden emindim. Tüm yaşamı bir anda gözlerimin önünden geçiyor gibiydi. Bebekliği, bana söylediği ilk sözcükler. Sonra kadınlığa geçişi. Beni her sevindirdiği ve üzdüğü anı hatırladım. Onu kaybettiğim o anda, uzun on dört yıl içinde sevdiğimden daha çok sevdim.

Lostris öfkeli hayvanın kanlı sırtına düşmüştü, bir an orada iğrenç bir dinin sunağındaki insan kurbanı gibi bacakları iki yana açık olarak yattı. Hayvan suyun içinden bir daha yükseldi, o kamburlu sırtını çevirip kıza erişmeye çalıştı.

Öfkesinin çılgınlığı o domuzu andıran kanlı gözlerinden fışkırırken büyük çeneleri açılıp kapanmaya başladı.

Lostris her nasılsa kendini toparlayıp hayvanın sırtına saplanmış olan iki oka tutunmuştu. Kolları ve bacakları iki yana açık yatıyordu. Artık bağırmıyordu, tüm gücünü ve ustalığını sağ kalabilme üzerinde yoğunlaştırmış gibiydi. O kıvrık dişler çarpışan iki savaştının kılıçları gibi çarpıyordu birbirine. Ağız her açılıp kapandığında kızdan ancak bir parmak uzaklıktaydı, her an o güzelim kollarının bir asma filizi gibi koparılmasını, onun taptaze genç kanının hayvanın yaralarından boşalan o vahşi kana karıştığını görmeyi bekliyordum.

Tanus kendini çabuk topladı. Bir an için gördüğüm yüzü korkunçtu. Artık işine yaramayan yayını bir yana fırlattı, kabzasından yakaladığı kılıcını timsah derisi kınından çıkardı. Bronz

kılıç kolu kadar uzundu ve kenarları elinin üstündeki tüyleri bile traş edecek kadar keskindi.

Tanus küpeştenin üzerine atladı, bir an orada dengede durup altındaki ölümcül yara almış hayvanın çılgınca çırpınına baktı, sonra iki eliyle tuttuğu kılıcını aşağı doğrultup avının üstüne süzülen bir kartal gibi atladı.

Suaygırının kalın boynunun üstüne düşmüş, hayvanla birlikte sanki yeraltı dünyasına gidecekmiş gibi bacağını iki yana sallandırmıştı. Tanus'un tüm ağırlığı ve atlayışının şiddeti kılıcının ardındaydı. Kılıç yansına kadar hayvanın boynuna saplanırken Tanus tüm gücüyle bastırıp kanırttı. Suaygırı çılgına dönmüştü. Yeni çırpınışı karşısında bundan öncekiler çok zayıf kalmıştı. Dev cüssesini sudan çıkarıp başını iki yana sallamaya başladı. Teknenin üzerine yağın sular bu korkunç sahneyi dehşet dolu bakışlarımdan saklayacaktı neredeyse.

Bu arada acımasızca iki yana savrulan çifte bakmaya devam ediyordum. Lostris'in tuttuğu oklardan biri kırılmış, kız suya savrulmak üzereydi. Savrulmuş olsaydı hayvanın onu bir anda parçalayacağından kuşku yoktu. Tanus arkasına uzandı, sağ eliyle kılıcı daha derine saplamaya çalışırken sol eliyle kızı tutup hayvanın üzerine çekti.

Onlara erişemeyen hayvan çıldırmış gibi dişlerini kendi gövdesine geçirmeye başlamış, çevresindeki sular kızıl kana bulanmıştı. Lostris de, Tanus da tepeden tırnağa kıpkırmızı kesil/nişlerdi. Yüzleri sadece göz aklarının görüldüğü korkunç maskelerdi artık.

Hayvanın çırpınmalarıyla teknedeki epey uzaklaşmışlardı. Aklını başına toplayan ilk ben oldum. Kürekçilere, "İzleyin onları! Uzaklaşmalarına izin vermeyin!" diye haykırdım. Hepsi yerlerine koştular ve Horus'un Soluğu kovalamaya başladı.

Tanus'un kılıcı o anda hayvanın boynundaki belkemiğinin birleşme yerini bulup içeri dalmış olmalıydı. Dev cüsse birden katılaşıp dondu. Hayvan dört ayağı kaskatı havaya dikilmiş olarak sırtüstü yuvarlandı, Lostris ve Tanus'la birlikte lagünün suları arasında kayboldu.

Boğazıma kadar yükselen umutsuzluğu yutup bir emir daha verdim. "Dikkat! Üzerlerinden geçmeyin! Yüzücüler buruna geçsinler!" Sesimdeki otorite beni bile şaşırtmıştı.

Yaptığının akıllıca olup olmadığını düşünmeden ben de öne doğru koşan savaşçılar arasına katılmıştım. Kürekçiler herhangi bir subayın boğulmasını seyrederken herhalde alkış tutarlardı ama Tanus için böyle bir şey düşünülemezdi.

Ben eteğimi çıkarmış, çıplaktım artık. Başka koşullar altında olsa yüz kırbaç yesem bile bunu yapmazdım. Devlet celladının bana yaptıklarını o güne kadar bir tek kişi görmüştü, o da hadım bıçağının kullanılmasını emreden kişiydi.

Ama Őimdi parçalanmıŐ erkeklęimi dűŐünecek durumda deęildim.

Ben iyi bir yűzűcűyűm ve Őimdi dűŐűnűnce hanımımı kurtarmak için o kanlı sulara gűzűmű kırpmadan atlayacaęım dűŐűncesini bile űrpertiyle hatırlıyorum. Ancak tam atlamak űzereydim ki, altımdaki sular birden açıldı ve iki baŐ gűrűndű. Biri esmer biri sarıŐındı ve ikisinden de hiç bekledięim bir ses yűkseliyordu. Gűlűyorlardı. Birbirlerini boęmalarından korktuęum kadar yakındılar ve tekneye doęru yűzerlerken kahkahalarla gűlűyorlardı.

Bu bayaęılıęı gűrűnce ve yapmak űzere olduęum saçmalık aklıma gelince korkularım bir anda űfkeye dűnűŐtű. Kayıp çocuęunu bulduęunda aklına gelen ilk Őey onu dűvmek olan bir anne gibi, sesimin az űnceki tűm otoriterlięini kaybederek tiz ve kavgacı bir ton aldıęını duydum. Gűvertedeki eller onları sudan çıkarırlarken o űnlű hitap yeteneęimle hanımımı azarlamaya baŐlamıŐtım bile.

Seni kafasız kűcűk ılgın! Seni dűŐűncesiz, disiplinsiz yaramaz! Bana sűz vermiŐtin! Tanrıçanın bakirelięi űzerine yemin etmiŐtin...

Lostris bana koŐup boynuma sarıldı. Hűlű gűlerek, 'Taita! Gűrdűn mű onu?' dedi. Tanus'un beni kurtarmaya koŐmasını gűrdűn mű? Hiç bűylesine soylu bir hareket duymuŐ muydun? Senin hikűyelerinin kahramanı gibi."

Benim de aynı kahramanca davranıŐı yapmakta olduęum gerçeęi gűrűlmemiŐti oysa; bu daha da sinirlenmeme yol açtı.

Aynı anda Lostris'in eteęinin de sularda kaybolduęunu ve bana yaslanan ıslak vűcudunun çırılçıplak olduęunu fark ettim. Subay ve erlere Mısır'ın en gűzel, en sıkı kalçalarını serbestçe gűstermekteydi.

Hemen yanıbaŐımda duran bir kalkanı kapıp ikimizi de gűzlerden saklarken kűle kızlara hanımlarına bir etek bulmalarını emrettim. Onların kıkır gűlmeleri beni daha da ıldırtmıŐtı. İkimiz de űzerimizi űrtecek bir Őey bulunca hıŐımla Tanus'a dűndűm.

Sana gelince, dikkatsiz herif, seni de Lord İntef'e rapor edeceęim. Kırbala derini yűzdűrecek senin.

Őyle bir Őey yapmayacaksın, diyen Tanus yűzűme bakıp gűldű. Islak kolunu omuzlarıma atıp beni űylesine bir gűle kucakladı ki, ayaklarım yerden kesildi. "űnkű o zaman seni de kırbalatacaktır. Her neyse, dűŐűncen için teŐekkűr ederim, dostum."

Tanus kolunu omzumdan indirmeden çevresine bakıp kaşlarını çattı. Horus'un Soluğu öteki teknelerden ayrı düşmüş, ancak av da sona ermişti. Bizimki dışında tüm tekneler rahiplerin bize tanıdıkları haktan paylarına düşeni almışlardı.

Tanus başını salladı. "Elimizdeki fırsatları iyi değerlendiremedik, değil mi?" diye söylenerek subaylarından birine filoya dönüşü bildiren bayrağı çekmesini emretti.

Sonra zorla gülümseyerek, "Eh, şimdi birer testi bira içeriz, doğrusu çok susadık," dedi. Köle kızlarının Lostris'in çevresinde telaşla koşuştukları yana doğru yürüdü sonra. Çok kızdığım için güvertede yapılacak bu pikniğe katılmama kararı vermiştim. Bütün ciddiyetimi takınıp arka tarafta kaldım.

Bırak biraz surat assın, diye Lostris'in sözde saklamaya çalıştığı bir sesle Tanus'a fısıldadığımı duydum. "Zavallılık çok korktu, ama karnı acıkınca düzelir yine. Yemeği çok sever."

Benim hanımım adaletsizliğin ilahesidir. Ben hiç surat asmam, asla obur değilim ve henüz otuz yaşında bulunduğum o sırada (ondört yaşında biri için kendisinden büyük herkesin moruk olduğunu kabul ederim) yemek konusunda da gayet titizdim. Lostris elindeki incirli yaban kazı rostosunun en sevdiğim yemeklerden biri olduğunu çok iyi bilirdi.

Onları biraz daha beklettim, ama sonunda Tanus bana kendi eliyle bir testi bira getirip yanlarına gelmem için kandırmaya çalışınca daha fazla direnmeyip beni ön tarafa sürüklemesine izin verdim. Lostris yanağımı öpüp de, herkesin duyacağı kadar yüksek sesle, "Kızlarım bana bir asker gibi teknenin idaresini ele aldığım ve kurtarmak için suya atlamak üzere olduğunu söylediler. Ah, Taita, sen olmasaydın ne yapardım?" deyince artık numarayı falan bıraktım. Ona gülümseyip bana uzattığı kaz eti parçasını aldım. Yemek nefisti, bira da en iyi kalite. Ama yine de, hem vücudumu düşündüğümünden, hem de Lostris'in az önce oburluğum hakkında söylediklerinden hâlâ alınmış olduğum için çok az yedim.

Tanus'un lagün boyunca yayılmış olan birliği toplanmaya başlamıştı. Bizimki gibi hasar gören başka tekneler de olduğunu gördüm. Avin heyecanı sırasında ikisi çarpışmış, dördüne de avlan saldırmıştı. Ancak hemen toparlanıp yerlerini aldılar, direklerinde yakaladıkları avın boyunu gösteren flamalarıyla önümüzden geçtiler. Tanus tekneleri sıkılı yumruğunu kaldırarak selamladı. Bizim direğimizden de Mavi Timsah flaması, sanki büyük tehlikelere karşı ünlü bir zafer kazanmışız gibi indirilerek geçen tekneleri selamlamaktaydı. Çocukça bir gösteri belki, ama ben askeri geçit törenlerinden hoşlanacak kadar çocuğum henüz.

Tören sona erer ermez tekneler yine savaş yerlerini aldılar, çıkan rüzgâra karşı kürek ve dümenlerini kullanarak beklemeye başladılar. Her tekne en az bir hayvan öldürmüş olduğu halde leşler lagünün derinliklerine batmıştı.

Tanus'la Horus'un Soluğu'nun en başarılı tekne olmadığı için kendi kendini yediğini biliyordum. O hayvanla uzun süren savaşımız yüzünden ancak bir tane avlayabil mistik. Tanus her şeyde en üstün olmaya alışkındı. Zaten her zamanki keyfinden pek de eser olmadığından gidip burundaki onarıma gözkulak oldu.

Suaygırının saldırısı su kesimi altındaki tahtaları parçalamıştı; tekne sürekli su alıyor ve suyun meşin kovalarla boşaltılması gerekiyordu. Bu nedenle adamlar savaşçı ve kürekçi olarak görevlerini sürekli aksatırlardı. Bunu çözümlenmenin bir yolu olmalıydı.

Hayvan leşlerinin su üstüne çıkmalarını beklerken köle kızlardan birini yazı araçlarımın bulunduğu sepeti almaya gönderdim. Biraz düşündükten sonra adamların tümü yerine sadece ikisinin teknedeki suyu mekanik olarak boşaltabilecekleri bir sistem geliştirmiştim. Bu su kaldırıcı ilkesiyle çalışacak bir sistemdi.

O eskizi tamamladıktan sonra hasarı veren çarpışmayı düşündüm. Tarihi olarak nehir tekneleri arasındaki savaşlar tıpkı kara savaşları gibi yürütülürdü. Tekneler yan yana gelirler, birbirlerine atış yaparlardı. Sonra çengel atılır, savaşçılar öteki gemiye çıkarlar ve kılıçlar kullanırdı. Gemi kaptanları kötü denizcilik sayıldığından çarpışmaktan hep kaçınırlardı.

Ama ya... diye düşündüm ve hemen pruvası güçlendirilmiş bir tekne çizmeye koyuldum. Fikir aklımda geliştikçe su kesiminin hemen altına gergedan boynuzunu andıran bir parça ekledim. Bu sert bir ağaçtan yapıp bronzla kaplanabilirdi. Öne ve aşağı doğru verilecek bir açıyla düşman teknesinin gövdesinin parçalanması işten bile değildi.

Kendimi işe o kadar vermişim ki, Tanus'un arkamdan yaklaştığını duymadım bile. Papirüsleri elimden kapıp dikkatle incelemeye başladı.

Ne düşündüğümü anında anlamıştı. Babası servetini kaybettiğinde ona kâtip yamağı olarak tapınaklardan birine girme fırsatı sağlayacak zengin bir hamî bulmak için çok çalışmışım. Orada eğitime devam edebilecekti. Benim kendisine yol göstermem durumunda Mısır'ın büyük dehalarından biri olacağından hiç kuşku yoktu. Hatta belki de zamanla Sakkara'daki o ilk piramitleri çizen bin yıl öncesinin Imhotep'i düzeyine bile erişebilirdi.

Ancak babasını yok eden aynı düşman Tanus'un yolunu da engellemeye kalkıştığı için başarılı olamamıştım. Ülkede kimse böylesine kötü bir etkiye direnemezdi. O yüzden Tanus'un askerliğe girmesine yardım etmişim. Oyun alanında ayakları üstünde ilk kez durup da öteki çocuklara tahta bir kılıç salladığından bu yana kendi seçtiği meslek de buydu zaten.

Seth'in kışındaki çıbanlar adına söylüyorum, sen ve fırçan benim için on bölük askere değersin! dedi.

Tanus'un büyük tanrı Seth'in adını böyle ağzına alması beni hep ürkütür. Her ikimiz de Horus'un adamları olduğumuz halde Mısırlı tanrı lardan herhangi birine, bile bile küfür etmeye hiç aklım ermez. Ben, içindeki tanrı ne kadar önemsiz ya da alçakgönüllü olsa da, bir tapınağın önünden geçerken bir iki dua mırıldanmadan ya da küçük bir kurban sunmadan asla geçmem. Bu bana göre basit bir sağduyu ve iyi bir sigortadır. Kişinin tanrılar arasında aramasını gerektirmeyecek kadar çok düşmanı vardır insanlar arasında. Ben müthiş ününden pek korktuğum Seth'e karşı özellikle saygılıyım. Tanus'un bunu bildiğini ve beni kızdırmak için öyle konuştuğunu tahmin ediyorum. Ancak bana yağdırdığı övgülerin sıcaklığı karşısında huzursuzluğum uçup gitti.

Bunu nasıl yapıyorsun? diye sordu. "İçimizde asker olan benim ve bugün yaptığın her şeyi gördüm. Neden aynı fikirler bana da gelmedi?"

Bir anda çizimlerimin tartışmasına girdik. Bu arada Lostris de yanımıza gelmişti. Nedimleri kızı kurutmuşlar, saçlarını yeniden örüp makyajını tazelemişlerdi. Hele yanımda durup da elini omzuma koyunca güzelliği aklımızı alıp götürmüştü. Aslında insanlar içinde asla bir erkeğe öyle dokunamazdı, bu geleneklere ve ahlak kurallarına aykırıydı.

Ama ben erkek değilim tabii ve bana yaslandığı halde gözleri bir an bile Tanus'un yüzünden ayrılmamış^.

Lostris ilk yürümeye başladığından beri Tanus'a hayrandı. On yaşındaki Tanus'un ardından iki yana sallanarak yürür, onun her hareketini ve söylediğini kopya etmeye çalışırdı. Tanus tükürünce o da tükürürdü. Tanus küfredince o da dili döndüğü kadar aynı şeyi söylerdi. Tanus sonunda bana, Taita, şuna söyle de beni rahat bıraksın, daha bebek o!" derdi. Oysa artık hiç yakınmadığına dikkat ediyordum.

Sonunda önden gelen sesler yüzünden konuşmayı yarıda keserek hep birlikte koşup laguna baktık. İlk suaygırı leşi yüzeye çıkıyordu. Teknelerden biri onu almaya gitti. Bir denizci leşe çıkıp bacaklarından birine bir ip bağladı, sonra hemen kıyıya doğru kürek

çekmeye başladılar.

Artık çevremiz birer ikişer dev leşlerle dolmaya başlamıştı. Tanus ikisini de bizim teknemize bağlayıp kürekçilerine hareket emri verdi.

Kıyıya yaklaşırken güneşin eğik ışınlarına karşı elimi gözüme siper edip bakınca Yukarı Mısır'ın tüm kadın, erkek ve çocuğunun kıyıda beklediğini gördüm. Müthiş bir kalabalık vardı, gelen filoyu karşılamak için palmiye yaprakları sallıyor, danslar ediyorlardı. Bekleyenlerin beyaz elbiselerinin kıpırtılı hareketi sakin lagünün kıyısında patlayan fırtına dalgaları gibiydi.

Tekneler kıyıya yanaşınca sadece daracık bir bezle örtünmüş olan adamlar yüzen leşlere ipler bağlamak için koltukaltlarına kadar suya giriyorlardı. Heyecanlarından o yeşil sularda her zaman var olan timsah tehlikesini unutmuş görünüyorlardı. Her mevsim bu vahşi hayvanlar yüzlerce insanımızı yerler. Hatta bazıları kıyıda oynayan bir çocuğu ya da çamaşır yıkayan bir kadını bile alıp giderler.

Ancak halk şimdi ete duyduğu açlıkla hiçbir şeyi düşünemeyecek durumdaydı. İplere asılıp hayvanları kıyıya çektiler.

Sonra elleri bıçaklı kadınlar ve erkekler karınca sürüsü gibi üşüştüler leşlere. Havada kemik parçaları uçuşmaya başladı.

Bir aslanın avına atılmış sırtlanlar gibi birbirleriyle boğuşuyorlardı en iyi parçaları kapmak için. O gece tapınakta uzun yaralı kuyrukları olacaktı.

Ben de sabaha kadar çalışacaktım; çünkü bazı yerlerde Osiris rahiplerinden bile yetenekli bir tıp doktoru olduğuma inanılır. Alçakgönüllülük bir yana, bu ünün nedensiz olmadığını söylemeliyim ve Horus bilir, ücretim o kutsal adamlarinkinden çok azdır. Lord İntef kazandığının üçte birini kendime ayırmama izin verir. Böylece, köle olmama karşın, epey varlıklı sayılırım.

Horus'un Soluğu'nun arka kulesinden altımdaki bu insan zaafı manzarasını seyrediyordum. Geleneklere göre halkın av etlerini, köylerine taşımamak koşuluyla, orada yemelerine izin vardır. Büyük nehrin suladığı bu verimli topraklarda yaşayan halkımız iyi beslenir. Ancak yoksullar sadece tahıl yerler ve yedikleri iki et yemeği arasında bazen uzun aylar geçer. Buna bir de günlük yaşamın kısıtlamalarının bir yana atıldığı bayramları eklemek gerekir. Bugün yemekte, içkide ve şehvette bir aşırılık olacaktı. Ertesi gün mideler ağrıyacak, başlar çatlayacak ve aile içi suçlamalar yapılacaktı, ancak bugün bayramın ilk

günüydü ve kimsenin iştahını sınırlaması diye bir şey olamazdı.

Beline kadar çıplak, tepeden tırnağa kan ve yağa bulanmış bir annenin suaygırının karnından çıkıp çevredeki çocuklarına kocaman bir parça ciğer attığını görünce gülmekten kendimi alamadım. Kadın eğilip tekrar hayvanın içine girerken çocuklar da kıyıda sıralanmış yüzlerce ateşten birine koştular. Orada büyük bir ağabeyleri ciğeri alıp kömürlerin üstüne attı.

Ben bu çılgın kalabalıktan uzaktım, Lord İntef'in adamlarının hayvanların en iyi parçalarını ve ilikli kemiklerini alacaklarını, sonra da sarayda aşçıların bunları en büyük ustalıkla tam ağızma göre pişireceklerini biliyordum. Vezirin evindeki yerim, her ikisi de özgür doğmuş olan vekilharcı ve özel muhafızlarının komutanından da üstündü. Kuşkusuz, açıkça dile getirilmemesine karşın hepsi de benim ayrıcalıklı ve üstün durumumu sessizce kabul ederlerdi. Buna karşı çıkmaya cesaret eden pek olmazdı.

Kâhyaların Yukarı Mısır'ın yirmi iki eyaletinin valisi ve başveziri olan efendimin payını almak için uğraşmalarını seyre koyuldum. Uzun deneyimlerden doğan ustalıklarıyla ellerindeki sopaları önlerine çıkan her çıplak sırt ya da kışa indirmektedirler.

Hayvanın dişleri vezire ait olduğu için kâhyalar hepsini toplamışlardı. Bunlar, şelalelerin ötesindeki Kuş ülkesinden getirilen fildişleri kadar değerliydi. Bizim Mısır'ımızda en son fil bin yıl önce, Dördüncü Hanedan firavunları zamanında öldürülmüştü. Tapınağındaki hiyerogliflerden okumuştuk bunu. Efendim getirdiğimiz avdan tanrıçanın bu nehir inekleri sürüsünün çobanları olan Hapi rahiplerinin paylarını da verecekti. Ancak bu payın ne olacağına efendim karar verirdi ve sarayın hesaplarını tutan ben, hazinenin aslan payının nereye gideceğini iyi bilirdim. Efendim İntef bir tanrıçaya karşı bile olsa, gereksiz eliaçıklıktan yana değildir.

Suaygırlarının derileri orduya aitti ve bunlardan muhafız alaylarının subaylarına savaş kalkanları yapılacaktı. Her biri neredeyse bir Bedevi cadın kadar büyük olan derilerin yüzülmesine askeri levazımcılar gözkulak olmaktadır.

Kıyıda yenilemeyecek etler tuzlanacak ya da tütsülenip kurutulacaktı. Bu resmen orduyu, mahkemelerde çalışanları, tapınakları ve devlet memurlarını beslemekte kullanılırdı. Ancak uygulamada etin çoğu elaltından satılır ve paralar efendimin kasalarına girerdi. Daha önce de dediğim gibi benim efendim Yukarı Krallığın Firavun'dan sonra en zenginiydi ve serveti her yıl biraz daha artıyordu.

Arkamda bir gürültü duyunca hemen geri döndüm. Tanus'un bölüğü savaş durumuna

geçmişti. Tekneler kıyıya paralel, ama elli adım beride, derin suların başladığı çizgide birbirlerine burundan ve kıştan yaklaşmışlardı. Her teknenin zıpkıncıları silahlarını kaldırmış, gözleri, lagünün sularına dönük olarak küpeştelerde beklemekteydiler.

Sudaki kan ve pislik kokusu timsahları çekmişti. Timsahlar sadece lagundan değil, Nil nehrinden koşa koşa gelmişlerdi bu şölen yerine. Zıpkıncılar hayvanları bekliyordular. Zıpkıncıların ucunda küçük ama çok dikenli bir bronz başlık vardı.

Başlığın altına da sert bir ip geçirilmişti.

Zıpkıncılar doğrusu işlerinin ustası insanlardı. O canavarlardan biri koca kuyruğunu sallayarak kara bir gölge gibi gelirken zıpkıncılar kırıdamadan beklerler, hayvanın teknenin altından geçmesine izin verirler, sonra timsah öteki taraftan çıkıp da zıpkıncının gölgesi geminin gövdesi tarafından perdelenince eğilip hayvana zıpkını savururlardı.

Ancak zıpkını fazla sert değil, adeta yumuşak bir hareketle kondururlardı hayvanın sırtına. Bronz başlık bir cerrah neşteri kadar keskin olduğu için hayvanın boynuna saplanırdı. Zıpkıncılar o kadar ustaydılar ki, çoğu hayvanı ilk darbede öldürürdü.

Timsahların leşleri kıyıya çekilince ben de seyretmeye gittim. Tanus'un alayının deri yüzücüleri işe koyulmuşlardı bile.

Alaya Mavi Timsah Muhafızları adını ve Mavi Timsah bayrağını veren şimdiki kralımızın büyükbabasıydı. Muhafızların savaş zırhları bu canavarların sert derilerinden yapılır. Bu deriler iyi işlenirse bir oku durduracak ya da düşmanın kılıcını köreltecek kadar sertleşirler. Madenden çok daha hafiftirler ve çöl güneşi altında insanı serin tutarlar. Devekuşu tüyleriyle süslü timsah derisi miğferi ve parlatılarak bronz yıldızlarla bezenmiş göğüslüğüyle Tanus düşmanın kalbine korku salar, onu gören her genç kızın içini titretir.

Her hayvanın enini boyunu ölçüp notlar alırken bu çirkin canavarlara karşı, öldürülen nehir ineklerine duyduğum acımayı duymuyordum. Bence, belki de zehirli yılan dışında, timsah doğanın en iğrenç yaratığıydı.

Hele deri yüzücülerden biri bu korkunç hayvanların en irisinin kamını deşip de içinden genç bir kızın kalıntılarını çıkardığında iğrenmem daha da arttı. Timsah kızın gövdesinin üst kısmını olduğu gibi yutmuştu. Kızın etleri hayvanın mide sularından hamurumsu bir beyazlığı dönüşmüşse de, o parçalanmış yüzünü örten saçlarındaki topuzu hâlâ yerli yerinde duruyordu. Boynunda bir gerdanlık, kemikleri görünen bileklerinde kırmızı ve mavi seramik bocuklarından bilezikler vardı.

Gerdanlık ve bilezikler görüldüğü anda kalabalık arasından insanın yüreğini parçalayan bir çığlık yükseldi ve bir kadın askerleri yararak öne çıkıp bu zavallı kalıntının önünde diz çöktü, üstünü başını parçalayarak bir ağıta başladı.

Kızım! Yavrum benim! Kadın bir gün önce saraya gelip kızının kaybolduğunu bildirmişti. Yetkililer ona kızının herhalde kırsal kesimi haraca kesen çetelerden biri tarafından kaçırılıp köle olarak satıldığını söylemişlerdi. Bu çeteler iyiden iyiye bir güç olmuşlardı artık, gündüzleri kent kapılarına kadar dayanıp yasadışı eylemlerini sürdürmekten kaçınmıyorlardı. Saray yetkilileri kadına yapacak bir şey olmadığını, çetelerin devlet otoritesini çoktan aşmış olduklarını bildirmişlerdi.

Ancak bu kez kehanet doğru çıkmamıştı. Anne bileziklerden kızını tanımıştı. Bir köleyi boş bir şarap testisi almaya gönderirken kadına çok acıdım. Kadını da kızını da tanımadığım halde, onun kızının parçalarını gömülme üzere toplamasına yardımcı olurken gözyaşlarımı tutamıyordum. Kadın testi göğsüne bastırıp umursamaz kalabalığın arasına karışırken, ananın kızı için edeceği tüm dualara ve yapacağı törenlere karşın, en basit bir mumyalama masrafının bile altından kalkamayacağını ve kızın gölgesinin mezarın ötesindeki yaşamda ölümsüzlüğü asla bulamayacağını düşündüm. Kadına çok acıyordum. Önüme çıkan her talihsizin acılarını yüklenmek benim zayıf yanımdır işte. Daha katı bir yüreğe sahip olmak ne kadar büyük bir rahatlık olurdu.

Her üzgün olduğumda yaptığım gibi fırçama ve papirüsüme uzanıp çevremde olan her şeyi, zıpkıncıları, acılı anneyi, deri yüzmeyi, nehir ineklerinin ve timsahların kesilmesini ve halkın o sınırsız coşkusu yazmaya koyuldum.

Et ve şarabı fazla kaçırmış olanlar, hâlâ ayakta kalanlar tarafından ezilmek tehlikesini umursamadan oldukları yere devrilmiş horlamaktaydılar. Gençler ve pek utanması olmayanlar dans ediyorlar, kucaklaşıyorlar, yaklaşan karanlıktan ve papirüslerin perdesinden yararlanarak açıkça sevişiyorlardı. Bu şehvet davranışı tüm ülkeyi etkisi altına alan hasta lığın sadece bir belirtisiydi. Başta güçlü bir firavun ve Büyük Teb eyaletinde ahlaklı ve dürüst bir yönetim olsaydı bunlar olmazdı. Sıradan halk örneğini başlarındaki yöneticilerden alıyordu.

Ben buna en çok karşı çıkanlardan olduğum halde, yine de her şeyi sadakatile yazıyordum. Böylece Horus'un Soluğu'nun arka güvertesinde bağdaş kurup bir saat kadar yazıp çizdim. Güneş nehrin üzerinde batarken sularda bakırımsı bir parıltı belirmiş, batıda gökyüzü sanki güneş papirüs yataklarını ateşe vermiş gibi dumanlanmıştı.

Kıyıda kalabalık giderek daha gürültücü, daha sınır tanımaz olmuştu artık. Fahişeler iyi

iş yapıyorlardı. Mesleğinin mavi muskasını alnında taşıyan tombul ve yaşlıca bir aşk rahibesinin, yarısı kadar olan sıska bir denizcinin elinden tutup ateşlerin ötesindeki gölgeler arasına sürüklediğini gördüm. Kadın orada eteklerini indirdi, toprağın üstüne dizüstü çökerek dev kalçalarını erkeğe sundu. Denizci mutlu bir çığlık atarak köpek gibi kadının üstüne atladı. Aradan birkaç saniye geçmeden kadın da onun kadar yüksek sesle bağırmaya başlamıştı. Onları da çizmeye başladım da, gün ışığının tümüyle çekilmesi üzerine o günlük çalışmamı bırakmak zorunda kaldım.

Papirüsümü bir kenara bırakırken ölü kız olayından beri hanımımı görmediğimi hatırladım. Hemen korkuyla ayağa fırladım. Nasıl bu kadar unutkan olabilirdim? Hanımım çok disiplinli yetişmiş bir kızdı. İyi ve ahlaklıydı, yasalarla geleneklerin kendisine yüklediği görev ve yükümlülüklerin tam olarak farkındaydı. Ayrıca üyesi olduğu yüksek ailenin şerefine ve toplumdaki yerinin de bilincindeydi. Daha da ötesi, benim gibi o da babasının otoritesinden ve öfkesinden korkardı. Ona elbette güveniyordum.

Ama tutkulu kadınlığın ilk ateşindeyken böylesine bir gecede âşık olduğu yakışıklı ve ihtiraslı bir gençle karanlıkta bir yerde olan herhangi bir kıza güvendiğim kadar güveniyordum ona da.

Endişem hanımımın, bir kere kaybolduktan sonra ardından pek az yas tutulan bakireliğinden çok, bu işten daha büyük zarar görecektir olan kendim içindi. Yarın Karnak'a, Lord İntef'in sarayına dönecektik ve yaptığımız herhangi bir kusurlu davranışı ona iletenecek pek çok çenesi düşük vardı,...

Efendimin casusları ülkenin her yanında ve toplumun her katındaydılar, limanlar ve tarlalardan Firavun'un sarayına kadar. Ajanlarına verecek çok parası olduğu için, bir kısmı her ikimize de hizmet ediyor olsalar bile, onun casuslarının sayısı benimkilerden çok fazlaydı. Lostris hepimizi, babasını, ailesini, öğretmeni ve koruyucusu olan beni rezil etmişse o zaman efendim İntef bunu sabaha kadar haber alacaktı. Tıpkı benim de alacağım gibi.

Geminin bir ucundan öteki ucuna koşup kıızı aramaya başladım. Arka kuleye çıkıp kıyıya baktım. Ne onu görüyordum ne Tanus'u. İçim en kötü korkularla dolmuştu.

Bu çılgın gecede onları nerede arayacağımı bilemiyordum bile. Çaresizlik içinde ellerimi ovuşturmaya başladığımı görünce hemen kendimi toparladım. Kadınsı hareketlerde bulunmamaya çok dikkat ederim. Benim gibi hadımlaştırılmış o obur, çıtkırıldım, pozcu insanlardan nefret ederim. Ben hep bir hadım gibi değil de, bir erkekmişim gibi davranmaya çalışırım.

Kendimi güçlkle toparlayıp yüzüme savaşı en kızgın anında Tanus'un yüzünde gördüğüm o soğuk ifadeyi yerleştirdim. O anda aklım başıma geldi ve daha bir sağduyuyla düşünmeye başladım. Hanımımın nasıl davranacağını düşündüm. Onu çok yakından tanıyordum. Ne de olsa on dört yıldır inceliyordum. Çok titiz olduğu, kıyıdaki sarhoş ve kaba kalabalığa karışmayacak kadar soyluluğunun bilincinde olduğu aklıma geldi. O denizciyle fahişe gibi çalılar arasına girecek değildi. Onu aramama yardım için kimseyi çağıramayacağım da açıktı, yoksa efendimin dayı duyması işten bile değildi. Bu işi kendim yapmalıydım.

Lostris hangi gizli yere götürülmesine göz yummuştu acaba? Yaşlıları gibi o da romantik aşkı düşlerdi. Nedimesi olacak o iki kara orospunun çabalarına karşın fiziksel ilişkiyi ciddi olarak düşündüğünden kuşkuluyum. Kendini en azından kendisine karşı koruyacak kadar bir bilgi vermeye çalıştığımda işin o yanına fazla ilgi göstermemişti.

O zaman onu aşkın duygusal beklentilerine uyacak bir yerde aramam gerekeceğini anladım. Horus'un Soluğu'nda bir kamara olsaydı hemen o yana koşacağım kuşkusuzdu, ancak bizim bu nehir kalyonlarımız küçük savaş gemileridir ve kolay manevra yapılabilmesi için üzerlerinde hiçbir eklenti yoktur. Tayfalar çıplak güverte üzerinde yatarlar, kaptan ve subayları da ancak kamış bir tente altında. Tente de o anda kurulmuş olmadığından teknede saklanabilecekleri bir yer yoktu.

Karnak ile saray yarım günlük yoldaydı. Köleler çadırlarımızı halk yığınlarından uzak kalabilmemiz için bize verilen küçük bir adada kurmaya başlamışlardı. Kölelerin bu kadar gecikmeleri büyük kusurdu, ama onlar da eğlenceye dalmışlardı. Meşalelerin ışığında birkaçının iplerle uğraşırken ayakta sallandıklarını görebiliyordum. Lostris'in özel çadırını henüz kurmadıkları için âşıklar onun halılarının, kuştüyü yataklarının ve keten çarşaflarının lüksünden yoksundular. Neredeydiler öyleyse?

Tam o anda lagünün daha Dersinde bir meşalenin sarı parıltısı dikkatimi çekti. Hemen dikkat kesildim. Hanımımın tanrıça Hapi ile ilişkisi düşünülürse, lagünün ortasındaki bu küçük granit ada tam onu çekecek bir yerdi. Kıyıda adaya gidecek bir şey arandım. Küçük kayıkların çoğu karaya çekilmişse de, kayıkçıların hepsi körkütük sarhoştular.

O anda Kratas'ı gördüm. Miğferinin üstündeki devekuşu tüyleri onu kalabalıktan bir baş yükseltmişti, gururlu görünüşüyle de hemen göze çarpıyordu zaten.

Kratas! diye seslendim. Bana bakıp el salladı. Kratas, Tanus'un birinci yardımcısı ve benden sonra, arkadaşlarının en sağlamıydı. Kratas'a kimseye olmadığı kadar güvenirdim.

Bana bir kayık bul! diye bağırdım. Adamın soru ya da kararsızlıkla bir an bile kaybetmemesi tipik özelliği idi işte.

Hemen en yakındaki kayığa doğru yürüdü. Kayıkçı kayığın içine kütük gibi devrilmiş uyuyordu. Kratas adamı ensesinden yakaladığı gibi kaldırıp toprağın üzerine fırlattı. Kayıkçı ucuz şarapla öylesine sarhoş olmuştu ki, düştüğü yerde kıpırdamadı bile. Kratas kayığı suya indirdi ve birkaç kürek darbesiyle Horus'un Soluğu'nun yanına yanaştırdı.

Ben tekneye çıkınca, 'Tapınağa, Kratas,' dedim. Tanrıça Hapi bize acısın da fazla geç kalmış olmayalım."

Akşam rüzgârıyla az sonra tapınağın altındaki taş iskeleye yanaşmıştık. Kratas halatın ucunu halkalardan birine bağladıktan sonra arkamdan karaya inmek için davrandıysa da, onu durdurdum. "Beni kendim için değil, Tanus için sakın izleme," dedim. Bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "Çağırmanı bekleyeceğim," dedi. Kılıcının kabzasını bana doğru uzattı. "Buna ihtiyacın olacak mı?"

Başımı salladım. "O tür tehlikelerden değil bu. Ayrıca kendi hançerim var. Ama güvenin için teşekkür ederim." Onu tekne de bırakıp granit basamaklardan çıkarak Hapi tapınağının girişine doğru yürüdüm.

Yüksek kapılı girişteki meşaleler duvarlardaki rölyefleri canlandırmış gibiydi. Tanrıça Hapi benim en sevdiğim tanrıçalardan biridir. Aslında ne tanrı, ne de tanrıçadır; hem koca bir penisi, hem de mağara gibi büyük bir vajinası ve herkese süt veren büyük memeleri olan sakallı, garip bir hermafrodittir. Nil'in ve hasat tanrıçasının ilahlaştırılmışıdır.

Mısır'ın iki krallığı ve bütün halkı tümüyle bu tanrıçaya bağlıdırlar. Tanrıça cinsiyet değiştirebilir ya da Mısır'ın pek çok tanrısı gibi, istediği herhangi bir hayvan biçimine girer. Tanrının çift cinsiyetine karşın hanımım Lostris ve ben onu hep dişi olarak kabul etmişizdir. Hapi rahipleri bu konuda bizden farklı düşünürler.

Tanrıçanın taş duvarlar üstündeki resimleri kırmızı, sarı ve mavi boya larla çizilmişti, iyi bir nehir ineği başını uzatmış bakarken doğaya üretken olup çoğalmasını söyler gibiydi. Buysa, benim o andaki heyecanımı daha da çoğaltan bir çağrıydı. Değerli hanımımın o anda tanrıçanın hoşgörüsünden yararlanmakta olduğu düşüncesi içimi korkuyla dolduruyordu.

Yan mihraplardan birinde diz çökmüş duran bir rahibe görünce hemen yanına koşup eteğini çekiştirdim. "Kutsal kız kardeşim, büyük vezirin kızı Lostris Hanımı gördün mü?" Yukarı Mısır'da Hanımımı tanımayan çok az kişi vardır. Herkes onu güzelliği, neşeliliği ve

sevimsizliği yüzünden çok sever ve sokaklarda, pazar yerlerinde hep çevresini sarar.

Dişlek ve bumburuşuk rahibe bana bakıp sırttı, kemikli parmağını burnunun kenarına öylesine kurnazca ve bilmiş bir havayla sürttü ki, tüm korkularım doğrulanmış oldu.

Kadını bir daha, bu kez biraz daha sertçe sarstım. "Şimdi nerede, ey saygıdeğer ana? Yalvarırım, söyle." Ama kadın konuşmadan başını iki yana salladı ve gözlerini iç odaya doğru çevirdi.

Granit taşlar üzerinde koşarken kalbim ayaklarımdan hızlıydı. O halime karşın hanımımın cesaretine şaşmaktan kendimi alamadım. Yüksek soylular arasında olduğundan en kutsal yerlere girmeye hakkı vardı ama koskoca Mısır'da bir aşk buluşması için burayı seçecek ikinci bir kişi var mıydı acaba?

Kutsal yere girerken duraksadım. içgüdülerimde haklıydım. Korktuğum gibi, ikisi de oradaydı işte. İçerde olanlardan o kadar emindim ki, neredeyse onlara o işi kesmeleri için bağırıacaktım. Ama birden toparladım kendimi.

Hanımım her zamankinden daha giyinikti; göğüsleri kapalıydı ve başını mavi bir şalla örtmüştü. Hapi'nin dev heykeli önünde diz çökmüştü. Mavi nilüferlerle süslenmiş olan tanrıça kıza gülümsemekteydi.

Tanus da kızın yanında diz çökmüş silahlarını ve zırhını bir kenara bırakmıştı. Üzerinde sadece keten bir gömlek, kısa bir etek, ayaklarında sandallar vardı. Genç çift el ele tutuşmuş fısıldaşırken yüzleri birbirine değecek kadar yakındı.

Korkularımın yersiz olduğunu görünce pişmanlık ve utanç duydum. Hanımımdan nasıl kuşkulanabilmiştim? Sessizce gerilemeye başladım. Yan mihraba gidip hem tanrıçaya şükredecek, hem de olup biteni görünmeden izleyebilecektim.

Ancak Lostris de aynı anda ayağa kalkıp tanrıça heykeline doğru yürüyünce onun o genç kız zarafetini bir an seyretmek için durakladım. Lostris boynundaki benim yaptığım lapis lazuli taşından tanrıça heykelciğini çıkardı. Onu tanrıçaya sunmak üzere olduğunu anlayınca yüreğimde bir şey cız etti. O mücevheri kıza olan tüm sevgimle biçimlendirmiştim ve boynundan ayrılmasına gönlüm razı olmuyordu. Lostris parmaklarının ucunda yükselip gerdanlığı ilahenin boynuna taktı. Sonra diz çöküp taş ayaklarını öptü. Tanus olduğu yerden onu seyrediyordu. Lostris ona dönmek için ayağa kalkarken kapı önünde durduğumu gördü. Gölgelere sığınmaya çalıştım, bu kadar mahrem bir ana tanık olduğum için utanmıştım. Ancak kızın yüzü sevinçle aydınlandı ve ben kaçamadan koşup yanıma geldi, ellerimi tuttu.

Taita, burada olduğun için ne kadar sevdiğimi bilemezsin! Şimdi her şey o kadar bütünleşti ki!" Elimden tutup beni içeri sokarken Tanus da ayağa kalkıp gülümseyerek yanıma geldi, öteki elimi tuttu.

Geldiğin için teşekkür ederim. Sana her zaman güvenebileceğimizi biliyorum. Niyetimin onların sandığı kadar temiz olmasını isterdim; o yüzden suçlu kalbimi sevgi dolu bir gülümsemenin ardına sakladım.

Diz çök! diye Lostris bana emretti. "Burada birbirimize söyleyeceğimiz her şeyi duyabilirsin. Hapi ve bütün Mısır tanrıları önünde bizim tanığımız olacaksın." Beni iterek diz çöktürdü, sonra Tanus'la tanrıça heykelinin önündeki yerlerini alıp el ele tutuşarak birbirlerinin gözleri içine baktılar.

İlk konuşan Lostris oldu. "Sen benim güneşimsin," diye fısıldadı. "Sen olmadığın zaman günüm kararır."

Sen kalbimin Nil'isin, dedi Tanus. "Aşkının sulan ruhumu besler." "Sen bu dünyada da, gelecek dünyalarda da benim erkeğimsin." "Sen benim kadınımsın, sana sevgimi sunuyorum. Horus'un kanı ve soluğu üzerine yemin ederim."

Yeminini kabul ediyor ve yüz kat fazlasıyla sana iade ediyorum. Aramıza kimse giremez. Bizi hiçbir şey ayıramaz. Biz sonsuza kadar tekiz artık.

Lostris'in uzattığı yüzünü uzun uzun öptü Tanus. Bildiğim kadarıyla ilk kez öpüşüyorlardı. Bu kadar mahrem bir anı seyretmenin büyük bir ayrıcalık olduğunu hissettim.

Onlar kucaklaşırken lagundan esen ani bir rüzgâr tapınağın loş koridorlarındaki geçerek meşalelerin alevlerini titretince sevgililerin yüzleri bir an gözlerimin önünde buğulandı ve tanrıça heykelinin yerinden kırırdar gibi olduğu izlenimine kapıldım. Rüzgâr geldiği gibi kaybolduysa da, kalın taş sütunlar çevresindeki fısıltısı tanrıların alaycı kahkahalarını andırıyordu; kör inançlı bir korkuyla titredim.

Tanrıları aşırı isteklerle kızdırmak her zaman tehlikelidir. Ve Lostris de az önce olanaksızı istemişti. Geleceğini yıllardır beklediğim andı bu ve bundan kendi ölüm günümünden daha çok korkuyordum. Tanus ile Lostris'in birbirlerine ettikleri yemin asla olamazdı. Bunu ne kadar içtenlikle istemiş olurlarsa olsun, asla gerçekleşemezdi. Öpüşmeyi bırakıp bana döndüklerinde yüreğim parçalanıyordu.

Yüzünden neşe fışkıran Lostris, "Neden bu kadar kederlisin, Taita?" diye sordu. "Benimle

sevin sen de, yaşamımın en mutlu günü bu."

Kendimi gülümsemeye zorladım, ancak ikisi için de ne bir mutluluk, ne de bir kutlama sözcüğü çıktı dudaklarımın arasından. Ve bu ikisi dünyada en çok sevdiğim insanlardı.

Tanus beni kaldırıp kucakladı. "Benim için Lord İntef'le konuşacaksın değil mi?" diye sordu.

Evet, ne olur, Taita, diye Lostris de yalvardı. "Babam senin sözünü dinler. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Bunu yapacaksın, değil mi? Beni yaşamım boyunca bir kere bile kırmadın sen. Yapacaksın, değil mi?"

Onlara ne söyleyebilirdim ki? Çıplak gerçeği söyleyecek kadar acımasız olamazdım. Bu taze aşkı çürütecek hain sözcükleri bulamıyordum. Konuşmamı, onlar için sevincimi belirtmemi, onlara yardım ve desteğimi vaat etmemi bekliyorlardı. Ama ben dilsiz kesilmiştim, sanki ham bir portakal dişlemiş gibi kupkuruydu ağzım.

Taita, ne oldu? Neden bizimle sevinmiyorsun sen de?" "İkinizi de sevdiğimi bilirsiniz, ama..." Devam edemedim. "Ama ne? Ama ne, Taita?" diye sordu Lostris. "Neden bu en mutlu günümde yüzünü asıp 'ama' diyorsun?" Hanımım kızmaya başlamıştı, çenesi kasılıyordu ama gözleri de nemlenmişti. "Bize yardım etmek istemiyor musun? Yıllardır bana verdiğin sözlerin gerçek değeri bu mu?. Yanıma gelip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. I Hanımım, lütfen öyle konuşma. Bu davranışı hak etmedim beni Hayır, dinle beni! Yeni bir patlamayı önlemek için parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Benim için değil. Baban, Lord İntef..."

Evet, öyle! Lostris parmaklarımı dudaklarından çekti. "Babam! Ona gidip her zamanki gibi konuşacaksın ve her şey yoluna girecek."

Lostris, çocuk değilsin artık. Kendini çocukça hayallere kaptırmamalısın. Babanın asla razı olmayacağını...

Ama kız beni dinlemiyor, söyleyeceğim gerçeği duymak istemiyordu. Lafımı ağzıma tıkayarak, 'Tanus'un servetinin olmadığını biliyorum, dedi. "Ama geleceği çok parlak. Bir gün Mısır'ın tüm ordularının komu tanı olacak. Bir gün iki krallığı birleştirecek savaşta çarpışacak ve bende onun yanbaşı olacağım."

Hanımım, lütfen dinle beni. Sorun sadece Tanus'un servetini olmaması değil. Çok daha başka şeyler de var.

"Onun soyu ve yetişmesi, öyle mi? Seni huzursuz eden bu mır Ailesinin en az bizimki kadar soylu olduğunu bilirsin.

Harrab Lordu Pian ki babamın eşiti ve en iyi arkadaşıydı. Lostris kulaklarını bana kapatmış ti. Yol açmak üzere olduğu felaketin derinliğini fark edemiyordu. Ne o ne de Tanus; ama herhalde koca krallıkta bunun tam olarak anlaya tek kişi bendim."

Lostris'i bunca yıldır gerçeklerden korumuş ve tabii bunu Tanus'a da söyleyememiştim. Şimdi nasıl açıklayabilirdim ki?

Babasının sevdiği gence duyduğu nefretin büyüklüğünü nasıl anlatabilirdim? Bu, suçluluk ve kıskançlıktan doğan bir nefretti, bu nedenle de çok daha amansızdı.

Ancak efendim İntef kurnaz ve hilekâr bir adamdı. Duygularını çevresindekilerden saklamayı iyi bilirdi. Nefret ve kıskançlığını bir yana bırakıp yok edeceği kişiyi öper, ona servetler bağışlardı. Nehrin su içme yerinde çamurlara gömülü bekleyen timsahların sabrı vardı onda. Yıllarca, hatta on yıl bekler, ama fırsat çıkarsa bir timsah kadar hızlı hareket edip kurbanını kapardı.

Lostris babasının bu kinciliğinden habersizdi. Onun Tanus'un babası Pianki'yi sevdiğine inanırdı. Ancak kendisini hep korumuş olduğum için gerçeği nasıl bilebilirdi ki? Lostris o tatlı masumluğu içinde babasının sadece sevgilisinin servetine ve ailesine itiraz edebileceğine inanmaktaydı.

Taita, Tanus'un soylular listesinde benim eşitim olduğunu biliyorsun. Tapınak kayıtlarında yazılıdır bu. Babam bunu nasıl inkâr edebilir? Sen nasıl inkâr edebilirsin?"

Kabul ya da red benim hakkım değildir, hanımım...

O zaman babamla konuşacaksın, değil mi, sevgili Taita? Söz ver, yalvarırım sana.

Sadece başımı sallayıp gözlerimdeki umutsuz ifadeyi saklayabilirdim.

Karnak'a dönen filo iyice yüklüydü. Hayvan postu ve tuzlanmış et yükleriyle kalyonlar suya iyice gömüldükleri için Nil'in akış yönünün aksine olan yolculuğumuz iyice yavaşlamıştı, ama ağırlaşan kalbim ve giderek artan korkumla bana çok hızlı geliyordu.

Sevgililer yeni ilan ettikleri aşkları ve önlerindeki engelleri temizleyeceğime olan güvenleriyle neşe içindeydiler. Onlara bu mutluluk günlerini yasaklamaya içim elvermiyordu, bunun birlikte olacaktan en son gün olacağını çok iyi biliyordum. Bir parçacık cesaretim olsaydı, onları bir gece önce öylesine karşı çıktığım aşklarını birleştirmeleri için yüreklendirirdim. Çöpçatanlığım konusunda efendimi bir kere uyarmamdan sonra bir daha buna fırsat bulamayacaklardı. Efendim onların durumunu öğrendiği anda aralarına girecek ve birbirlerinden sonsuza dek ayıracaktı.

Bu nedenle ben de onlar kadar neşeyle güldüm ve korkularımı saklamaya çalıştım. Aşk gözlerini öylesine köreltmişti ki, başka zaman olsa hanımım bu halimi hemen anlardı ama bu kez anlamadı. Hanımım da beni, benim onu tanıdığım kadar tanır.

Üçümüz teknenin burnunda oturup bayramın en büyük töreni olacak Osiris geçit törenini konuştuk. Efendim İntef beni geçit töreninin düzenleyicisi yapmış, ben de hem Lostris'e, hem Tanus'a önemli roller vermiştim.

Bayram her iki yılda bir Osiris dolunayının çıkmasıyla yapılır. Bir zamanlar bu yıllık bir olaydı. Ancak saray halkının Elefantin'den Teb'e taşınma masraftan ve saray düzeninin altüst olması öyle boyutlara ulaşmıştı ki, Firavun iki yılda bir yapılmasını buyurmuştu. Bizim Firavun'umuz altın konusunda çok tutumlu bir insandı.

Geçit töreni planları önümde beni bekleyen sıkıntıyı düşünmekten kurtardığı için iki sevgiliyle rollerini prova etmeye başladım. Lostris, Osiris'in kansı İsis'i oynayacak, Tanus da Horus rolünü üstlenecekti. Tanus'un Lostris'in oğlunu oynaması ikisini de pek eğlendirmişti. Onlara tanrıların yaşlanmadıklarını, bir tanrıçanın çocuklarından daha genç görünebileceğini anlattım.

Aradan bir süre geçtikten sonra gözcünün sesiyle kendime geldim. Filo nehrin son dönemecini de almıştı. Büyük Teb'i oluşturan ikiz Luxor ve Karnak kentleri sert Mısır güneşi altında bir gerdanlık gibi parıldayarak önümüzde uzanmaktaydı. Hayal sona ermişti artık, şimdi gerçeğe yüz yüze gelme zamanıydı. Ayağa kalkarken müthiş bir sıkıntı içindeydim.

Tanus, benimle Lostris'i Kratas'ın kalyonuna nakletmelisin. Efendimin casusları bizi kıyıdan gözetleyeceklerdir. Bizi senin yanında görmemeliler."

Biraz geç kalmadın mı? diyerek gülümsedi Tanus. "Bunu birkaç gün önce düşüncektin."

Babam nasıl olsa öğrenecek, dedi Lostris. "Böyle haber almaş senin işini kolaylaştırabilir."

Sen benden iyisini biliyorsan, o zaman bildiğini yaparsın, ben de bundan böyle bu ılgınlıklarınıza karışmam, dedim.

Hemen yelkenleri indirdiler.

Tanus, Kratas'ın teknesinin yaklaşmasını işaret etti, sevgililerin veda etmeleri için fazla bir zamanlan kalmamıştı.

Filonun yarısının gözleri önünde kucaklaşmaya da cesaret edemediler.

Kratas'ın teknesinin arkasından Horus'un Soluğu'na el salladık, tekne kürekleri kanatlanmış gibi Luxor kentine doğru yol alırken, biz de başvezirin nehrin daha ilersinde olan sarayına doğru gittik.

Saray rıhtımına yanaşır yanaşmaz efendimin nerede olduğunu sordum ve Firavun'un nehrin batı yakasındaki mezarını ve tapınağını teftişe gittiğini öğrenince çok sevindim. Kralın mezar ve tapınağı, iki krallığın kırmızı ve beyaz çifte tacını başına geçirdiği ilk günden beri, yani on bir yıldır inşa halindeydi. Artık bitimi yaklaştı ve kral bayram sona erer ermez ziyaret etmek isteyecekti. Lord İntef de kralın düşkırıklığına uğramaması için telaşlanıyordu. Lordumun pek çok unvanından biri de, Krallık Mezarlarının Koruyucusunu ve bu çok büyük sorumluluğu gerektirirdi.

Onun yokluğu bana plan kuracağım bir gün kazandırmıştı. Ancak, iki sevgili benden ilk fırsatta konuşacağım sözünü almışlardı ve efendimin haftalık görüşmesini ertesi gün yapacağını biliyordum.

Hanımımı haremın güvenliğine emanet ettikten sonra sarayın başvezirin özel maiyeti için ayrılmış kanadındaki daireme koştum.

Efendimin saray içi işleri de varlığının geri kalan kısmı kadar karışıktı. Hepsi de büyük drahomalar ya da önemli politik bağlantılar sağlamış sekiz kansı vardı. Ancak bunlardan sadece üçü çocuk doğurmuşlardı. Hanımım Lostris dışında iki de oğlu vardı.

Bildiğim kadarıyla sarayda ve saray dışında olan her şeyi bilirim efendim son on beş yıldır hareme bir kere bile uğramış değildi. Evlilik görevini yerine getirdiği son seferin sonucu Lostris olmuştu. Cinsel zevkleri başka alanlardaydı.

Başvezirin bizim kanatta yaşayan özel maiyeti, son yüzyıldır oğlancılığın soyluların avlanma merakının bile yerini aldığı Yukarı Krallığın en güzel köle çocuklarından oluşurdu. Güzel ülkemizi altüst eden hastalıklardan biri de buydu işte.

Ben köle çocuklardan oluşan bu seçkin insanların en büyüğüydüm. Fiziki güzellikleri solmaya başlayınca köle pazarına gönderilenlerin aksine ben sarayda kalmayı başarmıştım. Efendim benim güzelliğim dışında başka erdemlerim olduğunu da anlamıştı. Hoş, güzelliğim de solmuş değildi ya, aksine olgunlaştıkça çok daha yakışıklı bir erkek olmuşum.

Efendim o günlerde benden pek fazla zevk almazdı, ben de bu ihmale sevinirdim elbette. Bunu yapma nedeni genellikle beni cezalandırmak içindi. Bu davranışının bana hissettirdiği fiziki acıyı ve alçalmışlığı çok iyi bilirdi. Ben tiksintimi saklamayı ve onun beni zorladığı sapık ilişkilerden zevk alıyormuş gibi davranmayı daha çocukluğumda öğrenmişsem de, onu asla kandıramamıştım.

Gariptir, benim bu doğal olmayan birleşmeye karşı duyduğum iğrenme onun zevkini

azaltmaz, aksine arttırırdı.

Efendim İntef ne iyi yürekli, ne de merhametli bir insandı. Onunla ilk sevişme gecelerinden sonra bana kanlar içinde getirilen yüzlerce köle çocuk saymışımdır. Onlara bakmış, rahat etmeleri için her şeyi yapmışımdır. Belki de köle oğlanlar bölümünde bana Akh-Ker, yani Ağabey, demelerinin nedeni de budur.

Efendimin gözde oyuncağı olmayabilirdim, ama bana bundan daha çok değer verirdi. Onun için çok şeydim ben: hekim ve ressam, müzisyen ve kâtip, mimar ve muhasebeci, danışman ve sırdaş, mühendis ve kızının dadısı. Beni sevdiğine ya da bana güvendiğine inanacak kadar saf değildim, ama kimi zaman bunlara yakın bir duygu hissettiğine inandığım olurdu. Lostris ö nedenle onunla kendi adına konuşmamı istemişti.

Efendim İntef in kızı konusunda, evlilik değerinin en yükseğini elde etme dışında pek bir kaygısı yoktu. Bu işi de tümüyle bana bırakmıştı. Kimi zamanlar Nil'in bir taşmasından diğer taşmasına kadar geçen sürede kızla tek bir sözcük bile konuşmazdı. Kızının eğitimi ve yetişmesi konusunda ona verdiğim düzenli raporlara da ilgi duyduğunu görmemiştim.

O akşamüzeri özel daireme erkenden çekildim. İlk işim sevgililerimi beslemek oldu. Kuş ve hayvanları, kendimi bile şaşırtacak kadar çok severim. Kimse bir kediye sahip olduğunu iddia edemez ama ben on beş kediyle yakın bir dostluk kurmuşum. Buna karşılık esaslı bir köpek sürüsüne sahiptim. Tanus ile onlarla çölde ceylan ve aslan avlardık.

Yabani kuşlar balkonumu doldururlar, omzuma konarlar, elimden yem yerlerdi. Hatta içlerinde en cesurları yiyeceklerini dudaklarımın arasından alırlardı. Evcil ceylanım kedi gibi bacaklarıma sürtünür, iki şahinim tünedikleri yerden bana seslenirlerdi.

Hayvanlarımı doyurma işi bitince köle oğlanlardan birine akşam yemeğimi getirmesini söyledim. Nehre bakan terasımda bal ve keçi sütüyle pişirilmiş bıldırcınımı yedim. Oturduğum yerden efendimin teknesinin karşı taraftan gelişini izlemeye başladım. Tek yelkeninde batan güneşin parıltısını taşıyan tekne yaklaşırken moralim iyice çökmüştü.

Efendim beni bu gece çağırabilirdi ve ben hazır değildim..

Ancak az sonra saray muhafızları komutanı Rasfer'in efendimin o sıradaki gözdesi on yaşındaki ahu gözlü Bedevi oğlanı çağırdığını duyunca içim rahatladı. Yarın sabaha iyi görünmek için o gece iyi bir uykuya ihtiyacım vardı.

Sabah şafakla birlikte uyandıgımda korku hâlâ içimdeydi. Nil'in serin sularında yüzmek bile rahatlık sağlamadı. Köle çocuklardan ikisinin vücudumu yağlamak ve saçlarımı taramak

için bekledikleri odama döndüm. Soylular arasındaki bu yeni makyaj modasından nefret ederdim. Benim tenim buna gerek göstermeyecek kadar düzgünse de, efendim oğlanlarının makyajlı olmalarından hoşlanırdı ve ben de onu o gün özellikle memnun etmek istiyordum. Efendimin günlük toplantısını yaptığı bahçeye ilk varan ben oldum. Sonra diğer saray erkânı da yavaş yavaş gelmeye başladılar. Çoğu hâlâ esniyordu. Efendim İntef işlerini günün sıcağı başlamadan tamamlamayı sever. Güneşin ilk ışıklar altında görünmesini bekledik.

Mabeyinci yanımdaki yerini alırken, "Bu sabah çok keyifli," diye fısıldayınca içimde ufacık bir umut kıvılcımı belirdi.

Lostris'e verdiğim düşüncesizce sözün ciddi sonuçlarından yakayı kurtarma olasılığı olabilirdi.

Aramızda rüzgârın papirüs yataktan arasında eserken olduğu gibi bir kıpırtı oldu ve efendim İntef bize doğru yaklaştı.

Unvanları ve gücünün sağladığı kudretle yürüyüşü dimdik ve tavır lan gösterişliydi. Boynunda Firavun'un kendi elleriyle taktığı Lot madenlerinin kırmızı altınından bir gerdanlık vardı.

Çarpık vücudu ve gür sesi için seçilmiş olan cüce övücüsü önünde yürüyordu. Efendim güzel ya da çirkin olsun, garipliklerle çevrili olmaktan hoşlanırdı Çarpık bacakları üstünde iki yana salınan cüce, efendimin unvanlarını sıralıyordu.

Mısır'ın Desteği'ne bakın! Nil Sularının Koruyucusu'nu selamlayın! Firavun'un Arkadaşı önünde diz çökün! Bunların hepsi kral tarafından verilmiş unvanlardı ve çoğu efendime belirli görevler ve yükümlülükler verirdi. Örneğin Suların Koruyucusu olarak Nil'in mevsimlik taşkınlarını düzenlemekten sorumluydu doğal olarak bu görevi de sadık ve becerikli kölesi Taita'nın sırtına 'emişti.

Emrimde çalışan mühendis ve matemetikçilerle yarım yıl uğraşıp yükselen suyun tam olarak ölçülüp taşkınının boyutlarının hesaplanabilmesi için Assoun'un kayalıklarını ölçüp traş etmişim. Bunlara bakarak aylar öncesinden alınacak ürünün miktarını tahmin edebiliyordum. Böylece bolluk ve kıtlık zamanları önceden bilinebiliyor ve yönetim buna uygun planlar yapabiliyordu. Firavun çalışmamdan hoşnut kalmış, efendime daha çok unvan ve ödül vermişti.

Karnak Hakimi ve Yukarı Mısır'ın Yirmi İki Eyaleti'nin Valisi önünde diz çökün! Kabristan Lordu ve Krallık Mezarları Koruyucusu'nu selamlayın! Efendim bu unvanlarıyla ölmüş ve

yaşayan firavunlara dikilmiş anıtları inşa etmek ve bakımını yapmakla yükümlüydü. Bu görevleri de kölesinin omuzlarındaydı. Efendim bir gün önce gittiği Firavun'un mezarını en son bir önceki Osiris bayramında görmüştü. Toz toprak arasına gönderilip işçilere, kurnaz taş ustalarına bağırıp çağırmak ve lanetler yağdırmak yine bana düştü. Yeteneklerimin boyutlarını efendime gösterdiğim için çok pişmandım aslında.

Şimdi de pek belli otamadan beni diğerlerinden ayırmış gibiydi. Vahşi bir leopar kadar amansız o san gözleri bir an için gözlerime dikildi ve başı çok hafifçe yana eğildi. Yanımdan geçerken arkasına düştüm ve her zaman olduğu gibi boyuna ve omuzlarının genişliğine şaşkınlıkla baktım. Efendim uzun bacaklı, dümdüz ve sert bir karnı olan müthiş yakışıklı bir erkekti. Saçı gür ve parlaktı. O sırada kırk yaşındaydı ve ben de yaklaşık yirmi yıllık kölesiydim.

Efendim İntef bizi bahçenin ortasındaki üstü hasırla kaplı, duvarları olmadığından nehirde gelen esintiye açık bölmeye götürdü, üzeri devlet papirüsleriyle dolu olan alçak masanın ardında taş zemine bağdaş kurup oturdu, ben de yanındaki yerimi aldım. Günlük çalışma başlamıştı.

Sabah boyunca efendim iki kere hafifçe bana doğru uzandı. Ne başını çevirmiş, ne de bir şey söylemişti, ancak fikrimi soruyordu. Ben yanımdakilerin bile duyamayacakları bir sesle, dudaklarımı kıpırdatmadan istenen bilgiyi verdim.

Bir keresinde, "Yalan söylüyor," dedim; ikincisinde, "Bu görevin adamı Refik'tir ve efendimin hazinesine beş altın yüzüklük bir armağanda bulunacak," dedim. Her ne kadar söylemedimse de, eğer o makama gelirse bir altın yüzük de bana verecekti.

Efendim öğle saatinde memurlarını ve dilekçe sahiplerini göndererek yemeğinin getirilmesini istedi. Hem saray komutanı, hem de resmi devlet celladı olan Rasfer dışında ilk kez yalnız kalabilmiştik. Rasfer de konuşulanları duyamayacağı kadar uzaklaşıp bahçe kapısındaki yerini aldı.

Efendim bir el hareketiyle yanına gelip önüne yığılmış olan lezzetli et ve meyveleri tatmamı istedi. Herhangi bir zehirin beni etkilemesini beklerken sabahki işlerin ayrıntılarını konuşmaya başladık.

Sonra bana Hapi lagünü seferini ve büyük suaygırı avını sordu. Onu da anlattım, nehir ineklerinin diş, post ve etlerinden bekleyeceği kârın rakamlarını verdim. Kârı biraz şişkin göstermiştim. Hemen gülümsedi. Gülümsemesi çok açık ve etkileyicidir. Bunu bir kere gördünüz mü, efendimin insanları yönetmekteki ustalığını daha iyi anlarsınız. Bunu çok iyi

bilmesi gereken ben bile yine onun büyüüne kapılmıştım.

Nehir ineği etinden bir parça koparıırken derin bir soluk alıp cesaretimi topladım. "Efendim, kızınızı da benimle birlikte sefere götürdüğümü bilmeniz doğru olur sanırım," dedim. Gözlerinden bunu bildiğini ve olayı kendisinden saklamamı beklediğini anlamıştım.

Daha önce benim iznimi almayı düşünmedin mi? diye sordu.

Bunu tam gideceğimiz an istemişti. Tanrıça Hapi'nin onun koruyucusu olduğunu bilirsiniz, ona lagün tapınağında tapmak ve adakta bulunmak istiyordu.

Yine de bana sormadın ama? Soyduğum üzümü uzattım kendisi ne. Dudaklarını aralayıp meyveyi ağzına kaydırıldı. Bu bana karşı kırgın olmadığını işaretliydi, Tanus ile Lostris olayının ayrıntılarını henüz öğrenmemiş olmalıydı.

Efendim o sırada Assoun hakimiyle toplantıdaydı. Sizi rahatsız etmedim. Ayrıca görebildiğim kadarıyla bir sakıncası yoktu. Bunun sizin ilginize layık olmayan bir ev işi olduğunu düşünmüştüm.

Çok kurnazsın, sevgilim, dedi. "Ve de bugün çok güzelsin. Gözkapaklarını boyama biçiminden hoşlandım. Ya sürdüğün o koku nedir?"

Yabani menekşe çiçeği özü. Beğendiğinize sevindim, size armağan etmek için küçük bir şişe hazırlamıştım. Şişeyi çantamdan çıkarıp uzatmak için dizüstü çöktüm. Parmağını çenemin altına koydu, yüzümü kaldırıp dudaklarımdan öptü. Geri çekilip yanağımı okşayana kadar görevim olduğu için ben de öpüşüne karşılık verdim.

"Niyetin her neyse, sen hâlâ çok yakışıklısın, Tarta. Bunca yıl sonra bile beni güldürebiliyorsun. Ama söyle, Lostris Hanıma iyi baktın, değil mi? Onu bir an bile gözünden ayırmadın umarım."

"Asla, efendim."

"Şu halde onun hakkında bana söylemek istediğin olağandışı bir şey yok demek, öyle mi?"

Hâlâ önünde dizüstü oturuyordum. Konuşmaya çalıştımsa da, sesim boğazımda tıkanıp kaldı.

Öyle zırlama, sevgilim, dedi. "Her ne kadar erkek değilsen de, benimle erkek gibi konuş."

Acımasız bir alaydı bu, ama beni güçlendirmişti.

Efendimin dikkatine sunmak istediğim bir şey var, dedim. "Ve evet, bu gerçekten Lady Lostris'i ilgilendiriyor. Daha önce de belirttiğim gibi, kızınızın kırmızı ayı ilk kez büyük nehrin taşkını sırasında yükseldi. O zamandan beri her ay güçlü bir dolunayı oldu."

Efendim yüzünü buruşturdu, kadın vücudunun bu işlevleri onu tiksindirirdi. Erkek anatomisinin daha az hoş yerleriyle uğraştığı düşünülünce bunu komik bulurdum.

Lady Lostris artık evlenecek yaşa geldi, diye aceleyle devam ettim." Ateşli ve sevgi dolu bir tabiatı var, ona ilk fırsatta bir koca bulmak akıllıca bir davranış olur sanırım."

Hiç kuşkusuz sende önerecek biri vardır, deyince başımı salladım. "Gerçekten de bir talibi var, efendim."

Bir değil, Taita. Herhalde bir tane daha var demek istiyorsun, değil mi? Şimdiye kadar teklifte bulunan Assoun hakimi ve Lot valisi de İçlerinde olmak üzere en az altı kişiyi biliyorum ben.

"Ben bu kez Lady Lostris'in onayladığı birinden söz ediyordum, efendim. Hatırlarsınız, hakimden şişko kurbağa ve validen de yaşlı teke diye söz etmişti."

Çocuğun onayı ya da onaylamaması benim umurumda bile değil. Efendim başını salladı, beni yüreklendirmek için gülüp çenemi okşadı. "Ama sen devam et, Taita, bana Mısır'ın en büyük drahoması karşılığında damadım olma şerefini vermek isteyen bu âşık gencin adını söyle bakayım." Yanıt vermek için cesaretimi toplarken beni durdurdu. "Hayır, söyleme! Dur, ben tahmin edeyim,"

Gülümsemesi çok iyi bildiğim o tilki sırtmasını alınca benimle dalga geçtiğini anladım.

Lostris'in hoşlanması için genç ve yakışıklı olmalı. Düşünüyor gibi davrandı. "Senin onun adına konuşman için de, ya dostun ya da koruman altındaki biri olacaktır. Bu âşığın aşkını ilan edip senin desteğini istemesi için de uygun bir fırsat gerekir. Bu nasıl ve ne zaman olmuş olabilir acaba? Yoksa gece yarısında Hapi tapınağında mı, ha? Doğru yolda mıyım, Taita?"

Sarardığımı hissediyordum. Bu kadar şeyi nasıl biliyordu? Efendim elini başımın arkasına kaydırıp boynumu okşadı.

Sevişmeden önce hep böyle yapardı. Sonra bir kere daha öptü.

Yüzünden tahminlerimde haklı olduğumu görüyorum. Saçımdan bir tutam kavrayıp çekti. "Şimdi bu cüretli âşığının adını bulmak kaldı. Dakka olabilir mi? Hayır, Dakka beni öfkeli kılacak kadar aptal değildir." Saçımı gözlerimden yaş getirecek kadar çekti. "Kratas şu halde? Hem yakışıklıdır, hem de bu tehlikeyi göze alacak kadar aptal." Saçımın bir yırtılma sesiyle elinde kaldığını hissettim. Boğazımdaki iniltiyi güçlükle yuttum.

Yanıt ver bana, sevgilim, Kratas mıydı? Başımı kucağına bastırdı.

Hayır, efendim, diye fısıldadım. Erkekliğinin sertleştiğini fark edince hiç şaşırمامıştım. Yüzümü daha fazla bastırdı bacaklarının arasına.

Kratas değildi, ha? Emin misin? Şaşırması gibi davrandı. "O zaman Yukarı Mısır'ın bakire kızına yaklaşacak kadar küstah ve aptal kim olabilir?"

Birden, "Rasfer!" diye bağırdı. Kucağındaki başımı sertçe çevirdi Rasfer'i görebilmem için.

Rasfer'in kocaman kıllı elinde suaygırı derisinden bir kırbaç vardı. Kırbaç Rasfer'in iki kolu uzunluğundaydı ve ince ucu küçük parmağı kalınlığındaydı. Onun kırbacı uzun bir deri parçasından keserek yapışım seyretmişim. Rasfer amber rengindeki kırbacı cam gibi dümdüz olana kadar sevgiyle cilalamıştı. Şimdi o ayı pençesini andıran iri elleri arasında tam bir yay gibi bükebiliyordu. Kırbacın üstünde kuruyan yüzlerce kurbanının kanı aslında ince ucuna estetik acıdan bir güzellik de vermişti.

Rasfer bu korkunç aletin sanatçısıydı. Bir darbede genç bir kızın yumuşacık baldırında deriyi parçalamadan ama bir akrep sokusu kadar kötü yakan ve kurbanı bir anda kıvrandıran hafif kırmızı bir iz bırakabilirdi. Ya da on darbede insanın sırtından derisini ve etini koparır, göğüs kafesini ortaya çıkarırdı.

Şimdi de başımın ucunda dururken kırbacı elinde çevirerek sırtıyordu. Rasfer işini severdi; benden de, zekâm ve yakışıklılığım yüzünden tüm kıskançlığı ve aşağılık duygusuyla nefret ederdi.

Efendim İntef enseme okşayarak içini çekti. "Sevgilim, kimi zaman gerçekten çok kötüsün ama. En sadık kalman gereken kişi olan beni aldatmaya kalkışıyorsun. Hayır, sadece sadakat değil, sen varlığını bile bana borçlusun aslında."

Yine göğüs geçirdi. "Neden böyle hoşnutsuzluklar yaratıyorsun ki? O sersemim aşkını bana savunmanın doğru olmadığını çok iyi bilirsin. Gülünç bir çabaydı bu, ama neden

yaptığını tahmin edebilirim. O çocukça merhametin en zayıf yanlarından biridir ve bir gün mahvına da neden olacaktır. Ancak ben bunu bile hoşlanacak bir şey gibi görürüm bazen, hatta seni bağışlayabilirdim de. Ama senin ellerine emanet edilen bir malın satış değerini düşürdüğün gerçeğini asla görmezlikten gelemem." Ona yanıt verebilmem için başımı tutup kaldırdı. "Bunun için cezalandıracaksın. Anladın mı?"

Evet, etendim, diye fısıldarken Rasfer'in elindeki kırbacı görmek için bakışlarımı yana kaydırdım. Lord İntef başımı yine kucağına bastırarak Rasfer'e döndü.

"Bütün ustalığını kullan, Rasfer. Deriyi parçalama, lütfen. Bu dümdüz tende sürekli bir iz kalmasını istemiyorum.

Başlangıç olarak on tane yeter. Vururken yüksek sesle say da, biz de duyalım."

Kimi savaşçı ve kahraman yüzlerce insanın böyle cezalandırıldığını görmüştüm. Biri bile Rasfer'in kırbacı altında sessiz kalamamıştı. Hem zaten böyle yapmak da iyi değildi, o zaman bunu ustalığına bir hakaret olarak kabul ederdi. Böyle olduğunu çok iyi biliyordum ve bu yoldan daha önce de geçmiştim. Aptalca gururumu yutup Rasfer'in sanatına yüksek sesle takdirlerimi belirtmeye hazırdım. Ciğerlerimi havayla doldurdum.

Bir! diye bağırdı Rasfer. Kırbaç havada sakladı. Bir kadının sonraları doğum sancısını unutması gibi, ben de kırbaç acısını unutmuşum. Kendimi hazırladığımdan daha yüksek sesle bağırdım.

Talihin varmış, sevgili Taita'cığim," diye Lord İntef kulağıma fısıldadı. "Osiris rahiplerine dün gece malı incelettim. Hâlâ sağlamış." Kucağında kıvrandım. Sadece acıdan değil, tapınaktaki o şehvet düşkünü yaşlı tekelerin benim küçücük kızımı ellediklerini düşünmekten.

İki! diye bağırdı Rasfer. Ben yine çığlığı bastım.

Bahçe merdivenlerinden acıdan topallayarak çıkarken Lostris'in köle kızlarından biri beni dairemin balkonunda bekliyordu.

Hanımım hemen yanına gelmenizi istiyor, dedi.

Ona hasta olduğumu söylersin. Köle oğlanlardan birine gelip yaramı sarması için seslendim sonra. Kızdan kurtulmak için de odama girdim. Lostris'le yüz yüze gelemedim şimdi; ona başarısızlığımı anlatıp Tanus'a olan aşkının olanaksızlığını ve gerçeği görmesini söyleyemedim. Kara kız sırtımdaki kanlı izlere müthiş bir zevkle bakarak arkamdan geldi.

Git hanımına yaralı olduğumu ve gelemeyeceğimi söyle, dedim omzum üzerinden.

Bana sizin gelmekten kaçınacağınızı, ama gelmeye razı olana kadar buradan ayrılmamamı söyledi.

Sen çok küstah bir kölesin, diye azarladım kızı, oğlan sırtıma kendi yapımım olan bir merhemi sürerken.

Öyleyim, dedi şeytan sırıtarak. "Ama sen de öylesin." Lostris hizmetçilerine karşı çok çok yumuşak davranırdı.

Git hanımına geleceğimi söyle, diye pes ettim.

Geleceğinden emin olana kadar beklememi söyledi, dedi. Harem kapısındaki nöbetçiler benim gibi hadımdılar, ama iriyarı ve vahşi görünüşlü insanlardı. Bu rahat işi onlara ben bulduğum için beni saygıyla selamlayıp içeri bıraktılar.

Harem köle oğlanların dairesi kadar geniş ve rahat değildi ve Lord İntef'in gerçek ilgisinin hangi tarafta olduğu hemen belli oluyordu. Bura. sı kerpiçten yüksek duvarla çevrili ve tuğladan yapılmış kulübelerden oluşan bir bölmeydi.

Bahçesini benim yardımımıyla Lostris ile hizmetçileri yapmışlardı. Vezirin kadınları çok şişman ve tembeldiler; böyle işlerle kendilerini yormayacak kadar haremin entrika ve skandallarıyla meşguldüler.

Lostris'in büyük kapıya yakın olan dairesinin çevresinde nilüferli bir havuzla örgü bambu kafesleri içinde ötücü kuşlar vardı. Kerpiç duvarları parlak sahneleriyle, kuş ve tanrıça resimleriyle bezenmişti.

Ağladıktan belli olan köle kızlar kapının önünde sessizce bekliyorlardı. Yüzlerinde

gözyaşı izleri vardı. Onların arasından geçip de serin ve loş olan hole girdiğimde hanımımın hıçkırıklarını duydum. Ona karşı görevimden kaçınmış olmaktan utanarak odasına koştum.

Alçak yatağında yatan Lostris'in vücudu acısının gücüyle sarsılmaktaydı, ancak içeri girdiğimi duyunca yerinden fırlayıp yanıma koştı.

Tarta! Tanus'u gönderiyorlar. Firavun Yarın Karnak'a geliyor, babam ondan Tanus'un birliğiyle Elefantin'e ve şelalelere gönderilmesini isteyecek. Tarta! İlk şelale yirmi günlük yolda. Onu bir daha göremeyeceğim. Keşke ölseydim. Kendimi nehre atıp timsahlara yem yapacağım. Tanus'suz yaşamak istemiyorum..."

Sakin ol, yavrum. Kızı kucakladım. "Bu korkunç şeyleri nereden biliyorsun? Belki de hiçbiri olmayacaktır."

Olacaktır. Tanus bana haber gönderdi. Kratas'ın babamın özel muhafızları arasında bir kardeşi var. Babamın Rasfer'le konuşmasını duymuş. Tanus'la benim Hapi tapınağında yalnız olduğumuzu öğrenmiş. Tarta, babam beni muayene etmeleri için rahipleri gönderdi. O iğrenç adamlar bana çok kötü şeyler yaptılar. Canım çok acıdı, Tarta. Onu hafifçe kucakladım. Bunu yapmak için pek az fırsat bulurdum, ama şimdi o da beni olanca gücüyle kucaklıyordu. Kendi acılarını unutup yine sevgilisine döndü.

Tanus'u bir daha asla göremeyeceğim," diye ağlarken onun henüz bir çocuk olduğunu düşündüm. "Babam onu öldürecek."

Baban bile Tanus'a dokunamaz, diye kıza güven vermeye çalıştım. Tanus, Firavun'un kendi seçkin muhafızlarından oluşmuş bir alayın komutanıdır. Kralın adamıdır o. Tanus sadece Firavun'dan emir alır ve Mısır'ın çifte tacının korumasına sahiptir." Babasının genci öldürmemesinin tek nedeninin de herhalde bu olduğunu söylemedim. Tanus'u bir daha görmemeye gelince, büyük törende onun karşısında olacaksın. Sahneler arasında konuşmanızı sağlamaya çalışırım."

"Babam törene izin vermez artık."

"Benim gösterimi berbat edip Firavun'un hoşnutsuzluğu tehlikesini göze almadıkça böyle bir şey yapamaz. Ve bunu asla göze alamayacağına emin olabilirsiniz."

Tanus'u gönderip Horus rolünü bir başkasına verebilir."

Başka bir aktörü yetiştirecek zaman kalmadı. Tanrı Horus'u Tanus oynayacaktır. Lord İntefe durumu açıkça söyleyeceğim. Tanus ile konuşma fırsatı bulacaksın. Bunun bir yolunu

bulacağız.

Kız tam bir güvenle baktı bana. Tarta, senin bir yol bulacağına inanıyorum bir gün hep..." Birden sustu, yüzünün ifadesi değişivermişti. Parmaklarıyla Rasfer'in kırbacının kabarttığı sırtıma dokundu.

Özür dilerim, hanımım. Sana söz verdiğim gibi Tanus'un isteğini yerine getirmeye çalıştım ve aptallığımın sonu bu oldu işte.

Lostris arkama geçip yaralarımı saklamak için giydiğim ince gömleği kaldırıncaya dili tutulur gibi oldu. "Bu Rasfer'in işi.

Zavallı Taita'cığım, neden beni böyle bir şey olacağı konusunda uyardıydın? Neden babamın Tanus ile bana böylesine şiddetle karşı olduğunu söylemedin?"

Onlara o kadar yalvarmış ve uyarmıştım, oysa karşılığında sadakatsizlikle suçlanmıştım. Şimdi bu beceriksizce küstahlık önünde şaşkınlığımı göstermemek için kendimi güç tuttum. Sırtımın zonklamasına karşın sakın olmaya gayret ettim.

Neyse ki, hanımım bir an için kendi acısını unutmuştu. Beni yatağına oturttu, sırtımdan gömleğimi çıkarıp tıbbi bilgisizliğini örten bir merhametle yaralarımı tedavi etmeye koyuldu. Bu iş onu büyük acısından biraz olsun uzaklaştırmıştı. Çok geçmeden kuşlar gibi cıvıldıyor, babasının öfkesini gidermek ve Tanus'la yeniden birleşmek için planlar yapıyordu.

Bu planlardan bazıları sağduyusunu gösteriyorsa da, bir kısmı sadece gençliğini ve dünyanın kötülükleri konusundaki bilgisizlik ve deneyimsizliğini ortaya çıkarıyordu. "Isis rolünü çok iyi başarıp Firavun'un hoşuna gideceğim, o da istediğimi bana verecektir. Ondan bana Tanus'u koca olarak vermesini isteyeceğim, o da bana... Sözü'nün burasında kralın gösterişli sesini o kadar güzel taklit etti ki, gülmekten kendimi alamadım. " O da, 'Pianki'nin oğlu Tanus ile İntef'in kızı Lady Lostris'in nişanlandıklarını ilan ediyorum. Ve hizmetkârım Tanus'u Mısır'ın Büyük Aslanı rütbesine terfi ettirip tüm ordularımın komutanı yaptım Ayrıca babası Harrab Lordu soylu Pianki'nin bütün eski topraklarının kendisine verilmesini emrediyorum,' diyecek." Kız yaralarımıyla uğraşmayı bırakarak boynuma sarıldı.

Böyle olabilir, değil mi, sevgili Taita'cığım? Olabilir de, lütfen. Hiçbir erkek sana karşı direnemez, hanımım," dedim.

Büyük Firavun bile. Sözlerimin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilseydim konuşmamak için ağızma yanan bir kömür sokabilirdim.

Kızın yüzü yine umutla parıladı. Bu benim için yeterli bir ödüldü, sırtımda daha fazla çalışmasını önlemek için gömleğimi giydim yine.

"Hanımım, güzel ve karşı konmaz bir İsis olmak istiyorsan şimdi biraz dinlenmelisin, dedim. Yanımda uyku veren Kırmızı Sheperin çiçeğinden hazırladığım bir ilacı getirmiştım. Bu değerli çiçeğin tohumları doğuda bir yerden kervanlarla getirilmişti. Şimdi kırmızı çiçekleri bahçemde yetiştiriyordum. Çiçeğin yaprakları dökülünce tohumların kabuğunu altın bir çatalla kazır, akan yoğun beyaz sütü toplar ve kendi geliştirdiğim bir formüle göre kuruldum.

Sonuçta elde ettiğim toz uyku getirir garip rüyalar gördürür ve ağrıları dindirirdi.

Lostris yatağına yatıp uykusu gelmiş bir kedi yavrusu gibi kıvrılırken "Biraz yanımda kal, Taita," dedi. "

"Bebekliğimde yaptığın gibi sokul bana."

Onu kollarımın arasına alırken, hâlâ bir bebek, diye düşündüm.

Osiris bayramının beşinci günü Firavun, Elefantın adasındaki sarayından hızlı nehir kalyonuyla on günlük bir yolculuktan sonra Karnak'a geldi Tanrının bayramını yönetmek için yanında tüm maiyetini getirmiş Tanus'un bölüğü Karnak'tan üç gün önce ayrılıp Firavun'u karşılamaya gittiği için ne Lostris, ne de ben onu büyük nehir ineği avından döndüğümüzden beri görmüştük. O yüzden teknesinin akıntı ve güçlü cöl rüzgârıyla hızlanmış olarak nehrin dirseğinden çıktığını görünce çok sevindik. Horus'un Soluğu filonun en başındaydı.

Lostris başvezirin maiyetinde, iki ağabeyi Menset ile Sobek'in arkasında duruyordu. İki oğlan yakışıklı ve gözde çocuklardı ama ben onlarda babalarından bir yan bulur ve hoşlanmazdım, özellikle büyüğü olan Menset'e hiç güvenmezdim, küçüğüyse ağabeyinin ardından ayrılmazdı zaten.

Ben daha alt düzey görevliler arasındaydım ve bulunduğum yerden Lostris'i de, efendimi de görebiliyordum. Tanus'un teknesinin burnunda dimdik görüldüğünde kızın ensesinin heyecandan kıpkırmızı kesildiğini fark ettim. Tanus'un timsah derisi zırhı güneşte parılıyor, miğferindeki devekuşu tüyleri teknenin yarattığı rüzgârda titreşiyordu.

Lostris heyecandan olduğu yerde zıplayıp incecik kollarını sallıyorsa da, Nil'in iki yakasını da firavunlarını görmek için dolduran halkın arasında kaybolup gitmiş gibiydi. Teb dünyanın en kalabalık kentiydi ve o gün kralı karşılamak için en az iki yüz elli bin kişinin toplandığını

tahmin ediyordum.

Tanus ne sağına, ne soluna bakıyordu, selamlamak için kılıcını yüzünün önünde tutmuş, gözleri dimdik ilerleydi: Birliğindeki diğer tekneler Horus'un Soluğu'nu geniş bir V biçiminde izlemekteydiler. Tüm bayrakları gökkuşağı renkleriyle dalgalanırken kalabalık çılgınca alkışlıyor ve ellerindeki palmiye yapraklarını sallıyordu.

Çok geçmeden ana konvoyun birinci gemisi görüldü. Bunda kralın maiyetinin soyluları ve hanımefendiler vardı. Sonra ikinci ve üçüncü tekne, onların ardından da irili ufaklı diğerleri göründüler. Saray hizmetkârları, köleler, bunların eşyaları, mutfaklar için öküzler ve keçiler, saray mobilya ve hazinelerini taşıyan rengârenk tekneler denizciliğe hiç de yakışmayan bir biçimde karmakarışık.

En sonda Firavun'un teknesi görününce halkın alkışları daha da arttı, insan elinden çıkan bu en büyük tekne ağır ağır bizim beklediğimiz vezir sarayının taş rıhtımına yaklaştı.

Geminin ortasındaki Firavun'un özel dairesi kalın sedir ağacı tahtasından öylesine sağlam yapılmış ve içi mobilyayla öylesine doldurulmuştu ki, teknenin yüzmesini zorlaştırıyordu. Bu çirkin yapının üstündeki taze nilüferlerden örülmüş süslü bir parmaklığın ardında, ustaca dikilip üzerilerine büyük tanrı ve tanrıçalarının resimleri yapılmış ceylan derilerinden bir tentenin altında tüm görkemli yalnızlığıyla Firavun oturmaktaydı. Firavun'un ayaklarında altın işlemeli sandallar vardı, elbisesi o kadar saf ketendendi ki, yaz ortasının yüksek kümülüs bulutları gibi parlıyordu. Başında çifte tacı vardı: Tanrıça Nekhbet'in akbaba başının olduğu Yukarı Mısır tacıyla Delta tanrıçası Buto'nun kobra başı olan kırmızı taç.

Bu taca rağmen gerçek şuydu ki, sevgili hükümdarımız Delta'yı on yıl önce kaybetmişti. Fırtınalı günlerimizde Aşağı Mısır'ın başında bir başka firavun hüküm sürmekteydi, onun da başında çifte taç vardı ve bu sahtekâr bizim kralımızın düşmanıydı; açtığı savaşlar her iki krallığın altını da genç erkeklerini de eritmekteydi. Mısır iç savaşlardan parçalanmış ve bölünmüştü. Bin yıllık tarihimizde zayıf insanlar firavun olduklarında hep böyle olmuştu, iki krallığı elinde tutabilmek için güçlü, cesur ve akıllı bir insana gerek vardı.

Bu hantal tekneyi akıntıya sokup saray rıhtımına yanaştırmak için kaptanın karşı kıyıda gelmesi gerekirdi. Böyle yapmış olsaydı Nil'in genişliği boyunca manevra yapacak alan bulurdu. Ancak kaptan rüzgârın ve akıntının gücünü yanlış hesaplamış, dönüşte nehrin ortasından başlamıştı. Tekne akıntıyla tehlikeli bir şekilde savruldu ve güvertedeki yüksek yapı sıcak çöl rüzgârını bir yelken gibi yüklendi. Alt güvertedeki lostromolar kırbaçlarını kaldırıp indirmeye başladılar, çıplak omuzlardaki şakırtı tâ karadan duyuldu.

Yüz kürek karmakarışık bir halde suya dalarken kölelerin küfürleri kıçtaki uzun dümen küreğine asılan dört dümencinin emirlerine karışıyordu. Bu arada güvertedeki gemi kaptanı yaşlı Amiral Nembet beceriksizce bir heyecanla parmaklarını uzun sakalı arasına sokup çıkarmaktaydı.

Bütün bu kargaşanın üstünde de Firavun bir heykel kadar hareketsiz ve her şeyden uzak oturmaktaydı. Burası gerçekten de bizim Mısır'ımızdı.

Tekne bu sırada dönüş hızını keserek akıntıyla rüzgâr arasında kalmış, doğruca üstümüze doğru geliyordu. Kaptanla tayfalar tüm çabalarına karşın manevrayı tamamlayıp gemiyi akıntı yönüne doğrultmayı başaramıyorlardı. Gemi taş rıhtıma çarpacak ve yaldızlı burnu parçalanacaktı.

Herkes ne olacağını anladığında kıyıdaki kalabalığın sesi kesildi ve her iki kıyıya çöken ani sessizlikte dev geminin güvertelerindeki kargaşa ve gürültü daha belirgin olarak duyulmaya başlandı.

Birden bütün gözler nehrin aşağısına çevrildi. Horus'un Soluğu birliğin başındaki yerinden kopmuş, hızla suya dalıp çıkan kürekleriyle uçar gibi üzerimize geliyordu. Kürekler tam bir uyumla inip kalkıyorlardı. Tekne Firavun'un teknesinin burnunu sıyrarak geçince kalabalıktan papirüs yatakları arasından esen rüzgâr gibi bir fısıltı yükseldi.

Çarpışma kaçınılmaz gibiydi. Ancak Tanus son anda yumruğunu başının üstüne kaldırdı. Her iki sıradaki kürekçiler aynı anda kürekleri suya daldırıp geri ittiler.

Horus'un Soluğu büyük tekneyi sıyrıp iki tekne bir bakirenin öpücüğü kadar hafifçe birbirlerine dokunurken Tanus'un gemisinin arka güverte kulesi bir an büyük teknenin ana güvertesi düzeyine gelmişti.

Bu arada zırhını ve sandallarını çıkarıp silahlarını atmış olan Tanus beline bir ip bağlamış olarak İki tekne arasındaki açıklıktan karşıya atladı.

Kalabalık sanki bir uyuşukluktan uyanır gibi oldu. Aralarında Tanus'un kim olduğunu bilmeyen varsa bugün öğrenecekti. Tanus'un ünü nehir savaşlarında yayılmışsa da, onu sadece askerleri hareket halinde görmüşlerdi.

Kulaktan kulağa yayılmış hiçbir şey insanın kendi gözleriyle gördükleri kadar değerli olamaz.

Şimdi Firavun'un, donanmanın ve tüm Karnak'ın gözleri önünde Tanus bir sıçrayışta

leopar kadar zarif bir hareketle öteki tekneye geçmişti.

Tanus! Adını ilk söyleyenin hanımım olduğundan eminim, ama ikincisi bendim.

Tanus! Sonra çevremdekiler de, Tanus! Tanus! Tanus!" diye bağırdılar. Bunu yeni keşfedilmiş bir tanrının adını söyler gibi söylüyorlardı.

Tanus güverteye ayak basar basmaz elindeki ipi çekerek buruna doğru koşmaya başladı. Kendi gemisindekiler ipin ucuna kalın bir halat bağlamışlardı. Tanus'un terden kolları ve bacakları parıldarken halatı çekiyordu.

Bu arada Firavun gemisinden bir avuç insan ne yapmak istediğini anlayıp yardımına koşmuşlardı. Tanus'un emriyle halatı teknenin burnuna bağladılar. Bu iş tamamlanınca Tanus kendi gemisine uzaklaşması için işaret etti.

Horus'un Soluğu kendini akıntıya bırakıp uzaklaştı, ancak halat gerilince sanki mıhlanmış gibi olduğu yerde kalmıştı. Bir an küçük teknenin devrilip büyüğünün altında kalacağından korkmuştum. Tanus bunu da hesaplamış ve tayfasına uzun kürekleri geri çekerek darbeyi hafifletmelerini işaret etmişti.

Ondan sonra dönüp Firavun teknesinin tayfalarına baktı. Otoriter bir el sallayışıyla hepsinin dikkatini toplayınca denizcilerde ani bir değişiklik oldu. Artık onun emirlerini bekliyorlardı.

Nembet, Mısır'ın Büyük Aslanı rütbesiyle Firavun'un donanmasının komutanıydı. Ama artık çok yaşlanmıştı. Tanus ondan komutayı çaba harcamaksızın, sanki akıntının ve rüzgârın gücü kadar doğalmışçasına almış ve tayfalar da ona karşılık vermişlerdi.

“Çekin!” Tanus kürekçilere işaret edince köleler canla başla küreklerine sarıldılar.

Tanus küpeşteye dayanıp bir yandan da kendi gemisini yönetiyordu. Ancak Firavun'un teknesi hâlâ granit rıhtıma yaklaşmaktaydı ve rıhtımla arasında sadece daracık bir su parçası kalmıştı.

Ancak sonunda o da ağır ağır karşılık vermeye başladı. Parlak renklere boyalı burun savaş teknesinin çekişine uyarak hafifçe döndü. Büyük teknenin rıhtıma çarpıp parçalanması olasılığı karşısında kalabalığın sesi kesilmişti. Böyle bir şey olursa bunun Tanus için ne demek olacağı belliydi. Yaşlı amiralden komutayı aldığı için onun bütün hatalarının sorumluluğunu üstlenmiş demektir. Çarpışmanın şiddetiyle Firavun tahtından düşse, çifte tacı ve tüm onuru güvertede yuvarlansa, gemisi batıp da, boğulmak üzere olan

bir köpek yavrusu gibi tüm halkının gözleri önünde sudan çıkarılsa, o zaman hem Amiral Nembet, hem de efendim İntef, Firavun'dan tüm hoşnutsuzluğunu bu küstah gence yöneltmesini isteyeceklerdi.

Ben arkadaşım için titrerken bir mucize oldu. Tekne karaya oturmak üzereydi, Tanus sesini duyacağım kadar yakındı artık. "Büyük Horus, bana yardım et!" diye bağırdığını duydum.

Tanrıların insanların işlerine sık sık karıştıklarından hiç kuşum yoktur. Tanus da Horus'un adamıydı ve Horus rüzgârların tanrısıydı.

Çöl rüzgârı üç gün üç gecedir esiyordu. Bu süre içinde hep bir fırtına gibi eserken şimdi birden kesildi. Öyle yavaşlayarak falan değil, aniden, bıçakla kesilmiş gibi kesildi. Nehrin üzerinde dalgacıklar duruldu, kıyıda şiddetle sarsılan palmyelerin yaprakları ansızın donmuş gibi yere doğru sarktılar.

Rüzgârın etkisinden kurtulan Firavun gemisi Horus'un Soluğu'nun çekişine uydu, dev burnu akıntıya doğru çevrildi ve kenarı taşlara sürtünürken kıyıya paralel bir duruma geldi, sonra da sürtünmenin etkisiyle durdu.

Tanus'un bir emriyle kıyıya atılan halatlar hemen taş babalara bağlandı. Geminin yanaşması sırasında ne tahtında oturan Firavun, ne de başındaki taç kıpırdamamıştı bile.

Biz seyirciler bu olayı haykırarak kutlarken dudaklarımızda Firavun'dan çok Tanus'un adı vardı. Tanus alçakgönüllülükle bunları duymazdan gelmişti. Dikkati kraldan kendi üzerine çekmek aptallık olurdu zaten. Ayrıca Firavun'da ona karşı oluşan hoşnutluğu silip atardı. Firavun krallık görkemini herkesten kıskanırdı. Tanus, Horus'un Soluğu'nun yanaşmasını gizlice işaret etti. Savaş teknesi büyük geminin arkasına yanaşınca da böylesine ün kazandığı sahneden sessizce ayrıldı.

Ancak ben Firavun'un ardında karaya çıkan Mısır'ın Büyük Aslanı Nembet'in yüzündeki ifadeyi görünce Tanus'un yeni bir güçlü düşman daha kazandığını anladım.

Lostris'e verdiğim sözü o gece tören için prova yaparken yerine getirebildim. Gösteri başlamadan önce iki sevgilinin hemen hemen bir saat yalnız kalmalarını sağladım.

Gösterinin yer alacağı Osiris tapınağı yakınlarında başrol oyuncularını için giyinme çadırları kurdurmuştum. Lostris'in çadırını da tapınağı tutan kalın sütunlardan birinin arkasında, diğerlerinden biraz uzakça bir yere hazırlatmıştım. Ben çadırın önünde nöbet tutarken Tanus da arka taraftan içeri girdi.

Onlar birbirlerini kucaklarken sevinç çığlıklarını, fısıltılarını, kısık kahkahalarını, daha sonra da sevişmelerinin kesik kesik inlemelerini duymamaya çalıştım. O aşamada her ne kadar engel olmayacaksam da, sevişmelerini sonuna kadar vardırmayacaklarına inanıyordum. Çok daha sonraları Lostris de, Tanus da bunu bana ayrı ayrı doğruladılar. Hanımım düğün gününde bakireydi. İçimizde bu düğün gününün ne kadar yakın olduğunu bir bilenimiz olsaydı, kimbilir o zaman tutumumuz nasıl olurdu.

Onların çadırda baş başa geçirdikleri her dakikanın hepimizin içinde bulunduğu tehlikeyi ne kadar arttırdığını bilmeme karşın yeter deyip onları birbirlerinden ayırmaya içim elvermedi. Rasfer'in kırbaç izlerinin, hâlâ sırtımı yakmasına ve ruhumun tâ derinliklerinde sevgililer için duyduğum kıskançlığı saklamama karşın onlara yapmam gerekenden daha uzun bir süre tanıdım.

Efendim İntef in geldiğini duymadım. Ayak seslerini gizlemek için sandallarının altını en yumuşak keçi yavrusu postuyla kaplatırdı. Bir hayalet kadar sessizdi; sarayın koridor ve hollerinde öyle süzülürken duyduğu dikkatsizce söylenmiş bir söz yüzünden pek çok saray mensubu ya da köle Rasfer'in kırbacını tatmıştı. Ancak ben yıllardır onun gölgeler arasından sıyrılmamasından çok önce varlığını hisseder olmuştum. Arkama baktığımda sütunlar arasından bir kobra yılanı kadar dimdik ve öldürücü bir halde bana doğru yaklaştığını gördüm.

Kendimi bile şaşırtacak kadar yüksek sesle, "Efendimiz, provalarımızı görmeye gelmeniz bana şeref verdi," diye bağırdım. "Eğer bir fikriniz varsa seve seve..." Çadırdaki sevgilileri uyarmak için aklıma geleni söyleyip saçmalıyordum.

Çadırda sevgililer birbirlerinden koparken bir telaş hissettim, sonra Tanus'un arkadan çıktığını duydum.

Başka bir zaman olsaydı efendimi bu kadar kolay aldatamazdım. Tapınak duvarlarındaki hiyeroglifleri okuduğum kolaylıkla o da benim yüzümdeki suçluluğu okurdu. Ancak o akşam öfkesinden gözleri körelmişti ve sadece son yanlışıma yüzüme vurmaya kararlıydı. Öfkesinden bağırıp gürelemiyordu. Efendim sakinken ve ipeksi bir gülümsemesi varken en tehlikelidir.

Sesi bir fısıltı gibiydi. "Sevgili Taita, benim bizzat emretmiş olmama karsın gösterinin açılış sahnesinin bazı yerlerini değiştirmişsin diye duydum. Bu kadar küstahlık yapacağına inanmadığımdan kendim öğrenmek için buraya kadar geldim."

Saflık ya da bilgisizlik taslamanın bir yaran olmayacağını bildiğim için başımı eğerek üzölmüş görünmeye çalıştım.

“Efendimiz, değışiklikleri emreden ben değildim. Osiris Tapınağı Rahibi Kutsal...”

Ama efendim sözümü sabırsızlıkla kesti. "Elbette, o yaptı. Ama sen onu kandırdıktan sonra. Seni de, o moruk rahibi de tanımıyor muyum sanıyorsun? Onun kafasında bir kere bile özgün bir düşünce olmamıştır."

“Efendimiz!” “Bu kez hangi numaranı kullandın bakayım? Tanrıların gönderdikleri o uygun düşlerden biri miydi, ha?” Efendimin sesi tapınakta sürüyle bulunan o kutsal kobralardan birinin hışırtısı kadar yumuşaktı.

“Efendimiz!” Bu suçlamadan dehşete düşmüş gibi görünmeye çalıştım. Rahibe, Osiris'in bir kara karga kılığında uykuda bana görünüp tapınağında kan dökülmesinden yakındığını söylemişim.

Rahip o ana kadar efendim İntef'in Firavun'u eğlendirmek için düzenlediğı gerçekçi gösteriye karşı çıkmamıştı.

Efendimin birinci sahnede yapılmasını istediğı şeye katılıyor olmak benim için iğrenç bir durumdu. Kuşkusuz, doğudaki bazı vahşî insanların tanrılarına insan kurban ettiklerini bilmiyor değilim. Fırat ve Dicle ikiz nehirleri arasında yaşayan Kassitlerin yeni doğan bebekleri fırınlara attıklarını duymuştum. O uzak ülkelere gitmiş olan kervancılar din adına yapılan öteki dehşet eylemlerinden, ürünün iyi olması için genç bakirelerin öldürölmelerinden ya da savaş tutsaklarının üç başlı bir tanrının heykelleri önünde kafalarının kesilmesinden söz ederlerdi.

Ancak biz Mısırlılar uygar bir ulustuk ve kana susamış canavarlara değil, akıllı ve adil tanrılara tapınırdık. Efendime bunu anlatmaya çalışmışım. Ona bundan önce bir firavunun sadece bir kere insan kurban sunduğunu söylemişim.

Tarih bu olayı hoşnutsuzlukla hâlâ hatırlamaktaydı. Seth tapınağında yedi isyancı prensin boğazlarını kesen Menotep bugün bile Kanlı Kral olarak bilinmektedir.

Efendim, "Bu bir insan kurban etmek değil, sadece yeni bir yöntemle yapılacak haklı bir idam," demişti. "Ölüm cezasının adalet sistemimizin önemli bir parçası olduğunu inkâr edemezsin, değil mi, sevgili Taita? Tod bir hırsızdır. Krallık hazinesinde hırsızlık yapmıştır ve başkalarına örnek olması için bile olsa, idam edilmelidir."

Sözleri mantıklıydı, ancak ben onun adaletle ilgilenmediğini, düşündüğü tek şeyin hazinesini korumak ve Firavun'u etkilemek olduğunu biliyordum. Bu nedenle iyi yürekli rahibi kandırmak için rüya hikâyesini uydurmaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

Efendim yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Sana bir öğüt vereyim," diye fısıldadı. "Dün gece bir rüya daha görmüş ol ve geçen gece ziyaretine gelen tanrı bu kez önceki talimatını iptal etmeye gelmiş olsun. Eğer bu böyle olmazsa Rasfer'e biraz daha iş çıkacağına sana söz veririm." Sonra dönüp gitti. Onun sevgilileri basmadığına seviniyorsam da, emrettiği iğrenç gösteriye devam etme zorunluluğuna çok sıkılmıştım.

Her neyse, efendim gittikten sonra provanın başarılı geçmesi keyfimi yerine getirmişti. Lostris, Tanus'la buluştuktan sonra mutluluktan öyle bir parıldıyordu ki, güzelliği gerçekten tanrısalı. Tanus gençliği ve gücüyle gerçekten genç Horus'un canlanmış gibi idi.

Sahneye Osiris'in girmesi ise canımı sıkıyordu. Benim Osiris'imi Tod adında yakışıklı ve orta yaşlı bir adam oynuyordu.

Tod âşık olduğu genç ve pahalı bir fahişeyi geçindirmek için elini efendimin hazinesine atana kadar saray görevlilerinden biriydi. Onun bu. hırsızlığını ortaya çıkaranın da benim hesaplarımın oluşu beni ayrıca rahatsız ediyordu.

Efendim onu gösteride yeraltı tanrısı rolünü oynaması için yargılanmayı beklediği hapisten çıkarmıştı. Eğer Osiris rolünü iyi oynarsa davayı düşüreceğine söz vermişti. Talihsiz Tod onun teklifinin arkasında yatan kötülüğü bilmediğinden, bağışlanmayı kazanacağını bekleyerek kendini tümüyle rolüne vermişti. Bu arada efendimin ölüm emrini imzalayıp Rasfer'e verdiğini bilemezdi. Devlet celladı olan Rasfer'i de oyunumuzda Seth rolüne getirmiştik.

Efendim Rasfer'in ertesi gece oyun Firavun'un önünde oynanırken her iki rolünü de yapmasını bekliyordu.

Provanın sonra hanımımı hareme götürdüm. Lostris beni bırakmayıp günün olağanüstü olaylarını ve Tanus'un bunlarda oynadığı rolü dinlemeye zorladı.

"Büyük tanrı Horus'a nasıl seslendiğini ve tanrının nasıl hemen yardımına koştuğunu gördün mü? Horus onu mutlaka koruyordur, değil mi? Artık eminim, Horus bizlere kötülük gelmesini önleyecektir."

Artık ayrılık ve intihardan söz yoktu. Genç aşkın rüzgârı nasıl da bir anda yön değiştirdi!

Tanus bugün devlet teknesini batmaktan kurtarınca Firavun'un beğenisini kazanmıştır, değil mi, Taita? Hem tanrının, hem Firavun'un gözüne girmiş birini babam sürgüne gönderemez, değil mi?"

Sonunda bitkin halde daireme döndüğümde dinlenmem kolay olmadı. Hemen hemen bütün köle çocuklar beni bekliyorlardı ve hepsi de hanımım gibi heyecanlıydılar. Günün olaylarını, özellikle Tanus'un Firavun'un gemisini kurtarışını benim ağızımdan dinlemek istiyorlardı.

Onlar gittikten sonra uyumaya hazırlanırken Luxor ve Karnak ikiz kentleri halkının Tanus'u kalplerine yerleştiklerini düşündüm. Ama bu çok ağır ve tehlikeli bir ayrıcalıktı. Ün ve popülerlik yüksek mevkilerde kıskançlık uyandırır ve kalabalıkların sevgisi geçiciydi. İnsanlar yarattıkları ilahları yıkmaktan da aynı derecede zevk alırlardı.

Benim yaptığım gibi gözden uzak ve önemsiz bir yaşam sürmekti en iyisi.

Bayramın altıncı günü öğleden sonra Firavun, Karnak ile Luxor arasındaki villasından çıkıp granit aslanların sıralandığı tören yolundan geçerek Nil kıyısındaki Osiris tapınağına geldi.

Otuz saf beyaz öküzün çektiği kızağın üzerindeki büyük yaldızlı tahtında oturan Firavun o kadar yüksekteydi ki, yolun iki yanına dizilmiş halk onu görebilmek için boyunlarını gerip başlarını geriye atıyorlardı.

Tören alayının önünde yüz müzikçi yürüyor, arp ve lirlerini çalıyorlar, davullarını dövüp teplerini titretiyorlar, geyiklerin ve yabani koçların kıvrık boynuzundan yapılmış borularını öttürüyorlardı. Onların ardından gelen Mısır'ın en güzel yüz sesi Firavun ve tanrı Osiris'e övgüler yağdırmaktaydılar. Doğal olarak koronun başında ben yardım. Bizim arkamızdan Tanus'un başında olduğu Mavi Timsah Tümeni geliyordu. Çevredeki kalabalıktan tüyler ve zırhlar içinde, dimdik yürüyen Tanus'a özel bir alkış yükseldi. Bakire kızlar çığlıklar atarken bir kısmı bayılıp yere serildiler.

Bu şeref kıtasının ardından vezir ve maiyeti, sonra soylular, onların eşleriyle çocukları, ardından Şahin Alayı, sonra da Firavun'un büyük kızağı geliyordu. Kısacası bu, Yukarı Krallığın en varlıklı ve en etkili bir. kaç bin kişinin oluşturduğu bir topluluktü.

Osiris tapınağına yaklaştığımızda başrahip ve rahipler Firavun Mamose'yi karşılamak için sütunlar arasındaki merdivenin iki yanına dizildiler. Tapınak yeni boyanmıştı ve dış duvarlardaki renkli kabartmalar batan güneşin sıcak sarı parıltısında göz kamaştırmaktaydı.

Firavun merdivenlerin başında arabasından inip yüz basamağı ağır ağır çıkmaya başladı. Koro merdivenin iki yanına dizilmişti. Ben ellinci basamakta olduğum için kralın yanımdan geçtiği bir iki saniyede onu inceleme fırsatı buldum.

Zaten zamanında benim hastam olduğum için kendisini iyi tanırdım. Ancak ne kadar kısa boylu olduğunu unutmuşum, bir tanrı için yani. Omzuma kadar gelmediği halde başındaki yüksek çifte taç olduğundan daha etkileyici gösteriyordu.

Kolları tören durumunda göğsünde kavuşturulmuştu, elinde makamının ve tanrılığının işaret olan asayla silahı vardı.

Elleri kılız ve düzgün, ayakları da küçüktü. Tüm el ve ayak parmaklarında yüzükler, pazularında kolluklar, bileklerinde bilezikler vardı. Göğsündeki kırmızı altın plakada gerçeğin tüyünü taşıyan tanrı Thoth'un renkli bir kakma resmi bulunuyordu. Bu mücevher parçası beş yüz yıllıktı ve kendisinden önce yetmiş kral tarafından taşınmıştı.

Çifte taç altında yüzü bir cesedi andıracak beyazlıkta pudrayla örtülüydü. Gözlerinin çevresine simsiyah bir çizgi çekilmiş, dudakları kırmızıya boyanmıştı. Bu ağır makyaj altında yüz ifadesi öfkeli, dudakları ince, düz ve ciddiye.

Gözlerinde heyecanlı ve kaçamak bir bakış vardı.

Bu büyük Mısır Hanedanının temelleri artık çatırdamaktaydı, krallık sarsıntılar geçiriyordu. Bir tanrının bile sıkıntıları vardır. Ülkesi bir zamanlar denizden, Delta'nın yedi ağzından başlar, Assoun'a birinci şelaleye kadar uzanırdı.

Dünyanın en büyük imparatorluğuydu. O ve ataları imparatorluğu ellerinden kaçırmışlardı; şimdiyse düşmanları daralmış olan sınırlara çakallar ve akbabalar gibi saldırarak Mısır'ımızın leşinden parçalar koparmaya çalışıyorlardı.

Güneyde Afrika'nın kara insan sürüleri, kuzeyde büyük denizin kıyılarında korsanlar ve Nil'in alt kısmında düzmece Firavun'un orduları var: di. Batıda hilekâr Bedeviler ve kurnaz Libyalılar beklerken, doğuda her gün yeni yeni ortaya çıkan kalabalıklar, yenilgiyle ürkekleşen bir ulusa dehşet salıyorlardı. Asurlular, Medler, Kassitler, Hurriler ve Hititler... bunların sonu yok gibiydi.

Yaşlılıktan zayıf düşüp köhneleşmişse eski uygarlığımızın ne üstünlüğü olabilirdi? Vahşi gücü, zalim küstahlığı, ırza tecavüze ye yağmacılığa olan tutkusuyla barbarlara karşı nasıl direnecektik? Kendinden bir önceki gibi bu Firavun'un da ulusu eski görkemli günlerine götüremeyeceğini düşünüyordum. Kendisi bir erkek evlat sahibi olmaktan bile yoksundu.

Mısır İmparatorluğuna bir mirasçı verememek onu imparatorluğun kaybından daha çok rahatsız etmekteydi. Şimdiye kadar yirmi eş almış, hepsi de kız doğurmuşlardı. Firavun kusurun kendinde olduğunu kabul etmiyordu. Yukarı Krallıktaki bütün ünlü doktorların yanı sıra her kâhini ve her önemli tapınağı ziyaret etmişti.

Çağırtdığı bilgili hekimlerden biri de bendim. İtiraf etmeliyim ki, bir tanrıya ilaç vermekte çok duraksamış, onun gibi birinin böylesine hassas bir konuda ölümlü birine başvurma ihtiyacı duymasını pek anlayamamıştım. Yine de ona balda pişirilmiş öküz hayası rejimi vermiş ve Mısır'ın en güzel bakiresini bulup ilk aybaşı görmesinin birinci yılında yatağına almasını öğütlemiştim.

Kendi ilacıma güvenim yoksa da, verdiğim reçeteye göre öküz hayası epey lezzetli olurdu ve ülkenin en güzel bakiresini aramak Firavun'u eğlendirebilir, ayrıca zevkli anlar geçirmesini de sağlayabilirdi. Pratik görüşe göre kral yeteri kadar genç kadınla yatarsa nasıl olsa biri

sonunda kendisine erkek bir evlat verecekti.

Kral yanımdan hızla geçip tapınağa girmişti. Başveziyle maiyeti de arkasından girdikten sonra diğerleri gösteriyi izleyecek bir yer bulabilmek için hiç de şerefli olmayan bir biçimde itişip kakışarak içeri doldular. Tapınaktaki alan sınırlıydı. Sadece güçlüler, soylular ve hırsız rahiplere rüşvet verecek kadar zengin olanlar iç avluya girebilmişlerdi.

Diğerleri oyunu dış avludan seyredeceklerdi. Halktan binlercesi gösteriyi ancak görenlerin anlattıklarından öğrenecekti. Gösteriyi sahneye koyan ben bile insanlar arasından geçmekte güçlük çekince, halimi gören Tanus adamlarından ikisini yollayıp aktörler için ayrılan yere girmemi sağladı.

Gösteri başlamadan önce, yerel görevlilerin ve vezirlerin, sonra da başvezinin tumturaklı konuşmalarını dinlemek zorundaydık. Ben de bu fırsattan yararlanıp çadır çadır dolaşarak aktörlerimden her birinin makyajlarını kontrol ettim, son dakikada ortaya çıkan sahne korkularım yatıştırmaya çalıştım.

Talihsiz Tod efendim İntef in oyunundan memnun kalmayacağı korkusuyla tir tir titriyordu. Onu böyle bir şey olmayacağına inandırdıktan sonra, birazdan karşılaşacağı şeyin acısını hafifletmek için kendisine bir kadeh Kırmızı Shepenn içirdim.

Rasfer'in çadırına gittiğimde saray muhafızlarından ikisiyle şarap içerken kısa bronz kılıcını bilemekte olduğunu gördüm. Onun makyajını kendisini daha itici gösterecek biçimde tasarlamıştım, ama zaten çok çirkin olduğu gözönüne alınırsa, bu hiç de kolay değildi. Karaya boyanmış dişleriyle bana sırtı bir kadeh şarap ikram ederken bunda ne kadar başarılı olduğumu fark ettim.

Sırtın nasıl, parlak oğlan? dedi. "Bir erkek içkisi iç bakalım! Belki de erkekliğin geri gelir, ha!" Onun bu tür alaylarına alışkın olduğum için ciddiyetimi kaybetmeden efendimin, rahibin emirlerini iptal ettiğini ve birinci sahnenin özgün biçimiyle oynanacağını bildirdim.

Lord İntef'le konuştum bile. Kılıcı kaldırıp gösterdi. "Şunun keskinliğine bir bak, hadım. Senin onayını almak istiyorum." Onun yanından ayrıldığımda çok huzursuzdum.

Tanus sahneye ikinci perdede çıkacak olmasına karşın şimdiden giyinmişti. Rahat ve neşeli bir tavırla omzumu okşayarak, "Eh, fırsat ayağına geldi, dostum," dedi. "Bu geceden sonra oyun yazarı olarak ünün tüm Mısır'a yayılacaktır."

Seninki gibi desene. Herkes seni konuşuyor. Ama o alçakgönüllüce gülerek elini salladı. "Kapanış konuşman hazır mı, Tanus?" dedim. "Bir kere bana okur musun?"

Geleneksel olarak Horus'u oynayan aktör oyunu sözde tanrılardan, ama aslında tebaasından Firavun'a bir mesajla sona erdirirdi. Eski zamanlarda halk böylece yılda bir kez aktör aracılığıyla krala isteklerini iletirlerdi. Ancak son hanedan zamanında bu gelenek de unutulmuştu ve kapanış konuşmasında tanrısal Firavun sadece övülürdü.

Tanus'tan günlerdir konuşmayı bir kere okumasını istediğimde öyle sudan mazeretlerle atlatıyordu ki, doğrusu maksadından kuşkulanmaya başlamıştım.

Konuşmamın Firavun'a olacağını umduğum kadar, senin için de olmasını istiyorum, dedi. "Belki de böylesinden ikiniz de daha çok hoşlanırsınız." Onu ikna edebilmek için yapacağım hiçbir şey yoktu Kimi zaman yaşamımda gördüğüm en inatçı insan olabilirdi.

Lostris'in çadırına girdiğim anda olduğum yerde çakılıp kaldım. Elbisesini ben çizmiş, hizmetçilerine makyajının nasıl yapılacağını ben tarif etmişim ama şu anda önümde duran görüntüye hiç de hazır değildim. Bir an bir mucize olduğunu ve tanrıçanın yeraltından çıkarak hanımımın yerini aldığını sandım. Heyecanla bir çığlık atarak huşuyla dizüstü çökmek üzereydim ki, hanımımın kahkahası beni kendime getirdi.

Ne kadar eğlenceli, değil mi? Tanus'u giysileri içinde göreceğim zamanı iple çekiyorum. Herhalde tanrının ta kendisine benzemiştir.

Senden daha çok olamaz, hanımım, diye fısıldadım.

Oyun ne zaman başlayacak? diye sabırsızlıkla sordu. "Heyecandan daha fazla bekleyemeyeceğim."

Kulağımı dışarı verip büyük holdeki konuşmaları dinledim. Son konuşma yapılıyordu ve efendim İntef az sonra oyuncularını çağıracaktı.

Lostris'in elini tuttum. "Açılış konuşmasından önceki uzun duraklamayı ve gururlu bakışı unutma sakın."

Çadırdan çıktığımda efendim İntef ön sırada oturan ve soğuk şerbetler içip hurmayla tatlı çörekler yiyen Firavun ve kanlarına hitap etmekteydi. Keten perdeler ardındaki sahneye de son bir kez baktım.

Sahne saray bahçıvanlarının isteğim üzere getirdikleri palmiye ve akasya ağaçlarıyla dekore edilmişti. Taşçıları tapınağın arkasına taştan bir sarnıç yapmışlardı, buradan sahneye akacak su Nil'i temsil edecekti.

Sahnenin arka tarafında tavandan sarkan keten kumaşlara nekropolis ressamı şahane manzaralar çizmişlerdi. Şimdi akşamın alacakaranlığında ve meşalelerin ışığında her şey gerçekmiş gibi görünüyordu.

Firavun'un eğlenmesi için başka şeyler de hazırlamıştım: büyük tanrı AmonRa tarafından dünyanın yaratılışını temsilen kafeslerden hayvanlar, kuşlar ve kelebekler salıverilecek, kimyasal maddeler kattığım meşaleler parlak kırmızı ve yeşil renklerle yanarak sahneyi garip ışıklar ve dumanlarla dolduracaktı. Tıpkı tanrıların yaşadığı yeraltında olduğu gibi.

"Yaşamın sonsuz olsun Ra'nın oğlu Mamose! Senin sadık tebaan biz Teb kentlileri size adadığımız bu zavallı oyunu seyretmenizi diliyoruz."

Efendim İntef konuşmasını bitirip yerine oturdu. Ben gizli koç boynuzlarının öttürülmesi sırasında sütunun arkasından çıkıp sahnenin ortasına yürüdüm. Seyirciler sert taşlar üstünde rahatsızlık çekmişlerdi ama şimdi eğlenceyi seyretmeye hazır dılar. Girişim heyecanlı seslerle karşılandı ve Firavun bile beklentiyle gülümsedi.

İki elimi kaldırıp tam bir sessizliğin çökmesini bekledikten sonra konuşmaya başladım.

"Gençken ve gençliğin ateşiyle güneş altında yürürken Nil'in kıyılarındaki sazlıklarda o ölümcül müziğin sesini duymuştum. Bu arpın sesini tanımadığım için ondan korkmuyordum, ayrıca erkekliğimin çiçek açma mevsimiydi ve sevdiğimin aşkına güveniyordum.

Müzik akıl almayacak güzellikteydi. Neşeyle müzisyeni bulmaya gittim. Onun Ölüm olduğunu ve sadece beni çağırmak için arpını çaldığını bilemezdim. Biz Mısırlılar ölüme hayranlık duyduğumuzdan seyircileri hemen derinden etkileyebilmişim. İçlerini çekerek ürperttiler.

"Ölüm beni kemikli kollarına alıp güneş tanrısı AmonRa'ya götürdü ve onun varlığının beyaz ışığıyla bir oldum.

Uzaktan sevdiğimin ağladığını duyuyor ama onu göremiyordum ve yaşamımın tüm günleri hiç yaşanmamış gibiydi."

Yazdıklarımı ilk kez halk önünde okuyordum ve yüzlerine bakılırsa dikkatlerini çekmeyi başarmıştım. Tapınakta çıt çıkmıyordu.

"Ölüm beni dünyayı göklerin mavi denizinden alıp parlak ve yuvarlak bir kalkan gibi gördüğüm yüksek bir yere oturttu.

Yaşamış olan bütün insan ve hayvanları görebiliyordum. Zaman dev bir nehir gibi gözlerimin önünde tersine akıyordu.

Onların çabalarını ve ölümlerini yüz bin yıl boyunca seyrettim. Bütün insanların ölüm ve yaşlılıktan çocukluklarına ve doğumlarına gidişlerini izledim. Zaman giderek uzaklaşıp tâ ilk kadınla ilk erkeğin doğumlarına kadar geriledi. Onların doğumlarını ve ondan öncesini gördüm. Sonunda yeryüzünde hiç insan kalmadı, artık sadece tanrılar vardı.

Ancak zaman nehri tanrıların zamanından önceye, o karanlık ve kaos zamanına, Nun'a kadar aktı. Zaman nehri daha gerilere gidemeyince yine ters dönüp akmaya devam etti. Bu kez dünyada bildiğim zaman gibi aktığından tanrıların ortaya çıkışını izlemeye başladım. Dinleyicilerimin hepsi tanrısal yapımızın teolojisini iyi bilirlerdi, ama hiçbiri bu esrarın böylesine yeni bir biçimde sunulduğunu duymamıştı. Beni hiç ses çıkarmadan büyülenmiş gibi dinlemeye devam ettiler."

Nun'un karanlık ve kaosundan Kendi Kendini Yaratan AmonRa yükseldi. AmonRa'nın üreme organına dokunduğunu, tohumlarını karanlıkta Samanyolu olarak bildiğimiz o gümüş parıltısı halinde fırlattığını gördüm. Bu tohumlarda Geb ve Nut, yeryüzü ile gökyüzü oluşmuştur.

'Bakher!' diye bir ses tapınağın sessizliğini bozdu. "Bakher! Amin!" Yaşlı rahip kendini tutamamış benim yaradılış hayalime iyice kaptırmıştı. Onun bu duygusal değişikliğine o kadar şaşıtm ki, neredeyse söyleyeceklerimi unutuyordum. Ne de olsa, o güne kadar en şiddetli eleştirmenim o olmuştu. Onu artık kendi yanıma çekmiş bulunuyordum, sesim zaferle yükseldi.

Geb ve Nut, kadınlarla erkekler gibi birleşip çiftleştiler ve onların bu korkunç birliğinden Osiris ve Seth tanrılarıyla, İsis ve Neftis tanrıçaları doğdular.

Elimle işaret edince perdeler yavaş yavaş açıldı ve yarattığım hayal dünyası göründü. Mısır'da daha önce böyle bir şey görülmediği için herkesin soluğu kesilmişti. Ben yavaşça sahneden çekilirken yerimi tahta Osiris aldı. Seyirciler onu hemen tanıdılar. Her evin aile tapınağında bir heykelciği bulunurdu.

Tod'a içirdiğim uyuşturucunun gözlerine verdiği parıltı onu gerçekten tanrıya benzetmişti. Elindeki asasını sallayarak, İşte nehir, Atur! dedi.

Seyirciler Nil'i tanıyınca holden fısıltılar yükseldi. Nil, Mısır'dı, dünyanın merkeziydi.

'Bakher!' diye bir ses duyuldu. Sütunlar arasında gizlendiğim yerden bakıp konuşanı görünce hem şaşırılmış, hem sevinmişim. Firavun'du bu. Bundan sonra benim yeni oyunumun bin yıllık eski oyunun yerine geçeceğinden hiç kuşku kalmadı. Ölümsüzler arasında yerimi almıştım. Adım bin yıl boyunca yaşayacaktı.

Sarnıcın açılmasını işaret edince sahnenin ortasından sular akmaya başladı. Seyirciler önce ne olduğunu anlamamışlardı, ama sonra büyük nehrin doğusuyla karşı karşıya olduklarını fark edince binlerce ağızdan, "Bakher!

Bakher!" sesi yükseldi.

Sular yükselsin! diye bağırdı Osiris. Nil bu emirle yükselmeye başladı.

Sular alçalsın! diye emretti tanrı ve sular alçaldı. "Şimdi yine yükselsin!"

Ben sarnıçtan akan suya kova kova boya katılmasını sağlamıştım. Önce sular alçalmışken yeşil boya katıldı, yükselirken de gerçek çamurlu rengini andıracak boya boşaltıldı.

Şimdi dünyanın kuş ve böcekleri olsun! dedi Osiris. Sahnenin arkasındaki kafesler açıldı ve çığlıklar atan vahşi kuşlarla rengârenk kelebekler tapınağı doldurdular.

Seyirciler çocuklar gibi kendilerinden geçmiş bir halde kelebekleri yakalayıp yine bıraktılar. Beyaz, tarçın ve kara renkleriyle bir kuş hiç korkmadan uçup Firavun'un tacı üzerine kondu.

Kalabalık kendinden geçmişti. "Bir işaret!" diye bağırdılar. "Kral kutsandı! Sonsuza kadar yaşasın kralımız!" Firavun gülümsedi.

Sonradan bir yaramazlık edip efendime kuşu Firavun'u seçmesi için eğitmiş olduğumu söyledim, böyle bir şey olanaksız olduğu halde inandı bana. Hayvanlarla kuşlar üzerindeki ünüm böylesine büyüktü.

Osiris bu arada yarattığı cennette geziniyordu. Seth'in tüyler ürpertici bir çığlıkla sahneye fırlayacağı zaman gelmişti.

Seyirciler bunu bekliyorlardı ama yine de o çirkin ve korkunç varlık içlerini korkuyla doldurdu, kadınlar bağırarak ellerini yüzlerine örttüler.

Kardeşim ne yaptın böyle? diye Seth kıskanç bir öfkeyle gürlledi. "Benden üstün mü

olacaksın? Ben de tanrı değil miyim? Tüm yaratılış sadece senin mi olacak? Kardeşin olan benim hiç mi payım olmayacak bunda?"

Osiris bunu uyuşturucunun verdiği sakin bir onurlulukla yanıtladı. "Babamız AmonRa bunu ikimize de verdi. Ama aynı zamanda bize bunu iyiye ya da kötüye kullanma hakkını da verdi..." Tanrının ağzından dökülen sözlerim tapınakta yankılanıyordu. Yazdığım en güzel sözcüklerdi bunlar. Seyirciler büyülenmiş gibiydi. Ancak içlerinde bir tek ben bundan sonra olacakları biliyordum; yarattığımın gücü ve güzelliği kendimi olacıklara hazırlarken birden tatsızlaşmıştı.

Osiris konuşmasının sonuna yaklaşıyordu. "Benim yarattığım dünya bu işte. Bunu barış ve kardeşçe sevgi içinde paylaşmak istiyorsan hoşgeldin derim sana. Ama öfkeliysen, kalbini kötülük ve nefret doldurmuşsa, o zaman sana gitmeni emrediyorum." Osiris elbisesinin parlak kumaşıyla kaplı kolunu kaldırıp Seth'e yeryüzü cennetinden çıkış yolunu gösterdi.

Seth bir boğa kadar iri ve kıllı omuzlarını kamburlaştırıp öylesine bir şiddetle gürledi ki, ağzından bulut gibi tükürükler saçıldı. Çürük dişlerinden çıkan kokuyu durduğum yerden duyabiliyordum. Bronz kılıcını kaldırıp kardeşinin üzerine yürüdü. Provalarda böyle bir sahne olmadığı için Osiris şaşırılmıştı. Kılıcın bir darbesiyle ileri uzatmış olduğu kolundan bileği koptu ve eli yere düştü.

Sürpriz o kadar büyük ve kılıç o kadar keskindi ki, Osiris olduğu yerde sadece hafifçe sendelemişti. Seyirciler bunun bir oyun olduğunu sanmışlardı. Kanın hemen akmaması da onları buna inandırıyordu. Ancak Osiris birden bir çığlık atarak kolunu tuttu. Kan o anda parmakları arasından fışkırdı, beyaz elbisesini şarap dökülmüş gibi lekeledi. Osiris kesik bileğini tutarak bağırmaya başladı. Seyirciler bu korkunç çığlıkla gördüklerinin uydurma olmadığını anladılar. Ortalık dehşetli bir sessizliğe büründü.

Osiris sahnenin kenarına erişmeden Seth arkasından koştu, Osiris'in bileği kopuk kolunu yakalayıp sahnenin ortasına çekti ve yere savurdu. Osiris'in başındaki taç yere yuvarlandı, kendi kanı ortasında yatarken uzun saçları omuzlarına döküldü.

"Acı bana!" diye haykırırken Seth kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Bu gerçek bir kahkahaydı. Rasfer, Seth olmuştu ve çok eğleniyordu.

Bu vahşi kahkaha seyirciyi de daldığı uyuşukluktan uyandırmıştı. Artık oyun değil gerçek bir sahne izlediklerini anlamışlardı. Kadınlar haykırıyor, erkekler tanrılarının öldürülmesine tanık oldukları için öfkeyle Sürtüyorlardı.

Öldürme onu! Büyük tanrı Osiris'i öldürme! diye bağıryorlardı ama hiçbiri oynanan faciayı engellemek için yerinden kalkıp sahneye fırlamıyordu. Tanrıların mücadele ve tutkularının ölümlü insanların etkisinin çok ötesinde olduğunu biliyorlardı.

Osiris uzanıp sağlam eliyle Seth'in bacaklarını tutmaya çalıştı. Seth hâlâ gülerken adamın bileğini yakaladı ve bir kasabın keçinin bacağını kesmeden baktığı gibi kolu kendine doğru çekti.

Kalabalık arasında kana susamış biri, "Kes onu!" diye bağırdı. Hava yine değişmişti.

Öldür onu! diye bir diğeri bağırdı. Kan ve şiddetli ölümün insanların en yumuşağını bile etkilemesi beni hep rahatsız etmiştir. Bu korkunç sahne bende bile bir heyecan yaratmıştı.

Seth bir kılıç darbesiyle öteki kolu da kesti. Osiris sırtüstü yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama ona yardım edecek elleri yoktu. Bacakları gerilip başı sağa sola sallanırken hâlâ haykırıyordu.

Seth kolu üç parçaya ayırarak parçaları seyircilere doğru fırlattı. Kalabalık, Firavun'un hayvanat bahçesindeki aslanlar gibi kükreyerek tanrıların bu kutsal parçalarını kapmak için ellerini kaldırdılar.

Seth işine devam ediyordu. Önce Osiris'in ayak bileklerini, sonra dizlerini, sonra da baldırlarını kesti ve parçaları kalabalığa fırlattı.

Seth'in tılsımını! diye biri bağırdı. "Bize Seth'in tılsımını ver!" Efsaneye göre tılsım tüm sihirlerin en güçlüsüydü. Buna sahip olan insan yeraltı dünyasının tüm karanlık güçlerini denetimi altına alırdı. Osiris'in vücudunun on dört parçasından bir tek bunu, İsis ile kız kardeşi Neftis Seth'in parçaları attığı yerlerde bulamamışlardı. Seth'in tılsımı Rasfer'in benim vücudumdan kestiği parçaydı.

Seth ayakları dibindeki bacaksız gövdeyi saran kızıla dönmüş kumaşı kaldırdı. Hâlâ gülüyordu. Elindeki kısa bıçak parlarken bacakları arasında o acıyı bir kere daha hissettim. Seth kurbanının kanlarının damladığı elini kaldırıp o zavallı et parçasını gösterdi.

Onu bize ver! diye yalvarıyordu kalabalık. Tılsımın gücünü bize ver!" Gösteri hepsini çılgın hayvanlara dönüştürmüştü.

Seth onlara aldırış etmedi. "Bir armağan!" diye bağırdı. "Bir tanrının diğerine armağanı. Ben karanlıklar tanrısı Seth, bu tılsımı tanrı-firavun, kutsal Mamose'ye armağan ediyorum." Ve o güçlü çarpık bacaklarıyla taş basamaklardan atlayıp tılsımı Firavun'un ayakları dibine

bıraktı.

Kralın uzanıp et parçasını aldığını görünce çok şaşırdım. Sanki gerçek tanrı tilsimiymiş gibi tutuyordu elinde, boyanın altındaki yüzü vecd halindeydi ancak bunun gerçek olduğuna inandığından eminim. Ondan sonraki gösteri sırasında bile bir an elinden bırakmamıştı.

Armağanı kabul edilen Seth kasaplığını tamamlamak için sahneye döndü. Beni bugün bile dehşete düşüren şey, o zavallı yaratığın son ana kadar her şeyi duymuş olmasıdır. Verdiğim uyuşturucunun hiçbir işe yaramadığını görüyordum.

Seth sonunda adamın kafasını kesip de hayran kalsınlar diye kalabalığa doğru kaldırdığında rahat bir soluk aldım. O anda bile zavallının gözleri dünyaya son bir kere bakarken yuvalarında dönmüştü. Seth başı da kalabalığa fırlattı.

Gösterimizin bu ilk bölümü tapınağın granit sütunlarını bile sarsan bir alkışla sona erdi.

İki perde arasında köle yardımcılarım sahneden kasaplığın kanlı kanıtlarını silip temizlediler. Hanımım Lostris'in birinci perdede olanları öğrenmemesi için telaş ediyordum. Onun her şeyin provalarda olduğu gibi gittiğini sanmasını istiyordum. O yüzden kendisini çadırından çıkarmayıp kapısına Tanus'un adamlarından birini dikmiştim. Böylece o köle kızlardan biri de birinci perdeyi seyretmek için çadırdan kaçamayacak ve hanımına olup biteni anlatamayacaktı.

Gerçeği bilirse rolünü oynayamayacağından korkuyordum. Yardımcılarım bizim sahne Nil'imizden aldıkları kova kova suyla korkunç kanıtları silerlerken ben de onu korumak için aldığım önlemlerin etkili olup olmadığını anlamak için hanımımın çadırına koştum.

'Taita, alkışları duydum," diye mutlu bir sesle karşıladı beni. "Oyununu beğendiler, senin için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Bu başarıyı hak etmiştin." Sonra kıs kıs güldü. "Osiris'in öldürülmesini ve Tod'un üzerine boşalttığın öküz kanını gerçekten tanrının kanı sandılar galiba."

"Gerçekten de, küçük numaralarımızı yutmuş göründüler, hanımım," dedim az önce tanık olduğum şeyden hâlâ bayılacak gibi olduğum halde.

Hanımım Lostris hiçbir şeyden kuşkulandı, onu sahneye çıkardığımda da, taşlar üstündeki lekelerle bakmadı bile.

Onu açılış durumuna getirip daha güzel görünmesi için meşaleleri ayarladım. Artık alışmış olmama karşın güzelliği hâlâ gözlerimi yaşartır.

Onu perde arkasında bırakıp öne çıktım. Bu kez beni alaycı alkışlar karşılamadı. İsis'le kız kardeşi Neftis'in kardeşlerinin ölümüne yas tutmalarını ağıt biçiminde dile getirirken Firavun'dan en alt tabakadan inşana kadar hepsi büyülenmiş gibi bana bakıyorlardı.

Sahneden inip de perde açıldığında yaslı İsis görününce kalabalıktan kızın güzelliğini takdir eden bir mırıltı yükseldi.

Birinci perdenin dehşet ve kanından sonra onun varlığı daha da dokunaklı olmuştu.

İsis ölü için ağıt söylemeye başladığında sesi tapınağın içkapayıcı salonlarını doldurdu.

O şarkısını söylerken ben gözlerimi Firavun'dan ayırmıyordum, o da gözlerini kızdan ayırmıyordu ve onun boğazından yükselen sözcükleri sessizce kıpırdayan dudaklarıyla tekrarlamaktaydı.

Kalbim yaralı bir ceylan, Acımın aslan pençeleriyle parçalanmış...

Balın tadı kalmadı, Çöl çiçeğinin kokusu yok.

Kalbim boş bir tapınak, Aşk tanrısı bile terk edip gitmiş.

Artık sadece kralın karıları değil, seyirciler arasındaki bütün kadınlar ve bazı erkekler de ağlıyorlardı. Kızın güzelliğine ve sesine daha fazla dayanamamışlardı. Bir tanrının ölümlü insanların duygularını göstermesi olanaksız gibiyse de, Firavun'un yanaklarını örten beyaz pudranın üzerinde gözyaşı çizgileri vardı; hanımım Lostris'e bakarken kara renge boyanmış gözkapaklarını bir baykuş gibi açıp kapatmaktaydı.

Neftis sahneye girip kız kardeşiyle bir düet okudu, sonra iki kadın el ele tutuşup Osiris'in cesedinin parçalarını aramaya gittiler.

Tanrının cesedini temsil etmek üzere nekropolisin sanatçılarına Osiris'i tüm giysileriyle kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak gösteren çok görkemli bir mumya hazırlatmış, sonra da bunu birbirlerine çocuk oyuncakları gibi geçen on üç parçaya kestirmiştim.

Kız kardeşler parçalardan her birini buldukça tanrının kol ve bacaklarına, gövdesine ve sonunda kutsal başına övgüler yağdırdılar.

Eksik tılsım dışında bütün parçaları biraraya getirince yüksek sesle onu nasıl canlandıracaklarını düşünmeye koyuldular.

İşte bu noktada herhangi bir tiyatro oyununu halkın zevkine uyduracak fırsatı ele geçirmiştim. Çoğumuzun içinde gizli kalmış şehvetli istekler vardır ve oyun yazarıyla şair eserinin halkın çoğu tarafından takdir edilmesini istiyorsa bunu akıldan çıkarmamalıdır.

Tanrıça Neftis, "Kardeşimizi ve efendimizi canlandırmak için bir tek yol var" dedi. "İçimizden biri onun parçalanmış vücuduyla üreme eylemini yerine getirip içindeki yaşam kıvılcımını uyandırmalı."

Seyirciler heyecanla öne doğru eğildiler. Burada içlerindeki en galiz arzuları bile tatmin edecek ensest ve ölüyle sevişme gibi şeyler vardı.

Osiris'in bu yeniden doğuşunu sahnede nasıl başaracağımı çok düşünmüştüm. Hanımım rolünü sonuna kadar oynayacağını söyleyerek beni dehşete düşürmüştü. Hatta o muzip gülümsemesiyle, bunu yapmakla bazı değerli bilgi ve deneyimler elde edeceğini de söylemek cüretinde bulunmuştu. Bunu şaka olsun diye mi söylediğini, yoksa gerçekten mi

yapacağını bilemiyordum ama' ona bunu kanıtlama fırsatını veremezdim. Ünü ve ailesinin şerefi hafife alınacak şeyler değildi.

Böylece bir işaretimle perde açılırken hanımım çekildi ve yerini, mesleğini limandaki bir aşk evinde sürdüren üst düzey fahişelerden biri aldı. Bu kadını hanımımınkine benzeyen vücudundan dolayı uzun araştırmalardan sonra seçmiştim.

Kadın yerini alınca sahnenin arkasındaki meşaleler yakıldı, gölgeler perdeye düştü. Kadın kışkırtıcı havalarla soyunmaya başladı. Seyirciler arasındaki erkekler onun bu kıvrak gölgesini seyrederek hanımım Lostris'i gördüklerinden emindiler. Fahişe de buna giderek artan bir bayağılıkla karşılık verdi ve oyun Osiris'in öldürülüşünde olduğu gibi daha bir heyecan kazandı.

Lostris kuliste konuşurken, gerisinde Osiris'te başucunda durup mistik bazı hareketler yapıyordu. "Sevgili kardeşim, atamız AmonRa'nın bana verdiği iyileştirici güçle sana zalim Seth'in kopardığı o erkekliğini yeniden veriyorum."

Mumyaya Osiris'in yattığı yerden tavana ve oradan da benim durduğum yere kadar uzanan bir ip bağlamıştım. İsis'in sözlerinin hemen ardından ipi çektim ve kolum kadar olan tahta penis tüm görkemiyle dikildi. Seyircilerin solukları tutulmuş gibiydi.

İsis okşarken ipi çekerek penisi titretiyordum. Seyirciler buna bayılmışlardı. Ama İsis'in yerdeki tanrının üstüne çıkıp oturmasını daha da heyecanla karşıladılar. Sahte heyecanının inandırıcı hareketlerine bakılırsa seçtiğim fahişe sanatının en ustalarından biri olmalıydı. Seyirciler kadının üstün performansını alkışlıyorlar, ıslıklar çalarak kendisine müstehcen öğütler yağıyorlardı.

Bu gösterinin doruk noktasında meşaleler ansızın söndürülünce tapınak karanlığa gömüldü. Karanlıkta bir değişim daha yapıldı ve meşaleler tekrar yandığında hanımım Lostris kolları arasında yeni doğmuş bir bebekle sahnenin ortasında duruyordu.

Lostris çocuğu havaya kaldırdı. "Size yeraltı dünyası tanrısı Osiris'le, ay ve yıldızlar tanrıçası İsis'in yeni doğan oğlunu sunuyorum. Rüzgârın ve gökyüzünün tanrısı, göklerin şahini genç Horus'u selamlayın!" Seyirciler arasındaki erkeklerin yarısı Horus erkekleriydi. Hemen ayağa fırlayıp çılgıncasına tezahürat yaparlarken ikinci perde de benim için ikinci bir zaferle sona erdi.

Son perdeye Horus'un çocukluğunu ve gençliğini anlatarak başladım. İsis'in ona verdiği kutsal görevi anlatırken perde açıldı ve tanrıçanın sahne ortasında durduğu görüldü.

İsis yanında nedimeleriyle Nil'de yıkanıyordu. Islak elbisesi vücuduna yapıştığı için soluk teni bütün görkemiyle gözler önüne serilmekteydi. Memelerinin belli belirsiz kabartılarının uçlarında bakire pembesinden küçücük gül goncaları vardı.

Bu sırada Horus olarak Tanus sahneye girdi. Parlatılmış zırhları ve bir savaşçı gururuyla tanrıçanın güzelliğinin tam karşıtıydı. Nehir savaşlarındaki sayısız başarısı ve en son olarak da krallık teknesini kurtarması tüm halkın dikkatini üzerine çekmişti. Tanus şu anda halkın sevgilisiydi. Ağzını açıp konuşmaya başlamadan alkışlanmaya başlandı; alkışlar o kadar uzun sürdü ki, aktörler açılış durumlarında donup kaldılar.

Ben bu arada seyirciler arasındaki belirli kişilerin tepkilerini izlemeye çalışıyordum. Mısır Aslanı Nembet düşmanlığını saklamaya hiç gerek duymadan çatık kaşlarla bakıyor, sakalına bir şeyler mırıldanıyordu. Firavun gülerken hafifçe başını eğdi, yanındakiler onun bu takdirini görünce daha da coştular. Esen rüzgâr doğrultusunda gitmeyi hiç kaçırmayan efendim İntef de ipeksi gülümsemesiyle bakıp kralıyla uyumlu olarak başını salladı. Ancak gözlerindeki bakışın öldürücü olduğu da dikkatimden kaçmış değildi.

Sonunda alkış sona erdi ve Tanus ezberini okumaya başladı; ancak bu da kolay olmuyor, soluk almak için her durakladığında yine alkış kopuyordu. İsis şarkıya başlayınca kalabalıktan çıt çıkmaz oldu.

Babanın çektiği acı, evimizin üstüne çöken korkunç yazgı, bütün bunlar silinmeli artık.

İsis soylu oğlunu uyarıyor, ona kâh yalvararak, kâh emrederek kollarını uzatıyordu.

Üzerimize çökmüş olan Seth'in lanetini, ancak sen bozabilirsin.

Canavar amcanı git ara.

Onu küstahlığı ve vahşetiyle tanıyacaksın.

Onu bulduğun zaman, indir yere.

Zincirlerle bağla ve kölen yap ki, tüm tanrılar ve insanlar ondan sonsuza dek kurtulsunlar.

Tanrıça şarkısını söyleyerek sahneden çekilip oğlunu göreviyle baş başa bıraktı. Seyirciler ne bekleyeceklerini bildikleri için heyecanla öne eğilmişlerdi.

Seth iyiyile kötü, güzelle çirkin, görevle şerefsizlik arasındaki eski Çatışma için zıplayarak sahneye çıktığında seyirci hazırды. Seth'i içlerinden gelen ve hiç de sahte olmayan bir nefret sesiyle karşıladılar. Rasfer ise sahnede oradan oraya yürüyerek onlarla alay etti, erkeklik organını eliyle tutup alaycı ve müstehcen bir jestle kendilerine doğru çevirince seyirciler çığına döndü.

“Horus, öldür onu!” diye haykırdılar. "Çirkin suratını ez şunun!"

“Büyük tanrı Osiris'in katilini öldür!”

“Yüzünü dağıt!”

“Barsaklarını deş!”

“Kafasını kes!”

“Öldür onu! öldür onu!”

Seth yeğenini ilk kez görmüş gibi davranıp kara dişleri arasında dilini yuvarlayarak, bir budala gibi ağzından gümüş tükürük iplikleri akarak yanına doğru yürüdü. Rasfer'in doğanın onu yarattığından daha iğrenç olabileceğini hiç sanmazdım, ama işte şimdi yanıldığını yüzüme vuruyordu.

Bu çocuk da kim? diye sorarak Horus'un yüzüne geçirdi. Tanus buna hazırlıklı olmadığı için, Rasfer'in soluğunu ve midesindekileri koklayınca sahte olmayan bir tiksintiyle geriledi.

Sonra hemen kendini toparladı. "Ben Osiris'in oğlu Horus'um."

Seth alaycı bir kahkaha koyverdi. "Burada ne arıyorsun ölü tanrının oğlu?"

Soylu babamın intikamını arıyorum. Osiris'in katilini arıyorum.

Öyleyse daha fazla aramana gerek yok, diye bağırdı Seth. "Ben küçük tanrıları ortadan kaldıran Seth'im. Yıldızları yiyen, dünyaları yok eden Seth'im ben."

İki tanrı kılıçlarını çekerek birbirlerinin üzerine atıldılar. Kazayla bir yaralanmayı önlemek için tahta kılıçlar kullanılmasını istemişsem de, aktörlerimin ikisi de bunu kabul etmemişlerdi. Efendim İntef, Rasfer'in kendisine başvurması üzerine müdahale etmiş, gerçek savaş silahlarının kullanılmasını emretmişti. Şimdi ikisi göğüs göğüse durmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakarken sahnenin gerçekliği bir kat daha artmıştı.

Birbirlerinden tümüyle farklı, iyinin kötüye karşı sonsuz mücadelesini verirken olağanüstü bir çift oluşturmaktaydılar.

Tanus uzun boylu ve yakışıklıydı. Seth kısa ve çarpık bacaklı, güdük ve çirkindi. Seyircilerin havası da iki düşman kadar ateşli ve taraflıydı.

İki oyuncu birbirlerini geri ittiler, sonra kılıçlarını sallayarak, savurarak, aldatıcı vuruşlar yaparak yine kapıştılar. Her ikisi de usta kılıççılardı, Firavun'un ordularının en üstünleriydi. Meşalelerin alevinde parıldayan kılıçları büyük nehrin rüzgârla dalgalanan sularından yansıyan güneş ışığından fark sızdı.

Seyircilere gerçek bir savaşın kargaşası gibi gelen bu sahne aslında çok titizlikle provaları yapılmış bir baleydi. Her biri her darbenin nasıl geleceğini ve bundan ne zaman kaçınacaklarını çok iyi biliyorlardı. Bu iki üstün atlet tüm savaşçı yaşamları boyunca bu eylem için yetişmişlerdi hiçbir çaba sarf etmiyormuş gibi görünüyorlardı.

Seth saldırdığında Horus çekilmekte bir an gecikince kılıcın ucu zırhına değmiş ve madenin üzerinde hafif parlak bir çizik bırakmıştı. Sıra Horus'un darbesine geldiğinde kılıcı Seth'in başının o kadar yakınından geçti ki, sanki berberin usturası değmiş gibi saçından bir tutam kopup yere düştü.

Seyirciler gibi ben de büyülenmişim. Bu nedenle içimde bir dürtü, belki de tanrıların bir uyansını hissettim. Her neyse, benim dışımda bir şey gözlerimi sahneden ayırıp ön sırada oturan efendim İntef'e çevirtti.

Yine içgüdüüm ya da onu iyi tanımam veya Tanus'u koruyan tanrının müdahalesi aklıma bir düşünce yerleştirdi sanırım.

Efendim İntef in yüzündeki o kurdu andıran gülümsemenin nedenini bir anda anlamıştım.

Seth rolü için neden Rasfer'i seçmiş olduğunu, Tanus'la hanımım arasındaki ilişkiyi öğrendikten sonra bile neden onu Horus rolünden almadığını birden fark ettim. Neden gerçek kılıçlar kullanılmasını istediğini ve o anda neden gülümsemekte olduğunu biliyordum. Bu gecenin cinayetleri henüz sona ermemişti. Bir" yenisini bekliyordu. Bu sahne sona ermeden Rasfer özel yeteneklerini bir daha ortaya koyacaktı.

"Tanus! Dikkat et! Bir tuzak bu! Seni..." diye bağırdım ama sesim kalabalığın gürültüsü arasında kaybolmuştu. Bir adım daha atarken kollarım arkamdan yakalandı. Kurtulmaya çalıştıysam da, Rasfer'in adamlarından ikisi beni sürüklemeye başladılar. Oraya dostumu

uyarmamı önlemek için yerleştirildikleri belliydi.

Horus, bana güç ver, diyerek, onlara direneceğim yerde beni sürükledikleri yöne doğru fırlattım kendimi. Bir an dengelerini kaybettikleri için kollarımı bıraktılar. Yeniden üzerime atılmalarından önce sahne kenarına varmıştım.

Tanus, dikkat et! Seni öldürmek istiyor! diye bağırdım.

Bu kez sesim kalabalığın gürültüsünü bastırdı ve Tanus beni duydu. Başının çevrildiğini, gözlerinin hafifçe kısıldığını gördüm. Ancak Rasfer de sesimi duymuştu. Hemen hazırlanmış oyunu bozdu. Tanus'un başına savurduğu darbelerden kaçınacak yerde kendi kılıcını havaya kaldırarak Tanus'u da kılıç tutan kolunu havaya kaldırmaya zorladı.

Eğer Tanus şaşırmış olmasaydı onu asla kolunu öyle kaldırmaya zorlayamazdı. Şimdi kılıcını Tanus'un miğferinin iki parmak altına, sağ gözüne yöneltmişti. Darbesinde başarılı olsaydı kılıç Tanus'un gözüne girecek, kafatasının öteki tarafından çıkacaktı.

Ancak uyarım Tanus'a buna karşılık vereceği bir tek anlık süreyi kazandırmıştı. Kendini tam zamanında topladı ve kılıcının kabzasıyla. Rasfer'in bileğine sert bir darbe indirdi. Rasfer'in kılıcı bir parmak kadar yana kayarken, Tanus da çenesini içeri çekip başını çevirdi. Ancak darbeden tümüyle kaçınması olanaksızdı. Gözünü parçalayıp kafasını çürük bir karpuz gibi ikiye ayıracak olan darbe sadece kaşını yardı ve omzuna indi.

Yaradan bir anda boşalan kan Tanus'un yüzünü örtmüş, sağ gözünü kapatmıştı. Rasfer'in yeni saldırısı karşısında gerilemek zorunda kaldı. Serbest eliyle kanı silmeye çalışırken iyice geriledi. Kendini savunması olanaksız gibiydi, saray muhafızları beni böyle sımsıkı yakalamamış olsalardı belimdeki mücevherli küçük kamamı çekip yardımına koşacaktım.

Ancak Tanus benim yardımım olmadan da o ilk saldırıyı savuşturdu. Biri sol baldırından, diğeri kılıç tutan kolunun pazusundan iki yara daha almasına karşın gerilemeye, darbelerden korunmaya başladı. Rasfer onun dengesini bulmasına izin vermeden üzerine geliyordu. Aradan birkaç dakika geçince dev bir orman domuzu gibi homurdanıp terlemeye başlamıştı ama saldırısını bir an bile kesmedi.

Ben büyük bir kılıç ustası değilsem de, bu sanatı bilirim. Rasfer'i silah alanında o kadar çok seyretmiştim ki, stilini çok iyi öğrenmiştim. Hamsin, yani 'çöl rüzgârı' saldırısında usta olduğunun bilincindeydim. Bunu en az yüz kez izlemiştim ve şimdi de her şeyi sona erdirecek bu son darbeye hazırlandığını anlamıştım.

Tanus'a, "Dikkat! Hamsin!" diye seslendim. Tanus hiçbir tepki göstermediği için uyarımın tapınağı dolduran o gürültü içinde kaybolduğunu sandım. Ama Tanus sonradan bana sesimi duyduğunu ve gözünün iyi görmemesine karşın o ikinci uyarımın kendisini bir kez daha mutlak bir ölümden kurtardığını söyledi.

Rasfer klasik hamsin başlangıcı için yarım adım gerileyerek düşman üzerindeki baskısını bir an azalttı. Sonra ağırlığını aktarmış olarak sol ayağını geri attı. Sağ bacağının olanca gücünü ve kendi ağırlığını kullanarak uçan bir akbaba pozunu aldı. Her iki ayağı yerden kesilirken kılıcı Tanus'un boğazına yönelmişti. Bu öldürücü darbeyi önleyebilecek bir tek klasik savunma biçimi vardı.

Rasfer'in havalandığı anda Tanus da aynı güç ve ustalıkla havalandı Yayından fırlayan bir ok gibi rakibinin üzerine uçtu.

Havada karşılaştıklarında Tanus, Rasfer'in kılıcına kendi kılıcıyla vurdu, iki kılıç kabza kabzaya geldi. Tanus kusursuz bir durdurma hareketini başarmıştı.

iki iri adamın hızla birbirleriyle çarpışmasının tüm yükü Rasfer'in elindeki bronz kılıçtaydı ve kılıç bu çarpışmaya dayanamayıp koptu. Rasfer'in elinde şimdi sadece kabza kalmıştı. İki kişi yine göğüs göğüse geldiler. Tanus'un kılıcı elindeyse de, artık bir şey yapamazdı. Tanus'un biri kılıçlı olan elleri Rasfer'in sırtında kavuşmuş, iki adam birbirlerini yere savurmaya çalışıyorlardı.

Mısır ordusundaki her savaşçı güreş bilir. Şimdi de birbirlerini sıkıca sarmış, miğferleri birbirine yapışmış halde, o ana kadar güç ve kararlılıkta eşit olarak müthiş bir mücadeleye girişmişlerdi.

Seyirciler bunun bir oyun değil ölümüne bir mücadele olduğunu çoktan anlamışlardı. İştahlarının o gece tanık oldukları şeylerle yatışmış olacağını sanırdım ama hiç de öyle değildi. Daha çok kan isteğiyle çılgına dönmüşlerdi.

Rasfer sonunda kolunu kurtardı..Kılıcın hâlâ elinde olan kırık parçasını Tanus'un yüzüne ve kaşındaki yaraya savurdu.

Tanus başını kaçırınca darbe bronz miğferine rastladı. Tanus avının çevresindeki halkalarını sıkılaştıran bir yılan gibi o andan yararlanıp Rasfer'in göğsünü sıkın kollarını biraz daha daralttı. Rasfer'in yüzü kan dolmuş ve şişmeye başlamıştı.

Vücudunun havası boşalıyor, boğulmamak için çırpınıyordu. Zayıflamaya başladığı

açıkça görülmekteydi.

Tanus bu durumun farkındaydı, gücünü bir daha toplayıp açısını hafifçe değiştirdi ve Rasfer'i yukarı ve geriye doğru zorladı. Rasfer dengesini kaybedince Tanus derin bir soluk alıp bir daha yüklendi. Sonra tutuşunu bir an bile gevşetmeden Rasfer'i geri geri taş sütunlardan birine doğru sürmeye başladı. Bir an ne yapmak istediğini anlayamadık.

Ama sonra Rasfer'in arkasında olan kılıcını yatay bir biçimde tutup kabzasını belkemiğine dayadığını fark ettik.

Artık koşar gibi ileri fırlayan Tanus'un kılıcının ucu sütuna çarptı Madenin granite sürtünmesinden çıkan gacırtı duyuldu. İki adam bronzla granitin çarpışmasının etkisiyle oldukları yerde durakladılar, kabza Rasfer'in sırtına girmişti.

Daha zayıf bir insan hemen o anda ölebilirdi. Rasfer bile felce uğramış gibiydi. Kendi kılıcının kırık kabzası elinden fırladı, taşlar üzerinde kayıp gitti.

Rasfer, Tanus'un kolları arasında yığılıp kalmış gibiydi. Tanus adamı bir göğüs darbesiyle geriye fırlattı. Yere düştüğü anda kaburgalarının bir kamp ateşindeki kuru dal parçalan gibi çatırdadığını duydum. Sonra başı yükseklerden atılan bir çöl karpuzu gibi bir ses çıkararak taşlara çarptı.

Rasfer acıyla kıvranıyordu. Pes ettiğini göstermek için kolunu kaldıracak gücü bile kalmamıştı. Tanus savaş çılgınlığı içindeydi. Rasfer'in üzerinde doğrulup iki eliyle kabzasından tuttuğu kılıcı kaldırdı. Alnından akan kanlar yüzünü parlak bir şeytan maskesine döndürmüştü. Göğsünün kılları kan ve tere bulanmıştı.

Öldür! diye bağırdı kalabalık. "Kötü yaratığı öldür!"

Tanus'un kılıcının ucu Rasfer'in göğsüne yönelmişti. Ben de o çirkin vücudu ortadan kaldıracak olan darbeyi bekliyordum. Rasfer'den herkesten çok nefret ettiğim için ölmesini istiyordum. Beni hadım eden canavardı o ve intikamımın alınmasını istiyordum. Ama boşunaydı. Tanus'u teslim olmuş bir düşmanı öldürmeyeceğini bilecek kadar iyi tanırdım. Gözlerindeki çılgınlığın solmaya başladığını gördüm. Kendini toparlamak istermiş gibi başını hafifçe iki yana salladı. Sonra kılıcı olanca gücüyle saplayacağı yerde indirip ucuyla Rasfer'in göğsüne dokundu. Keskin uç Rasfer'in göğüs kılları arasından lal taşı kadar kızıl bir damla kan çıkarırken yine rolüne döndü.

"Seni böylece irademe köle ediyorum ve ışıktan kovuyorum. Bundan sonra sonsuza dek karanlık yerlerde dolaşacaksın.

İnsanların soyluları ve iyileri üzerinde bundan böyle hiçbir gücün olmasın. Sana hükmetmen için hırsız ve korkağı, zorbayı ve sahtekârı, yalancıyı ve katili, mezar soyguncusunu ve ırz düşmanını veriyorum. Bundan sonra sen kötülüklerin tanrısısın. Horus'un ve yeniden doğmuş olan babası Osiris'in laneti üzerinde olsun! Git şimdi!"

Tanus kılıcını Rasfer'in göğsünden çekip bir yana fırlatarak düşman önünde silahsız kalmakla onu küçümsediğini gösterdi. Tanus sahildeki Nil'imizin yanında eğilip bir avuç suyla yüzündeki kanları sildi, sonra eteğinden bir parça bez yırtıp kanı durdurmak için alnını sardı. Rasfer'in maymunları beni bırakıp komutanlarının yardımına koştular Çirkin dev bir kurbağa gibi soluyan adamı aralarına alıp dışarı çıkardılar. Rasfer'in ağır yaralı olduğunu görüyordum. Kalabalıksa sahneden çıkan adamla alay ediyor, nefretini belirtiyordu.

Efendim İntef'e bakınca, boş bulunduğu bir anda tüm kuşkularımın doğrulandığını gördüm. Tanus'tan intikam almak istemişti. Onu tüm halkın gözü önünde öldürtecekti. Ayrıca sevgilisini önünde öldürterek emirlerine karşı gelen kızını da cezalandırmış olacaktı.

Tanus hâlâ çatışmanın yorgunluğundan soluk soluğaydı ama sahnenin kenarına yaklaşarak gösteriyi sona erdirecek son sözlerini söylemeye hazırlanıyordu. Kan ve öfkeyle öylesine korkunç bir görünüşü vardı ki, kalabalık bir anda sessizleşti yine.

Tanus ellerini tapınağın çatısına doğru kaldırdı. "AmonRa, bana bir ses ver! Osiris, bana konuşma gücü ver!" Bu konuşmacıların geleneksel yakarışıydı.

"Ona ses ver! Ona konuşma gücü ver!" diye karşılık verdi kalabalık. Tanık oldukları şeylerle kendilerinden geçmişlerdi ama eğlenmeye olan açlıkları hâlâ geçmemişti.

Tanus hem eylem, hem fikir insanı olarak olağanüstü bir yaratıktı. Konuşmaya gelince savaş arifesinde adamlarını yüreklendirmesiyle ün salmıştı. Ben bunlara tanık olmadımsa da, sadık dostu ve yardımcısı Kratas bana hepsini kelimesi kelimesine aktarmış, ben de çoğunu papirüslere geçirmiştım.

Firavun tören esasını sallayarak ona konuşmasını işaret etti. Tanus'un söyleyeceklerinin tek bir sözcüğünü bile kaçırmamak için halk soluk almaktan çekiniyordu.

Ben, şahin başlı Horus konuşuyorum! HaKaPtah! Tanus, Mısır adının eski biçimini kullanıyordu. Bunun özgün anlamının Ptah'ın tapınağı olduğunu pek az kişi bilirdi. Bize on bin yıl önce, tanrılar henüz gençken verilen bu eski ülkeden söz ediyorum size. Size gerçekte kral ve bölünmez olan iki krallıktan söz ediyorum."

Firavun başını salladı. Hem dini, hem dünyevi yetkililer Aşağı Krallıktaki sahtekârı tanımadıkları için bu standart dogmaydı.

Ey, Kemit! Tanus, Mısır'ın başka bir eski adını söyledi. Yıllık taş. kınlarda Nil çamurunun renginde Kara Toprak. "Size bu iç savaşla par. çalanmış, kanayan ve hazineleri eriyip giden ülkeden söz ediyorum." Benim gibi herkesin yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Tanus söylenmemesi gereken şeyi söylemişti. Sahneye koşup devam etmesini önlemek için elimle ağzını, kapatmak isterdim. Ama büyülenmiş gibiydim.

"TaMeri!" Eski bir ad daha: Sevgili Toprak. Tanus ona öğrettiğim tarihi iyi öğrenmişti. "Size yaşlı ve zayıf generallerden, çalınan krallığı geri alamayacak kadar zayıf ve kararsız amirallerden söz ediyorum. Bunamış yaşlarında hazinenizi boşa harcayan, en iyi gençlerinizin kanını ekşi şarapmış gibi döken yaşlı insanlardan söz ediyorum."

İkinci sıradaki Mısır Aslanı Nembet'in öfkeyle sakalına asıldığını gördüm. Çevresindeki diğer yaşlı askerler de kaşlarını çatıp huzursuzca kıpırdanırken hoşnutsuzluklarını belirtmek için kılıçlarını salladılar. Aralarında sadece efendim İntef, Tanus'un bir tuzaktan kaçıp ötekine düşmesini gülümseyerek seyrediyordu.

TaMeri'miz düşmanlarla çevrili, ama soyluların oğulları onu korumak için kılıca sarılacakları yerde başparmaklarını kesmeyi yeğliyorlar." Tanus bunu söylerken Lostris'in ikinci sırada babalarının yanında oturan ağabeyleri Menset'le Sobek'e bakmıştı. Kralın fermanına göre sadece böyle sakat olanlar askerlik hizmetinden bağışık tutulurlardı. Osiris tapınağındaki cerrah rahipler başparmağın üst boğumunu tehlikesizce kesmek için yöntemler geliştirmişlerdi. Böylece parmağı eksik olan biri kılıç tutamaz, yay geremezdi. Gençler nehir kıyısındaki meyhanelerde kumar oynayıp keyif çatarlarken gururla gösterirlerdi eksik parmaklarını. Eksik bir parmağı korkaklığın değil, bağımsız bir ruhun ve bir üstünlüğün belirtisi olarak görürlerdi.

Lostris'in ağabeylerinin, "Savaş yaşlıların, gençlerin yaşamlarıyla oynadıkları bir oyundur. Yurtseverlik o yaşlıların bizi oyuna çekmek için uydurdukları bir efsanedir. Biz istemiyoruz, onlar istedikleri gibi savaşsınlar," dediklerini duymuştum.

Simdi Tanus'un bakışları altında ikisi de sol ellerini elbiselerinin kıvrımları arasına saklıyorlardı. Her ikisi de solak değildi, ancak konuşmanın ve paralarıyla seferberlik subayını solak olduklarına ikna etmişlerdi.

Salonun gerisindeki sıradan halk ayaklarını yere vurarak Tanus'u avlamaktaydı. Savaş teknelerinin kürekçi sıralarını dolduranlar ya da çöl rüzgârının kaldırdığı kumlar altında

yürüyenler onların oğullarıydı. Bense kuliste ellerimi ovuşturup duruyordum. Tanus bu kısacık konuşmayla seyirciler arasındaki elli genç soyluyu kendine düşman etmişti. Bunlar bir gün Yukarı Krallıkta iktidarı devralacaklardı. Onların düşmanlığı sıradan halkın hayranlığının yüz katıydı.

Tanus'un bu konuşmayı kesmesi için dua ettim. Birkaç dakikada bize yüz yıl yetecek zarar vermişti Ey TaNutri! Bu da eski bir addı: Tanrıların Ülkesi. "Sana her tepede ve her çalılığın arkasında bekleyen soyguncudan söz ediyorum. Çiftçiler topraklarını sürerken kalkanını yanından ayırmaz oldu. Yola çıkan herkes elinde çıplak kılıcını taşıyor."

Halktan yine alkışlar yükseldi. Soyguncu çetelerin yağmaları hepsinin başında büyük bir belaydı. Kentin kerpiç duvarları dışında kimse güvenlikte değildi, kendilerini Örümcekler diye adlandıran çete reisleri korkusuz ve küstahtılar. Yalnız kendi yasalarını tanırlar, kimse ellerinden kurtulmazdı.

Tanus halkın istediklerini söylüyordu, birden bütün bunların görüldüğünden daha anlamlı olduğunu düşündüm. Halka yapılan böyle çağrılarla ihtilaller hazırlanmış, firavun hanedanları devrilmişti. Tanus'un bundan sonraki sözleri kuşkularımı güçlendirdi.

Yoksullar vergi tahsildarlarının kırbacı altında inerken soylular zevk oğlanlarının kışlarını doğunun en değerli yağlarıyla parlatıyorlar... Salonun arkasından yükselen kükremeye korkularım yerini müthiş bir heyecana bıraktı. Bu planlanmış bir şey miydi? Tanus sandığımdan daha kurnaz mıydı yoksa?

İçimden, ülke ihtilale hazır ve bunun başına Tanus'dan başka geçecek var mı, dedim. Beni sırdaşı yapmadığı için düş kırıklığına uğramıştım. Bir oyun yazmak kadar kurnazlık ve ustalıklarla bir ihtilali planlayabilirdim oysa.

Her an Kratas ile subaylarının tapınağa dalmalarını bekleyerek kala balığın arkasına baktım. Onların çifte tacı Firavun'un başından beri Tanus'un kanlı kaşının üzerine yerleştirdiklerini görür gibi olunca tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Nasıl da büyük bir zevkle, "Yaşa. sın Firavun! Yaşasın Kral Tanus!" diye bağırdım ben de.

Tanus konuşmasını sürdürürken gözlerimin önünde başdöndürücü hayaller dolanıyordu. Çöl kâhininin sözlerinin gerçekleştiğini görür gibiydim. Tanus'u yanında hanımım Lostris olduğu halde Mısır'ın beyaz tahtında otururken görebiliyordum. Ben de Yukarı Krallığın başvezirinin görkemli giysileri içinde arkalarında duruyordum. Ah, neden bu tehlikeli yolculuğa çıkmadan önce bana danışmamıştı ki?

Tanus bunun nedenini hemen bir sonraki sözleriyle açıkladı. Namuslu, dürüst Tanus'umu, benim soylu ve güvenilir Tanus'umu yanlış anlamıştım.

Bu bir komplo değildi. Az önce onun ağzından dökülen sözcükleri büyülenmiş gibi dinleyen sıradan halk, şimdi hiç beklenmedik biçimde sert sözlerle karşı karşıya kalıyorlardı.

Dinle beni, ey Mısır! Kötülerin aralarındaki güçlüyü bastırmaya çalıştıkları, yurtseverlerden nefret edildiği, dünün insanların bilgilerine saygı gösterilmediği, küçük ve kıskançların değerlileri kendi düzeylerine indirmeye çalıştıkları bir ülkenin sonu ne olabilir?

Salonun arkalarındakiler şimdi kendilerini tanıyarak birden susmuşlardı. Tanus'um hiç de çaba harcamadan büyüğü ve küçüğü, zengini ve yoksulu kendine düşman etmişti. Neden bana danışmamıştı ki? Ama bunun yanıtı açıktı. Ona karşı çıkacağım için.

Kölenin istediği gibi konuştuğu ve kendini soylularla bir saydığı bir toplumda düzen olur mu hiç? Oğul babasını küçümsemeli ve kır saçlarla buruşuk kaşlarla bedeli ödenen bilgeliği hiçe mi saymalıdır? Nehir boyundaki fahişeler lapis lazuli taşından yüzük takıp kendilerini erdemli eşlerden daha yüksek mi görmelidirler?

Horus aşkına, bir tekini bile diliyle kırbaçlamaktan geri kalmıyor, diye düşündüm. Her zaman olduğu gibi, doğru gördüğü şeyin ardından giderken kendi güvenliğini hiçe sayıyordu işte.

Tapınakta sadece bir tek kişi onun söyledikleriyle büyülenmişti Yanımda beliren Lostris kolumu tuttu.

Ne müthiş bir insan, değil mi, Taita? Söylediği her söz gerçeğin ta kendisi. Bu gece gerçekten de genç bir tanrı oldu.

Tanus acımasızca devam ediyordu. "Firavun, sen halkın babasisin. Bizi koruman, bize yardım etmen için sana yalvarıyoruz. Devlet ve savaş işlerini dürüst ve akıllı insanların eline ver. Haydutları ve budalaları kendi malikânelerinde çürümeye gönder, inançsız rahipleri ve devletin rüşvet yiyen hizmetkârlarını, TaMeri'mizi kemiren bu parazitleri çekip al aramızdan."

Horus bilir ya, ben de herkes kadar nefret ederim rahiplerden, ama güçleri sonsuz ve nefretleri aman vermez olduğu için onları ancak çok yürekli ya da çok aptal biri kendine düşman eder. Devlet memurlarına gelince, bunlar yüzyıllardır yolsuzluklarını sürdürürler ve efendim İntef de hepsinin başında gelir. Firavun'a Mısır toplumunu nasıl yeniden düzenleyeceğini anlatmaya devam eden sevgili açık sözlü dostumu tüylerim ürpererek

dinlemeye devam ettim.

"Bilgelerin sözlerini dinle! Kralımız, sanatçıyı ve kâtibi onurlandır. Cesur savaşçıyla sadık hizmetkârı ödüllendir.

Haydutları ve soyguncuları aramızdan ayıkla. İnsanlara, yaşamlarına yol göster ve örnek ol da, bu Mısır'ımız bir kere daha yücelsin ve en büyük olsun!"

Tanus sahnede dizüstü çökerek kollarını iki yana açtı. "Firavun, sen bizim babamızsın. Sana sevgimizi gösteriyoruz. Sen de bize bir baba sevgisi göster. Yalvarırız sana, yakarışlarımızı dinle."

O ana kadar arkadaşımın aptallığının büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüştüm. Ama artık çok geç olmasına karşın birden kendimi topladım ve sahne yardımcılarıma perdeyi indirmelerini işaret ettim. Kumaş kıvrımları aşağı kayıp Tanus'u gözlerinden uzaklaştırırken seyirciler şaşkın bir sessizlik içindeydiler. O gece görüp duyduklarına inanamıyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Tılsımı bozan Firavun oldu. Ayağa kalkarken beyaz makyajı ardında yüzündeki ifade okunmuyordu. Tapınaktan çıkarken herkes önünde yere yattı. Efendim İntef de yere uzanırken yüzündeki ifadeyi gördüm. Bu bir zafer ifadesiydi.

Tanus'u tapıktan gemisinin bağı olduğu rıhtıma yakın, derme çatma döşenmiş dairesine ben götürdüm. Onun çılgıncasına dürüstü. günün karşılığını hemen görmeyi bekleyerek elim hançerimde yürüyordum ama Tanus hiç de pişman görünmüyordu. Pişmanlık bir yana yap. tıklarının farkında değildi ve kendinden büyük memnuluk duyuyordu. Korkunç bir baskıdan ve ölümcül bir tehlikeden kurtulan insanların hep neşeli olduklarına dikkat etmişimdir. Güngörmüş savaşçı Tanus bile bir istisna değildi.

Birinin kalkıp söylenmesi gerekeni söyleme zamanı gelmişti, değil mi, dostum? dedi. Sesi, sanki bizi bekleyen olası bir katili çağırmak istermiş gibi gür çıkıyordu karanlık sokakta. Ben onu çok daha hafif bir sesle onayladım.

Ama benden bunu beklemiyordun, değil mi? Taita, bana karşı dürüst ol. Şaşırdın, değil mi?

Hepimiz şaşırdık. Firavun bile şaşırmıştı ve bunda da haklıydı.

Beni dinledi, Taita. Söylediklerimin hepsini kavradı. Bu akşam iyi iş yaptım, değil mi?

Rasfer'in haincesine saldırısını anımsatıp bunun efendim İntef'in fikri olabileceğini söylediğimde Tanus buna şiddetle itiraz etti. "Bu olanaksız, Taita. Hayal görüyorsun. Lord İntef babamın en yakın dostuydu. Bana nasıl kötülük dileyebilir? Ayrıca onun damadı olacağım, değil mi?" Ve yaralarına karşın öylesine mutlulukla güldü ki, önünden geçtiğimiz karanlık kulübelerde insanlar uyanıp bize susmamız için bağırıyorlardı. Tanus onları duymazlıktan geldi.

Hayır hayır, eminim yanılıyorsun, diye bağırıyor. "Bu iş Rasfer'in başı altından çıkmıştır. Eh, bir daha gözünü dört açar artık." Kolunu omzuma atıp canımı acıtacak kadar sıktı beni. "Bu akşam beni iki kere kurtardın. Senin uyarıların olmasaydı Rasfer iki seferde de işimi bitirebilirdi. Bu işleri nasıl yapıyorsun, Taita? Senin gizli bir büyücü olduğuna yemin edebilirim." Yine güldü.

Neşesini nasıl bozabilirdim? İhtiyar gürültücü bir çocuktan fark sızdı. Onu eskisinden daha çok sevmemek elimde değildi.

Şu anda kendini ve dostları olan bizleri nasıl bir tehlikeye attığını anlatacak zaman değildi.

Bu akşam onun istediği gibi oldu, yarın mantığın ve sağduyunun sesi galebe çalardı. Onu evine götürüp alındaki yarayı diktim, öteki yaralarını yıkayıp özel merhemlerimden sürdüm. Sonra esaslı bir doz kırmızı Sheperin verip uyuttum, başına da Kratas'ı diktim.

Daireme dönünce gece yarısını geçmiş olduğu halde hanımımın beni beklediğini haber verdiler. Günün heyecanı benim bile o bitip tükenmez enerjimi bitirmişti, ama dinlenmeye olanak yoktu. Lostris'in habercisi beni kolumdan çektiği gibi sürüklemeye başlamıştı bile.

Adım atmakta güçlük çekerek odasına girdiğimde Lady Lostris beni gözlerinden ateşler fışkırarak karşıladı. "Nerelerde saklanıyordun, Taita Efendi? İkinci nöbetten önce sana haberci gönderdim, oysa neredeyse sabah olacak. Beni nasıl bu kadar bekletebilirsin? Kimi zaman ne olduğunu unutuyorsun sen. Küstah kölelere ne ceza verildiğini..." Bu kadar saat beklemesinin acısını benden çıkarıyordu. Öfkelendiği zaman güzelliği kat kat artardı, hele ayağını o kendine özgü hareketle yere vurmaya başladı mı, yüreğimin ona olan sevgimle patlayacağını düşünürdüm.

Orada sırtıp durma! diye bağırdı. "O kadar kızgınım ki, seni rahatça kırbaçlatabilirim." Ayağını bir kere daha vurunca yorgunluğumun sırtımdan inen yükümü gibi kaybolduğunu hissettim. Bu kızın varlığı bile beni canlandırmaya yeterdi.

Hanımım, bu gece olağanüstü bir rol oynadınız. Sizi seyredenler aramızda yürüyenin gerçek tanrıça olduğunu sandıklarından eminim...

Bana numara yapmaya kalkışma. Lostris ayağını bir daha yere vurdu, ama bu kez eski öfkesinden eser yoktu.

Bundan kolay kolay sıyrılmayacaksın...

Doğru söylüyorum, hanımım, tapınaktan dönerken sokaklarda herkesin ağzında sadece sizin adınız vardı ve bütün kalpleri fethetmişsiniz.

'Tek kelimesine bile inanmıyorum.'" Ancak öfkesini sürdürmekte artık güçlük çekiyor gibiydi. "Sesim berbattı bu akşam..."

Ben aynı fikirde değilim, hanımım. Hiç bu akşamki kadar iyi olmamıştınız. Bütün tapınağı aydınlattınız. Hanımım Lostris kendini beğenmiş değildir ama ne de olsa kadındır.

Seni bu kez gerçekten kırbaçlatacağım, korkunç adam! diye bağırdı. "Ama gel yanıma otur da anlat bakayım. Bir hafta uyuyamayacak kadar heyecanlıyım." Elimden tutup beni yatağına doğru çekerken Tanus'un herkesin kalbini fethettiğini, gösterisi ve korkusuz konuşmasıyla Firavun'u etkilemiş olduğunu, bebek Horus'un elbisesini pislettiğini anlatıyordu.

Onu susturmak zorundaydım. "Hanımım, neredeyse şafak sökecek, Firavun mezarını ve anıtını denetlemek için nehri geçerken ona eşlik etmek üzere hazırlanmalıyız artık.

Böylesine önemli bir devlet töreninde iyi görünmek için biraz uyumalısınız."

Hiç uykum yok ama, Taita. Oysa bir dakika sonra omzuma yaslanıp gözlerini kapatmıştı bile.

Başını yavaşça tahta yastığa yerleştirip üstünü maymun postundan örtüyle örttüm. Yanından bir türlü ayrılamıyordum. Sonunda dayanamayıp yanağından öptüm. Gözlerini açmadan, "Yarın kralla konuşacak fırsat bulacak mıyım acaba?" diye mırıldandı. "Babamın Tanus'u sürmesine bir engel olsa..."

Buna verecek bir yanıt bulamadım. O da az sonra gerçekten derin bir uykuya daldı.

Şafak sökerken güçlükle uyandım. Gözlerimi kapayalı birkaç dakika geçmiş gibiydi. Bronz aynadaki görüntüm süzgün, gözlerimin altı mosmordu. Bu zavallı görünüşümü örtmek için hemen biraz makyaj yaptım. Köle oğlanlardan ikisi de saçlarımı taradılar. Sonuçtan o kadar memnundum ki, büyük teknenin bağlı bulunduğu başvezirin özel rıhtımına koşarken neşelenmişim bile.

İskeledeki kalabalığa en son katılanlardan biri de bendim ama geciktiğimi fark eden olmamıştı. Hatta teknenin güvertesinde yerini almış olan hanımım Lostris bile. Bir süre durup onu seyrettim.

Lostris Firavun'un kadınları arasına kabul edilmişti. Bunlar yalnız karıları değil, çok sayıda cariyesi ve bütün kızlarıydı.

Kızları Firavun'un mutsuzluğunun temeliydi, yerde emekleyenden evlilik yaşına varmışına kadar bir sürü kız ve aralarında bir tek oğlan bile yok. Oğlu olmayınca Firavun'un ölümsüzlüğü nasıl sürdürülecekti?

Lostris'in bir iki saatten fazla uyumadığına inanmak çok güçtü: bahçemdeki çöl gülleri kadar taze görünüyordu.

Firavun'un adamları tarafından toplanmış ya da imparatorluğun uçlarındaki satrapları tarafından armağan olarak gönderilmiş o güzeller arasında Lostris çöl kargaları arasında bir kırlangıç gibi durmaktaydı.

Tanus'u arandım ama adamlarıyla nehrin ilersine gitmiş olduğun göremedim. Tam o anda davul sesleri duyulunca kalabalık Firavun saraydan çıkıp gemiye gelişini izlemek üzere döndü. Firavun bu sabah katlanmış ketenden yapılan ve başına altın bir bantla tutturulan tacını giymişti. Kobra yılanı biçimindeki bandın yılan başı iki kaşının ortasındaydı ve yakut gözleri parıldıyordu. Kobra, Firavun'un tebaası üzerindeki yaşam ve ölüm gücünü simgelerdi. Kralın elinde sadece altın asası vardı. Çifte taçtan sonra bu asa kraliyet hazinesinin en değerli parçasıydı ve bin yıllık olduğu söylenirdi.

Tüm bu gösterişine karşın Firavun makyajsızdı. Sabah güneşinin ilk ışıklarında, gerçeği saklayacak makyaj da olmayınca Mamose gösterişsiz bir insandı.

Önümden geçerken beni tanımış olacak ki, hafifçe başını eğmişti. Ben hemen yere yattım, o da yanına yaklaşmam için bir işaret yaptı. Emekleyerek yanına yaklaşıp başımı üç kere yere vurdum.

Sen şair Taita değil misin? diye sordu o ince ve huysuz sesiyle.

Ben köle Taita'yım, majesteleri. Alçakgönüllülük kimi zaman iyidir. "Arada sırada zavallıca bir şeyler karalarım."

Eh, köle Taita, dün gece iyi karalamışsın öyleyse. Bir gösteride bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum, paralamalarının resmi olması için bir ferman çıkaracağım.

Bunu bütün maiyetinin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. Hemen arkasında olan efendim İntef bile memnunlukla gülümsedi. Onun kölesi olduğum için bu şeref benden çok onun sayılırdı. Ancak Firavun'un söyleyecekleri henüz bitmemişti.

Taita, söyle bakalım, sen bana yakınlarda ilaç veren hekimdin, değil mi?"

Majesteleri, ben hekimlikten de biraz anlayan sadık kölenizim.

İlacın etkisini ne zaman gösterecek peki? Sesini ancak benim duyabileceğim kadar alçaltmıştı.

Efendimiz, olay size sıraladığım koşulları yerine getirdikten dokuz ay sonra gerçekleşecektir. Şimdi hekim-hasta ilişkisinde olduğumuz için biraz cesaretlenmiştim."Size hazırladığım rejimi uyguladınız mı?"

Firavun'un gözleri parladı. "Boğa hayalarıyla o kadar doluyum ki, neredeyse sarayın önünden geçen inek sürülerini görünce böğürecekim geliyor."

Keyfi yerinde olduğundan ben de bir şaka yapmaktan kendimi alı koyamadım. "Firavun hazretleri söylediğim düveyi buldular mı acaba?» Ah, hekim, bu ne yazık ki, görüldüğü kadar kolay değil. En güzel çiçekler arıların ilk ziyaret ettikleri oluyor. Onun hiç el değmemiş olmasını söylemiştin, değil mi?"

El değmemiş, bakire ve ilk kızıl ayında... Bu tanıma uyan birini bu. dunuz mu, majesteleri?"

Firavun'un yüz ifadesi yine değişti, kaşlarını çatarak gülümsedi, o melankolik yüzde gülümseme o kadar yabancı duruyordu ki. "Bakalım' diye mırıldandı. "Göreceğiz." Sonra dönüp tekneye bindi. Efendim İntef yanımdan geçerken kendisini izlememi işaret ettiğinden ben de arkasın. dan gemiye bindim.

Güverteye çıkar çıkmaz efendim beni bir kenara çekti. "Ah, eski sevgilim, beni hâlâ şaşırtacak gücün var doğrusu," diye fısıldayarak kolumu sıktı. Tam da sadakatinden

kuşkulanmaya başladığım sırada hem de."

Rasfer'in kırbacının yaraları hâlâ sırtımdayken bu iyi niyet gösterisi karşısında şaşırılmıştım. Ancak yüz ifademi saklamak için başımı eğerek konuşmaya devam etmesini bekledim.

Ben kendim deneseydim Tanus'u Firavun'un önünde bu kadar küçültecek bir şey yazamazdım. O aptal Rasfer'in başarısız olduğu anda sen yine her zamanki gibi günümü kurtardın. O anda anladım ne demek istediğini. Tanus'un o baştan sona hatalı olan konuşmasını benim kendisi için yazdığımı sanıyordu. Tapındaki o gürültüde Tanus'u uyardığımı duymuş olamazdı.

Memnun olmanız beni mutlu etti, diye fısıldadım. Durumum sarsılmadığı için birden içim rahatlamıştı. Ancak o anda sadece kendi canımı düşünüyor değildim. Tanus ile Lostris'i de düşünüyordum. Önlerindeki fırtınalı günlerde kendilerine yapacağım her yardıma ihtiyaçları olacaktı. Onlara yararlı olabilecek durumda bulunduğum için minnettardım.

Bu benim görevimdi, diyerek umulmadık fırsattan yararlandım.

Sana minnetimi göstereceğim. Bir süre önce sözünü ettiğimiz Thoth tapınağı ardındaki araziyi hatırladın mı?

Evet, efendim. İkimiz de on yıldır o toprak parçasının peşinde olduğumu çok iyi biliyorduk. Yaşlılığında çekilip sadece yazılarımla meşgul olabileceğim mükemmel bir yazar köşesiydi.

"Artık senindir. İlk toplantımda tapusunu getir de imzalayayım." Böylesine özlemine duyduğum bir şeyin yaptığım hayali bir hilekârlıkla mülkiyetime geçmesi beni sersemletmişti. Bir an için armağanını almayı reddetmeyi düşündüm. Ancak şaşkınlığımdan kurtulduğumda kanalın ağzına gelmiş, Firavun Mamose'nin büyük anıt mezarına yaklaştık. Bu kanalın haritasını krallık mimarlarının pek az yardımcılarıyla ben çıkarmıştım. Firavun'un cesedinin öldüğü yerden alınarak mumyalanarak mezara getirilmesi gibi karmaşık nakliye işini de tek başıma hazırlamıştım.

Firavun'un pek sevdiği Elefantın adasındaki sarayında öleceğini varsaymıştım. Bu nedenle cenazesi devlet gemisiyle nehirden getirilecekti. Kanalı o büyük gemiyi alacak biçimde planlamıştım. Şimdi de tekne kınına giren bir kılıç gibi rahatça girmişti içeri.

Hançerim kadar dümdüz olan kanal tam iki bin adım boyundaydı. Onbinlerce köle yıllarca çalışmışlar, kanalı kazdıktan sonra taş bloklarla çevrelemişlerdi. Tekne kanala girince iki yüz güçlü kuvvetli köle halatlara asılıp çekmeye başladılar.

Kanal kıyısında çalışan köylüler de bizi karşılamak için su kıyısına geldiler, krallarını palmiye yaprakları sallayarak selamladılar.

Sonunda yarısı tamamlanmış tapınağın taş rıhtımına yanaştık. Hesaplarım o kadar inceydi ki, teknenin küpeştesindeki çıkış kapısı tapınağın ana girişinin tam önüne gelmişti.

Büyük tekne durunca burundaki borazancı geyik boynuzundan borusunu öttürdü, kapı yavaş yavaş kalktı ve ardında krallık cenaze arabasıyla yanındaki elli Osiris rahibiyle mor giysileri içinde mummyacılar görüldü.

Rahipler ilahiler söyleyerek cenaze arabasını tahta ayakları üzerinde yuvarlayarak teknenin güvertesine ittiler. Firavun sevinçle ellerini çırparak bu garip aracı incelemeye koyuldu.

Bu çirkinlik örneğinin yapımında ben rol almış değildim. Hepsini Yapan rahiplerdi. Şu kadarını söyleyeyim ki, çıplak güneş ışığında gereğinden fazla kullanılmış altın süsler insanın gözüne batıyordu. Bunca altının ağırlığı rahipleri kanter içinde bırakmıştı. Bu korkunç şey güverteye yerleşince tekne tehlikeli bir şekilde yana yattı. Onca altın Yukarı Krallığın tahıl depolarını silme doldurabilirdi ya da bununla elli savaş gemisi filosu yapılabilir ve tayfaların on yıllık paraları ödenebilirdi. Beceriksiz usta yaptığı şeyin çirkinliğini hazinelerle örtmeye çalışmıştı.

Bu çirkinlik anıtı Firavun'un cesediyle mezara konacaktı. Yapımının krallığın mali felaketine neden olmasına karşın Firavun çok memnundu.

Efendim İntef'in önerisi üzerine Mamose araca binip mumyasını taşıyacak platforma oturdu. Oraya çıkınca krala yakışan ağırbaşlılık ve ciddiyeti unutarak çevreye gülücükler yağdırmaya başladı. Tüm sıkıntılı yaşamı boyunca olmadığı kadar eğleniyor olmalı, diye düşündüm. Yaşam enerji ve beklentisinin en doruk noktasıydı ölümü.

Sonra içgüdüsel bir jestle efendimi de yanına çağırarak kalabalıkta bir başkasını ararmış gibi çevresine bakındı.

Aradığını bulmuş olmalıydı ki, hafifçe eğilip başvezirine bir şeyler söyledi.

Efendim İntef gülümseyerek Firavun'un işaret ettiği yöne dönüp Lostris'in yanına gelmesini emretti. Lostris şaşırılmış, makyajına karşın kızarmıştı. Ama kendini hemen toparlayıp arabaya bindi.

Lostris kralın önünde diz çöküp alnını üç kere yere vurdu. Firavun tüm maiyetinin ve rahiplerin önünde olağanüstü bir şey yaptı bunun üzerine. Uzanıp Lostris'in elinden tuttu, kızı ayağa kaldırdı ve yanına oturttu. Protokole asla sığmayan ve benzeri görülmemiş bu davranış karşısında vezirlerinin şaşkın şaşkın birbirlerine baktıklarını gördüm.

Ancak ondan sonra onların bile fa. onda olmadıkları bir şey oldu. Ben küçükken köleler bölmesinde yaşlı ve sağır bir köle vardı. Bana insanların dudaklarını okumasını öğretmişti. Bu çok yararlı bir beceriydi. Böylece çevremde yüz kişi gülüşüp bağırırken kalabalık bir salonun öteki ucunda konuşulanları izleyebiliyordum.

Şimdi de Firavun'un hanımına şöyle dediğini okudum dudaklarından: "Gün ışığında bile tapınağın meşale alevlerindeki tanrıça İsis kadar güzelsin."

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Kör müydüm yoksa sadece aptal mı? Benim budalaca araya girmemin sonunda kaderin zarlarının nasıl düşeceğini bir geri zekâlının bile anlaması gerekirdi.

Krala verdiğim tavsiyenin onu hanımına yöneltmiş olduğu kesindi. Sanki zihnimin gerilerinde kötü bir şey ona ilk erkek evladının annesini tanımlamış gibiydi. İlk ayının çiçeklendiği mevsimde ülkenin en güzel bakiresi Lostris'ti. Ve onu gösteride başrole çıkararak krala en uygun koşullar altında göstermiştim.

Bundan sonra olacaklar, sanki bilerek yapmışım gibi, sadece benim suçumdu. Daha da ötesi, bundan sonra yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Rahipler kanter içinde cenaze arabasını tekneden indirip kapıdan içeri sokarlarken kalabalık arkalarından yürüdü. Ben de akıntıya kapılmış bir yaprak gibi aralarında sürüklendim. Kendime geldiğimde anıt mezarın avlusundaydım.

Bir rahip ekibi arabayı iterk en, ikinci bir takım arkadaki yuvarlak kalasları alıp altın aracın önüne yerleştiriyorlardı. Ben hemen araba yolunun iki yanındaki taştan oyma dev aslanların arkasına geçerek arabayla aynı hizaya gelene kadar koştum.

Arabanın yanına vardığımda Lostris'in hemen aşağısındaydım, kıza dokunacak ve krala her söylediğini duyacak kadar yaklaştım. Firavun'un kendisine gösterdiği beklenmedik ilginin şaşkınlığından kurtulmuş, ona hoş davranmaya çalışıyordu. Tanus'la evlenme izni koparmak için bunu nasıl planladığını anladım. O zaman söylediklerini genç kız saçmaları olarak önemsememiştım ama şimdi her şey gözlerimin önünde oluyordu ve bunu önlemek ya da kızı girmekte olduğu tehlikeli sular konusunda uyararak artık benim gücümün ötesindeydi.

Hanımım çok genç olmasına karşın, kimi zaman yaşının çok ilersinde bir olgunluğa sahipti. Mısırlı kızlarımız Nil güneşi altında erkenden çiçek açarlar. Lostris aynı zamanda çalışkan bir öğrenciydi, yıllar boyunca geliştirmek için elimden geleni yaptığım kıvrak bir zekâsı vardı.

Benim öğretmenliğim sayesinde rahiplerle en tartışmalı dini konuları konuşabilir, Nil'in sularının kullanımını düzenleyen Sulama Yasası ve Toprak Kiralama Yasaları konusunda saray avukatlarıyla boy ölçüşebilirdi. Saray kütüphanesindeki bütün papirüsleri tek tek okumuştum. Zaten tıbbi konulardan deniz savaşı taktiklerine, adlar üzerinde astrolojik bilgimden okçuluk ve kılıç oyunları konularına kadar bunlardan yüzlercesi benim elimden çıkmıştı. Lostris mimarlık ilkelerimi benimle bile tartışabilir. bunları büyük İmhotep'inkilerle kıyaslayabilirdi.

Böylece kız astrolojiden savaşa, politika ya da mimariden Nil sularının ölçülmesi ve düzenlenmesine kadar Firavun'un hoşuna giden bu konuyu konuşmaya hazırlıklıydım. Kısacası, mizah anlayışına sahip üstün bir konuşmacıydım. Sesi büyüleyici, kahkahası neşeliydi. Ona hiç^ erkek ya da tanrı direnemezdi, özellikle erkek evladı olmayan biri.

Onu uyarmam gerekirdi, ama bir köle kendinden bu kadar yüksek te olan insanların konuşmalarına nasıl katılabilirdi?

Kralın hoşuna gitmek için en büyüleyici sesiyle konuşan hanımımın konuşmalarını dinleyerek arabanın yanında heyecanla yürümeye devam ettim.

Lostris, Firavun'a anıt mezarının, doğum anındaki ay ve zodyakın durumu gözönüne alınarak nasıl en uygun şekilde planlandığını anlatı. yordu. Bütün bunları benden öğrendiği bilgilerle satıyordu kuşkusuz. Ancak o kadar inandırıcıydı ki, onun açıklamalarını sanki ilk kez duyuyormuş gibi dikkatle izliyordum.

Firavun tapınağın morgunu teftiş etmeyi bitirip avluya çıktığında öğle olmuştu. Saray aşçıları burada büyük bir açık hava şöleni düzenlemişlerdi.

Buraya gel otur da yıldızlar konusunda konuşmaya devam edelim! Kral bir kere daha geçmiş uygulamaları çiğneyerek hanımımı şölen sofrasında yanına oturtmuş, hatta bunun için kıdemli eşlerinden birinin de yerini değiştirmişti. Yemek sırasında hep hanımımla konuştum. Lostris de artık çok rahattı ve zekâsıyla kralı da, çevresindekileri de büyülemişti.

Ben köle olduğumdan sofrada yerim yoktu, hatta hanımımı kralın önünde biraz daha tedbirli davranması için uyaracak kadar bile yanına yaklaşamıyordum. O granit aslanlardan

birinin kaidesinde oturacak bir yer bulmuştum, oradan sofrayı görüyor ve olup biten her şeyi dikkatle izliyordum. Tek gözlemci ben değildim ama; efendim İntef de, ağının ortasındaki yakışıklı ama öldürücü bir örümcek gibi o parlak ve amansız gözleriyle her şeyi izlemekteydi.

Yemeğin ortasında başlarımızın üzerinden aniden uçan sarı gagalı bir çaylak alaycı bir çığlık koyverdi. Hangi tanrının kuş biçimine girip bizim bu önemsiz işlerimize karışmayı aklına sokmuş olduğunu bilemeyerek hemen kem göz işareti yaptım.

Yılın bu en sıcak mevsiminde saray erkânı yemekten sonra bir saat kadar dinlenmeye alışkındı. Ancak Firavun o gün öylesine heyecanlıydı ki, buna izin vermedi.

Simdi de hazine dairesini ziyaret edeceğiz, dedi. Kralın grubu yokken birinci hazinenin kapılarındaki nöbetçiler yana çekilip selama Hurdular, kapılar içerden açıldı.

Bu altı hazine dairesini sadece Firavun'un son on iki yıldır toplamakta olduğu hazineleri depo etmek üzere planlamamıştım; içersi aynı zamanda küçük bir sanatkâr ordusunun hazineye sürekli eklemeler yaptıkları bir atölyeydi.

İlk girdiğimiz salonda kralın öteki dünyaya birlikte götüreceği silahlar vardı. Lord İntef'in onayı üzerine sanatkârların masaları başında bulunmalarını sağladığım için Firavun onları çalışırken görebilecekti.

Firavun sıra sıra tezgâhların önünden geçerken öylesine ciddi ve teknik sorular soruyordu ki, rahipler ve soylular bunları yanıtlayamıyordu. Bunun üzerine çevrede yanıtlayabilecek birini aradılar. Ben kalabalığın arasından çağırılıp kralın önüne çıkarıldım.

Öyle ya, diye beni tanıyan kral gülümsedi. "Gösteriler düzenleyen ve hastaları iyi eden alçakgönüllü köle. Burada kimse şu adamın bana yapmakta olduğu ok yayının ipinin neden yapıldığını bilmiyormuş."

Efendimiz, bu maden beş ölçü bronz, dört ölçü gümüş ve bir ölçü de bakırdır. Altın sadece batı çölünde Lot madeninden çıkarılan kırmızı türdendir. Tele esnekliğini sadece o verebilir.

Doğru. Peki bunları bu kadar ince nasıl yapabiliyorsun? Hiçbiri saçımın telinden kalın değil."

Efendimiz, sıcak madeni benim özel yaptığım bir rakkas üzerinde sallayarak çekiyoruz. Arzu ederseniz bunu daha sonra altın dökümhanesinde görebiliriz.

Böylece tur boyunca kralın yanında kalıp dikkatini bir ölçüde Lostris'ten başka yana çekmeyi başarabildimse de, hanımımın konuşma fırsatı bulamadım.

Oradan silah deposuna geçtik. Buradaki silah ve zırhlardan bir kısmı Firavun'un atalarından kalmaydı ve ünlü savaşlarda kullanılmıştı; diğerleri yeni yapılmıştı ve hiçbir savaşta kullanılmayacaktı. Hepsisi de birer ustalık şaheseriydi.

Miğferler, bronz, gümüş ve altın göğüslükler, fildişi kabzaları değerli mücevherlerle süslü kılıçlar, kralın seçkin birlikleri komutanlarının tören üniformaları, Suaygırı ve timsah derilerinden kalkanlar vardı.

Oradan mobilya deposuna girdik. Burada yüz marangoz sedir akasya ve değerli abanoz ağacından kralın uzun yolculuğu için gereken eşyayı yapmaktaydılar. Bizim vadimizde pek az ağaç yetiştiği için odun çok pahalı bir nesneydi ve ağırlığına gümüş ederdi. Her bir kütük yüzlerce millik çölden geçirilerek getirilir ya da güneydeki esrarengiz ülkelerden nehir boyunca taşınırdı.

Ustaların Firavun'un yatağını sedeflerle ve değişik tahtalardan süslerle bezemelerini seyrettik bir süre. Diğerleri sırtlan gümüş aslan başlı ve kol dayayacak yerleri altın şahin başlı koltukları yapıyorlardı. Elefantın adasındaki sarayda bile kralın mezarını süsleyecek böyle usta işi parçalar yoktu.

Mobilya dairesinden heykeltıraşlar salonuna geçtik. Ustalar yüz çeşit renkte mermer ve graniti sürekli işlediklerinden salonda incecik bir toz bulutu vardı. Taşçı ustaları ağızlarını ve burunlarını keten bezlerle örtmüşlerdi, yüzleri tozdan bembeyaz kesilmişti. Kimi maskelerin ardında mesleklerine özgü o kuru öksürükle sarsılıyorlardı. Otuz yıl çalıştıktan sonra ölmüş olan pek çok yaşlı heykeltıraşın cesedini teşrih etmiştim. Hepsinin de ciğerlerinin taşlaşmış olduklarını görmüştüm, o nedenle aynı hastalığa tutulmamak için orada mümkün olduğu kadar az kalırdım.

Ancak yarattıkları ürünleri seyretmenin tadına doyum olmazdı. Tanrıların ve Firavun'un heykelleri canlı gibiydi.

Firavun'un tahtında otururken, ölü veya canlı, tanrı ya da ölümlü insan biçiminde heykelleri vardı. Bunlar anıt mezardan o anda tepelerde kazılmakta olan en son mezarına kadar uzanan yolun iki yanına dizileceklerdi. Öldüğü zaman yüz beyaz öküz tarafından çekilecek olan altın cenaze arabası, dev boyutlu lahidini son istirahat yerine taşıyacaktı.

Henüz tamamlanmamış olan bu granit lahit, taşçılar salonunun tam ortasındaydı. Lahit

aslında Assoun madenlerinden çıkarılmış tek bir granit blokuydu. Özel olarak inşa edilmiş bir tekneyle nehrin aşağısına taşınmıştı. Bloku kıyıya indirmek ve makaralarla şimdiki yerine taşımak için beş yüz köle çalışmıştı. Beş adım boyunda ve üç buçuk adım yüksekliğinde bir parçaydı.

Taşçılar işe üstünden kalın bir tabaka çıkararak başlamışlardı. Şimdi bir usta bu granit kapağın üstüne mumyalanmış Firavun'un benzerini oymakla meşguldü. Diğerleri de bu büyük blokun içini oymaktaydılar.

Bu yuvaya birbiri içine geçen yedi tabut konacaktı. Dış lahitle tam yedi tabut çocuk oyuncağı gibi iç içe geçecekti. En iç tabut som altından olacaktı ki, onu da daha sonra altın ustaları salonunda külçe altından dövülerek biçim verilirken görecektik.

İşte altın cenaze arabası, kralın kefene sarılmış cesedinin içinde bulunduğu bu taş ve altın dağını tepelere kadar tam yedi günde taşıyacaktı. Cenaze arabası her gece yol boyunca aralıklarla inşa ettiğimiz küçük tapınaklardan birinde kalacaktı.

Kralın o gün son ziyaret ettiği yer kuyumcular salonu oldu. Fırınların parıltısı masaları üzerine eğilmiş dikkatle çalışan ustaların yüzlerini garip bir ışıkla aydınlatıyordu. Onları iyi eğitmiştim. Firavun ve maiyetinin girmesiyle hepsi birden kalkıp başlarını üç kere yere vurduktan sonra yine işlerine döndüler.

O büyük salonda bile fırınların alevlerinden çıkan hava o kadar kükürtlüydü ki, soluk almakta güçlük çektik ve çok geçmeden de ter içinde kaldık. Ancak Firavun kendisine sunulan hazinelere daldığından boğucu havayı hissetmedi bile.

Doğruca en usta kuyumcuların altın tabut üzerinde çalıştıkları ortadaki yükseltilmiş bölme gitmişti. Ustalar parıltılı madende Firavun'un yaşayan yüzünü tam olarak yakalamışlardı. Maske kralın bezle sanlı yüzüne tam olarak uyacaktı.

Gözleri sert obsidiyen taşındandı ve kobra başlı band kaşlarının üstündeydi. Bin yıllık uygarlığımızda bu kadar usta bir parça yapılmış olmadığına gerçekten inanıyorum. Bu hepsinin en doruk noktasıydı. Henüz doğmamış kuşaklarca insan bir gün bunun görkemi karşısında hayretlere düşeceklerdir.

Firavun maskeyi her açıdan dikkatle incelemesine karşın yanından fazla ayrılamıyor gibiydi. Günün geri kalan bölümünü alçak bir taburede, önüne açılan kutu kutu mücevherleri inceleyerek geçirdi.

Böylesine bir servetin bundan önce aynı anda aynı yerde bulunduğu asla inanmam.

Parçaların listesini yapmak bile bu serveti ve Çeşitliliği anlatamaz. Ama şu kadarını söyleyeyim ki, sedir ağacından kutular içinde şimdiden altı bin dört yüz elli beş parça vardı ve kuyumcular koleksiyona her gün yeni parçalar ekliyorlardı.

Firavun'un el ve ayak parmakları için yüzükler, altından tanrı ve tanrıça heykelcikleri, gerdanlıklar ve bileziklikler, yeryüzünün gökyüzünün ve nehrin bütün hayvanlarının resmedildiği madalyonlar, insanın değeli saydığı her taştan yapıma taşlar vardı.

Bütün bunların çizim ve yapımı geçmiş bin yılda yapılanların u kat üstündeydi. Bir ulus en güzel sanat eserlerini genellikle çöküş zamanında yaratır. İmparatorluğun oluşma yıllarında fetih ve serveti yaratmak önemlidir. Bu elde edildikten sonra rahatlama ve sanatları geliştirme isteği başlar; bunları yaptırabilecek güçlü ve zengin insanlar ortaya çıkarlar.

Cenaze arabasıyla maskenin ve bu soluk kesen koleksiyonun diğer parçalarının yapımında kullanılan altın ve gümüşün ağırlığı beş yüz tah'i geçmişti; yani şimdiden bunları kaldırmak için beş yüz güçlü insan gerekiyordu. Bu miktarın, yazılı tarihimizin bin yılında çıkarılan altın ve gümüşün onda biri olduğunu hesaplamıştım. Ve Firavun bütün bunları kendisiyle birlikte mezarına götürecekti.

Bir kralın ölümsüz yaşam için ödemeye hazır olduğu bu bedeli düşünmek benim gibi bir kölenin ne haddine? Yalnız şunu da söylemeden geçemeyeceğim: Bu hazineyi toplarken aynı zamanda Aşağı Krallıkla savaş halinde olan Firavun hemen hemen tek başına Mısır'ımızı dilencilige itmişti.

O zaman Tanus'un konuşmasında, halkın karşılaştığı en büyük felaketin vergi tahsildarları olduğunu belirtmesinde şaşacak bir şey yoktu. Onlarla ülkenin dört bir yanındaki soyguncu çeteleri arasında kalan bizler, hiçbirimizin taşıyamayacağı kadar ağır bir yükün altında eziliyorduk. Sağ kalmanın tek yolu vergi tahsildarının elinden kurtulmaktı.

Böylece bizi kendi çıkarı için yoksulluğa iten kral, aynı zamanda hepimizi suça da sürüklemiş olmaktaydı. Büyük ya da küçük, zengin ya da yoksul, içimizde pek azımız geceleri rahat uyuyabilirdik. Hepimiz korkuyla tahsildarın kapıya inecek yumruğunu bekleyerek gözlerimiz açık uyurduk.

Zavallı ülke nasıl da inliyordu bu boyunduruğun altında!

Kralın o geceyi Nil'in batı kıyısında, kara tepelerdeki son istirahat yerine yakın nekropoliste geçirmesi için lüks bir barınak hazırlanmıştı.

Ölüler kenti nekropolis hemen hemen Karnak kadar geniştir. Burada anıt mezarın yapımı ve bakımıyla ilgili olanlar barınırlar. Kuzeydeki az bizimki kadar hazine düşkün olduğundan ve çöldeki soyguncu çetelerin cüretleri her gün biraz daha arttığından, kutsal yerleri korumak için seçkin askerlerden oluşan bir de alay vardı.

Ustalar ve çırakları da burada kalırlardı. Verilen ücret ve yiyeceğin hesabını ben tuttuğum için kaç kişi olduklarını tam olarak biliyordum. e ödeme gününde sayıları dört bin sekiz yüz on bire ulaşmıştı. Onların dışında on bin de köle vardı.

Bu kadar insanı beslemek için her gün kesilen öküz ve koyunu ya , Nil'den kaç araba balık getirildiğini veya bu kalabalığın susuzluğunu dindirmek için kaç fıçı bira hazırlandığını sıralayacak değilim.

Nekropolis bir kentti ve bu kentte kralın bir sarayı vardı. Çok yorucu bir günden sonra geceyi geçirmek için oraya vardığımızda hepimiz derin bir soluk aldık. Ancak bana pek dinlenme fırsatı yoktu.

Hanıma erişmeye çalıştım, ama sanki beni ondan uzak tutan bir komplo var gibiydi. Küçük kara hizmetçilerine göre önce tuvaletteydi, sonra banyoda, ondan sonra da dinleniyordu ve rahatsız edilemezdi. Sonunda hâlâ onun dairesinin önünde beklediğim bir sırada babası beni çağırttı ki, ona gitmemek olamazdı.

Efendim İntef dairesine girdiğimde odada bulunan herkesi dışarı çıkardı. Yalnız kalınca beni öptü. Onun bu iyiliğine şaşırılmış, heyecanlı tavırlarından rahatsız olmuşum.

İktidar ve servetin yolu nasıl da hiç beklenmedik yerlerden geçer! diyerek yanağımı okşadı. "Bu kez de bir kadının bacakları arasında işte. Hayır, benim eski sevgilim, saf rolünü oynamana gerek yok. Bütün bu işlerde senin kurnazlığını görmemek olası değil. Firavun bana kendisine bir erkek evlat sahibi olmak için neler yapması gerektiğini söylediğini anlattı. Çok kurnazsın, değil mi? Bana aklından geçenleri hiç çitlatmadan her şeyi kendi başına yaptın."

Yine gülerek saçlarımı okşadı. "Şimdiye dek konuşmadığımız halde neyi arzuladığımı anlamışsın. Ve bunu elde etmem için çalıştın. Seni bu küstahlığın için cezalandırmalıydım." Saçımı gözlerimi yaşartıncaya kadar çekti. "Ama çifte tacı elimi uzatıp tutacağım kadar yaklaştırmışken sana nasıl kızabilirim ki?" Saçımı bırakıp bir daha öptü. "Az önce kralın

yanındaydım. İki gün sonra, festival sonunda kızım Lostris ile nişanını ilan edecek. Düğünün de hemen o gün yapılmasını sağladım.

Düğünü engelleyecek bir aksiliğin ortaya çıkmasına izin veremeyiz değil mi?"

Böylesine ani bir kral evliliği olağanüstüydü ama duyulmamış değildi. Politik amaçla ya da yeni fethedilen toprakların pekiştirilmesi için es seçildiğinde düğün genellikle hemen o gün yapılırdı.

Efendim benim sıkıntımı fark etmemiş gibiydi. Kendi çıkarlarım düşünmekle meşguldü. "Evliliğe resmen onayımı vermeden kraldan, kızım kendisine bir erkek evlat doğurursa onu birinci eş ve kraliçe durumuna yükselteceği sözünü aldım." Önleyemediği bir sevinçle ellerini çırptı.

Bunun ne demek olduğunu biliyorsun kuşkusuz. Torunum hükümdarlık yapabileceği yaşa gelmeden Firavun ölürse, o zaman onun büyükbabası ve en yakın erkek akrabası olarak kral naibi... Sözünü birden kesip yüzüme baktı. Aklından neler geçtiğini hemen anlamıştım. Gevezeliğinden pişmandı, bu düşüncenin dile getirildiğini kimse duymamalıydı. Bu resmen ihanetti. Lostris, Firavun'a bir erkek evlat doğurursa Firavun fazla yaşamayacaktı. Bunu da anlamıştık. Efendim İntef kralın öldürülmesinden söz etmişti ve bunu duyan tek kişi olan köle Taita'yı ortadan kaldırmayı düşünüyordu.

Bunu da çok iyi anlamıştık.

"Efendim, her şeyin planladığım gibi olmasına çok memnun oldum. Kızınızı kralın yoluna bilerek çıkardığımı ve onu gelecekteki oğlunun anası olarak tanıttığımı kabul ederim. Gösteriyi de dikkatini üzerine çekmek için düzenlemiştim.

Ancak bütün bunlar başarılı olmadan konuyu size açamazdım. Fakat önümüzde yapacak çok şeyimiz var, eğer garantilemek istiyorsak.... Ve Mısır tacını ele geçirmeden çıkabilecek aksilikleri hemen orada uydurup sıralamaya başladım. İsteklerini gerçekleştirmek istiyorsa bana daha ne kadar ihtiyacı olacağını açıkça belirttim. Konuşmamı dinlerken sakinleştiğini görünce hiç olmazsa bir süre paçayı kurtardığımı anladım."

Efendimin yanından çıkıp hanımımı içinde bulunduğu durum hakkında uyarmak için acele ediyordum. Ancak daha kapısına varmamıştım ki, onu uyarmamın hiçbir yararı olmayacağını, hatta kızı çıldırılmaya ya da intihara götüreceğini fark ettim. Olayların trajik sonla noktalanmasını istemiyorsam daha fazla vakit kaybetmemeliydim.

Artık başvurabileceğim bir tek kişi vardı.

Nekropolisten çıkıp Tanus'un askerlerinin kamp yaptıkları nehir kıyısına giderken önümüzdeki günlerde Tanus'un, hanımım Lostris'in ve benim başıma gelebilecek felaketleri düşünüyordum.

Tanus'un kampını güçlük çekmeden buldum. Filonun gemileri kanalın az aşağısında demirlemişlerdi. Beni durduran nöbetçiler kim olduğumu görünce hemen Tanus'un çadırına götürdüler.

Tanus, Kratas ve dört subayıyla yemekteydi. Beni görünce gülümseyerek kalktı ve elindeki bira kupasını uzattı. "Bu beklenmedik bir zevk, dostum. Otur da, köleler bir şeyler getirene kadar benim biramı yudumla. Biraz telaşlı görünüyorsun..."

Sözünü öfkeyle kestim. "Seth canını alsın, aptal herif! Bizleri nasıl bir tehlikeye attığının farkında değil misin? Sen ve o geveze çenen! Hanımımın güvenliğini hiç düşünmez misin?" Aslında o kadar sert davranmak istemezdim ama bir kere başlayınca duygularıma hakim olamıyordum. Ona yüklediğim suçlamaların hepsi haklı ve doğru değilse de, bunları içimden atmak beni rahatlatıyordu.

"Yaşamımın yarısını seni kendi .aptallıklarından korumak için harcadım ve bıktım artık. Bunlardan hiç mi ders almadın?"

Dün gece hepimizi attığın o inanılmaz tehlikeden yara almadan kaçmamıza izin verileceğini mi sanmıştın?"

Gösterideki konuşmamdan mı söz ediyorsun? Bunun saçmalık olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Bütün subaylarım ve konuştuğum herkes söylediklerimi çok beğenmişler...

Budala, subaylarının ve dostlarının fikirlerinin bu olaylarda kokmuş bir balık kadar bile değerli olmadığını görmüyor musun? Başka herhangi bir hükümdar olsaydı şimdiye kadar ölmüştün. Bu zayıf yaşlı adam bile senin küstahlığını yanına bırakmayacaktır. Ödeyeceğin bir fatura olacak, Tanus. Ve Horus bilir ya, çok ağır bir fatura olacak bu.

Bilmece gibi konuşuyorsun, dedi. "Ben krala büyük bir hizmette bulundum. Çevresi hep duymak istediği yalanları söyleyen dalkavuklara dolu. Gerçeği öğrenme zamanı gelip geçmişti artık ve bunu bir kere düşününce bana minnettar olacağını biliyorum."

İyiliğin galebe çalacağına bu basit inanç karşısında öfkem kaybolmaya başlamıştı. 'Tanus! Ne kadar da safsın! Kimse yutulmayacak gerçeğin zorla boğazından aşağı itilmesine minnet duymaz. Ancak, onun dışında bir de kendini efendim İntef'in eline teslim

etmiş oldun..."

Lord İntef mi? Lord İntef de nereden çıktı? Ondan düşmanımış gibi söz ediyorsun. Başvezir babamın en iyi dostuydu. Onun beni koruyacağına inanıyorum. Babam ölüm döşeğinde yemin etmişti...

Tüm dostluğumuza karşın, belki de yaşamında ilk kez bana gerçekten kızdığını hissediyordum. Ve uyandırmak güç de olsa, Tanus'un öfkesinin korkulacak bir şey olduğunu bilirdim.

Sonunda öfkemi dizginlemeyi başararak, 'Tanus, sana haksızlık ettim,' dedim. "Sana söylemem gereken ama söylemediğim o kadar çok şey vardı ki... Hiçbir şey senin düşündüğün gibi değildi. Ben korkağın biriydim, sana İntef'in babanın can düşmanı olduğunu söyleyemedim."

Bu nasıl olabilir? Tanus başını salladı. "Onlar çok iyi arkadaşlıklar. Tâ küçüklüğümde onların birlikte güldüklerini hatırlarım. Babam bana yaşamımı Lord İntef'e emanet edebileceğimi söylemişti."

Soylu Pianki'nin buna inandığı doğrudur. Zaten inancı onun servetini ve sonunda da Lord İntef'e emanet ettiği canını kaybetmesine neden oldu.

Hayır hayır, yanılıyorsun. Babam bir dizi talihsizliğin kurbanıydı...

Ve o talihsizliklerden her biri efendim İntef'in başının altından çıkmıştı. Babanı erdemleri için, sevildiği için, serveti ve Firavun tarafından gözde tutulduğu için kıskanırdı. Lord Harrab'ın kendisinden önce başvezir olacağını biliyor ve bütün bunlardan dolayı ondan nefret ediyordu.

Sana inanmıyorum. İnanamıyorum. Tanus başını sallayınca içimdeki son öfke kıvılcımı da söndü.

"Çok daha önce yapmam gerektiği gibi her şeyi açıklayacağım sana. Ama şimdi buna zamanımız yok. Bana güvenmelisin. Efendim senden, babandan bile daha çok nefret ediyor. Sen de Lady Lostris de büyük tehlike içindesiniz.

Ve bu basit bir ayrılık tehlikesi değil, birbirinizi sonsuza dek kaybetmek tehlikesi."

Ama bu nasıl olabilir, Taita? Lord İntef'in evliliğimize razı olduğunu sanıyordum. Sen kendisiyle konuşmadın mı?

Konuştum elbette. Tanus'un elini tutup gömleğimin altına soktum "Yanıtı da bu oldu. Yaralara dokundun mu?"

Seninle hanımımın evlenmenizi önerdiğim için kırbaçlattı beni. Senden ve ailenden bu kadar nefret ediyor işte. Ve hepsi bu kadar da değil, bundan kötü haberlere de hazırlıklı ol." Her şeyi dobra dobra söylemekten başka çare yoktu.

Lord İntef seninle evlendirmeye razı gelmek bir yana, bu gece kızını bir başkasına vermeye yemin etti. Lostris hemen Firavun Mamose ile evlenecek ve onun ilk oğlunu doğurduktan sonra birinci eşi ve kraliçesi olacak. Kral nişan ilanını Osiris festivali sonunda kendisi yapacak. Düğün de o gece yapılacak.

Tanus olduğu yerde sallandı, yüzü bembeyaz kesildi. Uzun bir süre ikimiz de konuşamadık. Sonra dönüp mısır tarlaları içine yürüdü. Bir kaya bulup yorgun bir tavırla oturana kadar izledim kendisini. Sonra gidip dizlerinin dibine oturdum.

Lostris bu evliliğe razı oldu mu? diye sordu.

Elbette ki, hayır. Herhalde şu anda konuyu bile bilmiyordur. Ama babasının ve kralın istekleri karşısında onun itirazının bir anlamı olacağına inanıyor musun? Bu konuda söyleyecek bir sözü olamaz.

Ne yapacağız o halde, dostum?

O sıkıntılı halimde bile ona minnettardım, bana olan dostluğunu göstererek 'biz' demişti. "Görmekten kaçınmamamız gereken bir gerçek daha var," dedim. "Büyük bir olasılıkla Firavun nişanını ilan ettiği konuşmasında senin tutuklanma ya da daha kötüsü, ölüm emrini verecektir. Aslında bunun için haklı nedeni var. Gerçekten de ihanetten suçlusun."

Lostris karım olmadıktan sonra yaşamak istemem zaten. Kral onu benden alırsa, kellem de ona düğün armağanı olsun.

Kadere çırpınmadan teslim olmakla güçsüz ve zavallı kadınlara benziyorsun. Onun için çarpışmayacaksan nasıl bir aşkmış bu seninki?

Bir kral ve tanrıyla nasıl çarpışılır? Sadakat yemini ettiğin bir kral ve güneş kadar uzak bir tanrı?

Kral olarak sadakatine layık değildir. Bunu konuşmanda da açıkça belirttin. Krallığı ikiye bölen ve TaMeo'mizi dizüstü çökerten zayıf ve bunak bir moruktur o.

"Ya tanrı olarak?" "Tanrı mı?" Alaylı bir sesle konuşuyordum. "Senin kılıç tutan kolunda onun o yumuşacık vücudunda olandan daha çok tanrısallık vardır."

Öyleyse ne öneriyorsun? diye sordu aldatıcı bir yumuşaklıkla. "Ne yapmamı istersin?"

Derin bir soluk aldım. "Subayların ve adamların seni yeraltı dünyasının kapılarına kadar izlerler. Halk da kahramanlığın ve şerefliğin için seni sever... Tanus, bu anayurdumuzun bin yıldır görmediği en soylu firavun olabilirsin. Tahtta yanibaşında hanımım Lostris olursa bu ülkeyi ve bu halkı eski büyüklüğüne kavuşturabilirsin. Adamlarını çağır ve o değersiz Firavun'un korunmasız olarak kaldığı yere git. Yarın Yukarı Krallığın hükümdarı olabilirsin. Gelecek yıl bu mevsimde düzmece kralı yenmiş ve iki krallığı birleştirmiş olursun." Yerimden fırlayıp yüzüne baktım. Tanus, Lord Harrab, kaderin ve sevdiğin kadının kaderi seni bekliyor. Her ikisini de o güçlü savaşçı ellerinle kavra artık."

Savaşçı elleri, evet. Ellerini yüzüme doğru kaldırdı. "Anayurdum için savaşan ve onun kralını koruyan eller. Bana haksızlık ediyorsun, dostum. Bunlar bir hainin elleri değildir. Ve bu, bir din düşmanının kalbi değildir. Bir tanrıyı yok edip onun yerini alamam."

Ama sen, son beş yüz yılın en büyük firavunu olabilirsin. Fikir seni rahatsız ediyorsa, tanrılığını ilan etmene de gerek yok. Bu işi Mısır'ımız adına ve her ikimizin de sevdiği kadın adına yapman için yalvarıyorum sana.

Lostris bir haini, bir asker ve yurtseveri sevdiği kadar sever mi? Sanmıyorum. Başını salladı. "Hayır, beni asla ikna edemezsin. O şerefli ve erdemli bir kadındır. Hain ve hırsız olarak onun saygısına olan tüm hakkımı kaybetmiş olurum.

Ve aynı derecede önemli olan bir şey de, ben bir daha ona saygı duyamam. Dostluğumuza değer veriyorsan bir daha bana bundan söz etme. Çifte tacı istemiyorum ve asla da istemeyeceğim. Horus, bu sözlerimi duy ve eğer bu yeminimden dönersem bir daha asla benden yana bakma."

Konu kapanmıştı. Bir daha asla fikir değiştirmezdi.

O inatçı kalbine lanetler olsun, peki şimdi ne yapacaksın? diye bağırdım. "Sana söyleyebileceğim hiçbir şeyin önemi kalmadı artık. Bu işi kendi kafana göre mi yürüteceksin? Birden öğütlerime ihtiyaç duymayacak kadar akıllandın mı yoksa?"

«Bir anlamı olduğu sürece öğütlerini dinlerim." Uzanıp beni yanına aldı. "Taita, bize yardım et. Lostris ile sana ihtiyacımız var. Bizi terk et şerefli bir yol bulmamıza yardımcı ol."

Korkarım böyle bir yol yok. Tacı ele geçirmeyeceksen burada kalmamalısın. Lostris'i kapıp götürmelisin.

Ay ışığında yüzüme baktı. "Mısır'ı terk etmek mi? Ciddi olamazsın. Burası benim dünyam. Lostris'in dünyası."

"Hayır, öyle demek istememiştim. Mısır'da bir firavun daha var. Savaşçılara ve namuslu insanlara ihtiyacı olan biri.

Böyle bir krala pek çok şey sunabilirsin. Karnak'da olduğu kadar Aşağı Krallıkta da ünlüsün. Lostris'i Horus'un Soluğu'na at ve geminin burnunu kuzeye çevir. Hiçbir gemi sana yetişemez. Bu rüzgâr ve akıntıyla on gün sonra Memfis'te kızıl firavunun sarayında olur ve ona bağlılık yemini..."

Sen beni ille de hain yapmak istiyorsun, diye sözümü kesti. "O düzmeceye sadakat yemini etmek, ha? Ya gerçek Firavun Mamose'ye ettiğim yemin ne Ocak? Bunun sence hiç önemi yok mu? Önüme gelen her krala düzmeceye bağlılık yemini edecek adam mıyım ben? Yemin geri alınacak ya da pazarlık konusu yapılacak bir şey değildir, Taita. Yemin yaşam boyu edilir. Ben gerçek Firavun Mamose'ye yemin ettim."

"O gerçek Firavun senin sevdiğin kızla evlenecek ve boynuna ilmek geçirilmesini emredecek ama," dedim. Bu kez duraksadı.

Haklısın. Karnak'ta kalmamalıyız. Ama kralıma karşı kılıç çekerek yeminimi bozacak ya da hain olacak değilim.

"Senin bu şeref anlayışın benimkinden çok karmaşık doğrusu." Sesimdeki alaycılığa engel olamadım. "Bana yapmayacağın şeyleri söyledin şimdiye kadar. Biraz da kendini ve hanımımı bu korkunç kaderden kurtarmak için neler yapacağını söyle."

Bana kızmakta yerden göğe kadar haklısın, dostum. Senden yardım ve öğüt istedim. Bunu verdiğin zaman da seni küçümsedim. Sabırlı olmanı rica ederim. Bana biraz daha katlan lütfen. Tanus yerinden fırlayıp Firavun'un hayvanat bahçesindeki leopar gibi ileri geri yürümeye başladı. Bir yandan da homurdanıyor, sanki düşman karşısındaymış gibi başını sallayıp yumruklarını sıkıyordu.

Sonunda önümde durdu. "Hain olamam, ama kalbim için büyük bir yük olsa da, korkak rolünü oynamaya hazırım.

Lostris benimle gelmeye razı olursa kaçabilirim. Onu ikimizin de çok sevdiğimiz bu

ülkeden uzaklara götüreceğim."

Nereye gideceksiniz?

Lostris'in nehirden asla ayrılamayacağını biliyorum. Nehir sadece yaşamımız değil, onun tanrısıdır. Hapi'den ayrılamayız. Bu da bize bir tek yol bırakıyor. Kasları ayışığında parıldayan kolunu kaldırıp güneyi işaret etti. "Nil'i güneye doğru izleyerek Afrika'nın içine, Kuş ülkesine ve daha ötelere gideriz. Hiçbir uygar insanın daha önce ayak basmadığı şelalelerin ötesine. Orada tanrılar bize iyi davranırlarsa, kendimize yeni bir TaMeri yaratırız."

"Yanına kimleri alacaksın?"

"Kratas'ı ve bu serüvene razı olacak subay ve askerlerimi. Onlarla bu gece konuşup bir seçim yapmalarını isteyeceğim.

Beş gemi ve yeteri kadar tayfa. Şafakla birlikte yola çıkmaya hazır olmalıyız. Sen nekropolise gidip Lostris'i getirebilir misin?"

'Ya ben?' diye sakın bir sesle sordum. "Beni de alacak mısınız?"

Sen mi? Artık karar verildiği için havası birden değişmişti. "Bahçeni, kitaplarını, gösterilerini ve tapınak inşaatlarını gerçekten terk edecek misin? Yolumuz tehlikeli, yaşamımız güçlüklerle dolu olacaktır. Bunu gerçekten istiyor musun, Tarta?"

Sizi tek başınıza bırakamam. Eğer sizi yönlendirmek için yanınızda olmazsam kimbilir hanımımı ne tür saçmalık ve tehlikelere atarsın.

Gel öyleyse! Sırtıma bir şaplak indirdi. "Bizimle geleceğinden bir an bile kuşku duymamıştım. Zaten Lostris'in sen olmadan gitmeyeceğini biliyordum. Bu kadar boş laf yeter! Yapacak çok işimiz var şimdi. Önce Kratas ile diğerlerine planımızı anlatıp seçimi kendilerine bırakmalıyız. Sonra nekropolise dönüp Lostris'i almalısın. Bu arada ben de hazırlıklarımı yaparım. Seninle en iyi adamlarımdan on tanesini göndereceğim. Saat gece yarısını geçti."

Ben de romantik bir budalaydım doğrusu. Kampa dönerken en az onun kadar heyecanlıydım. O kadar kendimden geçmişim ki, tehlike önsezilerim bile körelmişti. Önümüzdeki kıpırtıyı fark edip beni bir ağacın gölgesine çeken Tanus oldu.

Silahlı bir birlik, diye fısıldadı. İlerde bronz mızrakların parıltısını görünce otuz kırk kişilik

bir kalabalık olduğunu tahmin ettim.

Haydutlar ya da Aşağı Krallıktan baskıncılar, dedi Tanus. Gelenler Tanus'un nehir kıyısındaki kampını kuşatmak üzere yayılıyorlardı.

Şu taraftan!" Tanus'un gösterdiği alçak vadiye girdik, çömelerek kampın yakınına gelene kadar koştuk. Tanus birden ayağa fırlayıp gürleyerek kampı uyandırdı.

Silah başına! Maviler! Yanıma toplanın! Bu Mavi Timsah Tümeninin toplanma çağrısıydı. Her bölüğün çavuşları çağrıyı tekrarladığında kamp bir anda canlanıverdi. Ateşlerin çevresinde uyuyan askerler ayağa fırlayarak silahlarını kaptılar. Çadırlardan da subaylar fırlamaya başlamıştı. Sanki kimse uyumuyormuş da, Tanus'un emrini bekliyormuş gibi. Elleri kılıçlarıyla yerlerini aldılar.

Tanus hemen ilerleme emrini verdi. Tanus'la saldırının savunmaya olan üstünlüğünü çok konuşmuştuk. Şimdi birlikler Tanus'un emriyle saldırıya hazır dılar ve bu karanlıktaki insanları korkutmuş olmalıydı. Panik içinde bir ses duyuldu. "Biz Firavun'un askerleriyiz. Durun!"

Maviler, durun! diye Tanus saldırıyı durdurdu. "Hangi Firavun'un adamısınız?" diye seslendi sonra. "Gerçek firavunun mu yoksa kızıl düzmecenin mi?"

Biz Yukarı Ve Aşağı Krallıkların hakimi kutsal Mamose'nin hizmetkârlarıyız. Ben kralın ulağım. .

Gece karanlığında hırsız gibi sürünen kralın ulağı öne çık ve ne istediğini söyle! Tanus, Kratas'a da, "Bir oyun için hazır ol," diye fısıldadı. "Havada ihanet kokusu var. Ateşler alevlendirilsin. Önümüzü göreceğ ışık ver bize."

Kratas'ın emriyle ateşlere kuru sazlar atıldı. Ortalık aydınlandı. Garip kalabalığın lideri ortaya çıktı. "Adım Neter, On Binin En İyisiyim. Firavun'un muhafızlarının komutanıyım. Tanus'un tutuklanması için elimde şahin mühürlü ferman var."

Yalan söylüyor, diye fısıldadı Kratas. "Sen başı istenen bir suçlu değilsin. Sana ve alaya hakaret ediyor. Bırak şunlara saldıralım da o şahin mührünü herifin kığına sokayım."

Durun! Lafını bitirsin hele. Tanus sesini yükseltti yine. "Bize mührü göster, Yüzbaşı Neter."

Neter krallık şahini biçiminde mavi çiniden yapılmış küçük bir heykelcik olan mührü gösterdi. Şahin mührü kralın özel yetkisi demektir. Bunu elinde bulunduran kişi Firavun'un

gücüne sahipti. Onun işine engel olmanın cezası ölümdü. Mührü taşıyan sadece krala karşı sorumluydu.

“Ben Harrab Lordu Tanus'um. Ve şahin mührünü tanıdım.”

'Lordum, sakın krala gitmeyin,' diye fısıldadı Kratas. "Bu ölümünüz demek olur. Öteki subaylarla konuştum. Alay, hatta bütün ordu arkanız, dadır. Bize bir emir verin yeter. Gün doğmadan sizi kral yaparız."

Kulağım bu sözlere kapalıdır, dedi Tanus. "Maydum'un oğlu Kratas, bunu sadece bir kere söylemene izin veriyorum.

Bir daha ihanetten söz edecek olursan seni elimle kralın öfkesine teslim ederim."

Tanus, Kratas'tan bana döndü. "Çok geç kaldık, dostum. Tanrılar bize kaşlarını çattılar. Kendimi kralın sağduyusuna teslim edeceğim. Gerçekten bir tanrıysa kalbimin içine bakar ve kötülük olmadığımı görür. Lostris'e git ve olanları anlat.

Ona ne olursa olsun kendisini sevdiğimi söyle. Onu bu yaşamda da, bundan sonrakinde de seveceğim. Gerekirse kendisini sonsuzluğun uçlarına kadar bekleyeceğimi söyle."

Tanus bundan sonra kılıcını kınına sokup mührü taşıyan adama doğru yürüdü. "Kralın isteğini yapmaya hazırım," dedi.

Arkasında adamları homurdanmaya, kılıçlarını şakırdatmaya başlayınca dönüp onları sert bir bakışla susturdu. Neter'in askerleri Tanus'un çevresini sardılar ve koşar adımla nekropolise doğru uzaklaştılar.

Ben de arkalarından yola koyuldum. Nekropolise varınca doğruca Lady Lostris'in dairesine gittim. Ancak içerde hanımlarının eşyalarını sedir ağacından bir sandığa tembelce yerleştiren üç küçük kara hizmetçiden başka kimse yoktu.

Onlar da bana hanımlarının Firavun'un haremine götürüldüğünü söylediler.

Oraya girmem olanaksızdı, ama yine de bir şeyler yapmalıydım. Ancak harem kapısındaki nöbetçiler tutumlarında kararlıydılar. Benim kim olduğumu biliyorlardı ama Lostris'in yanına kimseyi sokmama emri almışlardı.

Bana bir altın yüzüğe malolduysa da, hiç olmazsa nöbetçilerden birinden mesajımı ona iletteceği sözünü koparabildim.

Hemen bir papirüse iki satır cesaret verici sözler karalayıp adama verdim. Başımıza gelenlerden ya da Tanus'un o anda içinde bulunduğu tehlikeden söz edemezdim. Daha sonraları altınımı boşa harcadığımı, kızın mesajı inandığını öğrenecektim. Bu hilekâr dünyada güvenecek bir tek insan bile yok mudur?

Tanus'u da hanımım Lostris'i de Osiris festivalinin son gününe Kadar bir daha göremeyecektim.

Festival tanrının tapınağında sona erdi. Büyük Teb halkı bir kere daha avluları doldurmuştu. O kadar kalabalık vardı ki, sıkışıklıktan ve sıcaktan güçlüğüle soluk alabiliyorduk.

İki gecedir gözüme uyku girmediği için bitkin bir haldeydim. Tanus'un kaderinin belirsizliğinin yanı sıra, Lord İntef kızının kralla evlenme törenini de benim düzenlememi istemişti ki, bu da hiç arzulamadığım bir şeydi. Ayrıca hanımımından uzak kalmaya dayanamıyordum. Bu iki günü nasıl geçirdiğimi gerçekten bilemiyorum. Köle oğlanlar bile benim için kaygılanıyorlardı. Beni hiç bu kadar keyifsiz ve güzelliğimi bu kadar bozulmuş görmediklerini söyleyip durdular.

Firavun'un o bitip tükenmek bilmeyen konuşması sırasında iki kere bayılacak olduysam da, kendimi tutmayı başarabildim. Kral halkı yatıştırmak ve krallığın gerçek durumunu saklamak için yalanlar söylüyordu.

Bekleneceği gibi ne kuzeydeki kızıl firavundan, ne de içinde bulunduğumuz iç savaştan söz etmeyerek, sadece "bu karışık zamanlardan" dem vuruyordu. Ancak bir süre konuştuktan sonra birden onun Tanus'un ortaya attığı konuları ele aldığını ve bunların her birine bir çare bulmaya çalıştığını fark ettim: Bunu kendine özgü beceriksizlikle yapıyorsa da, Tanus'un söylediklerine önem vermiş olması dikkatimi toplamamı sağlamıştı. Tahtı daha iyi görmek için önlere yaklaştığımda kral da kölelerin küstahlıklarından ve toplumumuzun alt sınıflarının saygısız davranışlarından söz etmekteydi. Tanus'un sözünü ettiği bu konuya Firavun'un çözümü beni çok eğlendirdi. "Bundan sonra köle sahibi küstahlık yapan kölesine elli kırbaç vurdurabilir ve bu konuda izin almak için yargıca başvurmak gerekmeyecektir," diyordu.

Bu kralın on iki yıl önce şimdi söylediğinin tam tersini söyleyerek devleti az daha batacak duruma getirdiğini hatırladım. Taç giyme töreninde henüz idealist olduğu için eski ve saygın kölelik kurumunu kaldırmayı amaçlamış, Mısır'daki bütün kölelerin özgür insanlar olmasını istemisti.

Bu saçmalığı bugün bile anlayamam doğrusu. Ben de köle olduğum halde, köleliğin ve senliğin devletlerin büyüklüklerinin dayandığı kurumlar olduğuna inanırım. Halk kalabalığı kendini yönetemez. Hükümet etme sadece bu iş için doğmuş ve eğitilmiş olanlara aittir. Özgür, lük bir hak değil, bir ayrıcalıktır. Kitlelerin güçlü bir efendiye ihtiyaçları vardır, kontrol ve yönlendirme olmazsa anarşi hüküm sürer. Mutlak monarşi ve kölelik bizi uygar insanlar yapan sistemin temel direkleridir.

Askerlik hizmetinden kaçmak için kendi kendini sakatlama gele. çekte önlenecektir, diye

Firavun devam ediyordu.

Bu duruma dayanarak askerlikten uzak tutulmasını isteyen gençler en azından biri yüzbaşı rütbesinde olacak üç kişilik askeri bir komisyon önüne çıkacaktır. Bu kez istemeye istemeye onayladım kralı, çünkü doğru yoldaydı. Menset ile Sobek'in eksik başparmaklarını nehir savaşlarının bir emektarına göstermeleri çok hoş bir şey olacaktı. Ne anlayış bekleyebilirlerdi ama! "Böyle bir suçun cezası bin altın yüzük olacaktır!"

Kaygılarıma karşın Firavun söze devam ettikçe biraz neşelenmiyor da değildim. "Bugünden sonra fahişelerin yasal irin gösterdiklerinden başka yerlerde mesleklerini icra etmeleri on altın yüzükle cezalandırılacaktır." Bu kere yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım. Anlaşılan Teb erkeklerini yola sokacaktı sonunda. Ama bu kararı denizciler ve askerler nasıl karşılayacaklardı acaba? Firavun'un sağduyulu dönemi çok kısa sürmüştü. Bir erkeğin cinsel dürtülerini yasalarla düzenlemeye çalışmanın saçma bir şey olduğunu her budala bilir.

Kralın çarelerine duyduğum kuşkuya karşın heyecanlanmaktan kendimi alamıyordum. Kralın Tanus'un ileri sürdüğü her noktayı dikkate aldığı belliydi. Bundan sonra onu ihanetle suçlar mıydı acaba?

Ancak Firavun'un sözü daha bitmemişti. "Devletin bazı memurlarının kendilerine olan güvenimi kötüye kullandıkları söylentilerini duymuş bulunuyorum. Vergi tahsilatıyla ve kamu harcamalarıyla ilişkili olan bu memurlardan kendilerine emanet edilen paranın hesabı sorulacaktır. Sahtekârlık ve dolandırıcılıktan suçlu bulunanlar boğularak idam edileceklerdir." Halk kulaklarına inanamayarak dalgalandı. Kral gerçekten vergi tahsildarlarını dizginleyebilecek miydi?

Arkalardan biri, "Büyük Firavun! Yaşasın Firavun!" diye bağırdı.

Bunun üzerine bütün halk tapınağı çınlatıncaya kadar bağırdılar. Kendiliğinden doğan bu alkış Firavun'un kulağına yabancı ama hoş gelmiş olmalıydı asık yüzü biraz yumuşamış başındaki çifte taç da hafiflemiş gibiydi. Bütün bunların Tanus'un boynunu celladın ilmeğinden kurtarma fırsatını arttırdığına inanıyordum.

Alkışlar dinince Firavun'umuz o kendine özgü tavrıyla az önce elde ettiği her şeyi birden değersizleştiriverdi. "Kamu memurlarının soruşturmasının başına güvenilir başvezirini Lord İntef getirilmiştir. Arama, tutuklama, yaşam ve ölüm yetkileri kendisindedir." Buna alkış gerçekten az oldu. Firavun kümesindeki tavukları saymak için aç bir leoparı görevlendiriyordu. Lord İntef artık krallık hazineleri içinde keyifle dolaşacak, vergi

tahsildarlarının gizli birikimlerini saçarak ülkenin servetini yeniden dağıtacaktır.

Yukarı Krallıkta hüküm süren kanunsuzluk benim için büyük bir üzüntü kaynağı olmuştur. Bu durumu uygun bir zamanda ele almak için gerekli adımları atmış bulunuyordum. Ancak konu bana en son olarak zamansız ve ihanet kokan bir biçimde aktarılmıştır. Bu, Osiris festivali gösterisi gibi sunulmuştur. Ancak böyle olması ihanet suçunu, kralın kişiliği ve tanrılığına bir saldırı olduğunu gizleyemez. Firavun anlamlı bir şekilde durakladı. Tanus'tan söz ettiği belliydi ve bence bu tavrı yine eleştiriye gerektiriyordu. Güçlü bir firavun halkına nedenlerini açıklamaz ya da eylemleri için onların onayını aramazdı. Cezayı verir ve konuyu kapatırdı.

Osiris töreninde büyük tanrı Horus rolünü oynayan Harrab Lordu Tanus'tan söz ediyorum. Kendisi ihanet suçuyla tutuklanmıştır. Danışmanlarım bu kişinin suçu konusunda fikir ayrılığı içindedirler. Bazıları en büyük cezanın verilmesini istemekteyseler de.... Tahtın hemen altında duran efendim İntef bakışlarını kaçırınca zaten bildiğim bir şey doğrulanmış oldu. Tanus'un idam edilmesini isteyenlerin başını onun çektiğinden hiç kuşku yoktu, "...bazıları da festivalde ona o sözleri söyletenin tanrı Horus olduğuna inanmaktadırlar. Eğer bu ikincisi doğruysa, o zaman tanrının aracılığıyla konuşan kişi suçlu olamaz."

Mantığı doğruydu, ancak çifte tacı taşımaya hakkı olan hangi firavun, çoğu hâlâ içkinin etkisinde olan bu sıradan asker ve denizcilere, bu işçi ve kölelere bunu açıklamaya tenezzül ederdi ki? Ben bunları düşünürken Firavun tahtın altında duran muhafızlarının yüzbaşısına bir emir verdi. Adamın Tanus'u tutuklamaya gelen Neter olduğunu gördüm. Neter gitti ve az sonra Tanus'la geri döndü.

Arkadaşımı görünce yüreğim duracak gibi oldu, derken bağlı olmadığını, ayaklarında zincirler bulunmadığını görünce birden bir sevince kapıldım. Üzerinde üniforması ve silahları olmadığı halde yine de tam bir asker gibi yürüyordu.

Dayak yemiş ya da işkence edilmiş değildi. Ona bir suçlu gibi davranmamışlardı.

Ama bir an sonra bütün umutlarım uçtu gitti. Tanus tahtın önünde eğildi, ama doğrulduğunda Firavun kendisine sert bakışlarla bakarak acımasız bir sesle, "Harrab Lordu Tanus, ihanet suçlamasıyla buraya getirilmiş bulunuyorsun," dedi.

Seni suçlu buldum. Hainlerin geleneksel cezalandırılma yöntemiyle boğularak öldürülmeni emrediyorum.

Neter ilmeği Tanus'un boynuna geçirirken halktan bir inilti koptu. Bir kadın ağlamaya

başladı, tapınak az sonra yas çığlıkları ve hıçkırıklarla inledi. Halkın Tanus'abeslediği sevgi bundan başka türlü dile getirilemezdi. Ben de onlarla birlikte inerken gözyaşlarını göğsüme şelale gibi dökülüyordu.

Muhafızlar uzun mızraklarının küt taraflarını kullanarak halkın arasına yürüdüler. "Bağışla onu, iyi yürekli Firavun! Soylu Tanus'u bağışla!" diye bağırdım.

Muhafızlardan biri başıma vurunca yere serildim ama halk da benim gibi bağırmaya başlamıştı. "Bağışla onu, sana yalvarıyoruz, kutsal Mamose!"

Firavun'un sesinin yükselmesiyle ortalık yine sessizleşti. "Suçlu krallığın kanunsuzluğundan şikâyet etmiştir. Tahttan ülkeyi soyup soğana çeviren çeteleri ezmesini istemiştir. Suçluya kahraman denmiştir ve onun güçlü bir savaşçı olduğunu söyleyenler de vardır. Eğer bu doğruysa, o zaman istediği şeyleri yapmak için ondan uygunu bulunamaz."

Halk şaşırılmıştı. "Bu nedenle ölüm cezasını iki yıl erteliyorum. Suçlu o ihanet dolu konuşmasını yaptığı zaman gerçekten Horus'un ağzından konuşmuşsa, tanrı şimdi kendisine vereceğim görevde yardımcı olacaktır."

Koca tapınakta artık çit çıkmıyordu. Hiçbirimiz duyduklarımızı anlamıyorduk ama artık yüreğimdiki umut ve umutsuzluk eşitti.

Kralın bir işareti üzerine vezirlerinden biri öne çıkıp Firavun'a üzende küçük mavi bir heykelcik olan bir tepsi uzattı.

Firavun heykelciği alıp havaya kaldırdı. "Harrab Lorduna firavunların şahin mührünü veriyorum. Bu mührün ona tanıdığı yetkiyle bu görev için gerekli gördüğü kadar insan ve savaş malzemesini toplayabilir. İki yıl süreyle kralın adamıdır ve sadece krala karşı sorumludur. Bu sürenin sonunda, Osiris'in bundan sonraki festivalinin son gününde boynunda ilmekle yine tahtın önüne çıkacaktır. Görevini başaramamışsa ilmek sıkılacak ve şu anda durduğu yerde ölecektir. Görevini tamamlamışsa ben, Firavun Mamose, ilmeği boynundan kendi ellerimle çıkarıp yerine altın bir zincir takacağım."

Hiçbirimiz ne konuşabildik, ne de yerimizden kıpırdayabildik. Firavun asasını salladı. "Harrab Lordu Tanus, seni Yukarı Krallıktaki soyguncu çeteleri yok etmekle görevlendiriyorum. İki yıl içinde Yukarı Krallığa düzen ve barışı getireceksin.

Ya da öleceksin."

Kalabalıktan kayalık bir kıyıya çarpan dalgaların gürültüsünü andıran bir uğultu yükseldi.

Onlar dūřüncesizle alkışlarken ben kendi kendimi yiyordum. Firavun'un verdiği görev ölümlü bir insan tarafından başarılacak türden değildi. Tanus üzerindeki ölüm bulutu kalkmamıştı. Onun iki yıl sonra şimdi öylesine gururla durduğu noktada öleceğini biliyordum.

Lostris koruyucu tanrısı olan nehre sırtını vermiş, yüzü önündeki kalabalığa dönük olarak yapayalnızdı o kadar insanın içinde.

Ayak bileklerine kadar inen uzun pamuklu elbisesi deniz kabuklularının suyuyla en iyi şarap rengine boyalıydı ve bakire bir gelin olduğunu ilan ediyordu. Saçları serbest bırakılmış, güneşte sanki içlerinden gelen bir ateşle parıldıyormuş gibi omuzlarına dökülmüştü. Başında uzun saplı nilüferlerden yapılmış bir düğün tacı vardı.

Yüzü taze öğütülmüş mısır unu kadar beyazdı. İri kara gözleri bana geçmiş yıllarda karabasanlardan uyandığında lambayı yakıp yeniden uyuyana kadar yanında oturduğum küçük kızı anımsatıyordu, ancak bu kez karabasan gerçektir ve ona yardım edemezdim.

Firavun'un muhafızları ve rahipleriyle sarılı olduğu için yanına gidemiyordum. Artık sevgili kızımı kaybetmişim ve bunun düşüncesine bile dayanamıyordum.

Rahipler Nil'in kenarında sazlardan bir düğün kameriyesi yapmışlardı ve hanımım Lostris orada damadın gelip kendisini almasını bekliyordu. Boynunda Övgü Altını, dudaklarında bir kobra sırtıtışı olan babası yanı başındaydı.

Davullar ve borular eşliğinde damat gelirken bu düğün marşı benim için yeryüzünün en acıklı sesiydi.

Firavun'un başında nemes tacı, elinde asası vardı ama bütün o gösterişin ardında koca göbekli, ufak tefek yaşlı bir insandı. Tanrılar daha merhametli olsalardı o kameriye altında hanımımın yanında duracak olan diğer damadı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Firavun'un vezirleri ve yüksek memurları çevrelerini öylesine sarmışlardı ki, hanımımı göremiyordum. Törenin tüm ayrıntılarını hazırlamak zorunda bırakılmama karşın törene alınmamıştım.

Osiris başrahibi birleşmelerinin saflığını sembolize etmek için hem gelinin, hem damadın ayaklarını Nil'den yeni çekilmiş suyla yıkadı. Ondan sonra kral törensel mısır ekmeğinden bir parça koparıp genç gelinin dudakları arasına yerleştirdi. Lostris lokmayı ne çiğniyor, ne yutuyor, sanki dudaklarının arasındaki bir taşmış gibi öylece duruyordu.

Bir an yine önüm kapandı ve düğün şarabının bulunduğu testi boşalıp da damadın kılıcıyla kırılırken çıkan sesi duyunca törenin sona erdiğini ve Lostris'in bir daha asla Tanus'un kolları arasına giremeyeceğini anladım.

Gidip Tanus'u bulmak isterdim. Onun serbest bırakıldığını biliyordum ama törene

gelmemişti. Teb'de o gün nehir kıyısına gelmeyen herhalde bir tek o vardı. Her nerede olursa olsun, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu felaketli günde ancak birbirimizi avutabilirdik. Ama kendimi oradan koparamadım. O en son korkunç anı da görmek zorundaydım.

Sonunda efendim İntef kızına veda etmeye geldi. Efendim kızını kucaklarken ortalığa sessizlik çöktü.

Lostris kolları arasında bir cesetti sanki. Kolları iki yana sarkmış ölüm beyazlığına bürünmüştü. Babası kızı bıraktı ama tek elinden iterek töresel armağanını vermek üzere kalabalığa döndü. Geleneklere bu armağan damada verilen drahomadan ayrıydı. Bunu sadece avlular uygular; amaç geline bağımsız bir gelir sağlanmasıydı. "Simdi benim evimden ve korumamdan kocanın evine gittiğin bu n sana ayrılık armağanımı veriyorum, böylece beni hep seni sevmiş olan bir baba olarak hatırlarsın." Sözcükler duruma hiç de uygun değil, diye düşündüm. Efendim İntef yaşamında bir başka canlıyı sevmiş değildi. "Sevgili yavrum, benden her şeyi isteyebilirsin. Bu mutlu günde senden hiçbir şeyi esirgemeyeceğim."

Aslında bu armağan babayla kız arasında önceden kararlaştırılırdı. Ancak bu kez efendim kızına ne isteyeceğini kendisi söylemişti. Kararını Lostris'e bildirmeden konuyu benimle tartışma şerefini başılamıştı bana. "Aşırı müsrif olmak istemem, ama Firavun'un gözünde cimri görünmek de istemem," demişti. "Beş bin altın yüzük ve nehir kıyısında olmamak koşuluyla elli feddan toprak diyelim."

Sonunda benim ısrarımla, beş bin altın yüzükle yüz feddan sulu araziyi kabul etmişti. Onun emri üzerine arazinin tapusunu hazırlamış ve altınları efendimin vergi tahsildarlarının gözlerinden uzak tuttuğu gizli deposundan çıkarmıştım.

Konu tamamı. Şimdi sadece Lostris'in kocası ve düğün davetlileri önünde bunu resmen istemesi gerekiyordu. Ancak kız çevresinde olup bitenin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Konuşsana, yavrum. Benden istediğin nedir? Haydi, babana bu mutlu günü tamamlamak için ne yapabileceğini söyle.

Hanımım Lostris sanki korkunç bir rüyadan uyanır gibiydi. Gözleri dolu dolu olarak çevresine bakındı. Konuşmak için ağzını açtıysa da, boğazından yaralı bir kuşun iniltisinden başka bir şey çıkmadı. Ağzını kapatıp başını salladı.

Haydi, kızım, konuş artık. Düğün armağanını iste. Her ne istersen vereceğim.

Çok uzakta olmama karşın kızın ağzını açmakta güçlük çektiğini görebiliyordum. Ama dudakları aralanınca sesi bir lir müziği kadar berrak çıktı. Kalabalık içinde söylediklerini duymayan tek kişi yoktu.

Armağan olarak bana köle Taita'yı ver!

Efendim İntef sanki karnına bir hançer sokulmuş gibi oldu. Açılıp kapanan ağzından ses çıkmıyordu. Sadece o ve ben biliyorduk Lostris'in istediği armağanın değerini. Yaşam boyu biriktirdiği hazinesiyle Lord İntef bile böylesine bir ödemenin altından kalkamazdı.

Ama kendini hemen toparladı. Dudaklarının gergin olmasına karşın yüzü yine sakindi. "Çok az şey istedin, kızım. Bir tek köle Firavun eşine uygun bir armağan olamaz. Ben bu kadar cimri değilim. Onun yerine sana daha değerli bir şey, beş bin altın yüzük ve..."

"Baba, bana karşı hep eli açık davranmışındır. Ama sadece Taita'yı istiyorum."

Ben Lord İntef'in sahip olduğu şeylerin en değerlisiydim. Beni değerli kılan şey sadece olağanüstü yeteneklerim değildi.

O karmaşık işlerinin en ince ayrıntılarını, elindeki bütün casus ve muhbirleri, rüşvet verdiği ve rüşvet aldığı herkesi tek tek bilirdim.

Uzun bir liste tutan düşmanlarıyla çok kısa bir liste tutan dost ve arkadaşlarını bilirdim. Büyük servetinin her bir parçasının nerede "gizli olduğunu, büyük toprakları ne çeşit hukuki tapu oyunları ile elde ettiğini ve elinde bulundurduğunu bilirdim. Bu bilgiler vergi tahsildarlarını sevinçten çıldırtır, Firavun'un başvezirini bambaşka bir gözle görmesini sağlardı.

Benim yardımım olmadan servetinin tümünü kendisi bile bulup çıkaramazdı. Geniş ve karanlık imparatorluğunu ben olmadan yürütmesi olanaksızdı, çünkü o güne kadar işlerin hoşuna gitmeyen yanlarından hep uzak kalmaya dikkat etmişti. Bir gün kendisini suçlu duruma düşürecek işlerin ayrıntılarını hep bana yaptırırdı.

Beni bırakması olanaksızdı. Ama Firavun'un ve tüm Teb halkının önünde Lostris'in isteğini de geri çeviremezdi.

Efendim İntef nefret ve öfke dolu bir insandır. Onu öyle durumlarda görmüşlüğüm var ki, nefret tanrısı Seth bile eminim korkup kaçmıştır. Ancak kızının kendisini kıstırdığı o andaki öfkesini daha önce görmüş değildim.

Köle Taita öne çıksın, diye seslendi. Ben ona bir sonraki kötülüğünü düşünme fırsatı

vermeden hemen düğün platformunun önüne koştum.

Buradayım, efendim. Lord İntef bana o öldürücü gözleriyle baktı, o kadar uzun süredir birlikteydik ki, benimle sadece bakışlarıyla bile konuşabilirdi. Taita, çocukluğundan beri benimlesin," dedi. "Seni kölemden çok kardeşimmişsin gibi görürüm. Ama kızımın isteğini duydun. Ben doğuştan dürüst ve iyi bir insanım. Bunca yıl sonra seni isteği karşın atmak insanca bir davranış olamaz. Bir kölenin akıbeti konusunda kendisinin söz hakkı olmasının olağan bir şey olmadığını biliyorum, ama senin durumun da gerçekten olağan değildir. Seçimi sen yap Taita. Bildiğin tek yuva olan yuvanda kalmak istiyorsan, o zaman seni göndermeye yüreğim dayanmaz. Kızım istemiş olsa bile." O korkunç sarı gözlerini bir an bile üzerimden ayırmamıştı. Ben korkak değilim, ama güvenliğimi kollamaya da dikkat ederim, ölümün gözlerine baktığımı biliyordum.

Bakışlarımı ondan güçlkle ayırıp hanımım Lostris'e döndüm. Gözlerinde öyle bir yalvarış, öyle bir yalnızlık ve korku vardı ki, o anda kendi güvenliğimin hiçbir değeri kalmadı. Artık onu ne tehdit altında olursa olsun, terk edemezdim.

Zavallı bir köle Firavun'un eşinin isteğine nasıl karşı çıkabilir? diye bağırdım olanca sesimle. "Teni hanımımın emrindeyim."

"Gel, köle," diye emretti yeni hanımım. "Arkamda yerini al."

Platforma çıkarken Lord İntef'in yakınından geçmek zorundaydım. Sadece benim kulaklarım için konuşurken dudakları aralanmadı bile. "Elveda, benim eski sevgilim. Artık ölmüş sayılırsın."

Sanki önüme zehirli bir kobra çıkmış gibi ürperdim ve korumasında güvenlik bulacağıma inanıyormuş gibi hanımımın arkasına geçtim.

Törenin sonuna kadar Lostris'e yakın durdum ve düğün şöleninde ona hizmet ederek önündeki güzel şeylerden bir iki lokma almasına çalıştım. O kadar zayıf ve solgundu ki, iki gündür ağzına bir şey koymadığından emindim.

Sonunda sadece biraz sulandırılmış şarap verebildim, hepsi o kadar. Firavun'un dikkati yanındaki başvezire çevrildiği bir anda, "Taita," diye fısıldadı. "Kusacağım. Burada bir dakika bile kalamam. Lütfen teni odama götür."

Bu büyük bir küstahlık ve skandaldı; ben hekim rolüne giremeseydim bunu asla başaramazdım; ama yerde sürünerek kralın yanına gittim ve o sırada şaraba iyice gömülmüş olan konukların dikkatlerini çekmeden ona durumu fısıldadım.

Kendisini tanıdıkça Firavun'un iyi bir insan olduğunu anlıyordu ve bunun ilk kanıtını orada verdi. Yaptığım açıklamayı dinledikten sonra ellerini çırparak konuklara, "Gelinim önümüzdeki gece için hazırlanmak üzere şimdi odasına çekilecek," dedi.

Hanımımın ayağa kalkmasına yardım ettiysem de, o krala saygı gösterisinde bulunup salondan tek başına çıkmayı başardı. Odasına gidince içtiği şarabı ona uzattığım çanağa boşalttı ve yatağına serildi. Midesinde sadece şarap olması onun kendini açlıktan öldürmeye çalıştığı korkularımı güçlendirdi.

Tanus'suz yaşamak istemiyorum. Sesi zayıftı ama onu iradesinin sapasağlam olduğunu bilecek kadar tanıyordum.

'Tanus yaşıyor,' diye kızı avutmaya çalıştım. "Güçlüdür, gençtir ve daha elli yıl yaşayacaktır. Seni seviyor ve zamanın sonuna kadar bekleyeceğine söz veriyor. Kral yaşlı bir insan, fazla uzun yaşayamaz..."

Lostris kürk örtünün üzerinde doğruldu, sesi sertleşti. "Ben Tanus'un kadınıyım ve başka bir erkek bana sahip olamayacak. Ölürüm daha iyi."

Sonunda hepimiz öleceğiz, hanımım. Onu evliliğin ilk birkaç günü oyalayabilirsem gerisinin kolay olacağını biliyordum. Ama aklımdan geçenleri anlamıştı.

Ne düşündüğünü biliyorum, ama o güzel sözlerin hiçbir işe yaramayacak. Kendimi öldüreceğim. Sana içmem için zehir hazırlamanı emrediyorum.

Hanımım, ben zehir biliminden anlamam.

Senin acı çeken bir hayvana zehir verdiğini çok gördüm. Yaşlı köpeğini hatırlamıyor

musun? Bana zehirin acı vermediğini, uyumak gibi olduğunu söylemiştin. Ben de uyumak, mummyalanmak ve öteki dünyaya gidip Tanus'u orada beklemek istiyorum.

Başka bir yol denemeliydim. "Ama ya ben ne olacağım, hanımım? Beni daha bugün aldınız. Şimdi nasıl terk edebilirsiniz? Siz olmazsanız benim halim ne olur? Acıyın bana." Kızın durakladığını görebiliyordum, ama çenesi birden sertleşti.

«Sana bir şey olmaz, Taita. Ben öldükten sonra babam seni seve seve geri alır.»

Lütfen, bebeğim, bunu sabaha konuşalım. Güneş çıkınca her şey daha farklı görünecektir.

Hiçbir şey değişmeyecek. Tanus'dan ayrılacağım ve buruşuk yüzlü adam korkunç şeyler yapmak için beni yatağına alacak. Çabuk o hin gözlerimin önünde hazırla şimdi. Sana emrediyorum. Bana itaattik edemezsin! Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki, kapıdaki nöbetçiler bile duyuyor olmalıydılar. Daha fazla tartışmaya cesaret edemedim.

Pekâlâ, hanımefendi. Gidip odamdan ilaç kutumu getireyim.

Kolumun altında kutuyla döndüğümde yataktan kalkmış odanın içinde dolaşıp duruyordu.

Seni gözetliyorum. Sakın bana oyun oynayayım deme, diye beni uyardı, kırmızı şişedeki sıvıyı hazırlarken. Şişe renklerinin içindeki zehirin göstergesi olduğunu bilirdi.

Kâseyi ona uzattığımda yüzünde korkudan eser yoktu. Uzanıp yanağımdan öptü. "Sen bana hem babalık, hem ağabeylik ettin. Bu son iyiliğin için sana teşekkür ederim. Seni seviyorum, Taita. Seni çok özleyeceğim."

Hazırladığım sıvıyı bir yudumda diktikten sonra kâseyi yere fırlattı. Sonra içini çekerek yatağına uzandı.

Gel yanımda otur. Ölürken yalnız olmaktan korkuyorum.

Boş mideye alındığı için ilacın etkisi çabuk görüldü. Tanus'a onu çok sevdiğimi söyle, ölümün kapılarına kadar ve daha ötesinde de," diye fısıldadı ve gözleri kapandı, uyumaya başladı. Onun üzerini örterek en ertesi sabah hâlâ yaşıyor olduğu gerçeğine alışacağını ve beni bağışlayacağını umdum.

Tam o anda dış kapı sertçe vuruldu ve dış odada kralın mabeyincisi Aton'un sesi duyuldu. O da benim gibi hadım olduğundan kendisini dost olarak sayabileceğimi biliyordum.

Karşılamak için kapıya koştum.

Küçük hanımını kralın keyfini yapması için götürmeye geldim, Taita, dedi o koca gövdesine hiç yakışmayan kız gibi ince sesiyle. O daha erişkin olmadan hadım edilmişti. "Hazır mı?"

Küçük bir kaza oldu, diyerek Lostris'i görmesi için onu içeri aldım.

Aton kızı o halde görünce boyalı yanaklarını şişirdi. "Firavun'a n derim şimdi? Beni dövdürür. Bunu yapamam. Kadın senin sorumluluğundaydı. Krala durumu sen anlatıp öfkesine de sen katlanmalısın."

Doğrusu pek hoş bir görev değildi, ancak Aton gerçekten korkuyordu ve hekimliğim beni kralın boşa çıkan beklentilerinin öfkesinden koruyabilirdi. Hanımımın dış odasında güvenilir ve yaşlı kölelerden birini bıraktıktan sonra kral dairesine gittim.

Firavun tacını ve perukasını çıkarmıştı. Kafası bir devekuşu yumurtası kadar düz ve beyazdı. Bu beni bile şaşırtmıştı ki, hanımım kimbilir nasıl olurdu. Herhalde bu manzara karşısında kral hakkında iyi şeyler düşünmezdi.

Kral da beni gördüğüne şaşırmıştı. Bir an bakiştikten sonra yere çöktüm.

Köle Taita, senin ne işin var burada?

Ulu Firavun, Lady Lostris adına anlayış ve hoşgörünüzü dilemeye geldim. Sonra anlaşılmaz tıbbi sözcüklerle ve krallık iştahını söndürecek tariflerle hanımımın durumunu anlatmaya koyuldum. Yanımda duran Aton da her söylediğimi başını sallayarak onaylamaktaydı.

İşe hazır ve daha genç bir damat karşısında olsaydım başarılı olamazdım sanırım, ama Mamose yaşlı bir boğaydı. Son otuz yıldır ona hizmet vermiş güzel kadınların hesabını kimse bilmezdi. Hepsi bir sıraya dizilecek olsa yüz kapılı Teb kentini birkaç kere kuşatırlardı herhalde.

Aton sonunda benim açıklamalarımı keserek, "Efendimiz, isterseniz bu gece için size başka bir kadın arkadaş getireyim," dedi.

Hayır, istemez. Çocuğun hastalığı geçene kadar bekleriz. Bizi yalnız bırak, mabeyinci. Benim bu hekimle... yani köleyle konuşmak istediğim başka bir konu var.

Yalnız kaldığımızda kral eteğini kaldırıp kamını açtı. "Bunun nedeni nedir acaba, hekim?" İri göbeğindeki kızartıyı inceleyince bunun sıradan bir mantar olduğunu gördüm. Kral kadınlarından bazıları bu sıcak iklimde gerektiğinden az yıkanarlardı. Pislik ve kaşınmanın ilişkisini anlamış bulunuyordum. Kral da hastalığı onlardan birinden kapmış olmalıydı.

Tehlikeli bir şey mi? Onu tedavi edebilir misin, hekim efendi? Kor hepimizi sıradan insanlara çevirir. Şimdi herhangi bir hastamdan fark sız davranıyordu.

İzin alıp odamdan ilaç kutumu getirdim, sonra fildişi kakmalı altın yatağına uzanmasını söyleyip karnındaki kızartının üzerine bir merhem sürdüm. İlacı kendim hazırlamıştım ve üç günde bir şey kalmayacağını bildirdim.

Yeni hanımın olan bu çocukla evlenmemi büyük ölçüde sana borçluyum, dedi ben merhemi sürerken. "İlacın kaşınmamı da önleyecektir, ama öteki tedavin bana bir oğul verecek mi, ha? Çok sıkıntılı günler yaşıyoruz. Bir yaş daha ihtiyarlamadan bir oğlum olmalı. Hanedan tehlikeye girdi artık."

Biz hekimler tedavilerimiz konusunda garanti vermeyi sevmeyiz, tıpkı avukatlar ve falcılar gibi. Ama ben ne diyeceğimi düşünürken o bana aradığım fırsatı sağladı.

Ben artık genç değilim, Taita. Sen hekimsin, bunları sana söyleyebilirim. Silahım çok çetin savaşlar gördü. Kılıcım da eskisi kadar keskin değil. Son zamanlarda tam kendisine ihtiyacım olduğunda beni yarı yolda bıraktı. O kutunda zambağın eğrilen boynunu düzeltecek bir şey var mıdır? .

Firavun'um, bu konuyu açtığınız için çok memnun oldum. Tanrıların işleri hiç belli olmaz. Bakire hanımımla ilk birleşmeniz kusursuz olmalı. Herhangi bir duraklama, amacımızdan en küçük bir sapma, erkekliğinizin esasının havaya dikilmemesi çabalarımızı boşa çıkaracaktır. Bir tek fırsat olacağı için ilk birleşme başarılı olmalıdır. Eğer ikinci bir denemeye kalkışırsanız bir kız babası olmanız olasılığı vardır.

Parmağımı kaldırdım. "Bu gece bir deneme yapsaydık..." Daha fazla bir şey söylemeden parmağımı ima edercesine indirip başımı salladım. "Hayır, tanrılar bize bir fırsat daha tanımış oldukları için talihliyiz."

Şimdi ne yapmalıyız öyleyse? Uzun bir süre düşünür gibi yatağın yanında diz çökmüş bir halde durakladım.

Sevincimi göstermemek gerçekten çok güçtü. Hanımımın evliliğinin daha ilk gününde

kralın üzerindeki etkinliğimi arttırıyordum ve hanımımanın bakireliğini daha bir süre koruması için bir mazeret yaratma olanağı belirmişti. Belki de bu süre içinde onu sevmediği ve fiziki olarak kendisine itici gelen bir erkekle ilk birleşmenin vereceği vahşi darbeye hazırlama olanağı bulabilirdim. Durumu ustaca idare edersem bu süre yi belki de sonsuza dek uzatma fırsatı bulabilecektim.

Size yardım ederim, ama bu biraz zaman alacaktır, efendimi?» dedim. Bu, kaşıntıyı geçirmek kadar kolay olmayacaktır. Sıkı bir perhize girmeniz gerekecek sanırım. Kanınızı ısıtmamız ve üretici sıvılarına harekete geçirmemiz gerekecek. Günde üç kere sıcak keçi sütüyle bal ve sizin için özel olarak hazırlayacağım ilaçlar."

Firavun rahatlamış göründü. "Bunun başarılı olacağından emin misin?"

"Daha önce hep başarılı olmuştur, ama gerekli olan bir şey daha var."

Neymiş o? Firavun doğrulup heyecanla bana baktı.

Tam perhiz. Organınızın bir süre dinlenip eski gücüne kavuşması gerek. Bir süre için hareminizden ve onun sunduğu zevklerden vazgeç, metisiniz."

Kralın tepkisi beni şaşırttı. Başını yastığına dayayıp kendi kendine gülümsedi. "Ne kadar?" Verdiğim perhizin onu rahatlattığını görüncü şaşırmıştım. Güzel bir kadınla sevişmenin asla elde edilemeyecek bir hayal olduğu benim, Firavun'un bir zamanlar zevkli olan ama artık çok yapılması nedeniyle sıkıcı hale dönüşen ilişkiden bıkmış olduğunu anlamam çok güçtü.

Hareminde o sırada en az üç yüz kansı ve cariyesi olmalıydı ve o Asyalı kadınlardan bazıları hiç dinmek bilmeyen iştahtlarıyla ün salmışlardı. Yıllar boyunca her gece tanrılar gibi davranmak zorunda olmanın gerektirdiği çabayı anlayışla karşılamaya çalıştım.

Doksan gün, dedim.

Doksan gün mü? Her biri on günlük dokuz Mısır haftası mı?

En azından.

Pekâlâ. Başını sallayarak konuyu değiştirdi.

Mabeyincim bana senin hekimliğin dışında Mısır'ımızın en önde gelen üç astrologundan biri olduğunu söylemişti.

Dostum mabeyincinin neden böyle yaptığını merak ettim doğrusu. Diğer ikisi kim olabilirdi ki? Ama başımı alçakgönüllülikle eğerek, "Beni onurlandırmış, majesteleri," dedim. "Göksel varlıklardan biraz anlarım da."

Bana bir horoskop düzenle, diyerek doğruldu. "Şimdi mi?"

Şimdi. Neden olmasın? Senin tavsiyelerine göre şu anda yapacak başka bir işim yok zaten.

Saray kütüphanesinden papirüslerimi almam gerekecek. "Önümüzde bütün bir gece var. Ne istersen al getir." Kralın doğduğu tarih ve saat kayıtlara geçmişti; elimde benden önce elli kuşak astrologun göksel varlıklar konusunda yaptıkları araştırmaların papirüsleri vardı. Kralın meraklı bakışları altında horoskopunu hazırlamaya başladım. İşimin daha yarısına geldiğimde adamın karakterinin yıldızlarınca da doğrulandığını gördüm. Seth'in gözü olarak bildiğimiz büyük kırmızı yıldız kaderine hakimdi. Bu, çatışma ve kararsızlığın, savaşın, keder ve talihsizliğin sonunda da vahşi bir örümün yıldızıydı. Ama bunları ona nasıl söyleyebilirdim?

Böylece onun yaşamının iyi bilinen yanlarına, biri başmabeyinci olan casuslarımdan topladığım gizli bilgileri de ekleyerek durumum anlattım. Sonra herkesin duymak istediği sağlık ve uzun yaşam haberlerini verdim.

Kral etkilenmişti. "Ününden! beklediğim bütün becerilere sahipsin," dedi.

Teşekkür ederim, majesteleri. Size hizmet edebildiğim için mutluyum." Papirüslerim ve yazı takımımı toplamaya başladım. Saat çok geç olmuştu. Saray duvarlarının ötesinden ilk horozun ötüşü bile duyuluyordu.

Dur, Taita. Gitmen için izin vermedim daha. Bana asıl bilmek istediğimi söylemedin. Oğlum olacak ve soyum devam edecek mi?"

Firavunum, ne yazık ki, bunlar yıldızlara bakarak söylenemez. Yıldızlar kaderinizi genel olarak verirler, böyle ayrıntılara girmezler...

Evet ama geleceği görmenin başka yolları da vardır, değil mi? Sorularının gittiği yön beni korkuya düşürmüştü. Onu önlemeye çalıştıysam da, sözümü kesti.

Beni ilgilendiriyorsun, Taita. Senin hakkında soruşturma yaptım. AmonRa falının ustasıymışsın. Korkuya kapılmıştım.

Bunu nasıl öğrenmişti? Bu becerimi çok az insan bilirdi ve öyle kalmasını isterdim. Ama açık açık inkâr edemeyeceğim için de sessiz kalmayı yeğledim.

Labirenti ilaç kutusunun altında gördüm, dedi. İnkâr etmemiş olduğuma sevindim, yoksa yalanım yakalanmış olacaktı. Arkadan ne geleceğini bilerek omuzlarımı silktilim.

Bana falı kur ve oğlum olup olmayacağını, soyumun devam edin etmeyeceğini söyle, diye emretti.

Horoskop sadece yıldızların yerlerini ve özelliklerini bilmeyi gerektirir. Biraz sabır ve doğru dürüst bir incelemeyle epey doğru kehanetlerde bulunabilir. Ama AmonRa falıyla geleceği söylemek bambaşka bir şeydir. İnsanın yaşam gücünün harcanmasıdır, kâhinin içinde bir şeyler yanıp tükenir.

Ancak bir köle krala karşı gelemezdi. Kutumun içinden deri keseyi çıkardım. Ruhun gözlerini açacak, onun geleceği görmesini sağlayacak olan bitki karışımını hazırladım. Sıvıyı içtim sonra. Sanki kendi vücudumdan çıkıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Labirentin bulunduğu deri keseyi çıkarırken hayal âlemine girmiştım artık.

AmonRa falı on fildişi diskten oluşur. On en büyük güce sahip mistik sayıdır. Her disk insan varlığının, doğuştan ölüme ve ölümden sonrasına kadar bir yüzünü temsil eder. Her birinin üzerindeki sembolleri kendi elimle yontmuşum. Her biri bir şaheserdi. Onları yıllarca elimde taşıyıp üzerlerine üfleyerek kendi yaşam gücümle doldürmüşum.

Diskleri keseden çıkarıp elimde okşayarak tüm gücümü üzerlerine yönelttim. Çok geçmeden canlanır gibi oldular ve gücümün benden onlara geçtiğini hissetmeye başladım. Yüzleri yere gelmek üzere rastgele iki sıra halinde dizdim ve Firavun'dan her bir sırayı alıp parmaklarıyla ovuşturmasını, tüm dikkatini onlara verip sürekli olarak, "Bir oğlum olacak mı? Soyum devam edecek mi?" diye yüksek sesle tekrarlamasını istedim.

Ben de kendimi olabildiğince serbest bırakıp kehanet ruhlarına açtım kalbimi. Firavun'un sesi ruhumun derinliklerine işliyor, bir sapandan atılan taşlar gibi hep aynı yere vuruyordu.

Bir kobranın flüt sesine dans etmesi gibi olduğum yerde iki yana sallanmaya başladım. İlaç etkisini göstermişti.

Vücudumun ağırlığı kaybolmuş, havada uçuyor gibiydim. Sanki çok uzaklardan konuşuyordum ve yeraltında bir mağaradan sesleniyormuşum gibi sesim kafamın içinde çınlıyordu.

Krala her diziyi birer kere üfleyip ikiye ayırmasını, bir kısmını elinde tutup diğerini yere bırakmasını söyledim. Aynı hareketi birkaç kez tekrarlatınca elinde sadece iki disk kalmıştı.

Onlara da son defa üfledikten sonra her birini avuçlarıma içine bıraktı. Diskleri sımsıkı tutarak göğsüme bastırdım.

Disklerin etkisini hissederken kalbimin yumruklarına çarptığını hissediyordum.

Gözlerimi kapatınca karanlıkta bazı şekiller belirmeye başladı, kulaklarımı garip sesler doldurdu. Başım dönüyor, duyularım bulanıklaşıyordu. Hafifliyor, boşlukta uçuyordum sanki.

Sonra kafamın içinde sesler belirginleşmeye, kara gölgeler netleşmeye başladı.

Yeni doğmuş bir çocuğun ağlamasını duyuyorum, dedim.

Erkek mi?

Görüşüm birden keskinleşirken uzun bir tünelin ucundaki karanlıktan uzak uçtaki ışığa baktım. Elimdeki parçalar ateşten alınmış kömürler gibi yakıyordu avuçlarımı.

Işıktaki doğum suları içinde yatan bir çocuk gördüm.

Bir çocuk görüyorum, diye fısıldadım.

Oğlan mı? diye Firavun çevremdeki karanlığın içinden sordu.

Bebek ağlayarak bacaklarını havaya kaldırırken iki bacağı arasında parmak gibi bir et parçası gördüm.

Oğlan, dedim. Görüntü kayboldu, çocuğun çığlıkları karanlıkta eridi gitti.

Ya hanedanım? Soyum ne olacak? Devam edecek mi? Kralın sesi birden savaş boruları, boğuşan insanların çığlıkları, bronzun bronz çarpmasından çıkan gürültüler arasında kayboldu. Başımın üstündeki gökyüzü oklarla kararmıştı.

Savaş! Dünyanın biçimini değiştirecek bir savaş görüyorum.

Soyum devam edecek mi? Kralın sesi telaşlıydı ama ben ona aldırış bile etmiyordum. Kulaklarımda hamsin rüzgârı ya da Nil sularının büyük şelalelerden akması gibi, müthiş bir gürleme vardı. Ufkumu örten san bir bulut gördüm. Bulut ışık parıltılarıyla delinirken bunların güneşin savaş silahlarından yansıması olduğunu anladım.

Hanedanım ne olacak? Firavun'un sesiyle birlikte görüntü de soldu. Kafamın içinde sessizlik olurken nehrin kıyısında bir ağaç gördüm.

Yaprak açmış bir akasya ağacıydı. En üstteki dalda bir şahin duruyordu. Ama ben bakarken şahin birden biçim ve renk değiştirdi. Mısır'ın kırmızı ve beyaz çifte tacına dönüştü. Sonra Nil'in suları yükseldi ve alçaldı. Arka arkaya tam beş kere.

Sonra ağacın üzerindeki gökyüzü birden uçan böceklerle karardı ve bir çekirge sürüsü ağaca indi. Sürü kalktığında ağaçta bir tek yeşili bile kalmamıştı. Ardından ağaç büyük bir gürültüyle yere devrildi. Gövdesi ve taç paramparça oldu.

Çıkan bir rüzgâr toza dönüşmüş parçalan uçurdu ve geride rüzgârla kumdan başka bir şey kalmadı.

Firavun halimden dehşet duymuş gibi bakıyordu bana. "Ne gördün?" diye fısıldadı. "Soyum devam edecek mi?"

Ona gördüklerimi söyleyemedim. Bu yüzden onu hoşnut edecek bir şeyler uydurdum. "Rüyamda büyük bir orman gördüm. Sayılmayacak kadar çok ağaç ve her birinin tepesinde çifte krallığın kırmızı beyaz tacı vardı."

Firavun derin bir soluk aldı, bir süre elleriyle gözlerini örttü. Hiç konuşmadan oturduk.

Gördüğüm orman sizin soyunuzun devamıydı, diye bir yalan söyledim. Adamcağızı anlıyor ve korumak istiyordum.

Zamanın sınırlarına kadar uzanıyorlar ve her birinin başında Mısır tacı var.

Firavun gözlerini açtı. Minneti ve sevinci çok dokunaklıydı. Teşekkür ederim, Taita. Bu kehanetin seni ne kadar yorduğunu görüyorum. Artık gidip dinlenebilirsin. Yarın Elefantın adasındaki sarayıma hareket edeceğiz. Sana ve hanımına ayrı bir gemi vereceğim. Benim ölümsüzlüğümün tohumlarını taşıyacak tekne olduğu için hanımını iyi koru."

O kadar yorgundum ki, ancak yatağa dayanarak doğruldum. Kapıya kadar sendeleyerek pervaza yaslanıp durdum. Ama hanımına karşı görevlerimi düşünemeyecek kadar da bitkin değildim.

Düğün çarşafı konusu var, dedim. "Halk çarşafı görmek isteyecektir. Hem sizin, hem hanımımın şerefi sözkonusu."

Ne yapalım dersin, Taita? Bu kadar kısa zamanda bana güvenmeye başlamıştı işte. Ne yapılması gerektiğini söyledim. Başını salladı "Sen gerekeni yap öyleyse."

Kralın yatağındaki çarşafı dikkatle katladıktan sonra yanıma alıp hâlâ karanlık ve sessiz olan sarayın içinden geçerek hareme gittim.

Hanımım ölü bir kadın gibi uyuyordu. Ona verdiğim Kırmızı Shepenn ile bütün gün uyuyacağından ve ancak akşama doğru uyanacağından emindim. Bir süre yanında oturdum. Labirent ruhumu emip tükettiği için çok bitkindim.

Gördüğüm bebeğin hanımıma ait olduğundan emindim, ama o zaman hayalin geri kalanı nasıl açıklanabilirdi?

Bilmecenin bir yanıtı olmadığını fark edince, yapacak işim de olduğundan, düşünmeyi bıraktım.

Lostris'in yatağının yanına yere yaydım çarşafı. Kamamın sipsivri ucuyla bileğimin damarlarından birini deldim ve kanımı çarşafa akıttım. Lekenin boyu istediğim boyuta gelince bileğimi sarıp kanı durdurdum ve kirli çarşafı alıp dışarı çıktım.

Şafak daha yeni söküyordu ama duvarların dibinde daha şimdiden meraklı yaşlı kadınlarla boş gezerlerden oluşan bir kalabalık toplanmıştı.

Çarşafı gösterişle silkeleyerek dış duvarların üstüne serdim. Bulut beyazı çarşafın ortasındaki leke çiçek biçimindeydi, kalabalık hanımımın bakireliğinin ve damadın erkekliğinin bu arması karşısında hemen dedikoduyla dalgalanmaya başladı.

Kalabalığın arkasında çevresindekilerden daha uzun boylu biri duruyordu. Başı çizgili bir yün atkıcı örtülüydü. Adam başını geri atıp da altın sarısı saçları görününce kirri olduğunu anladım.

Tanus! Seninle konuşmam gerek!" diye bağırđım.

Bana bakan gözlerinde öylesine bir acı vardı ki. Çarşaftaki leke yaşamını sona erdirmişti. Tanus'un yüreğindeki yara çok tazeydi ve savaşta aldığı tüm yaralardan daha dok acı veriyordu ona.

Bunu atlatabilmek için o anda yardımına ihtiyacı vardı. "Tanus! Bekle beni!"

Tanus atkıyla yüzünü örtüp sırtını bana çevirdi. Bir sarhoş gibi sendeleyerek

uzaklaşmaya başladı sonra.

Tanus!" diye bağırdım ardından. "Geri dön! Seninle konuşmam gerek!" Tanus geri döneceği yerde adımlarını sıklaştırdı.

Ben duvardan inip de ana kapıdan çıktığımda iç kentin daracık sokakları ve kerpiç kulübeleri arasında kaybolmuştu bile.

Tanus'u saatlerce aradıysam da, kaldığı yeri terk etmişti ve her zaman uğradığı yerlerin hiçbirinde görünmemişti.

Sonunda araştırmayı bırakıp köle oğlanlar bölümündeki kendi daireme döndüm. Krallık filosu güneye doğru yolculuğuna hazırlanıyordu, Ben eşyalarımı hazırlamak zorundaydım.

Kehanetin ve Tanus'u görme nin verdiği iç sıkıntısını bir yana bırakıp yuvam olarak bildiğim bu tek yerden ayrılma hazırlıklarına başladım.

Hayvanlarım beklenmedik bir şey olduğunun farkındaydılar, biri kendine göre bağırp ötüyor, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Yabani kuşlar dışardaki taş döşeli terasta uçuşup dururlarken yatağıma en yakın köşedeki sevgili atmacalarım tünedikleri yerden tüylerini kabartarak bana sesleniyorlardı. Kedilerim, köpeklerim ve evcil ceylanım ayaklarıma dolaşıyor, toplanmamı geciktiriyorlardı.

Birden yatağımanın yanındaki ekşi keçi sütü bakracını gördüm. Köle çocuklar bu en sevdiğim içeceği hep hazır tutarlardı.

Hayvanlarım da süttten hoşlandıklarından bakracı dışarı taşıyıp hepsinin çanaklarına doldurdum. Hayvanlar birbirlerini iterek sütün başına üşüşünce onları orada bırakıp içeri girmemeleri için hasır perdeyi çektikten sonra işime devam ettim.

Sonunda kutuları doldurup duvarın kenarına yığıldığımda birden ortalığın sessizleştiğini fark ettim. Dışardan ne kedi köpek gürültüsü geliyordu, ne de kuş ötüşleri. Hemen gidip perdeyi çektim. Odaya dolan güneş ışığı bir an gözlerimi kamaştırdı. Sonra kendimi toparladım ve boğazımdan bir dehşet çılgılığı koptu. Hayvanlarım terasın bir köşesinde yığılmış yatıyorlardı. Hepsi de ölmüştü. Boşuna birinden diğerine koşup bir yaşam belirtisi aradım. Sonra da diz çöküp ağlamaya başladım.

Bu felaketin nedenini düşünmek aklıma gelene kadar epey zaman geçmişti. Sonra kalkıp boş çanaklardan birini aldım.

Koklayarak benim için hazırlanmış zehirin cinsini öğrenmeye çalıştım. Ekşimiş süt kokusu diğer bütün kokuları bastırıyordu; ama zehirin ani tesirli ve öldürücü olduğu da belliydi.

Bakracı yatağımanın yanına kimin koyduğunu düşündüm ama aslında bunu oraya getiren el önemli değildi. Bu iş için emri kimin verdiğini biliyordum. Lord İntef, "Elveda, benim eski sevgilim. Artık ölmüş sayılırsın," demişti ve sözlerini gerçekleştirmek için de fazla beklememişti.

Çılgına dönmüştüm. Daha önce hiç bilmediğim bir öfkeyle titrediğimi fark ettim. Belimdeki hançeri çektim ve ne yaptığımı düşünmeden merdivenlerinden aşağı koştum. Sabahın bu saatinde İntef'in su telhcesinde olacağını biliyordum. Artık onu efendim İntef olarak düşünemiyordum. Bana yaptığı bütün kötülükler, verdiği bütün acılar tek tek yüzümün önündeydi. Onu öldürecektim, o kötü ve zalim kalbine yüz kere saptayacaktım hançerimi.

Ama su bahçesinin kapısına vardığımda aklım başıma geldi. Kapına bekleyen yarım düzine muhafız başvezirin yanına yaklaşmadan beni parçalarlardı. Durdum, hançeri belime sokup geri döndüm. Terastan hayvanlarımın açması cesetlerini topladım.

Bahçemin kenarına bir dizi ağaç dikmek istemiş, çukurları da kazdırmışım. Artık Karnak'tan ayrıldığıma göre ağaçlar dikilemeyecek ve çukurlar sevgili yaratıklarımın mezarları olacaktı. Sonuncu mezarı da toprakla örttüğümde öğleden sonra olmuştu.

Hanımım Lostris'in odasına dönünce beklediğim gibi kendisini hâlâ derin bir uykuda buldum. Uyanmasını beklemek için yatağının yanında kıvrıldım. Ancak gecenin ve günün yorgunluğuna dayamadım ve yere uzanıp uykuya daldım.

Müthiş bir saldırıyla uyandım. Kafamın yan tarafına öyle ağır bir darbe indi ki, daha gözlerimi açamadan ayağa fırlamıştım. Bir sonraki darbe omzumu kıracaktı neredeyse.

Beni kandırdın! diye bağıryordu hanımım Lostris. "Ölmeme izin vermedin." Elindeki yelpazeyi bir kere daha salladı.

Doğrusu benim iki kolumdan uzun bambu sopası ve devekuşu tüylerini tutan som gümüş topuzuyla elinde epey dehşetli bir silah vardı. Neyse ki ilaçtan ve uykudan hâlâ sersemdi ve fazla isabet ettiremiyordu. Yeni bir darbeden korunmak için eğildiğimde kendisi dengesini kaybedip yatağa savruldu.

Yelpazeyi bırakıp ağlamaya başladı. "Ölmek istiyordum. Neden yaptın bunu bana."

Gidip kızı kucakladım. "Canını acıttım mı, Taita?" diye sordu. "Daha önce seni hiç dövmemiştim."

"İlk denemen başarılı oldu ama. Bu işte o kadar iyisin ki, daha fazla alıştırmaya yapmasan da olur." Bir yandan da başımı ovuşturuyordum; Lostris gözyaşları arasında güldü.

Zavallı Taita. Sana öyle kötü davranıyorum ki. Ama bunu hat etmiştin. Beni kandırdın. Ölmek istiyordum ve bana itaatsizlik ettin.

Konuyu değiştirme zamanının geldiğini anladım. "Hanımım, sana çok şaşkırtıcı bir haberim var. Ama bunu kimseye, hizmetçilerine bile söylemeyeceğine yemin etmelisin." Lostris ilk konuşmaya başladığın, dan bu yana sırlara dayanamazdı, ama hangi kadın dayanır ki?

Kalbi kırık, intihardan hâlâ vazgeçmemiş olduğu halde, "Söyle!" diye emretti.

Son saatler içinde epey sır elde etmiştim. Ama ona hayvanlarımın öldürülmesini ya da Tanus'u gördüğümü söyleyecek değildim. Onu eğlendirecek şeyler gerekiyordu, canını biraz daha sıkacak bir şey değil.

Dün gece Firavun'un yatak odasına gittim ve sabaha kadar kendisiyle konuştum.

Gözleri yine doldu. Taita, ondan nefret ediyorum. Çirkin ve yaşlı. Onu istemiyorum..."

Onun için fala baktım. İşte bu tüm dikkatini toplamaya yetmişti. Hanımım benim kehanet gücüme hayrandı. Bu işin sağlığıma zararı olmasaydı her gece baktırırdı.

Neler gördün? Artık intihar diye bir şey kalmamıştı kafasında. O kadar genç ve masumdu ki, onun iyiliği için bile olsa, bu yaptığımdan utanıyordum.

Olağanüstü şeyler gördüm, hanımım. Bu kadar net görüntü alamamıştım şimdiye kadar...

Anlat! Yoksa sabırsızlıktan öleceğim.

Önce yemin etmelisiniz. Gördüklerimi başka biri asla duymamalı. Bunlar devlet sırrıdır ve çok önemlidir.

Yemin ederim.

Bu işleri hafife alamayız.

Devam et, Taita. Benimle alaya başladın artık. Sana emrediyorum, hemen söyleyeceksin...yoksa...yoksa seni yine döverim.

Pekâlâ. Anlatıyorum işte. Nil'in kıyısında büyük bir ağaç gördüm. Ağacın tepesinde Mısır tacı vardı.

Firavun! Ağaç Firavun'du. Devamını söyle, Taita.

Nil'in beş kere yükselip alçaldığını gördüm.

Beş yıl. Beş yıl geçecek demek. Heyecanla el çırpı. Rüyalarımın bilmecelerini çözmeye bayılırdı.

"Sonra çekirgeler ağacı yediler, ağaç toz olup bulutlara karıştı." Konuşamayacak kadar dehşetle bana bakınca sözümün devamını getirdim.

"Firavun beş yıla kadar ölecek ve sen özgürlüğüne kavuşacak Tanus'a gitmekte serbest olacaksın ve kimse seni önleyemeyecek."

"Eğer yalan söylüyorsan, katlanamam, Taita. Lütfen bana bunun doğru olduğunu söyle."

"Doğru, hanımım. Ama bu kadarla da kalmadı. Yeni doğmuş bir erkek çocuğu gördüm ve kalbimden oğlana doğru sevgi aktığını hissettim. Ve çocuğun annesinin sen olduğunu anladım."

"Bebeğimin babası kimdi? Taita, lütfen söyle."

Rüyada babanın Tanus olduğu kesindi. İlk kez doğrudan sapmıştım, ama bunun onun iyiliği için olduğunu bildiğimden içim rahattı.

Lostris uzun süre sessizce oturdu, yüzünde öyle bir içten gelen parıltı vardı ki, bundan başka bir ödül isteyemezdim.

Beş yıl bekleyebilirim, diye sonunda mırıldandı. "Onu tüm sonsuzluk boyunca beklemeye hazırdım. Güç olacak, ama Tanus'u beş yıl bekleyebilirim. Ölmeme izin vermemekte haklıydın, Taita. Tanrılara karşı bir suç olurdu bu."

Ertesi sabah şafakla birlikte krallık filosu Karnak'tan güneye hareket etti. Kralın söz verdiği gibi hanımımın maiyetine güney filosunun küçük ve hızlı teknelerinden biri verilmişti.

Ben kaptanın kış tarafta özel olarak hazırladığı tentenin altında hanımımınla oturuyordum. Doğan güneşin ilk portakal ışıklarında parıldayan kente baktık.

Nereye gitmiş olacağını düşünemiyorum. Yelken açtığımızdan bu yana durmadan Tanus'tan söz ediyordu. "Her yeri aradın mı?"

Her yeri aradım. İç kenti ve rıhtımları yarım gün aradım. Ortadan yok olmuş. Ama mesajını Kratas'a bıraktım. Kratas'ın bunu ona vereceğinden kuşkun olmasın.

Onsuz beş yıl geçecek mi acaba?

Nehrin yukarsına doğru yolculuğumuz hoş ve rahat geçti, günlerimizi hep güvertede oturup konuşarak geçiriyorduk.

Yaşamımızdaki değişimi enine boyuna inceleyip gelecekte neler umabileceğim[^] tartıştık.

Ben hanımına saray yaşamının güçlükleri ve protokolünden Söz ettim. Gizli güç ve etkinlik çizgilerini öğrettim, kiminle dost olmanın bizim için yararlı olabileceğini ve kimden kaçınmamız gerektiğini anlattım. Ona günün sorunlarını ve Firavun'un bunlar karşısındaki tutumlarını öğrettim. Sonra da halkın duygularına ve havasına geçtim.

Bu bilgimi başmabeyinci dostum Aton'a borçluydum. Son beş altı yıldır Elefantın adasından Karnak'a gelen her gemi ondan bana bu ilginç ayrıntılar taşıyan bir mektup getirir ve geriye de Aton'a minnetimi belirten altın bir armağan götürürdü.

Bir an önce sarayın merkezinde olmamıza karar vermiştim. Hanımımı bunca yıl, silahhanesine verdiğim silahların paslanması için eğitmiş değildim. Şu anda becerileri ve yetenekleri müthişti, ama ben sabırla her gün buna yenilerini eklemekteydim. Onun yaşamını tehdit eden o karanlık ruh durumunu bir kere atlattıktan sonra, her zaman olduğu gibi, sözlerimi dinlemeye hazırdı.

Onun dikkatini ve işbirliğini sağlamak için herhangi bir şeyin Tanus'a yaran dokunacağını söylemenin yeterli olduğunu fark ettim. "Sarayda etkin olursan onu daha iyi koruyacaksın," dedim. "Kral ona neredeyse olanaksız bir görev verdi.

Tanus başarılı olmak için yardımımıza ihtiyaç duyacak. Başarısız olursa da kralın verdiği hükümden onu ancak sen kurtarabilirsin."

"Ona bu görevini başarması için nasıl yardım edebiliriz?" Tanus'un sözünü eder etmez pür dikkat kesilmişti.

"Örümcekleri kim yok edebilir ki? Bu Tanus gibi biri için bile çok güç".

Yukarı Krallığın soyguncu çeteleri kendilerine o vahşi örümcek kuşlarının adını vermişler, Örümcekler demişlerdi.

Bizim Nil'in örümcek kuşları bir güvercinden daha küçük, beyaz gerdanlı, siyah baş ve sırtlı bir hayvandır; başka kuşların yuvalarını dağıtır ve kurbanlarının leşlerini akasya ağacının dikenlerine asar. Halk arasındaki adı da, Kasap Kuşudur.

Soyguncular başlarda kimliklerini gizlemek için bunu şifre adı olarak kullanırlardı, ancak zamanla o kadar güçlü ve korkusuz olmuşlardı ki, artık adlarını açıkça söylüyor ve çoğunlukla da Kasap Kuşunun siyah ve beyaz tüylerini bir amblem gibi taşıyorlardı.

Önceleri soydukları bir evin kapısında ya da öldürdükleri kurbanları üstünde bir tüy bırakırlardı. Ancak şimdi o kadar ücretlenmişlerdi ki çoğunlukla kurbanlarına önceden uyarı olarak bir tüy yolluyorlardı. Bir tek tüy kurbanın yeryüzündeki varlığının yarısını ödemesi için yeterliydi. Zaten bunu ödemek tüm varlığının soyulmasından, kanlarıyla kızlarının ırzlarına geçilmesinden, kendisiyle oğullarının yanan evlerinin ateşine atılmalarından bin kere iyiydi.

Hanımım, "Şahin mührü gücünün Tanus'a görevinde yardımcı olabileceğini sanıyor musun?" diye sordu. "Yukarı Krallıktaki tüm Örümcek çetelerinin başında AkhSeth adında biri olduğunu duymuştum. Bu doğru mu, Taita?"

Yanıt vermeden bir an düşündüm. Ona Örümcekler hakkında tüm bildiklerimi anlatamazdım; yoksa bu bilgiyi nereden aldığımı söylemek zorundaydım. Şu anda bunu açıklamak ne ona bir yarar sağlardı, ne de benim işime gelirdi. Bu açıklamaların da zamanı gelecekti.

Ben de böyle bir söylenti duydum, dedim. Tanus bu AkhSeth'i bulup öldürebilse Örümcekler dağılacaklardır. Ama Tanus'un bu konuda sadece benim verebileceğim yardıma ihtiyacı olacak."

Hanımım kolay kandırılmayan zeki bir insandır. Benim bir şey sakladığımı anlamıştı. Hemen geri çekilip onun Tanus'a olan sevgisine ve bana olan güvenine sığınmalıydım.

'Tanus'un aşkı için daha fazla bir şey sorma şimdi," dedim. "Bana sadece, Firavun'un ona verdiği görevde yardımcı olabilmem için izin ver."

"Elbette. Elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Bana ona nasıl yardım edebileceğimi anlat."

"Ben doksan gün seninle Elefandin adasındaki sarayda kalacağım,, ama ondan sonra ona gitmeme izin vermelisin..."

"Hayır hayır," diye sözümü kesti. Tanus'a yardımcı olabileceksen hemen gitmelisin."

"Doksan gün," diye direttim. Kendisi için o kadarlık bir süre sağlayabilmiştim. Ve bu iki çocuk arasında birinci görevim hanımımıydı.

Onu sarayda bir dost ya da koruyucu olmadan bırakamayacağımı biliyordum. Aynı zamanda kralın onu yanına çağirtacağı gece de orada olmam gerektiğini bilmekteydim.

Seni henüz bırakmam, ama kaygılanmana gerek yok. Kratas'a Tanus için bir mesaj bıraktım. Beni bekleyecekler ve Kratas'a, Karnak'a dönmenden önce yapılması gerekenleri de anlattım.

Filo yalnız gündüzleri yol alıyordu. Ne Amiral Nembet'in denizcilik becerileri, ne de kralla maiyeti gece yolculuğuna dayanabilirdi, o nedenle her gece karaya indiğimizde bir çadır kent kuruluyordu. Her gece bir eğlence düzenleniyor, ateşler çevresinde yemekler yenip danslar ediliyordu. Ben her anımızı hanımım ve kendimin yararına kullanmaya çalışıyordum. Kuşkusuz, artık o da krallık kadınlarından biriydi, ama bu kadınlardan zaten birkaç yüz tane vardı ve şimdilik çok kıdemsiz bir eştı. Firavun'a bir erkek evlat doğurana kadar durumunda fazla bir değişiklik olmayacaktı.

Kıyıya çıktığımız her gece Firavun beni, sözde mantar hastalığını görmek için, ama aslında çifte taca bir erkek mirasçı bırakma yolunda neler yaptığımı öğrenmek için yanına çağırıyordu. Onun meraklı bakışları altında gergedan boynuzu ve çeşitli otları sıcak keçi sütü ve balla karıştırarak bir iksir yaptım. Bunu içtikten sonra krallık organına baktım ve ne boyunun, ne de çapının bir tanrıdan beklenen boyutlarda olmadığını görünce hanımım adına sevindim. Bakirelik durumunda bile bu ortalama boyutlardaki organı fazla bir rahatsızlık duymadan içine alabilecekti. Kuşkusuz, bu andan kaçınması için her şeyi yapacaktım, ama başarısız olursam da kadınlığa geçişini kolaylaştırmak niyetindeydim.

Kralın bu bölgede sağlıklı olduğunu görünce, krallık organına her gece zeytinyağı ve balla karıştırılmış mısır unu sürmesini söyledikten sonra mantar hastalığına döndüm. Vaat ettiğim gibi merhemim üç günde mantardan eser bırakmamıştı. Hekim olarak zaten yaygın olan ünüm daha da artmıştı şimdi. Kral vezirlerine basanlarımı anlam ve saray maiyeti içinde en çok aranan kişi oldum. Hele benim sadece hekim değil, kralın bile danıştığı bir astrolog olduğum ortaya çıkınca popülerliğim bir anda kat kat arttı.

Her akşam çadırlarımıza hanımım için pahalı armağanlar taşıyan ulaklar gelirler, ondan şu ya da bu soyluyu muayene etmem için bana izin vermesini dilerlerdi. Biz sadece daha iyi tanımak istediklerimizin davetlerini kabul ederdik. Güçlü ve soylu bir lordun çadırına gidip ete basurlarını muayene etmem için eteğini beline dolamışken hanımımı k ve erdemlerini hastamın dikkatine sunmak işten bile değildi. Firavun'un diğer kadınları hanımım Lostris'le benim çok güzel düet söylediğimizi en çapraşık bilmeceleleri düzenlediğimizi ve herkesten çok eğlendirici hikâyeler anlattığımızı fark etmişlerdi. Saray maiyeti ve özellikle de çocuklar

arasında çok revaçtaydık. Hayvanlardan sonra en sevdiğim varlıklar çocuklar olduğundan bu duruma en çok ben seviniyordum.

Böyle popüler olmamızın başlıca nedeni olan Firavun, çok geçmeden bu ünümüzün arttığı haberlerini almaya başlamıştı. Bu da hanımına olan ilgisini daha da arttırmaktaydı. Sabahları yola çıkarken günü kralın yanında geçirmek için Firavun'un gemisine çağırılıyor, çoğu geceler de çağırıldığı kral sofrasında doğal zekâsı ve çocuksu zarafetiyle herkesi büyülüyordu. Ben hep yakınlarındaydım kuşkusuz. Kral kendisini, hayalinde yarattığı o dehşetli ama belirsiz korkulan uygulamak için beni geceleri çağırmanın da ona karşı duyguları yumuşamaya başlamıştı.

Firavun Mamose o aksi görünüşü altında iyi yürekli bir insandı. Hanımım Lostris bunu fark etti ve benim gibi, o da kraldan hoşlanmaya başladı. Elefantın adasına varmamızdan önce ona sevdiği bir amcasıymış gibi davranıyor, hiç çekinmeden kucağına oturup hikâye anlatıyor, ya da güvertede onunla çubuk atma oynuyordu. Aton bana kralı hiç bu kadar neşeli görmediğini söylemişti.

Maiyeti bütün bunları görüp Lostris'in kralın gözdesi olduğunu anlamakta gecikmedi. Çok geçmeden geceleri hanımımın cadın Firavun'un dikkatini çekmek isteyen insanlarla dolup taşmaya başladı. Bu kişilerin dilekçelerini sunması için verdikleri armağanlar benim hizmetlerim karşılığında verilenlerden kat kat değerliydi.

Hanımım, babasının armağanını bir tek köle için reddettiğinden yolculuğa yoksul olarak çıkmıştı. Ancak yolculuk sona ermeden hem esaslı bir servetin sahibi olmuş, hem de kendisine iyilik borçlu olan yeni zengin ve güçlü dostlarının listesi epey uzamıştı. Bütün bunların hesabını dikkatle tutmaktaydım.

Bir gece gergedan boynuzu tedavisi yaptıktan sonra Firavun, "Taita, bu tedavin gerçekten çok başarılı oldu," dedi. "Taç giymeden önceki gençliğimden beri kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Bu sabah uyandığımda organım öylesine sertleşmişti ki, görmesi için Aton'u bile çağırttım. O da çok etkilendi ve hemen hanımını getirtmek istedi."

Bu haber ödümü patlatmıştı, hemen en ciddi ifademi takındım, "Aton'un önerisini dikkate almadığınıza memnun oldum, majesteleri Tüm çabamız bir anda boşa gidebilirdi. Bir erkek evlat istiyorsanız, önerimi çok titizlikle uygulamalısınız."

Bu olay nedeniyle doksan günün ne çabuk geçeceğini anlamıştım. Hemen o gece Firavun'un çok geçmeden isteyeceği şey için hanımını, hazırlamaya başladım.

Önce onu zihnen hazırlamalıydım, bunun için de olayın kaçınılmaz olduğunu, eğer kraldan çok yaşayıp Tanus'la birleşmek istiyorsa, o zaman kralın isteğine boyun eğmek zorunda olduğunu anlattım. Lostris her zaman aklıbaşında bir kızdı.

O zaman benden istediğinin ne olduğunu tam olarak anlatmalısın, Taita, diyerek içini çekti. Bu konuda en iyi rehber ben olamazdım. Ancak yine de olayın temelini onu ürkütmeyecek terimlerle anlattım.

Acıtacak mı? diye sordu.

"Kral iyi bir insan. Elinden pek çok genç kız geçmiş. Sana karşı yumuşak davranacağından eminim. Sana işi kolaylaştıracak bir merhem hazırlayacağım. Bunu her gece yatmadan önce süreceğim sana. Böylece yol açılacaktır.

Tanus'un bir gün aynı kapılardan geçeceğini ve bunu sadece onu karşılamak için yaptığını düşün."

Ona yardım ederken kayıtsız bir hekim gibi davranmaya çalıştım. Tanrılar beni affetsin, ama bu kararımda başarılı olamadım. Kadınlık organları bahçemde yetiştirdiğim en güzel çiçekten bile güzeldi. Hiçbir çöl gülünde böylesine zarif taçyaprakları olamazdı. Merhemi sürdürdüğümde kendi tatlı çiyelerini boşaltmaya başlamışlardı.

Lostris'in yanakları kızarmış, sesi boğuklaşmıştı. "Şimdiye kadar oramın sadece bir amaç için var olduğunu sanıyordum. Sen öyle yaparken neden Tanus'u dayanılmayacak kadar özlüyorum acaba?"

Bana o denli güvenirdi ve bu alışılmadık duygulardan öylesine habersizdi ki, bu tedaviye ancak gerektiği kadar devam etmek için hekim ahlakımın tümünü kullanmak zorunda kalmıştım. Ancak o gece çok huzursuz uyudum ve hep olanaksızın düşlerini gördüm.

Güneye doğru indikçe nehrin iki yanındaki yeşil kuşak da daralmaya başlamıştı. Çöl artık iki yanımızdan sıkıştıyordu.

Kara granit yamaçları verimli tarlaları ezer gibiydi.

Bu boğazların en korkuncu Hapi Kapıları diye bilinen yerdeydi. Burada yüksek yamaçların arasında su fokur fokur kaynardı sanki.

Sonunda Hapi Kapılarından geçip Elefantın adasına gelmiştik. Bu ada boğazdaki daha küçük adaları kovalayan dev bir köpekbalığını andırırdı. Nehrin iki yanındaki çöl renk ve nitelik bakımından farklıydı. Batı kıyısında Sahra kumları arasında yaşayan tek topluluk olan Bedeviler kadar vahşi ve kızıl turuncu rengindeydi. Doğuda Arap çölü kirli bir griydi ve berisinde serap gibi titreşen alçak kara tepeler vardı. Her iki çölün ortak yanı insan katili olmalarıydı.

Buna karşılık nehrin gümüş tacında yeşil bir mücevher gibi parıldayan Elefantın adası bunlarla ne de hoş bir çelişki oluşturuyordu. Fil anlamına gelen adını kıyısındaki fili andıran üzerleri dümdüz granit kayalardan ve bin yıldır şelalenin ardındaki Kuş ülkesinden getirtilen fildişi yolu üzerinde olmasından almıştı.

Adanın büyük bir bölümünü Firavun'un sarayı kaplıyordu. Adanın çevresindeki geniş su, sarayı düşman saldırısından koruyorsa da, kent her iki kıyıya da taşmış durumdaydı. Büyük Teb'den sonra Doğu ve Batı Elefantın, Yukarı Krallığın en büyük ve kalabalık kentiydi, Aşağı Krallıktaki kızıl sahtekârın Memfis'ine değerli bir rakip oluşturuyordu.

Elefantın adası Mısır'ın tek ağaçlıklı yeriydi. Ağaç tohumları buraya bin yıllık taşkınlarla sürüklenmiş ve yine sel sularının getirdiği verimli topraklarda kök salmışlardı.

Kral sarayı verimli toprakların hemen altında bulunan ve adanın iskeletini oluşturan som granit tabakası üstünde Kurulmuştu. Elli hanedan boyunca gelen firavunlarımızın neden yaşamlarını ve hazinelerini granit ve mermerden büyük anıt mezarlar yaptırmaya harcadıklarına, buna karşılık yaşamlarını kerpiç duvarlı ve saz damlı saraylarda geçirdiklerine hiç akıl erdirememişimdir. Firavun Mamose için Karnak'ta yapmakta olduğum görkemli anıt mezarla kıyaslanınca bu saray pek küçüktü ve düz çizgilerle simetri eksikliği içimdeki mimar ve matematikçiye bir hakaret gibi geliyordu.

Kıyıya çıkıp da bize ayrılan daireye geldiğimizde Elefantın adasının çekiciliği daha da belirginleşmişti. Biz doğal olarak adanın kuzey ucun daki. duvarlarla çevrili haremde kalıyorduk, ancak dairemizin boyutu. ve döşenişi bizim, kraldan başka başmabeyincisinin de

gözdesi olduğu muzun kanıtıydı. Bu yeri Aton ayırtmıştı ve şimdi o da, diğerleri gibi hanımımın doğal zarafetine yenik düşmüştü ve onun en büyük hayranlarından biriydi.

Bize kendi bahçesi ve mutfağı olan sekiz on tane büyük ve havadar oda ayırmıştı. Büyük duvardaki bir kapı doğruca nehre ve taş bir iskeleye açılıyordu. Saraya ilk vardığımız gün hemen balık avlamak için kullanacağımız altı düz bir kayık satın alıp iskeleye bağlamıştım.

Odalarımızın duvarları çıplak kırmızı kildendi. Hanımımla her odaya ayrı bir fresk hazırladık. Ben resimleri çizip duvarlara uyguladım, hanımımla hizmetçileri de hepsini boyadılar. Freskler tanrıların mitolojisinden alınmış, aralarına kuşlar ve hayvanlarla dolu manzaralar yerleştirilmişti. İsis modeli olarak hanımımı kullanmıştım ama her sahnede Horus'un olmasına ve hanımımın ısrarıyla kızıl saçlı çizilmesine de şaşmamak gerekirdi sanırım.

Freskler haremde epey heyecan yarattı ve kral eşlerinden her biri sırayla resimleri görüp şerbet içmeye geldiler. Bir moda yaratmıştık, ben de haremdeki özel dairelerin çoğunu uygun bir bedel karşılığında yeniden dekore etmeye başlamıştım. Bu yolla hem kralın kadınları arasında yeni dostlar ediniyor, hem de parasal durumumuzu epey güçlendiriyorduk.

Çok geçmeden kral da dekorasyon konusunu duymuş, gözleriyle görmeye gelmişti. Lostris Firavun'u kendi dairesinde gezdirdi. Sonunda gitmeye hazırlanırken sözde yeni su bahçesini konuşma bahanesiyle onunla bir süre yürümemi emretti. Haremden çıkar çıkmaz hemen konuya girdi.

Dün gece rüyamda hanımını gördüm, diye söze başladı. "Uyandığымda tohumlarımın çarşafa boşalmış olduğunu fark ettim. Çocukluğumdan beri böyle bir şey başıma gelmemişti. Senin bu hanımın gece gündüz aklımdan çıkmıyor artık. Onunla bir erkek evlat yapabileceğimden eminim ve daha fazla gecikmek, istemiyorum. Buna hazır mıyım dersin, doktor?"

"Size doksan günü beklemenizi öneririm, majesteleri. Ondan önce davranmak yanlış olacaktır. Başarı şansımızı bu kadar kısa bir süre için bozmak akıllıca olmayacak sanırım. Sonunda yüzünü asarak çekti gitti."

Hareme dönünce hanımıma kralın niyetinden söz ettim; ancak onu o kadar iyi hazırlamıştım ki, fazla telaşa kapılmadı.

Bu arada kralın gözdesi rolünü iyice benimsemişti ve Elefantın adasındaki tutsaklığının bir

sınırı olduğunu vaat etmiş olmam da içini rahatlatıyordu. Doğrusunu söylemek gelirse oradaki yaşantımızdan tutsaklık olarak söz edilemezdi. Biz Mısırlılar dünyanın en uygar insanlarıyız. Kadınlarımıza iyi davranırız. Karılarına ve kızlarına çok zalimce davranan başkaları olduğunu duyurmuşluğum vardır.

Libyalılar haremi kadınların hadımlardan ve çocuklardan başka canlı bir erkek görmeden tüm yaşamlarını geçirdikleri bir hapishane gibi yaparlarmış. Kapıdan içeri erkek köpek ve kedi bile sokmazlarmış Hurriler daha da kötüdür. Onlar kadınlarını başlarından ayak bileklerine kadar örterler, bu yetmezmiş gibi haremde bile maskeli dolaştırırlarmış. Böylece kadının yüzünü sadece kocası görürmüş.

İçlerinde en kötüsü de ilkel Kuş kabileleriymiş. Bunlar kadınlarını sünnet ederler, kocalarından asla uzaklaşmamaları için klitorisleriyle vajinalarının iç dudaklarını keserler?

Oysa biz Mısırlılar kadınlarımıza, eşitlerimiz olmasalar bile saygılı davranırız. Hiçbir koca kansını dövemez, onu toplumdaki yerine uygun biçimde giydirmek ve beslemek zorundadır. Bir kralın ya da soylulardan birinin karısı zorla haremde tutulmaz ve uygun bir maiyeti olursa kent ya da ülke içinde dolaşabilir. Güzelliklerini saklamaya zorlanmaz günün modasına göre yüzü ve göğüsleri açık olarak kocasının sofrasında oturup onun erkek arkadaşlarını konuşması ve şarkılarıyla eğlendirmeye, kocasından ayrı olarak köle, toprak ve servet sahibi olmaya hakkı vardır. Ancak doğurduğu çocuklar sadece kocasına aittir, avlanabilir, şahin besleyebilir, hatta okçuluk talimi yapabilir; ama güreş ve kılıç oyunları gibi erkek sporlarını yapması yasaktır. Hukukçuluk ve mimarlık gibi faaliyetler haklı olarak kadınlara yasaklanmışsa da, önemli kişilerin karılarının hukuksal hakları vardır. Bunlar kuşkusuz bir soylunun karısı içindir, sıradan bir erkeğin karısında geçerli değildir. Onların hakları öküzün ya da bir eşeğinkiler kadardır Böylece hanımımın Nil'in iki yanındaki ikiz kentlerde rahatça dolaşabiliyorduk. Hanımım çok geçmeden Elefantin adası sokaklarının da gözdesi olmuştu, dışarı çıktığında sıradan halk çevresine toplanır, eli açıklığından yararlanmak isterler, Teb'de olduğu gibi onun güzelliğini ve zarafetini överlerdi. Ben yanımda koca bir torba şeker taşır, hanımım da karşımıza çıkan her çocuğu bunlarla beslerdi. Nereye gidersek gidelim çevremizde hep sevinçle bağışıp zıplayan çocuklar olurdu.

Hanımım yoksul bir evin kapısında bir ev kadınıyla ya da tarlada ağaç altında bir çiftçiyle oturup onların dertlerini dinlemekten de çok hoşlanırdı. Bu konuları ilk fırsatta Firavun'a iletir, o da karısını hoşgörülle karşılar, gülümseyerek isteklerini yerine getirirdi. Böylece hanımımın sıradan insanın koruyucusu olarak ünü giderek arttı. Kentin en yoksul kesimlerinden bile geçerken ardında gülümsemeler ve kahkahalar bırakırdı.

Dostluğumuz ve hanımına olan duygularım nedeniyle Aton gelmeden epey önce beni uyardığı için son hazırlıklarımı yapabilmıştım.

Hanımına krala ne söyleyeceği, nasıl davranacağı konusunda son bir prova yaptırдым. Sonra bu olay için hazırladığım merhemi sürdüm. Bu kez merhemin içine yalnız yağlayıcı değil, dış ağrılarını gidermek için başka hastalar üzerinde kullandığım otlardan da katmıştım.

Lostris, Aton kapıda görünene kadar çok cesurdu, ama. onu orada görünce tüm cesareti kayboldu ve gözleri dolu dolu bana döndü. "Yalnız gidemeyeceğim. Korkuyorum. Lütfen benimle gel, Taita," dedi. O kadar dikkatle uyguladığım makyajının altında bembeyazdı. Vücudunun titremesinden küçücük beyaz dişleri çatırdıyordu.

"Hanımım, bu mümkün değil. Firavun sizi çağırttı. Bu kez hiçbir yardımım olamaz."

O sırada Aton kızın yardımına koştu. "Taita benimle birlikte kral odasının dışında bekleyebilir sanırım," dedi. "Ne de olsa kralın hekimidir ve kendisine ihtiyaç olabilir." Hanımım parmak uçlarında yükselip adamın tombul yanağına bir öpücük kondurdu.

"Çok iyisin, Aton," dedi. Aton kıpkırmızı kesildi.'

Hanımım kralın yanına girdikten sonra Aton beni alçak bir masanın a oturttu ve hiç konuşmadan bir bao tahtası çıkardı. Ben hiç dikkat etmeden oynuyor, cilalı yuvarlak taşları tahtaya oyulmuş çukurlara yerleştiriyordum. Aton arka arkaya üç oyun kazandı. Aslında beni kolay kolay yenemezdi ama iç odadan gelen seslere dalmıştım.

Birden hanımımın öğrettiğim gibi, "Majesteleri, lütfen bana karşı yumuşak davranın, size yalvarırım, canımı acıtmayın," dediğini duydum.

Bir süre sessizlik oldu, sonra yüreğimi parçalayan bir tek çığlık işitildi. Ardından ortalık yine sessizleşti.

Aton ile artık oyun oynuyormuş gibi bile yapmadan bao tahtasına bakıp duruyorduk. Ne kadar beklediğimizi bilemiyorum, ancak perdenin ardından yaşlı adamın horultusunu duyduğumda gece nöbetinin sonuna gelmiş olmalıydık. Aton bana baktı, başını salladı ve ayağa kalktı.

Ancak o perdeye varmadan, hanımımı dışarı çıkararak doğruca yanıma geldi."Beni eve götür, Taita," diye fısıldadı.

Hiç düşünmeden onu kucakladım, o da çocukluğunda olduğu gibi boynuma sarılıp başını omzuna dayadı. Aton yağ kandilini alıp hareme kadar yolumuzu aydınlattı. Hanımımın odasına girince onu yatağına yatırıp dikkatle muayene ettim. O ipeksi baldırlarında pek hafif bir kan izi varsa da, kanama durmuştu.

“Ağrın var mı, küçüğüm?” diye sorduğumda Lostris çözümlerini açıp başını salladı.

Sonra hiç beklenmedik bir şekilde gülümseyerek, "Bu kadar telaşa ne gerek vardı anlayamadım," dedi. "Sonuçta bu helaya gitmek gibi bir şeydi, hem daha uzun da sürmedi." Sonra tostoparlak oldu ve derin bir uykuya daldı.

Ben sevincimden az daha ağlayacaktım. Hazırlıklarım ve uyuşturucu ilaçlarım onun vücuduna da, o tatlı ruhuna da bir zarar gelmesini önlemişti sonunda.

Sabah sanki hiçbir şey olmamış gibi yine şahinlerimizi alıp ava çıktık. Hanımım gün boyunca olaydan sadece bir kere söz etti. Nehir kıyısında yemeğimizi yerken, "Sence Tanus'la da aynı şey mi olacak, Taita?" diye sordu.

"Hayır, hanımım. Tanus'la birbirinizi seviyorsunuz. Çok daha farklı olacak. Tüm yaşamınızın en güzel anı olacak."

"Evet, ta kalbimin içinde ben de biliyorum bunu," dedi. İkimiz de kuzeye, ufkun ötesindeki Karnak'a çevirdik başımızı.

Tanus'a karşı görevimi çok iyi bilmeme karşın adada yaşam kadar zevkliydi ve hanımımın yanında olmaktan o kadar mutluydum ki onun hâlâ bana ihtiyacı olduğu mazeretiyle gitmemi sürekli geciktiriyordum. Firavun artık hanımımı her gece istetiyordu, ancak kızın da sert ve inatçı bir yanı vardı, kendini savunmasını çok iyi biliyordu. Kralı memnun etmeyi, ama bu arada kendisi duygusuz kalmayı öğrenmişti. Bana Tanus'tan daha az ihtiyacı vardı. Sonunda yola çıkmam için beni dürtükleyen de o oldu.

Bir günümü kralla birlikte kırlarda geçirdikten sonra gece geç saatte saraya dönünce, hanımımın yemeğini hazırlayıp ben de daireme çekildim.

Odama girdiğim anda nefis bir şeftali ve olgun mango kokusuyla karşılaştım. Odanın ortasında bu en sevdiğim iki meyveyle dolu olduğunu anladığım üstü kapalı bir sepet duruyordu. Bizden bir iyilik isteyenler her gün böyle armağanlar gönderdikleri için sepeti görünce şaşımamıştım.

Bunu gönderenin kim olduğunu düşünürken ağzım sulanmıştı. Öğleden beri de yememiştim. Kapağı açıp en kırmızı ve en olgun şeftaliyi seçerken meyveler yere devrildi. Sert bir tıslama sesi. duydum ve sepetten fırlayan kaygan bir şey bacaklarıma doğru uzandı.

Kendimi geri attım ama gereği kadar çabuk davranmamıştım. Yılanın açık çeneleri sandalımın meşin tabanına öyle sert vurdu ki, az daha dengemi kaybediyordum. Dişlerinin arasından bir zehir bulutu saçılmıştı. Berrak ama öldürücü sıvı bileğimi ıslattıysa da, ikinci bir sıçrayışta bir sonraki saldırıdan kurtuldum ve odanın uzak köşesine yaslandım.

Kobrayla odanın iki ucundan bakiştık. Gövdesinin yarısı çöreklenmiş ama ön kısmı omzuma kadar yükselmişti. Sapı üzerinde sallanan korkunç bir ölüm zambağı gibi beni gözetliyordu, Hayvanın kapıyla aramda durduğunu fark ettim.

Bazı kobraların evcilleştirildiği doğrudur. Bunlar evde serbestçe dolaşırlar ve fareleri yerler. Çanaktan süt içen bu yılanlar kediler kadar ehilleştirilebilirler. Bazıları da işkenceyle cinayet araçları olarak yetiştiriyor Bu karşımdakinin hangi türden olduğu konusunda hiç kuşku yoktu. Duvara yaslanarak kapıya doğru yürüdüğümde yılan ağzından zehirleri saçılarak üzerime saldırdı. Elimde olmadan bir çığlık atarak fırlayıp köşeye sığındım yine. Zehir keselerinin yüz güçlü insanı öldürecek kadar zehirle dolu olduğunu biliyordum. Ben bakarken yılanın halkaları gevşedi ve başı dimdik, o korkunç parlak gözleri gözlerime dikilmiş olarak bana doğru kaymaya başladı.

Birden salınan kobranın arkasında bir kıpırtı görür gibi oldum. Hanımım Lostris çığlığını duymuş, koşup gelmişti.

“Dikkat et! Yaklaşma sakın!” diye bağırdım.

Ama Lostris uyarıma kulak asmadı. Bir an bile gecikseydi yılan üçüncü ve sonuncu kez saldıracaktı üzerime. Hanımım sesimi duyduğunda yemek yiyormuş. Şimdi elinde yarısı yenmiş bir parça kavunla gümüş bir bıçak vardı. Gerçek bir avcının hızlı tepkisiyle harekete geçti.

Tanus'un kendisine mızrak atmasını öğrettiği gibi kavunu sert bir hareketle fırlattı. Kavun parçası hayvanın başının arkasına çarpınca yılan bir an yere serildi. Sonra boşalan bir yay gibi yeniden havaya fırlayıp o korkunç kafasını hanımıma çevirdi ve son hızla o yana doğru kaymaya başladı.

Ben bir anda kendime gelip ona yardıma koştum, ama çok ağır hareket etmişim. Yılan kuyruğunu, destek olarak kullanıp kıza açık ağzıyla öyle bir nişan aldı ki, zehiri ince bir bulut halinde yayıldı. Hanımım bir ceylan gibi geriye zıpladı. Kobra vuruşunu yapamadı ve öne doğru zıplaması nedeniyle bir an için kızın ayakları dibine serildi.

Lostris'e ne olduğunu bilemiyordum, ama o güne kadar korkak olmadığını çok kere göstermişti. Kobra kendini toparlayamadan bir daha sıçradı ve iki ayağıyla hayvanın başının üzerine düştü ve ağırlığıyla onu sıkıştırıverdi.

Yılanı ezmek istiyordu ama hayvan bileği kadar kalın ve Rasfer'in kırbacı kadar esnekti. Başı yere yapıştırılmış olduğu halde gövdesiyle kızın bacaklarına sarılmaya başladı. Başka bir kadın olsa bu iğrenç kucaklamadan kaçardı. Hanımım böyle yapsaydı öleceği kuşkusuzdu, kobranın başı serbest olduğu anda ölüm darbesi hemen gelecekti.

Aksine ayaklarını hayvanın başına biraz daha gömüp dengesini korumak için ellerini iki

yana açarak, "Yardım et, Taita!" diye bağırdı.

Ben hayvanın kıvrımları arasına balıklama atlamıştım bile. Kaygan gövdesini yoklayarak boynunu buldum ve olanca gücümle sıkmaya başladım.

"Yakaladım!" diye bağırdım. "Yakaladım! Hemen uzaklaş buradan!"

Hanımım geri sıçrayınca iğrenç hayvanı yüzümden uzak tutmaya çalışarak ayağa kalktım. Kuyruğu boynuma ve omuzlarıma sarılmaya başlamıştı. Yılan bana sarılınca artık tutunacak bir yer bulduğu için gücü korkunçtu. İki elimle sıkıyorsam da boynu avuçlarım arasından kaçıyor gibiydi. Elimden kurtulduğu an tüm zehirini yüzüme boşaltacağından hiç kuşku yoktu.

"Tutamıyorum!" diye bağırdım. Kolumu olabildiğince ileri uzatmıştım ama yılan her an yüzüme biraz daha yaklaşıyordu. "Kölelerden birini yardıma çağır!"

Masaya, dedi yanı başımdaki hanımım. "Başını masaya koy!" Onun yardım aramaya gittiğini sanıyordum, ama yanımdaydı ve gümüş bıçak hâlâ elindeydi.

Yılanı taşıyıp alçak masaya doğru yürüdüm. Müthiş bir çabayla kafasını masaya dayayıp orada tutabildim. Hanımım bıçağı kobranın başının hemen arkasına, ensesine indirdi.

Yılan ilk darbeyi hissedince mücadelesini arttırdı. O kaygan pullu derisi kıvrım kıvrım boşalıp kafamın çevresine sarıldı.

Küçük bıçak keskindi, deri yarılmış ellerim kana bulanmıştı. Ellerim yılanın kanıyla kayganlaşınca başının kurtulduğunu hissettim, ama aynı anda bıçak omurgalar arasındaki boşluğu bulmuş ve kıkırdakları ikiye ayrılmıştı. Gövdeden kopmak üzere olan baştan hâlâ zehir fışkırıyordu. Buna dokunmam bile o anda ölmem demektir. Çıldırılmış gibi uğraşıyordum boynumun çevresindeki halkaları çözmek için. Sonunda hayvandan kurtulup yere fırlattım.

İkimiz de geri geri kapıya doğru giderken gözlerimi ölmek üzere olan hayvandan ayıramayarak, "Bir yeriniz yaralandı mı, hanımım?" diye sordum. "Gözlerinize ya da derinize zehir bulaştı mı?"

"İyiyim. Ya sen, Taita?" Kızın sesi beni kendi dertlerimi unutturacak kadar korkutmuştu. Yüzüne baktım. Tehlikenin etkisine girmiş, titreme ye ve sallanmaya başlamıştı. Koyu kara gözleri cam gibi beyaz yüzü için çok iri görüyordu. Onu şokun bu buz gibi pençesinden kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Neşeli bir sesle, "Eh, yarın gecenin yemeği çıktı," dedim. "Kobra Kızartmasına bayılırim doğrusu."

Kız bir an ifadesizce baktı yüzüme, sonra gülmeye başladı. Benim kahkahalarım da onunkiler kadar çılgıncaydı.

Birbirimize sarıldık ve gözlerimizden yaş gelene kadar güldük.

Ertesi gün yemekten sonra meyve sepetini gönderenin kim olduğunu konuştuk. Ben hanımı korkutmak istemiyordum, o yüzden işi şakaya vurup, "Sesimden hoşlanmayan biri olmalı," dedim. Ama o kolay kolay vazgeçecek değildi.

"Benimle dalga geçme, Taita. Bu alanda fazla bir becerin yoktur. Gönderenin kim olduğunu bildiğinden eminim, hoş, bunu ben de tahmin edebilirim ya."

Ne söyleyeceğini bilerek ama ne yapacağını kestiremeden yüzüne baktım. Onu her zaman, hatta gerçeklerden bile korumuştum. Oysa o benim içimi okurdu.

"Babamdı," dedi kendisini yalanlayamayacağı bir sesle. "Bana onu anlat, Taita. Bana onun hakkında bilmem gereken ama bana söylemeye cesaret edemediğin şeyleri söyle."

Konuşmak ilk başta çok güç oldu. Bir yaşam boyu süren çekingenlik bir anda silkinip atılamaz. Hâlâ Lord İntef'in kölesi olmadığımı kabul etmek güçtü. Ondandır nefret etmeme karşın, çocukluğumdan beri vücudumun ve ruhumun hakimi olmuştu; içimde hâlâ onun aleyhinde rahatça konuşmamı önleyen sapık bir sadakat vardı. Kızı babasının gizli faaliyetleri konusunda birkaç şey söyleyerek atlatmaya çalıştımsa da, sabırsızlıkla sözümü kesti.

"Haydi haydi, Taita. Ben aptal değilim. Babam hakkında senin sandığından çok şey biliyorum. Gerisini öğrenme zamanı geldi artık. Şimdi bana her şeyi anlatmanı emrediyorum."

Ben de hanıma itaat ettim ve anlatmaya başladım. Anlatacak o kadar çok şey vardı ki, sözüm bittiğinde mehtap göğün yarısına tırmanmıştı bile. Ondandır uzun bir süre konuşmadan oturduk. Hiç bir şey saklamamış, kendi rolümü de inkâr etmeye ya da mazur göstermeye çalışmamıştım.

"Seni öldürmek istemesine hiç şaşmadım," diye mırıldandı onun da. "Onu yok etmeye yetecek bilgi var elinde." Bir süre daha sustukta sonra devam etti. "Babam bir canavardır. Ben nasıl oluyor da, ondan bu kadar farklı oluyorum?"

"Neden onun kızı olarak bende de böyle doğal olmayan güdüler yok?"

"Bunun için tanrılara şükretmeliyiz. Ama hanımım, yaptıklarım için benden de nefret etme, yalvarırım sana.

Lostris uzanıp elimi tuttu. "Seni annemin beni doğururken öldüğü andan beri çok iyi tanıdığımı bilirsin. Yaptığın her şeyi zorunlu olduğun için yaptın ve hepsi için bağışlıyorum

seni."

Kız yerinden fırlayıp zambaklı havuzun çevresinde bir döndükten sonra gelip yine oturdu.

"Tanus büyük tehlikede. Bu akşama kadar bunu anlayamamıştım. Kendini koruması için uyarılması gerek. Taita, bir gün bile kaybetmeden gitmelisin ona."

"Hanımım..."

"Hayır, Taita, o kurnazca mazeretlerini istemiyorum," diye sözümü kesti. "Yarın sabah Karnak'a doğru yola çıkacaksın."

Ertesi sabah erkenden tek başıma kayığıma binip balığa çıktım. Ancak en az on köle ve nöbetçinin adadan ayrıldığını görmelerini de sağlamıştım.

Bir laguna girince deri torbamı açıp içinden yaşlı ve hastalıklı bir kedi çıkardım. Uzun süredir hayvanı ıstırabından kurtarmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Şimdi de ona zehirli bir parça et verip ölmesini bekledim. Sonra da boğazını kestim.

Kedinin kanını kayığın içine döküp leşini suya attım. Timsahlar az sonra izini bile bırakmazlardı. Zıpkınımınla diğer araç gerecimi kayıkta bırakıp sığ suya indim ve kayığı iterek akıntıya gönderdim. Sonra papirüs yataklarından geçerek karaya çıktım.

Hanımımın ortalığı gürültüye vermek için gece karanlığına kadar beklemesini kararlaştırmıştık. Kana bulanmış kayığı ancak ertesi gün bulacaklar ve benim ya timsahlar tarafından yendiğimi ya da Örümcekler tarafından öldürüldüğümü sanacaklardı.

Kıyıya çıktıktan sonra yanımda getirdiğim eşyaları giydim. Bir Osiris rahibi kılığına girecektim. Hanımımı eğlendirmek için onların abartılı yürüyüşlerini ve gösterişli tavırlarını hep taklit ederdim zaten. Bir peruka biraz makyaj ve giysiler değişimi yapmak için yeterliydi. Rahipler nehir boyunca sürekli yolculuk ederler, bir tapınaktan diğerine giderken dilenirlerdi. Pek dikkati çekmeyecektim ve kılığım Örümceklerin saldırısını da önleyebilirdi. Onlar da genellikle kutsal kişilere dokunmaktan kaçınırlardı.

Lagünün çevresini dolaşıp Batı Elefantın kentinin yoksul kesimine girdim. Rıhtımda deri torbalarda mısır ve toprak testilerde yağ taşıyan teknelerden birinin kaptanına gidip gerekli küstahlık gösterisiyle tanrı adına Karnak'a bedava gitmek istediğimi bildirdim. Adam omuzlarını silkip yere tükürdüyse de, gemiye binmeme izin verdi. Tüm insanlarımız rahiplerin bu davranışlarına alışkındırlar. Rahiplerden nefret edebilirler, ama onların hem dini, hem de resmi nüfuzlarından korkarlar. Hatta kimileri rahiplerin en az Firavun kadar güçlü olduklarını bile söylerler.

O gece dolunay vardı ve kaptan Amiral Nembet'ten daha usta bir denizciydi. Gece hiç demir atmadık. Rüzgârın ve akıntının yardımıyla rahat bir yolculuktan sonra beşinci gün bir dönemeci geçince karşımızda Karnak'ı gördük.

Burası benim kentim olduğu ve her dilenci ve serseri beni iyi tanıdığı için korkuyla girdim kente. Tanınırsam Lord İntef bunu ben daha kent kapılarına varmadan duyacaktı. Ancak kılığımın da yardımıyla arka sokaklardan geçerek kolayca Tanus'un evine yardım.

Sokak kapısı kilitli değildi. Sanki hakkım varmış gibi içeri girdim ve kapıyı arkamdan

kapattım. Odalar terk edilmişti ve araştırdıca Tanus'un nereye gittiğini gösterecek bir ipucu bulamadım. Tanus'un uzun zaman önce gittiği belliydi; belki de hanımım Karnak'tan ayrıldığından beri. Pencere yanındaki testi içindeki süt sert peynire dönüşmüş, yanındaki tabaktaki bir dilim ekmek küf bağlamıştı.

Görebildiğim kadarıyla evde eksik olan bir şey yoktu; Lanata yayı bile hâlâ yatağın üzerindeki rafta duruyordu. Tanus'un onu almadan gitmiş olması gerçekten şaşırtıcıydı. Çünkü yayı neredeyse vücudunun bir parçası gibiydi. Yayı alıp bu eve ilk geçtiği zaman yaptığım yatağın altındaki gizli bölmeye sakladım. Gün ışığında kentte dolaşmak istemediğimden orada geceyi bekledim, vakit geçirmek için de odaları bir güzel temizledim.

Karanlık basıp da nehir kıyısına indiğimde Horus'un Soluğu'nun bağlı olduğunu gördüm. Son gördüğümünden bu yana epey savaş gördüğü belliydi; burnu parçalanmış, orta güverte kalasları yanmıştı.

Ancak ne Tanus'u, ne de Kratas'ı görebildim. Tanıdığım ast rütbeli subaylardan biri nöbetteydi, ama ona seslenmek de istemediğimden kıyıda denizcilerin bulunduğu yerleri dolaşmaya çıktım.

Saygın meyhanelerden birinde Kratas subay arkadaşlarıyla zar atıp içki içiyordu. Kendisine yaklaşımadan uzaktan seyretmekle yetiniyordum. Bu arada her iki cinsten zevk kuşları beni ortaya cömertçe sundukları güzelliklerini tatmam için karanlık bir sokağa çekme heyecanı ile fiyatlarını durmadan indirmektedirler. Hiçbiri benim mavi cam boncuklardan oluşan rahip yakama aldırış etmiyordu.

Kratas sonunda dostlarına veda edip sokağa çıkınca arkasına düştüm.

Yanına vardığımda, "Benden ne istiyorsun, tanrıların sevgilisi?" diye öfkeyle gürledi. "Altınımı mı, yoksa kızı mı?"

Rahiplerden çoğu eşcinselliği çok benimsemişlerdi.

"Altınını," dedim. "O ötekenden fazladır, Kratas." Kratas olduğu yerde çivilenmiş gibi durup kuşkuyla baktı.

"Adımı nereden biliyorsun?" Beni omuzlarımdan yakalayıp aydınlık bir kapı önüne çekti. Yüzümü dikkatle inceledikten sonra perukamı çekip çıkardı. "Seth'in basurları üzerine yemin ederim ki, Taita bu!"

"Adımı tüm dünyaya duyurmaya çalışmasan daha iyi olur," deyince hemen ciddileşti.

“Gel! Evime gidelim.”

Yalnız kaldığımızda iki bakraç bira doldurdu. “Yeteri kadar içmedin mi?” dedim.

“Bunu sabaha anlarız,” diyerek güldü. “Bana sert davranma, Taita. Son üç haftadır kızıl düzmecenin donanmasını kovalıyoruz. Senin o burun boynuzun müthiş başarılı. Kızıl düzmecenin yirmi gemisini parçalayıp haydutlarından iki yüzünün kellesini uçurduk. Bu iş insanı çok susatıyorsa da, o süre içinde ağzıma sudan başka bir şey girmedi. Bana birazcık birayı çok görme şimdi. Sen de benimle iç haydi.”

“Tanus nerede?” diye sordum.

“Tanus kayboldu,” dedi. Şaşkınlıkla baktım yüzüne.

“Kayboldu mu? Ne demek istiyorsun? Nehir seferinin başında o yok muydu?”

Kratas başını salladı. “Hayır. Gitti. Ortadan yok oldu. Teb'de aramadığımız ne sokak kaldı, ne de ev. İzine bile rastlayamadık. Taita, onun için gerçekten çok kaygılanıyorum, inan bana.”

“Onu en son ne zaman görmüştün?”

“Kralın düğününden iki gün sonra. Sen krallık filosuyla Elefantin adasına gittiğinde. O kalın kafasına söz geçiremedim.”

“Peki, o ne dedi?”

“Horus'un Soluğu'nu ve birliğin komutasını bana bıraktı.”

“Bunu yapamazdı ama.”

“Yapabilirdi. Firavun'un şahin mührünün verdiği yetkiyi kullandı.”

Başımı salladım. “Peki, sonra ne yaptı?”

“Söyledim ya. Ortadan yok oldu.”

Düşünmeye çalışarak biramı yudumladım, bu arada Kratas pencereye gidip dışarıya işedi. Yoldan geçen birinin, “Nereyi ıslattığına dikkat etsene, pis domuz,” diye bağırdığını duydum.

Kratas neşeyle eğilip istense adamın kafasını kırabileceğini bildirince adamın homurtuları hemen kesildi. Kratas bu küçük zaferine kıs kıs gülererek odaya döndü. "Sizden ayrıldığında durumu nasıldı?" diye sordum.

Kratas yine ciddileşti. "Hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Tanrılara ve Firavun'a lanetler yağdırıyordu. Lady Lostris'e bile küfür edip kralın fahişesi dedi."

Bunu duyunca irkildim. Ama böyle konuşanın benim Tanus'um olmadığını biliyordum. Bu umutsuz aşkın sesiydi.

Firavun'un tehdidini gerçekleştirip kendisini boğdurabileceğini ve buna hazır olduğunu söyledi. Onu avutacak hiçbir şey yapamadım.

"Hepsi bu kadar mı? Ne yapmak istediği konusunda bir imada bulunmadı mı? Kratas başını sallayıp bakracını yine doldurdu."

"Şahin mührüne ne oldu peki?"

"Bana bıraktı. Artık ona ihtiyacı olmadığını söyledi. Ben de Horus'un Soluğu'nda sakladım mührü."

Peki seninle konuştuğum öteki işleri yaptın mı?

Kratas suçlulukla baktı birasına. 'Yapmaya başlamıştım ama Tanus gittikten sonra bunun bir anlamı kalmadığını düşündüm. Üstelik o zamandan beri nehir boyunca işlerim vardı.'

Böyle güvenilir olmamak sana yakışmıyor, Kratas, dedim. "Hanımım Lostris sana güvenmişti. Sana tam olarak güvendiğini söyledi bana. Kratas bir kayadır dedi."

Kratas da hanımımın en ateşli hayranlarından biri olduğu için sözlerimin etkili olduğunu görüyordum.

Lanet olsun, Taita, ben sanki dizleri titreyen zayıf bir insanmışım gibi konuşuyorsun... Yanıt vermedim, ama sessizlik sözlerden daha huzur kaçınıcı olabilirdi. "Horus aşkına, Lady Lostris benden ne istiyor?"

Elefantın adasına gitmeden önce senden ne istediysem o da aynısını istiyor. Bira bakracını öfkeyle masaya vurdu.

Ben bir askerim. Askerlerimin yarısını alıp çılgın bir serüvene atılamam. Tanus şahin mührüne sahipken iş başkaydı...

Ama mühür Şimdi sende.

Yüzüme dik dik baktı. "Tanus'un izni olmadan onu kullanamam."

"Sen onun vekilisin. Mührü sana kullanman için verdi. Onunla ne yapabileceğini biliyorsun. Yap onu! Ben Tanus'u bulup geri getireceğim, ama sen de o zamana kadar hazır olmalısın. Önümüzde çok önemli ve kanlı işler var. Tanus'un sana ihtiyaı olacak. Onu bir daha dŐkrklıđına uğratma."

"Bu sözlerini sana tek tek yutturacağım," dedi.

Bu da bana verebileceğin en güzel yemek olacaktır. Kahraman ve namuslu insanlara bayılırım, öyle kolay idare edilirler ki...

Tanus'u nasıl bulacağımı bilemiyordum ama Kratas'ı sarhoşluğunu geçirmek için uyumaya bırakıp tekrar kente döndüm. Yine gidebileceği yerleri dolaşıp onu görebileceklere sorular sordum. Tanus hakkında soru sormakla nasıl bir tehlikeye girdiğimin farkındaydım ama bunu yapmak zorundaydım.

Nehir üzerinde şafak sökerken yorgun ve umutsuz bir halde Nil kıyısında durmuş, acaba atladığım bir yer var mı diye düşünceye dalmıştım. Bir ses duyunca başımı kaldırdım ve doğunun soluk altın ve bakır renkli göklerinde uçan bir Mısır kazı sürüsü gördüm. Hemen Tanus, Lady Lostris ve benim bataklıklarda kaz avladığımız o mutlu günler aklıma gelmişti.

Aptal! Başka nerede olacak ki, diye kızdım kendi kendime.

Bu sırada sokaklar iyice kalabalıklaşmıştı. Teb dünyanın en işlek kentidir, burada boş bir tek kişi bile bulamazsınız. Cam üflerler, altın ve gümüş işleri yaparlar, çanak çömlek pişirip saz örerler. Çok heyecanlı bir kenttir burası.

Tüccarlar ve çiftçiler ev kadınlarıyla zenginlerin kâhyalarına mallarını sunup bağıra çağıra pazarlık ederlerken aralarından süzölmeye başladım. Sokaklar baharat, meyve, sebze, balık ve bir kısmı iyice çürümüş olan et kokularıyla doluydu. Öküzler böğürüyor, keçiler meliyor ve pisliklerini açık kanallardan Nil Ana'ya akan insan pisliklerine katıyorlardı.

Yılın bu en sıcak mevsiminde yolum uzun olduğundan bir eşek almayı düşündüm. Ama sonunda biraz da ekonomi kaygısıyla bundan vazgeçtim. Ayrıca açık arazide böylesine pahalı bir hayvan mutlaka Örümceklerin dikkatini çekerdi.

Böyle bir kazanç için dini kaygılarını bile bir yana atabilirlerdi. Onun yerine birkaç avuç hurmayla bir somun ekmek, bunları taşımak için deri torba ve bir sukabağı dolusu su aldım. Sonra dar sokaklardan geçerek kentin ana kapısına doğru yola koyuldum.

Kapıya daha varmamıştım ki, ilerde bir karışıklık oldu, bir bölük saray muhafızının kargılarıyla kalabalık arasında kendilerine yol açarak bana doğru geldiklerini gördüm. Hemen arkalarında yarım düzine köle koşar adımlarla süslü bir tahtirevan taşıyorlardı. Hem tahtirevanı, hem de muhafız komutanını tanıdığım için çamur sıvalı duvarlardan birine yanaşıp bekledim.

Paniğe kapılmıştım. Rasfer'in dikkatsiz bir bakışını atlatıbilirdim, ama kılık değiştirmeme karşın efendim İntef'in beni hemen tanıyacağından hiç kuşkum yoktu. Yanımda memeleri iki zeytinyağı amforasına ve kıcı suaygırınıninkine benzeyen şişman bir yaşlı köle kadın duruyor hemen onun arkasına sığındım. Sonra perukamı kaşlarıma kadar indirip arasından baktım.

Tahtirevanın işlemeli perdeleri arasından Lord İntef'in Doğudan getirilmiş ve her biri en az beş altın yüzük eden saf ipek yastıklara yaslanmış olduğunu görebiliyordum.

Yeni traş olmuş, saçını bukle bukle yaptırmıştı. Saçlarının üstündeki balmumu kalıp sıcakta eriyip ensesine doğru süzülürken derisini serinletecekti. Yüzüklerle kaskatı kesilmiş ellerinden biri yanındaki bir köle oğlanın çıplak esmer bacağına dayalıydı.

Eski efendime bakarken duyduğum nefretin şiddeti beni şaşdırtmıştı. Onun elindeyken çektiğim o sayısız hakaretler ve aşağılanmalar birden başıma üşüşmüş gibiydi. Ama en son kötülüğü hepsini bastırarak şiddetteydi. Bana kobrayı göndererek hanımın canını tehlikeye atmıştı. Her şeyi bağışlayabilirdim belki, ama bunu asla bağışlayamayacaktım.

Lord İntef başını benden yana çevirdi ama göz göze gelmeden önümdeki dağ gibi kadının arkasında çömeldim.

Tahtirevan daracık sokakta uzaklaşırken tıpkı kobrayla karşılaştığımda olduğu gibi titrediğimi fark ettim.

Kutsal Horus, ne olur beni dinle, diye. fısıldadım. "Bu adam ölüp de efendisi Seth'in yanına gidene kadar bana güç ver." Sonra kent kapısına doğru yürüdüm.

Sular iyice yükselmiş, nehir boyundaki topraklar Nil'in verimli kucağına kavuşmuşlardı. Zamanın başından beri yaptığı gibi tarlalarımıza zengin bir toprak tabakası daha bırakıyordu. Sular çekilince bu parıltılı arazi yine Mısır'a özgü o yeşille coşacaktı. Nil armağanını bir daha sunana kadar zengin toprak ve güneş sayesinde üç kez ürün alınacaktı.

Su basmış tarlaların yükseltilmiş setleri yol olarak kullanılırdı. Ben de bunlardan birini izleyerek tepelerin ardındaki taşlık, yere kadar yürüdüm, oradan da güneye yöneldim. Yürürken arada sırada durup yol kenarındaki taşlardan birinin altını çevire çevire sonunda aradığımı buldum. Bundan sonra daha kararlı adımlarla yürüdüm.

Sağ tarafımdaki arazi örümceklerin tam da pusu kuracakları gibi yer olduğundan çevremi çok dikkatle kolluyordum. O kayalık yarlardan birinin önünden geçerken birden yakınımda bir ses duydum.

Yarın hemen üstünde on yaşlarında bir çoban çocuk oturuyordu. Yaşı küçük olabilirdi ama insanın ilk günahı kadar yaşlıydı yine de. Örümceklerin bu çocukları izci ve gözcü olarak kullandıklarını bilirdim. Bu tepeden tırnağa kir pas içinde olan ve sırtındaki kötü işlenmiş koyun postunun kokusu tâ bulduğum yere kadar gelen çocuk da tam bu iş için biçilmiş kaftandı. Bir karganıniki gibi parlak ve açgözlü bakışları elbisemi ve torbama değerlendirmekteydi.

Nereye gidiyorsun, babacığım? diyerek kamış flütünü daha yukarda gizlenmiş olan birine işaret olabilecek bir şekilde iki kere üfledi.

Çılgıncasına atan kalbimi yavaşlatmak için birkaç dakika daha geçmesi gerekecekti. Soluk soluğa bir sesle, "Seni küstah çocuk. Bundan sana ne?" dedim.

Oğlanın tutumu birden değişiverdi. "Açlıktan ölüyorum, iyi yürekli rahip, tek başına kalmış bir yetimim. O koca torbanda bana da bir ekmek kırıntın var mı?"

Bence çok besili görünüyorsun, dedim ama oğlan bir çırpıda aşağı atlayıp yanıma geldi. "Babacığım, şu torbana bir bakayım, n'olur," dedi. "Yoksula bir sadaka,lütfen."

"Pekâlâ, seni yumurcak. Torbamdan olgun bir hurma çıkardım. Oğlan hurmayı almak için uzandı, ama daha dokunamadan avucumu kapatıp açtım ve hurma birden mor bir akrebe dönüştü. Zehirli hayvan kuyruğunu tehdit edercesine başının üzerine kaldırıncaya oğlan bir çığlık atıp uzaklaştı yanımdan.

Ancak tepeye varınca durup seslendi. "Sen rahip değilsin. Sen çöl cinlerinden birisin. Sen insan değilsin, şeytansın."

Sonra kem göze karşı bir işaret yaptı, yere üç kere tükürdü ve tepeye doğru koşup gitti.

Akrebi yolda bir taşın altında bulmuş ve böyle bir olasılığa karşı hazırlıklı olmak için zehir kesesini kestikten sonra torbama atmıştım. Bana dudak okumasını öğreten yaşlı köle başka birkaç şey de öğretmişti ve bunlardan biri de elçabukluğuuydu.

Bir sonraki tepeye çıktığımda durup arkama baktım. Oğlan yanın da iki adam olduğu halde benden daha yüksek bir tepedeydi. Bana bakıyorlar ve çocuk elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatıyordu. Kendilerini gördüğümü fark edince hemen gerileyip gözden kayboldular. Şey. tan rahiple fazla ilişkileri olmasını istemiyorlardı herhalde.

Yemyeşil bataklığın başındaki kayalığa geldiğimde öğleden sonra olmuştu. Bu yüksek yerden bile kulübeyi seçmek olanaksızdı. Papirüs başakları arasındaydı ve damı da papirüs saplarından yapıldığından tam olarak gizlenmişti.

Kayadan kayaya atlayarak suyun kenarına varana kadar koştum. Nil'in küçük bir kolu olduğundan su taşkını önemli değildi.

O sırada bir adamın eşeğini yüklediğini gördüm. Bir an yüreğim hop etti, onu Tanus sanmıştım. Adam kamı burnunda kansını eşeğe bindirmeye çalışıyordu; yanlarında bir de dokuz on yaşlarında bir kız çocuğu vardı.

İskelede eski bir kayık buldum. İçi yarıya kadar su dolu olduğundan önce onu boşaltmakla uğraştım, sonra papirüsler arasındaki tünelden tek küreğin yardımıyla suya açıldım. Nil çekildiğinde kulübe kuru toprak üzerinde kalırsa da, şimdi üzerinde durduğu direklerin altı bir insanı boğacak derinlikte suyla kaplıydı.

Direklerden birine bağlı olan kayık benimkinden daha iyi durumdaydı. Onun yanına yaklaşıp sallanan merdivenden çıkarak eski av kulübemize baktım, içerde tek bir oda vardı ve damı örten sazların arasından güneş giriyordu, ancak bizim Yukarı Mısır'da hiç yağmur yağmadığı için bunun önemi yoktu.

Kulübe Tanus ile bulduğumuz günden beri bu kadar dağınık olmamıştı. Savaş alanı kalıntıları gibi çevreye elbiseler, silahlar ve kapkacak saçılmıştı. İçki kokusu, bayat yiyecek ve yıkanmamış vücut kokusunu bile bastırıyordu.

Yıkanmamış vücutlar uzak köşedeki aynı derecede pis bir şiltenin üzerindeydi. Yaşayıp

yaşamadıklarını anlamak için sessizce yanlarına yaklaştığım anda kadın inleyerek döndü. Gençti, dolgun çıplak vücudu ve iri memeleriyle oldukça çekiciydi, karnının altında bir yumak kıl vardı. Ama dinlenme anında bile yüzü sert ve adiydi. Tanus'un onu rıhtımda bulduğundan kuşku yoktu.

Tanus'un titiz bir insan olduğunu bilirdim, hele ayyaş asla değildi.

Duvar diplerindeki boş şarap testileriyle karşımdaki bu insan onun ne kadar düştüğünü gösteriyordu. Ona baktım ve neredeyse tanıyamayacaktım. Yüzü içkiden şişmiş ve lekelenmişti. Onu harem duvarları ötesinde gördüğüm günden beri traş olmadığı belliydi.

Kadın o anda uyandı. Beni görünce kedi gibi yerinden fırlayarak duvarda asılı hançere doğru uzandı. Ama ben silahı ondan önce yakalayıp sivri ucunu ona çevirdim.

“Git!” dedim hafif bir sesle.” Yoksa karnına daha önce hiç hissetmediğin bir şey sokarım.”

Kadın eşyalarını toplayıp aceleyle giyinirken zehir dolu bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Giyindikten sonra, "Bana para vermemiştin," dedi.

“Sen yeteri kadarını almışsındır nasıl olsa.” Hançerle kapıyı işaret ettim.

“Bana beş altın yüzük vaat etmişti,” diye söylendi.” “Yirmi gündür bakıyorum ona. Her şeyini yaptım, yemeğini pişirdim, sarhoş olduğunda kusmuğunu temizledim. Paramı isterim. Paramı verene kadar şuradan şuraya gitmem...”

Onu uzun kara saçlarımdan yakaladığım gibi kapıya sürükleyip kötü kayıklardan birine bindirdim. Kadın küreğe asılıp da benden iyice uzaklaşınca çevremizdeki kuşları bile kaçıran bir küfür salvosuna başladı.

Döndüğümde Tanus yerinden kıpırdamamıştı. Şarap testilerini kontrol edince çoğunun boş, ama bir ikisinin de dolu olduğunu gördüm. Bunları almak için herhalde kadını Karnak'a göndermiş olmalıydı. Mavi Timsah Tümenini bir mevsim sarhoş edecek kadar içki vardı içerde. Bu durumda olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bir süre ona baktıktan sonra bacaklarından tutup çektim, inlemelerine falan aldıriş etmeden doğruca suya attım.

Tanus başaşağı suya daldı. Su yüzüne çıkıp çırpınmasını bekledim. Hâlâ kendinde değildi.

Sonra yanına atladım, saçlarını yakaladığım gibi başını yine suya daldırdım. Bir an zayıfça karşı koymaya çalıştı. Sonra doğal içgüdüğü üstün geldi ve olanca gücüyle sudan çıkmak için çabaladı. O anda havaya kaldırılıp fırtınaya tutulmuş dal parçası gibi karaya doğru fırlatıldım.

Tanus soluk almaya çalışarak sudan çıkıp henüz görmediği düşmanına saldırdı. O darbelerden biri bir suaygırını olduğu yerde devirebilirdi. Hemen gerileyip onu uzaktan seyretmeye koyuldum.

Tanus öksürüp aksırarak merdivene gidip basamaklara tutundu. O kadar çok su yutmuştu ki, bir an korkmadım değil doğrusu. Tam yardımına gidecekken ağız ardına kadar açıldı ve bataklık suyuyla bozuk şarap fışkırdı. Çıkan miktara şaşmıştım.

Ben direklerden birine kadar yüzüp onun bir daha kusmasını bekledim. Sonra sesime elimden geldiğince horgörü katarak, "Hanımım Lostris seni böyle görse herhalde çok gururlanırdı," dedim.

Tanus gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı, beni gördü. "Taita! Beni boğacak olan sen miydin? Aptal, seni öldürebilirdim!"

Bu durumda ancak bir şarap testisine zarar verebilirsin sen. İğrenç bir haldesin! Merdivenden çıkıp kulübeye girdim ve ortalığı toplamaya koyuldum.

Tanus da bir süre beni izleyip utanmış bir halde kapı önüne oturdu. Onu görmezden gelerek işime devam ettim.

Sonunda konuşmak zorunda kaldı.

"Nasılsın, dostum? Seni özlemiştim. "

"Seni de özleyenler var. Biri Kratas. Birliğin nehrin aşağısında savaşmış. Bir kılıç daha olsaymış daha iyi olurmuş. Hanımım Lostris de her gün senden söz ediyor, seni hâlâ gerçek ve saf aşkıyla seviyor. Yatağından kovaladığım o orospuya ne derdi bilemiyorum ama."

Tanus inleyerek başını tuttu. Taita, hanımının adını ağızına alma. Onu hatırlamaya katlanamıyorum..."

Onun için bir testi daha aç ve pisliğinle kendine acıman arasında yuvarlan dur.

"Onu sonsuza dek kaybettim artık. Ne yapmamı beklerdin ki? "

"Senin inanmanı ve güçlü olmanı beklerdim, Lostris gibi. "

Acınacak bir bakışla baktı yüzüme. "Bana ondan söz et, Taita. Nasıl? Hâlâ beni düşünüyor mu?"

Başka bir şey düşündüğü yok ne yazık ki. Bir daha birleşeceğimiz günü bekliyor.

O asla olamaz. Onu kaybettim ve yaşamak istemiyorum.

Çok iyi, dedim. "Öyleyse burada daha fazla zaman kaybetmeye niyetim yok gideyim Hanımıma senin onun mesajını duymak istemediğini söylerim." Yanından geçip kayığa atladım.

"Dur, Taita! Geri dön!"

"Neden? Sen ölmek istiyorsun, öl öyleyse. Cesedini almaları için mummyacıları daha sonra gönderirim."

"Tamam, aptallık ediyorum," diyerek sırtıttı. "İçkiden kafam karıştı. Yalvarırım, dön geri. Bana Lostris'in mesajını söyle."

İstemiyormuş gibi davranıp geri döndüm. "Hanımım sana olan sevgisinin asla azalmadığını bildiriyor. O hâlâ senin kadının ve hep de öyle kalacak. Hanımım senin Firavun'un verdiği görevi kabul etmeni istiyor. Böylece sağ kalabilecek ve beş yıl sonunda sana dönmek için serbest olduğunda şerefli bir insan olarak onu bekleyebileceksin."

Tüm dikkati bana çevrilmişti artık. "Beş yıl mı?. Bu ne demek oluyor, Taita? Çektiğimiz acıların bir sonu olacak mı yani?" Firavun'a fal baktım. Beş yıl sonra ölecek. Tanus'un bana bakan yüzünde yüz ayrı ifadenin peş peşe dolaştığını gördüm. Yüzünü, yazdığım bu papirüs kadar kolaylıkla okurdum.

Aşkın için bu kadar bekleyebilecek misin? diye sordum. "Hanımım seni tüm sonsuzluk boyunca bekleyebileceğine yemin ediyor. Sen de onu birkaç yıl bekleyebilecek misin?"

Beni beklemeye yemin mi etti?

Tüm sonsuzluk boyunca." Birden ağlamaya başlayacağını sandım. Tanus gibi bir insanın ağlamasını görmeye dayanamayacağım için aceleyle söze devam ettim. "Falda gördüklerimi anlatmamı ister misin?"

Gözyaşlarını bastırarak," Evet," dedi. Karanlık basana kadar konuştuk sonra.

Ona hanımına söylediklerimi, bunca yıl ikisinden de sakladıklarımı anlattım. Babası Harrab Lordu Pianki'nin gizli düşmanı tarafından mahvedildiğini anlattığımda Tanus öylesine şiddetli bir öfkeye tutuldu ki, sefahatinin son izleri de zihninden silindi ve şafak söktüğünde yine eski Tanus oldu.

Ayağa fırlayarak kılıcını beline taktı. "Hemen Karnak'a gidiyoruz," dedi. "Kratas beni bekliyor. Babamın intikamını almak ve sevdiğimi bir kere daha görebilmek duygusu alev alev yanıyor kanımda."

Bataklıktan çıkınca Tanus öne geçti, ben de koşar adımlarla ardından yürüdüm. Güneş ufukta yükselince sırtından terler boşanmaya başlamıştı. O ekşi şarap vücudundan atılıyormuş gibiydi. Soluk soluğa kaldığını duymama karşın bir an bile dinlenmek için durmadı, adımlarını da yavaşlatmadı.

Onu seslenerek durduran ben oldum, omuz omza durup ileri baktık. Kuşlar dikkatimi çekmişti. Tâ uzaktan görmüştüm telaşlı uçuşlarını.

“Akbabalar,” diye soludu Tanus. "Kayalar arasında bir ölü var." Kılıcını çekti, daha dikkatle yürümeye başladık.

Önce adamı bulup akbabaları kovaladık. Bir gün önce yolda gördüğüm adamdı bu. Sırtüstü yattığı için yüz diye bir şeyi kalmamış, akbabalar etlerini kemiklerini çıkarana kadar yemişlerdi. Tanus'la adamı yüzüstü çevirince sırtında onu öldüren bıçak darbelerini gördük.

Ancak bir askerin olabileceği kadar bu görüntüye alışmış olan Tanus, "Her kim yaptıysa işi sağlama almış," dedi.

Az ileri gidince karısının üstünden de sinek bulutlarının kalktığını gördüm. Sineklerin çölün bu kavurucu sıcağında nereden çıktıklarını hiç anlayamamıştım. Gebe kadının ırzına geçilmişti; yeni doğmuş ölü bebeği bacaklarının arasındaydı.

Bir iki adım daha atınca haydutların küçük kızı bıraktıkları yere varmıştım. Onun da ırzına geçmişler, sonra boğazını kesip bırakmışlardı. Dudağıma konan bir sineği kovaladıktan sonra ağlamaya başladım.

Tanus, "Onları tanıyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

Dün yolda görmüştüm... Devam edemeyerek sustum. Derin bir soluk aldım. "Bir de eşekleri vardı. Örümcekler almış olmalılar."

Tanus sert bir yüzle dönüp kayalara baktı.

“Yürü!” diyerek koşmaya başladı sonra.

“Tanus!” diye seslendim. "Kratas bekliyor..." Ama beni dinlemeyince arkasından gitmekten başka çarem kalmamıştı.

Onu bir daha eşek izlerinin bittiği yerde yakaladım.

Bu zavallı aileye ben de senin kadar acıdım, dedim. "Ama saçmalık bu. Kratas bizi

bekliyor. Boşa harcayacak zamanımız yok."

Ama Tanus yüzüme bile bakmadan sözümü kesti. "O çocuk kaç yaşındaydı? Dokuzundan fazla değildi. Benim adaletin yerine getirilmesine zamanım hep vardır." Buz gibi yüz ifadesinden eski haline kavuştuğu belliydi. Tartışmanın bir yaran olmayacağını anlamıştım.

Bir gün önce gördüğüm küçük kızın hayali gözlerimin önünden gitmiyordu. İzleri bulup takip ettik. Artık birlikte hareket ettiğimizden daha da hızlı ilerliyorduk.

Sonunda haydutları uzaktan gördüğümüzde öğle olmuştu ve su torbalarımız boşalmak üzereydi. Beş kişiydiler, eşek de yanlarındaydı. Çölün derinliklerine kadar izlenmeyeceklerinden emin oldukları için dikkatsiz hareket ediyorlardı.

İzlerini silmek zahmetine bile katlanmamışlardı.

Tanus beni bir kayanın arkasına çekti, soluğumuzu toparlarken, Bir daire çizip önlerine çıkacağız, dedi. "Yüzlerini görmek istiyorum."

Çok geçmeden Örümcek çetesine görünmeden önlerine geçmiştik. Tanus bir asker becerisiyle pusu yerini gözüne kestirmişti bile.

Geldiklerini uzaktan duyduk. Onları beklerken hiç sorgusuz sualsiz Tanus'un peşinden gelmekle fazla sağduyulu davranmadığımı düşündüm. Örümcek çetesi görüldüğünde fazla aceleci davrandığımı hemen anlamıştım. Hepsi de katil suratlı insanlardı ve benimse sadece küçük mücevherli hançerim vardı.

Bizim pusuda yattığımız yere yaklaştıklarında reisleri olduğu anlaşılan uzun boylu, sakallı Bedevi birden durup adamlarından birine su torbasını eşeğin sırtından indirilmesini emretti. Önce kendi içip sonra adamlarına verdi.

Tanus, "Üzerlerindeki kan lekelerine bak," diye fısıldadı. "Lanata'mın yanımda olmasını isterdim doğrusu. Herifin göbeğinde bir delik açıp suyu bira fıçısından fışkırır gibi boşaltırdım karnından." Sonra elini koluma dayadı. "Ben hareket edene kadar sakın kımıldama, tamam mı? Senden kahramanlık istemiyorum." Bu çok mantıklı öneriye hiçbir itirazım olmayarak başımı salladım.

Örümcekler beklediğimiz yere doğru yürüdüler. Hepsi de tepeden tırnağa silahlıydılar. Bedevi önden yürüyordu. Kılıcı iki omzu arasına bağlı, kabzası elini attığında bulması için sol omzu üzerindeydi. Güneşten korunmak için harmaniyesinin yün başlığını gözlerinin üstüne kadar indirmişti. Önümüzden geçerken bizi göremedi.

Peşinden gelen iki kişiden biri eşeği yedeğine almış, onu izliyorlardı. Öteki ikisi de kadından aldıkları bir altın parçası için tartışarak eşeğin ardından yürümekteydiler. Arkadaki çiftin taşıdığı bronz başlıklı mızraklar dışında hepsinin kılıçları kınlarının içindeydi.

Tanus hepsinin geçmesini bekledikten sonra sessizce kalkıp en arkadaki iki adamın arkasına geçti. Bir leopar gibi çok rahat hareket ediyordu, göz açıp kapayıncaya kadar kılıcını sağdaki adamın boynuna sallamıştı.

Daha önce Tanus'un bir insan öldürdüğünü görmüş değildim. Bunun mesleği olduğunu ve yıllar boyunca bu kanlı ustalığını geliştirdiğini bilmeme karşın yine de şaşırıp kalmıştım. Kılıç darbesi iner inmez kurbanının başı omuzlarından düştü ve başsız vücut yere yıkılmadan önce bir adım bile attı. Darbe çizdiği yayın sonuna varınca Tanus yağ gibi kayarak yönünü değiştirdi. Aynı hareketi sürdürerek elinin tersiyle öteki adama da bir darbe indirdi, onun da başı yere yuvarlanırken boynundan havaya bir kan sütunu fışkırdı.

Kanın fışkırması ve iki başın yere düştüğünde çıkardığı tok ses öndeki üç örümceği uyarmıştı. Korkuyla geriye dönünce bir an şaşırıp kaldılar. Sonra vahşi bir çığlıkla kılıçlarını çekerek saf halinde Tanus'a saldırdılar. Tanus çekilecek yerde saldırısına devam ederek adamları birbirlerinden ayırdı. Birine indirdiği darbeye göğsünü yardı. Adam bağırarak geriledi. Ama Tanus onun işini bitiremeden diğer ikisi arkadan saldırmışlardı. Tanus onlara dönmek zorunda kaldı.

İkisini de kılıç menzili dışında tutmayı başarırken hafif yaralanmış olan üçüncüsü kendini toparlayıp arkasından saldırıya geçti.

Arkanda! diye bağırdım. Tanus aynı anda dönüp adamın kılıç darbesini kılıcıyla karşıladı. Ancak diğer ikisi yeniden üzerine saldırınca kendini savunmak için birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Kılıçtaki ustalığı insanın soluğunu kesecek derecedeydi. O kadar hızlı kılıç kullanıyordu ki, çevresinde bronzdan bir duvar örmüş gibiydi.

Tanus'un yorulmakta olduğunu fark ettim. Sıcakta vücudundan terler boşanıyordu, harcadığı güçle yüzü kasılmıştı. Bir zamanlar sonsuz olan gücü haftalar boyu süren ayyaşlık ve sefahatla erimiş gitmişti.

Sakallı Bedevinin bir sonraki saldırısıyla gerilemiş, sırtı benim çaresizce durduğum yerin karşı tarafındaki kayalardan birine yaslanmıştı. Arkası emniyete alınınca saldırganlardan üçü de şimdi önden gelmek zorundaydılar. Ama bunun Tanus'a fazla bir yararı olmayacaktı. Saldı acımasızdı. Bedevinin başında olduğu iki adam kuduz köpekler gibiydiler.

Tanus'un yorulan sağ kolu daha ağır hareket etmeye başlamıştı.

Tanus'un kafasını kestiği adamın mızrağı yerde yatıyordu. Onun gözlerimin önünde parça parça edilmesini istemiyorsam bir şeyler yapmam gerekirdi. Tüm cesaretimi toplayıp saklandığım yerden süzüldüm. Örümcekler öldürme heyecanıyla beni unutmuşlardı. Kimse görmeden mızrağı aldım. Elimdeki silahın o somut ağırlılığıyla kaybettiğim cesaretimi de bulmuştum artık.

Tanus'a saldıranlardan en tehlikelisi, bana en yakın olan Bedeviydi ve sırtı bana dönüktü. Mızrağı elimde sımsıkı tutarak ileri atıldım.

İnsan sırtının en hassas yeri böbrekleridir. Anatomi bilgimle hamlemi tam olarak yapabilirdim. Mızrağın ucu belkemiğinin bir parmak kenarından içeri girdi. Mızrağın geniş ucu büyük bir yarık açmış ve bir cerrah ustalılığıyla sağ böbreği delmişti. Bedevi kaskatı kesilip bir tapınak heykeli gibi dondu. Ben mızrağı Tanus'un öğrettiği gibi kıvrırırken de kılıcı elinden düştü ve ağzından öyle bir çığlık koptu ki, arkadaşlarının bir anlık şaşırması Tanus'a beklediği fırsatı verdi.

Tanus'un bundan sonraki darbesinde kılıç adamlardan birinin göğsüne girip omuzları arasından bir karış dışarı çıktı.

Kılıcını geri çekemeden diğerini dönüp kaçmaya başladı.

Tanus adamın ardından iki adım attıktan sonra soluk soluğa, "Ben tükendim," dedi. "Ardından koş, Taita, herifin kaçmasına izin verme."

Benden hızlı koşabilen çok az insan vardır. Tanus bunlardan biridir ama onun da formda olması gerekir. Bedevinin sırtına ayağımla basıp mızrağı çektikten sonra sonuncu Örümceğin ardından koşmaya başladım.

Herife iki yüz adım sonra yetiştim, o kadar yumuşak adımlarla koşuyordum ki, geldiğimi duymadı bile. Mızrağın ucuyla ayağının arkasındaki tendonu kesince yüzüstü yere yuvarlandı, kılıcı elinden uçtu gitti.

"Öldürme beni! Ben bir şey yapmadım! Ötekiler yaptı! Öldürme beni," diye yalvardı.

Herif karnını korumak için büzülürken mızrağı belkemiğine indirdim ve şanslı bir darbeyle iki omurgasının arasını buldum. Adam anında felç olmuştu. Yanından çekildim.

"Seni öldürmeyeceğim," dedim. "Ölüm senin gibiler için çoktur bile."

Dönüp Tanus'un yanına yürüdüm. Yaralı Örümcek arkamdan sürüklenmeye çalıştı, felçli bacakları balıkçıların çektiği bir çift ölü balık gibi arkasında sürünüyordu. Ama birden gücünü kaybetti ve yere yığıldı. Saat öğleyi geçmiş olduğu halde hava güneş batana kadar işini bitirecek kadar sıcaktı daha.

Tanus bana baktı. "Senin şimdiye kadar hiç farkına varmadığım vahşi bir tarafın varmış," diyerek başını salladı. "Beni çok şaşırttın."

Eşeğin sırtından su torbasını alıp bana uzatınca başımı salladım. "Önce sen iç, senin daha çok ihtiyacın var."

Suyu içerken zevkle gözlerini kapattı, sonra, "İsis'in tatlı soluğu adına haklısın," dedi. "Ben yaşlı bir kadına dönmüşüm. O küçük kılıç oyunu bile tüketti beni." Sonra çevresine bakıp memnun bir tavırla sırttı. "Ama Firavun'un işine fena başlamadık sayılır."

Hiç de iyi başlamadık, dedim. "En azından birini sağ bırakmalıydık ki, bizi Örümceklerin yuvasına götürsün. Ama bir daha aynı yanlışı yapmayacağız."

Haydutları orada bırakıp isteğim üzerine kurbanlarının cesetlerinin olduğu yere doğru yola çıktık.

Tanus, "Neden doğruca Kratas'ın kampına gideceğimiz yerde ölümlere bakmak için bu uzun yolu tepiyoruz?" diye sordu.

Kocanın cesedi gerek, dedim ama nedenini söylemedim. Cesede vardığımızda akbabalar kemiklerini biraz daha ortaya çıkarmışlardı.

Şu saçlara bak, dedim. "Sen böylesine gür ve açık renk saçlı birini tanıyor musun?" Tanus bir an şaşırdı, sonra parmaklarını kendi gür saçlarının arasına soktu.

Onu eşeğe yüklememe yardım et, dedim. "Kratas onu mumyalanması için Karnak'a götürür. İyi bir cenaze töreni yaptırır, mezar taşına senin adını yazarız. Yarın akşama kadar da bütün Teb halkı Harrab Lordu Tanus'un çölde öldüğünü ve kuşlar tarafından yendiğini öğrenir."

Ama Lostris duyarsa...

Ona bir mektup gönderirim. Dünyanın senin öldüğünü sanmasından elde edeceğimiz yarar, hanımımı korkutmakla vereceğimiz herhangi bir zarardan daha fazladır.

Kratas, Kızıldeniz'e uzanan ve Karnak'tan bir gün uzaklıkta olan kervan yolundaki ilk vahada kamp kurmuştu. Yanında istediğim gibi Mavi Timsah Tümeninin seçkin yüz adamı vardı. Tanus ile kampa gece varışında varmıştık. Çok zorlu yolculuktan bitkindik. Kamp ateşinin yanındaki hasırlara uzandık ve şafak sökene kadar uyuduk.

Tanus günün ilk ışıklarıyla kalkmış, adamlarının arasına karışmıştı. Subaylar onu kucaklıyorlar, askerler sevinç çığlıkları atıyorlar, o da her birini adıyla selamlarken gururla gülümsüyordu.

Tanus kahvaltıda Kratas'a çürümeye yüz tutmuş cesedi Karnak'a gömülmek üzere götürmesini ve ölüm haberinin tüm Teb'e yayılmasını emretti. Ben de ona hanımım için bir mesaj verdim. Bunu güvenli bir ulakla Elefantın adasına gönderecekti.

Kratas on kişilik bir grup seçti, eşeği ve cesedi alıp yola koyuldular.

Tanus arkasından, "Bizi ilerde bulursun," diye seslendi. "Olmazsa Gebel Nagara vahasında dayız. Seni orada bekleyeceğiz."

Sakın yayım Lanata'yı getirmeyi unutma."

Kratas gözden kaybolur kaybolmaz Tanus birliği topladı, denize doğru yola koyulduk. Nil kıyıları boyunca Kızıldeniz'e uzanan kervan yolu uzun ve epey zorluydu. Büyük bir kervanın yolculuğu genellikle yirmi gün sürerdi. Ancak Tanus bizi acele ettirdiğinden bu yolu dört günde aldık. Yolum başında üstün formda olmayan bir tek o ve ben vardık. Ancak Gebel Nagara'ya vardığımızda Tanus vücudundaki fazla yağları yakmış ve şarap testilerinin son zehrini de terleyerek atmıştı.

Bana gelince, ben ilk kez muhafız birliğiyle böyle hızlı bir yürüyüş yapmaktaydım. İlk birkaç gün çok susuzluk çektim, adalelerim kopacak gibi ağrıdı, ayaklarımda nasırlar çıktı. Ancak gururum geri kalmama izin vermiyordu, ayrıca bu vahşi yerde geri kalmak kesin ölüm demek olurdu. Birkaç gün sonra koşar adım ilerleyen savaşçılar arasında yerimi koruyabildiğimi görünce çok sevindim.

Kıyıya bir günlük yol kaldığında kervan yolundan ayrılıp yıllar önce dost olduğum bir Bedevinin bana gösterdiği eski ve artık kullanılmayan bir yola saparak güneye doğru yol almaya başladık. Gebel Nagara kuyuları bu eski yolun üzerindeydi, Bedeviler ve çöl soyguncuları dışında kimse tarafından kullanılmazdı.

Kuyulara vardığımızda yaşamımda hiç olmadığım kadar zayıf ve formdaydım. İçimde hissettiğim bu yeni enerji ve gücün yüzüme yansayıp güzelliğimin kat kat artmış olacağını tahmin ettiğimden bir aynamın olmayışına hayıflanıyordum doğrusu. Kendime hayranlıkla bakma fırsatını bulmak isterdim. Ancak bana hayran olanların sayısı da az değildi. Gece kamp ateşi çevresinde otururken yol arkadaşlarımdan kaçamak bakışlarını fark ediyordum. Ve toplumumuza yerleşen bu yeni cinsel serbestlik muhafızlar gibi seçkin bir birliğe de yayılmış olduğundan gizlice teklifler almaktaydım.

Geceleri hançerimi yanımdan ayırmadığımdan hasırımın ilk davetsiz konuğunu biraz dürtükleyince adamın çığlıkları diğerleri arasında büyük bir neşe kaynağı oldu. Ondan sonra da artık rahat ettim.

Kuyulara vardığımızda bile Tanus fazla dinlenmemize izin vermedi. Kratas'ı beklerken adamlarına sürekli silah eğitimi yaptırdı, okçuluk, güreş ve koşu yarışmaları düzenledi. Kratas'ın adamlarını seçerken verdiğim talimata sıkı sıkıya uymuş olması hoşuma gitmişti. Aralarında iriyarı bir tek kişi yoktu. Tanus'un dışında hepsi ufak tefek, canlı insanlardı ve kendileri için hazırladığım role uyuyorlardı.

Kratas iki gün sonra geldi. Karnak'a gittiğini ve Tanus'un orada kendisine verdiği işleri yaptığını düşününce bizden daha hızlı hareket ettiği anlaşılıyordu.

Yine de Tanus, "Neden geciktin?" diye sordu. "Yolda bir kadın mı buldun yoksa?"

"Taşıyacak iki ağır yüküm vardı," dedi Kratas. "Yayın ve şahin mührü. İkisinden de kurtulacağıma seviniyorum doğrusu."

Sonra yayla heykelciği Tanus'a verdi.

Tanus hemen Lanata'yla çöle çıktı. Ben de onunla gidip, bir geyik sürüsü bulmasına yardım ettim. Tanus on tanesini on okta yere devirdi. O gece keyifli bir yemek yerken planımın bundan sonraki aşamasını konuştuk.

Sabahleyin Kratas'ı askerlerin başında bırakıp Tanus'la ikimiz kıyıya doğru yola çıktık. Hedefimiz olan küçük balıkçı köyü yarım günlük yoldaydı, Öğleüzeri son çıktığımız tepeden altımızda parıltılı denizi gördük.

Köye girince Tanus hemen reisi çağırdı. Adam şahin mührünü görünce karşısındaki sanki Firavun'muş gibi yerlere kapanıp başını toprağa öyle sertçe vurmaya başladı ki, kendisine bir zarar vereceğinden korktum. Onu ayağa kaldırdım, reis bizi köyün en lüks yeri olan kendi pis kulübesine götürüp yer açmak için kalabalık ailesini kapı dışarı etti.

Ev sahibimizin çıkardığı balığı yiyip bir bardak şahane palmiye şarabını içtikten sonra Tanus'la göz kamaştırıcı beyazlıkta olan kumsala indik ve bir güzel yıkanıp temizlendik.

Ondan sonra balıkçı teknelerinden birine binip mercan kayalığının arasındaki geçide doğru yola çıktım. Planımın bundan sonrası için gereken eşyayı getirene kadar beni kumsalda bekleyecekti. Onun gittiğim yerde tanınmasını istemiyordum. Tanus'un şimdiki görevi, balıkçıların ya da ailelerinin köyden gizlice çıkıp Örümceklere köylerine şahin mührünü taşıyan altın saçlı bir efendinin geldiğini bildirmelerini önlemektir.

Yolumuz fazla uzun değildi, denize çıktığımızda dümenci teknenin burnunu kuzeye çevirdi, rüzgârı da arkamıza alarak akşam olmadan karşı kıyıda Safaga limanının taş binalarını gördük.

Safaga bin yıldır Doğudan yukarı Krallığa gelen ticaretin depoluğunu yapmıştır. Küçük teknemizin burnunda dururken bile kuzeyde Safaga ile dar denizin doğu kıyısındaki Arap limanları arasında gidip gelen çok daha büyük tekneleri seçebiliyordum.

Safaga'da kıyıya çıktığımda hava kararmış ve geldiğimi gören olmamıştı. Lord İntef'in işleri nedeniyle burayı sık sık ziyaret ettiğimden nereye gideceğimi biliyordum. Bu saatte sokaklar ıssızdı ama meyhaneler tıkabasa doluydu.

Doğruca tüccar Tiamat'ın evine gittim. Tiamat zengindi ve evi eski kentin en büyük binasıydı. Kapıda silahlı bir köle yolumu kesti.

Efendine bacağını kesilmekten kurtaran Karnak'lı tabibin geldiğini söyle, dedim. Çok geçmeden Tiamat topallayarak beni karşılamaya çıktı. Rahip kıyafetini görünce şaşırılmışsa da, kölesinin önünde ne bu konuda bir şey söyledi, ne de adımı ağzına aldı. Beni duvarlarla çevrili bahçesine sokup da yalnız kaldığımızı, "Gerçekten sen misin, Taita? Senin Elefantın adasında Örümcekler tarafından öldürüldüğünü duymuştum," dedi.

Tiamat orta yaşlı, kurnaz bir adamdı. Birkaç yıl önce bir sedyeye getirilmişti bana. Bir yolcu grubu kendisini yol kenarında bulmuştu. Kervanı Örümcekler tarafından yağmalanmış, o da ölü diye bir kenarda bırakılmıştı. Bacağını kurtarmayı başarmıştım ama hayatının sonuna kadar toparlayacaktı.

Kölelerine bana soğuk şerbetle incir ve ballı hurma getirmelerini emrettikten sonra, "Senin için ne yapabilirim?"

Hayatımı sana borçluyum. Sen iste, yeter. Evim evindir. Tüm varlığım senindir," dedi.

Kralın hizmetindeyim, diyerek cebimden şahin mührünü çıkarıp gösterdim.

Yüzü birden ciddileşti. "Firavun'un mührünü tanıyorum. Ama bunu bana göstermen gerekmezdi. Benden istediğini söyle. Seni reddetmem mümkün değil zaten."

Anlattıklarımı hiç konuşmadan dinledi, sözüm bitince kâhyasını çağırıp önümde emir verdi. Adamı göndermeden bana döndü. "Unuttuğun bir şey var mı? Başka bir şey ister miydin?"

Cömertliğinin sonu yok, dedim. "Bir şey daha var. Yazı aletlerimi özledim."

Tiamat kâhyaya döndü. "Paketlerden birine papirüs, fırça ve mürekkep şişesi de konsun."

Kâhya gittikten sonra gece yansına kadar oturup konuştuk. Tiamat Yukarı Krallığın en işlek ticaret merkezinde olduğundan imparatorluğun her yanından ve denizin ötesinden gelen haberleri duyardı. O birkaç saat içinde Elefantın adasındaki sarayda aylarca öğrendiklerimden daha çok şey öğrenmiştim.

Kervanlarına izin vermeleri için hâlâ Örümceklere para ödüyor müsün? diye sorduğumda omuzlarını silkti.

Bacağıma yaptıklarından sonra başka seçeneğim var mı? İstekleri her mevsim biraz daha artıyor. Kervan Safaga'dan çıkarken mal değerinin yansını ve Teb'de satıldıktan sonra da kârımın yarısını ödemek zorundayım. Çok geçmeden hepimizi yoksulluğa itecekler, kervan yollarında ot bitecek ve krallığın ticareti kuruyup sona erecek.

Bu ödemeleri nasıl yapıyorsun? Rakamı kim saptıyor ve parayı kim alıyor?

"Limanda casusları var. Boşalan her yükü izlerler ve Safaga'dan ayrılan her kervanın ne taşıdığını bilirler. Dağ geçidine bile gelmeden soyguncu reislerinden biri kervanı karşılayıp kararlaştırdıktan parayı ister."

Tiamat bir köleye meşalesiyle odama kadar yolumu aydınlatmasını söylediğinde saat gece yarısını geçmişti.

Yarın ben kalkmadan gitmiş olacaksın." Tiamat beni kucakladı. "Elveda, dostum. Sana borcumu henüz ödemiş sayılmam. İhtiyacın olduğunda beni yine aramaktan çekinme."

Aynı köle sabah beni uyandırdı ve karanlıkta kıyıya kadar geçirdi. Mercan kayalığının berisinde Tiamat'ın şileplerinden biri bekliyordu. Ben tekneye biner binmez kaptan demir aldı.

Öğle olmadan Tanus'un beni kumsalında beklediği küçük balıkçı köyünün önüne varmıştık.

Tanus benim yokluğumda altı eşek toplamayı becermişti, Tiamat'ın gemicilerinin yardımıyla Safaga'dan getirdiğimiz balyaları bu sefil yaratıklara yükledik. Kaptana biz dönene kadar beklemesini emrettikten sonra eşekleri önümüze katıp Gebel Nagara kuyularına doğru yola çıktık. Kratas'ın adamları sıcaktan, kum sineklerinden ve sıkıntıdan patlamış olmalıydılar ki, bizi kendilerinden uzak olduğumuz süreyle kıyaslanmayacak bir sevinçle karşıladılar. Tanus hepsinin sıraya dizilmelerini emretti. Sonra eşeklerin sırtında getirdiğimiz balyaları açmaya başladım. Balyaların birincisinden bir köle kız entarisi çıkardığımda hepsi kahkahayı bastılar. Ama arka arkaya yetmiş dokuz entari çıkarınca bu neşeleri şaşkınlığa dönüşüvermişti.

Kratas ve iki subayının yardımıyla her askerin önüne bir entari bıraktık. Tanus, "Soyunun ve önünüzdeki entariyi giyin!" emrini verdi. Askerler arasından kahkahalar ve itirazlar yükseldiyse de, Kratas ile subayları saflar önünde sert yüzlerle dolaşmaya başlayınca emri uyguladılar. Bizim hafif giyinen, göğüslerini ve bacaklarını açıkta bırakan kadınlarımızın tersine Asur kadınları yere kadar uzanan etekler giyerler, kollarını bileklerine kadar örterlerdi. Hatta sokağa çıkacakları zaman, herhalde erkeklerinin kıskançlıklarından olacak, yüzlerine bile peçe takarlardı.

Askerler birbirlerini bu garip giysiler içinde görmenin ilk şokunu atlattıktan sonra havaya girdiler. Çok geçmeden uzun etekli, peçeli seksen köle kızı salına salına yürüyor, birbirlerinin kışıklarını çimdikliyor ve Tanus ile subaylarına süzgün gözlerle bakıyorlardı.

Subaylar da ciddiyetlerini fazla koruyamadılar. Belki de ben kendi özel durumumdan dolayı kadın gibi giyinen erkekleri oldum olası iğrenç bulmuşumdur, ancak bu tikslenme duygumu paylaşan pek az erkek vardır; kıllı bir herifin etek giymesi onu seyredenleri kahkahadan kırar geçirir aslında.

Bu karışıklığın ve şamatanın ortasında Kratas'ın sadece ufak tefek ve zayıf askerleri seçmesinde ısrar ettiğim için kendimi bir daha kutladım. Şimdi bakınca kandırmacayı iyi başaracaklarına inanmıştım. Sıra kadınca davranmayı öğrenmelerine gelmişti.

Ertesi sabah garip kervanımız balıkçı köyünden geçip yük gemisinin beklediği kumsala indi. Kratas ile sekiz subayı kendilerine eşlik ediyordu. Bu kadar değerli bir parti mal için silahlı muhafızlar bulunmaması kuşku uyandırırđı. Paralı askerler gibi rastgele giyinmiş silahlı dokuz adam bu kuşkuları gidermeye yeterse de, büyük bir Örumcek çetesinin saldırını önlemezdi.

Kervanın başında yürüyen Tanus'un üzerinde Fırat nehri ötesindeki zengin tüccarların gösterişli elbiseleriyle boncuklu başlığı vardı. Sakalını da Asurlular gibi kıvırmıştım. Bu Asyalıların çoğunun tenleri Tanus kadar esmer olduğundan rolüne çok uygundu.

Ben de onun ardından yürüyordum. Kadın elbisesi giyme tiksintimi bir yana bırakarak bir Asurlu tüccar karısının uzun eteğini giymiş ve parlak mücevherlerini takıp yüzüme de peçe geçirmiştim. Safaga'ya döndüğümde tanınmamalıydım.

Yolculuk köle kızlarını ve subaylarını deniz tutmasıyla iyice renklendi. Hepsi de büyük nehrin sakin sularına alışkın olduğundan deniz tanrısına saygılarını sunmak için küpeşteye öylesine yaslanmışlardı ki, tekne yoluna yan yatmış olarak devam ediyordu.

Safaga'ya çıktığımızda epey heyecan yaratmıştık. Asurlu kızların aşk yatağındaki becerileri çok ünlüydü. Bazılarının bin yıllık bir mumya bile canlandırarak numaralar bildikleri söylenirdi. Bizi kıyıda seyredenlerin bu peçelerin ardındaki kadınların güzelliklerinden hiç kuşkuları yoktu. Kurnaz bir Asyalı tüccar Nil'deki köle pazarlarında iyi bir fiyat alacağından emin olmadan mallarını bu kadar uzaklara getirmezdi.

Safaga tüccarlarından biri hemen Tanus'a yaklaşp kızların tümünü orada satın alıp onu uzun bir çöl yolculuğundan kurtarmak istedi.

Göze aldığı yolculuktaki tehlikeleri biliyor musun? dedi tüccar. "Nil'e varmadan önce öyle bir para ödemek zorunda kalacaksın ki, sonunda beş para kâr elde edemeyeceksin."

Benden kim para isteyecek? diye sordu Tanus. "Ben sadece borcum olanı öderim."

Yolu koruyan insanlar vardır, diye tüccar uyardı. "İstediklerini ödeşen bile sana bir zarar vermeden yola devam etmene izin vereceklerini hiç sanmam. Hele yanında böyle mallar varken. Nil boyundaki akbabalar inatçı tüccarların leşlerini yemekten şişmanladıkları için uçamaz hale geldiler. İyi bir kârla bana satarsan..."

Benim silahlı adamlarım var, diyen Tanus, Kratas ile adamlarını gösterdi. "Onlar soyguncuların icabına bakacak güçtedirler." Konuşmayı dinleyenler birbirlerini dürtükleyip

güldüler.

Tüccar omuzlarını silkti. "Nasıl istersen, kahraman dostum. Çölden bir daha geçtiğimde yol kenarında iskeletini arayacağım. Seni o kızıl sakalından tanırım nasıl olsa."

Tiamat söz verdiği gibi kırk eşek hazırlamıştı. Bunlardan yirmisi su kırbalarını taşıyacaklar, yirmisinde de gemiden indirdiğimiz balyalar bulunacaktı.

O gece Safaga'yı görebildiğimiz bir yerde kamp kurduk. İlk dağ geçidine kadar bir saldın beklemememe karşın Örümceklerin casuslarının bizi gözlediklerinden emindim. Hava daha kararmadan köle kızların kadınlar gibi davranmalarını, yüzlerini ve vücutlarını örtülü tutmaların ve tabiatın gereğini yerine getirmek için yakındaki tepe eteklerine gittiklerinde ayakta işemeyip çömelmelerini iyice tembih ettim.

Tanus karanlık bastıktan sonra eşeklerin sırtındaki balyaların açılmasını ve içlerindeki silahların köle kızlara dağıtılmasını emretti. Kızlardan her biri yayını ve kılıcını hasırının altına yerleştirdikten sonra uyudu.

Tanus kampın çevresine çifte nöbetçi dikmişti. Onları da kontrol ettikten sonra ikimiz birlikte Safaga'ya döndük. Tiamat gelişimizi bekliyordu ve sofrayı hazırlamıştı. Tanus'la tanışacağı için heyecanlı olduğunu görüyordum.

Ününüz sizden önce buraya geldi, Lord Harrab. Babanızı tanırdım. Esaslı bir insandı, diye karşıladı Tanus'u. "Bir hafta önce çölde öldüğünüzü ve cesedinizin şu anda kırk günlük mumyalanma süreci içinde olduğunu duymuş olmama karşın, mütevazı evime hoşgeldiniz."

Yemeğimizi yerken Tanus ondan Örümcekler hakkında bütün bildiklerini anlatmasını istedi. Tiamat da tüm açıklığıyla bildiklerini anlattı.

Sonunda Tanus bana bakınca başımı salladım. Tanus, Tiamat'a döndü. "Bize çok dostça davrandınız, ama biz size karşı aynı dürüstlüğü göstermedik. Ancak bu girişimimizi kimsenin haber almaması için buna mecburduk. Şimdi size asıl amacımızın örümcekleri yok etmek ve reislerini Firavun'un adaletine teslim etmek olduğunu bildirmek isterim."

Tiamat gülümseyerek sakalını sıvazladı. "Buna hiç şaşmadım, çünkü Firavun'un size Osiris bayramında verdiği görevi duymuştum. Başarınız için tanrılara kurban keseceğim."

"Başarmak için yine yardımınıza ihtiyacım olacak," dedi Tanus.

"İstemeniz yeterlidir."

“Örümceklerin kervanımızdan haberdar olduklarını tahmin ediyor musunuz?”

“Tüm Safaga sizi konuşuyor. Bu mevsim gelen en zengin yük sizinki oldu. Seksen güzel köle kızın her biri Karnak'ta en az bin altın yüzük edecektir.” Tiamat kendi şakasına kıs kıs güldü. "Örümceklerin sizden haberdar olduklarından emin olabilirsiniz. Limandaki kalabalık arasında casuslarından en az üçünü gördüm. Birinci geçide varmadan onlarla karşılaşacaksınız."

Giderken ev sahibimiz bizi kapıya kadar geçirdi. Tanrılar size her işinizde yardımcı olsun," dedi. "Uygarlığımızı tehdit eden ve bizleri barbarlık çağına geri götürecek olan bu korkunç felaketi ortadan kaldırabilerseniz, sadece Firavun değil, tüm krallık halkı size minnettar olacaktır."

Ertesi sabah yola çıktığımızda hava serin ve karanlıktı. Omzuna Lanata'yı atmış olan Tanus başta yürüyor, ben bütün kadın zarafet ve güzelliğimle onu hemen arkasından izliyordum.

Arkamızda eşekler tek sıra halinde geliyorlar, kızlar da onların iki yanında ikili saf olarak yürüyorlardı. Silahları hayvanların sırtlarındaki yüklerin içindeydi. Kılıçlarının kabzalarını yakalamak için ellerini uzatmaları yeterdi.

Kratas adamlarını altı kişilik üç mangaya ayırmıştı. Başlarında Astes, Remrem ve kendisi vardı. Astes ile Remrem ünlü savaşçılardı ve çok daha yüksek rütbelerde olmaları gerekirdi. Ancak ikisi de Tanus'la birlikte kalmak için sayısız kere terfilerini reddetmişlerdi. Tanus emrindekilerde böylesine bir sadakat uyandırırды işte. Onun ne şanlı bir firavun olacağını düşünmekten kendimi yine alamadım.

Mangalar yürüyüş kolunun yanında yürüyorlardı. Tepelerden bizi gözetleyen casuslar onların kölelerin kaçmasına engel olmak için orada olduklarını sanacaklardı. Oysa işleri kölelerin asker adımına geçip müstehcen şarkılarından birine başlamalarını önlemektir.

Sıcak bastırılmış, ilerdeki kayalar titreşmeye başlamışlardı bile. Tanus bana dönüp, "Az sonra dinlenme emri vereceğim," dedi. "Herkes bir bardak su..."

"Kocacığım," diye sözünü kestim. "Arkadaşların geldi. İleri bak!"

Tanus dönerken içgüdüsel bir hareketle elini yayına götürdü.

O sırada tepelerin eteklerine varmıştık. Her iki yanımızda dimdik yamaçlar yükseliyordu. Önümüzdeki yolda üç adam vardı. Liderleri olan uzun boylu, kötü bakışlı, çöl. yolcuları gibi uzun harmaniyeliydi, ama başı açıktı. Esmerdi ve yüzü çiçekten delik deşikti. Kurbanının gözbebeğinden içeri giren kör solucan yüzünden sağ gözünün yalnızca akı kalmıştı.

'Tek gözlüyü biliyorum," diye fısıldadım. "Adı Şufti. Örumceklerin en belalı reislerindedir. Ona dikkat et. Onun yanında aslan bile evcil kalır."

Tanus beni duyduğunu belli etmeden silahı olmadığını göstermek için sağ elini kaldırarak neşeyle, "Günlerin yasemin koksun, yolcu, ve yolun sona erdiğinde sevgili karın seni kapının eşliğinde karşılasın," dedi.

Kurak kumları geçerken kırbaların su dolu olsun, yüzünü serin rüzgârlar okşasın, diye Şufti sırtarak yanıt verdi.

Çok iyisiniz, soylu efendim, diye Tanus teşekkür etti. "Size bir yemek vermek ve kampımın konukseverliğini sunmak isterdim, ama ne yazık ki, yolumuz çok uzun ve geçip gitmek zorundayız."

Hele biraz dur, ey Asurlu. Şufti yolu kesecek şekilde öne çıktı. "Nil'e güvenlik içinde varman için sana ihtiyacın olan bir şey vereceğim." Elindeki küçük bir şeyi uzattı.

Bir muska, ha! Yoksa siz bir sihirbaz mısınız? Nedir o verdiğiniz?

Bir tüy. Şufti hâlâ gülüyordu. "Bir örümcek kuşu tüyü."

Tanus bir çocukla konuşuyormuş gibi gülümsedi. "Peki bakalım, ver tüyü de yolumuza devam edelim."

"Bir armağana karşılık bir armağan. Sen de bunun karşılığında bana bir şey vermelisin. Örneğin, kölelerinden yirmisini. Mısır'dan dönüşünde seni yine ben karşılayacağım, o zaman da öteki altmışın satışından elde ettiğin kârın yarısını vereceksin."

Bir tek tüye karşılık mı? Bu pek akıllıca bir alışveriş olmadı sanırım.

Bu sıradan bir tüy değildir. Bu bir örümcek kuşu tüyüdür. Sen o kuşu duymamış olacak kadar cahil misin yoksa?

Ver bakayım şu tılsımlı tüye. Tanus sağ elini ileri doğru uzatarak yürürken Şufti de ona yaklaştı. Kratas, Remrem ve Astes de sanki tüyü incelemek isterlermiş gibi merakla o yana yürüdüler.

Tanus tüyü alacağı yerde Şufti'nin bileğini kaptığı gibi kolunu geriye büktü. Şufti bağırarak dizüstü çökerken Kratas ile adamları da ileri fırlayıp diğer iki haydudu yakaladı ve silahlarını ellerinden alıp Tanus'un yanına getirdiler.

Demek siz iki kuş, Asurlu Kaarik'i tehditlerinizle korkutacağınızı sandınız, ha? Evet, benim tüycü dostum, Örümceklerden söz edildiğini duydum. Onların kargalardan bile gürültücü, korkak küçük kuşlar olduğunu biliyorum.

Şufti'nin kolunu bir daha bükünce haydut bağırarak yüzüstü yere devrildi. "Evet, Örümcek Kuşlarından söz edildiğini duydum, ama sen müthiş Kaarik'in adını duydun mu, ha?" Tanus'un başını eğmesiyle Kratas ile adamları üç haydudu çırılçıplak soyup kollarını bacaklarını yana açarak yere yatırdılar.

Adımı iyice hatırlamanızı ve bir daha duyduğunuzda uslu örümcek kuşları gibi oradan hemen uçup gitmenizi istiyorum," dedi Tanus. Kratas, Rasfer'inki kadar ünlü olan erkek suaygırı derisinden yapılmış kırıbanı salladı. Tanus elini uzattı, Kratas istemeye istemeye kırbacı verdi.

"O kadar da üzölmene gerek yok, esirci," dedi Tanus. "Sana da sıra gelecek. Ama tencereye her zaman kaşığını ilk daldıran Asurlu Kaarik olmalıdır."

Tanus sallayınca kırbaçtan havada uçan bir kazın kanadı gibi ısıık çıktı. Şufti yattığı yerde kıvrılarak, "Sen çıldırmışsın, Asurlu öküz!" diye bağırdı. "Benim Örümcek çetesinin reisi olduğumu bilmiyor musun? Bana bunu yapamazsın..."

Tanus kırbacı kaldırdı ve olanca gücüyle indirdi. Şufti'nin sırtında parmağım kalınlığında kızıl bir çizgi belirdi. Darbe o kadar şiddetliydi ki, haydudun gövdesi birden kasıldı, ciğerlerinden hava boşalınca sesini bile çıkaramadı. Tanus ikinci darbeyi diğerinin hemen yanına indirdi. Şufti bu kez öküz gibi böğürdü. Tanus adamın çırpınmalarına hiç aldırmadan sanki kilim dokuyormuş gibi çizgileri yan yana dizmeye devam etti.

İşini bitirdiğinde adamın sırtı, bacakları ve kalçaları kızıl çizgilerle örtölmüşü. Bir damla kan bile çıkmamıştı, ancak Şufti ne yerinden kıpırdayabiliyor, ne de artık çırpınıyordu. Yüzü toprağa yapışmıştı, aldığı her solukta yerden küçük toz bulutları yükseliyordu. Remrem ile Kratas bıraktıklarında doğrulmak için kıpırdamadı bile.

Tanus kırbacı Kratas'a verdi. "Sıra sende esir tüccarı. Bakalım sen neler yapacaksın."

Kratas'ın darbeleri de Tanus'un kiler kadar güçlüydü, ama onun inceliğinden eser yoktu. Haydudun sırtı çok geçmeden çatlak bir şarap testisine dönmüşü.

Kratas sonunda kırbacı Astes'e uzatarak üçüncü haydudu işaret etti. "Sen de şuna unutamayacağı bir ders ver bakalım."

Astes işini bitirdiğinde onunki çılgın bir kasabın kestiğı bir öküzün kanlar içindeki et yığınınından fark sızdı. Tanus kervanın kızıl kayalar arasındaki geçide doğru yola devam etmesini işaret ederken bir süre yerde kıpırtısız yatan üç adamın yanında durduk.

Şufti sonunda inleyerek başını kaldırdı. Tanus, "Dostum, bizim artık gitmemiz gerek," dedi hayduda. "Yüzümü unutma ve bir daha gördüğünde daha dikkatli davran." Sonra yerde düşmüş olan örümcek kuşu tüyünü alıp başlığının kenarına taktı. "Armağanın için teşekkürler. Gecelerinin güzel kadınların koynunda geçmesini dilerim." Sonra Asurlular gibi

elini kalbine ve dudaklarına götürerek veda etti. Ben de ardından yürüdüm.

Tepenin üstüne varınca arkama baktım. Üç haydut birbirlerine dayanarak kalkmaya çalışıyorlardı. O kadar uzaktan bile Şufti'nin yüzündeki nefret ifadesini görüyordum.

Eh, Nil'in bu yanındaki bütün Örümceklerin geçidin öte yanına ayak bastığımızda bizi beklemelerini garanti ettiniz, dedim Kratas'la adamlarına. Onlara bir gemi dolusu güzel kızlar vaat etmiş olsaydım bu kadar sevinmezlerdi.

Tepeden denizin serin maviliğine son kez baktıktan sonra Nil'le aramızdaki o kızgın çöle indik.

Attığımız her adımda sıcaklık düşmanımız gibi üzerimize saldırıyordu. Güçlkle soluk almaya çalışırken ağızımızdan ve burnumuzdan içeri ateş doluyormuş gibiydi. Derimiz kuruyor, dudaklarımız olgun incirler gibi çatlıyordu. Ayaklarımızın altındaki taşlar çömlükçi fırınından yeni çıkmış gibi sıcaktı ve sandallarımızın deri tabanlarına karşın ayaklarımızın altını kavuruyordu. Günün en sıcak saatlerinde yürümek olanaksız olduğundan Tiamat'ın verdiği ince bez çadırlar altına sığınıp bekledik.

Güneş ufukta alçalmaya başlayınca yine yola devam ettik. Çevremizdeki çöl ne olduğu belirsiz bir kötülükle dolu gibiydi; Mavi Timsah Tümeninin neşesi bile durulmuştu artık.

Sonunda gece çökünce gökyüzünde öylesine parlak yıldızlar belirmiş, çöl öyle aydınlanmıştı ki, ben kervanın önünde yürürken aramızda iki yüz adım olmasına karşın en arkadan gelen Kratas'ı bile seçebiliyordum. Yarım gece yürüdükten sonra Tanus dinlenme emri verdi. Sonra şafak sökmeden hepimizi kaldırdı ve sıcaktan bitkin düşene kadar yine yürüdük.

O gün öğleüzeri dinlenirken Kratas, "Umarım bu kuşlar cesaretlerini toplarlar ve çok geçmeden ortaya çıkarlar," diye söylenmeye başlamıştı. Hepsi deneyimli savaşçılardı, güçlklere ve rahatsızlıkla alışkındılar, ama sınırlar artık iyice gerilmişti. İyi arkadaşlar hiç neden yokken birbirleriyle çatışmaya, su payları için söylenmeye başlamışlardı.

Şufti kurnaz köpeğin biridir, dedim Tanus'a. "Adamlarını toplayıp bizim kendisine gelmemizi bekleyecektir.

Yorulmamızı, yorgunluktan dikkatimizin dağılmasını bekleyecek, sonra saldıracaktır."

Beşinci gün ilerimizdeki tepelerin eski mezarların bulunduğu mağaralarla dolu olduğunu görünce Gallala vahasına yaklaştığımızı anladım. Yüzyılla1" önce vahada epey canlı bir kent varmış, ama sonra bir deprem olunca su kuyuları zarar görmüş, su damla damla akar

olmuş. Sonunda kent ölüp gitmiş. Şimdi çatısız duvarlar sessizlik içindeydi ve bir zamanlar zengin tüccarların haremleriyle keyif sürdükleri avlularda kertenkeleler güneşleniyordu.

İlk işimiz su kırıbalarımızı doldurmak oldu. Adamlar bu işle uğraşırken Tanus'la ben kent yıkıntılarını dolaştık. İssiz ve insana hüznü veren bir yerdi. Tam ortasında Gallala koruyucu tanrısına adanmış yıkık bir tapınak vardı. Tapınağının tek girişi batı ucunda yıkılmış bir kapıydı.

Tanus çevresine asker gözüyle bakarak, "Burası çok güzel işte," dedi. Ne demek istediğini sorunca gülererek başını salladı. "İşin o yanını bana bırak, dostum. Savaşmak benim isimdir."

Tapınağın ortasında dururken yerdeki ayak izlerini gördüm. "Onlar da kuyudan su içmeye gelmişler," dedim.

O gece eski tapınakta kuru eşek gübresiyle yakılan ateşin etrafında otururken çevre tepelerde maymunların seslerini duyduk. Sesler tepeden tepeye yankı verirken Tanus'a bakıp başımı salladım. "Arkadaşın Şufti geldi işte. Gözcüleri şu anda tepelerden bizi seyrediyorlar. Maymunları onlar ürkütmüş olmalı."

Umarım haklısındır. Adamlarım isyan edecek raddeye geldiler. Bu fikrin senden çıktığını biliyorlar, onları yatıştırmak için kelleni ya da kılıcını vermek zorunda kalabilirim. † Düşmanın yaklaştığı duyulunca kampa yeni bir hava çökmüştü. Asık yüzlerde neşeli gülümsemeler vardı şimdi, askerlerin hepsi yattıkları hasırların altında duran kılıçlarını okşadılar. Ancak hepsi çok deneyimli insanlar olduklarından tepelerdeki gözcüleri uyarmamak için normal kervan yaşamını sürdürdüler. Sonunda hasırlarımıza uzandık, ateşlerimiz söndü, ama hiçbirimiz uyumadık. Adamların karanlıkta öksürdüklerini, huzursuzca kıpırdandıklarını duyuyordum.

Şafaktan hemen önce Tanus nöbetçileri son kez denetleyip gecenin soğuyan ateşi yanındaki yerine dönerken yanımda duraklayıp, "Sen ve dostun maymunlar birbirinize layıksınız," dedi. "Hepiniz gölgelere havlarsınız."

Örümcekler burada. Kokularını alıyorum. Tepeler onlarla dolu.

Sen sadece kahvaltı kokusu alıyorsun. Obur olduğumun ima edilmesinden hoşlanmadığımı iyi bilirdi. Böyle bayağı bir şakaya yanıt vermektense kalkıp işemek için en yakın taş yığının arkasına gittim.

Orada çömelmiş dururken bir maymun sesi duydum yine, başımı çevirince sanki dikkatsiz

biri hava aydınlanmadan yerini almak için koşuştururken kılıcını ya da kalkanını bir taşa çarpmış gibi bir gürültü daha duydum.

Kendi kendime gülümsedim; yaşamımda Tanus'a ettiği lafları yedirmekten daha zevkli şey yoktur. Hasırıma dönerken, Hazır ol, buradalar, deyip haberi ağızdan ağıza herkese ilettim.

Başımın üstünde yıldızlar solmaya başlarken şafak da ceylan sürüsünü izleyen bir dişi aslan kadar sessiz yaklaşıyordu.

Birden tapınağın batı duvarındaki nöbetçinin kuş gibi ses çıkardığını duydum. Ardından Kratas ile subaylarının fısıltıları duyuldu. "Maviler hazır olun! Emirleri unutmayın. Yerinizden kalkmak yok." Bunun üzerine hasırlarda yatan adamlar kıpırdamadılar bile.

Ben de yerimden kalkmadan ve şalımını yüzümden çekmeden başımı hafifçe çevirip tapınak duvarlarından daha yüksek olan tepelere baktım. Granit tepelerin köpekbalığı dişini andıran sivrilikleri hafifçe değişir gibiydi. Gördüğüm şeyden emin olmak için gözlerimi kırıştırdım. Başımı ağır ağır çevirince her baktığım yönde aynı şeyi gördüm. Çevremiz tümüyle silahlı gölgelerle doluydu. Arada kaçabilecek bir tek delik bile kalmamıştı. Şufti'nin neden karşılık vermekte bu kadar geç kaldığını işte o zaman anladım. Böylesine bir soyguncu ordusunu ancak bu kadar sürede toplayabilmişti.

Saymak olanaksızdı ama en az bin kişi olmalıydılar. Ona bir olduğumuzu fark edince birden cesaretimin kırıldığını hissettim. Bir Maviler Bölüğü için bile çoktu bu oran.

Örümcekler çevrelerindeki kayalar kadar kıpırtısız duruyorlardı. Doğrusu bu disiplinleri de beni ürkütmedi değil.

Onların karmakarışık bir halde saldırmalarını bekliyordum, oysa onlar eğitilmiş savaşçılar gibi davranıyorlardı. Bu kıpırtısızlıkları bağırp çağırıp silah sallamalarından çok daha ürkütücüydü.

Işık arttıkça daha iyi görebiliyorduk. Güneşin ilk ışınları çıplak kılıçlarından ve kalkanlarından yansıyıp gözlerimizi kamaştırıyordu. Hepsinin başları siyah yünden şallarla sarılıydı ve sadece, arkamızda bıraktığımız denizlerin insanı dehşete düşüren vahşi mavi köpekbalıklarınıninki kadar kötü bakışlı gözleri görülüyordu.

Sessizlikten sinirlerim patlayacak duruma geldiğinde şafak sessizliğini yırtan bir ses tepelerde yankılandı. "Kaarik!

Uyandın mı?"

Yüzünü örten şala karşın Şufti'yi tanımıştı. Tepenin yolun geçtiği tarafındaydı. "Kaarik!" diye bir daha seslendi. "Bana borcunu ödeme zamanın geldi, ama bu kez fiyat yükseldi. Artık her şeyi istiyorum. Hepsini!" Adam şalı çıkarıp attı.

"Sahip olduğun her şeyle aptal ve küstah kafanı istiyorum şimdi!"

Tanus hasırından kalkıp üzerindeki koyun postu örtüyü bir yana fırlattı. "O zaman gelip alman gerek," diyerek kılıcını çekti.

Şufti sağ kolunu kaldırdı; kör gözü güneşi gümüş bir sikke gibi yansıtıyordu. Sonra kolunu indirdi.

İşareti üzerine tepelerin üstündeki adamları bağırarak silahlarını kaldırıp salladılar, sonra sürü halinde daracık Gallala vadisine akmaya başladılar. Tanus eski sakinlerinin müzik ve sarhoşluk tanrısı cüce Bes'e diktikleri heykelin bulunduğu tapınak avlusuna koştu. Sunağa atlayıp büyük yayı Lanata'yı gerdi. Oku da yerine takıp Örumcek sürüsünün gireceği büyük kapıya döndü.

Sunağın altında Kratas da Adamlarını saf halinde dizmiş, onlar da yaylarını gererek kapının karşısında yerlerini almışlardı. Sunağın çevresinde o kadar azdılar ki, boğazıma bir şey düğümlemlenip kalmıştı onlara bakarken. Öyle korkusuz ve kahramandılar ki. O anda onlara bir bir şiir yazmaya karar verdim, ancak .daha ilk dizeyi bulamadan soyguncu çetesi çığlıklar kopararak yıkık kapı önünde belirdiler.

Açıklıktan içeri ancak beş adam girebilirdi ve Tanus kapıdan sadece kırk adım gerideydi. İlk okunu fırlattı. O bir tek ok üç kişiyi devirdi. Birinci adamın göğsünden girdi ve adam sanki bir papirüs yaprağıymış gibi sırtından çıkıp arkasındakinin boğazına saplandı. Ok hızını kaybettiği için ensesinden tam çıkmadı ama çıkan ucu hemen arkasındakinin gözünde girdi. İki haydut birbirlerine bağlıymış gibi çırpınırlarken yolu tıkadılar. Ok ucunda adamın gözü olduğu halde kafasının arkasından Çıktı. İki adam devrildiler ve diğerleri onların üzerine basarak içeri üşüştüler.

Sunağın çevresindeki bir avuç insan durmadan ok yağdırıyor, girenler önlerinde düşenlere basarak koşmaya çalışıyorlardı.

Ama bu fazla uzun süremezdi, arkadan gelenler çok kalabalıktı Taşan Nil'in setleri yıkması gibi açıklığı zorladılar ve kalabalık bir grup sunağın çevresini sardı.

Artık ok atamayacak kadar yaklaştıkları için Tanus ile adamları yaylarını yere fırlatıp kılıçlarını çektiler. Sunağın çevresinde dışa dönük bir halka oluşturmuşlardı. Örümcekler nereden gelirlerse gelsinler karşılarında muhafızların öldürücü darbelerini buluyorlardı. Ama onlar da korkak insanlar olmadıklarından sunağın dışında birkaç sıra oluşturmuşlardı, önde biri düşünce hemen ardından biri onun yerini alıyordu.

Tam o anda Şufti'nin kapıda durduğunu gördüm. Ağzından köpükler saçarak adamlarına emirler yağdırıyordu.

Asurluyu canlı isterim. Onu kendi elimle yavaş yavaş öldüreceğim.

Haydutlar hâlâ hasırları üzerinde büzülmüş duran ve çığlıklar atan kadınlara bakmıyorlardı bile. Ben de onlarla birlikte bağırdım ama avlunun ortasındaki savaştan da hiç hoşlanmıyordum. Bu arada daracık yere binden fazla insan dolmuştu. Toz dumandan öksüre öksüre bir duvar dibine sığındım.

Tanus'a el süren olmamıştı ve hâlâ kılıcını salladıkça vahşi kahkahalar atıyordu. Tuzak için çok geç kaldı, diye düşündüm. Tüm çete şimdi içerdeydi ve haydutlar ağaca kısıtılmış bir leoparın çevresindeki köpekler gibi dönüp duruyorlardı. Birkaç dakika sonra o ve kahraman adamları paramparça olacaklardı.

Tanus o sırada bir hamle yapıp kılıcını önündeki haydudun boğazına soktu, sonra gerileyip çıkarırken çevremizdeki duvarları titreten bir böğürmeyle, "Haydi bakalım, Maviler!" diye bağırdı.

Sesi duyan köle kızların hepsi bir anda yerlerinden fırlayıp çarşafalarını sıyırıp attılar ve yalınkılıç soyguncu çetesinin ardına koştular. Haydutların şaşkınlığı müthişti. Ne olduklarını anlayıp kendilerini toparlayamadan en az yüz tanesi öldürülmüştü. Ancak bu yeni saldırıyı önlemek için dönünce arkalarını Tanus ile adamlarına vermiş oldular.

Onları canlandıran şey cesareten çok korkuysa da, iyi dövüşüklerini itiraf etmeliyim. Ancak bir bilerine çok yakın olduklarından kılıç oyunu yapacak yerleri yoktu ve karşılarında da Mısır'ın, yani tüm dünyanın en usta askerleri vardı.

Yine de bir süre dayandılar. Tanus sonra kargaşanın ortasından bir daha gürlledi. Bir an bunu bir emir sandımsa da, sonra muhafızların savaş marsı olduğunu anladım. Mavilerin savaşın en kızgın anında marş okuduklarını duymuş ama bunun mümkün olacağına inanmamıştım. Şimdiyse çevremde yüz ses aynı marşı okuyordu:

“Biz Horus'un soluğuyuz,

Çöl rüzgârı kadar sıcak,

Biz insanları biçeriz...”

Kılıçlan da marşa uygun olarak, yeraltı dünyasının örslerine inen çekiçler gibi inip kalkıyordu. Örümcekler böylesine müthiş şiddet karşısında titrediler ve az sonra savaş bir kıyıma dönüşüverdi.

Yabani köpeklerin bir koyun sürüsüne saldırıp parçaladıklarını görmüştüm. Ama bu daha da beterd. Örümceklerden bazıları kılıçlarını atıp diz çökerek bağışlanmalarını dilediler. Ama muhafızlarda acıma, yoktu. Diğerleri kapıya doğru kaçtıysa da orada da kendilerini muhafızlar elde kılıç bekliyordular.

Ben kenardan Tanus'a sesimi duyurmaya çalışıyordum. "Durdur onları. Bize tutsak gerek."

Ama Tanus sesimi duymuyordu ya da bana aldırış ettiği yoktu. Bir yanında Kratas, öteki yanında Remrem, şarkı söyleyip gülerek saldırıyordu düşmana. Sakalı öldürdüklerinin kanıyla boyanmıştı, gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

Yeter, Tanus! Hepsini öldürme! Bu kez çılgınlığının geçtiğini, kendini toparladığını gördüm. Yalvaranları bağışlayın, diye gürledi. Muhafızlar emrine boyun eğdiler. Ancak sonunda bin Örümcekten geri kalan iki yüz kadarı kanlı taşlar üstüne çöküp bağışlanmalarını dilediler.

Ben bir süre kenardan bu sahneyi seyrettim, ama birden gözucuyla bir kıpırtı gördüm.

Şufti kapıdan kaçamayacağını anlamıştı. Kılıcını yere atıp benim durduğum doğu duvarına doğru koştu. Buradaki duvar yarı yarıya çökmüş olduğundan kerpiç tuğlalar dik bir rampa oluşturuyordu. Şufti düşse kalka burayı tırmanmaya başladı. Onun kaçtığını bir tek ben görmüştüm.

Bir an bile duraksamadan yerden bir tuğla aldım ve olanca gücümle herife fırlattım. Tuğla kafasına isabet edince Şufti dizüstü çöktü, ayağının altındaki molozlar kaydı ve savrula savrula yanibaşıma düştü.

Hemen üzerine atlayıp göğsüne oturdum, hançerimi boğazına dayadım.

Kıyrdama yoksa seni boğazlarım, dedim.

Bu arada başlığım ve şalım düşmüş, saçlarım omuzlarıma dökülmüştü. Şufti beni tanıdı. Kendisiyle daha önce başka koşullar altında karşılaştığımızdan bunda şaşacak bir şey yoktu.

"Hadım Taita," diye mırıldandı. "Lord İntef senin neler yaptığını biliyor mu?"

Yakında öğrenir, ama bunu ona sen söyleyecek değilsin.

Hançerimi boğazından çekmeden yakındaki iki muhafıza gelip herifi almalarını söyledim.

Tanus, Şufti'yi yakaladığımı görmüş, ölü ve yaralıların üstünden atlayarak yanıma gelmişti. "Aferin, Taita. Sana öğrettiklerimi unutmamışsın." Sırtıma öyle bir vurdu ki, olduğum yerde sallandım. "Ama yapacak çok işin var şimdi.

Dört ölü verdik, en az bir düzine de yaralımız var."

"Ya kampları ne olacak?" diye sordum.

"Ne kampı?"

"Bu Örümcekler çöl çiçekleri gibi topraktan bitmediler ya. Yük hayvanları ve köleleri olmalı. Hem de yakınlarda.

Onların kaçmasına izin veremezsin. Kimse kaçıp bugünkü savaşı anlatmamak Karnak'a senin sağ olduğun haberi ulaşmamalı."

Haklısın. Ama onları nasıl bulacağız?

İzlerinden elbette. Bin çift ayak izi bizi istediğimiz yere götürecektir.

Tanus'un yüzü aydınlandı, hemen Kratas'a seslendi. "Elli adam al, Taita'yla git. O seni haydutların kampına götürecektir."

Haydutların kamplarını bulmak gerçekten de kolay oldu. Kratas ve elli adamıyla birlikte kentin çevresinde geniş bir kavis çizdikten sonra adamların geldikleri yolu buldum. Koşar adımla bir mil kadar gittikten sonra Örümcek kampını bir tepenin ardındaki vadide bulduk.

Bu tam bir sürpriz olmuştu. Eşeklerini ve kadınlarını korumak için sadece yirmi kişi bırakmışlardı. Kratas'ın adamları daha ilk saldırılarında kendilerine yetişemeden hepsini temizlediler. Geriye yalnız kadınlar kalmıştı. Kratas da onları zaferin geleneksel ganimetleri olarak adamlarına dağıttı.

Kadınlar böyle bir grup içinde bulunmayacak kadar güzeldiler. Fetih geleneğine karşı gayet uyumlu davranıyorlardı.

Hatta muhafızlar kendileri için zar atarken birkaçının şakalaşıp güldüklerini bile gördüm. Hepsi tek tek yeni sahipleri tarafından kayaların arkasına götürüldüler ve orada daha fazla törene gerek duyulmadan etekleri, kaldırıldı.

Yeni ay ölen ayın arkasından doğar, kıştan sonra ilkbahar gelir, bu hanımlar da eski eşlerinin ölümüne yas tutmuyorlardı.

Bense daha çok yük eşekleri ve sırtlarındaki heybelerle ilgileniyordum. Yüz elli eşeğin hepsi de güçlü hayvanlardı ve Karnak ya da Safaga pazarlarında iyi para getirirlerdi. Ganimet paylaşıldığında benim de bir savaşçı hakkına sahip olmam gerekirdi. Ne de olsa bu girişim için kendi cebimden epey masraf yapmıştım. Bunu Tanus'la konuşacaktım.

Gallala kentine eşekler ve yeni erkeklerine artık iyice bağlanmış olan kadınlarla döndüğümüzde güneş batmıştı.

Kuyuların yanındaki küçük yıkık binalardan biri sahra hastanesine dönüştürülmüştü. Bütün gece orada bir yağ kandili ışığında çalışarak yaralı muhafızların yardımına koştum. Ancak sabah olmadan hastalarımın birini kaybettim. Amseth kolundaki kesik damarlardan çok kan kaybettiği için ölmüştü. Çöle gideceğim yerde hemen ona bakmış olsaydım kurtarabilirdim. Diğerlerinin yaraları çabuk iyileşecekti. Hepsi sağlıklı ve güçlü gençlerdi.

Yaralı Örümcek kalmamış, hepsinin kafaları kesilmişti. Bir hekim olarak yaralı düşmana böyle davranma geleneği beni rahatsız ederse de, bunun mantıklılığını da görmüyor değildim. Galipler kaynaklarını yaralı düşmanlarına neden harcasınlar ki? Bunların köle olarak para etmeyecekleri belliydi; iyileşirlerse bir gün yine onlara karşı silaha sarılabiliyorlardı.

O gece sabaha kadar bir iki lokma yiyip bir kadeh şarap içtim. Yorgunluktan bitmişim

ama hava aydınlanır aydınlanmaz Tanus çağirtınca hemen yanına koştum.

Yaralanmamış tutsaklar Bes tapınağının arkasındaydılar. Elleri arkalarından bağlı olduğu halde başlarında muhafızlarla kuzey duvarı önünde çömelmiş bekliyordular.

Ben tapınağa girdiğimde Tanus subaylarıyla bir kenarda duruyordu. Üzerimdeki kanlı Asur kadını eteğimi kaldırarak yanına gittim.

Bana on üç Örümcek aşireti olduğunu söylemiştin, Taita, dedi. "Her aşiretin bir reisi vardır. Şufti'yi ele geçirdik. Şimdi bak bakalım bu kibar insanlar arasında tanıdığın başkaları da var mı?" Sonra kıs kıs gülererek tutsakları gösterdi ve kolumdan tutup adamların arasına soktu.

Tutsakların tanımamaları için peçemi çıkarmadan aralarında dolaşırken ikisini seçebildim. Akheku, Assoun, Elefantin adası ve ilk şelale tarafında çalışan güney aşiretinin başıydı. Setek ise kuzeyde Komombo reisiydi.

Şufti'nin bu kadar kısa sürede adamlarını rastgele seçtiği belli oluyordu. Yakaladıklarımız arasında bütün aşiretlerin adamları vardı. Ben reisleri omuzlarına dokunarak işaret ettikçe muhafızlar onları alıp götürüyorlardı.

Sıranın sonuna gelince Tanus, "Hiçbirini kaçamadığından emin misin?" diye sordu.

Nasıl emin olabilirim ki? Sana reislerin hepsini tanımadığımı söylemiştim.

Tanus omuzlarını silkeledi. "Bir ağ atışta hepsini yakalamayı umut edemezdik nasıl olsa. Bu kadar kısa zamanda üçünü ele geçirmek bile büyük şans. Bir de kellelere bakalım. Belki aralarında birkaç tane daha buluruz."

Benimkinden daha hassas bir midenin kolay dayanamayacağı bir şeydi bu; ancak benim uzmanlığım canlısıyla ölüsüyle insan olduğu için fazla etkilenmedim. Tapınağın basamaklarında oturup kahvaltımızı ederken kesik başlar tek tek önümüzden geçirildi. Lord İntef'le çalışırken karşılaştığım on beş yirmi haydudu tanıdım ama içlerinde sadece reislerden biri vardı. Bu da küçük çaplı olanlarından Kena'nın NeferTemu'suydu.

Eh, dört etti öyleyse, diye Tanus memnurlukla söylendi. NeferTemu'nun başının Gallala kuyusu önünde yaptırdığı kelleden piramitin en tepesine konmasını emretti.

Şimdi iş diğer dokuzunu bulmaya kaldı, dedi. "Haydi tutsaklarımızı sorguya çekelim artık." Kahvaltımın geri kalanını iki lokmada yutup istemeye istemeye ardından tapınağa girdim.

Aşiretlerin içinde muhbirlerimiz olmasını Tanus'a öneren, hatta bunları nasıl elde

edeceğimizi açıklayan bendim, ama şimdi eylem zamanı geldiğinde yine vicdan azabı hissediyordum. Acımasız bir hareketi önermek başkaydı, bir kenarda durup uygulanmasını seyretmek başka.

Yaralıların bana ihtiyaçları olduğunu öne sürecek oldumsa da, Tanus umursamadı. "Vicdan azabına hiç gerek yok, Taita. İlk seferde gözden kaçırdığın biri olmaması için yanımda duracaksın."

Sorgulama hızlı ve acımasızdı; sanırım bu da karşımızdakilerin karakterlerine uygundu.

Tanus, Bes tapınağının taş sunağına atladı ve elinde şahin mührüyle önünde duran tutsaklara baktı. Adamlar çöl güneşinin altında oturmalarına karşın onun bu bakışıyla ürpermiş olmalıydılar.

Ben Firavun Mamose'nin şahin mührünü elimde tutuyorum ve onun sesiyle konuşuyorum, diye Tanus küçük heykelciği kaldırıp gösterdi. "Ben hem yargıcınızım, hem de celladınız." Adamlarla göz göze geldiğinde hepsi bakışlarını indirdiler.

Soygun ve cinayet eyleminde yakalandınız. İçinizde bunu inkâr eden varsa, ortaya çıkıp bana masum olduğunu söylesin.

Başımızın üstünde uçuşan akbabaların gölgeleri avluda dolanırken bekledi. "Haydi, konuşun bakalım, masumlar."

Başını çıplak pembe kafalı kuşlara kaldırdı. "Kardeşleriniz ziyafet için sabırsızlanıyorlar. Onları daha fazla bekletmeyelim."

Yine de hiçbirinden çıt çıkmayınca Tanus şahin mührünü indirdi. "Buradaki herkesin tanık olduğu eylemlerinizi sizi suçluyorum. Suskunluğunuz kararı doğruluyor. Suçlusunuz. Kutsal Firavun adına hükmümü bildiriyorum. Hepinizi kafanız kesilerek ölüme mahkûm ettim. Kesik kelleleriniz kervan yolları boyunca gösterilecektir. Yasalara boyun eğen insanlar yol kenarında kendilerine sıritan kellelerinizi görünce örümcek kuşunun kartalla karşılaştığını anlayacaklar.

Ülkeden kanunsuzluğun sürülüp atıldığını ve Mısır'ımıza barışın döndüğünü bilecekler. Konuşmam bitti. Firavun Mamose konuştu."

Tanus başını sallayınca tutsaklardan ilki öne sürüklenip sunağın önünde diz çöktürüldü.

Üç soruma doğru yanıt verirsen canını kurtarabilirsin. Alayımda muhafız olacak, onların

aldığı parayı alacak, onların sahip olduğu ayrıcalıklara sahip olacaksın. Eğer sorularımı yanıtlamazsan hüküm derhal infaz edilecek, dedi Tanus.

Sonra sert bir bakışla baktı tutsağa. "Birinci sorum şudur. Hangi aşirettensin?"

Tutsak yanıt vermedi. Örümceklerin kan yemini ağzını açtırmayacak kadar güçlüydü.

İkinci sorum: Başınızdaki reisin adı nedir? Adam yine yanıt vermedi.

Üçüncü ve son sorum. Beni aşiretinin saklandığı gizli yerlere götürür müsün? Adam Tanus'un yüzüne bakıp yere tükürdü. Tükürüğü taşlar üstünde sapsarıydı. Tanus adamın yanibaşında duran muhafıza baktı.

Haydudun başı tek bir darbeye sunağın basamakları üzerine düşmüştü. "Piramit için bir kelle daha," dedi Tanus.

Ondan sonraki üçüncü Örümcek de Tanus'a hakaretle yanıt verdi. Bu kez cellat darbesini iyi hesaplamadı ve kafasının yarısı kopan ceset yerde debelenmeye başladı. Kelleyi koparmak için üç darbe daha gerekti.

Tanus yirmi üç kafa kestirdikten sonra tutsaklar arasında ilk kez bir kırılma oldu. Yirmi dördüncü tutsak henüz bir delikanlıydı. Tiz sesiyle yanıtlarını Tanus sormadan verdi.

Adım Hui. Zalim Basti aşiretinin kan kardeşiyim. Gizli yerlerini biliyorum ve sizi oraya götüreceğim. Tanus gülümseyerek adamlarına, "Götürün," dedi. "Ona iyi bakın. Bundan sonra bir muhafız eridir ve arkadaşınızdır."

Aralarından birinin taraf değiştirmesinden sonra, işler daha kolaylaştıysa da, içlerinde yine karşı koyanlar oldu.

Bunlardan kimi Tanus'a gülüyor, kimi de lanetler okuyordu kılıç enselerine inip de kahramanlıkları boyunlarından fışkıran bir kan sütunuyla son bulana kadar.

Sefil ve iğrenç bir yaşamdan sonra onurluluk gösterisiyle ölmeyi seçenlere hayrandım. Bunlar ölümle alay etmekteydiler. Böylesi bir cesaretim olmadığını çok iyi biliyordum. Bana bu seçenek sunulsaydı, zayıflardan fark sız davranacağımdan emindim.

"Ben Ur aşireti üyesiyim," diye biri itiraf etti.

Bir diğeri, "Ben El Harga'ya kadar olan bölgenin reisi MaaEnTef'in aşiretindenim," dedi. Ve böylece geri kalan çete reislerinin hepsine ulaşacak adam bulmamıza kadar devam etti

gitti. Bu arada kuyunun yanındaki kellelerden piramit de epey yükselmişti.

Tanus'la üzerinde kafa yorduğumuz bir konu da, ele geçirdiğimiz üç haydut reisiyle Örümcekler arasından bize geçen muhbirleri ne yapacağımızdı.

Örümceklerin ne kadar etkin olduklarını bildiğimizden onları Mısır'da tutamazdık. AkhSeth ile diğer reislerin onlara erişemeyecekleri güvenli bir tek hapisane yoktu; onları ya güç kullanarak ya da rüşvetle serbest bıraktırırlar ya da zehir veya başka yolla sustururlardı. AkhSeth'in başı gizli ama ayakları hükümetimizin, hatta varlığımızın her yerine erişebilen bir ahtapota benzerdi.

İşte Safaga'lı tüccar dostum Tiamat'ı o sırada hatırladım.

Kızıldeniz'deki limana köle kervanı olarak değil de, Mavi Timsah Muhafızları olarak Gallala'ya gittiğimizin yarısı kadar bir sürede döndük. Tutsaklarımız Tiamat'ın bizi bekleyen gemilerinden birine dolduruldu ve kaptan hemen Arabistan kıyılarına doğru yelken açtı. Tiamat'ın burada İec Bakuan adında köle kampı olarak kullandığı bir adası vardı. Adanın çevresindeki sularda mavi köpekbalıkları devriye gezerlerdi. Tiamat bana adadan kaçmaya çalışan birinin nöbetçilerinin gözünden ve köpekbalıklarının iştahlarından asla kurtulamayacağını söylemişti.

Tutsaklarımızdan sadece biri adaya gönderilmemişti. Bu, idam tehdidi karşısında ilk teslim olan genç Hui'ydi. Denize doğru yürürken Tanus genci yanından ayırmamış ve kişiliğinin tüm çekiciliğini ona yöneltmişti. Hui artık onun kulu kölesi olmuştu. Tanus'un hiç beklenmedik kişilerin sadakatini kazanabilmesi beni hep şaşırtmıştı zaten. Kafasının kesilmesi tehdidiyle o kadar çabuk pes eden Hui'nin şimdi değersiz yaşamını Tanus için seve seve vereceğinden hiç kuşku yoktu.

Hui bir zamanlar kan yeminiyle bağlı olduğu aşireti hakkında hatırlayabildiği her şeyi anlatmıştı. Tanus onu sorguya çekerken ben de elimde kalemim yanlarında bulunmuş ve söylediklerini not almıştım.

Zalim Basti'nin kalesinin Cebel Umm Bahri çölünün her yandan dik yamaçlarla korunan o düz tepeli dağlarından birinin en üstünde olduğunu öğrenmiştik. Nil'in sağ yakasından ve kervan yollarından sadece iki günlük uzakta olan bu gizli ve erişilmez yer soyguncu için mükemmel bir yuvaydı.

Hui, "Tepeye kayalara oyulmuş bir tek merdivenden başka bir yol yoktur," dedi. "Ve merdiven sadece bir insanın geçebileceği kadar geniştir."

Başka yol yok mu yani? diye Tanus sordu. Hui sırtarak komplo kurarmış gibi parmağını

burnuna sürttü.

Bir yol daha var. Ben görevimden kaçıp hanım dostuma gidip gelirken onu çok kullanmışımdır. Basti görevimi ihmal ettiğimi bilseydi beni öldürtürdü. Tırmanmak tehlikelidir ama esaslı beş on adam oradan çıkıp öteki yoldan arkadaşları gelene kadar yamacın tepesini tutabilirler. Seni oraya götüreceğim, AkhHorus.

Bu adı ilk kez duyuyordum. AkhHorus, büyük tanrı Horus'un kardeşi. Hui ile diğer tutsaklarımız doğal olarak Tanus'un kimliğini bilmiyorlardı. Ama o basitlikleri içinde onun bir tür tanrı olduğunu anlamışlardı. Tanrıya benziyor, tanrı gibi dövüşüyordu ve savaşın tam ortasında Horus'a seslenmişti. O nedenle Horus'un kardeşi olmalıydı.

AkhHorus! Mısır önümüzdeki aylarda bu adı nasıl da öğrenecekti! Tepeden tepeye iletilecekti bu ad. Kervan yollarında taşınacaktı. Gemicilerin ağzında Nil boyunca tekrarlanacak, kentten kente, krallıktan krallığa götürülecekti. Her anlatışta yaptıkları abartılacağı için bu adın çevresinde bir efsane örülecekti.

AkhHorus kardeşi Horus tarafından kötülöklere, AkhSeth'e, Örümcekler reisine karşı sonsuz savaşı sürdürmek için gönderilen savaşıçıydı.

AkhHorus! Mısır bu adı her tekrarladığında insanların yürekleri taptaze bir umutla dolacaktı.

Tüccar Tiamat'ın bahçesinde otururken tüm bunlar gelecekteydi. Tanus'un Basti'yi yakalamak için nasıl sabırsızlandığını bir tek ben biliyordum. Bunun nedeni Basti'nin tüm çete reislerinin en acımasız olması değildi.

Tanus'un onunla görülecek kişisel bir hesabı vardı.

Tanus benden AkhSeth'in, babası Harrab Lordu Pianki'yi yok etmek için aracı olarak Basti'yi kullandığını öğrenmişti.

Sizi Cebel Umm Bahri yamaçlarına götürebilir, Basti'yi size teslim edebilirim, diye söz verdi Hui.

Tanus bunun zevkini karanlıkta düşünürken bir süre konuşmadı. Orada öylece oturup Tiamat'ın bahçesindeki bülbülleri dinledik. Bu, sözünü ettiğimiz kötü şeylerden o kadar uzak bir sesteki ki. Tanus bir süre sonra içini çekerek Hui'yi gönderdi.

Hui gittikten sonra Tanus bana döndü. "Geceleri sık sık yattığım yerde senin babam

hakkında anlattıklarını düşünürüm," dedi. "Onu ölümüne yol açan felakete götüren kişiden intikam almak için tir tir titriyorum. Kendimi güçlükle tutuyorum. Senin AkhSeth'i yakalamak için planladığın bu dolambaçlı yolu kullanmak istemiyorum. Onu bir an önce yakalayıp çıplak ellerimle kalbini koparıp almak istiyorum."

Bunu yaparsan her şeyi kaybedersin, dedim. "Ve bunu da gayet iyi biliyorsun. Benim dediğim gibi yaparsan hem kendinin, hem de babanın onurunu kurtarmış olacaksın. Benim yolumda ilerlersen senden zorla alınan mallara ve servete yeniden sahip olacaksın. Ayrıca Lostris ile AmonRa falında sizin için gördüğüm hedefe de kavuşacaksın. Güven bana, Tanus. Hanımımın hatırı için güven bana."

Sana güvenemezsem kime güvenebilirim ki? diyerek kolumu okşadı. "Haklı olduğunu biliyorum, ama her zaman sabırsız olduğumu bilirsin."

"Bir an AkhSeth'i unut. Sadece önümüzdeki yolda karşımıza çıkacak ilk şeyi düşün. Zalim Basti'yi. Babanın doğudan gelen kervanlarını yağmalayan oydu. Lord Harrab'ın kervanlarından hiçbiri beş yıl boyunca Karnak'a dönemedi. Hepsi de yolda saldırıya uğradılar. Babanın Sestra'daki bakır madenlerini basan, mühendislerini ve işçilerini öldüren de oydu.

O günden beri o zengin yataklar işletilmedi. Babanın Nil boyunca topraklarını basan, kölelerini öldüren, ürününü yakan da oydu. Sonunda tarlalarda otlardan başka şey yetişmez oldu ve baban onları değerlerinin binde birine satmak zorunda kaldı."

Bunlar doğru olabilir, ama Basti'ye emir veren AkhSeth'ti.

Buna kimse inanmayacaktır. Firavun bile bunu Basti'nin ağzından duymadıkça inanmaz. Neden bu kadar inatçısın sen? Bunu yüz kere konuştuk. Önce reisler, sonra da yılanın başı olan AkhSeth.

"Sen akıl yolunu seçiyorsun, biliyorum. Ama beklemek benim için o kadar güç ki. Ben intikam arzusuyla kıvranıyorum. Şerefimden ihanet lekesini silmek istiyorum. Dostum, benim için çok şey yaptın. Sen olma. saydın bu kadar şeyi başaramazdım. Beni aramaya gelmeseydin şimdi hâlâ sarhoş bir halde pis bir fahişenin kolları arasında olurdu. Sana olan borcumu asla ödeyemem, ama benimle şöleni paylaşmanı da istemiyorum. Cebel Umm Bahri'ye benimle gelmeyeceksin. Seni ait olduğun yere, Lady Lostris'in yanına gönderiyorum. Seni kıskanıyorum dostum, senin yerine onun yanına gidebilmek için ölümsüzlük umudundan bile vazgeçebilirim."

Hemen ona karşı çıktım tabii. Tek istediğimin o haydutlara bir saldırı fırsatının daha olduğunu, yeni seferde bana yanında bir yer vermezse çok üzüleceğimi söyledim. Ama bu arada Tanus'un verdiği karardan dönmeyeceğini bilmenin rahatlığı içindeydim.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu çılgın kahramanlıklardan ve insanların beni öldürmeye çalışmalarından bıkmıştım.

Ben asker değildim. Çölde sefere çıkmanın sıkıntılarından hiç hoşlanmazdım. Nil Ana' nın yeşil sularını görmeden bir hafta daha o sıcak ve sineklerle boğuşamazdım. Tertemiz yıkanmış ve yağlanmış tenimde temiz ketenlerin dokunuşunu arıyordum. Hanımımı sözlerle dile getirilemeyecek kadar çok özlemiştim.

Tanus haklıydı, bana ihtiyacı yoktu artık. Ama ona hemen evet demenin beni gözünde küçük düşüreceğinden de korkuyordum. Sonunda hevesliliğimi saklayarak beni ikna etmesine izin verdim ve dönüş hazırlıklarına başladım.

Tanus, Kratas'ın Karnak'a dönüp Cebel Umm Bahri çölüne yapacağı sefer için malzeme ve kuvvet toplamasını emretmişti. Ben de onun koruması altında Karnak'a gidecektim. Ancak Tanus'tan ayrılmak kolay değildi. Kratas'ın beni beklediği kent dışına gittiğimde beni iki kez yine geri çağırarak hanımına iletmem için yeni bir mesaj verdi. "Ona kendisini günün her saatinde düşündüğümü söyle."

"Ama bunu daha önce de söylemiştin."

"Ona rüyalarımın hep güzel yüzüyle süslendiğini söyle."

"Onu da söylemiştin. Hepsini ezbere biliyorum artık. Yeni bir şeyler söyle artık."

"Ona fala inandığımı ve birkaç yıla kalmadan birlikte olacağımızı..."

Kratas beni bekliyor. Burada kalırsam mesajını nasıl iletebilirim?

Ona her şeyi kendisi için yaptığımı söyle. Aldığım her soluk... Sonra susup beni kucakladı. 'Taita, gerçek şu ki, onsuz bir gün bile yaşayacağımı sanmıyorum.'

"Beş yıl bir gün gibi geçecektir. Onu bir daha gördüğünde şerefine kavuşmuş olacaksın. Bunun için seni daha da çok sevecektir."

"Bu zevkli görevi senden alana kadar ona iyi bak. Git haydi."

Kratas ve küçük birliğiyle Karnak'a bir haftada vardık. Rasfer ya da Lord İntef'in beni göreceklelerinden korkarak sevdiğim kentte ancak beni güneye götürecek bir gemi bulana kadar kaldım. Kratas'ı Tanus'un istediği bin adamı Firavun'un muhafızları arasından seçmesi için bırakıp hemen gemiye bindim.

Teb'den ayrıldıktan on iki gün sonra Elefantin adası limanına vardığımızda beni tanıyan olmadı.

Limandan küçük bakır yüzüğe kiraladığım bir kayıkla az sonra nehrin ortasındaki krallık adasına varmıştım. Kayıktan haremimizin bahçesinin önünde karaya çıktım. Hanımımın çok uzak kalmıştım. Bunun gibi anlarda ona olan duygularımı^daha yoğun fark edebiliyordum. Benim duygularım hamsin rüzgârına benzetilirse, Tanus'un ona olan sevgisi bunun yanında hafif bir nehir esintisi kalır.

Beni kapıda karşılayan. Kuş'lu hizmetçilerden biri içeri girmeme engel olmak istedi. "Hanımım rahatsız, rahip," dedi.

“Yanında bir başka hekim var Şu anda. Seni kabul edemez.”

“Eder,” diyerek perukamı çıkardım.

Kız, “Taita,” diyerek yere kapandı. “Sen ölüsün. Bu sen değilsin, mezarın ötesinden gelme kötü bir ruhsun sen.”

Onu bir yana iterek hanımımın özel dairesine koştuğumda beni kendilerini hekim sanan o Osiris rahiplerinden biri karşıladı.

Bu sahtekârlardan birinin hanımıma yaklaşmış olduğundan dehşete düşerek, “Senin ne işin var burada?” diye gürledim. “Çabuk ık dışarı! Büyülerini, muskalarını, pis kokulu ilaçlarını al ve defol buradan!”

Adamı bahçe kapısına doğru sertçe iteledikten sonra hanımımın yanına koştum.

Hastalık kokan odada Lostris'e bakınca yüreğim duracak gibi olmuştu. Ufalmış, büzülmüş gibiydi, teni sönmüş bir kamp ateşinin külleri rengindeydi. Ya uyuyordu ya da komadaydı, gözlerinin altı morarmıştı, dudakları kuruyup çatlamıştı.

Üzerini öreten örtüyü çekince çırılçıplak olduğunu gördüm. DehŐetten gözlerime inanamıyordum. Etləri eriyip gitmiş, tek tek kemikleri sayılıyordu. Ateşini anlamak için elimi koltukaltına soktum, ama teni serindi. Bu ne biçim bir hastalıktı böyle? Daha önce böyle bir Şeye rastlamamıştım.

Hizmetilere seslendim ama hiçbirinin Taita'nın hayaletine karşı çıkacak cesareti yoktu. Sonunda onların dairesine koşup birini yatağın altından zorla çıkardım.

Kıına bir tekme indirerek, “Hanımınıza ne yaptınız böyle?” diye sordum. Kız beni görmemek için elleriyle gözlerini örttü.

“Yemek yemiyor. Bu kadar haftadır bir lokma bile koymadı ağzına. Harrab Lordu Tanus'un mummyası Soylular Vadisinde yerine yerleŐtirildiğinden beri. Karnında taşıdığı Firavun'un çocuğunu bile kaybetti. Ne olur bana acı, iyi hortlak, ben sana bir kötölük yapmadım.”

Bir an neler olduğunu anlamadan kıza baktım. Ama sonra birden durumu anladım. Kratas'ın Luxor'dan mektubumu gönderdiği ulak buraya kadar gelememiŐti. Herhalde örümcekler yolda işini bitirmişlerdi ve Şu anda cebi boş, boğazı kesik bir halde sulara kapılmış sürükleniyor olmalıydı. Mektubun okuma yazma bilmeyen birinin eline düşmüş

olduğunu ve AkhSeth'e götürülmediğini umdum. Ama şimdi bununla uğraşacak zamanım yoktu.

Hanımımın yanına koşup yatağın yanında diz çöktüm. Alnını okşayarak, "Sevgilim, kölen Taita geldi," diye mırıldandım.

Kız anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Fazla zamanım kalmadığını anlamıştım. Tanus'un sahte ölüm haberinden bu yana bir ay geçmişti. O zamandan beri yemekten kesildiyse hâlâ yaşıyor olması bile bir mucizeydi.

Hemen odama koştum. Benim ölümünden beri odama el sürülmemiştii ve ilaç çantam yerinde duruyordu. Çantayı kapıp geri döndüm, titreyen ellerle yatağın yanındaki yağ kandilinden bir otu tutuşturup kızın burnuna doğru tuttum.

Lostris pis kokulu dumanı içine çekince hemen aksırdı ve kokudan kaçınmak için başını çevirdi.

Hanımım, Taita geldi. Konuş benimle.

Lostris gözlerini açınca bir anlık sevinç ışığının hemen acısının büyüklüğü karşısında söndüğünü gördüm. Zayıf kollarını bana uzattı, kızı kucaklayıp bağırma bastırdım.

Taita, öldü o. Tanus öldü. Onsuz yaşayamam."

Hayır! Hayır! Yaşıyor. Ondan sana sevgi ve bağlılık mesajları getirdim Benimle alay edecek kadar zalimsin demek. Onun öldüğünü biliyorum. Mezarı bile mühürlendi...

O, düşmanlarını kandırmak için bir oyundu. Tanus yaşıyor. Sana yemin ederim. Seni bekliyor.

Ah, sana inanabilseydim. Ama seni iyi tanırım. Beni korumak için yalan söylersin. Bana sahte vaatlerle nasıl işkence edebiliyorsun? Senden nefret ediyorum... Kollarımın arasından kurtulmaya çalıştı.

Yemin ediyorum sana. Tanus yaşıyor.

Hiç görmediğin annenin şerefi üzerine yemin et. Tüm tanrıların laneti üzerine yemin et.

Hepsinin üzerinde yemin ederim, sana olan sevgimin ve görevimin üstüne yemin ederim, hanımım.

Doğru mu? Hafifçe umutlandığını gördüm, yanakları birden pembeleşti. Taita, doğru mu söylüyorsun?"

Doğru olmasa bu kadar neşeli olabilir miydim? Tanus gerçekten ölmüş olsaydı böyle gülebilir miydim?

Lostris gözlerimin içine bakarken haftalar önce yanından ayrıldığımdan beri olanları tek tek anlattım. Sadece Tanus'u nasıl bulduğumdan ve yanındaki kadından söz etmedim.

Lostris sözlerimi içer gibi dinlerken gözlerini bir an bile yüzümden ayırmadı. Gallala serüvenini, Tanus'un bir tanrı gibi savaştığını, çarpışmanın o çılgın neşesiyle şarkılar söylediğini duyunca, açlıktan neredeyse saydamlaşmış teni inci gibi parıldamaya başlamıştı.

"Gördüğün gibi Tanus yaşıyor işte," diye sözümü bitirdim.

Yaşıyorsa onu buraya getir. Onu bir kere daha görene kadar ağzıma tek lokma bile koymayacağım.

Eğer istediğın buysa, kendisine bir ulağın erişeceği hızla yanına gelecektir, diyerek çantamdan cilalı bakır aynayı çıkardım.

Aynayı yüzüne tutarak, "Seni böyle görmesini mi istiyorsun?" diye sordum.

Lostris gözleri çökmüş hayaline baktı.

Emredersen hemen bugün çağırırım, dedim. "Bir hafta içinde burada olur."

Duygularıyla boğuştuğunu görebiliyordum. "Çirkinim," diye fısıldadı. "Yaşlı bir kadına benziyorum."

Güzelliğın orada, yüzeyin hemen altında ama.

Tanus'un beni böyle görmesine izin veremem." Kadınlık gururu bütün duygularını bastırmıştı.

"Öyleyse yemek yemelisin."

"Onun iyi olduğuna ve ben iyileşir iyileşmez buraya getireceğine söz veriyor musun? Elini kalbimin üstüne koy ve yemin et."

Kaburgalarının altında bir kuş gibi çırpınıyordu kalbi. "Söz veriyorum," dedim.

Sana güveniyorum, ama yalan söylüyorsan bir daha asla güvenmeyeceğim. Bana yiyecek getir.

Mutfağa koşarken kendimle gurur duyuyordum. Kurnaz Taita yine istediğini yaptırmıştı.

Bir çanağın içine sıcak süt ve bal doldurdum. Açlık sınırının sonuna yaklaştığından çok dikkatli olmak zorundaydım. İlk çanağı olduğu gibi kustuyorsa da, ikinciyi içinde tutabildi. Bir gün gecikmiş olsaydım, iş işten geçmiş olabilirdi.

Benim mezardan mucizevi dönüşüm köle kızların ağızından adaya suçiçeği salgını gibi yayılmıştı.

Akşam olmadan Firavun, Aton'u göndererek beni çağırttı. Eski dostum Aton bile yanımda huzursuzdu. Ona dokunmaya çalıştığımda sanki elim etini delip geçecekmiş gibi irkilerek geri fırladı. Sarayda yürürken köleler de soylular da önümden kaçıyorlar ve bir yere gizlenip beni seyrediyorlardı.

Firavun bir krala ve tanrıya hiç de yakışmayan biçimde saygı ve sinirlilikle karşıladı beni.

Sanki yanıtlamamı duymak istemiyormuş gibi, "Nerelerdeydin, Taita?" diye sordu.

Hemen ayaklarına kapandım. "Kutsal Firavun, siz de tanrılardan olduğunuz için bu soruyu beni sınamak için sorduğunuzu biliyorum. Dudaklarımla mühürlü olduğumu bilirsiniz. Bu sırlardan size bile söz etmem ihanet olur. Lütfen eşitleriniz olan öteki tanrıları, özellikle de ölümler tanrısı Anubis'e benim verilen görevleri yerine getirdiğimi bildirin. Bana verdirilen sessizlik yeminini bozmadım. Onlara sınavdan başarıyla çıktığımı söyleyin."

Bakışlarından aklımdan bir sürü soru geçtiğini ama sırayla hepsini bir yana bıraktığını görüyordum. Kendisine açık tek kapı bırakmamıştım.

Sonunda, "Evet, Taita, sınavda başarılıydın," dedi. "Hoşgeldin. Seni özlemiştik." Ancak tüm kuşkularının doğrulandığına inandığını görüyordum. Bana o en son sırrı çözmüş biriymişim gibi saygı gösteriyordu.

Ona biraz daha yaklaşıp sesimi alçalttım. "Büyük Mısır, benim neden geri gönderildiğimi biliyor musun?"

Şaşırmış göründü, ama kararsız bir şekilde başını salladı. Ben doğaüstü güçlerin beni izlemelerinden korkarmış gibi kuşkuyla çevreme bakındım. "Lady Lostris için. Onu hastalığının nedeni..." Adı söyleyemedim ama iki parmağımla boynuz işareti yaptım:

Karanlıklar tanrısı Seth'in işaretini.

Yüzü korkuyla doldu, elinde olmadan titreyerek sanki korunmak istercesine bana biraz daha sokuldu. "Ben götürülmeden önce hanımım rahminde Mamose Hanedanının hazinesini taşıyordu. Ama sonra Karanlık Olan işe karıştı. Hastalığı nedeniyle size vereceği oğlan rahminden çekilip alındı."

Firavun dehşet içindeydi. "Demek bu yüzden düşürdü çocuğu," diye söylendi.

Ama hiç korkma, Büyük Mısır, beni onu kurtarmam için Karanlık Olan'dan daha büyük güçler gönderdiler. AmonRa falında gördüklerimin gerçekleşmesi için. Kaybolanın yerine yeni bir oğlan gelecektir. Hanedanınız devam edecektir.

İyileşene kadar Lady Lostris'in yanından asla ayrılmamalısın. Sesi heyecandan titriyordu. "Onu kurtarırsan ve bana bir erkek evlat doğurursa, benden dilediğini isteyebilirsin. Ama ölürse..." Bu tehdidin zaten öteki taraftan dönmüş olan biri üzerinde ne gibi etkisi olacağı aklına gelmiş olmalı ki, sözünün sonunu getirmedi. Sustu.

İzninizle hemen hanımımın yanına döneceğim, majesteleri. "Hemen git öyleyse!"

Hanımım o kadar çabuk iyileşti ki, çok geçmeden yatağında tutmak mümkün olmadı. Elefantın adasına dönüşümün üçüncü haftasında nedimeleriyle oynuyor; bahçede dans edip zıplıyordu. Aton hemen hemen her akşam gelip kralın adına hanımımın sağlığını soruyor, sonra bizimle kalıp bir oyun oynuyordu.

Lostris her sabah bana kendisine verdiğim sözü tekrarlatmaktaydı. Sonra aynaya bakar, hiç gurura kapılmadan yüzünün her noktasını dikkatle inceler, Tanus'un görmesine hazır olup olmadığını anlamaya çalışırdı.

"Saçlarım saman gibi, çenemde bir çıban daha çıkıyor. Beni yine güzel yap, Taita. Tanus'un hanım için güzel yap beni."

"Bu işleri sen kendin yaptın, sonra da düzeltmesi için Taita'yı çağırıyorsun," derdim ben de. O zaman gülerek boynuma sarılır, "Ama sen burada bana bakmak için bulunuyorsun," derdi.

Firavun, Lostris'in durumunu Aton'dan öğrendikten sonra ziyaretine geldi. Karısına altın ve lapis lazuli taşından kartal biçiminde bir gerdanlık getirdi ve akşama kadar yanında oturup onunla kelime bulmaca oyunları oynadı. Giderken bana kendisiyle dairesine kadar yürümemi emretti.

“İnanılmaz bir değişiklik var, Taita. Onu ne zaman yatağıma alabilirim? Daha şimdiden oğlumu doğuracak kadar iyileşmiş görünüyor.”

“Daha değil. Büyük Mısır. Hanımımın en küçük bir yorgunluğu hastalığı tekrarlatabilir.”

Artık bir zamanlar ölü olan birinin otoritesiyle konuştuğumdan sözlerimden kuşkulanmıyordu.

Köle kızlar da bu ikinci dirilişime alışmışlar, kem göz işareti yapmadan yüzüme bakabiliyorlardı. Aslında benim öteki dünyadan dönüşüm sarayın en önemli konusu değildi artık. Onları meşgul edecek daha başka şeyler vardı. Bu da büyük nehir boyunca yaşayan herkesin yaşamlarını ve bilinçlerini dolduran AkhHorus'un ortaya çıkışıydı.

AkhHorus adını saray koridorlarında ilk duyduğumda pek bir önem vermemiştim. Kızıldeniz kıyısındaki Tiamat'ın bahçesi Elefantin adasının küçük dünyasından o kadar uzaktı ki, Hui'nin Tanus'a verdiği adı çoktan unutmuşum bile.

Ama bu yarı tanrının yaptığı söylenen şeyleri duyunca kimden söz edildiğini hemen anladım.

Heyecanla hanımıma koştum bunun üzerine. “Tanus,” diyebildim.

Tanus mu? Tanus'tan haber mi geldi yoksa? Anlat, yoksa sabırsızlıktan öleceğim.”

Evet, haber var. Hem de inanılmaz haberler! Gel bizi kimsenin duyamayacağı bir yere gidelim. Lostris'i alıp küçük kayığımıza bindirdim. Nehrin ortasına gelince saray duvarlarının her köşesinde bekleyen kulaklardan kurtulmuştuk.

Ülkede taze bir rüzgâr esiyor, dedim."Bu rüzgâra AkhHorus diyorlar."

“Horus'un kardeşi. Tanus'a böyle mi diyorlar şimdi?”

“Tanus olduğunu hiçbiri bilmiyor. Onu tanrı sanıyorlar.”

“Tanrıdır,” dedi Lostris. "Benim için tanrıdır o."

Onlar da buna inanıyorlar. Tanrı olmasaydı Örümceklerin saklandıkları yerleri nasıl bulurdu, kervanları nerede pusuya düşüreceklerini nereden bilip onları baskına uğrattı?

“Bütün bunları yaptı, ha?”

Bunları da, daha yüzlercesini de. Eğer sarayda uçuşan çılgınca söylentilere inanırsan, örümcek aşiretleri birer birer ortadan yok oluyormuş. AkhHorus'un kartal gibi kanatları olduğunu, Cebel Umm Bahri' nin aşılmaz yamaçlarına çıkıp Zalim Basti'yi bastığını söylüyorlar. Tepeden aşağı beş yüz haydudu kendi elleriyle fırlatmış...

Başka... başka...

Kervan yolları kavşaklarında oradan geçtiğini gösteren büyük anıtlar dikmiş diyorlar.

Anıtlar mı? Nasıl anıtlar?

İnsan kafataslarından piramitler. Öldürdüğü haydutların kelleleri.

Hanımım titrediyse de yüzü parıldıyordu. "O kadar çok insan mı öldürmüştü?"

Bazıları beş bin kişi öldürdüğünü söylüyorlar, Bazıları da elli bin.

Anlat haydi... Başka?

En az altı çete reisini yakalamış...

Ve kafalarını kesmiş, öyle mi? Ah, Taita, onu görmeme ne zaman izin vereceksin?

Çok yakında. Güzelliğin her gün biraz daha artıyor.

Öyleyse o güne kadar sen de AkhHorus hakkında söylenen her şeyi öğrenip bana bildireceksin.

Öğleden sonraları yine eskisi gibi sokaklarda ve pazar yerlerinde dolaşmaya başlamıştık. Hanımım hastalığından önce olduğu gibi yine kendisine hayran kalabalıklar tarafından karşılanıyor, durup onlarla konuşuyordu. Rahiplerden fahişelere kadar herkes onun güzelliğine ve doğal sevimliliğine hayran.

Lostris lafı hemen AkhHorus'a getiriyor, halk da bu yeni tanrıdan söz etmeye onun kadar bayılıyordu. Tanus artık yarı tanrılıktan tam tanrılığa terfi etmişti. Elefantin adası halkı AkhHorus'a bir tapınak yapmak için para toplamaya bile başlamış, hanımım da buna büyük

bir bağıştta bulunmuştu.

Tapınak yeri olarak nehir kıyısındaki Horus tapınağının karşısında bir yer ayrılmış, Firavun da tapınağın açılış törenine katılmaya karar vermişti. Firavun'un şükran duyması için bir sürü neden vardı. Artık ortada yeni bir güven havası dolaşıyordu. Kervan yolları güvenliğe kavuştukça Yukarı Krallık ile dünyanın geri kalan bölgeleri arasında ticaret.de artmaya başlamıştı.

Bir zamanlar Doğudan bir kervan gelirken şimdi çölden dört kervan geliyor ve güvenlik içinde geri dönebiliyordu.

Kervan sahiplerinin ihtiyacı olan binlerce yük eşeği köylerden ve çiftliklerden sürüler halinde kentlere geliyor, köylüler bunlara karşı alacakları yüksek fiyatların beklentisiyle keyifleniyorlardı.

Artık kent duvarlarının çok uzaklarındaki tarlaları işlemek mümkün olduğundan on yıllardır ot biten yerlerde ürün yetişiyor, dilencilığe mahkûm olan çiftçiler yine refaha kavuşuyorlardı. Yollarda ürün taşıyan kızaklar artık AkhHorus'un lejyonlarının korumasında olduğundan pazarlar taze sebzelerle dolup taşmaktaydı.

Tüccarların ve toprak sahiplerinin kazandıkları bu paraların bir kısmını artık ailelerin yaşabileceği güvene kavuşmuş olan kırsal bölgede villaların yapımına harcanmaya başlandı. Teb ve Elefantin adası sokaklarda iş arayan zanaatçılara birden rağbet başladı ve bunlar artan kazançlarıyla geçimlerini sağladıktan sonra kendileri ve aileleri için lüks olan şeyleri aramaya başladılar.

Nil boyunca gidip gelen nehir trafiği de arttığı için daha çok tekneye gerek olmuş, tüm tersaneler çalışmaya başlamıştı.

Nehir teknelerinin kaptanları, tayfaları ve tersane işçileri de bu yeni servetlerini meyhanelerde ve zevk evlerinde harcamaya başlamışlar, fahişeler daha iyi giyecekler ve süsler arayınca terzilerle kuyumcular da çok para kazanıp yeni evler yaptırmışlar, çantaları gümüş ve altın dolan karıları da yeni köleden tencereye kadar mal aramak için sokaklara dökülmüşlerdi.

AkhSeth ve Örümcekler tarafından bunca yıl ezildikten sonra Mısır yeniden canlanıyordu.

Bunun sonucunda devlet gelirleri de artmıştı ve tıpkı çölde akbabaların soyguncuların cesetleri üzerinde keyifle uçtukları gibi Firavun'un vergi tahsildarları da tüm ülkede keyifle dolaşmaya başlamışlardı.

Hanımımla benim durumum da iyiydi. Önerim üzerine ikimiz de Suriye'ye gitmekte olan bir kervana yatırım yapmıştık.

Kervan altı ay sonra döndüğünde yatırdığıma paranın elli katını geri aldık. Hanımım kendine inci bir gerdanlıkla beni üzme için beş yeni kadın köle aldı. Her zamanki gibi tutumlu olan ben kendi payımla nehrin doğu kıyısında beş arsa aldım, hukuk kâtiplerinden biri tapuları hazırlayıp tapınak defterlerine kaydettirdi.

Sonunda korktuğum gün geldi çattı. Hanımım bir sabah aynadaki görüntüsüne zaman olduğundan daha dikkatle baktı ve artık hazır olduğunu bildirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse o günkünden daha güzel olmadığını itiraf etmem gerekir. Sanki son çektikleri ona daha bir esneklik kazandırmıştı. Yüzündeki son genç kızlık izleri ve çocukluğun tombulluğu kaybolmuş, sonunda tam bir kadın olmuştu.

“Sana güvendim, Taita. Şimdi bana yanılmadığımı göster. Tanus'u bana getir.”

Tanus ile Safaga'da ayrılırken haberleşmek için bir yol belirlememiştik.

Ben her gün yolda olacağım ve bu seferin beni nereye götüreceğini bilemiyorum, demişti. "Benden haber alamazsa Lady Lostris sakın üzülmesin. Kendisine görevim sona erince haber göndereceğimi bildir Ama ona aşkımızın meyvesi olgunlaşıp toplanmaya hazır hale gelince orada olacağımı söyle."

Böylece pazarların çılgın söylentilerinden başka ondan bir haber alamamıştık.

Ancak tanrılar yine yardımına koştu. O gün pazarda yeni bir söylenti vardı. Kuzeyden gelen bir kervan kent duvarlarının iki mil dışında yeni bir kelle piramidine rastlamıştı. Kelleler c kadar tazeydi ki, daha kokmamışlar ve akbabalar tarafından etleri sıyrılmamıştı.

Bu sadece bir tek şey demek, diyordu pazardaki dedikoducular. "AkhHorus, Assoun yakınlarında ve belki de Elefantin adasını görecek kadar yakın. Gallala'da kafası kesilen reislerinden sonra çölde dolaşan Akheku aşireti kalıntılarını temizlemiş. AkhHorus haydutların sonuncularını da öldürüp kellelerini yol kenarına dizmiş. Yeni tanrıya şükürler olsun, güney de örümceklerden temizlendi artık."

Bu gerçekten de son haftalarda duyduğum en iyi haberdi. Haramıma iletmek için hemen kıyıya koşup beni adaya götürecek bir kayıkçı aramaya koyuldum.

Biri kolumdan çekince arkama bakmadan elimle iteledim adamı. Ülkedeki yeni refahtan olacak, dilenciler cüretlerini iyice arttırmışlardı. Ama bunu kolay kolay başımdan savamayınca bastonumu kaldırıp arkama döndüm.

Eski bir dostuna vurma sakın! Sana bir tanrıdan haber getiriyorum, diye inledi dilenci.

Hui! Eski haydudun sırtışını tanıyınca kalbim sevinçten duracak gibi oldu. "Burada ne işin var?" Sorumu yanıtlamasını beklemeden de, "Biraz uzaktan beni izle," dedim.

Onu limanın arka sokaklarındaki zevk evlerinden birine götürdüm. Burada karşı ya da

aynı cinsten çiftlere kapıya konan su saatiyle hesap ederek oda kiralarlar ve bu hizmet için bir bakır yüzük alırlardı. Bu fahiş fiyatı ödedim ve yalnız kaldığımız anda Hui'yi yırtık pırtık giysilerinden yakaladım.

Efendinden ne haberler var? Herif insanı çıldırtan bir küstahlıkla sıırttı.

Boğazım o kadar kuru ki, konuşamam. Daha şimdiden Mavilerin havasına bürünmüştü bile. Bir maymun ne de çabuk yeni numaralar öğrenir ama! Kapıcıya bir testi bira getirmesi için seslendim. Hui susuz kalmış bir eşek gibi içti" sonra testiği indirip mutlulukla geçirdi.

Tanrı AkhHorus sana ve adı söylenemeyen ötekine çok selam gönderdi. Görevinin tamamlandığını ve bütün kuşların kafese girdiğini bildirmemi istedi. Osiris bayramına sadece birkaç ay kaldığını ve kralı eğlendirmek için yeni bir oyun yazma zamanının geldiğini hatırlatıyor."

Nerede şimdi? Ona ne zaman döneceksin?

Güneş tanrısı AmonRa batı tepelerinin ardında kaybolmadan onun yanında olabilirim. Pencereden bakınca güneşin alçalmakta olduğunu gördüm. Tanus'un kente bu kadar yakın olmasına çok sevinmişim. Onun o kaba kucaklamasını, o gürültülü kahkahasını nasıl da özlemişim.

Hui'ye hemen götüreceği mesajı bildirdim.

Küçük iskelemize çıkıp da merdivenlerden tırmanırken hava neredeyse kararmak üzereydi. Köle kızlardan biri kapının önünde durmuş kulağını ovuşturarak ağlıyordu.

Ne olduğunu sorunca hanımımın vurduğunu söyledi. Bir köleyi dövmek önemli bir şey değilse de, buna çok şaşmıştım doğrusu. Hanımım evde kimseye el kaldırmazdı. Öfkesi burnunda olmalı, diye düşünerek adımlarımı ağırlaştırdığımda içerden bir başka kız ağlayarak çıktı. Hemen ardından da hanımım görüldü. Beni görünce kovaladığı kızı unutmuştu.

Nerede kaldın? diye üzerime yürüyünce öfkesinin bana olduğunu anladım. "Seni limana öğleden önce göndermişim. Nasıl olur da beni bu kadar bekletirsin?"

Burada, dedim, sonra kızların duymaması için sesimi alçalttım. Tanus burada, yarından sonra sana verdiğim sözü tutacağım."

Lostris'in havası birden değişiverdi, yerinden fırladığı gibi boynuma sarıldı, sonra gönüllerini almak için köle kızları aramaya gitti.

Amortilerin yasal kralı, Firavun'a Kızıldeniz'in karşı kıyısındaki krallığından yıllık haracının bir bölümü olarak iki eğitilmiş av parsi göndermişti. Kral bu hayvanlarla batı kıyısındaki ceylan sürüleri arasında avlanmak için sabırsızlanıyordu. Ava hanımım da içlerinde olmak üzere tüm maiyetinin katılması emredilmişti.

Teknelere doluşup yola çıktığımızda keyifsiz ve kaygılı olan bir tek ben yardım sanırım. Rüzgâr biraz sertti ve yanlış taraftan esiyordu. Tedirginlikle hep batıya bakıyordum. Bulut falan yoktu ama gökte doğal olmayan bakırımsı bir renk vardı. Sanki güneş aksi yönden doğuyormuş gibiydi.

Kuşkularımı bir yana bırakıp eğlenceye katılmaya zorladım kendimi. Ama bunu da başaramadım, çünkü aklımda havadan başka şeyler de vardı. Planımın bir kısmı bile aksasa canım tehlikede demektir ve belki de benimkinden çok değerli canlar da tehlikeye atılacaktı.

Bütün bunlar yüzümden okunuyor olmalıydı ki, hanımım boyalı ayak parmağıyla beni dürtükledi. 'Yüzün neden bu kadar asık, Taita? Sana bakan herkes bir iş peşinde olduğunu anlayacak. Gülümse! Sana gülümsemeni emrediyorum!'

Batı kıyısına yanaştığımızda bir köle ordusu bizi bekliyordu. Krallık çayırlarının beyaz taşları ipek kumaşlarla süslenmiş, yük eşekleri çadırlar, kilimler, yiyecek ve şarap sepetleriyle yüklüydüler. Kölelerden kimi hanımların şemsiyelerini tutacak, kimi soylu konuklara hizmet edeceklerdi. Konukları eğlendirmek için müzisyenler, palyaçolar ve cambazlar yerlerini almışlardı. Yüz de avcı hazır bekliyordular.

Parıların kafesi beyaz öküzlerin çektiği bir kızağa yerleştirildi. Bu hayvanlar bizim ülkemizde pek bulunmadığı için herkes kafesin çevresini alıp hayranlıklarını belirtti. Ben de bu tür hayvanları ilk kez gördüğümünden bir an bütün dertlerimi unutup onları yakından görmek için kalabalığın arasına karıştım.

Ancak bu sırada kralı nehrin karşı kıyısından taşıyan tekne iskeleye yanaştığı için hep birlikte kralı karşılamaya koştuk.

Hafif bir av elbisesi giymiş olan Firavun keyifli ve mutlu görünüyordu. Hanımımın yanında durup sağlığını sordu. Gün boyunca onu yanında tutmak isteyeceğinden korkmuştum, bu bütün planlarımı altüst ederdi. Ancak av hayvanları dikkatini çektiğinden hanımıma kendisini izlemesini söylemeden yürüyüp geçti.

Biz kalabalığa karışıp hanımım için hazırlanmış eşeğin yanına gittik. Lostris'in binmesine

yardım ederken seyise bir şeyler söyledim. Bana istediğim yanıtı verince eline gümüş bir yüzük sıkıştırdım.

Bir köle eşeğin önüne geçti, bir diğeri hanımımın başı üstünde şemsiyesini tuttu, böylece kralla kızağın ardından çöle doğru yürümeye başladık. Sık sık bir şeyler içmek için durduğumuzdan Ceylan vadisine vardığımızda neredeyse öğlen olmuştu. Yolda ilk firavunların zamanından kalma Tras mezarlığının uzağından geçmiştik. Bilgeler mezarların üç bin yıl önce kara kayalara oyulmuş olduğunu söylerlerse de, bu sonuca nasıl vardıklarını hiç anlamış değildim. Belli etmeden mezar girişlerini dikkatle inceledim. Ancak o kadar uzaktan insan izleri olup olmadığını göremeyince mantıksız bir düşkürlüğüne uğradığımı itiraf etmeliyim. Yola devam ederken sık sık geriye bakmaktan kendimi alamıyordum.

Ceylan vadisi çok uzun bir süreden beri krallık avlanma alanı olarak ayrılmıştı. Vadiyi çevreleyen tepelerde bulunan korucular burada kimsenin avlanmamasını sağlardı. İzinsiz avcılığın cezası boğularak ölümdü.

Soylular bu geniş vadiye bakan tepelerin birinden indiler. Hemen çadırlar kuruldu, yolculuğun susuzluğunu gidermek için şerbet ve bira testileri çıkarıldı. Ben hanımımı hem avı göreceği, hem de dikkati çekmeden ortadan kaybolacağımız uygun bir yere götürdüm. Ceylan sürüleri vadinin tabanındaki titrek sıcak buharlar arasından görünüyordu.

Hanımım, "Onlar orada ne yerler?" diye sordu. "Ortada bir tutam yeşillik bile yok. Taş yiyor olmalılar herhalde."

Onların çoğu taş değil, canlı bitkilerdir, dedim. Hanımım bana inanmayıp gülünce taşlar arasından bu mucizevi bitkiden bir tutam kopartarak gösterdim.

Lostris, Taş bunlar," diye inat etti. Ama birini parmakları arasında sıkıp da elinden aşağı sular damlayınca bunu yaratan tanrının kurnazlığına hayran kaldı. "Bununla mı besleniyorlar yani? Bu mümkün değil!" dedi yine de.

Ancak av başlamak üzere olduğundan bu konuşmaya devam edemedik. Kralın avcılarında ikisi kafesleri açmışlar ve parslar yere atlamışlardı. Onların kaçmasını beklediysen de, ikisi de kedi kadar evcil oldukları için bakıcılarının dizlerine süttüler.

Kurak ve boz vadinin öte yanında kovalayıcıları görüyordum. Bunlar bir saf halinde bize doğru yürürlerken ceylan sürüleri de önlerinde koşmaktaydılar.

Kralla avcıları, ipe bağlı parslarla birlikte vadinin tabanına inerlerken bizler tepede kaldık. Saray mensupları daha şimdiden bahse girmeye başlamışlardı ama benim hanımımın akli

başka yerdeydi.

Ne zaman gideceğiz, diye fısıldadı. "Çöle ne zaman kaçacağız?"

Av başlayınca herkesin dikkati oraya çevrilecek, işte o zaman fırsat buluruz. Daha sözümü tamamlamamıştım ki, bizi nehri geçerken ve yolda serinletmiş olan rüzgâr birden kesildi. Bir demirci ocağının kapağı açılmış gibi oldu. Hava birden solunamayacak kadar ısınmıştı.

Bir kez daha batıya baktım. Gökyüzü bu kere kükürt sarısı bir renge bürünmüştü. Ben bakarken bile leke gökte yayılıyordu. Çok huzursuzdandım. Ancak kalabalık içinde bu garip şeye benden başka dikkat eden olmamıştı.

Avcılar vadiye indikleri halde büyük kedileri hâlâ görebiliyordum. Parslar kendilerine doğru sürülen büyük ceylan sürüsünü görmüşlerdi. Birden evcil hayvanlardan vahşi avcılara dönmüş gibiydiler. Başlarını kaldırmışlar, kulaklarını öne dikmişler, iplerini çekiştiriyorlardı. Karınları içeri çekilmişti ve tüm kasları sonuna kadar gerilmiş birer yay gibiydi.

Hanımım eteğimi çekiştirerek, "Gidelim artık, Taita," diye mırıldandı. İstemeye istemeye kaçışımızı gözlerden gizleyecek olan kayalara doğru yürüdüm. Seyise verdiğim gümüşle kayaların arkasında bir eşeğin bizi beklemesini sağlamıştım. Eşeğe varınca üzerine yüklenmiş olan yiyecek torbasıyla su kırbasını kontrol ettim ve hepsini istediğime uygun buldum.

Hanımımı eyere bindirdikten sonra hayvanı yukardan görülemeyeceğimiz bir yöne doğru sürdüm. Arkamızda bir tepe daha bıraktıktan ve Ceylan vadisinden artık iyice uzaklaştığımızdan emin olunca hayvanın başını Tras mezarlığına doğru çevirdim. Hava fırtına bulutlarıyla yüklü olduğundan çok gitmeden terden sıırıslam olmuşum. Hanımıma, Hava kurumuş kemik kadar kuru, dedim. "Biraz su içmelisin..."

"Devam et. Daha sonra su içecek çok zamanın olacak."

"Ben sadece sizi düşünüyordum, hanımım."

"Geç kalmamalıyız. Harcayacağın her an Tanus'la bir o kadar daha az beraber olacağım demektir. Haklıydı elbette, çok az zamanımız vardı, bizim ortadan yok olduğumuzu fark edeceklerdi. Hanımım o kadar sevilirdi ki, av sona erip de nehre dönüleceği zaman herkes onun yanında olmak isteyecekti."

Yamaçlara yaklaşırken heyecanı öylesine artmıştı ki, eşeğin hızına tahammül edemez

oldu. Eşekten atlayıp koşmaya başladı. "İşte! Beni orada bekleyecek!" diyerek önümüzdeki tepeyi gösterdi.

Tam o anda rüzgâr tepeler ve kanyonlar arasından uğuldayarak bir kurt gibi saldırdı üstümüze. Hanımımın saçları birden dağılıp bir bayrak gibi havaya dikildi, sonra başına sarıldı. Etekleri havalanıp da esmer bacakları ortaya çıkınca gülüp dans ediyor, rüzgâr sanki âşığıymış gibi zevkleniyordu. Ben onun bu heyecanını paylaşmadım.

Dönüp çölden gelen fırtınaya baktım. Fırtına sarı gökyüzünün üstüne kadar çıkmıştı ve şimdi mercan kayalıklarına çarpan dalgalar gibi kendi üstünde yuvarlanıp duruyordu. Eşeği arkamdan çekerek hanımıma doğru koşarken arkamdan iten rüzgârın etkisiyle az daha tepetaklak yuvarlanıyordum, ama Lostris'i yakaladım.

Çabuk ol, fırtınadan önce mezarlara varmalıyız, diye seslendim.

Artık kum bulutlarıyla örtülen güneşe bile bakabiliyordum. Tüm dünya o kum rengiyle örtülüydü ve güneş sadece portakal renkli bir toptu. Rüzgârda savrulan kumlar açıkta olan derimizi ve enselerimizi yakmaya başlamıştı. Şalımını çıkarıp hanımımı güzelce sardıktan sonra elinden tutup götürdüm.

Rüzgârın savurduğu kum perdeleri üzerimize kapanıyor, çevremizi görmemize engel oluyordu. Tam yönümüzü kaybettiğimizi sandığımda kum perdeleri arasında bir delik açıldı ve önümüzde mezarlardan birinin karanlık ağzını gördüm. Bir elimle hanımımı, bir elimle eşeği çekerek mağaraya girdim. Mağaranın girişi kayalara oyulmuştu. Bir süre tepenin içine doğru gittikten sonra dönüş yapıp bir zamanlar mumyanın konduğu gömme bölmesine vardık. Yüzyıllar önce mezar soyguncuları mumyayı da hazineleri de çalmışlardı. Şimdi geriye sadece taş duvarlarda soluk freskler kalmıştı.

Hanımım kaya duvara yaslanıp çökerken aklında sevgilisinden başka bir şey yoktu. "Tanus artık bizi bulamayacak," diye umutsuzlukla inledi. Onu güvenliğe kavuşturmuş olan ben doğrusu bu nankörlüğüne kırılmıştım. Eşeğimizin eyerini çıkarıp mezarın bir köşesine yerleştirdim. Sonra bir fincan su alıp Lostris'e verdim.

"Kralla arkadaşlarımıza ne olacak?" diye sordu suyu içerken. Kendisi sıkıntıdayken bile hep başkalarını düşünürdü.

Avcılar onlara bakarlar, dedim. "Hepsi de çölü tanıyan iyi insanlardır." Ama fırtınanın geldiğini görecektik kadar iyi değil, diye düşündüm sonra. Lostris'i rahatlatmak istiyorsam da, kadınlar ve çocuklar için kaygılanmıyorum değilim.

“Ya Tanus ne olacak?” diye sordu.

Tanus ne yapması gerektiğini çok iyi bilir. O bir Bedeviden fark sızdır. Fırtınanın yaklaştığını fark ettiğinden eminim.

Nehre dönebilecek miyiz? Bizi burada bulabilecekler mi? Sonunda kendi güvenliğini düşünmeye başlamıştı.

Burada güvenlikteyiz. Birkaç günlük suyumuz var. Fırtına dinince nehre döneriz. Eşeğin yanlılıkla su kırbasına basmaması için kırbayı alıp mağaranın daha berisine götürdüm. İçersi artık zifiri karanlık olduğundan torbadan kandili çıkarıp yaktım.

Ben kandille uğraşırken sırtım mağaranın girişine dönüktü. Hanımımın birden bağırdığını duydum. Bu öylesine korku dolu bir çığlıktı ki, ben de onun kadar korkmuştum, damarlarımda kanım bal gibi ağır akmaya başladı, öte yandan kalbim uçar gibi koşan bir ceylanın toynaklarından fark sızdı. Hemen dönüp hançerime uzandım, ama girişi dolduran canavarı görünce belimdeki silaha dokunamadan donup kaldım. Bu yaratık her neyse küçücük hançerimin ona karşı bir yararı olmayacağını anlamıştım.

Kandilin titrek ışığında belli belirsiz bir şey vardı karşımda. Bir insan biçimi seçiliyordu ama insan olamayacak kadar iriydi. Ve o korkunç başı bana bunun gerçekten yeraltından gelip insanların kalplerini yiyen o timsah başlı canavar olduğunu gösteriyordu. Başın üstünde timsah pulları vardı ve ağzı bir kartal gagasını ya da dev bir kaplumbağanın ağzını andırıyordu. Bize acımasızca bakan gözleri derin ve dipsiz kuyular gibiydi. Omuzlarından iki yana büyük kanatlar uzanıyordu. Yaratığın kanatlarıyla uçup hanımımı pençeleri arasına almasını bekliyordum. O da aynı şeyden korkmuş olmalıydı ki, canavarın ayakları dibinde yatarken bir daha bağırdı.

Ama birden yaratığın kanatlı olmadığını fark ettim, kanat sandığım Bedevilerin giydiği yünlü kumaştan pelerinin rüzgârda dalgalanmasıydı. Biz öylece dehşetle bakarken yaratık kartal biçimindeki başlığı çıkardı ve altın rengi saçları omuzlarına döküldü.

Tepenin üstünden sizi gördüm," dedi o sevdiğimiz tanıdık ses.

Hanımım bu kez çılgın bir neşeyle bağırdı. "Tanus!"

Lostris, Tanus'a koştu, Tanus kızı bir çocukmuş gibi yakalayıp havaya kaldırdı. Sonra indirip göğsüne yasladı. Lostris onun kolları arasından dudaklarına uzandı ve bir an ihtiyaçlarının gücüyle birbirlerini yiyecek gibi oldular.

Ben mezarın gölgeleri arasında unutulmuştum. Onları biraraya getirmek için o kadar çok tehlikeyi göze almama karşın bu tutkularına istemeyerek tanık olurken hissettiklerimi burada yazmaya elim varmıyor. Duygularımızın en adisinin kıskançlık olduğuna inanırım, ancak Lady Lostris'i ben de en az Tanus kadar severdim ve bu sevgi bir baba ya da ağabey sevgisi değildi. Hadımdım, ama doğal bir erkeğin duygularına sahiptim, şimdi bu duyguların umutsuzluğu beni daha da çok yaralıyordu. Orada durup onları seyredemeyeceğimden dayak yemiş bir köpek yavrusu gibi uzaklaşmaya çalışırken Tanus beni gördü ve ruhumu parçalayan o öpüşmeyi yarıda kesti.

Tarta, beni kralın karısıyla yalnız bırakma. Bu korkunç ayartılmadan beni korumak için yanımızda dur. Şerefimiz tehlikede şu an. Kendime güvenemiyorum. Firavun'un karısına utanç getirecek bir şey yapmamam için burada kalmalısın."

Git! diye bağırdı Lostris. "Bizi yalnız bırak. Şu anda utanç ya da şeref sözcüklerini duymak istemiyorum. Aşkımız çok uzun süredir yasak bize. Falın çıkmasını bekleyemem artık. Bizi şimdi yalnız bırak, benim iyi yürekli Taita'm."

Canım tehlikedeymiş gibi kaçtım mağaradan. Fırtınaya koşabilir ve orada yok olabilirdim. Böylece kurtuluşa erişebilirdim ama bunu yapamayacak kadar korkaktım. Rüzgârın beni etkilemeyeceği bir köşeye sığındım, taş zemine oturup gözlerimi ve kulaklarımı örtmek için şalım başıma çektim. Fırtına dışarda bütün şiddetiyle devam etmesine karşın mezarın içinden gelen sesleri kesemiyordu.

Rüzgâr hiç azalmadan iki gün boyunca devam etti. Bu süre içinde zaman zaman uyusam da, her uyanışımda onların aşklarının gürültüsü beni işkence içinde kıvrandırıyor. Hanımım kralla birlikteyken hiç böylesine bir paniğe kapılmış değildim, ama aslında bu hiç de garip değildi, kral hanımım için hiçbir anlam taşımamıştı ki...

Sonunda rüzgâr kesilip ışık çoğaldı. Mezarda geçirdiğim üçüncü gün tamamlanmıştı. Doğrulup içeri seslendim, orada bulacağım şeyin korkusuyla içeri girmeye korkmuştum. Bir süre hiçbir ses işitilmedi, sonra hanımımın boğuk sesi duyuldu. "Sen misin, Taita? Fırtınada öldüğümü ve cennetin batı çayırıklarına götürüldüğümü sanmıştım oysa."

Fırtına dindikten sonra çok az zamanımız kalmıştı. Avcılar bizi aramaya başlamış olmalıydı. Fırtına ortadan kaybolmamız için iyi bir mazeret olmuştu. Av partisinden sağ kalanların bu korkunç tepelere dağılıp kaldıklarından emindim. Bizi Tanus'un yanında bulmamaları gerekirdi.

Diğer yandan bu üç gün içinde Tanus'la hiç konuşmamıştık ve konuşmamız gereken çok şey vardı. Mağaranın girişinde durup aceleyle planlarımızı yaptık.

Hanımım hiç görmediğim kadar sakin ve huzurluydu. Yüzünde yepyeni bir huzurla Tanus'un yanında duruyor, yüzüne bakıyordu. Tanrısının heykeli önünde hizmet eden bir rahibeyi andırıyordu. Gözlerini yüzünden bir an bile ayırmıyor, zaman zaman da gerçekten o olduğundan emin olmak istercesine uzanıp dokunuyordu.

O bunu yapınca Tanus söylemekte olduğu şeyi kesiyor ve tüm dikkatini o koyu yeşil gözlere veriyordu. Onu sık sık henüz tamamlamadığımız işe geri çağırmak zorunda kalıyordum. Böylesine açık bir hayranlık karşısında benim duygularım çok bencil ve adiydi. Kendimi onlar adına sevinmeye zorladım ben de.

İşimizi tamamlamamız biraz fazla uzun sürdü, ama sonunda Tanus'u kucaklayıp veda ettim ve eşeği havayı hâlâ dolduran ince san tozun arasından görünen güneşe doğru sürdüm. Hanımım geride kalmıştı, onu aşağı vadide bekleyecektim.

Arkama bakınca onların da sonunda mağaradan çıktıklarını gördüm. Uzun bir an birbirlerine dokunmadan durdular, sonra Tanus yürüdü. Hanımım o gözden kaybolana kadar bekledikten sonra Sonra geldi. Rüyada yürüyormuş gibiydi.

Hanımımın eşeğe binmesine yardım ettim, eyeri düzelttim. Uzanıp elimi tuttu, 'Teşekkür ederim,' dedi.

"Minnetini hak etmedim."

Dünyanın en mutlu yaratığıyım şu anda. Bana aşk hakkında söylediğin her şey gerçekmiş. Lütfen benim için sevin, hatta... Sözüne devam etmedi ama en derin duygularımı okumuş olduğunu anladım. O büyük mutluluğu içinde bile bana acı verdiği için ıstırap çekiyordu. Sanırım onu o an eskisinden daha çok sevdim.

Dönüp dizginleri elime aldım ve Nil'e doğru yürümeye başladık.

Kralın avcılarından biri bizi uzak bir tepeden görüp el salladı. Sonra hızla yanımıza gelerek, "Kralın emriyle sizi arıyorduk," dedi.

"Kral kurtuldu mu?" diye sordum.

"Evet, şu anda Elefantın adasında ve Lady Lostris'in bulunur bulunmaz yanma getirilmesini emretti".

Saray iskelesine adım attığımız anda Aton'u karşımızda bulduk. Boyalı yanaklarını sevinçle şişirerek, " Fırtınada kaybolanların yirmi üçünün cesedi bulundu," dedi. "Sizin de ölü olarak bulunacağınızdan emindik. Ama ben sağ salim dönmeniz için Hapi tapınağında dua ettim." Kendinden pek memnun bir hali vardı; hanımımın sağ salim dönüşü için tüm payı kendine almaya kalkışmasına canım sıkılmadı değil. Bize ancak elimizi yüzümüzü yıkayacak ve kurumuş derimize kokulu yağlar sürecektedir kadar zaman tanıyıp hemen kralın önüne çıkardı.

Firavun hanımımın geri döndüğüne gerçekten çok sevinmişti. Onu diğerlerinden çok sevdiğinden emindim ve bunun nedeni sadece onda gördüğü ölümsüzlüğü değildi. Lostris önünde diz çökerken gözlerinde beliren bir damla yaş boyalı yanağından aşağı süzölmüştü.

Kaybolduğunu sandım, dedi. Kurallar izin verseydi onu kucaklayacağından emindim. "Oysa seni her zamankinden canlı ve güzel gördüm."

Taita kurtardı beni. Bir mağaraya götürdü ve o korkunç günler boyunca orada korudu. O olmasaydı diğer zavallılar gibi ben de ölmüştüm şimdi."

Doğru mu bu, Taita? diye Firavun sordu. Ben en alçakgönüllü tavrımı takınarak, "Ben tanrıların zavallı araçlarından başka bir şey değilim efendimiz," dedim.

Firavun bana bakıp gülümsedi; beni de sevmeye başladığını biliyordum. "Bize çok hizmette bulundun, ama bu en değerlisi oldu. Yaklaş!" dedi. Yanına yaklaşıp önünde diz çöktüm.

Aton elinde sedir ağacından küçük bir kutuyla yanında duruyordu Kapağını açıp kutuyu krala uzattı. Firavun kutudan altın bir zincir çıkardı. Bu en saf altındandı ve üzerinde ağırlığının yirmi deben olduğunu gösteren krallık kuyumcularının mührü vardı.

Kral zinciri başımın üzerinde tutarak, "Sana övgü Altınını veriyorum," dedi. Zinciri omuzlarıma yerleştirdi. Bu madalya genellikle generallere, elçilere ya da Lord İntef gibi yüksek düzey memurlara verilirdi. Mısır tarihinde altın zincirin bir kölenin boynuna geçirilmiş

olduğunu tahmin etmiyordum.

Ancak bana verilen ödül ve armağanlar bu kadarla da kalmadı. Hanımım bu konuda kralın altında kalacak değildi. O akşam banyosuna nezaret ederken birden köle kızlarını gönderdi ve çıtırçıplak önümde durarak, "Beni giydirebilirsin, Taita," dedi. Bu ayrıcalığı ancak benden çok memnun olduğu zamanlar tanırırdı. Böylesi mahrem anlarında onunla baş başa kalmaktan ne kadar zevk aldığımı bilirdi.

Güzelliğini sadece o samur saçları örtüyordu şimdi. Tanus'la geçirdiği o günler ona yepyeni bir güzellik vermiş gibiydi.

Bu onun ta içinden dışarıya yayılan bir güzellikti. Su mermerinden bir vazoya içine yerleştirilen lamba nasıl mermerin saydam kenarlarından dışarı yayılırsa, Lady Lostris de öyle ışıldıyor gibiydi.

Vücudumun böylesine sevinci taşıyabileceğini hiç bilemezdim, dedi. Bacaklarını okşayarak benim de okşamamı istedi. 'Tanus'la birlikteyken bana vaat ettiklerinin hepsini yaşadım. Firavun sana Övgü Altınını verdi, benim de seni takdir ettiğimi gösteren bir şey yapmam gerek. Senin de mutluluğumu paylaşmanı istiyorum," dedi.

Size hizmetten büyük bir ödül olamaz benim için.

Giyinmeme yardım et, diye emrederek kollarını başının üstüne kaldırdı. Hareket ettikçe memelerinin biçimi değişiyordu. Bunların yıllar boyunca ham incirlerden süt gibi narlara dönüşmelerini izlemiştim. Sayrım geceliğini başının üstünden vücuduna indirdim. Gecelik onu kaplı ama güzelliğini gizlemiyordu, tıpkı sabah sisinin şafak saatinde Nil'in sularını örtmesi gibi.

"Bir şölen düzenledim ve saray kadınlarını çağırdım," dedi.

Pekâlâ, hanımım. Ben gerekeni yaparım.

Hayır hayır, Taita. Şölen senin onuruna verilecek. Sen konuğum olarak yanımda oturacaksın.

Ama bu uygun olmaz, hanımım. Geleneklere karşı gelmiş olursunuz.

"Ben Firavun'un karısıyım. Gelenekleri ben yaparım. Şölende bir armağanım olacak ve bunu sana herkesin gözü önünde vereceğim."

Hafif bir korkuyla, "Bunun ne olduğunu söyler misiniz?" diye sordum. Daha ne gibi münasebetsizlikler yapacağını aklım almıyordu doğrusu.

Elbette söylerim, diyerek esrarlı bir tavırla gülümsedi. "Bir sır."

Şeref konuğu olmama karşın şölenin hazırlıklarını aşçılara ve kıkır kıkır gülen köle kızlara bırakamazdım. Ne de olsa hanımımın ünü söz konusuydu. Tarlaların ve nehrin eri iyi, en taze ürünlerini almak için şafak sökmeden pazar yerine gitmişim.

Aton'a şölene çağırılacağını söylediğimde kralın şarap mahzeni bana açıldı ve istediğimi almama izin verildi. Kentin en iyi müzisyenleri ve cambazlarını da tutmuştum. • Akşam hava kararırken saray kadınları en iyi giysileri içinde, takmış takıştırmış olarak geldiler. Bazıları saçlarını bile kazıtmışlar, yoksulların karılarının çocuklarını beslemek için sattıkları saçlardan yapılmış gösterişli perukalar takmışlardı. Hanımımın ısrarıyla arkasındaki yerimi alacağıma yanına oturduğumda konuklardan çoğunun bu ayıp davranış karşısında dehşete düştüklerini gördüm. Yelpazeleri arkasında birbirleriyle fısıldaşmaya başlamışlardı. Ben de en az onlar kadar huzursuzdum ve utancımı gizlemek için kölelere şarap kadehlerini dolu tutmalarını, müzisyenlere çalmalarını ve oyunculara da dans etmelerini işaret ettim.

Şarap iyi, müzik uyarıcı ve dansçılar hep erkekti. Onların çırılçıplak dans etmelerini emretmişim. Hanımlar bu gösteri karşısında öylesine kendilerinden geçtiler ki, benim sofrada bulunmamdan dolayı hakarete uğradıklarını çok geçmeden unuttular. Erkek dansçılardan çoğunun haremden sabahtan önce ayrılmayacaklarından emindim. Saray kadınlarının bazıları büyük iştahlarıyla ünlüydüler ve kral çoğunu yıllardır ziya. ret etmiyordu.

Sonunda hanımım önünde eğilmemi emretti. Ben eğilirken saray kadınlarından bir mırıltı yükseldi. Üzerimde en iyi ketenden kısa bir etek vardı ve köle kızlar saçlarımı bana en yakışan biçimde taramışlardı. Boynumdaki Övgü Altını dışında başka bir mücevher takmamışım. Bu kadar gösteriş arasında benim sadeliğim hemen göze çarpıyordu Sürekli yüzme ve idmanla Lord İntef'in dikkatini çeken atlet vücudumu da iyi korumuştum.

Kadınların birbirlerine, "Mücevherlerini kaybetmiş olması ne yazık. O kadar hoş bir oyuncak olurdu ki," dediklerini duydum. Başka koşullar altında bana acılar verecek olan bu sözleri bu gece önemsemeyebilirdim.

Hanımım kendinden pek memnun görünüyordu. Vereceği armağanı benden saklamayı başarmıştı. Çoğunlukla beni atlatacak kadar kurnaz değildi oysa. Önünde eğilmiş başıma bakıp o anın keyfini çıkararak konuşmaya başladı.

Köle Taita. Tüm yaşamım boyunca bana bir kalkan oldun. Benim öğretmenim ve yol gösterenim oldun. Bana okumayı ve yazmayı öğrettin. Yıldızların ve eski sanatların gizemlerini açıkladın. Dans etmesini ve şarkı söylemesini öğrettin. Pek çok şeyde mutluluğu ve doyumunu bulmayı öğrettin. Sana minnettarım.

Saray kadınları yine huzursuzlanmaya başlamışlardı. Daha önce bir kölenin böyle övüldüğünü duymuş değillerdi.

Hamsin günü bana yaptığın hizmeti mutlaka ödüllendirmem gerekir. Firavun sana Övgü Altınıni bahşetti. Benim de sana bir armağanım var.

Lostris elbisesinin altından renkli iplikle bağlanmış bir papirüs çıkardı. "Önümde bir köle olarak eğilmiştin. Şimdi de özgür bir insan olarak ayağa kalk." Papirüsü uzattı. "Bu senin azat emrindir. Saray kâtipleri hazırladılar. Bugünden sonra özgür bir insansın."

Başımı kaldırdım ve kulaklarıma inanamayarak yüzüne baktım. Papirüsü elime sıkıştırıp gülümseyerek baktı yüzüme.

"Bunu beklemiyordun, değil mi? O kadar şaşırıydın ki, bana söyleyecek söz bulamıyorsun. Bir şeyler söyle, Taita. Bana ne kadar minnettar olduğunu söyle."

Her sözü zehirli bir oktu sanki. Onsuz bir yaşamı düşündükçe dilim ağzımda taşlaşıyordu. Özgür bir insan olarak bir daha yanına giremeyecektim. Ne yemeklerini hazırlayacak, ne de banyosunu yaparken yanında olacaktım. Uyumaya hazırlanırken üzerini örtemeyecek, sabah o koyu yeşil gözlerini açtığında orada olamayacaktım.

"Mutlu ol, Taita," diye emretti. "Sana verdiğim bu yeni özgürlüğünde mutlu ol."

"Bir daha asla mutlu olamayacağım", dedim. "Beni kovdun. Bir daha nasıl mutlu olabilirim?"

Lostris'in yüzündeki gülümseme soldu, şaşkın şaşkın baktı yüzüme. "Sana verebileceğim en değerli armağanı verdim: Sana özgürlüğünü verdim."

Başımı salladım. "Bana çok büyük bir ceza verdiniz. Beni yanınızdan uzaklaştırıyorsunuz. Bir daha mutluluk nedir bilemeyeceğim."

"Bu bir ceza değil, Taita, bir ödüldür. Bunu anlamıyor musun?"

"Benim sizden istediğim tek ödül yaşamımın sonuna kadar yanınızda kalmaktır." Gözlerime dolan yaşları tutmakta güçlük çekiyordum. "Size yalvarırım, hanımım. Beni yanınızdan uzaklaştırmayın. Eğer içinizde bana karşı en küçük bir duygu varsa yanınızda kalmama izin verin."

"Ağlama," dedi. "Ağlarsan ben de tüm konuklarımın önünde seninle birlikte ağlayacağım"

yoksa." O ana kadar yaptığı bu yanlış iyiliğin sonuçlarını düşünmediğinden eminim. Gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamıştı.

"Kes artık. Benim istediğim bu değildi." O da ağlamaya başlamıştı. "Ben sadece kral gibi seni onurlandırmak istemiştim."

Papirüsü uzattım. "Lütfen bunu parçalamama izin verin. Beni yeniden hizmetinize alın. Bana arkanızdaki yerimi almama izin verin."

"Yeter, Taita. Kalbimi parçalıyorsun."

"Ben sizden sadece ömrümün sonuna kadar size hizmet etme hakkını istiyorum. Bunu lütfen geri alın, hanımım. Bana bunu yırtma iznini verin."

Lostris başını salladı. Papirüsü yırttım, sonra bir kere daha yırttım, bununla da yetinmeyerek parçalarını kandile tutup yaktım.

"Bir daha beni kovmayacağınıza söz verin. Beni bir daha özgürlüğüme kavuşturmayacağınıza yemin edin."

Lostris gözyaşları arasında, "Seni kölem olarak tutacağıma, bir daha serbest bırakmayacağıma yemin ederim," dedi.

Sonra beni kaldırmak için elini uzattı. "Şimdi ayağa kalk, aptal adam, kalk ve görevine devam et, kadehim boşalmış görmüyor musun?" dedi.

Hemen arkasındaki yerimi alıp kadehini doldurdum. Sarhoş kalabalık bunun kendilerini eğlendirmek için hazırlanmış bir oyun olduğunu sanarak alkışladılar, takdir ettiklerini göstermek için de çiçekler fırlattılar.

Hanımım kadehini dudaklarına götürürken bana bakıp gülümsedi Gözleri hâlâ ıslaktı ama o gülümseme bütün keyfimi yerine getirdi, beni yeniden mutlu etti. Kendimi ona hiç olmadığı kadar yakın hissettim o anda.

Şöleden ve bir saatlik özgürlüğümden sonraki sabah uyandıığımızda nehrin gece yükselmiş olduğunu gördük. Başım içtiğim şaraptan hâlâ ağırdı, ancak limandaki nöbetçilerin seslerini duyunca hemen pencereye koştum. Her iki kıyıda halkla tıklım tıklımdı. Suların yükselmesini dualar ve şarkılarla, palmiye yapraklarını sallayarak karşılamaktaydılar.

Sular alçalmışken bakır parçaları üzerindeki pas yeşili renge olurdu. Ama şimdi kabarcınca yeşillik gitmiş nehir boz bir renge bürünmüştü. Gece boyunca sular limanın taş direklerine kadar yükselmişti, çok geçmeden aylardır kupkuru olan sulama kanallarına dolacak, oradan tarlaları basacak, köylülerin kulübelerini sular altında bırakacak, tarlalar arasındaki sınır çizgilerini silip süpürecek.

Her su baskınından sonra sınır taşlarının yerleştirilmesi Sular Muhafızı'nın göreviydi. Lord İntef sıra bu işe geldiğinde zenginlerin iddialarını gözeterek servetine servet katardı.

Nehrin yukarsından şelalenin uzaklardan gümbürtüsü geliyordu. Kabaran sular önündeki doğal granit kayaların üstünden geçerken havaya yükselen gümüş gibi su serpintisi Assoun'un her yanından görülürdü. Bu incecik sis adanın üzerinden geçerken havaya kaldırdığı yüzlerimize serinlik verirdi ki, vadimizde gördüğümüz tek yağmur da buydu.

Adamızın çevresindeki kumsallar gözlerimizin önünde sular altında kalıyordu. Çok geçmeden iskelemiz de kaybolacak, sular bahçe kapımı kadar erişecekti. Suyun nerede duracağı sadece Nilölçerin düzeyleri dikkatle ölçülerek hesaplanabilirdi. Tüm ülkenin ve halkın refahı ya da açlığı bu düzeylere bağlıydı.

Hemen hanımımın yanına koşup benim de önemli bir rolümün olduğu sular törenine hazırlanmaya başladım. En iyi giysilerimizi giydik, yeni altın zincirimi boynuma geçirdim. Sonra ev halkı ve harem kadınlarıyla birlikte Hapi tapınağına akmakta olan kalabalığın arasına karıştık.

En önde Firavun ve Mısır'ın büyükleri vardı. Zengin yaşamlarıyla hepsi de tombul olan rahipler bizi tapınağın merdivenlerinde bekliyorlardı. Saçları kazınmış, kafaları yağlanmıştı, kral bugün çok eli açık davranacağı için hepsinin gözleri parlıyordu.

Tanrı Hapi hiçbir uygar insanın ayak basmadığı güneydeki ülkesinde dağının tepesinde oturur ve iki dipsiz testisinden Nil'ine kutsal sularını dökerdi. Testilerdeki suyun rengi ve tadı değişti: biri parlak yeşildi ve tatlıydı, diğeri boz renkliydi ve her yıl tarlalarımızı basıp onlara yeni yaşam veren çamurla doluydu. Biz şarkılar okurken kral da mısır, et, şarap, gümüş ve altın sundu. Sonra bilgelerini, mühendislerini ve matematikçilerini çağırıp Nilölçerin

hesaplarını ve gözlemlerini yapmalarını emretti.

Lord İntef e ait olduğum günlerde sular muhafızlarından biri olma ayrıcalığını elde etmiştim. Bu ünlü kişiler arasında tek köle bendim, ancak Övgü Altını da ancak birkaçında olduğu için beni saygıyla karşıladılar. Benimle daha önce de çalıştıklarından değerimi iyi bilirlerdi. Nehrin akışını ölçen Nil ölçerleri ben hazırlamış ve yapımlarına nezaret etmiştim.

Suların yüksekliğini ve baskının boyutlarını ölçen karmaşık formül de benim eserimdi.

Yolumuzu meşalelerle aydınlatarak tapınağın ardındaki kapıdan girip taş merdivenlerden aşağı indik. Suyun dışındaki en son basamağa varınca taşçı ustalarımın kuyunun duvarlarına oydukları işaretleri inceledik. Bu işaretlerin her birinin hem tılsımlı, hem de matematik bir değerleri vardı.

İlk okumamızı hep birlikte büyük bir dikkatle yaptık. Bundan sonra ki beş gün boyunca nöbetleşe aşağı inip suyun yükselişini izleyecek ve bir su saatiyle zamanını ölçecektik. Aldığımız su örneklerindeki mil oranını da hesaplayacak ve bunların hepsini birden değerlendirerek bir sonuca varacaktık.

Beş günün sonunda üç gün sürecek bir hesaplama giriştik. Artık bulgularımızı krala sunmaya hazırдық. Firavun o gün soyluları ve Elefantin adası halkının yarısıyla değerlendirmeleri öğrenmek üzere tapınağa döndü.

Başrahip sonuçları yüksek sesle okurken kral gülümsemeye başlamıştı. Hemen hemen kusursuz boyutlarda bir su baskını tahmin etmiştik. Su çok alçak olup tarlaları güneşte bırakmayacak, kanalları ve setleri önüne katıp köyleri ve kıyı kentlerini yıkacak kadar da yükselmeyecekti. Bu mevsim ürün bol, hayvan sürüleri besili olacaktı.

Firavun halkının talihine olduğu kadar vergi tahsildarlarının getirecekleri ganimet için de seviniyordu. Yıllık vergiler su baskınının durumuna göre hesaplanırdı ve bu yıl anıt mezarının depolarına yeni hazineler yerleştirilecekti. Firavun, Hapi tapınağındaki suların kutsanması törenini kapatırken Osiris festivaline katılmak için Teb'e yapılacak yolculuğun tarihini de bildirdi. Hanımımın son Osiris oyununda tanrıça rolünü oynadığından bu yana iki yıl geçmiş olması inanılır gibi değildi.

Krallık filosu sekiz gün sonra Nil'in kaban sularında kuzeye doğru yola çıkacak, Teb'e vardığımızda Tanus bizi bekliyor olacaktı. Hanımım mutluluktan kendinden geçmişti.

Limanı dolduran tekne sayısı o kadar çoktu ki, nehir bir kıyıdan öteki kıyıya kadar görünmüyor denebilirdi. Hanımım insanın ayağını ıslatmadan bir kıyıdan öteki kıyıya

yürüyebileceğini söylemişti. Teknelerin direklerde dalgalanan bayraklarla doğrusu çok gösterişli bir görünümü vardı.

Bize ayrılan gemilere binmiştik; sarayının merdivenlerinden inerek büyük teknesine giden kralı hepimiz güvertelerden alkışladık. Kral teknesine ayak basar basmaz yüzlerce borudan yelken açma komutu çalındı. Tekneler birer birer burunlarını kuzeye doğrulttular. Nehrin akıntı ve kürekçilerin de gayretiyle uçar gibi yola koyulduk.

AkhHorus'un Örümcek çetelerini ortadan kaldırmasından bu yana ülkede bambaşka bir hava vardı. Geçtiğimiz köylerin halkı krallarını karşılamak için kıyılarda bekliyorlardı. Bundan sonraki günlerde Firavun tüm maiyeti iki kere kıyıya çıkarak AkhHorus'un kervan yolu kavşaklarına dizdikleri piramitleri incelediler. Köylüler bu iğrenç kafatası yığınlarını yeni tanrılarının kutsal emanetleri gibi koruyorlardı. Her kafatasını fildişindenmiş gibi parlatmışlar, sonra hepsini yıllarca aynı şekilde durmaları için kille birbirlerine yapıştırmışlar, üzerlerine tapınaklar kurup korumaları için başlarına rahipler getirmişlerdi.

Elefantın'den ayrıldığımızın onuncu günü nehrin dirsek yaptığı bir yerde kamp kurduk. O gecenin eğlenceleri arasında ülkenin en ünlü hikayecilerinden biri öyküler anlatacaktı; bu da hanımımın en sevdiği ve heyecanla beklediği şeydi.

Ancak akşam olduğunda Lady Lostris'in yorgun ve rahatsız olduğunu görünce çok şaşırdım. Bana ev halkını alıp gitmemi söylediye de, onu yalnız bırakmadım. İçecek sıcak bir şey verdikten sonra gece ihtiyacı olur düşüncesiyle sabaha kadar yatağının ucunda kıvrılıp yattım.

Sabah uyandırmaya çalıştığımda kaygım daha da artmıştı. Genellikle yeni günü heyecanla karşılamaya hazır bir halde sıçrardı yataktan. Bu sabah ise örtüyü başından Yukarı çekmiş, "Bırak biraz daha uyuyayım, kendimi yaşlı bir kadın kadar bitkin hissediyorum," demişti.

Kral erken yola çıkılmasını emretti. Güneş doğmadan gemide olmalıyız. Size şimdi sıcak bir şey veririm, kendinize gelirsiniz, dedim.

Hazırladığım bitki özünü zorla içirdim. Lostris yüzünü buruşturarak, "Beni zehirlemek istiyorsun," dedi ve sonra ne olduğunu anlamadan birden kasmaya başladı.

Buna benim kadar o da şaşırmıştı. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemeden yatağın yanındaki birikintiye baktık.

Benim neyim var, Taita? diye mırıldandı Lostris. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Birden o anda ne olduğunu anladım.

Hamsin rüzgârı, dedim. Tras mezarlığı! Tanus!"

Lostris bir an yüzüme baktı, sonra gülümsemesi çadırı bir kandil gibi aydınlattı. "Bebeğim oluyor," dedi.

Aman hanımım, bu kadar yüksek sesle konuşmayın, diye yalvardım.

Tanus'un bebeği! İçimde Tanus'un oğlunu taşıyorum." Hastalığın, dan ve çocuk düşürmesinden sonra onu kralın yatağından uzak tuttuğum için bu kralın çocuğu olamazdı.

Lostris' eteğini kaldırıp dümdüz karnına baktı. 'Taita, düşün bir kere. Tanus gibi bir yaramaz büyüyor içimde. Tras mezarlığında keşfettiğim o zevklerin tanrıların dikkatini çekeceğinden emindim. Bana ömrümün sonuna kadar sürecek bir anı verdiler."

Hemen Aton'la konuşacağım. Bu gece kralın yatağını paylaşacaksın, dedim. Şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

Kendisine söylediğim pek çok şeye inanır Firavun, diye devam ettim. "Ama hamsin rüzgârında savrulan tohumlarla döllendiğine asla inanmaz. Bu küçük piçimize bir üvey baba bulmak zorundayız." Daha şimdiden çocuğu sadece onun değil, ikimizinmiş gibi görüyordum. Saklamaya çalışıyorsam da, onun bu doğurganlığından en az onun kadar ben de sevinmekteydim.

"Bir daha ona piç deme sakın," diye parladı. "O bir prens olacaktır."

"Kendisine bir kral baba bulursam prens olur," dedim. "Sen hazırlan şimdi. Ben kralı görmeye gidiyorum."

Firavun'a, "Dün gece bir rüya gördüm, Büyük Mısır," dedim. "Bu o kadar şaşırtıcı bir şeydi ki, AmonRa falına bakmak zorunda kaldım." Firavun heyecanla öne eğildi; artık fallarıma öteki hastalarım kadar çok inanıyordu.

"Bu kez çok kesin, majesteleri. Rüyamda tanrıça İsis, size kardeşi Seth'in Lady Lostris'i hasta etmekle yoksun bıraktığı erkek evladınızı geri vereceğine söz verdi. Osiris festivalinin ilk gecesi hanımımı yatağınıza alırsanız bir erkek evlatla daha kutsanacaksınız. Tanrıçanın vaadi bu."

Bu gece festivalin ilk gecesi. Kral çok sevinmiş görünüyordu. "Taita, doğrusunu istersen bu zevkli görevi aylardır yerine getirmeye hazırdım ama sen izin vermemiştin. Ama bana falda ne gördüğünü söylemedin."

Eski gördüklerimi gördüm, ama bu kez daha güçlü ve canlıydılar. Nehrin kıyısında yetişen o sonsuz ormanlar ve hepsinin üstünde birer taç. Hanedanınız hiç kesilmeden yüzyıllar boyunca devam edecektir.

Firavun mutlulukla içini çekti. "Onu bana gönder öyleyse."

Çadıra döndüğümde hanımım beni bekliyordu.

Gözlerimi kapatıp Tanus'la Tras mezarlığında olduğumu hayal edeceğim, dedi. Sonra güldü. "Kralı Tanus olarak hayal etmek fare kuyruğunu fil hortumu olarak düşünmekten fark sız ya."

Kral yemeğini yedikten sonra Aton hanımımı almaya geldi. Lostris belki de küçük prensini ve Teb'de bizi bekleyen gerçek babasını düşünerek sakin bir ifade ve sağlam adımlarla yürüdü adamın ardından.

Sevgili Teb, yüz kapılı güzel Teb ... nasıl da nehir kıyısını süsleyen tapınakları ve parıltılı duvarlarıyla karşımıza çıktığında yüreğimiz sevinçle dolmuştu.

Tanıdık yerleri tek tek gözümüzün önüne serildikçe hanımım heyecanla nasıl da şakımişti. Ama krallık gemisi başvezirin sarayının önündeki rıhtıma yanaşınca ikimizin de yuvaya dönüş sevinci birden karardı, sustuk. Babasını görünce sanki canavar masallarından ürken küçük bir kız gibi Lady Lostris hemen elime uzandı.

Lord İntef ve iki başparksız kahraman oğlu Menset ile Sobek soyluların ve Teb büyüklerinin başında kralı karşılamak üzere bekliyordu.

"Çok dikkatli olmalısın artık," diye Lady Lostris fısıldadı. "Seni ortadan kaldırmaya çalışacaklardır. Kobrayı sakın unutma."

Başvezirin hemen arkasında da Rasfer duruyordu. Bizim yokluğumuzda terfi ettiği kesindi. Şimdi başında On Binin Komutanı başlığı, elinde de altın bir kamçı vardı. Ama yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı, tuzunun bir yanı hâlâ çirkin bir şekilde sarkıyor ve ağzının kenarından salyaları akıyordu. Tam o anda beni gördü ve aramızdaki daracık su Parçasının öteki yanından yüzünün yarısıyla gülümsedi. Selam verircesine kaldırdı altın kamçısını.

"Hanımım, sana söz veriyorum ki, Rasfer ile Teb'de buldukça elim hançerimin üstünde olacak ve kendi elimle soyduğum meyve dışında ağzıma bir şey koymayacağım."

"Garip armağanlar da kabul etmeyeceksin, benim yatağımın dibin de uyuyacaksın ki, geceleri ben seni koruyayım," dedi hanımım. "Gündüzleri yanımda kalacak ve tek başına hiçbir yere gitmeyeceksin."

Bu hiç de güç olmayacak, dedim ve ondan sonraki günlerde de verdiğim sözü tutarak hep onun koruması altında kaldım. Lord İntef'in kızını tehlikeye sokarak tahta olan bağlantısını riske atmayacağına emindim.

Görevi tüm festival törenleri sırasında kralın yanında bulunmak olduğundan sık sık başvezirle birlikte oluyorduk. Lord İntef bu süre için, de kızına karşı hep sevecen bir baba rolü oynadı ve ona bir kral eşine gösterilmesi gereken saygıyı gösterdi. Her sabah altından, mücevherlerden, değerli ağaçlardan ya da fildişinden tanrı heykelleri armağanları gönderiyordu. Hanımımın emirlerine karşın bunları iade etmedim. Hem düşmanı uyarmak istemiyordum, hem de hepsi değerli parçalardı. Onları gizlice satarak parasını kentteki tüccar dostlarımla depolarında saklanan mısır stoklarına çevirdim.

Üründe büyük bir artış beklendiği için mısır son on yılın en düşük fiyatındaydı. Fiyatların gidebileceği tek yön vardı artık, biraz beklesek bile mutlaka yükselecekti. Tüccarların hanımım adına verdikleri makbuzları mahkeme arşivlerinde saklıyordum. Bu işten kendime sadece beşte bir ayırıyordum ki, doğrusu bu hiç de aşırı bir komisyon sayılmazdı.

Bu arada festival geleneklere ve törelere uygun olarak sürüyordu. Bu yıl Hapi lagününde suaygırı avlayan Tanus'un Mavileri değildi ve Osiris tapınağındaki oyunu başkaları sergiliyordu.

Oyunun sergilendiğinin ertesi günü Firavun tapınağını görmek için nehrin karşı kıyısına geçti vs beni gün boyu yanından ayırmadı. Zaman zaman da işlerin gidişi hakkındaki fikirlerimi sordu. Ben mümkün olan her yerde altın zincirimi boynumda taşıyordum. Lord İntef bu olup bitenleri kuşkusuz hiç gözden kaçırmıyordu ve kralın bana gösterdiği bu yakınlığı sık sık düşündüğünü görebiliyordum. Bu durumun beni başvezirin öfkesinden korumaya yardımcı olacağını umdum.

Ben Teb'den ayrıldıktan sonra anıt mezar projesinin başına bir başka mimar getirilmişti. Firavun'un bu adamdan benim getirdiğim yüksek standardı beklemesi haksızlıktı belki de.

Horus'un annesi adına söylüyorum, Taita, senin burada kalmış olmanı isterdim, dedi Firavun. "Hanımın senden ayrılmayı kabul ederse ondan satın alıp bu Ölüler Kentinde bırakırım. Yerine bu sersemi seçtikten sonra masraflar ikiye katlanmış sanıyorum."

"Henüz deneyimsiz bir genç," dedim. Taşçılar ve müteahhitler gözündeki sürmeyi çalarlar da, farkında bile olmaz."

Çaldıkları benim gözümdeki sürme," diyen kral somurttu. "Onunla birlikte faturaları incelemeni ve nerelerde soyulduğumuzu kendisine anlatmanı istiyorum."

Firavun o günün geri kalanını ve ertesi günü mezar tapınağın depolarındaki hazinelerini inceleyerek geçirdi. Burada şikâyet edecek fazla bir şey yoktu. Dünya tarihinde böylesine bir servet aynı anda aynı yere yığılmış değildi. Güzel şeylerden hoşlanan ben bile bu bolluktan rahatsız olmuş, altın parıltısından gözlerim kamaşmıştı.

Kral bütün bu zamanlarda Lady Lostris 'in yanında olmasında ısrar etmişti. Tutkusunun giderek kendine göre bir aşka dönüştüğünü görebiliyordum. Ancak bu düşkünlüğünün sonucunda Teb'e döndüğümüzde hanımımın iyice yorgun olduğunu fark ettim ve taşıdığı çocuk için korktum. Krala karısının durumunu anlatmak ve kendisine biraz daha ihtimam göstermesini söylemek için henüz çok erkendi. Kocasının yatağına döneli henüz bir hafta

olmuştur ve bu kadar erken bir gebelik teşhisi benden geliyor olsa bile kuşku çekmezdi. Krala göre karısı sağlıklı ve kuvvetli bir genç kadındı, o da buna göre davranıyordu.

Yüzyıllardır olduğu gibi festival halkın Osiris tapınağında tahttan yapılacak konuşmayı dinlemek için toplanmasıyla sona erecekti.

Firavun herkesin onu görmesi için yüksek tahtına oturmuştu, başında çifte tacı, elinde asası vardı.

Tapınağın içinde değışiklik yapılmasını önermiştim, kral da kabul etmişti. İç tapınağın üç duvarı önünde tahta iskeleler yapılmıştı. Bunlar kat kat taş duvarlara kadar yükseliyor ve binlerce Teb soylusunun oturdukları yerden olup biteni rahatça görmelerini sağlıyordu. Ülkemizde ilk kez bu tür tribünler yapılmaktaydı. O günden sonra bunlar hemen hemen her yerde, krallık geçit törenlerinde ve spor oyun alanlarında yer aldı. Bunlara bugün bile Taita tribünleri adı verilir.

Bu tribünlerde yer kapmak için epey büyük bir rekabet varsa da, ben bunların mimarı olarak en iyi yeri hanımımın kendime ayırtabilmiş, tim. Şimdi tam kralın tahtı karşısında ve biraz da ondan yüksekte oturduğumuzdan iç avlunun tümünü tabak gibi görebiliyorduk. Lady Lostris için içi koyun yünü dolu deri bir yastık, meyve sepetleri, şerbet ve bira testileri de getirmiştim. Uzun süren tören boyunca her türlü rahatımız yerindeydi.

Çevremizde ülkenin en soylu beyleri ve hanımları, altın kamçılar ve alaylarının bayraklarıyla generaller ve amiraller, lonca reisleri ve zengin tüccarlar, rahipler ve imparatorluğa bağlı devletlerin elçileri bulunuyordu.

Tapınağın tüm avluları silme sıradan insanlarla dolmuş ve tapınağın kutsal caddesine, hatta duvarların dışına bile taşmışlardı. Saymak olanaksızdı ama o gün orada iki yüz bin kişinin toplanmış olduğunu tahmin ettim. Kalabalıktan öyle bir gürültü yükseliyordu ki, kendimi koca bir kovan içinde bir tek arı gibi hissediyordum.

Tahtın çevresinde başları Firavun'un ayaklar düzeyinde olan en yüksek soylulardan küçük bir grup yer almıştı.

Bunlardan biri kuşkusuz Osiris başrahibiydi. Geçen yıl içinde yaşlı rahip bu geçici dünyadan ayrılmış ve sonsuz cennetin batı yakası tarlalarına gitmek için yeraltındaki yolculuğuna başlamıştı. Bu yeni başrahip daha genç ve sert bir adamdı.

Onun Lord İntef'in oyunlarına kolay kolay alet olmayacağından emindim. Gerçekten de o günkü tören için benimle işbirliği de yapmıştı.

Ancak grupta Firavun'a bile rakip en etkileyici kişi başvezirdi. Bütün gözler Lord İntef'in

üzerindeydi. Uzun boylu, gösterişliydi ve bir efsane kadar yakışıklıydı. Omzu ve göğsünün üzerindeki Övgü Altınının ağır zincirleriyle tanrılar arasından çıkmışa benziyordu. Onun hemen ardında da Rasfer'in çirkin şekli göze çarpmaktaydı.

Lord İntef tahtın önündeki açıklığa çıkarak ikiz Teb kralını karşılayan konuşmasına başladı. O konuşurken ben yan gözle hanımına baktım ve onun kendi babasına nefret ve öfke dolu bakışlarını görünce dehşete düştüm.

Başvezir uzun uzun konuştu, son bir yıl içindeki başarılarını ve Firavun'a yaptığı hizmetleri sıraladı. Kalabalıktan huzursuzluk ve cansıkıntısı mırıltıları yükselmeye başlamıştı. O kadar insanın sıcağı yetmezmiş bir güneş de tapınağın yüksek duvarlarının arasını kavuruyordu. Kalabalık içinde kadınların bayıldıklarını görebiliyordum.

Sonunda Lord İntef in sözü bitince yerini başrahip aldı. Güneş tam öğle üzeri tepemize dikildiğinde o da Teb'in dini konularını krala bildirdi. Sıcak ve koku artık dayanılmayacak hale gelmişti; parfümler ve kokulular pis vücutlardan akan terlerin kokusunu gideremiyordu. Doğal ihtiyaçla" karşılamak için insanın yerinden kıpırdaması olanaksızdı.

Kadınlar ve erkekler oldukları yerde çömeliyorlardı. Tapınak ahır ve genel helalar gibi kokuyordu. Hanımına burnuna bastırması için parfüme batırılmış bir mendil uzattım.

Başrahip sonunda tanrı Osiris adına kralı kutsayarak yerine çekildiğinde kalabalıktan bir rahatlama mırıltısı yükseldi.

Kalabalık sabahtan beri ilk kez tümüyle sessizleşti. Herkes Firavun'un neler söyleyeceğini merak ederek heyecanla öne doğru eğildi.

Kral ayağa kalktı. Yaşlı adamın direncine hayrandım, o ana kadar bir heykel gibi kıpırdamadan oturmuştu. Halkını kutsamak için kollarını iki yana açtığı anda tüm halkı soyluları, rahipleri ve sıradan insanları şaşkırtan ve tüm gelenekleri yıkan bir şey oldu. Bundan sonra olanlardan şaşkırmayan üç beş kişiden biri de bendim, çünkü olaylarda benim de az sayılmayacak bir payım vardı.

İç tapınağın büyük bakır kapıları birden açılıverdi. Ancak ortada kimseler görünmediği için Firavun'un kollarını açmasıyla kapılar da kendiliğinden açılmış gibiydi. Tutulan bir soluğun bırakılması gibi bir esinti dolaştı kalabalık arasında. Kadınlardan biri birden çığlık atınca herkes bunun dehşetiyle ürperdi. Kimi dizleri üstüne çöktü, kimi ölümlü gözlerin görmemesi gereken bir şeyi görüp de kör olmamak için şallarıyla yüzlerini örttüler.

Tapınağın kapısında uzun boylu, pelerini sırtında savrulan bir tanrı görünmüştü. Başında

kartal tüyleri vardı, madeni maskesinin yarısı insan, yarısı kartal biçimindeydi.

“AkhHorus!” diye bağıran bir kadın baygın bir halde taşların üstüne serildi.

“AkhHorus!” diye başkaları da bağırdılar. Tanrı bu!" Saf saf herkes saygıyla diz çöktü. Tahtın çevresindeki soylular bile yere kapanmışlarda Tapınakta ayakta sadece iki kişi kalmıştı. Boyalı bir heykel gibi tahtının önünde duran Firavun ve küstah tavrıyla Teb başveziri.

AkhHorus kralın önüne geldi ve bronz maskesinin göz deliklerin. den Firavun'a baktı. Firavun o an bile sakinliğini kaybetmemişti. Yanakları beyaza boyalı olduğu için yüzünün solup solmadığını anlayamadım, ancak gözlerinde dini bir vecd ya da korku olabilecek bir parıltı vardı.

“Kimsin sen?” diye sordu Firavun. "İnsan mısın, hortlak mı? Neden bu ciddi töreni bozuyorsun?" Sesinde titreme falan yoktu; krala duyduğum hayranlık Şimdi daha da artmıştı. Zayıf, kolay kandırılabilir ve yaşlı olabilirdi, ama cesur olduğu kesindi. Tanrı olsun, insan olsun herkese karşı hâlâ bir savaşçı gibi durabiliyordu.

AkhHorus ona savaşın o gürültüsü arasında alaylara emirler yağdıran bir sesle yanıt verdi. "Büyük Firavun, ben bir insanım, hortlak değilim. Sizin adamınızım. Emirlerinize uyarak geldim buraya. İki yıl önce bugün burada bana verdiğiniz görevin hesabını vermeye geldim."

AkhHorus başlığını çıkarınca alev alev yanan saçları omuzlarına döküldü. Kalabalık bir anda tanımıştı kendisini.

Tapınağı temellerinden sarsan bir gürültü koptu.

“Lord Tanus! Tanus! Tanus!”

Sanırım en çok bağıran da hanımımdaydı. Hemen yanında oturan beni bile sağır edecek bir sesle bağırıyordu.

“Tanus! AkhHorus!”

“Mezarından kalktı. Aramızda dolaşan bir tanrı oldu!”

Tanus birden kılıcını kınından çekip susmaları için havaya kaldırdı. Ortalık birden sessizleşti.

“Büyük Mısır, konuşmama izin var mı?”

Kralın artık konuşamayacak hale geldiğini sanıyorum, asasıyla bir işaret yaptı, sonra dizleri tutmayarak tahtına çöker gibi oturdu.

Tanus'un sesi dış avluda bile çınliyordu. "İki yıl önce bana devletin yaşamını tehdit eden o soyguncu ve katillerin kökünü kazıma görevini vermişsiniz. Krallık şahin mührünü emanet etmişsiniz."

Tanus pelerinin altından mavi heykelciği çıkarıp tahtın basamakları üzerine bıraktı. Sonra yine gerileyerek konuşmaya devam etti.

"Kralımın emirlerini daha iyi yerine getirebilmek için ölmüş gibi davranarak mezarıma bir yabancıнын mumyasını koydurttum. Mavilerin bin cesur adamını alıp çöllere gittim ve Örümcekleri gizli Kalelerinde bastırdım. Orada onların yüzlercesini öldürüp kellelerini yol kenarına dizdim."

“BakHer!” diye bağıriyordu kalabalık. "Doğru söylüyor. AkhHorus bunların hepsini yaptı." Tanus milleti bir kere daha susturdu.

“Reislerin güçlerini kırdım. Taraftarlarını acımasızca öldürdüm. Mısır’ımızda bugün kendine Örümcek adını veren bir tek kişi kaldı."

Artık tapınakta çıt çıkmıyor, herkes kendinden geçmişçesine Tanus'u dinliyordu. Firavun bile sabırsızlığını engelleyemedi. "Konuş, halkın artık AkhHorus olarak tanıdığı Lord Tanus. Bu adamın adını ver. Ver ki, Firavun'un gazabının ne demek olduğunu öğrensin."

“AkhSeth” adı ardına gizleniyor, diye gürledi Tanus. 'Yaptığı kötülükler karanlıklar tanrısı olan kardeşininkilerle boy ölçüşecek boyuttadır."

Bana onun gerçek adını söyle, diyen Firavun ayağa kalktı. "Örümceklerin sonuncusunun adını söyle."

Tanus bir an bekledi. Ağır ağır tapınakta dolaştırdı bakışlarını. Bakışlarımız karşılaşıncı ben ancak onun görebileceği bir hareketle başımı eğdim, ama o hiç duraklamadan bakışlarını kaydırarak tapınağın açık kapılarına çevirdi.

Herkesin gözü kendisinde olduğundan tapınakta hızla yer değiştiren silahlı adamları kimse fark etmedi. Hepsi savaş zırhlarını ve miğferlerini giymiş oldukları halde çoğunu tanımıştım. Bunlar aralarında Remrem ve Astes de olan elli Mavi savaşçıydı. Kralın muhafızları gibi

hemen tahtın çevresini sardılar, ancak Remrem ile Astes belli etmeden Lord İntef'in arkasına geçmişti. Hepsi yerlerine yerleşince Tanus yine söze başladı.

"Size AkhSeth'in adını vereceğim, Kutsal Firavun. Hiç utanmadan tahtınızın gölgesinde duruyor." Tanus kılıcıyla işaret etti. "İşte hain boğazının çevresinde Övgü Altını var. İşte ülkenizi katiller ve soyguncular için oyun alanına çeviren tek dostunuz. AkhSeth, Teb bölgesi valisi ve Yukarı Krallığın başveziridir."

Tapınağa korkunç bir sessizlik çökmüştü. Orada Lord İntef'in gazabına uğramış ve ondan nefret etmek için her türlü nedeni olan en az on bin kişi vardı; ama bir teki bile sesini ona karşı yükseltmemişti. Hepsi onun gazabının ne müthiş, misillemesinin ne kesin olduğunu biliyordu.

Havada günlük dumanı kadar keskin bir korku kokusu vardı. Hepsi de Tanus'un ünü ve büyük başarılarıyla bile bu Kanıtlanmamış suçlama önünde Lord İntef gibi birine karşı tavır alamayacaklarını çok iyi bilirdiler. Bu aşamada sevinç ya da açıkça onay göstermek ölmekle eşanlamlıydı.

Lord İntef güldü. Bu küçümseme dolu bir sesteki, önemsemiyormuş gibi elini sallayarak krala döndü. "Çöl güneşi beynini kurutmuş. Zavallı genç delirmiş olmalı. Saçmaları arasında bir tek gerçek kırıntısı bile yok. Kızmam gerekir, ama böylesine ünlü bir savaşçının bu duruma düşmesine sadece üzülüyorum." Lord İntef ellerini bir sadakat jestiyle Firavun'a uzattı. Tüm yaşamın boyunca Firavun'uma ve halkıma hizmet ettim. Şerefim o kadar sağlamdır ki, bu saçmalara karşı kendimi savunmaya bile gerek duymuyorum. Kutsal kralın bilgeliğine ve adaletine korkusuzca teslim ediyorum kendimi. Dilim yerime başarılarım ve Firavun'a olan sevgim konuşsun."

Kralın boyalı yüzünde kararsızlık okuyordum. Dudakları titriyordu, alını kırışmıştı. Çabuk karar verebilen bir insan değildi. Bir süre sonra konuşmak için ağzını açtıysa da, geri alınamayacak bir söz söylemesine fırsat vermeden Tanus kılıcını tapınağın açık kapılarına çevirdi.

Kapıdan öylesine garip bir insan sürüsü göründü ki, Firavun ağzı hâlâ açık bakakaldı. Miğferini başının üstüne kaldırmış, sağ elinde kılıcıyla Kratas en baştaydı. Arkasından gelenlerin sadece kasıklarını örten bir bez parçası vardı üzerlerinde, başları ve ayakları çıplaktı. Kolları arkalarından bağlıydı; satış yerine giden köleler gibi ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı.

Ben Lord İntef'in yüzüne bakıyordum; bu şokun sanki yüzüne bir tokat yemiş gibi onu

sarstığını gördüm. Tutsakları tanımişti, ama herhalde onların çoktan öldüklerini ve kellelerinin yol kenarlarında sırtıp durduğunu sanıyordu. Tek kaçış yolu olan ve keten bir örtüyle pek görünmeyen yan kapıya baktıysa da, Remrem bir adım sağa kayıp o yolu da kapattı. Lord İntef yine tahta döndü.

Altı tutsak tahtın önünde durup Kratas'in emri üzerine diz çökerek başlarını eğdiler.

"Bu yaratıklar da kim oluyor?" diye sordu Firavun. Tanus birincisinin önüne geldi, bağlı bileklerinden tutup adamı ayağa kaldırdı. Tutsağın yüzü suççeği izleriyle delik deşikti, kör gözü gümüş bir sikke gibi parlıyordu.

"Kutsal Firavun kim olduğunu soruyor," dedi Tanus. "Soruyu yanıtla "

"Büyük Mısır, ben Şufti'yim. Bir zamanlar Örümceklerin reislerinden biriydim. Ama AkhHorus aşiretimi Gallala kentinde dağıtıp öldürdü."

"Krala efendinin kim olduğunu söyle," dedi Tanus.

"Benim efendim AkhSeth'ti. AkhSeth'e kan yemini ettim ve elde ettiğim ganimetin dörtte birini kendisine verdim. AkhSeth de buna karşılık benim yasa güçlerinden korunmamı sağladı ve bana kurbanım olacak kişiler hakkında bilgi verdi."

Tanus, "AkhSeth olarak tanıdığın adamı göster," diye emretti. Şufti, Lord İntef in önüne yürüdü. Başvezirin gösterişli üniformasına tükürerek, "AkhSeth budur. Barsaklarını kurtlar kemirsin,"

Kratas, Şufti'yi bir yana çekerken Tanus ikinci tutsağı ayağa kaldırdı. "Krala kim olduğunu söyle."

"Ben Akheku'yum. Bir zamanlar Örümceklerin bir reisiydim ama tüm adamlarım öldürüldü."

"Efendin kimdi? Ganimetini kime verirdin?"

"Efendim Lord İntef'ti. Ganimetimi başvezirin hazinesine teslim ederdim."

Lord İntef bu suçlamalara hiç aldırmaz etmeden mağrur bir tavırla duruyordu. Reisler birbiri ardından aynı şeyi söyledikçe kendini savunacak bir tek hareket bile yapmadı.

Son olarak başvezirin karşısında uzun boylu, zayıf ve güneşten kapkara kesilmiş bir tutsak çıkarıldı. Gözleri kara ve burnu kemerli olduğundan damarlarında Bedevi kanı

olmalıydı. Sakalı gür ve kıvrıkcık, tavırları küstahtı.

Adım Basti. insanlar bana, nedeni pek bilmiyorsam da, Zalim Bastı derler. AkhHorus aşiretimi yok edene kadar Örümceklerin reislerinden biriydim. Efendim Lord İntef'ti.

Basti diğerleri gibi sürüklenip götürülmedi. Tanus, "Krala anlat," dedi. "Bir zamanlar Teb'in soylularından olan Harrab Lordu Pianki'yi tanır mıydın?"

"İyi tanırdım. Kendisiyle iş yapardım."

Sesinde bir ölüm tınısı olan Tanus, "Ne işi yapardın?" diye sordu "Kervanlarını yağmalardım. Tarlalardaki ürünlerini yakardım. Sestra'daki madenlerini basıp madencilerini öyle hoş şekillerde öldürdüm ki, bir daha kimse çalışmaya cesaret edemedi. Adamlarımı hakkında kötü söylentiler yaymaları için kentlere gönderir, böylece namusunu ve devlete olan sadakatini lekelerdim. Villalarını yaktım. Başkalarının onu mahvetmesine yardım ettim, sonunda kendi eliyle zehirli Datura tohumu içmek zorunda kaldı."

Firavun'un kutsal asayı tutan elinin titrediğini görüyordum.

"Bunları yapmanı sana emreden kimdi?"

"Bütün bunları Lord İntef emretti ve bana ödül olarak bir tak saf altın verdi."

"Lord İntef, Lord Harrab'ın bu duruma düşürülmesinden ne çıkar sağladı?"

Basti sırtarak omuzlarını silkti. "Lord İntef başvezir oldu, Harrab Lordu Pianki ise ölü. Bence Lord İntef istediğini elde etti."

"Bu itirafına karşılık sana canını bağışlamadığımı kabul ediyor musun? Seni ölümün beklediğini anlıyor musun?"

"Ölüm mü?" Basti güldü. "Ben ölümden asla korkmadım, ölüm benim pişirdiğim ekmek somunudur. Onu sayısız insana yedirdim, kendim yemekten neden korkayım ki?" Onun böyle böbürlendiğini duyunca, yürekli bir insan mı, yoksa budala mı, diye düşünmekten kendimi alamadım. Her ne olursa olsun yüreğimde ona karşı ne merhamet vardı, ne de hayranlık.

Tanus'un gözlerindeki acımasız ifadeyi görüyor, onun da benim duygularımı paylaştığını biliyordum; kılıcının kabzasını tutan eli boğulmuş bir insanın eli kadar beyaz kesilmişti.

"Götürün onu!" diye gürledi. "Kralın istediği yapılane kadar beklesin." Sonra kendine

güçlkle hakim olup krala döndüğünü gördüm. Firavun'un önünde bir dizi üstüne çöktü.

Tapındaki sessizlik sürüyordu. Hanımımın yanı başımdaki sık soluklarını duyuyordum, birden uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımı kıracak bir güçle sıktı.

Firavun sonunda konuştuğunda sesindeki kuşkuyu hissettim; Şu duyduklarının hiçbirinin doğru olmamasını istediğini seziyordum, Lord İntef'e o kadar uzun süredir güveniyordu ki, tüm inancının temelleri sarsılmıştı.

"Lord İntef, hakkındaki suçlamaları duydun. Ne diyeceksin?"

"Kutsal Firavun, bunlar gerçekten sadece suçlamalar. Kıskançlıktan çıldıran bir gencin hayalleri hepsi. O hüküm giymiş bir suçlunun, bir hainin oğludur. Lord Tanus'un ne istediği gayet açık. Hain Pianki'nin benim yerime başvezir olabileceğine inandırmış kendini. Ve sapık bir mantıkla babasının düşüşünden beni sorumlu tutuyor."

Lord İntef elini küçümser bir jestle Tanus'tan yana salladı. Bunu o kadar ustaca yapmıştı ki, kralın kararsızlıkla duraksadığını gördüm. Kuşkuları giderek artıyordu. Lord İntef e bir yaşam boyu güvenmişti ve düşüncelerini değiştirmesi çok güçtü. Onun masumluğuna inanmak istiyordu.

"Ya reislerin suçlamaları?" diye sordu Firavun. "Onlara ne yanıt vereceksin?"

"Reisler mi? Onları böyle bir unvanla onurlandırmalı mıyız? Kendi tanıklıklarıyla en adi katiller, soyguncular, kadınların ve çocukların ırzlarına geçen insanlar olduklarını itiraf ettiler. Onların sözlerinde gerçeği aramak hayvanlarda şeref ve vicdan aramaktan fark sızdır. Lord İntef in gösterdiği yana bakınca adamların gerçekten o yarı çıplak ve bağlı halleriyle hayvanlara benzediklerini gördük. "Kutsal Firavun, bakın şunlara. Bunlar kendi canlarını kurtarmak için her şeyi söyleyecek insanlar değiller mi? Tüm yaşamı boyunca size sadakatle hizmet etmiş bir insana karşı bunlardan birinin sözlerini kabul edebilir misiniz?"

Kral, dostu olarak bildiği, güvendiği ve ödüllendirdiği kişinin mantığını kabul ederek elinde olmadan başını salladı.

Bütün bu söylediklerin doğru. Bana herhangi bir kötülük göstermeden hizmet etmişsindir. Bu haydutlar gerçeğe ve şerefe yabancı yaratıklardır. Bu ifadeyi vermeye zorlanmış olabilirler.

Lord İntef bir avantaj yakaladığını anlamıştı. "Şimdiye kadar sözden başka bir şey duymadım. Bu kadar ciddi suçlamaları destekleyecek başka kanıtlar da olması gerekir

sanırım. Bu Mısır'da bana karşı gerçek bir kanıt gösterecek bir tek kişi var mıdır? Varsa, öne çıksın derim. O zaman bu suçlamaya yanıt vereceğim. Eğer böyle bir kanıtı olan yoksa, o zaman da benim yanıtlayacak bir şeyim yok demektir"

Sözleri Firavun'u çok rahatsız etmişti, bunu görebiliyordum. Firavun sanki Lord İntef'in istediği kanıtları arıyormuş gibi bir süre çevresine bakındı, ama sonra bir karara vardı.

"Lord Tanus, bu anlattığınız şeyler hakkında katillerin sözleri dışın da ne gibi kanıtlarınız var?"

"Canavar izlerini örtmüş," diye itiraf etti Tanus. "Ve kendisine erişebilmenin en güç olduğu sık çalılıkların arasına sığınmış. Lord İntef aleyhinde başka bir kanıtım yok, ama bugün burada olanları görmüş olan herhangi birinin elinde böyle bir kanıt olabilir. Kutsal Mısır, halkınıza burada bize yardımcı olabilecek bilgiye sahip birinin bulunup bulunmadığını sormanız için yalvarırım size."

"Firavun'um, bu bir kışkırtmadır. Bana saldırmak için karanlıklara sığınmış bekleyen düşmanlarım kendilerinde dışarı çıkacak cesareti bulacaklardır şimdi," diye Lord İntef bağırdıysa da Firavun sert bir hareketle onu susturdu. "Sahte tanıklık yapmanın cezasını kendileri çekerler." Sonra kalabalığa döndü.

"Halkım! Teb halkı! Güvendiğim ve sevdiğim başvezirime yöneltilen suçlamaları duyduunuz. İçinizde Lord Tanus'ta olmayan kanıtlara sahip olan biri var mı? Lord İntef aleyhine bir kanıt gösterebilir misiniz? Eğer bunu yapabilirsiniz, size konuşmanızı emrediyorum."

Ne yaptığımın farkında olmadan ayağa kalkmışım ve sesim beni bile şaşırtacak kadar yüksekti.

"Ben bir zamanlar Lord İntef'in kölesi olan Taita'yım." Firavun bana bakıp kaşlarını çattı. "Majestelerine göstermek istediğim bir şey var."

"Seni tanıyoruz, hekim Taita. Yaklaşabilirsin."

Yerimden kalkıp kralın önüne giderken Lord İntef e baktım ve adımlarımı şaşırdım. Nefreti o kadar somuttu ki, bir duvara çarpmış gibi olmuşum.

"Kutsal Mısır, o sadece bir köle." Lord İntef'in sesi buz gibi ve gergindi. "Bir Teb lorduna karşı bir kölenin sözü... bu nasıl bir maskaralıktır."

Sesine tepki göstermeye o kadar şartlanmışım ki, kararlılığım bir anda dağılacak gibi

oldu. Tam o sırada Tanus'un koluna dokunduğunu hissettim. Dokunuşu çok kısa sürdüysede, cesaretimi toplamama yetti. Ancak bu hareketi Lord İntef de görmüş, krala gösteriyordu, "Bakın, köle nasıl da beni suçlayan kişinin emrinde. O da Lord Tanus'un eğitilmiş maymunlarından biri işte." Lord İntef'in sesi bir kere bana bal gibi tatlılaşmıştı.

Bu sınırsız bir küstahlık. Yasalarımızda böylesi bir durumda uygulanacak cezalar...

Firavun esasını sallayarak Lord İntef'i susturdu. "Sana olan iyi niyetimizi zorlamaktasın, Lord İntef. Yasaları yorumlamak ya da değiştirmek hakkı benimdir. Yasalarda sıradan insanlar için olduğu kadar soylular için de cezalar vardır. Bunu hatırlaman iyi olur."

Lord İntef sustu, ancak başına gelecekleri anladığından yüzü birden süzölmüş gibiydi.

Kral bana baktı. "Bu çok olağanüstü bir durum, tıpkı denenmemiş ilaçların kullanılmasına izin vermeye benziyor. Ancak köle Taita, seni uyarıyorum, eğer sözlerinde bir kanıt bulamazsam seni celladın ipinin beklediğini unutma."

Bu tehdit ve Lord İntef'in zehirli bakışları karşısında kekelemeye başladım. "Ben başvezirin kölesiyken çete reislerine elçisi ve ulağı olarak giderdim. Bu adamların hepsini tanıyorum." Kratas'ın tahtın yakınında tuttuğu tutsakları gösterdim. "Lord İntef in emirlerini onlara ben götürürdüm."

Yalan! Sadece laf! Hiçbir kanıtı yok! diye bağırdı Lord İntef. Ama şimdi sesinde hafif bir umutsuzluk vardı. "Kanıtları nerede?"

Sus! diye gürledi kral. "Köle Taita'nın ifadesini dinleyeceğiz." Doğrudan doğruya bana bakıyordu, derin bir soluk alarak devam ettim.

Lord İntef in emrini Zalim Basti'ye ben götürdüm. Emir Harrab Lordu Pianki'nin topraklarının ve servetinin yok edilmesiydi. Ben o sıralarda İntef'in sırdaşıydım ve başvezir olmak istediğini biliyordum. Lord İntef'in bütün emirleri yerine getirildi. Lord Harrab yok edildi, Firavun'un sevgisinden uzak kalınca da zehir içerek kendini öldürdü. Ben Taita bütün bunlara tanıklık ederim.

Doğru, diyerek Zalim Basti bağlı kollarını tahta doğru kaldırdı. Taita'nın bütün söyledikleri doğrudur."

"BakHer!" diye bağırdı çete reisleri. "Doğru. Taita doğruyu söyledi."

Yine de bunlar sadece sözcükler, dedi kral. "Lord İntef kanıt istedi. Firavun'un olan ben,

kanıt istiyorum."

Yaşamımın yarısı başvezirin kâtipliğini ve hazinedarlığını yapmalı geçti. Servetinin kayıtlarını tuttum. Elde ettiği kârları ve yaptığı masrafları papirüslerime geçirdim. Örümcek reislerinin Lord İntef'e verdikleri ganimetlerin kayıtlarını tuttum.

Bu papirüsleri bana gösterebilir misin, Taita? Ganimet sözcüğü üzerine Firavun'un yüzü ayın on dördü gibi parlamış, tüm dikkatini bana vermişti.

Hayır, majesteleri bunu yapamam. Papirüsler hep Lord İntef'in elinde olmuştur.

Firavun düşkırıklığını saklamaya gerek görmedi, yüzü biraz sertleşti, ama ben yine de devam ettim. "Size papirüsleri gösteremem, ama belki de sizi başvezirin sizden ve halkınızdan çaldığı hazinelere götürebilirim. Onun hazine dairelerini gizlice yapan ve çete reislerinden aldığı ganimetleri oraya taşıyan bendim. Firavun'un vergi tahsildarlarının asla görmedikleri serveti oraya ben kendi elimle yerleştirdim."

Kralın heyecanı tıpkı demircinin ocağındaki kömürler gibi birden parlamıştı. Merakla öne eğildi. Tapınaktaki tüm gözler bana çevriliydi, soylular konuşmamın tek kelimesini kaçırmamak için bana doğru eğilmişlerdi, bense belli etmeden Lord İntef'e bakıyordum. Tapınağın parlak dövme bakırdan kapılan görüntülerin büyültüldüğü aynalar gibiydi. Yüzünün en küçük bir hareketi bile açık seçik görünüyordu.

Hazinelерinin hâlâ benim gizlediğim yerlerde olduğunu kabul ederek büyük bir riske girmiştim. Son iki yılda onları başka bir yere taşımış olabilirdi. Ancak bu kadar çok eşyayı taşımak kolay değildi ve bunu göze almak tehlikeli olabilirdi. Başkalarına da güvenmek zorunda kalacaktı ki, bu, Lord İntef'in hiç hoşuna gitmeyen bir şeydi. Doğası gereği kuşkucu bir insandı zaten. Üstelik çok kısa bir süre öncesine kadar benim ve benimle birlikte sırrının da öldüğüne inanıyordu.

Elimdeki şansın tam dengeli olduğunu hesaplamış ve bunun üzerine canımı ortaya koymaya karar vermiştim. Şimdi de soluğumu tutmuş Lord İntef'in bakır kapılardaki aksine bakıyordum. Birden kalbim hızla çarpmaya başladı, ruhum sanki kartal kanatlarına sahipmiş gibi yükseldi. Yüzündeki ıstırap ve panikten attığım okun hedefini bulduğunu anlamıştım. Kazanmıştım. Hazine bıraktığım yerdeydi. Firavun'u Lord İntef'in ömrü boyunca yaptığı soygun ve ganimetlere götürebileceğimi biliyordum.

Ama İntef henüz pes etmiş değildi. Her şeyin bu kadar kolay olacağını sanmakla yanılmıştım. Onun sağ eliyle bir işaret yaptığını görünce çağırdım ve az daha çok geç

kalıyordum.

Zaferimin sarhoşluğu içinde Rasfer'i unutmuştum. Lord İntef elini hafifçe sallamıştı, ama Rasfer avcının emirlerine alışkın bir köpek gibi fırladı yerinden. Üzerime öyle bir şiddetle atladı ki, hepimiz şaşkına dönmüştük. Aramızda sadece on adım vardı ve gelirken kılıcını kınından çekmeye başlamıştı bile.

Aramızda Kratas'ın iki adamı varsa da, Rasfer ikisini de bir omuz darbesiyle yere serdi ve böylece yardımına koşmaya kalkışan Tanus'un yolunu kesmiş oldu. Artık savunmasız kalmıştım. Rasfer kılıcını iki eliyle kaldırıp kafamı ikiye yarmaya hazırlandı. Darbeden korunmak için ellerimi kaldırdım, ancak korkudan dizlerim tutulmuştu ve kendimi yana atamıyordum.

Tanus'un kılıcını fırlattığını görmedim bile. Rasfer'in yüzünden başka bir şey göremiyordum, ama kılıç hâlâ havada uçuyordu. Korku duygularımı o kadar güçlendirmişti ki, zaman sanki bir kavanozdan akan yağ gibi damla damla geçiyordu. Tanus'un kılıcının havada döndüğünü ve her dönüşünde şimşek gibi parladığını gördüm. Rasfer'in kafasına çarptığında dönüşünü henüz tamamlamamıştı ve çarpan ucu değil kabzası oldu. Darbe Rasfer'i öldürmedi, ancak başını geri attı, boynu rüzgârda savrulan bir söğüt dalı gibi çatırdadı. Rasfer bana yönelttiği darbeyi tamamlayacak zaman bulamadı. Bacakları tutmadı ve bir çuval gibi ayaklarımın dibine devrildi. Hissiz parmakları arasından uçan kılıcı Firavun'un tahtının kenarına saplandı. Kral gözlerine inanamayarak bakıyordu kılıca. Ucu hafifçe koluna değmiş ve derisini yarmıştı. Hafif yarasından bulut beyazı keten eteğine kızıl kan damlaları yuvarlandığını gördük.

Korkunç sessizliği bozan Tanus oldu. "Büyük Mısır, bu canavarın saldırması için kimin işaret ettiğini gördünüz. Kutsal varlığınızı tehlikeye atanın kim olduğunu biliyorsunuz." Tanus yerde yatan muhafızların üzerinden atlayıp Lord İntef'in kolunu yakaladı ve büktü. İntef acıyla haykırarak dizüstü çöktü.

Buna inanmak istememiştim. Firavun'un başvezirine bakan yüzünde acı bir ifade vardı. "Sana tüm yaşamım boyunca güvendim ve sen bana tükürdün."

Büyük Mısır, dinle beni! diye dizleri üstündeki Lord İntef yalvardı. Ama Firavun başını çevirdi.

Seni yeteri kadar dinledim. Tanus'a dönüp başını salladı. "Adamların onu iyi korusunlar, ama suçu tam olarak Kanıtlanmadığı için saygıda kusur edilmesin."

Firavun son olarak topluluğa döndü. "Bunlar çok garip ve benzeri görülmemiş olaylar. Köle Taita'nın bana göstereceği kanıtları değerlendirmek üzere bu toplantıya ara veriyorum. Yarın öğlen Teb halkı yine burada toplanarak vereceğim kararı dinleyecektir. Ben konuştum."

Başvezirin sarayının kabul salonuna büyük kapıdan girdik. Firavun kapıda durakladı. Rasfer'in kılıcının yarası hafifse de, kolunu iyice sarıp bir askıya yerleştirmiştim.

Firavun salona ağır ağır göz gezdirdi. Bir uçta başvezirin tahtı duruyordu. Som mermerden yapılmış taht Firavun'un Elefantin adasındaki tahtından daha az görkemli değildi. Yüksek duvarlar dümdüz kille sıvanmış, üzerlerine benim eserim olan en etkileyici freskler yapılmıştı. Büyük salon bir neşe bahçesiydi sanki. Hepsinin eserim olmasına karşın baktıkça ben bile büyük zevk alıyordum.

Sadece bu eserlerin bile beni ülkemiz tarihinin en büyük sanatçısı olduğum iddiamı desteklediğinden hiç kuşku yoktu. Onları yaratan kişinin şimdi yok edecek kişi olması bu büyük günün zaferini gölgeliyordu.

Firavun'u salona soktum. Bugünlük protokolü bir yana bırakmıştık ve Firavun bir çocuk kadar heyecanlıydı. Arkamdan heyecanla gelirken neredeyse ayaklarıma dolanacaktı. Maiyeti de kendisini aynı heyecanla izliyordu.

Onları tahtın arkasındaki duvarın önüne götürdüm ve güneş tanrısı AmonRa'yı simgeleyen sahnenin önünde durduk.

Resme bakan kralın yüzündeki saygı ifadesini sezmemek olanaksızdı.

Büyük salon kralın maiyetiyle dolmuştu şimdi. Tüm saray erkânı savaşçılar, soylular ve kendilerine vaat ettiği bu heyecanlı an için tüm boya kutularından vazgeçmeye hazır olan saray kadınları hazırıldı Hanımım en öndeydi. Tanus kralın bir adım gerisinden geliyordu. O ve Maviler kral muhafızlığı yapmaktaydılar.

Kral, Tanus'a döndü. "Adamların Lord İntef'i getirsinler," dedi.

Kratas buz gibi bir saygıyla İntef'i duvarın önüne getirdi, ancak kendisi de kılıcını çekerek kralla adamın arasına girdi.

'Taita, işine devam edebilirsin," dedi kral. Ben duvarın köşesinden başlayarak otuz adım saydım ve getirdiğim bir tebeşirle duvara bir işaret koydum.

Bu duvarın ardında başvezirin özel dairesi vardır, diye anlattım. "Saray son onarım sırasında bazı değişiklikler geçirmiştir. Lord İntef servetinin yakınında olmasını istiyordu."

Kimi zaman çok gevezelik ediyorsun, dedi Firavun. Sarayın mimarisi hakkındaki konferansımı dinleyecek durumda değildi. "Haydi, devam et, be adam. Burada neler

olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Taşçı ustaları gelsin!" diye seslendim. Deri önlüklü ustalar gelip alet torbalarını duvarın dibine bıraktılar.

Ustabaşından tahta cetvelini alıp duvara bir dörtgen çizdim. Sonra ustaya, "Çok dikkatli ol, fresklere mümkün olduğunca az zarar ver. Bunlar büyük sanat eserleridir," dedim.

Ustalar çalışmaya başladılar. Çok geçmeden kil sıva sökülmiş altından blok taşlar görünmüştü. Firavun toza dumana aldırmadan duvara yaklaştı ve sıvanın altında görünen biçime baktı. Taş blokların ortasında başka renk taştan bir şekil belirmişti.

Burada gizli bir kapı var, diye bağırdı kral. "Hemen açın şunu!"

Ustalar kilit taşını çıkardıktan sonra diğer taşlar kolaylıkla yerlerinden çıkarıldı. Ortaya karanlık bir dehliz çıkmıştı. Artık işi ele almış olan Firavun heyecanla meşalelerin yakılmasını emretti.

Bu duvarın arkasında gizli bir bölme vardır, dedim. "Burası Lord İntef'in emriyle yapılmıştır."

Meşaleler gelince Tanus birini alıp kralın yolunu aydınlattı. Tanus'un ardından ikimiz birden içeri girdik.

Oraya girmeyeli o kadar çok zaman geçmişti ki, ben de diğerleri kadar merakla baktım çevreme. Bu süre içinde hiçbir değişiklik yapılmamıştı. Sedir ağacından sandıklar bıraktığım yerlerde duruyordu. Krala önce hangilerini görmesi gerektiğini gösterdim. "Bunlar salona taşınсын," diye emretti.

'Taşımak için çok güçlü insanlar gerek, çok ağırdırlar," dedim.

Mavilerin en güçlü üç adamı sandıklardan birini güçlkle taşıyarak dışarı çıkardılar.

Ben bu sandıklar daha önce hiç görmemiştim, dedi Lord İntef. "Duvarın ardında gizli bir bölme olduğundan da haberim yoktu. Bunu benim selefim yaptırmış ve sandıklar oraya yerleştirmiş olmalı."

Majesteleri, şu kapaktaki mührü bakın, dedim.

Bu mühür kimindir? diye sordu Firavun.

Majesteleri, başvezirin sol işaret parmağındaki yüzüğe bakın, diye fısıldadım. "Size onunla karşılaştırmanızı önerebilir miyim?"

Lord İntef, lütfen yüzüğünüzü verin, dedi kral. Lord İntef sol elini arkasına sakladı.

Büyük Mısır, o yüzük yirmi yıldır parmağımdadır. Şimdi etime gömüldüğü için çıkaramam.

Lord Tanus. Kral, Tanus'a döndü. "Kılıcınızı çıkarın. Lord İntef'in yüzüklü parmağını kesip bana getirin." Tanus kılıcını kınından yarısına kadar çekerek zalim bir gülümsemeye öne çıktı.

Belki de yanılıyorum, diye Lord İntef atıldı. "Bakalım çıkarabilecek miyim." Yüzük parmağından kolaylıkla çıktı. Tanus yüzüğü alıp diz çökerek krala uzattı.

Firavun yüzükle sandığın üstündeki mührü karşılaştırdı. Doğrulduğunda yüzü öfkeden kararmıştı.

Tam olarak uyuyor. Bu mühür parmağındaki yüzükten yapılmış, Lord İntef. Ancak başvezir bu suçlamaya karşılık vermedi. Yüzünde taş gibi bir ifadeyle kollarını kavuşturup bekledi.

Mührü kırıp sandığı açın! diye emretti Firavun. Tanus kılıcıyla kil tableti kırıp sandığı açtı.

Kapak açılınca kral kendini tutamayarak, Tanrıların adına!" diye bağırdı. Saray erkânı protokolü falan unutup hazineyi görmek için itişmeye başladılar.

Altın! Kral iki elini sandığa daldırıp parlak sarı yüzükleri parmakları arasından akıttı. Elinde kalan tek yüzüğe bakarak üstündeki darphane damgasını inceledi, "iki eteben saf altın. Bu sandıkta ne kadar altın var ve gizli depoda kaç sandık var?"

Yıllar önce sandık kapağına yazdığım listeye baktım. "Bu sandıkta bir tak ve üç yüz eteben saf altın var. Belleğim beni yanıltmıyorsa içerde elli üç altın ve yirmi üç gümüş sandığı olmalı. Ancak buraya kaç mücevher sandığı yerleştirdiğimizi hatırlamıyorum."

Güvenebileceğim hiç kimse yok mu? Lord İntef, seni kardeşim olarak görürdüm. Benden görmediğin iyilik kalmadı ve sen bunların karşılığını böyle ödedin demek.

Ben gece yarısında kralın sargılarını değiştirirken başmabeyinci ve baş vergi tahsildarı krallık dairesine geldiler.

Getirdikleri hazine listesini Firavun dehşetle okudu.

“Haydut herif kralından daha zenginmiş. Bylesine bir kötölüğe ne ceza verilse azdır. Beni ve vergi tahsildarlarımı soyup soğana çevirmiş.”

“Lord Harrab'la halkınızın onbinlercesini de öldürdü,” diye kendisine hatırlattım. Bunu söylemekle belki de küstahlık etmiştim ama artık bana o kadar çok şey borçluydu ki, bu tehlikeyi göze alabilirdim.

“O da var. Suçu denizler kadar derin ve gökler kadar yüksek. Ona uygun bir ceza bulmalıyım. Celladın ipi ona iyilik etmek olur.”

“Majesteleri, hekiminiz olarak artık dinlenmenizi öneririm. Çok yorucu bir gün geçirdiniz.”

“İntef nerede? Onun emniyet altında olduğunu bilmeden uyuyamam.”

“Kendi dairesinde, majesteleri. Yanında bir yüzbaşı ve bir Maviler birliği var. Rasfer de gözaltında bulunduruluyor.”

“Rasfer mi? Onun o salyaları akan çirkin hayvanı mı? Seni Osiris tapınağında öldürmeye kalkan adam? Lord Tanus'un beynine indirdiği darbeden kurtuldu mu?”

“Mutlu değilse bile sağlığı yerindedir, majesteleri. Efendim, beni hadım edenin o olduğunu biliyor muydunuz? Kralın gözlerinin acıyla parladığını fark ettim o an.”

“Efendisine yapacağımı ona da yaparım öyleyse,” diye Firavun söz verdi. “O da efendisiyle aynı cezayı paylaşacak. Bu seni tatmin eder mi, Taita?”

“Majestelerinin adaleti sonsuzdur,” diyerek odadan geri geri çıkıp hanımımı bulmaya gittim.

Saatın gece yarısını geçmiş olmasına karşın hanımım beni bekliyordu. Yorgunluktan bitkin düşmeme aldırmadan uyumama izin vermedi. Beni gece boyunca yatağının yanında tutup Tanus'tan ve önemsiz şeylerden söz etti durdu.

Ertesi sabah Osiris tapınağında yerimi aldığımda hiç uyumamış olmama karşın dipdiriydim.

Kalabalık bir gün öncesine göre çok daha fazlaydı. Teb'de başvezirin düşüşünü duymayan tek kişi kalmamıştı. Kendi yetiştirmeleri, onun kötü yönetiminden en çok çıkar sağlayanlar bile, hasta ve yaralı liderlerini yiyen sırtlanlar gibi şimdi aleyhine dönmüşlerdi.

Tahtın önüne getirilen Örümcek reislerinin üzerinde paçavralar vardı ve elleri bağlıydı, Lord İntef ise en güzel ketenlerini ve gümüşlü sandallarını giymişti. Saçlarını taze bukle yapmış, yüzünü boyamıştı. Övgü Altını zinciri boynunda asılıydı.

Çete reisleri kralın önünde diz çöktülse de, Lord İntef muhafızlardan biri kendisini kılıcıyla dürtmesine karşın çökmeyi reddetti.

"Bırak ayakta dursun," dedi kral. "Nasıl olsa mezarında yeteri kadar yatacak." Firavun ondan sonra tüm görkemi ve öfkesiyle ayağa kalktı. İlk kez gerçek bir krala benziyordu. Onu ve zayıflıklarını artık iyi bilen ben bile karşısında dehşete kapılmıştım.

"Lord İntef, ihanet ve cinayetle, soygunculuk ve korsanlıkla ve daha yüzlerce suçla itham ediliyorsun. Halkımın her katından, lordlardan ve kölelerden elli kişi aleyhine tanıklık etti. Krallık vergi tahsildarlarından sakladığın çalıntı servetini gördüm. Hazine sandıklarında senin özel mührünü gördüm. Bütün bunlarla suçluluğun bin kere kanıtlanmış oldu. Ben sekizinci Mamose, bu Mısır'ın hükümdarı ve Firavunu, seni itham edildiğin tüm suçlardan suçlu buldum, kralın bağışlamasına ve merhametine de hakkın olmadığı kararına yardım."

"Yaşasın Firavun!" diye bağırdı Tanus. Teb halkı da on kere aynı şeyi bağırdı. "Sonsuza kadar yaşasın."

Ortalık sessizleşince Firavun yine konuştu. "Lord İntef, Övgü Altını zincirini takmışsın. Onu bir hainin göğsünde görmek beni rahatsız ediyor." Tanus'a baktı. "Altını tutsağın göğsünden çıkar."

Tanus zincirleri Lord İntef'in boynundan çıkarıp krala götürdü. Kral altın zinciri iki eliyle aldı, ancak Tanus geri çekilirken bir el onu durdurdu.

"Lord Harrab'ın adı ihanet suçlamasıyla lekelenmiştir. Baban zorla bir hainin ölümüne gönderildi. Sen sesini yükselttin ve babanın masumluğunu kanıtladın. Harrab Lordu Pianki'ye verilen bütün cezaları bağışlıyorum ve kendisinden alınan tüm unvan ve itibarını iade ediyorum. Bu unvan ve itibar bundan sonra oğlu olan senin olacaktır."

“BakHer!” diye bağırdı halk. "Firavun çok yaşasın! Yaşasın Tanus! Yaşasın Harrab Lordu."

“Sana miras kalanların dışında şimdi yeni bir unvan vereceğim. Sana verdiğim görevi yerine getirdin. Örumcekleri ortadan kaldırdın ve başlarını adalete teslim ettin. Tacımıza yaptığın bu hizmete karşılık sana Cesaret Altınını veriyorum. Diz çök, Lord Harrab, ve kralın verdiği onura layık ol.”

Firavun daha önce Lord İntef'in olan altın zincire şimdi bir de cesaret yıldızı ekleyip Tanus'un boynuna geçirdi. "Kalk, Lord Harrab."

Tanus geri çekilirken Firavun dikkatini tutuklulara çevirdi. "Lord İntef, Teb Lordu unvanın geri alınıyor. Adın ve unvanların tüm kamu anıtlarından ve Soylular Vadisinde hazırladığın mezarından silinecek. Tüm malların, toprakların ve yasadışı yollardan elde ettiğin hazinelerine devletçe el konmuştur. Bunlardan Harrab Lordu Pianki'ye ait olanlar gerçek sahibi olan Tanus'a verilecektir."

“BakHer!” diye bağırdı halk. Firavun akıllıdır! Çok yaşasın Firavun!" Yanıbaşım da hanımım hiç çekinmeden hüngür hüngür ağlıyordu. Hoş, kadınların yarısı da ondan fark sızdı ya. Pek azı saçları göğsündeki altın zincirleri gölgeleyen bu kahraman erkeğe dayanabiliyordu.

Kral birden beni çok şaşırtan bir şey yaptı. Hanımımın yanında oturduğum yere çevirdi başını. “Tacımıza sadık hizmetlerde bulunmuş olan biri var; kendisi bize çalıntı hazinenin yerini göstermiştir. Köle Taita ayağa kalksın."

Gidip tahtın önünde durdum. "Hain İntef ve yordakçısı Rasfer'in elinde çok işkence çektin," dedi kral. "Onlar adına devlete karşı iğrenç suçlar işlemeye zorlandın. Ancak bunlar senin aklından çıkmış suçlar değildi. Bir köle olarak efendinin istediğini yapmak zorundaydın. Bu nedenle senin bütün suçlarını bağışlıyorum. Ve bize yaptığın hizmete karşılık sana hain İntef'in el konan hazinesinden ödenmek üzere iki tak altın verilmesini emrediyorum."

Bunun üzerine kalabalık arasından heyecanlı bir mırıltı yükseldi, ben de kendimi tutamayarak hafif bir çığlık attım.

Müthiş bir servetti bu. Ülkenin en zengin lordlarınıninkiyle boy ölçüşebilecek bu servetle nehir boyunca en verimli toprakları alabilir, o topraklarda villalar inşa ettirebilir, topraklarımda çalışacak üç yüz güçlü köle satın alabilir ve bir ticaret filosu kurup servetimi kat kat arttırabilirdim. Bu insanın hayalini durduracak bir miktardı, ancak kralın sözü henüz

bitmemiştir.

“Bir köle olduğun için, bu ganimet sana değil, Firavun'un eşi olan hanımın Lady Lostris'e ödenecektir.” Firavun'un parayı aileden dışarı çıkarmayacağını tahmin etmeliydim.

Kısa bir an Mısır'ın en zengin insanlarından biri olmuş olan ben kralı eğilerek selamlayıp hanımımın yanına döndüm.

Hanımım beni avutmak için elimi okşadı ama ben zaten mutsuz değildim. Kaderlerimiz öylesine iç içe geçmişti ki, onun bir parçasıydım ve bir daha asla maddi sıkıntı çekmeyeceğimizi biliyordum. Hanımımın servetiyle nasıl en iyi şekilde yatırım yapacağımı düşünmeye başlamıştım bile.

Kral sonunda suçlulara cezalarını bildirmeye başlamıştı.

Doğrudan doğruya Lord İntef'e bakarak konuşuyordu. "İşlediğiniz suçların bir eşi görülmemiştir. Size uygun ağırlıkta bir ceza daha önce ülkemizde verilmedi. Size verdiğim cezayı açıklıyorum. Osiris festivalinin sonuncu günü şafak vakti Teb sokaklarından bağlı ye çıplak olarak geçirileceksiniz. Kentin giriş kapısına ayaklarınızdan başaşağı gelmek üzere canlı canlı çivileceksiniz ve kargalar tüm etlerinizi yiyene kadar orada kalacaksınız. Daha sonra kemikleriniz alınıp toz haline getirilecek ve Nil Ana'ya atılacaktır."

Cezayı duyan Lord İntef bile sararmıştı. Dünyevi bedenlerini mumyalanmayacak biçimde yok etmekle Firavun tutukluları karanlığa mahkûm ediyordu. Bir Mısırlı için bundan ağır bir ceza olamazdı. Cennetin tarlalarına sonsuzluğa dek erişemeyeceklerdi.

Hanımım idamları ve babasının kent kapısına ayaklarından çivilenmesini seyretmeye kararlı olduğunu belirttiğinde ne kadar dehşetli bir sahneyle karşılaşacağını tahmin edemediğini sanıyorum. Ama ben de onun orada olmaması için aynı derecede kararlıydım. Hanımımda asla sadist bir yan olmamıştı. Sanırım bu kararı da, saray kadınlarının çoğunun idamları seyretmeye gittikleri ve idam mangasının başında Tanus olacağı için vermişti. Uzaktan da olsa ona bakma fırsatını asla kaçırmazdı.

Sonunda kendisini cephaneliğimin en etkili silahıyla önleyebildim. "Hanımım, böylesine vahşi sahneler henüz doğmamış oğlunuzu mutlaka etkileyecektir. Herhalde onun daha gelişmemiş zihnine bir zarar vermek istemezsiniz."

"Bu olanaksız," dedi ama duraksadığı da belliydi. "Oğlum olanları bilemez."

"Ama olayı sizin gözünüzle görecek, dedesinin çılgınları karnınızdan geçip onun küçük kulaklarına girecektir."

Lostris bir süre düşündükten sonra içini çekti. "Peki öyleyse, ama döndüğünde bana olanları bir bir anlatacaksın. Bir tek ayrıntıyı bile gözden kaçırmayacaksın. Özellikle kralın öteki karılarının neler giydiklerini bilmek istiyorum." Sonra da benim iddialarıma tümüyle kanmadığını gösterircesine gülümsedi. "Hepsini kulağıma fısıldarsan karnımda uyuyan çocuk hiçbir şey duymaz."

İdam günü haremden çıktığımda ortalık daha aydınlanmamıştı. Lord İntef'in tutuklu bulunduğu sarayının dairesi önünden geçerken içersinin kandiller ve meşalelerle aydınlık olduğunu gördüm ve heyecanlı sesler duydum.

Bir aksilik olduğunu anlayıp koşmaya başladım. Lord İntef'in kapısındaki muhafız beni az daha mızraklayacaktı ama son anda tanıdı da, silahını kaldırıp içeri geçmeme izin verdi.

Tanus odanın tam odasında ve kapana kısıtılmış kara yeveli bir aslan gibi önüne çıkana bağıırıyordu. Onun çok öfkeli biri olduğunu bilmeme karşın hiç böyle öfkeden çılgına döndüğünü görmemiştim. Kızgınlıktan konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. O kahraman Maviler karşısında sinmiş duruyorlardı.

Doğruca yanına gittim, savurduğu yumruktan korunmaya çalışarak, "Tanus! Ben geldim!" diye bağırdım. "Tanrıların aşkına aklını mı kaçırdın?"

Şunlara bak bakalım ne yapabileceksin. Eliyle sanki bir savaş alanını andıran antrede yatan insanları gösterdi.

Birinin alayın saygı duyduğum yüzbaşılardan Khethket olduğunu görünce dehşete kapıldım. Adam ellerini midesine bastırmış bir halde bir köşede kıvrılıp kalmıştı, yüzünde bir daha asla görmek istemediğim kaskatı bir dehşet ifadesi vardı. Yanağına dokununca buz gibi olduğunu hissettim.

Başımı salladım. "Yardım edilecek zaman kalmamış." Adamın gözkapağını açıp ölü gözüne baktıktan sonra ağzını kokladım. O hafif mantar kokusu hiç de yabancı değildi.

"Zehirlenmiş." Ayağa kalktım. "Ötekiler de öyle olacak." Yerde beş kişi vardı.

"Nasıl?" diye Tanus sakin bir sesle sordu. Akşam yemeklerinden kalmış olan tasları alıp kokladım. Bunlardaki mantar kokusu daha da güçlüydü.

"Aşçılara sor," dedim. Sonra ani bir öfke krizine kapılarak tası duvara fırlatıp parçaladım. Derin bir soluk aldıktan sonra, "Tutuklun kaçtı kuşkusuz?" dedim. Tanus hiç konuşmadan beni başvezinin yatak odasına soktu. Odanın arka duvarındaki freskin bulunduğu gizli bölmenin kapısı açıktı.

Tanus, "Gizli bir bölme olduğunu biliyor muydun?" diye buz gibi bir sesle sordu. Başımı salladım.

"Tüm sırlarını bildiğimi sanıyordum ama yanıldığım anlaşılıyor." İçimden bir ses zaten İntef'i asla adaletin önüne çıkaramayacağımızı söylemişti. O karanlıklar tanrılarının gözdesiydi ve onlar da sevdiklerini korurlardı.

"Rasfer de kaçtı mı?" diye sordum. Tanus başını salladı.

"Hayır, o diğer çete reisleriyle cephanelikte kilit altında. Ama İntef'in oğulları Menset ile Sobek de yok oldular."

"Adamlarımın öldürülmesini ve babalarının kaçışını planlayanların onlar olduğundan hiç kuşku yok." Tanus artık kendini toparlamıştı, ama öfkesi geçmiş değildi. Taita, İntef'i çok iyi tanırdın. Şimdi ne yapacak dersin? Nereye gidecektir? Onu nasıl yakalayabilirim?"

"Bildiğim bir tek şey var, böyle bir gün için hazırlık yapmıştır. Aşağı Krallığın tüccarları ve avukatlarına bir servet teslim ettiğini biliyorum. Hatta sahte firavunla bile alışverişi olmuştu. Ona ve generallerine askeri bilgi sattığını sanıyorum."

"Kuzeyde iyi karşılanacaktır."

“Kuzeye beş gemi yollayıp karşılaştıkları tüm gemileri araştırma emri verdim.”

"Kızıldeniz'in karşısında da dostları vardır. Kuzeyde Gazze tüccarlarına saklamaları için bir hazine göndermişti.”

“Bedevilerle de alışverişi olmuştur. Onlar çölden kaçmasına yardım edebilirler.”

“Horus adına, deliğinden bir düzine kaçış yolu olan bir fare gibi. Bütün bu yolları nasıl tutabilirim ki?”

“Tutamazsın. Ve Firavun da şimdi idamları seyretmeye hazırlanıyor. Bunu kendisine bildirmek zorundasın.”

“Kral haklı olarak kızacaktır. İntef'in kaçmasına izin vermekle görevimi başaramamış oldum.”

Ama Tanus yanılıyordu. Firavun, İntef'in kaçışını şaşılacak bir sakinlikle karşıladı. Bunun nedenini, bilemiyorum doğrusu, ama elde ettiği büyük hazinenin onu yumuşatmış olduğunu düşündüm. Kalbinin derinliklerinde başveziri için hâlâ sevgi kırıntıları olabilirdi. Diğer yandan, Firavun iyi yürekli bir insandı ve Lord İntef'in kent kapısına çivilenmesini seyretmeyi gerçekten zevkle beklemiyor olabilirdi.

“Bunun suçu muhafız yüzbaşısındır,” dedi. "O da Lord İntef'in verdiği zehirle cezasını bulmuştur. Lord Tanus sen kaçağı yakalamak için asker ve gemi gönderdin. Senden beklenen her şeyi yaptın. Şimdi görevin öteki suçluların cezalarını vermektir."

“Firavun Hazretleri idamı seyretmeye hazır mı?” diye sordu Tanus. Firavun vergi tahsildarlarının raporlarıyla yerinde kalmak için bir bahane ararcasına çevresine bakındı.

Burada çok işim var, Lord Tanus. Siz ben olmadan görevini? yapın. İdamlar yerine getirilince bana bildirirsiniz.

Firavun'un emri üzerine sarayın Elefantin adasına dönmesi ilk başta bir ay ertelenmişti. Kralın artık uğraşacak yeni bir hazinesi vardı ve çok keyifliydi. Onu tanıdığım süre içinde hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Onun adına çok seviniyordum. Artık yaşlı adamı gerçekten sevmeye başlamıştım. Kimi geceler geç saatlere kadar onunla ve katipleriyle birlikte oturur, krallık hazinesinin hesaplanmasında yardımcı olurdum.

Firavun beni zaman zaman da artık daha rahatlıkla yaptırabileceği anıt mezar ve tapınağındaki değişiklikleri görüşmek üzere çağırırdı. Yeni elde ettiği servetin en az yarısının Firavun'la birlikte gömüleceğini hesaplamıştım. Firavun, İntef'in hazinesinden bütün güzel mücevherlerle birlikte mezar süsleri yapılmak üzere hemen hemen on beş tak altını tapınaktaki kuyumcularına göndermişti.

Yine de, Tanus'u çağırıp askeri konularda görüşlerini almaya zaman bulabiliyordu. Artık Tanus'u ordusunun en ileri gelen generallerinden biri olarak görmekteydi.

Bu toplantılardan bazılarında ben de bulunurdum. Aşağı Krallığın düzmece firavununun tehdidi hiç aklımızdan çıkmazdı. Tanus kralın o kadar gözüne girmişti ki, bu tehditten yararlanarak İntef'in hazinesinin küçük bir bölümüyle beş yeni savaş filosu yaptırmak ve tüm muhafız alayına yeni silah ve ayakkabı almak için onu kandırabilmişti. Ancak ordunun tümünün gecikmiş aylıklarını ödetmeyi başaramamıştı. Alaylardan çoğu son altı aydır maaş alamamışlardı. Bu olaylar sonunda ordunun morali de yükselmişti ve askerler bu iyileşmeyi kime borçlu olduklarını çok iyi biliyorlardı.

Tanus kralın huzuruna kabul edildiği zamanlar hanımım da orada bulunmak için bir mazeret bulurdu. Geri planda kalacak sağduyuyu göstermesine karşın birbirlerine öyle ateşli bakışlarla bakarlardı ki, Firavun'un takma sakalının tutuşacağından korkardım. Neyse ki, bu tutku mesajlarını benden başka fark eden olmamıştı.

Hanımım, Tanus'u tek başıma göreceğimi bildiği zamanlar bana kendisine iletilecek uzun ve tutkulu mesajlar verirdi. Dönüşümde onunkinden hiç de kısa ve daha az tutkulu olmayan yanıtlar getirirdim.

Hanımım, Tanus ile bir kere daha yalnız kalabilmek için bir yol bulmam konusunda beni sıkıştırıp dururdu. Doğrusunu söylemek gerekirse hem onun, hem benim, hem de doğmamış çocuğumuzun canını gözeterek onu atlatmak için olanca zekâmı kullanmak zorunda kalıyordum. Bir keresinde Tanus'a hanımımın böyle bir buluşma istediğini söylemiştim ama o, onu çok sevdiğini söyleyerek buna razı olmamıştı.

"Taita, Tras mezarlığındaki o olay çılgınlıktı," dedi. "Lady Lostris'in şerefini asla

lekelemek istememiştim, hamsin rüzgârı esmeseydi böyle bir şey de olmayacaktı. Bir daha o tehlikeyi göze alamayız. Ona kendisini canımdan çok sevdiğimi söyle. AmonRa falının bize vaat ettiği günlerin geleceğini anımsat. Onu yaşamımın sonuna Kadar bekleyeceğimi söyle."

Tanus yeni filoların yapımına nezaret etmek gibi askeri görevlerinin yanı sıra, o günlerde babasının sonunda devraldığı malikânelerini bir düzene sokmakla uğraşıyordu Bu konuda hemen hemen her gün bana fikir danışmaktaydı. Lord İntef'e ait olduğu sürece Örümceklerin saldırısına uğramamış olan malikâneler bakımlı ve zengindi. Böylece Tanus bir gece içinde Yukarı Krallığın en zengin insanlarından biri oluvermişti. Kendisini aksine ikna etmeye çalıştımsa da, özel servetinin büyük bir bölümünü sevgili Mavilerinin gecikmiş maaşlarını ödemeye ve ordusunu donatmaya harcamıştı. Adamları bu eli açıklığı için ona eskisinden daha büyük bir sadakate bağlanmışlardı.

Tanus bu ağır masraflarla yetinmeyip yüzbaşılıarı Kratas, Remrem ve Astes'i nehir savaşlarından kör ve kötürüm kalıp şimdi Teb sokaklarında dilencilik yapmakta olan eski askerleri toplamaya gönderdi. Bunları servetinin bir kısmını oluşturan büyük bir villaya yerleştirdi ve mutfak artıklarının bile çok geleceği bu insanları et, pasta ve birayla beslemeye başladı.

Hanıma Tanus'un bu çılgınlıklarını anlattığımda bundan o kadar hoşlandı ki, kendisine kazandırdığım yüzlerce deben altını harcayın Teb yoksulları için hastaneler ve yatacak yerler kurdu. Ben bu parayı mısır alım satımında kullanmaya niyet etmişim ama tüm yalvarıp yakarmalarımın hiçbir yararı olmadı.

Kendisi her gün yoksul yurtlarını ziyaret ediyordu; bu çılgınca işlerin yürütülmesi görevinin de bana kaldığını söylemeye gerek yok sanırım. Böylece ikiz kentin herhangi bir boş gezerinin ya da ayyaşının bizden beleş bir yemek ve yatak elde etmesi mümkün oluyordu. Ve bu yeterli değilmiş gibi, çorbalarını onlara hanımım kendi elleriyle sunabilir ya da pis yaraları Mısır'ın bu en ünlü hekimi tarafından iyileştirilebilirdi.

İnsanları tanrılardan ve paradan çok seven birkaç işsiz genç kâtip ve rahip bulabilmişim. Hanımım bunları hemen işe aldı. Kentin arka sokaklarında geceleri bu küçük grupla aramaya çıkar, her gece sokak çocuklarını toplardık. Bunlar pis ve vahşî insanlardı, pek azı kendi istekleriyle bizimle gelirlerdi. Onları yabani kedilermiş gibi kovalayıp yakalamak zorunda kalırdık. O pis vücutlarını yıkarken ya da tarak yüzü görmemiş bitli saçlarını keserken çok kere ısırıldım ve tırmık izi içinde kaldım.

Çocukları hanımımın yeni yurtlarından birine yerleştiriyorduk. Rahipler burada onları evcilleştirme gibi güç bir işi başarmaya çalışırlar, kâtipler de o uzun eğitim yollarına

başlarıydı. Çocuklardan çoğu ilk bir iki günden sonra kaçıp ait oldukları sokaklara dönerlerdi. Ama bazıları yurttan kalırlardı. Onların hayvanlardan insanlara dönüşü hanımımın çok hoşuna gider ve bana bu hiç beklemediğim bir yerden gelen zevk kaynağı olurdu.

Burası benim kentim, dedi hanımım. "Burasını ve burada yaşayan herkesi çok severim. Taita, Elefantın adasına dönmekten nasıl korkuyorum bir bilsen. Güzelim Teb'i terk etmekten nefret ediyorum."

"Terk etmekten nefret ettiğin şey kent mi, yoksa orada yaşayan kaba bir asker mi?" diye sordum ben de. Hanımım hafif bir şamar indirdi yüzüme.

"Taita, senin için kutsal olan bir şey yok mudur? Saf ve gerçek aşk bile mi? Bütün tumturaklı konuşmaların ve yazılarına karşın sen aslında barbar bir insansın."

Günler böylece hızla akıp giderken bir gün takvimime baktım ve Lady Lostris'in Firavun'un yatağında karılık görevine yeniden başlamasından bu yana iki ay geçmiş olduğunu hesapladım. Hamileliği her ne kadar henüz belli olmuyorsa da, krala bu iyi talihini haber verme zamanı gelmişti.

Hanıma ne yapacağımı söylediğimde bana bir tek koşul ileri sürdü Konuyu krala açmadan önce Tanus'a taşıdığı çocuğun babası olduğunu bildirmeliydim. Bunu hemen o gün yapmaya karar verdim. Tanus'u nehrin batı kıyısındaki tersanelerde, gemi yapımcılarına küfürler savurup kendilerini timsahlara atmakla tehdit ederken buldum. Beni görünce öfkesini falan unutup o sabah suya indirdikleri yeni teknesine götürdü.

Hanımın nasıl? diye sordu. "Dün gece onu yine rüyamda gördüm. İyi mi? O yetimleri nasıl? Ne iyi bir yüreği var değil mi? Tüm Teb ona hayran. Nereye gitsem ondan söz edildiğini duyuyorum ve adı bir mızrak gibi saplanıyor kalbime."

"Takında seveceğin iki kişi olacak," dedim. Sonra beni ağzı açık dinlerken olanları anlattım.

"Lady Lostris senin çocuğunu taşıyor. Bundan ilk senin haberin olması için gönderdi beni. Bunu kraldan önce sen bilmeliymişsin."

"Çocuğum! Oğlum!" Doğrusu çocuğun cinsiyetini ikisinin de böyle bilmiş gibi konuşmaları çok şaşırtıcıydı. "Bu bir mucize. Bu Horus'un bir armağanı." Tanus herhalde o anda dünya tarihinde kendinden başka bir babanın var olabileceğini düşünemiyordu.

"Oğlum!" Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Tam bir budala gibi sırtıyordu. Kadını ve oğlum. Hemen onlara gitmeliyim." Güverteden fırlayıp gidince ardından koşmak zorunda kaldım. Onun saraya girip doğruca hareme dalmasını önlemem gerçekten çok güç oldu. Sonunda bir meyhanede çocuğun şerefine içmeye kandırabildim. Neyse ki içerde bir grup Mavili de vardı. Hemen meyhanenin en iyi şarabından bir fıçı ısmarladım onlara ve yanlarından ayrıldım.

Oradan doğruca saraya döndüğümde Firavun beni gördüğüne çok sevindi. "Ben de seni çağırıyacaktım, Taita. Tapınağımın giriş kapılarında biraz fazla cimrilik ettiğimiz kanısına yardım. Şöyle daha gösterişli bir şey..."

"Firavunum!" dedim. "Büyük ve Kutsal Mısır! Size çok büyük haberlerim var. Tanrıça İsis size verdiği sözü tuttu. Hanedanınız sonsuza kadar devam edecek. AmonRa falı gerçekleşecek. Hanımın kızıl ayı Mısır'ın güçlü boğasının ayakları altında ezildi. Lady

Lostris oğlunuzu taşıyor!"

Firavun ilk kez tapınağını da, cenazesini de bir anda unuttu ve Tanus gibi o da doğruca karısının yanına koşmak istedi.

O önde, tüm soylular ve maiyeti de arkada peşinden koşmaya başladık. Hanımım bizleri harem bahçesinde bekliyordu.

Bir dişinin doğal kurnazlığıyla sahneyi tüm güzelliğini ortaya çıkaracak biçimde düzenlemişti. Çevresinde çiçek tarhları ve ardında geniş nehir olduğu halde alçak bir sıraya oturmuştu. Kralın bir an önünde diz çökeceğini sandıysam da, ölümsüzlük olasılığı bile onurluluğunu kendisine o kadar unutturamadı. Karısını kutlayarak sağlığını sordu. Bu arada kendinden geçmiş bakışları bir an bile o mucizenin gerçekleşeceği karnından ayrılmamıştı. Sonunda, "Mutluluğunu tamamlayacak herhangi bir şeye ihtiyacın var mı? Seni bu yaşamının güç döneminde daha rahat ettirecek bir şey yapabilir miyim?" diye sordu.

Hanımıma bir kere daha hayran oldum. Zamanlama kavramı o kadar kusursuzdu ki, çok esaslı bir mısır tüccarı ya da bir general olabilirdi. "Majesteleri," dedi. "Ben Teb'de doğdum. Mısır'ın başka bir yerinde gerçekten mutlu olamam. Oğlumuzun burada doğmasına izin vermenizi dilerim. Lütfen beni Elefantın adasına dönmek zorunda bırakmayın."

Soluğumu tutup bekledim. Sarayın yeri bir devlet işiydi. Bir kentten başka bir kente taşınması binlerce kişinin yaşamını etkileyecek bir karardı. Daha on altı yaşına varmamış bir çocuğun kaprisiyle olacak şey değildi.

Firavun bu istek karşısında şaşalayıp takma sakalını kaşdı. 'Teb'de yaşamak mı istiyorsun? Pekâlâ, saray Teb'e taşınacak o halde!" Bana döndü. Taita, bana yeni bir saray çiz." Sonra yine hanımıma döndü. Karşı kıyayı işaret ederek, Batı yakasında mı kuralım, sevgilim? diye sordu.

"Batı yakası daha serin ve güzeldir. Orada çok mutlu olurum."

"Batı yakasında olacak, Taita. Sarayı çizerken cimriliğe kaçma. Firavun oğluna uygun bir yer olmalı. Adı Memnon olacak. Şafağın hakimi Buraya da Memnon Sarayı adını vereceğiz."

Hanımım bu kadar kolaylıkla bana dağ gibi bir yük yüklemiş, kralı karnındaki çocuk adına yapacağı pek çok istekten birincisine alıştırmıştı Firavun o andan sonra bir daha kendisinden hiçbir şey esirgemeyecekti. Lostris yaramaz bir çocuk gibi kralın üzerindeki bu yeni gücünün sınırlarını öğrenmeye çalışmaktan zevk alıyordu sanırım.

Yaşamı boyunca kar görmemişti; bunu ona dağlık bir ülkede doğmuş olan ben bölük pörçük çocukluk hatıralarıma dayanarak anlatmıştım. Hanımım Nil vadisinin sıcağında serinlemek için biraz kar getirilmesini istedi. Firavun hemen özel bir atletizm yarışması düzenledi ve Yukarı Krallığın en hızlı koşan yüz atleti seçildi. Bunlar Suriye'ye gidip benim özel çizimim olan bir kutuyla karı eritmeden getireceklerdi. Hanımımın istekleri içinde onu tatmin etmeyen bir tek bu oldu sanırım. O uzak dağ doruklarından bize erişen tek şey kutunun dibindeki bir parça ıslaklıktı.

Ama diğer isteklerinin tümü yerine getirilmişti. Tanus, Firavun'a Mısır donanmasının savaş dorumu hakkında bir rapor verdiğiinde o da oradaydı. Hanımım Tanus'un raporunu verip odadan çıkmasına kadar sesini çıkarmadı. O gittikten sonra yumuşak bir sesle, "Lord Tanus'un en iyi generalimiz olduğunun söylendiğini duydum," dedi. "Ey kutsal kocam, onun Mısır'ın Büyük Aslanlığına terfi ettirip kuzey ordularının komutanlığına getirilmesi sence doğru olmaz mı?" Bu küstahlığa şaşmıştım, ama Firavun sadece başını salladı.

"Böylesine büyük bir komutanlık için çok genç olmasına karşın aynı şeyi ben de düşünmüştüm, sevgilim."

Tanus hemen ertesi gün kralın huzuruna çağırıldı ve oradan Mısır'ın Büyük Aslanı ve kuzey ordularının komutanı olarak çıktı. Şimdi emrinde üç yüz gemi ve yaklaşık otuz bin asker vardı. Bu terfi onu ordu kademelerinde dördüncü sıraya yükseltmişti.

Lady Lostris bana, sanki bilmiyormuşum gibi, "Lord Tanus gururlu bir insandır," dedi. "Eğer bu terfide benim rolüm olduğunu söyleyecek olursan seni karşıma çıkan ilk Suriyeli köle tüccarına satarım."

Firavun'un emri vermesinden beş hafta sonra Memnon Sarayının inşasına başladım. Hanımım da kral da planlarımın beklentilerinin çok üstünde olduğunu ve bunun ülkenin en güzel binası olacağına inandıklarını söylediler.

İşin başladığı ilk gün kuzeydeki düzmece firavunun filoları arasından rüşvet vererek kaçan bir gemi bana Biblos'tan sedir ağacı getirmişti. Eski bir dostum olan kaptanın bana çok ilginç haberleri vardı.

Lord İntef, Gazze kentinde görülmüştü. Büyük bir muhafız grubuyla birlikte doğuya doğru gittiği söylenmekteydi. Sina çölünü geçmeyi başarmış olmalıydı ya da onu Nil'in ağzına, oradan da büyük denizin kıyısı boyunca götürecek bir gemi bulmuştu.

Kaptanda o zaman önemsiz görünen başka haberler de vardı; ancak bunlar Mısır'ın da, nehir boyunca yaşayan herkesin de kaderini ilerde değiştirecek şeylerdi. Suriye'nin doğusundaki bilinmeyen ülkelerden birinde yeni ve savaştı bir aşiret ortaya çıkmıştı. Bu insanların o güne kadar bilinmedik bir savaş yöntemi geliştirdiklerinden başka haklarında fazla bir şey bilinmiyordu. Çok büyük mesafeleri çok kısa zamanda aşıyorlardı ve hiçbir ordu karşılarında tutunamıyordu.

Mısır'ımızı ezip geçecek yeni düşmanlar hakkında söylentiler hiç eksik olmazdı. Bunun gibi en az elli söylenti duymuştum ve buna da diğerlerinden fazla bir önem vermedim. Ancak kaptan genellikle inanılır bir kaynak olduğundan ilk gördüğümde hikâyeyi Tanus'a anlattım.

"Bu esrarengiz düşman karşısında kimse tutunamıyormuş, ha?" diyerek gülümsedi Tanus. "Onları benim aslanlarımın karşısında görmek isterdim, o zaman yenilmezin ne demek olduğunu anlardı. Rüzgâr gibi gelen bu güçlü savaşçıların adları neymiş demiştin?"

"Kendilerine Çoban Krallar diyorlarmış. Hiksos. Bunun dünyamız için ne demek olduğunu bilmiş olsaydım bu adı o kadar kolaylıkla söyleyemezdim herhalde."

"Çobanlar ha? Eh, benim adamlarımın gütmesi kolay bir sürü olmadığını öğreneceklerdir o halde." Tanus, Lord İntef hakkındaki haberimle daha çok ilgilenmişti. Onun gerçekten nerelerde olduğunu bilsek tutuklamak için bir birlik gönderirdim. Bir zamanlar ailemin olan bu topraklarda yürürken babamın ruhunu hep yanıbaşımnda hissediyorum. İntikamını alana kadar asla rahat etmeyeceğinden eminim."

"Keşke söylendiği kadar kolay olsaydı," dedim. "İntef bir çöl tilkisi kadar kurnazdır. Onu bir daha Mısır'da göreceğimizi hiç sanmam." Ben bunları söylerken karanlığın tanrıları kıs

kıs gülüyorlardı herhalde.

Hanımımın hamileliği ilerledikçe birtakım faaliyetlerini sınırlamasında ısrar edebildim. Hastaneyi ve yetimhaneyi ziyaret etmesini yasaklayarak kendini ve doğmamış çocuğunu hastalıklardan korumasını sağladım. Gündüz sıcağında da başvezirin su bahçesinde kurduğum kameriye altında dinlenmesini istiyordum. Lostris bu hareketsizliğin verdiği can sıkıntısına itiraz edince Firavun onu eğlendirmek için müzisyenlerini gönderdi, bana da saraydaki işlerimi bırakıp hanımıma hikâyeler anlatmamı emretti.

Doğum günü yaklaştıkça geceleri endişeden uyuyamaz olmuştum. Krala bir veliaht vaat etmiştim, ama o da mirasçısının bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordu. Bir kral bile Osiris festivalinin ilk gününden bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesaplayabilirdi. Çocuk kız olursa yapabileceğim bir şey yoktu ama hiç olmazsa Firavun'u erken doğuma karşı hazırlayabilirdim.

Firavun şimdi hamilelik ve doğum konularına ilgi duymaya başlamış, tapınak ve mezar saplantısından geçici olarak uzaklaşmıştı. Hemen hemen her gün Lady Lostris'in dar kalçalarının normal bir doğuma engel olmayacağı konusunda güvence veriyordum.

Bu fırsattan yararlanarak büyük atletlerin, savaşçıların ve tarih bilginlerinin dünya ışığını zamanından önce gördüklerini anlatma fırsatı buldum.

"Bu tembellerin geç saatlere kadar yatmalarına ve büyük adamların neredeyse hepsinin erken kalkmalarına benzer," dedim. "Kutsal Firavun, sizin de hemen hemen her sabah şafak sökmeden önce kalktığınıza dikkat ettim. Doğrusu zamanından önce doğduğunuzu duysam hiç şaşmazdım." Böyle bir şey olmadığını biliyordum ama artık beni yalanlayacak durumda değildi. "Bu veliahtınız da babasını taklit edip annesinin karnından çıkmak için erken davranırsa şaşmam."

Sonunda çocuk zamanını iki hafta aşarak bize bir yardımda bulundu ve ben de onu acele ettirmek için hiçbir şey yapmadım. Zaman normale o kadar yakındı ki, kimse herhangi bir dedikodu yapamazdı.

Hanımımın sancılarının en uygunsuz bir saatte başlamasına hiç şaşmamıştım. Gecenin üçüncü nöbetinde sular gelmeye başladı, işimi kolaylaştıracak yaradılıştaki bir insan değildi. Neyse, ben de bu fırsattan yararlanıp o uzun tırnaklarının dipleri kapkara kirli ebeden kurtuldum.

Sancılar başladıktan sonra Lostris kendine özgü o sabırsızlığını elden bırakmadı. Güçlkle uyanıp ellerimi sıcak şarapta yıkamış ve aletlerimi kandilin alevinde kutsuyordum ki, neşeli bir sesle, "Bir baksan iyi olur, Taita, sanırım bir şeyler oluyor," dedi. Bir bakış

gerçekten yeterliydi. Hemen köle kızlara seslendim.

'Tembeller, ayaklanın haydi. Gidip kralın karılarını çağırın çabuk.'

Çağırma ilk koşan yarı çıplak kız gözlerini ovuşturarak, "Hangisini?" diye sordu.

Hepsini, hangisi olursa. Hiçbir prens, doğumuna tanık olunup değiştirilmediği belgelenmedikçe çifte tacın sahibi olamazdı.

Çocuk görünmeye başladığında kadınlar da gelmişti. Hanımım şiddetle ıkındı ve baş göründü. Kızıl saçları göreceğimden ödüm patlıyordu, ama kara saçları görünce derin bir soluk aldım. Ancak çok sonraları güneş üzerine patladığında karalar arasında kızılıklar görünecekti.

Çocuğu ancak tutabilmişim ki, hanımım dirsekleri üzerinde doğruldu. Saçları terden kafasına yapışmıştı. Kaygı dolu bir sesle, "Oğlan mı? Söyle, oğlan mı?" diye sordu.

Kadınlar şimdi çevreme toplanmışlar, avuçlarımdaki bebeğin dünyamıza ilk girdiği anda ne yapacağını merakla bekliyorlardı. Prens Memnon küçük parmağım uzunluğundaki penisinden tavana kadar yükselen bir fışkırmayla işedi.

Tepeden tırnağa kadar ıslanmıştım.

"Oğlan mı?" diye hanımım bir daha sordu. Kendisine kadınlar hep bir ağızdan yanıt verdiler.

"Oğlan! Çok yaşasın Mısır veliahtı Memnon!"

Gözlerim krallık çişiyi yandığından ben konuşamamıştım.

Firavun'un veliahtının doğumuna duyduğu sevinç ve gurur sınırsızdı. Onun şerefine bir günlük bayram ilan etti. Yukarı Mısır'ın tüm halkı bir gece boyunca sokaklarda şarkılar söyleyip dans ettiler, Firavun'un sağladığı etleri tıkabasa yiyip onun şarabını içtiler ve boğazlarından inen her lokmayla Prens Memnon'u kutsadılar. Çocuğun herkesin sevgilisi olan Lady Lostris'in oğlu olması bu doğumu daha da sevinçli bir olay yapmıştı.

Hanımım bir iki gün içinde kendini toparladı ve oğlu kucağında olduğu halde tüm saray erkânının karşısına çıkmaya hazırlandı. Kralın tahtının biraz aşağısına yerleştirilmiş tahtıyla genç anneliğin tam bir tablosunu oluşturuyordu.

Elbisesinin önünü açarak sütle irileşmiş memelerinden birini çıkarıp oğlanın ağzına verince millet çocuğu ürkütecek şiddette bir alkışa başladı. Oğlan memeyi ağzından atıp da mosmor bir öfkeyle onlara bakınca artık hepsinin kalplerini fethetmişti.

“Bu bir aslan,” dediler. “Kalbinde kralların ve savaşçıların kanı dolaşıyor.”

Prens susturulup da meme yeniden ağzına tıklınca Firavun biz tebaasına konuşmak için ayağa kalktı.

“Bu çocuğun benim olduğumu ve benim kanımı devam ettireceğini kabul ediyorum. İlk erkek evladım olduğu için benden sonra o Firavun olacaktır. Soylu lordlar, hanımlar ve tüm halkım, sizlere Prens Memnon'u sunuyorum.”

Alkışlar uzun süre devam etti, hiç kimse ilk susacak ve böylece sadakatinden kuşku duyulacak insan olmak istemiyordu.

Ben bu sırada krallığın hizmetkârları ve köleleriyle salona bakan üst balkonlardan birindeydim. Başımı çevirince uzun boyuyla Lord Tanus'u seçebiliyordum. Tahtın hemen altında Nembet ve diğerlerinin yanında üçüncü sıradaydı. O da herkes kadar çok bağıırıp alkışlıyorsa da, yüzündeki gizlemeye çalıştığı ifadeyi gayet iyi anlıyordum. Oğluna bir başkası sahip çıkmaktaydı ve bunu önlemek elinde değildi. Onu çok iyi tanıyan ben bile ne kadar ıstırap çektiğini ancak tahmin edebilirdim.

Kral kalabalığı susturduktan sonra sözüne devam etti. "Size veliahtın annesi Lady Lostris'i sunuyorum. Herkes onun tahtıma en yakın oturan kişi olduğunu bilsin. Bugünden sonra Firavun'un kıdemli eşi ve baş naibi rütbesine yükselmiştir. Bundan sonra Kraliçe Lostris olacaktır ve kralla oğlundan sonra gelecektir. Ayrıca prens erginlik yaşına erişene kadar Kraliçe Lostris benim naibim olarak görev yapacak ve yokluğumda devleti benim yerime yönetecektir."

Yukarı Krallıkta hanımımı sevmeyen tek kişi olduğunu sanmıyorum. Belki kralın karılarından erkek doğuramayan ve şimdi de onun kendilerinin önüne geçmiş olmasına kızan birkaç kişi dışında.

O gece Lostris ile çocuğuna hizmet ettiğim sırada Lostris, 'Taita, kalabalıkta Tanus'u gördün mü?' diye fısıldadı. "Bugün neşe ve keder el eleydi. Aşkım için ağlayabilirdim. Oğlu elinden alınırken öylece durup seyretmek zorunda kaldı. O kalabalık içinde yerimden fırlayıp, bu Harrab Lordu Tanus'un oğludur ve ben ikisini de seviyorum, diye bağırarak geldi."

"O başıboş dilinizi bir kere olsun tutabildiğinize hepimiz adına çok sevindim, majesteleri."

Lostris güldü. "Bu dediğini yaptığım için kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Sevgili Tanus'um bu anları bizimle asla paylaşamayacak. Memnon'u daha kucağına almadığının ve belki de hiç alamayacağının farkında mısınız? İşte şimdi yine ağlayacağım sanırım."

"Kendinizi tutun, hanımım. Ağlarsanız sütünüz ekşiyebilir." Bu pek doğru değildi ama ağlamasına engel olmuştu.

"Tanus'un da bebekten bizim gibi zevk almasının bir yolu bulunamaz mı?"

Bir süre düşündükten sonra genç anneyi neşeyle güldüren bir öneride buldum. Sanki dediğimi onaylamış gibi genç prens de gürültüyle pırlıladı.

Ertesi gün Firavun oğlunu görmeye geldiğinde kraliçe önerimi hemen dile getirdi. "Sevgili ve kutsal kocam, Prens Memnon'a resmi öğretmen seçme konusunu düşündünüz mü?"

Firavun güldü. "O daha bebek. Başka şeylerden önce yürüyüp konuşmasını öğrense daha iyi olmaz mı?"

"Bence öğretmenleri şimdiden seçilmelidir ki, onları tanıyarak büyüsün, onlar da onu tanısinlar."

Peki. Kral gülerek çocuğu kucağına aldı. "Kimi önerirsin?"

"Eğitimi için en büyük bilginlerimizden birini. Tüm bilimleri ve gizleri bilen birini."

Kralın gözleri neşeyle parladı. "Bu tanıma uyan biri aklıma gelmiyor doğrusu." Bana dönüp sırtıttı. Çocuk Firavun'u iyice değiştirmişti; Memnon'un doğumundan bu yana o kadar neşeliydi ki, bir an bana göz kırpacığını bile sandım. Ancak yaşama bu yeni bakışı o kadar

da ileri gitmedi.

Kraliçe devam etti. "Sonra savaş sanatını iyi bilen bir askere ihtiyaç var. Bence soylu ve genç biri olmalı. Güvenilir ve tahta sadık biri."

"Bunun için kimi önerirsin, sevgilim? Askerlerimizden pek azında bu nitelikler vardır." Firavun'un sorusunda bir art niyet ya da kötülük olduğunu sanmıyorum, ancak hanımım da aptal değildi. "Kral akıllıdır ve generallerinin içinde kimin bu role uyacağını bilir," dedi.

Kral bir sonraki toplantısında prensin öğretmenlerini ilan etti. Köle ve hekim Taita, Memnon'un eğitiminden ve gelişmesinden sorumlu olacaktı: Kral şöyle devam etti: "Silah, askeri taktik ve strateji eğitimini Mısır'ın Büyük Aslanı Lord Harrab üstlenecektir." Ondan sonra, seferde olmadığı zamanlar her hafta başında prensin yanında bulunmak Lord Harrab'ın görevi olmuştu.

Hanımım karşı kıyıda inşa etmekte olduğum yeni saraydaki dairesinin tamamlanmasını beklerken babası eski başvezin sarayının bir dairesine taşınmıştı. Kralın kıdemli karısı ve eşi olma durumuna uygundu bu. Prens Memnon da annesiyle birlikte haftada bir kere öğretmenlerini oradaki su bahçesindeki kameriyenin altında karşılıyordu. Zaman zaman yanımızda başka saray erkânı da bulunduğu, hatta Firavun da tüm maiyetiyle geldiği için epey sıkıntılı anlar geçiriyorduk.

Ancak dördümüzün yalnız kaldığı zamanlar da oluyordu. İlk kez yalnız kaldığımızda Kraliçe Lostris prensi babasının kucağına verdi ve Tanus'un oğlunun yüzüne nasıl anlatılmaz bir mutlulukla baktığına tanık oldum. Memnon da olayı babasının üniformasına kusmakla değerlendirdi. Tanus, Memnon süt emerken uzanıp annesinin memesini ağzından çekiverdi. Bu küçük prensle benim dışımda herkesi memnun etmişti. Memnon bu çirkin hareketten hoşlanmadığını ağlayarak belirtirken ben dehşet içinde kalmıştım. Kralın ansızın içeri girip de Mısır'ın Büyük Aslanını elinde hiç bırakmaya niyeti olmadığı görünen bir avuç dolusu krallık memesine görmesinden ödüm kopuyordu.

Haklı olarak bu duruma itiraz ettiğimde hanımım, "Bu kadar da kocakarı olma, Taita," dedi. "Biz sadece masum bir şekilde eğleniyoruz."

Eğlence olduğu doğru. Ama masumluluğu konusunda kuşkularım var. Tanus'un eli memesine değdiğinde ikisinin de yüzlerini görmüş ve havada tutkularının gökgürültülerini duymuştum. Kendilerini daha fazla tutamayacaklarından emindim; Tanus'un o büyük görev ve şeref duygusu bile sonunda böylesine bir aşka yenik düşecekti.

O gece Horus tapınağına gidip büyük bir kurban sundum. Sonra da tanrıya dua ettim: "Falın kehaneti daha fazla gecikmesin, çünkü artık kendilerini tutamıyorlar. Bu hepimiz için felaket ve ölüm demek olacak yoksa."

Kimi zaman insanların kadere müdahale etmemeleri daha doğru olur. Dualarımız hiç beklenmedik biçimde yanıtlanır ve bu da hiç hoş olmaz.

Ben prensin hekimiydım ama aslında onun tıbbi yeteneklerime hiç ihtiyacı yoktu. Oğlanda babasının sağlığı ve gücü vardı. İştahı ve sindirimi örnek sayılırdı. Ağzına konan her şeyi bir aslan iştahıyla yutuyordu; öteki ucundan çıkan her şey de istenen biçim ve kıvamdaydı.

Oğlan kesintisiz uyur ve aç uyanırdı. Parmağımı gösterecek olsam o iri kara gözleriyle bir yandan öteki yana gidişini gözler ve yakınına geldiği anda yakalayıp doğrulmaya çalışırdı. Gerçekten de doğrulmayı başka çocuklarda görmediğim bir çabuklukla başardı. Başkalarının ancak doğrulabildikleri yaşta o emeklemeye başlamıştı bile.

Oğlanın ilk adımlarını attığı gün Tanus da oradaydı. Kızıl düzmecenin güçleri Asyut'u ele geçirdikleri için son iki aydır seferdeydi. Kuzey savunmamızın kilit kentiydi Asyut ve Firavun da Tanus'a tüm donanmasıyla gidip kenti geri almasını emretmişti.

Savaşın ne kadar şiddetli olduğunu çok sonraları Kratas'tan öğrendim. Ama sonunda Tanus duvarlarda bir gedik açan Mavilerinin başında kente ilk giren kişi olmuştu. Düzmece firavunu kentten atmışlar ve Asyut'u bir kere daha krallığın topraklarına katmışlardı.

Tanus, Teb'e döndüğünde kendisine minnettar olan Firavun omuzlarına bir altın zincir daha taktı ve ona bu zaferi kazandıran askerlerin birikmiş aylıklarını ödedi.

Tanus kralın yanından doğruca onu beklediğimiz bahçeye geldi. Ben kapıda nöbete geçtiğimde Tanus ile hanımım ayrı kaldıkları sürece yanan o ateşin tüm şiddetiyle kucaklaştılar. Sonunda bu kucaklaşmanın nereye varacağını bildiğim için kendilerini ayırdım.

Lord Tanus, Prens Memnon sabırsızlanıyor, diye seslendim. İstemeye istemeye birbirlerinden ayrıldılar ve Tanus oğlanın yanına gitti.

“Selamlar, Prens Hazretleri. Size zafer müjdesi getiriyorum...” diye Tanus alayla söylenirken babasını tanıyan Memnon sevinçle bağırdı. Sonra parlak zincir dikkatini çekti. Güçlü bir hareketle ayağa kalktı, sallanarak dört adım attı, zinciri yakalayıp iki eliyle sarıldı.

Bunu hepimiz alkışlarla karşıladık. Memnon da sanki olup bitenin farkındaymış gibi gülümseyerek çevresine bakındı.

“Horus'un kanatları adına, sarı maden hiç gözünden kaçmıyor, Taita,” diyerek güldü Horus.

“Onu çeken altın değil, altının nasıl kazanıldığı,” dedi hanımım. “Bir gün o da Cesaret Altını taşıyacak göğsünde.”

O yaz su baskını Elefantin adasındaki suları kutsama töreninde kehanette bulunduğumuz kadar verimli oldu. Sular çekildiğinde tarlalar yeni kara çamur örtüleri arasında parlıyordu. Zamanı gelince tümü yemyeşil mısırlar ve meyvelerle örtüldü. Prens ilk adımlarını attığında Mısır'ın siloları silme doluydu ve en yoksulların kilerleri bile tıkabasa dolmuştu.

Batı kıyısında Memnon Sarayı yükselmeye başlamış, kuzeydeki savaş da lehimize dönmüştü. Tanrılar Firavun ve ülkesine güler yüzlerini gösteriyorlardı.

Bütün bu bolluk içinde tek mutsuzluk birbirlerine dokunacak kadar yakın olmalarına karşın aralarındaki uçurum, içinde yaşadığımız vadiden bile geniş olan iki sevgilinin durumlarıydı. Her biri ayrı ayrı ama pek sık olarak sanki sorumlusu benmişim gibi AmonRa falını bana hatırlatmaktaydı. Benim geleceğin sadece yansımalarının görüldüğü bir ayna olduğumu ve kaderlerini değiştirecek güce sahip olmadığımı söylemem boşunaydı.

Eski yıl sona erdi ve nehir bir daha yükselmeye başlayarak sonsuz döngüyü tamamladı. Bu, falda çıkan dördüncü su taşkınydı. Mevsimin sonunda kehanetin çıkmasını ben de onlar kadar bekliyordum. Böyle bir şey olmayınca hanımım da, Tanus da beni sıkıştırmaya başladılar.

Kraliçe Lostris, 'Tanus'a ne zaman gideceğim?' diye söyleniyordu. "Bir şeyler yapmalısın, Taita."

Bunu bana değil, tanrılara söylemelisiniz. Ben sadece onlara dua edebilirim, elimden başka bir şey gelmez.

Durumumuzda herhangi bir değişiklik olmadan bir yıl daha geçti. Tanus bile artık bana kırgındı. "Sana o kadar güveniyorum ki, gelecekteki tüm mutluluğumu sana bağladım," diyordu. "Sana yemin ederim, Taita, eğer kısa zamanda bir şey yapmazsan..." Sözünü yanda kesmişti ama bu da tehdidini çok daha güçlü kılıyordu.

Bir yıl daha geçince kendi kehanetime olan inancım kaybolmaya başladı. Artık tanrıların fikir değiştirdiklerine ya da gördüklerimin sadece görmek istediğim şeyler olduğuna inanıyordum.

Kuzeyden gemilerimizle bir ulak geldiğinde Prens Memnon beş, annesi de yirmi bir yaşındaydı.

Delta düştü. Kızıl düzmece öldü. Aşağı Krallık alevler içinde. Memfis ve Averis kentleri yerle bir edildi. Tapınaklar yakıldı ve tanrıların heykelleri yıkıldı, diye ulak Firavun'a anlattı.

"İnanmıyorum," dedi Firavun. "Bu habere inanmak istiyorum ama inanamıyorum. Bütün bunlar biz bilmeden nasıl olabilir? Düzmece kralın büyük bir ordusu vardı ve on beş yıldır biz kendisine hiçbir şey yapamamıştık. Bütün bunlar bir gün içinde nasıl olabilir ve bunu kim yapabilir?"

Teb'de kötü haber getirenlerin akıbetinin ne olduğunu çok iyi bilen ulak korkudan ve bitkinlikten titriyordu.

Kızıl düzmece kılıcını kınından çıkaramadan yok edildi. Borular tehlikeyi bildiremeden orduları dağıtıldı.

Bu nasıl olabildi?

Bilemiyorum, Kutsal Mısır. Doğudan rüzgâr kadar hızlı yeni ve korkunç bir düşmanın geldiği ve önünde kimsenin duramadığı söyleniyor. Onu görmedikleri halde ordumuz kuzey sınırlarından çekiliyor. En cesurları bile onunla karşılaşmaktan çekiniyorlar.

Kim bu düşman? Firavun'un sesinde ilk kez korku vardı.

Ona Çoban Kral diyorlar. Hiksoslular.

Tanus ile bu adı duyunca alay etmiştik. Ama bunu bir daha asla yapamayacaktık.

Firavun savaş konseyini gizli bir toplantıya çağırdı. O toplantıda olanları çok sonraları Kratas'tan öğrendim. Tanus gizlilik yeminini bozup ne bana, ne de hanımına bir Şey söylemişti. Ama ben Kratas'ın ağzından laf almayı becerebilmiştim.

Tanus, Kratas'ı On Binlerin En İyisi rütbesine yükseltmiş ve Mavi Timsah Muhafızlarının komutanlığını ona vermişti.

Aralarındaki bağ hâlâ granit kadar sağlamdı. Kratas bu nedenle savaş konseyine katılmıştı, küçük rütbesiyle konuşmaya hakkı olmamasına karşın orada konuşulanların hepsini bana ve hanımına iletmişti.

Konsey, Nembet'in başını çektiği yaşlılarla Tanus'un liderleri olduğu gençler arasında ikiye bölünmüştü. Ancak ne yazık ki, son söz yaşlılarındı ve bunlar da eski görüşlerini gençlere zorla kabul ettirmişlerdi.

Tanus ordularımızı sınırdan çekip nehir boyunca bir dizi savunma hattı kurulmasını istiyordu. Aynı zamanda ileri keşif kolları çıkararak bu esrarengiz düşmanın gücünü ve kimliğini öğrenmek kararındaydı. Kuzey kentlerinin hepsinde casuslarımız vardı ama bilinmeyen bir nedenle bunlardan hiçbir haber alamamıştık. Tanus ordusunu savaşa sürmeden bu casusları toplayıp ellerindeki bilgileri incelemek taraftarıydı.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden gerekli olan stratejiyi yaratamayız, dedi konseye.

Nembet ile grubu Tanus'un bütün önerilerine karşı ıktılar. Yaşlı amiral, Tanus'un krallık gemisini batmaktan kurtardığı gün kendisini düşürdüğü utancı unutamamıştı ve Tanus'a muhalefeti mantıktan çok ilkelerine dayanıyordu.

Kutsal topraklarımızın bir karışını bile düşmana bırakamayız. Bunu önermek korkaklıktır. Düşmanla karşılaşacak ve onu bulduğumuz her yerde yeneceğiz. Köy kızları gibi onunla flört ve dans etmeyeceğiz.

Korkaklık suçlamasıyla köpüren Tanus, "Lordum!" diye gürledi. "Gerçekleri bilmeden karar veren ancak bir budaladır, hem de yaşlı bir budala. Elimizde bir tek bilgi kırıntısı bile yokken..."

Ama boşunaydı. Orduda Tanus'un üstünde olan üç generalin kıdemleri sonunda galip ıktı.

Tanus'dan hemen kuzeye gidip gerilemekte olan orduya çekidüzen vermesi istendi. Sının

tutacak ve düşmanla sınır taşları üstünde karşılaşacaktı. Doğal savunma hattı olan ve surları ikinci savunma hattını oluşturan Asyut tepelerinden çekilmesi yasaktı. Komutasında donanma ve kuzey ordusu olacaktı. Donanmada ulaşımı sağlamak ve nehri savunmak için üç yüz gemi bulunacaktı.

Bu arada Nembet ordunun geri kalanını, hatta güneyde Kuş sınırında olanları da kuzeye getirecekti. Bu yeni ve acil tehlike karşısında Afrika içlerindeki kara tehlike unutulabilirdi. Ordu toplanınca Nembet kuzeyde Tanus ile birleşmek üzere yola çıkacaktı. Bir ay sonra Asyut önünde altı bin kişiyle dört yüz gemi olacaktı. Tanus da bu arada her ne pahasına olursa olsun sınırı tutmalıydı.

Nembet son bir emir daha verdi. "Lord Harrab güçlerinin tümünü sınırda tutacaktır. Kuzeye doğru baskın ve keşif girişimlerinde bulunmayacaktır."

Lord Nembet, bu emirler gözlerimi ve kılıç tutan kolumu bağlıyor. Bana bu seferi etkin bir şekilde yürütme yollarını kapatıyorsunuz, diye Tanus boşuna itiraz etti. Nembet genç rakibine otoritesini göstermekten ve böylece intikamını almaktan çok mutluydu. Ulusların kaderleri işte böylesine küçük insani duygulara bağlıdır.

Firavun ordunun başındaki yerini alma kararında olduğunu bildirdi, bin yıldır yapılan her önemli savaşta firavunlar hep savaş alanında bulunmuşlardı. Kralın cesaretini takdir ettiysem de, bunu göstermek için bu anı seçmemiş olmasını isterdim. Firavun Mamose savaşçı değildi ve varlığı zafer şansımızı arttırmazdı. Askerler onu görünce belki moralleri biraz yükselirdi ama sonuçta kendisi ve maiyeti Lord Tanus'a yardımcı olmaktan çok engel olacaktı.

Kral cepheye yalnız gitmeyecekti. Kıdemli karısı ve oğluyla birlikte tüm maiyeti de yanında olacaktı. Kraliçenin de maiyeti ve Prens Memnon'un öğretmenleri yanlarında olacağından ben de Asyut'a gitmek zorundaydım.

Bu yeni düşmanı bilen ya da anlayan tek kişi yoktu. Hanımımın prensin gereksiz yere tehlikeye atıldıklarını hissediyordum. Öte yandan, bir kölenin güvenliği kendisinden başkasını ilgilendirmezdi. Asyut'a doğru yola çıkmadan önceki gece hiç uyuyamadım.

Kuzeye doğru çıktıkça cepheden gelen sıkıntılı haber ve söylentiler de artıyordu. Bu yolculuk boyunca Tanus sık sık sözde bu haberleri benimle konuşmak üzere gemimize gelmekteydi. Ancak her ziyaretinde prens ve annesiyle bir süre görüşmeye zaman ayırabiliyordu.

Kadınların ordunun ardından savaşa gitmeleri geleneğini hiçbir zaman benimsemiştim. Savaşta olsun barışta olsun kadınlar insanın aklını karıştırırlardı ve Tanus'un çapında bir savaşçı bile ana hedefinden saptırılabilirdi. Tanus'a sadece önündeki görevi düşünmesini söylediğimde gülüp omzumu okşadı.

Onlar bana çarpışmak için bir neden oluşturuyorlar. Hiç taslanma dostum, yavrusunu savunan bir aslan gibi olacağım.

Çok geçmeden gerileyen ordunun ilk birliklerine rastladık; bunlar nehir kıyısından güneye doğru kaçarlarırken önlerine çıkan köyleri soyan bir grup asker kaçağıydı. Tanus hiç duraksamadan birkaç yüzünün kelesini kestirip mızraklara geçirterek örnek olmak üzere nehir kıyısına diktirdi. Sonra diğerlerini toplayıp güvenilir subayların emrine verdi. Bun dan sonra kaçma olayı görülmedi ve askerler yeni bir ruhla bayraklarına sarıldılar.

Donanmamız nehre bakan Asyut kentinin duvarları önüne gelmişti Tanus, Nembet'in emirlerini hiçe sayarak burada Remrem'in komutasında beş bin kişilik bir yedek kuvvet bıraktı. Sonra da sınırda yerlerimizi almak ve esrarengiz Çoban Kral'ı beklemek üzere kuzeye doğru yolumuza devam ettik.

Donanma savaş düzenini almış olarak nehirde demirlemişti ama gemilerde mürettebat çok azdı. Savaşçılar kara ordusuyla birlikte nehrin doğu kıyısına inmişlerdi. Firavun'u hanımımınla prensin kendilerini oraya getiren büyük ve konforlu gemide kalmaları için ikna edebilmişim. Suyun üzeri daha serin ve sağlıklıydı, ayrıca ordumuz bir talihsizliğe uğrarsa kaçmaları çok daha kolay olacaktı; Kral da orduyla karaya çıkmış ve kampını su basmış tarlalardan yüksekçe bir yere kurdu muşt u. Burada terk edilmiş bir köy vardı; köylüler düzmece firavunla tartışmalı olan bu sınırdan yıllar önce kaçmışlar, çiftçiler bu tehlikeli toprakları işlemekten vazgeçmişlerdi. Terk edilmiş köyün adı Abnub'du.

Biz Abnub'a gelmeden birkaç hafta önce sular çekilmeye başlamışsa da, sulama kanalları hâlâ doluydu ve tarlalar kara çamurla kaplıydı.

Tanus, Nembet'in getirdiği kısıtlamalar içinde kalarak hazırlıklarına başladı. Alaylar savaş düzenine göre kamp kurmuşlardı. Astes nehrin ortasındaki filonun komutanıydı, Tanus sol kanadı, Kratas da sağ kanadı almışlardı.

Hiksoslar hakkında tek bildiğimiz karadan geldikleri ve kendi donanmaları olmadığıydı. Tanus düşmanla karada karşılaşmayı umuyordu. Hiksosları nehri geçmekten alıkoyabileceğinden, böylece onları kendi seçtiği savaş alanına sürükleyebileceğinden emindi.

Abnub köyü çevresindeki tarlaların ortasında yüksekçe bir yere kurulu olduğundan iyi bir görüş alanı vardı ve düşman bizim ileri birliklerimize yaklaşmadan çok önce görülebilecekti.

Tanus'un emrinde Mısır'ın en seçkin otuz bin askeri bulunuyordu. Hiç bu kadar büyük bir güç görmemiştim. Hatta Nil vadisinde daha önce bu büyüklükte bir ordunun toplanmış olduğunu da sanmıyordum.

Nembet kısa bir süre sonra otuz bin asker daha getirecekti. O zaman da tarihin en büyük ordusu olacaktı.

Orduyu teftiş eden Tanus'un yanında ben deardım. O komutanlığa getirildiğinden beri askerin morali çok yükselmişti. Firavun'un kampta bulunmasının da önemli rolü olmuştu. Saflar arasında dolaşırken bizi yenecek güçte bir düşman hayal edemiyordum. On iki bin okçunun cilalı meşin başlıkları ve çok yakından atılacaklar dışında tüm okları durdurabilecek kalın meşin göğüslükleri vardı. Sekiz bin ağır mızrakçının suaygırı derisinden kalkanları bronz kadar sertti. Leopar derisi başlıklarıyla on iki bin kılıçlı askerin sapanlarıyla attıkları taşlar elli adım öteden bir insanın kafasını parçalardı.

Tanus bu dev orduyu eğittikçe benim de güvenim artıyordu. Ancak Hiksos ve komutasındaki ordu hakkında çok az şey bilmemiz de beni çok rahatsız etmekteydi. Savaş konseyinin keşif kolu çıkarmayı yasaklamasına karşılık, bu amaçla gemi gönderme konusunda bir şey söylemediğini Tanus'a hatırlattım.

Sen hukukçu olmalıymışsın, diyerek güldü. "Sözcükleri istediğin gibi evirip çevirebiliyorsun." Hui'ye küçük bir hızlı filo alıp Minieh'e ya da düşmanla karşılaşınca kadar gitmesini emretti. Basti'nin Örümceklerinden olup Gallala'da ele geçirdiğimiz Hui, Tanus'un emrinde hızla yükselmiş ve şimdi bir filo komutanı olmuştu.

Hui çarpışmadan kaçınmak ve dört gün içinde dönmek üzere emir almıştı. Dördüncü gün döndü. Minieh'e hiçbir direnişle karşılaşmadan ve başka bir gemi görmeden varmıştı. Nehir boyundaki köylerin hepsi terk edilmiş, Minieh kenti yağmalanmıştı ve yanıyordu.

Ancak Hui düzmece firavunun ordusundan bazı kaçakları yakalamıştı. Hiksos istilasına tanık olarak ilk sorguya çektiğimiz kişiler bunlar oldu. Ancak hiçbiri Çoban Kral'a karşı

savaşmamış, ilk haberde kaçmışlardı; bu nedenle de anlattıkları inanılır gibi değildi. Açık ölde rüzgâr kadar hızlı gemilerle dolaşan bir ordunun varlığına nasıl inanabilirdik?

Muhbirlerimize göre bu garip donanmanın üzerinde öyle büyük bir toz bulutu vardı ki, hem sayılan belli olmuyor, hem de kendilerini görenlerin yüreklerine korku salıyordu.

Bunlar insan değil, yeraltı dünyasından gelen cinler ve çölün şeytan rüzgârlarına binmişler, diyorlardı.

Tanus tutsakların anlattıklarını dikkatle dinledikten ve başlarına konan yanar kömürlerin bile hikâyelerini değiştirmekte başarılı olmadığını gördükten sonra idam edilmelerini emretti. Cesaretini henüz yeniden kazanmış olan ordumuzun arasında bu tür söylentilerin yayılmasını istemiyordu.

Abnub'da on gün bekledikten sonra Nembet'in yola çıktığını ve iki hafta içinde Asyut'a erişmesinin beklendiğini haber aldık. Bunun adamlar üzerindeki etkisi müthiş oldu. Bir anda kırlangıçlardan kartallara dönüştüler. Tanus haberi kutlamaları için fazladan et ve bira tayını çıkarınca Abnub ovasındaki ateşler bir yıldız tarlasına dönüşmüştü.

Ben hanımımlı oğluyula gemide bırakıp Tanus'un çağrısı üzerine kıyıya çıkmıştım. Tanus alay komutanlarıyla yapacağı son savaş konseyine benim de katılmamı istemişti. "Sende hep parlak fikirler vardır, belki de kuru toprak üzerinden gelen gemileri nasıl batıracağımızı bize söylersin," demişti.

Konuşmalar gece yarısından sonraya kadar sürdü ve ben ilk kez fazla bir katkıda bulunamadım. O gece gemiye dönemeyecek kadar geç olduğundan Tanus bana çadırının bir köşesinde şilte verdi. Adetim olduğu üzere şafak sökmeden kalktıysam da Tanus çadırdan çıkmıştı. Dışarda da kampın ayaklandığı duyuluyordu. Tembelliğimden utanarak hemen dışarı çıktım.

Kampın ardındaki tepeye çıkınca ilk işim nehre bakmak oldu. Gemilerdeki ışıklar durgun sulara yansiyordu. Hanımımlın gemisini seçemeyecek kadar karanlıktı ortalık.

Doğuya dönünce çölün inci renginde bir parıltıyla aydınlanmaya başladığını gördüm. Durgun havada gökyüzü elinle dokunacağın kadar yakındı sanki. Birden göğün o soluk mavisi altında, tâ uzakta ufukta asılı duran bir bulut gözüme çarptı. Bulut başparmağımın ucundan daha büyük değildi. Bakışımı başka yöne çevirdikten sonra yine buluta baktım.

İlk anda bir korku duymamıştım, ancak bir süre dikkatle bakınca bulutun hareket etmekte olduğunu gördüm.

"Ne kadar da garip," diye söylendim. Bir hamsin başlangıcı belki. Ama hamsin mevsimi değildi ve çöl fırtınalarının yaklaştığını belirten o kötü işaretlerin hiçbirinden eser yoktu. Hava serin ve şurup gibiydi. Bulut gözlerim önünde genişliyor ve yükseliyordu. Bulutun altı vere sürünüyordu, toprağın üzerinde değildi, ama dünyevi bir şey olamayacak kadar büyük ve hızlıydı. Bir kuş sürüsü bu kadar hızlı uçabilir da bir çekirge sürüsü bu kadar hızlı yükselebilirdi, ama hiçbiri değildi.

Bulut sarı renkliydi ancak onun toz olduğuna inanamıyordum. Yıllık göçlerinde yüzlerce pala boynuzlu geyiğin sürüler halinde kumlar arasında koştuklarını görmüştüm ama hiç böyle bir toz bulutu kaldırmış değillerdi. Bu bir ateşin dumanı da olabilirdi ama çölde yanacak bir şey yoktu ki. Olsa olsa toz olabilirdi ama buna da tümüyle inanamıyordum. Ben şaşkınlık ve korkuyla bakarken toz bulutu da büyüyerek yaklaşıyordu.

Birden dev bulutun dibinde ışık parıltıları gördüm ve bir anda AmonRa falında gördüklerimi hatırladım. Bu aynı sahneydi işte. Birincisi hayaldi ama bu gerçektir. Bu ışığın savaş zırhlarından ve cilalı bronz bıçaklardan çıktığını biliyordum. Ayağa fırladım ve tepenin üstünde tek başıma durduğum yerden kimsenin duymadığı bir uyarı çığlığı attım.

Birden altımdaki kampta savaş borularının çalındığını işittim. Tepelerdeki nöbetçiler yaklaşan toz bulutunu görüp bildirmişlerdi. Boru sesleri de eskiden gördüğüm hayalin bir parçasıydı. O hayalden bugün bir hanedanın düşeceğini ve Doğudan gelen çekirgelerin bizim Mısır'ımızı kurutacaklarını biliyordum.

Altımdaki kampta askerler silah başına koşuyor, havaya kaldırdıkları mızrak başları ve kalkanları parlıyordu. Devrilmiş bir kovanın arılarıydı sanki.

Firavun'un bir grup insan tarafından çadırından alındığını gördüm. Tahtını kayalar arasında bir tepeye, nehri ve ovayı görebileceği bir yere yerleştirdiler. Sonra onu tahta oturtup çifte tacını başına, asasını eline verdiler. Firavun kül beyazı yüzüyle kıpırdamadan otururken alayları da altında savaş düzenini aldılar.

Kralın yanına koştum. Tanus bu arada ordusuna klasik düzeni vermisti bile. Ağır mızrakçıları ön saftaydılar. Kalkanlarını birbirlerine geçirmişler, mızraklarının diplerini toprağa saplamışlardı. Bronzdan mızrak uçları sabahın ilk güneşinde parlıyordu, askerler sakin ve ciddiydiler. Onların ardında okçular yaylarını germiş bekliyorlardı. Her askerin ardında yedek oklarıyla bir yardımcısı durmaktaydı. Bunlar savaş sırasında düşmanın yere düşen oklarını toplayıp kendi stoklarını arttıracaklardı. Düşmanın zayıf gördükleri yerine saldırmaya hazır kılıç birlikleri de yedekte bekliyorlardı.

Savaş bir bao tahtası düzeni içinde yapılırdı. Yüzyıllar boyunca geliştirilmiş klasik açılışlar ve belirli savunmalar vardı.

Ben bunları incelemiş, hatta askeri taktik üzerine Teb'de eğitim gören subaylara okunan üç de papirüs yazmıştım.

Şimdi Tanus'un adamlarını yerleştirmesine bakınca hiçbir kusur göremedim ve güvenim müthiş arttı. Bu deneyimli savaşçılara ve bugüne kadar bir tek savaş bile kaybetmemiş genç generallerine karşı kim durabilirdi?

Sonra o meşum sarı buluta bir daha baktım ve güvenim kaybolur gibi oldu. Bu, askeri geleneklerin, uzun ve şanlı tarihimizin tüm generallerinin deneyimi ötesinde bir şeydi. Bu karşıımızdakiler gerçekten ölümlü insanlar mıydı, yoksa söyledikleri gibi cin miydiler?

Dönüp duran bulutlar şimdi iyice yaklaşmıştı ve tozlar arasında kara renkli şekiller görüyordum. Tutsaklarımızın anlattığı gemi biçimli şeyleri görünce bir tür dini dehşetle tüylerim ürperdi. Ancak bunlar suya indirilmiş herhangi bir tekneden daha küçük ve hızlıydılar. Hatta yeryüzünde dolaşmış herhangi bir yaratıktan bile daha hızlıydılar.

Bunlar bir lambanın ışığında görülen güveler kadar hızlı olduklarından gözle izlenmeleri bile olanaksızdı. Hareket eden bulutlar arasında bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı ve bir daha göründüklerinde aynı şeyin mi yoksa bir başkasının mı görüldüğünü anlamak olanaksızdı. Sayılarını saymak, hatta ilk sıranın ardından ne geldiğini anlamak bile olanaksızdı. Arkalarındaki toz bulutu geldikleri ufuk çizgisine kadar uzanmaktaydı.

Askerlerimiz güneşte kıpırdamadan duruyorlardı ama onların da şaşırıp korktuklarını görebiliyordum. Tanus'un subayları da susmuşlar, düşmanın önümüzde yayılmasına sessiz bir dehşetle bakmaktaydılar.

Birden toz bulutunun üzerimize gelmediğini gördüm. Bulut havada duruyordu, sonra tozlar ağır ağır yatışırken öncü gruptaki sabit araçları örmeye başladım. Ama artık o kadar şaşkındım, o kadar korkuyordum ki, bunlardan bin tane mi, yoksa daha çok mu olduğunu kestiremedim.

Daha sonraları bu duraklamanın Çoban Kral'ın saldırı planının bir parçası olduğunu öğrenecektik. O zaman bilmiyordum ama bu arada yeniden toparlanıyor, su içiyorlar ve son saldırıya hazırlanıyorlardı.

Bizim saflarımıza müthiş bir sessizlik çökmüştü. Öyle ki bulunduğumuz tepelerin arasından esen en hafif bir rüzgâr bile kulaklarımızda uğulduyordu. Ortalıkta tek kıpırtı her birliğin başındaki savaş bayraklarımızın dalgalanmasıydı.

Toz bulutları ağır ağır yatışırken Hiksosun sıra sıra araçları görüldü. Ayrıntılar seçilmeyecek kadar uzaksa da, arkadakilerin ordunun önündekilerden daha büyük olduğu görülebiliyordu. Üzerlerinde bezden ya da deriden yelkenler var gibiydi. Birtakım insanlar bunların içinden büyük su kaplarını andıran şeyler çıkarıyorlardı. Bu kadar çok suyu içenlerin nasıl insanlar olduklarını bir türlü anlayamadım. Bu yabancıların yaptıkları her şey bir bilmeceydi benim için.

Birden yeniden harekete geçtiler. Hiksos saflarının en ön sıralarındaki bu garip araçlar bize doğru ilerlemeye başladılar.

Ne kadar hızlı hareket ettiklerini görünce saflarımızdan şaşkınlık çığlıkları koptu. O

kısacık dinlenme süresinden sonra yeniden canlanmış gibiydiler. Aramızdaki mesafe azalırken düşmandan bir gümbürtü koptu ve bu araçların birer çift çok garip hayvan tarafından çekildiğini gördük.

Bunlar yaban geyikleri kadar yüksekteler ve havaya kaldırdıkları başlarının ardında sert ve dik yeleleri vardı. Geyikler gibi boynuzlu değillerdi, ama başları daha zarifti. Gözleri iri, burun delikleri açık, bacakları uzun ve ayakları toynaklıydı. Koşarken çölün üzerinde uçuyor gibiydiler.

Bunca yıl sonra atı ilk gördüğüm o anın heyecanını asla unutamam. Bence bir parsın güzelliği bile bu müthiş yaratıklarla kıyaslanınca sönük kalırdı. Ve hepimiz gördüğümüz bu yaratıklardan korkmuştuk.

Tam o sırada yakınımıdaki bir subayın, "Bu canavarlar insan eti yiyor olmalı!" diye bağırdığını duydum.

Hayvanların üzerimize atlayıp aç aslanlar gibi bizi yemelerini beklerken hepimiz dehşetle ürperdik. Ancak öndeki araç birden dönüp ön safımıza paralel olarak gitmeye başladı. Dönen yuvarlaklar üstünde hareket ediyordu. İlk anda o kadar şaşırılmışım ki, aklım gözlerimin gördüğü şeyi kabul edemiyordu. Gördüğüm bu ilk araba en az kendini çeken atlar kadar hızlıydı. Hayvanların arasındaki uzun bir direk arabaya bağlıydı. Arabanın yan tarafları okçuların her iki yana ok atmalarını mümkün kılacak kadar alçak yapılmıştı.

Tüm bunları bir anda fark ettikten sonra tüm dikkatimi arabayı toprak üzerinde uçar gibi götüren dönen yuvarlaklara verdim. Biz Mısırlılar bin yıldır dünyanın en kültürlü, en uygar insanlarıydık. Bilim ve dinde tüm diğer milletleri aşmıştık. Ancak bütün o bilgimize ve aklımıza karşın böyle bir şeyi düşünebilmiş değildik. Bizim kızaklarımız toprağın üstünde tahta altlıklar üzerinde kayarken kendilerini çeken öküzlerin güçlerini tüketirlerdi; ya da büyük taş bloklarını yuvarlak kütükler üzerinde kaydırarak taşırdık ve bu en mantıklı adımı atmayı düşünememiştik.

Yaşamımda gördüğüm ilk tekerleğe bakar bakmaz bunun basitliği ve güzelliği bir şimşek gibi çaktı kafamın içinde. Onu bir anda anlamış ve keşfetmediğim için kendimi küçümsemiştim. Bu yüksek düzeyde bir dehanın eseri idi ve çok geçmeden bu müthiş buluşun Aşağı Krallıktaki kızıl düzmeceyi olduğu gibi bizi de yok edeceğini anladım.

Altın renkli araba ok menzilinın hemen dışında önümüzden geçip gitti. Tam karşımıza geldiğinde o mucizevi şekilde dönen yuvarlaklara, onları çeken korkunç yaratıklara ve arabanın önündeki iki adama baktım. Biri arabacıydı. Ön tahtanın üzerinden eğilmiş

hayvanları başlarına bağlı olan uzun bir meşiniple kontrol ediyordu. Yanındaki uzun boylu adam bir kraldı. Onun o soylu duruşunu sezmemek olanaksızdı.

Sarı teni ve kemerli burnuyla Asyalı olduğu anlaşılıyordu. Sakalı gür ve siyahtı, göğüslüğünün üzerinde dörköşe olarak kesilmiş, renkli kurdelelerle süslenmişti. Zırhları bronzdan balık pullan gibiydi, mücevherlerle süslenmiş altından tacı yüksek ve köşeliydi, üzerinde yabancı bir tanrının resmi vardı. Silahları ellerine yakın olarak arabanın kenarlarında asılıydı. Meşinden ve altından kını içindeki geniş kılıcının kabzası fildişi ve gümüşlendi. Onun yanında her biri renkli tüyleriyle ok dolu iki sadağı vardı. Daha sonraları Hiksosların parlak renkleri ne kadar sevdiklerini öğrenecektim.

Araba önümüzden geçerken kral uzanıp yere bir mızrak sapladı. Mızrağın ucunda kızıl bir flama vardı. Çevremdekiler şaşırmışlardı. "Ne yapıyor böyle? Bu mızrak da ne demek oluyor? Dini bir işaret mi, yoksa bir meydan okuma mı?" diye söylendiler.

Dalgalandan flamaya baktım ama bütün gördüklerim karşısında serseme döndüğümünden anlamını sökemedim. Araba yine ok menzili dışında yoluna devam etti. Taçlı Asyalı yere bir mızrak daha fırlattı, sonra dönüp bize doğru geldi.

Firavun'u tahtında görmüş ve hemen aşağısında durmuştu. Atlar köpüklü terle kaplıydılar. Gözleri ürkütücü bir biçimde dönüyor, şişen burun delikleri içinde pembe tenleri görünüyordu. Uzun ve kavisli boyunlarının ucundaki başlarını sallarken yeleleri güzel bir kadının güneşte parıldayan saçları gibi dalgalanıyordu.

Hiksos, Firavun Mamose'yi, Ra'nın Oğlu, İki Krallığın Kutsal Hükümdarını horgörüyle selamladı. Elini alay edercesine sallayıp güldü. Bu sanki Mısır dilinde konuşulmuş gibi açık bir meydan okumaydı. Kahkahası bize erişince ordunun saflarından yazları uzaklardan gelen gökgürültüsü gibi bir öfke mırıltısı yükseldi.

Aşağıda bir kıpırtı görmüştüm, eğilip bakınca Tanus'un bir adım öne çıkıp büyük Lanata yayını germekte olduğunu gördüm. Fırlattığı ok mavi gökyüzüne fırladı. Hiksoslu diğer bütün okların menzili dışındaysa da, Lanata için bu sözkonusu değildi. Ok havada en üst noktasına eriştikten sonra süzülen bir şahin gibi Asyalı kralın göğsüne doğru yol aldı. Seyredenler atışın uzaklığı, gücü ve isabetini soluklarını çıkarmadan izliyorlardı. Ok üç yüz adım uçtu ve Hiksos son anda bronz kalkanını kaldırınca kalkanın tam ortasına gömüldü. Hiksos bu hareketi o kadar hakaret dolu bir kolaylıkla yapmıştı ki, hepimiz şaşkına dönmüştük.

Hiksos bunun üzerine arkasındaki yerinden kendi yayını aldı, bir ok yerleştirip fırlattı. Ok

Tanus'unkinden daha yükseğe çıkıp Tanus'un özerinden geçti, bir kazın kanadı gibi yalpalanarak bana doğru geldi. Yerimden kıpırdayamadığım için beni delip geçebilirdi, ama başımın bir karış üzerinden geçti, arkamdaki Firavun'un tahtının altına gömüldü Sedir ağacından tahtanın üzerinde bir an titreyerek hakaret eder gibi vınladı. Hiksos kralı yine güldü ve arabasını döndürüp kendi saflarına doğru sürdü.

O zaman sonumuzun geldiğini anladım. Bu yıldırım gibi giden arabalara, en iyi okçumuzun menzilini aşan bu oklara karşı nasıl direnebilirdik? Bu ürkütücü beklenti sadece bende değildi. Arabalar dalga dalga bize yaklaşırlarken Mısır ordusundan da bir inilti koptu. O zaman kızıl düzmece ordularının karşı koymadan nasıl dağıldığını ve düzmece firavunun nasıl kılıcını kabzasından çıkaramadan ölmüş olduğunu anladım. Uçan arabalar dörderli saflar halinde üzerimize doğru geliyorlardı. Ancak o anda aklım başıma geldi ve yokuş aşağı koşmaya başladım. Tanus'un yanına varınca soluk soluğa, "Mızrak saflarımızdaki zayıf noktayı işaretliyor," diye bağırdım. "Asıl saldırıyı iki mızrak arasından yapacaklar!"

Hiksoslular her nasılsa bizim savaş düzenimizi öğrenmişler ve saflarımızın zayıf yerlerini bulmuşlardı. Kralları mızrakları tümenlerimizin arasına dikmişti. Bir casus ya da hainin olabileceği o anda bile aklıma geldiyse de, o acil durumda bunu kafamdan çıkarıp attım.

Tanus ne dediğimi bir anda anladı, adamlarına gidip mızraktan almalarını emretti. Onları en güçlü olduğumuz yere dikmesini istiyordum ama buna zaman kalmamıştı. Askerlerimiz mızrakları yerlerinden sökmeden uçan arabaların öncülerini yanlarına varmışlardı bile. Adamlarınız arabalardaki askerlerin oklarıyla can verdiler.

Ayakta kalabilenleri dönüp saflarımızın hayali güvencesine erişmeye çalıştılar. Ama usta sürücüleri olan arabalar onlara bir anda yetişti. Ancak kurbanlarını hayvanların altında ezmeyerek iki karış yanlarından geçiyorlardı. Tam o anda bıçakları gördüm. Bıçaklar tekerleklerinin tam ortasına yerleştirilmişti.

Dönen bıçaklardan birinin bir askere çarptığını gördüm. Adam bir kan bulutu içinde yok olmuş gibiydi. Kopan kollarından biri havaya fırlarken diğer parçaları arabanın ardından savruldu.

Arabalar kalkanlardan ve mızraklardan oluşmuş savunma duvarımıza dalıp nehir sisi gibi hepsini yardılar. En üstün Suriyeli savaşçıların saldırılarına karşı koyabilmiş olan saflarımız bir anda paramparça olmuştu.

Atlar en güçlü adamlarımızı bile ayakları altında parçalıyorlardı. Dönen tekerlek bıçaklar zırhlarını yarıyor, kafalarını, kollarını koparıyordu Yüksek arabalardan ok ve mızrak

yağıyor, arabalar bizim sık düzenimizi paramparça ederek bir anda gerimize çıkıyorlar, oradan korunmayan arkamıza ok yağdırıyorlardı.

Askerlerimiz arkadan gelen bu saldırıyı karşılamak için döndüklerinde açık ovardan yeni bir araba safı üzerlerine geliyordu. İlk saldırı ordumuzu ikiye bölmüş, Tanus'u sağ kanattaki Kratas'tan ayırmıştı. Arkadan hızla gelen diğerleri bu iki yarımı daha küçük bölümlere ayırdı. Artık birbirine bağlı bir bütün değildik. Elli kişilik, yüz kişilik küçük insan grupları sırt sırta vermişler, kaderleri ölüm olan insanların cesaretiyle çarpışıyorlardı.

Ovanın öteki ucundan Hiksoslar tozdan kanatlarla sonsuz bir sürü halinde gelmekteydiler. İki tekerlekli hafif arabaların ardından her biri onar kişi taşıyan dört tekerlekli savaş arabaları geliyordu. Arabaların yanları koyun postuyla kaplanmıştı. Oklarımız kalın ve yumuşak yüne saplanıp kalıyor, kılıçlarımızı! arabanın yerden yüksekte olan gövdesindeki düşmana yetişemiyordu. Onlarsa arabadan aşağı ok yağdırıyorlar ve savaşçı gruplarımızı tek başlarına kalmış korkaklara çeviriyorlardı. Yüzbaşılarımızdan biri karşı saldırı için birkaç adam toplayabildiklerinde de, arabalar hemen uzaklaşarak menzil dışına çıkmaktaydılar. O korkunç yaylarıyla bizim kahramanca saldırılarımızı püskürtüyor ve duraksadığımız anda hemen üzerimize yürüyorlardı.

Çatışmanın bir savaş olmaktan çıkıp bir kıyıma döndüğü anı hatırlıyorum. Sağımızdaki Kratas'ın adamları son oklarını da atmışlardı. Hiksoslar onların yüzbaşılarını tüylü miğferlerinden tanımışlar ve hemen hemen hepsini tek tek vurmuşlardı. Asker silahsız ve başsızdı. Kaçmaya başladılar. Silahlarını atıp nehre doğru koştular. Ancak Hiksos arabasından hızlı gitmek olanaksızdı.

Bu dağılan birlikler tepenin ardında Tanus'un tümeniyle karşılaştı ve onlara karıştı. Onların paniği Tanus'un az da olan direnişini kırdı, korku birden herkese yayıldı ve bizim safımızın orta hattı da çözüldü, kaç maya çalıştı. Ancak öldürücü arabalar bir koyun sürüsünü saran kurtlar gibi çevrelerinde dönmeye başlamışlardı.

Bütün bu kargaşa içinde sadece Maviler, Tanus'un çevresinde ayaktaydılar ve bir tek Timsah flaması dalgalanıyordu.

Tanus büyük bir generalin içgüdüleriyle adamlarını arabaların giremeyecekleri kayalık bir araziye çekmişti. Maviler, Firavun'un tahtı çevresinde bir kale gibiydiler.

Ben kralın yanında olduğumdan bu kahramanlar halkasının ortasındaydım. Kratas'ın sağ kanattan dövüşe dövüşe bize erişmeye çalıştığını gördüm. Tüylü miğferi Hiksosların dikkatini çekiyor ve başı çevresinde oklar uçuşuyordu. Neyse ki Kratas yara almadan

kurtuldu ve halkamızın içine girdi. Beni görünce bir kahkaha attı. "Seth'in buharı tüten boku aşkına, Taita, bu iş küçük prenlere saray yapmaktan çok daha eğlenceli, değil mi?" Doğrusu Kratas pek sözünü bilen bir insan olarak ün yapmamıştı ve ben de ayakta kalmaya uğraşarak ona karşılık veremeyecek kadar meşguldüm.

Kratas ile Tanus tahtın yakınında buluştular. Kratas aptal aptal sırtıyordu. "Firavun'un tüm hazinelerini verseler bunu kaçırmak istemezdim. O Hiksos kızaklarından birini istiyorum." Kratas, Mısır'ın büyük mühendislerinden biri de değildi.

Şu anda bile arabaların bir tür kızak olduğuna inanıyordu. Hayali bu kadar genişti işte.

Tanus arkadaşını geniş kılıcını miğferinin yan tarafına vurarak selamladı. Şaka edercesine konuşuyorsa da, yüzü çok ciddiydi. Ne de olsa bir savaş, bir ordu ve bir imparatorluk kaybetmiş bir generaldi.

Bugünlük burada işimiz bitti, Kratas. Bu Hiksos canavarlarının koştukları kadar iyi yüzüp yüzemeyeceklerini görelim şimdi. Haydi, nehre dönüyoruz! Sonra ikisi birden kalabalığı yarararak benim durduğum yere geldiler.

Başlarının üzerinden dağılan ordumuzun arkalarında arabalar olduğu halde nehre doğru kaçtığını görüyordum.

Birden Hiksos kralının altın arabası diğerlerinin yanından ayrıldı, adamlarımızı atlarının ayakları altında ezerek, tekerlek bıçaklarıyla parçalayarak gelip bizi koruyan kayalığın önünde durdu. Hiksoslu arabanın kenarında durup okuyla bana doğru nişan aldı. Yere yatarken bile okun benim için olmadığını anlamıştım. Ok başımın üstünden geçince dönüp baktık. Ok Firavun'un göğsüne girdi ve yarısına kadar etin içine gömüldü.

Firavun boğuk bir çığlıkla sarsıldı. Ok yarayı tıkadığı için kan fışkırmamış ama tüyleri kızıla boyanmıştı. Firavun yana kaydı ve bana doğru devrilirken onu yakalamak için kollarımı açtım. Ağırlığıyla çöktüğüm için Hiksos kralının arabasının gittiğini göremedim ama kıyıma liderlik etmek üzere geri dönerken alaylı kahkahasını duydum.

Tanus, 'Yarası ağır mı?' diye sordu.

Öldü, diyecekken sustum. Okun giriş açısı ve yaranın derinliği bir tek sonucun mümkün olacağını gösteriyordu. Ama Büyük Mısır'ın öldüğü duyulursa adamlarımızın paniğe kapılacaklarını biliyordum. "Ağır yaralı," dedim. "Onu gemisine götürebilsek kurtarabiliriz."

"Bana bir kalkan getirin!" diye gürledi Tanus. Getirilen kalkana Firavun'u yatırdık. Hâlâ

kan akmamasına karşın göğsünün bir şarap testisi gibi dolduğunu biliyordum. Okun dışarda olan kısmını koparıp kralı pamuklu salıyla örttüm.

“Taita, oğlumu görebilecek miyim?” diye fısıldadı.

“Evet, Büyük Mısır, size söz veriyorum.”

“Hanedanım devam edecek mi?”

“AmonRa falının da gösterdiği gibi, devam edecektir.”

“On güçlü adam buraya gelsin!” diye bağırdı Tanus. On kişi kralın uydurma sedyesini havaya kaldırırken, Maviler kralın çevresinde kol kola girerek bir halka oluşturdular.

Tanus hâlâ ortamında dalgalanan Mavi Timsah flamasını alıp beline sardı.

“Hiksoslar bu paçavrayı istiyorlarsa gelip benden alsınlar!” diye bağırdı. Adamları bu saçma kahramanlığı alkışladılar.

“Şimdi gemilere dönüyoruz! Marş marş!”

Kayalıklar arasından çıktığımız anda arabalar üzerimize gelmeye başladı.

Tanus artık bunun da çaresini bulmuştu. "Adamları bırakın! Hayvanlarını öldürün!" diye bağırdı. İlk araba üzerimize gelirken Tanus, Lanata'yı gerdi. Okçuları çevresini sarıp onu örnek aldılar.

Engibeli bir arazide koşarak ok attıkları için soluk soluğa kalan askerlerin oklarının yarısı boşa gitmişti. Birkaçı da atların göğsünü örten bronz levhalara çarpmıştı.

Oklardan sadece biri hedefini buldu. Lanata'dan fırlayan ok kenardaki atın alınına isabet etti. Hayvan taşlar arasına devrilirken yanındaki hayvanı da sürükledi. Araba takla atarken arabacılar havaya uçtu ve diğer arabalar devrilen arabaya çarpmamak için sağa sola kaçıştılar. Saflarımızdan bir sevinç çığlığı yükselirken bizim de hızımız artmıştı. O korkunç gündeki tek başarımızdı bu ve küçük Maviler grubu yüreklenmişti.

Arabalar ilk kez tedbirlilik göstererek çevremizde dolanıyorlardı. Arkadaşlarının başına geleni görmüşlerdi. Sonra üçü birden kama biçiminde bir saldırıya geçtiler.

Hayvanların başlarına nişan alın! diye gürledi Tanus. Attığı ok bir atı daha devirmişti. Araba devrildi ve öteki ikisi kaçıştılar.

İki arabaları safdışı kalan Hiksoslar küçük birliğimize bir daha saldırmaya kalkmadılar. Biz hızla sulama kanallarına ve çamurlu tarlalara daldık. Sanırım o aşamada bir tek ben düşmanın bizi bataklıklarda izleyemeyeceğini fark etmiştim.

Bizimki biraz tutarlı davranan tek gruptu. Mısır ordusunun geri kalanı ovada başıboş koşan ürkek bir kalabalıktan başka bir şey değildi. Çoğu silahlarını atmışlardı. Arabalar yanlarına geldiğinde yere yatıp yalvarırcasına ellerini kaldırıyorlar, Hiksoslar ise asla merhamet göstermiyorlardı. Bunlara ok harcamıyorlar, ya arabalarını yanlarına sürerek tekerlek bıçaklarla parçalıyorlar ya da başlarını taş başlı gürzlerle eziyorlardı.

Böylesine bir kıyım görmemiştim. Eski savaşları anlatan kitaplarda böyle bir şey okumuş değildim. Hiksoslar adamlarımızın onbinlercesini öldürüyorlardı. Abnub vadisi harman yerine dönmüştü. Ölüler kesilmiş başaklar gibi birbirlerinin üzerine yığılmışlardı.

Ordularımız bin yıldır yenilmemişti. Oysa şimdi Abnub vadisinde bir devir kapanıyordu. Arkamızdan gelen araba gürültüsünü duymama karşın koşmaya devam ediyordum. Normal olarak iyi bir koşucuydum, şimdiyse sedyecileri sanki ayaklarından yere bağılmışlar gibi geride bırakmıştım. Önüme çıkan bir hendeği atlamaya çalıştım ama çok niş olduğu için tam ortasında dizboyu çamurun içine yuvarlandım. Beni izleyen araba hendeğin kenarına çarpınca tekerleklerinden biri kırıldı Hendeğe yanibaşıma yuvarlanırken son bir gayretle kendimi yana atarak altında ezilmekten kurtuldum.

Maviler çamurun içinde çırpınan atlarla Hiksosları bir anda parçaladılar. Ama ben hemen arabanın yanına gittim.

Ters dönmüş olan tekerlek havada dönüyordu. Tekerleği incelerken elimle yoklayıp parmaklarımın arasında çevirdim.

Üç soluk alacak kadar kısa olan o sürede tekerlek yapımını herhangi bir Hiksoslu kadar öğrenmiş, hatta ne gibi geliştirmeler yapacağımı bulmuştum.

'Taita, hepimizi öldürteceksin, orada oyalanma!' diye seslendi Tanus.

Arabadan bir yayla bir ok aldım. Bunları zamanım olunca incelemek istiyordum. Sonra hendeğe girip nehre doğru koştum. Çok geride kalmış olmama karşın sedyecilere Nil kıyısında erişebildim. Kıyı savaştan arta kalanlarla doluydu.

Bunların hemen hemen hepsi yaralı ve silahsızdı. Hepsinin bir tek isteği vardı: bir an önce kendilerini Teb'den getiren gemilere kapağı atmak.

Tanus beni görünce yanına çağırđı. "Firavun artık sana emanet, Taita. Onu gemisine götür ve hayatını kurtarmak için elinden geleni yap."

"Sen ne zaman geleceksin?" diye sordum.

Benim görevim adamlarımın yanında olmaktır. Onlardan mümkün olduğu kadar çoğunu kurtarıp gemilere bindirmeliyim.

Kralın yanına gidip baktım. Hâlâ yaşıyordu. Muayene edince bilincinin gelip gittiğini fark ettim. Derisi bir sürüngeninki kadar soğuktu ve güçlkle soluk alıyordu. Kulağımı göğsüne dayadığımda aldığı her solukla kanının fokurdadığını duyuyordum. Onu kurtarmak istiyorsam çok çabuk davranmam gerekiyordu. Hemen bir kayıkla gemiye taşınmasını söyledim.

Kralın maiyeti geminin kenarına yığılmış, gelişimizi izliyorlardı. Kralın kadınları ve savaşta yer almamış olan rahipler arasında hanımımın solgun yüzünü seçtim. Oğlu da yanındaydı.

Gemidekiler kayıkta yatan Firavun'u görünce korkuyla bağırıyorlar Kadınlar ağlamaya, erkekler umutsuzlukla köpekler gibi ulumaya başladılar.

Kadınlar içinde hanımım en öndeydi. Birinci eşi olarak kocasına bakmak onun göreviydi. Diğerleri kenara çekilirken o eğildi ve kralın yüzündeki çamurları eliyle sildi. Kral onu tanıdı, titrek bir sesle adım söyleyip oğlunu sordu. Hanımım prensi yanına çağırdı, kral oğlanı görünce hafifçe gülümsedi, okşamak için elini kaldırırsa da, gücü yetmedi, kolu yana düştü.

Firavun'un hemen dairesine taşınmasını emrettim. Hanımım yanıma gelip alçak sesle, "Tanus ne oldu? Yaşıyor mu?"

Taita, ne olur bana onun ölmediğini söyle," diye fısıldadı.

"Yaşıyor. Ona hiçbir şey zarar veremez. Sana falda çıkanları anlatmıştım. Bütün bunların olacağını biliyordum. Ama şimdi kralın yanına gitmeliyim, yardımına ihtiyacım olacak. Memnon'u dadılarına bırak ve benimle gel."

Firavun da hendeğe düştüğü için benim gibi o da tepeden tırnağa kadar çamur içindeydi. Kraliçe Lostris ile karılarından ikisine onu temizleyip temiz örtülere yatırmalarını söyledikten sonra güverteye döndüm, denizcilerin çektiği iki kova suyla iyice yıkandım.

Bu arada bataklığa sığınmış olan ordumuzun kalıntılarına bakıyordum. Bir zamanların önünde durulmaz gücün bu hale geldiğini görünce içim utanç ve korkuyla dolmuştu. Sonra Tanus'u dimdik ayakta gördüm. Onu görenler de kalkıyorlar, askeri bir disiplinle çevresinde toplanıyorlardı.

Düşman, askerini bataklıklara gönderirse kıyım ve bozgun artık tam olacak, koca ordumuzdan bir tek kişi bile ayakta kalamayacaktı. Ancak doğuya baktığımda korktuğum gibi piyade kalkanlarından safları göremedim.

Abnub ovasında o müthiş toz bulutu olduğuna göre arabalar işlerine devam etmekteydiler. Ancak üzerine düşman piyadesi gelmedikçe Tanus hâlâ bu korkunç günden bir şeyler kurtarabilirdi. Bu dersi çok iyi hatırlayacak ve ilerki yıllarda bundan yararlanacaktık. Savaş arabaları çarpışmayı kazanabilirlerdi, ama ancak piyadeler durumu sağlama sağlayabilirlerdi.

Nehir kıyısındaki savaş artık Tanus'un işiydi, bense Şimdi krallık isinin kamarasında ölümle başka bir savaşa girmek üzereydim.

Kralın yanına döndüğümde hanımına, 'Tümüyle umutsuz değiliz,' diye fısıldadım. 'Tanus askerlerini toparlıyor. Mısır'ı bu Hiksostan kurtaracak bir insan varsa, o da Tanus'tur.' Sonra krala döndüm ve hastam dışında her şeyi unuttum.

Yarayı muayene ederken âdetim olduğu üzere yüksek sesle konuşuyordum. Su saatine göre ok bedene gireli bir saat bile olmamıştı ama kırık okun çevresindeki etler daha şimdiden şişmiş ve morarmıştı.

Ok çıkarılmalı. Ucunu orada bırakırsam yarın sabaha kadar ölür. Kralın beni duymadığını sanıyordum ama sesimi duyunca gözlerini açtı.

“Yaşama umudum var mı?” diye sordu.

Her zaman bir umut vardır, dedim. İçtenlikli davranmıyordum. Bunu sesimde ben bile fark etmekteydim. Kral da fark etmişti ama.

“Teşekkür ederim, Taita. Benim için elinden geleni yapacağından eminim ve başarısız olursan bunun senin yüzünden olmayacağını biliyorum.” Çok iyi yürekliydi, çünkü benden önce pek çok hekim, kralı yaşatamadıkları için ipin ucunda sallanmışlardı.

“Okun başı derine gömülmüş, çok acı verecek ama hafifletmek için ilaç vereceğim.”

“Kraliçe Lostris nerede?”

"Buradayım, efendimiz," dedi yanibaşında duran Lostris.

“Söylemek istediğim şeyler var. Tüm vezirlerim, kâtiplerim gelsinler ve sözlerime tanık olup kaydetsinler.” Hepsi gelip daracık kamaraya doluştular.

Firavun hanımına uzandı. "Elimi tut ve beni dinle." Lostris yatağın yanına oturdu, kral soluk soluğa konuşmaya başladı.

"Ölecek olursam Kraliçe Lostris oğlumun naipliğini yapacaktır. Onun güçlü ve sağduyulu bir insan olduğunu öğrendim. Öyle olmasaydı bu görevi kendisine vermezdim."

Büyük Mısır, bu güveninize teşekkür ederim, diye Lostris mırıldandı. Kral artık sadece ona hitap ederken sesini herkes duyabiliyordu.

“Çevrene dürüst ve akıllı insanlar al. Oğlumu seninle konuştuğumuz gibi krallığa hazırla. Bu konudaki fikirlerimi biliyorsun.”

“Başüstüne, majesteleri.”

“Asayı alacak yaşa gelince bunu kendisinden esirgeme. O benim hanedanımı sürdürecektir.”

“Emirleriniz yerine getirilecektir, o sadece babasının değil, benim de oğlumdur.”

“Sen hükümdarlık yaparken akıllı ol ve halkıma iyi bak. Krallık alametlerini elinden almak isteyenler olacaktır... sadece bu yeni ve zalim düşman Hiksos değil, tahtına çok yakın olanlar da. Ama hepsine karşı çıkmalısın. Çifte tacı oğlum için koru.”

“Emirleriniz yerine getirilecektir, Firavun Hazretleri.”

Kral bir süre susunca bayıldığını sandım, ama birden yine hanımımın eline sarıldı.

“Sana son bir görev daha vereceğim. Mezarım ve tapınağım tamamlanmadı. Şimdi bu feci yenilgiyle onlar da tehdit altına girdi. Generallerim önleyemezlerse Hiksoslar, Teb'e kadar geleceklerdir.”

“Böyle bir şey olmaması için tanrılara yakaralım,” diye hanımım mırıldandı.

“Benim Ölüler Kitabına uygun olarak mumyalanıp tüm hazinemle birlikte gömülmemi sağlamanı istiyorum.”

Hanımım bir şey söylemedi. Sanırım o anda bile Firavun'un kendisine ne kadar güç bir görev yüklediğinin farkındaydı.

Firavun parmaklarının boğumlan bembeyaz kesilene kadar karısının elini sıkarken hanımım gözlerini kapattı. "Bana kendi hayatın ve ölümsüzlüğünün üzerine söz vermeni istiyorum. Maiyetim ve vezirlerim önünde yemin et. Koruyucu tanrın Hapi adına ve kutsal üçlü Osiris, İsis ve Horus adına yemin et."

Kraliçe Lostris yalvaran bakışlarını bana çevirdi. Bir kere söz verirse sözünü her ne pahasına olursa olsun tutacağını biliyordum. Bu bakımdan âşığından fark sızdı. İkisi de aynı şövalyelik düsturuna bağlıydılar. Ve hanımıma yakın olanların da aynı bedeli ödemelerinin bekleneceğini biliyordum. Krala şimdi verilecek bir söz hepimizi, hatta Prens Memnon ile köle Taita'ya da bir gün yük olabilirdi. Ancak ölüm döşeğün . yatan kralın isteğini reddetmesi de söz konusu olamazdı. Gözle örülmeyecek kadar hafifçe başımı salladım. Daha sonraları bu yeminin ince noktalarını dikkatle inceleyecek ve bir hukuk kâtibi gibi daha mantıklı bir yorum getirmeye çalışacaktım.

"Hapi ve bütün tanrılar adına yemin ederim," dedi Kraliçe Lostris. İlerki yıllarda belki de yüz kere bunu yapmamış olmasını dileyecektim, kral mutlulukla içini çekerek karısının elini bıraktı. "Öyleyse, artık sana hazırım, Taita. Ve tanrıların bana çizdikleri kadere. Sadece oğlumu bir kere daha öpmeme izin ver."

Genç prensi kendisine getirirlerken ben de kamarayı boşalttım. Sonra güçlü bir Kızıl Shepen hazırladım; çünkü acının en iyi çabalarımı bile boşa çıkaracağını ve hastamın kaybına yol açacağını iyi bilirdim.

Kral ilacı içtikten sonra gözbebeklerinin kısılmasını ve gözlerinin kapanmasını bekledim, sonra da prensle dadılarını da dışarı çıkardım.

Teb'den ayrılırken ok yaralarıyla karşılaşacağımı bildiğim için kaşıklarımı da yanıma almıştım. Gazze'de ve Memfis'te iki sahtekârın iddialarına karşın bunlar benim icadımdı. Kaşıkları kandil alevinde kutsadıktan sonra ellerimi sıcak şarapla yıkadım.

Hazırlıklarımı izlemekte olan hanımım, "Okun başı bu kadar derinde ve kalbin bu kadar yakınındayken kaşıklarını kullanmak bence akıllıca olmaz," dedi. Kimi zaman ustasını geçmiş bir çırak gibi konuşurdu.

"Oku içerde bırakırsam eti çürütecektir. O zaman kafasını kesmişim gibi mutlaka ölecektir. Onu kurtarmanın tek şansı bu."

Bir an birbirimizin gözleri içine baktık. AmonRa falıydı bu. Kendimiz için iyi olacak sonuçlardan kaçınmak istiyor muyduk?

"O benim kocam," dedi. "Firavun." Sözlerini vurgulamak için elimi tuttu. "Kurtar onu, Taita. Elinden geliyorsa, kurtar onu."

"Bunu yapacağımı biliyorsun".

"Sana yardım etmemi ister misin?" Daha önce de bana yardımcı olmuştu. Başımı sallayarak kralın üzerine eğildim.

Oku çıkarmanın üç yolu vardı. Birincisi çekmekti. Şam'da bir cerrahın okun ucuna taze bir ağacın dalını bağladığını duymuştum. Dalı serbest bırakınca ok canlı etten çekilirdi. Ben bu vahşi tedaviyi hiç uygulamamıştım ve buna pek fazla hastanın dayanabileceğini hiç sanmıyordum.

ikinci yöntem oku yaradan içeri itip dikenli ucunun öteki taraftan çıkmasını sağlamaktı. Bunun için bir çivi çakar gibi çekiç kullanmak gerekirdi. Sonra dikenli uç kesilir ve ok çıkarılırdı. Ancak bu tedavi de birincisi kadar vahşiydi.

Benim yöntemim Taita kaşığı kullanmaktı, önce devrilen Hiksos arabasından aldığım oku inceledim. Ok başının bronz değil de, çakmaktaşı olduğunu görünce şaşırmıştım. Kuşkusuz, çakmaktaşı daha ucuzdur ve çok daha kolay üretilir, ama bir krallığı almaya giderken ekonomiyi düşünen bir generali de hiç duymamıştım. Bu taş ok başı Hiksosların kısıtlı kaynaklarını gösteriyor ve Mısır'a saldırma nedenlerinden birini açıklıyordu. Savaşlar toprak ya da servet elde etmek için yapılırdı ve Hiksosların bunların ikisine de ihtiyaç duydukları anlaşılıyordu.

Firavun'un göğsüne saplanan okun da aynı biçimde olduğunu ummak zorundaydım.

Kaşıklarımdan keskin taş uç biçiminde olan ikisini seçtim. Kaşıklarım çeşitli boylardaydı ve benim seçtiklerim de dikenleri içine alacak biçimdeydi.

Bu arada ilaç etkisini göstermiş, Firavun bulut beyazı keten örtülerinin üzerinde kıpırdamadan yatıyordu. Okun kırık ucu beyaz kıllarla kaplı göğsünden bir parmak dışarıdaydı. Başımı göğsüne dayadım ve ciğerlerinde fokurdayan soluğunu duydum. Yaşadığını anlayınca kaşıkları koyun yağına batırdım. Sonra bir yana koyup en keskin neşterlerimden birini aldım.

Kraliçe Lostris'in bana seçtiği dört güçlü muhafıza başımla işaret edince Firavun'un el ve ayak bileklerinden tutup sıkıca bastırdılar. Kraliçe Lostris de kralın başucuna oturup çantamdan aldığı tahta boruyu dudakları arasından boğazına kadar sokmuştu. Bu soluk borusunu açık tutacağı gibi dilini ısırmasına ve yutmasına engel olacaktı.

Kendi kendime, "Önce okun çevresindeki yarayı genişletmeliyim ki, okun başına erişeyim," dedim. Neşterin ucunu okun boyunca bastırdım Firavun'un vücudu kasıldı ama adamlar acımasızca abandılar üzerine. Hastanın yaşaması için çok hızlı çalışmak gerektiğini biliyordum.

Okun iki yanında birer yarık açtıktan sonra neşteri bırakıp yağlı kaşıkları aldım, okun yanından yaranın içine sokarak uzun saplarından tutup aşağıya ittim.

Firavun artık çırpınmaya başlamıştı, vücudundan terler boşanıyor, çığlıkları tüpün içinden tüm gemiye yayılıyordu.

Ben hastalarımın bağırmalarına alıştırmıştım kendimi. Kaşıkları daha derine daldırarak uçlarının okun başına değdiğini hissettim. Sonra saplarını cımbız gibi kullanarak ok başını kavradım. Artık dikenlerini madeni kaşıklar arasına hapsedmişim. Sonra kaşık saplarını ve oku sınımsız kavrayarak çekmeye başladım. Dikenler hâlâ serbest olsalardı kralın etlerine takılacak ve geri çekilemeyecekti. Ama ilk çekişimde hafif bir oynama olduğunu fark edince sevinçten bağırabilirdim.

Kamış, taş ve madenden top içinden çekilirken Firavun müthiş acı çekiyordu. Verdiğim ilacın etkisi çoktan kaybolmuştu arak. Vücudunun içinde büyük hasarlar yarattığının farkındaydım.

Sonunda kanlı ok elime geldiğinde çekişimin şiddetinden geri fırlayıp kamaranın duvarına çarptım. Harcadığım çabayla bir an durdum, açılan yaradan yarı yarıya pıhtılaşmış kan fışkırırken kendimi güçlükle toparlayıp yanına döndüm.

Yaraya kendi hazırladığım merhemden sürüp temiz bezlerle iyice sardım. Çalışırken bir yandan da yara sarma duasını okuyordum:

“Seni sarıyorum,

Seth'in yaratığı,

Ağzını tıkıyorum.

Kızıl akıntı, çekil önümden,

Ölümün kızıl çiçeği çekil önümden.

Seni kovuyorum, Seth'in köpeği.”

Bu bir kılıç ya da ok yarasında okunacak duadır. Yanıklardan aslan Pençesi yaralarına kadar her tür yara için ayrı ayrı dualar vardır. Bunları öğrenmek hekimlik eğitiminin büyük bir bölümünü oluşturur. Bunların ne kadar yararlı olduklarını bilmiyordum ama elimden gelen her şeyi yapmak hastalanma karşı olan görevimdi.

Her neyse, yarası sarıldıktan sonra Firavun biraz daha rahatlamış gibiydi. Onu kadınlarının bakımına bırakıp güverteye çıkabildim. Kendime gelmem için nehrin serin havasına ihtiyacım vardı, çünkü ameliyat Firavun'u olduğu gibi beni de tüketmişti.

Bu arada akşam olmuştu, güneş çıplak batı tepelerinin ardında batarken savaş alanını son kızıl ışıklarıyla aydınlatmaktaydı. Hiksos piyadesi saldırmamıştı ve Tanus hâlâ yenik ordusunu kıyıdan nehirde demirlemiş gemilere nakletmeye çalışıyordu.

Bu, tarihimizin en feci günü olacaktı. Tam o anda Hiksos arabalarının kaldırdığı toz bulutunun Teb'e doğru ilerlemekte olduğunu gördüm. Bulutlar gün batımının rengiyle kızıla boyanmış gibiydiler.

Tanus kraliyet gemisine geldiğinde hava artık iyice kararmıştı. Meşalelerin ışığında o da savaş alanındaki cesetlerden birini andırıyordu. Yorgunluk ve tozdan bembeyaz kesilmişti. Pelerini kurumuş kan ve çamurla kaplıydı, gözlerinin altında mor lekeler vardı. Beni gördüğünde ilk işi Firavun'u sormak oldu.

Oku çıkardım, dedim. "Ama yara derinde ve kalbe çok yakın. Şu anda çok zayıf, eğer üç gün dayanabilirse kurtarabilirim sanıyorum."

"Ya hanımınla oğlu nasıl?"

"Kraliçe Lostris bana ameliyatta yardım ettiği için çok yorgun. Şimdi kralın yanında. Prens de şu anda dadılarıyla uyuyor."

Tanus'un ayakta sallandığını görünce onun bile o müthiş gücünün sonuna geldiğini anladım. "Dinlenmelisin..." diyecek olduysam da, elini salladı.

"Buraya kandil getirin," diye emretti. "Taita, yazı fırçalarını, mürekkebini ve papirüslerini getir. Nembet'e bir uyarı göndermeliyim, yoksa o da benim gibi Hiksos tuzağına düşecek."

Tanus ile gece sabaha kadar güvertede oturduk. Bana yazdırdığı mektup şöyleydi:

"Seni selamlıyorum Lord Nembet, Mısır'ın Büyük Aslanı, Firavun'un Ra Tümeni Komutanı!

Sana düşman Hiksoslarla Abnub ovasında karşılaştığımızı bildirmek istiyorum. Güçlü ve vahşi Hiksoslar müthiş bir düşman, karşısında tutunamadığımız garip ve hızlı araçları var.

Yenildiğimizi ve ordumuzun yok olduğunu bildiriyorum. Biz artık Hiksoslara karşı koyamayız.

Firavun'un da ağır yaralı olduğunu ve ölebileceğini bildirmek isterim.

Hiksoslarla açık bir alanda karşılaşmamanı, araçlarının rüzgâr kadar hızlı olduğunu bilmelisin.

Hiksosların kendi gemileri yok ve biz ancak gemilerimizle onlara karşı koyabiliriz.

Ordularını savaşa sürmeden bizi beklemenizi öneririm.

Horus ile diğer bütün tanrılar seni korusun.

Firavun'un ordusunun Ptah tümeni komutanı ben, Lord Harrab böyle konuştum."

Bu mesajdan dört kopya yaptım. Tanus her birini birer ulağa vererek güneyden bizimle birleşmeye gelen Mısır'ın Büyük Aslanı Lord Nembet'e iletmelerini emretti. İki gemiyi mesajlarla gönderdikten sonra en iyi koşucularından ikisini de Hiksos ordusunun bulunmadığı batı kıyısına çıkararak Nembet'i bulmaya gönderdi.

Papirüslerden biri mutlaka Nembet'e erişecektir, dedim. "Sabaha kadar elinden başka bir şey gelmez. Artık dinlenmelisin. Sen yok olursan Mısır'ın tümü yok olacaktır."

Ama Tanus o zaman bile kamaraya girmeyip olası bir acil durumda hemen ayaklanabilmek için köpek gibi güvertenin bir köşesine kıvrıldı. Ben de kralımın yanında olmak ve hanımımı rahatlatmak için içeri girdim.

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte yine güverteye çıktım. Tanus tam o anda gemilerin yakılması için emirler veriyordu. Bu kararını eleştirmek bana düşmezdi, ancak benim ağız açık bir halde kendisine bakmakta olduğumu görünce durumu açıkladı. "Alay komutanlarımdan şimdi durum raporu aldım. Dün Hiksos arabalarına karşı Abnub ovasında bulunan otuz bin adamımdan sadece yedi bini kalmış. Bunlardan beş bini yaralıymış ve çoğu ölebilirmiş. Yarasız kurtulanlardan çok azı denizci. Elimde ancak donanmanın yarısı için adamım var. Gemilerimin yarısını terk etmek zorundayım, ancak hiçbirinin de Hiksosların eline geçmesine izin veremem."

Gemileri ateşe vermek için kamış yığınları kullandılar, zaten bir kere alev alınca hepsi birden yanmaya başladı. Denizci olmayan bizler için bile bu çok acı ve müthiş bir sahneydi. Tanus içinse çok daha kötü. Kraliyet gemisinin burnunda tek başına dururken yüzünün her çizgisinde acısı okunuyordu. Gemileri onun için güzel ve canlı varlıklardı.

Ne çare ki, hanımım saray erkânının gözü önünde ait olduğu yere gidemezdi, o yüzden gizlice benim elimi tuttu ve ikimiz de o kahraman gemilerin cayır cayır yanmalarını seyrederken Tanus ve Mısır için yas tattuk.

Tanus sonunda kalan yüz gemisine demir alma emri verdi. Yaralı ve ölmek üzere olan askerlerle dolu gemiler güneye doğru yola çıktı.

Sabahın ilk saatlerinde kendi donanmamızın dumanı göklere yükselirken ilerimizde de giderek genişleyen bir toz bulutu Nil'in doğu kıyısında Yukarı Krallığın içerlerine, zavallı Teb ile hazinelerine doğru ilerlemekteydi.

Tanrılar Mısır'a sırt çevirmişler ve bizi tümüyle terk etmiş olmalıydı ki, genellikle bu mevsim kuzeyden esen rüzgâr şimdi kesilmiş, sonra da şiddetle güneyden esmeye

başlamıştı. Böylece hem rüzgâr, hem de akıntıyla boğuşmak zorundaydık ve gemilerimiz yaralı doluydu. Kürelilerimiz de az olduğundan çok ağır yol alıyorduk, bu arada da Hiksos ordusu bizden giderek uzaklaşıyordu.

Ben kralın hekimi olarak görevimin başındaydım. Ancak donanmanın diğer gemilerinde kurtarabileceğim onca insan ölmekteydi. Biraz hava almak için her güverteye çıktığımda yakınımızdaki gemilerden nehre taze ölülerin atıldığını görüyordum. Her atılıştta su yüzeyinin hemen altındaki timsahlar kaynaşıyordu.

Firavun iyileşiyor gibiydi, ikinci gün ona biraz çorba verebilmişim, akşam isteği üzerine Memnon yine yanına götürüldü.

Firavun oğlanı görünce çok sevindi. Hanımımından aldığı söz ve oğlu ölümsüzlüğü için tek umuduydu. Bütün isteklerime karşın çocuğu güneş battıktan sonraya kadar yanında tuttu. Memnon'un sonsuz enerjisi ve dikkati üzerine çekmek istemesinin kralı yorduğunu biliyordum. Ancak prensin yemek saati gelip de dadıları tarafından götürülene kadar elimden bir şey gelmedi.

Hanımımınla kralın yatağı yanında kaldıysak da, kral bir anda ölüm gibi bir uykuya daldı. Beyaz makyajı olmamasına karşın yüzü üzerinde yattığı örtüler kadar beyazdı.

Ertesi gün yaralanışının üçüncü ve bu nedenle de en tehlikeli günüydü. Bu günü atlatabilirse onu kurtarabileceğimi biliyordum. Ancak sabah şafakla birlikte uyandığımda kamarada müthiş bir çürüme kokusu vardı. Hemen hanımımı çağırdım, o da köşede perdeli bir bölmenin ardında yattığı yerden kalkıp geldi.

Ne var, Taita? Ama sorusunun yanıtını yüzümden okumuştı. Yarayı açarken yanımda durdu. "Merhametli Hapi, ona yardım et!" diye bağırdı koku birden yüzüne çarpınca. Yaranın kurumuş kara kabuğu çatlamış, yemyeşil irin ağır ağır boşalıyordu.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu, ama ben başımı salladım.

"Gece olmadan ölecektir." Yine de kaçınılmazı bekleyerek yatağın yanından ayrılmadık. Firavun'un ölmek üzere olduğu haberi gemiye yayılınca kamara az sonra rahipler ve kadınlarla doldu. Sessizlik içinde beklemeye başladık.

En son Tanus geldi, miğferini kolunun altına sıkıştırıp saygı ve yas durumuna geçerek kalabalığın arkasında durdu.

Ölüm döşeğine değil, Kraliçe Lostris'e bakıyordu. Hanımımın bakışları ona çevrili değilse

de, tüm varlığıyla onun orada olduğunu fark ettiğinden eminim.

Lostris başını işlemeli bir örtüyle örtmüştü ama eteğinin üstü çıplaktı. Prens süttten kesildiğinden bu yana memelerinin o sütlü dolgunluğu gitmişti. Şimdi bir bakire kadar inceydi ve doğum zarif karnında o ince çizgilerini bırakmamıştı. Teni kokulu yağlarla henüz ovulmuş gibi dümdüz ve pürüzsüzdü.

Güneş tam öğleyi işaret ederken Firavun son bir kez titredi ve hareketsiz kaldı. Uzanıp boynunu yokladığımda hiçbir yaşam izine rastlamadım, teni de parmaklarımın altında hızla soğumaktaydı.

“Firavun öldü,” diyerek gözlerini kapattım. "Sonsuza dek yaşasın!"

Odada toplananlardan bir hiçkırık yükseldi ve başta hanımım olmak üzere bütün kadınlar ağıda başladılar. Bu beni ürperten ve tenimi karıncalandıran bir ses olduğundan ilk fırsatta kendimi dışarı attım Tanus da hemen arkamdan fırlayıp kolumu yakaladı.

“Onu kurtarmak için elinden geleni yaptın mı?” diye sert bir sesle sordu. "Bu yeni bir numaran mı yoksa?"

Bana karşı bu haksız davranışının kendi suçluluk ve korkusunun bir belirtisi olduğunu bildiğimden sakinlikle, "Onu bir Hiksos oku öldürdü," dedim. "Kendisini kurtarmak için her şeyi yaptım. AmonRa falında çıkan kaderiydi bu ve hiçbirimiz suçlu ya da, sorumlu değiliz."

Tanus içini çekerek güçlü kolunu omuzlarıma attı. "Bunları hiç düşünmemiştim. Ben sadece kraliçeye olan aşkıma ve oğluma olan sevgimi düşünmüştüm. Onun serbest olduğuna sevinmem gerek ama sevinemiyorum. Çok şey kaybedildi.

“Bizler tanrıların değirmenindeki buğday taneleriyiz sadece."

“Bundan sonra hepimiz için iyi günler gelecek,” dedim, sözlerimin hiçbir dayanağı olmamasına karşın. "Ama yine de hanımımın ve onun aracılığıyla senin ve benim kutsal bir görevimiz daha var." Tanus'a Kraliçe Lostris'in krala ettiği yemini hatırlattım: Dünyevi cesedini koruyacak ve gerektiği gibi gömerek Ka'sına cennet cayırlarına gitme olanağı verecekti.

“Benden istediğini söyle,” dedi Tanus. "Ama Hiksosların şu anda Yukarı Krallıkta ilerlediklerini de unutma. Firavun'un mezarının yağma edilmeyeceğini garanti edemem."

“O zaman gerekirse ona başka bir mezar bulmalıyız. İlk işimiz cesedini muhafaza etmek

olmalı. Bu sıcakta akşam olmadan çürümeye başlar. Ben mumya sanatında usta değilim, ama sözümü tutmanın bir tek yolunu biliyorum.”

Tanus denizcilerini geminin ambarına gönderip depodan büyük bir tuzlu zeytin küpü çıkarttırdı. Benim talimatım üzerine zeytinleri boşaltıp içine kaynar su doldurdu. Sonra su sıcakken içine en iyi kalite üç torba deniz tuzu boşalttı ve ardından üç küçük şarap testisini de tuzla doldurup soğuması için güverteye yerleştirdi.

Bu arada ben kamarada çalışmaya başlamıştım. Hanımım bana yardımcı olmak istediye de, onu prensin yanına gönderdim.

Firavun'un cesedini sol yanından, göğsünden kalça kemiğine kadar yarıp içindeki organları dışarı çıkardım. Ancak yaşam ve zekâ organı olduğu için kalbini yerinde bırakmıştım. Su kapları oldukları ve kutsal Nil'i simgeledikleri için böbreklerine de dokunmamıştım. Ortaya çıkan boşluğu tuzla doldurduktan sonra diktim. Çıkardığım ciğerleri, mideyi ve barsakları bir kenara ayırıp, gayet pis bir iş olan mideyi tuzla yıkadım.

Sonra da denizcilere soğumuş olan tuz testilerini getirmelerini söyledim. Tanus'un yardımıyla Firavun'u zeytin fıçısına yerleştirip diğer organlarını da testilere doldurduk. Hepsini katran ve balmumuyla sıkıca kapattıktan sonra güvertenin altındaki hazine dairesine yerleştirdik. Firavun'un orada gümüş külçeleri arasında mutlu olacağına inanıyordum.

Hanımıma sözünü tutması için elimden gelen yardımı yapmıştım artık. Teb'de kralın cesedini mummyacılar teslim edecektim. Eğer Hiksoslar oraya bizden önce varmamışlarsa ve kentle halkı hâlâ yaşıyorlarsa.

Asyut kentine vardığımızda Hiksosların orada küçük bir güç bırakıp asıl ordularıyla güneye doğru yola devam etmekte olduklarını öğrendik. Kenti sadece yüz arabalık bir güç kuşatıyordu ama bu bizim baş edemeyeceğimiz bir güçtü.

Tanus'un amacı surlar içinde kalan Remrem'le beş bin kişilik gücünü kurtarmak, sonra da yola devam edip Nembet ve otuz bin kişilik ordusuyla birleşmekti.

Yıllar önce Tanus, benim de yardımımıyla, bir işaret sistemi kurmuştu. İki renkli bayraklar yardımıyla birbirini gören iki tepe ya da kent duvarlarından ovaya ve nehre mesaj göndermek mümkündü. Tanus Şimdi de bayraklarla Remrem'e gece için hazır olmalarını bildirmişti. Gece karanlığından yararlanan yirmi gemimiz kent surlarının altındaki kumsala yanaştılar. Remrem de aynı anda kentin yan kapılarını açtı ve alayının başına geçerek Hiksos nöbetçilerini yardı. Düşman atlarını arabalara koşmadan birlik gemilere yerleşmişti bile.

Tanus hemen donanmanın demir almasını emretti. Asyut'u düşmanın yağmalamasına bırakarak son hızla küreklere asılıp oradan uzaklaştık. O gece her arkamıza baktığımızda kuzey ufku yanan kentin alevleriyle hep aydınlıktı.

Remrem bize haberci teknelerimizin bir gün önce Asyut'un önünden geçtiğini bildirdi. Tanus'un mesajı artık Nembet'in eline geçmiş olmalıydı.

Remrem güneye doğru ilerleyen Hiksoslar hakkında bazı bilgiler de verdi. Düşman saflarına geçmiş ve Asyut'a casusluk etmek için gelmiş olan iki Mısırlı yakalamıştı. Bunlar işkence altında konuşmuşlar ve ölmeden önce Remrem'e Hiksoslar hakkında bizim için çok değerli ve ilginç bilgiler vermişlerdi.

Abnub ovasında bizi yenilgiye uğratan Hiksos kralının adı Salitis'di. Sami kanından olan aşireti aslında Van gölü yakınlarındaki Zagros dağlarında yaşayan göçebe insanlardı. Böylece bu korkunç insanların Asyalı oldukları hakkındaki tahminim doğrulanmıştı. Yüz hatlarından onların Sami ırkından olduklarını anlamıştım ama göçebe bir halkın tekerlekli araba gibi olağanüstü bir buluşu nasıl gerçekleştirdiklerine; Mısırlıların şimdi at dedikleri ve yeraltından gelen bir yaratılmış gibi korktuktan o şahane hayvanı nereden bulduklarına hiç akıl erdiremiyordum.

Hiksosların başka konularda geri kalmış bir halk olduğu anlaşılıyordu. Okuma yazmaları yoktu ve hükümetleri bu sakallı Salitis'in zorba yönetimindeydi. Biz Mısırlılar ondan arabasını çeken o vahşi yaratıklardan daha çok korkuyor ve nefret ediyorduk.

Hiksosların baştanrısı, fırtınalar tanrısı olan Sutek'di. Onun bizim Seth olduğunu anlamamız için fazla bir din bilgisi gerekmiyordu. Doğrusu iyi bir tanrı seçmişlerdi ve davranışları da tanrılarına çok uyuyordu. Hiçbir uygar ulus onlar gibi yakıp yağmalamaz, cinayetler işlemezdi.

Bizim hainlere yaptığımız işkence bu barbarların yaptıkları vahşetle asla kıyaslanamazdı.

Bir ulusun kendi doğasına uygun tanrılar seçtiği gerçeğini çok kez gözlemlemiştim. Filistinliler Baal'a taparlar ve ağızındaki yanar fırına canlı bebekler atarlardı. Siyah Kuş halkı canavarlara taparlardı. Biz Mısırlılar insanlara karşı iyilik dolu ve kurban olarak insan istemeyen adil tanrılara tapardık. Hiksosların da Sutek'leri vardı işte.

Remrem'in tutsakları düşmanın yanındaki tek Mısırlı hainler de değildi. Kığına yanan kömür sokulan biri Kral Salitis'in savaş konseyinde Yukarı Krallıktan büyük bir Mısırlı lord bulunduğunu da itiraf etmişti. Bunu duyunca Hiksosun bizim Abnub ovasındaki savaş düzenini bilmesine şaşıtığımı hatırladım. Daha o zaman aralarında sırlarımızı bilen bir casus olduğunu düşünmüştüm.

Eğer bu doğruysa, o zaman düşmanın tüm güçlü ve zayıf yanlarımızı bildiğini kabul

etmek zorundaydık. Tüm kentlerimizin planlarını ve savunmasını bileceklerdi. Özellikle de Firavun'un mezar anıtı için topladığı büyük serveti biliyor olmalıydılar.

Tanus'a, "Belki de Kral Salitis'in böyle hızla Teb'e doğru gitmesinin amacı budur," dedim. "Onların ilk fırsatta Nil'i geçmelerini beklemeliyiz."

Horus adilse bu Mısırlı lordu benim elime düşürür, diye söylenen Tanus yumruğunu avucunun içine indirdi. "Salitis'in nehri geçmesine engel olmalıyız. Gemilerimiz ona karşı tek üstünlüğümüzdür. Onlardan sonuna kadar yararlanmalıyız."

Güvertede dolaşıp gökyüzüne baktı. "Bu lanet rüzgâr ne zaman dönecek? Düşman arabaları her saat biraz daha ilerliyor. Nembet'in donanması nerede? Bir an önce buluşup nehir hattını tutmalıyız."

O öğleden sonra kraliyet teknesinin güvertesindeki tahtın önünde Yukarı Mısır devlet konseyi toplandı. Devletin ruhani gövdesini Osiris başrahibi, dünyevi gövdesini başmabeyinci Lord Merkeset ve askeri otoritesini de Lord Harrab simgeliyorlardı.

Üç lord Kraliçe Lostris'i kaldırıp tahta oturtular ve oğlunu da kucağına verdiler. Gemideki herkes sadakatlerini belirtmek için yüksek sesle bağırlarırken donanmanın diğer gemileri krallık teknesinin önünden geçtiler ve yaralı askerler bile güvertelere çıkıp yeni naibi ve büyük Mısır tahtının genç veliahdını selamladılar.

Osiris başrahibi hanımımın çenesine krallık sakalını takmıştı ama bu onun güzelliğinden ve görkemli kadınlığından hiçbir şey eksiltmemişti. Lord Merseket hanımın beline aslan kuyruğunu sarıp başına kırmızı ve beyaz tacı geçirdi. Son olarak Tanus tahta yaklaşıp asayı ve altın kamçıyı eline verdi. Memnon parlak nesnelere oyuncakmış gibi Tanus' un elinden kapmaya çalışmıştı.

Gerçek bir kral işte, dedi Tanus. "Asanın kendi hakkı olduğunu nasıl da biliyor." Tüm saray erkânı çocuğun bu davranışını alkışladı.

Sanırım Abnub'daki o korkunç günden sonra ilk kez gülüyorduk. Bu gülme bana yeni bir geleceğin başlangıcının işareti gibi geldi. O ana kadar yenilginin ve Firavun'un ölümünün şoku altındaydık. Ama şimdi Mısır'ın büyük lordları tahtta oturan bu güzel kadınla oğlunun önünde birer birer eğilirken içimizde taze bir umut doğmuş gibi oldu.

Son olarak Tanus tahtın önünde diz çökerek sadakat yemini etti. Kraliçe Lostris ona bakarken hayranlığı o güzel yüzünde öylesine belliydi ve o koyu yeşil gözlerinde gündeğümü gibi parlıyordu ki, koca teknede bunu benden başka kimsenin fark etmemesine şaşmamak mümkün değildi.

O akşam güneş battıktan sonra hanımım beni ordularının komutanına bir mesajla gönderdi. Kendisini büyük kamarada savaş toplantısına çağırıyordu. Tanus kısa bir süre önce sadakat yemini etmiş olduğu için bu kez reddetmeye imkân bulamamıştı.

Tek tanığının ben olduğum bu savaş toplantısı daha başlamamıştı ki, Mısır'ın yeni hükümdarı beni kamaradan kovarak içeri kimsenin girmemesi için kapıda nöbet tutmamı emretti. Kalın perdeyi çekerken son gördüğüm şey birbirlerinin kollarına atıldıkları oldu. İhtiyaçları o kadar büyüktü, birbirlerinden öylesine uzun süre uzak kalmışlardı ki, iki sevgili değil de iki ölüme düşman gibi saldırmışlardı birbirlerine.

Bu boğuşmanın mutlu gürültüsü tüm gece boyunca devam etti. Neyse ki, demir atmış

değildik, küreklerin gürültüsü ve tempoyu ayarlayan gongun çalmasıyla krallık kamarasındaki sesler kimse tarafından duyulmadı.

Tanus gece nöbeti değişirken güverteye çıktığında az önce büyük zafer kazanmış general kadar mutluydu. Hanımım da az sonra arkandan çıktı. Güzelliğine alışkın olan ben bile ondaki yeni ve ruhani güzellik karşısında şaşkına dönmüştüm.

Lostris gün boyunca çevresindeki herkese karşı çok iyi davrandı ve ordusunun komutanıyla konuşmak için Pek çok neden buldu. Prens Memnon ile ben de günümüzü birlikte geçirmekten çok mutluyduk.

Prensin de sözde yardımıyla bir dizi tahta model oymaya başlamıştım. Bunlardan biri bir arabayla tahta atlardı. Bir diğeri de üzerinde tekerlek olan bir akstı.

Memnon tekerleğin dönmesine merakla bakıyordu.

Böyle dolu bir tekerlek çok ağır, değil mi, Mem? dedim. "Bak nasıl da hızını çabucak kaybedip yavaşlıyor." "Ver onu bana!" diye bağırان çocuk dönen tekerleği elimden kapdı. Tekerlek yumuk parmakları arasında kayıp yere düşünce hemen hemen dört eşit parçaya ayrıldı.

Sen Hiksoslu bir zorbasın, diye söylenerek zavallı modelimi toplamak üzere yere eğildim.

Kırık parçalar yerde hâlâ bir daire biçimindeydi, tam elimi uzatırken birden görüntü yanılısaması yaşadım. Hayali görüntüde tahta parçaları boşluklar, aralarındaki çatlaklar da çubuklar gibi göründü.

"Horus'un tatlı soluğu! Başardın, Mem!" Çocuğu kucakladım. "Ortadan uzanan parçalara tutturulmuş bir daire!

"Firavun olunca kimbilir bize daha ne mucizeler yaratacağsın?"

İşte Birinci Memnon, biraz da dostunun yardımıyla, çubuklu tekerleği böyle buldu. O anda bir gün gelip de ikimizin birlikte bununla şan ve şerefe gideceğimiz hiç aklıma gelmezdi.

İlk Mısırlı ölüsüne öğleden az önce rastladık. Şişmiş karnıyla yüzü havaya dönük olarak suda yüzüyordu. Göğsüne konmuş olan bir karga gözlerini gagalamaktaydı.

Geminin küpeştesine dayanıp adamın sessizce yanımızdan kayıp gitmesine baktık.

Üzerinde Aslan Muhafızlarının eteği var, dedi Tanus. "Aslanlar Nembet'in ordusunun öncüleridir. Horus'a dua edelim de nehirde onu izleyen başkaları olmasın."

Ama vardı. On tane daha, daha sonra yüz tane. Sonunda nehir yüzen cesetlerle kaplanmıştı. Cesetler yazları sulama kanallarını tıkayan su zambaklarının yaprakları kadar çoktu.

Sonuna sağ birini bulduk. Aslan Muhafızlarından olup Nembet'in maiyetinde bulunan bir yüzbaşıydı. Akıntıyla giden papirüs kamışlarından bir hasıra tutunuyordu. Onu nehirden çıkarıp yaralarını tedavi ettim. Bir taş gürz omzunun kemiklerini parçaladığından bir daha o kolunu kullanamayacaktı.

Yüzbaşı konuşacak kadar kendine geldiğinde Tanus döşeğinin yanında çömeldi.

"Lord Nembet ne oldu?" diye sordu.

"Lord Nembet de, tüm maiyeti de öldü."

"Nembet, Hiksoslar konusunda onu uyaran mesajımı almadı mı?"

"Savaştan hemen önce aldı, okurken de güldü."

"Güldü mü? Nasıl gülebildi?"

"Köpek yavrusunun mahvolduğunu söyledi... Beni bağışlayın, Lord Tanus, ama size böyle diyordu. 'Şimdi aptallığını ve korkaklığını örtmek için böyle uydurma mesajlar gönderiyor,' dedi. Savaşı klasik biçimde yöneteceğini bildirdi."

"Kendini beğenmiş budala. Peki, sonra ne oldu?"

"Lord Nembet nehri arkasına alarak ordusunu sağ kıyıda düzene soktu. Düşman üzerimize rüzgâr gibi dalıp hepimizi suya döktü."

"Kaç kişi kurtuldu?"

"Lord Nembet'le karaya çıkanlardan bir tek ben kurtuldum sanıyorum. Başka bir canlı

göremedim. Nehir kıyısındaki kıyımı anlatacak sözcük bulamıyorum.”

"En ünlü alayımız ortadan kalktı demek. Şu halde gemilerimiz dışında herhangi bir savunma olanağımız kalmadı artık.

“Nembet'in filosu ne oldu peki? Nehrin ortasında mı demirliydi?”

“Lord Nembet donanmanın büyük bir kısmına demir artırmıştı ama elli gemiyi de arkamızda karaya çıkartmıştı.

“Bunu neden yapsın ki?” diye sordu Tanus. "Bizim savaş planımızın ilk ilkesi gemilerin güvenliğidir."

“Lord Nembet'in ne düşündüğünü bilemiyorum, ama uyarınız doğru çıkarsa askerlerinin binmesini sağlamak için olabilir.”

“Peki, donanmamız ne oldu öyleyse? Nembet orduyu kaybetti, ama donanmayı kurtardı mı?”

Nehrin ortasında demir atmış gemilerden çoğu tayfaları tarafından yakılıp batırıldı. Birkaçı demir alıp Teb'e doğru gittiler.”

Ya kıyıya çekilmiş olan elli gemi...

“Onlar Hiksosların eline geçti. Akıntıyla uzaklaşırken baktığımda düşmanın kıyıdaki gemilere bindiğini gördüm.”

Demek aptal moruk benden intikam almak için kendi yaşamını da adamlarının yaşamını da feda etti. Onun aptallığına piramit dikmeliler. Böylece Hiksoslara nehri geçme olanağı vermiş oldu. İsis'in memesinin sütü adına, Nil'i bir kere geçtiler mi işimiz tümden bitmiştir artık.

Belki de tanrıça adının söylendiğini duymuştu, çünkü tam o anda rüzgârın birden ters yönde esmeye başladığını hissettik. Tanus hemen dönüp güvertedeki subaylarına emirler yağdırmaya başladı.

“Rüzgâr değişiyor. Tüm filoya haber iletin. Yelkenler açılsın. Kürekçiler saat başı değişsin. Davulcular, tempoyu hızlandırın.”

Tanus sonra bana döndü. "Bu rüzgâr için tanrıçaya şükürler olsun. Kutsal İsis, izin ver de onları su üzerinde yakalayalım."

Krallık gemisi çok hantal ve ağır olduğundan filonun gerisinde kalmaya başlamıştı. Ancak kaderin bir daha işe el attığı da kesindi, çünkü tam o sırada Tanus'un çok sevdiği Horus'un Soluğu yanımızdan geçmekteydi.

Gemi şimdi yeni bir kaptanın komutasında olmakla birlikte hâlâ saldırı ve hız için inşa edilmiş güçlü bir tekneydi.

Burnunda, su kesiminin hemen altında o keskin bronz boynuzu da yerinde duruyordu. Tanus tekneyi yanaşması için çağırdı, Mavi Timsah bayrağını ona çektirerek komutasını ele aldı.

Benim yerim hanımımın ve prensin yanındaydı. Ama nehir boyunca hızla yol alırken kendimi nasıl Horus'un Soluğu'nun kaptan güvertesinde Tanus'un yanında bulduğumu pek bilemiyorum. Kimi zaman yaşlı Nembet'in çok yakında gösterdiği kadar büyük budalalıklardan suçlu olduğumu itiraf ederim. Hatırladığım tek şey krallık gemisi arkalarda kalmaya başladığı anda pişmanlık duyduğumdur. Tanus'a fikrimi değiştirdiğimi ve beni yine büyük tekneye bırakmasını söylemeyi düşündümse de, yüzüne şöyle bir bakınca Hiksoslarla bir kere daha karşılaşmayı yeğledim.

Tanus güverteden emirler yağdırıyordu. Flamayla yada seslenerek emirler tüm gemilere iletildi. Hızımızı kesmeden filoyu yeni bir düzene sokmuştu.

Yaralılar ve savaşamayacak durumda olanlar krallık gemisine eşlik eden diğer ağır yollu teknelere nakledilmişlerdi.

Öndeki hızlı tekneler de savaş hazırlıklarına başlamışlardı. Bunlara daha çok Remrem'in Asyut'tan kurtardığımız taze güçleri yerleştirildi. Bu askerler Abnub ayıbının intikamını almak için yanıp tutuşuyorlardı. Tanus, Mavi Timsah bayrağını Horus'un Soluğu'nun direğine çektirince askerler savaş tutkusuyla bağırıyorlardı. O kanlı yenilgiden bu kadar kısa bir süre sonra onların ruhlarını nasıl da güçlendirmişti.

Nembet'in uğradığı felaket her dakika biraz daha çok ortaya çıkıyordu. İki yanımız cesetlerle doluydu. Sonunda ileride toz bulutlarıyla Hiksos kampının ateşlerinin dumanını gördük.

"Umduğum gibi," diye sevindi Tanus. "Nembet'ten nehri geçme fırsatını ele geçirince Teb'e olan hızlı yürüyüşlerini kestiler. Ama bunlar denizci değiller, adamlarını ve arabalarını gemilere yüklemekte güçlük çekeceklerdir. Horus bize yardımcı olursa, onları ait oldukları yere göndermek için zamanında oraya varabiliriz."

Yaygın savaş düzeniyle son dirseği de döndüğümüzde Hiksosları karşımızda bulduk. Savaşın o mutlu rastlantılarından biriyle tam da o anda kendilerini tümüyle Nil'i geçmeye vermişlerdi.

Ele geçirdikleri elli tekne sudan hiç anlamayanların komutasındaydı. Yelkenler ve ipler karışmış, kürekçilerin her biri ayrı bir tempo tutturmuştu. Kürekler ya suları havaya sıçratıyor ya da suyun üzerinden kayıp geçiyordu. Her geminin dümencisi ayrı bir rota tutturmuştu.

Güvertelerdeki Hiksosların bronz zırhlarını çıkarmadıklarını görüyorduk. Bu durumda yüzmenin ne kadar güç olduğunu bilmiyor olsalar gerekti. Üzerlerine gelirken şaşkın şaşkın baktılar bizlere. Sonunda rollerimiz değişmişti. Şimdi biz kendi doğamız içindeydik ve onlar rüzgârda yırtık bir yelken gibi uçuşuyorlardı.

Yaklaşırken düşmanı inceleyecek birkaç dakika bulabilmişim. Hiksos ordusunun büyük bölümü henüz doğu kıyısındaydı. Kamp kurmuşlardı ve sayıları öyle çoktu ki, güverteden onların kıyıda çölün başladığı tepelere kadar yayılmış olduklarını görebiliyordum.

Kral Salitis karşıya sadece küçük bir güç göndermekteydi. Bunlara verilen emir herhalde bizden önce Firavun Mamose'nin mezarına gidip hazineyi ele geçirmektir.

Hiksos gemilerine yaklaşırken davulları ve bizimkilerin neşeli gürültülerini bastırmak için bağırarak, "Şuraya bak, atları karşıya geçirmişler bile," dedim.

Gerçekten de batı kıyısında birkaç silahlı muhafızın koruduğu büyük bir sürü vardı. Orada birkaç yüz hayvan olduğunu, o kadar uzaktan bile yelelerini ve kuyruklarını görebiliyordum. Çevremdekiler hayvanları görünce ürpererek küfüre başladılar. Birinin şöyle dediğini duydum: "Hiksoslar o canavarlarına insan eti yediyorlar. Kıyımın nedeni de bu.

"Onlara yiyecek bulmak için. Kimbilir midelerinde kaç arkadaşımız vardır."

Onu yalanlayamıyordum, hatta içimde haklı olabileceğini söyleyen bir duygu da vardı. Dikkatimi o kanlı hayvanlardan önümüzdeki gemilere çevirdim.

Tam da adamlarını ve arabalarını karşıya geçirmek üzerelerken bastırdık," dedim. Nembet'in gemileri arabalar, malzemeleri ve askerlerle tıkabasa doluydu. Hiksoslar bastırıldıklarını anlayınca geri dönmeye çalıştılar. Ama bu kez arkalarından gelen gemilerle çarpışıp iyice düğüm olarak akıntıya kapıldılar.

Tanus bu kargaşayı görünce gülerek, "Saldırı temposuna geçin!" diye emir verdi. "Ateşli

okları yakın."

Hiksoslar ateşli okları bilmezlerdi, başlarına gelecekleri düşünerek kıs kıs gülerken birden kasıldım kaldım.

"Tanus!" diye bağıarak kolunu yakaladım. "Şu tam önümüzdeki tekneye bak! Güverteye! İşte aradığımız hain!"

Tanus üzerinde Hiksosların balık pullu zırhı, başında uzun Hiksos miğferi olan adamı ilk anda tanıyamadı. Ama birden öfkeyle, "İntef!" diye bağırdı. "O olduğunu nasıl tahmin edemedik!"

Şimdi her şeyi anladım, dedim. "Salitis'i Mısır'a getiren oydu Doğuya gitti ve Hiksosları Mısır hazineleri hikayeleriyle kandırdı."

Tanus, Lanata'sını çekip bir ok gönderdi, ancak menzil uzun olduğundan ok Lord İntef in zırhına çarpıp düştü. İntef in dehşete kapılıp başını çevirdiğini ve bize doğru baktığını görünce Tanus ile beni gördü, bir an gözlerinde korku gibi bir şey belirdi. Sonra gözden kayboldu.

Bu arada bronz boynuzumuz İntef in gemisinin tam ortasına girmiş, ben de darbenin şiddetinden yere savrulmuştum.

Ayağa kalktığımda kürekçiler küreklere asıldılar ve tahta gacırtıları arasında yaralı gemiden ayrıldık.

Bu arada okçularımız ateşli oklarını yağdırıyorlardı. Bu okların başlarına katrana batırılmış papirüs gövdeleri bağlıydı ve düştükleri yeri hemen tutuştururlardı.

İntef in gemisine bordasında açtığımız delikten sular dolmaya başlamış ve gemi iyice yana yatmıştı. Yelkenler tutuştu, insanı şaşkırtan bir şiddetle yanmaya başladı. O kadar mesafeden bile sıcak kirpiklerimi yakmıştı. Ağır olan ana yelken alev alev yanarak güverteye düşünce mürettebatı ve arabacıları da kıstırdı. Yanan insanların çığlıkları göğe yükselirken Abnub ovasını hatırladım ve ağır zırhlarıyla suya atladıkları anda dibe çöken askerlere hiç acımadım.

Hiksosların tüm gemileri şimdi yanıyor ve batıyordu. Karşı saldırıya geçecek bilgi ve deneyimleri olmadığı için, tıpkı bizim onların arabaları karşısında olduğumuz gibi çaresizdiler şimdi.

Ben saldırdığımız ilk gemiyi gözden kaçırmayarak Lord İntef i bir kere daha görmeye çalışıyordum. Gemi batmak üzereyken gördüm de. Miğferini ve zırhını çıkarmıştı. Batan geminin küpeştesine çıktı ve alevler tam onu da saracakken ellerini başının üstünde bitiştirerek suya atladı.

İntef tam bir Nil çocuğuydu. Bir bıçak gibi suyu yardı ve girdiği noktadan elli adım ötede tekrar çıktı.

“İşte orada!” diye bağırdım Tanus'a. "Ez onu!"

Tanus geminin dönmesi için emir verdiyse de, dümenci kürekçiler arasında olduğundan teknenin dönmesi kolay olmadı.

Bu arada Lord İntef balık gibi yüzerek doğu kıyısına, Hiksoslu müttefiklerine yaklaşıyordu.

Biz tekneyi döndürüp arkasına geçtiğimizde Lord İntef kıyıya çok yaklaşmıştı ve beş bin Hiksos okçusu yaylarını gerip onu korumaya hazırlanmışlardı.

Seth üzerlerine işesin! diye bağırdı Tanus. "İntef'i onların burunları dibinden almasını biliriz biz." Ve Horus'un Soluğu'nu tek başına yüzen adamın üzerine yöneltti.

Biz menzile girdiğimizde Hiksoslar göğü karartan bir ok yağmuruna tuttular gemiyi. Oklar o kadar sıktı ki, çok geçmeden geminin güvertesi kaz kanadına dönmüştü ve denizcilerimizden bazıları düştükleri yerlerde kıvranıyorlardı.

Ancak İntef'e de çok yaklaşmıştık. Omzu üzerinden geriye bakıp keskin boynuzumuzdan kaçamayacağını anladığı an yüzünde beliren korkuyu gördüm. Oklara aldırış etmeden buruna koşarak bağırdım. "Seni ilk gördüğüm günden beri nefret ettim. Bana her dokunuşunda senden öğreniyordum. Senin ölümünü görmek istiyorum şimdi. Sen kötüsün! Kötülüksün!"

Beni duydu. Bunu gözlerinde gördüm, ancak karanlık tanrıları yine imdadına yetişti. Batmak üzere olan Hiksos teknelerinden biri alevler içinde üzerimize doğru geliyordu. Teknemize dokunmuş olsaydı biz de bir anda yanmaya başlayacaktık. Tanus kürekçilerine geri çekilme emri verdi. Böylelikle yanan gemi kıyıya aramıza girdi. Geçip gittiğinde İntef i gördüm yine. Üç iriyarı Hiksos arabacısı onu sudan çıkarıyorlardı.

İntef kıyıda duraklayıp bize baktı, sonra öfke ve çaresizlik içinde titreyen benim gözlerimin önünde tepenin ardında kayboldu. Adamlarımız hâlâ ok yağmuru altında

olduklarından Tanus geri çekilme emri verdi ve nehrin ortasındaki savaşa döndük.

Son Hiksos teknesi de suya gömüldükten sonra Tanus dikkatini batı kıyısına ve orada kalan hayvanlarla küçük düşman grubuna çevirdi. Teknelerimiz hızla o yana yönelirken Hiksoslar kaçmaya, elleri kılığı, adamlarımız da suya atlayarak onları kovalamaya başladılar. Hiksoslar arabalarla savaşmaya alışkındılar. Bizimkilerse piyade askerleriydi Ve koşmasını iyi bilirdiler. Bir çakal sürüsünü saran av köpekleri gibi hemen çevrelerini kuşatıp yüz kadar Hiksosluyu kanlar içinde yere serdiler.

Ben de ilk grupta birlikte karaya çıkmıştım. Aklımda ciddi fikirler vardı. Sürecek bir hayvan olmadan arabaları ve tekerlekleri yapmanın hiçbir anlamı yoktu. Hiksosların suyun hemen yakınındaki o korkunç yaratıklarına yaklaşmak büyük yürek istiyordu. Hayvanlar yüzlerceydi ve savaş gürültüleriyim ürktükleri belliydi. Her an yaralı aslanlar gibi üzerime saldırmalarını bekliyor, onların etlerimi kopardıklarını hisseder gibi oluyordum. Cesaretim bir anda uçup gitmişti. Yüz adım berilerinde durup bu yırtıcı canavarlara bakarken her an gemilerin güvenliğine koşmaya hazırdım.

Hayvanları ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Çoğu kızıl renkliyse de aralarında Seth kadar karaları da vardı.

Boyları bir insan boyu kadardı. Yeleleri güzel bir kadının saçlarından fark sızdı ve postları güneşin altında cilalanmış gibi parlıyordu.

Bana en yakın duran bir tanesi başını geriye atıp ağzını açınca o iri beyaz dişlerini görerek korkuyla irkildim. Hayvan arka ayaklarını kaldırıp öyle bir ses çıkardı ki, hemen gemilere doğru koşmaya başladım.

Tam o anda askerlerimizden birinin, "Hiksos canavarlarını öldürelim!" diye bağırması bu korkakça kaçışımı engelledi.

"Canavarları öldürelim!" diye hep bir ağızdan bağırıyorlardı.

"Hayır!" diye haykırdım. Bir anda kendi güvenliğimi unutmuştum. "Hayır! Atları öldürmeyin! Onlara ihtiyacımız olacak."

Ama sesim askerlerin öfkeli çığlıkları arasında kaybolmuştu. Hep birden kalkanlarını ve sürücülerin kanları akan kılıçlarını kaldırarak saldırıya geçtiler. Bazıları da oklarını yaylarına taktılar.

"Hayır! Ne olur yapmayın!" diye bağırardım ama tam o anda denizcilerden biri savaş

baltasını genç bir hayvanın bacağına indirmişti bile. Hayvan yere devrildiği anda bir balta da kulakları arasına indi.

“Dokunmayın hayvanlara! Öldürmeyin!” diye yalvardım. Ancak havada uçuşan oklar sekiz, on tanesini devirdi gözlerimin önünde. Ben davranmadan kılıç ve baltalar on, on beş tanesini daha yere sererken sürü birden toparlandı ve üç yüz kadar at çöle doğru dörtnala koşmaya başladı.

Onlara bakarken yüreğimin bir parçasının da onlarla birlikte gittiğini hissediyordum. Hayvanlar gözden kaybolunca yerde yatan yaralılara yardıma koştum. Ama askerler benden önce davranmışlardı. Öfkeleri öyle büyüktü ki, hayvanlara kılıçlarını daldırıyorlar, kıpırtısız duran kafalarını parçalıyorlardı.

Bir kenardaki papirüs kamışlığının ardında ilk gördüğüm siyah at duruyordu. Ok hayvanın göğsüne saplıydı. Kendi güvenliğimi unutarak hayvana doğru koşarken, at birden bana dönünce durdum.

O anda nasıl bir tehlike içinde olduğumu anlamıştım. Karşımda yaralı bir hayvan vardı ve aynı durumdaki bir aslan gibi kuşkusuz üzerime saldıracaktı. Atla göz göze geldiğimizde korkunun bir pelerin gibi omuzlarımdan sıyrıldığını hissettim.

Hayvanın iri gözleri acıyla doluydu. O iri ve güzel gözler kalbimi bir anda acımayla doldurmuş gibiydi. Hayvan inler gibi sesler çıkarırken bana doğru topallayarak bir adım attı. Elimi uzatıp burnuna dokununca sıcacık Arap ipeklisine dokunmuş gibi oldum. Hayvan bana yaklaştı, güvenini göstermek istercesine alnını göğsüme bastırdı. Benden yardım istediğini biliyordum.

İçimden gelen bir duyguyla boynuna sarılıp kucakladım. Onu kurtarmayı o anda her şeyden çok istiyordum, ancak burnundan üzerime kan damlıyordu. Ciğerlerinden vurulduğunu ve ölmek üzere olduğunu anladım. Ona yardım edemezdim artık.

Zavallı sevgilim benim. O aptal ve cahil namussuzlar ne yaptılar sana böyle, diye mırıldanırken hayatımın yeniden değiştiğini ve bunu bu ölüm halindeki yaratığın gerçekleştirdiğini fark ettim. Her nasılsa, ilerki yıllarda Afrika topraklarında ayak izimi bıraktığım her yerde, yanibaşımda bir atın da ayak izi olacağını hissediyordum. Günlerimi dolduracak yeni bir sevgi bulmuştum.

Gemiye döndüğümde Tanus yanıma adam verip çölde kaçan hayvanları izleme önerimi dinlemedi bile.

“O uğursuz hayvanlarla hiçbir ilişki istemiyorum!” diye bağırdı "Adamlarımın hepsini öldürmediğine pişmanım zaten. Aslanların ve çakalların bu işi yapacaklarını umarım." İşte o zaman onun bu hayvanlardan birliğindeki en cahil insandan bile daha çok nefret ettiğini anladım.

Genellikle yüksek sesli tartışmalara girmem ama bu duygusuzluğuna çok kızmıştım. "Sen Abnub ovasında değil miydin?" diye bağırdım. "Yoksa yanibaşımda duran aptalın biri miydi? Geleceğin toynaklar ve tekerleklerle üzerine gelip adamlarını parçaladığını görmedin mi? At ve araba olmazsa senin de Mısır'ın da sonunun geldiğini göremiyor musun?" Bu dostça olmayan konuşma Horus'un Soluğu'nun güvertesinde yer alıyordu. Tanus'un subayları Mısır'ın Büyük Aslanına ve tüm ordularının komutanına bir kölenin aptal diye hitap etmesi karşısında dillerini yutmuş gibiydiler.

Ancak kendimi kaybetmişim artık.

“Tanrılar sana bu harika armağanı sundular,” diye devam ettim. "Eline üç yüz at teslim ettiler! Sana onların çekecekleri arabalar yapabilirim. Bunu göremeyecek kadar kör müsün?"

“Benim gemilerim var! diye gürledi Tanus. "Bu insan yiyen lanet hayvanları istemiyorum. Onlar Seth ve Sutek'in yaratıklarıdır, onlarla ilişkiyi reddediyorum!"

“Onu geri dönemeyeceği bir köşeye sıkıştırdığımı çok geç fark etmişim. Aslında akıllı ve zeki bir insandı, ama gururu mantığını esir almıştı bir kere. Sesimi yumuşatarak, “Tanus, ne olur dinle beni,” dedim. "O hayvanlardan birinin başını ellerimin arasına aldım. Hayvanlar çok güçlü ama şaşılacak derecede de uysallar. Gözleri sadık bir köpeğin zekâsıyla parlıyor. Et de yemiyorlar..."

“Bunu bir dokunuşta nasıl anladın?”

“Dişlerinden. Et yiyenlerin sivri dişleri yok ağzında. Et yiyen toynaklı tek yaratık domuzdur ve bunlar da domuz değil.”

Sonunda duraksadığını görünce avantajımı sürdürmeye karar verdim. "Bu senin için yeterli değilse Hiksosların nehrin bu yanına getirdikleri malzemeye bak. Et yiyen bir aslan sürüsü için dağ gibi saman getirirler miydi?"

“Et ya da saman, daha fazla tartışmak istemiyorum. Kararımı duydun. O lanet atları çölde yok olmaya terk edeceğiz. Bu benim kararımdır ve kesindir. Dönüp giderken, "Son, öyle mi? Peki, görüşürüz bakalım," diye söylendim ben de.

Hanıma söz geçiremediğim pek az zaman olmuştur ve şimdi de hanımım Mısır'ın en yüksek otoritesiydi. Hemen o akşam yanına çıktım. Sevgilisinin haberi olmadan kendisine tahtadan oyduğum arabayla atları armağan ettim. Kraliçe Lostris eserime hayran kalmıştı. O uçar gibi giden savaş arabalarını görmediği için onlardan ordusu kadar nefret etmiyordu. Model arabayla dikkatini çektiğinden sonra atın ölümünü o kadar dokunaklı sözcüklerle anlattım ki, ikimiz de ağlamaya başladık.

Hemen gidip bu şahane hayvanları çölden kurtarmalısın, dedi. "Sana ordularım için arabalar yapmanı emrediyorum."

Tanus benden önce konuşmuş olsaydı bu emri vermeyecekti ve dünyamızın tarihi de çok farklı olacaktı. Ama sonunda Tanus benim yaptığım bu oyuna çok kızdı ve ilişkimiz az daha kopacak noktaya geldi.

Neyse ki, Kraliçe Lostris beni kıyıya çağırdığı için öfkesinden kurtulabildim. Kendime yardımcı toplayacak en çok birkaç saatim vardı ve bunların başı da hiç beklenmeyen biri oldu.

Gallala'da ele geçirdiğimiz, sonra da Tanus'un Abnub'da batırdığı teknelerden birinin komutanı olan Hui'yi hiç sevmemiştim. Şimdi gemisiz bir kaptandı ve ilerlemenin bir yolunu arıyordu. Görevim donanmada ağızdan ağza yayıldığı anda hemen beni aradı.

“Atlar hakkında ne biliyorsun?” diye sordu bana.

“Herhalde senin kadar değil,” diye ihtiyatlı bir yanıt verdim.

“Ben bir zamanlar seyistim,” diye böbürlendi.

“O da ne demek?”

“Atlara bakan insan demek.” Şaşkınlıkla baktım yüzüne.

“Sen Abnub'daki o günden önce nerede at gördün ki?”

"Ben çocukken anam babam öldürülünce Fırat nehrinin ötesinde dolaşan bir barbar kabilesi tarafından tutsak alınmışım. Sahiplerimin atları vardı ve çocukluğumda her gün o

hayvanlarla birlikte yaşıdım Yiyeceğim kısrak sütüydü ve geceleri soğuktan korunmak için atların karınları altında yatardım. Kölelerin çadırlarına girmelerine izin vermezlerdi. Kölelikten en sevdiğim atın sırtında kaçtım. Beni çok uzaklara kadar taşıdı ama Fırat'a erişmeden yolda öldü."

Bir grup askerle gemiden indiğimizde Hui de yanımdaydı. Sadece on altı kişi toplayabilmişim ve hepsi de ordunun döküntüleri idi. Tanus en iyi askerlerinin bana katılmamasını sağlamıştı. Tüm Mısır'ın hükümdarının emrini çiğneyemezdi, ama emirleri yerine getirmemi de olabildiğince güçleştirebilirdi.

Hui'nin önerisi üzerine adamlarıma ipler ve mısır dolu torbalar dağıtmıştım. Hui ile benim dışında hepsi korkudan tir tir titiyorlardı, ilk gecenin sabahında uyandığım da bu kahramanların hepsinin ortadan yok olduklarını fark ettim ve bir daha hiçbirini göremedim.

"Dönmek zorundayız," dedim Hui'ye. "Tek başımıza hiçbir şey yapamayız. Lord Tanus bundan çok hoşlanacak. Zaten böyle olacağını biliyordu."

"Yalnız değilsin," dedi Hui neşeli bir sesle. "Ben varım ya." Bu kendini beğenmiş gence ilk olarak o an ısındım. İp kangallarıyla torbaları paylaşıp yola devam ettik.

At izleri artık üç günlükse de, sürü halinde koştuklarından izlerini bulmak güç olmuyordu. Hui bana atlar arasında sürü güdüsünün çok güçlü olduğunu, nehir kıyısında böylesine otlar varken benim korktuğum gibi çöle gitmeyeceklerini söyledi. Sonunda da haklı çıktı.

Hiksosların gelmesi üzerine köylüler çiftlikleri terk edip kent duvarlarının güvencesine sığınmışlardı. Tarlalar bakımsız kalmış, mısırlar öylece terk edilmişti. Sürüyü ikinci günün öğle üzeri tarlalardan birinde otlarken bulduk.

Hui'ye, "Bunların birkaçını bile yakalamak çok güç olacak herhalde," dedim. O sırada üç yüzünün yakalanacağı aklımın köşesinden bile geçmiş değildi. Yirmi tane beni tatmin eder, elli tane ise çılgına çevirirdi. Hayvanların her birinin ardından tek tek koşup getirdiğimiz iplerle bağlayacağımızı sanıyordum.

Hui bana iplerden yular yapmasını öğretti. Elimizdeki on, on beş yular da yeterli buldu. Sonra elimize bunlardan birini ve bir torba mısır alarak sürüye doğru yürüdük. Hayvanlar başlarını kaldırıp daha sonraları çok iyi tanıyacağım o çocukça bakışlarıyla bakarlarken Hui, "Şimdi çok yavaş ol," dedi.

"Otur." Mısırlar arasında oturup hiç kıpırdamadan bekledik. Atlar yine otlamaya başladılar. Sonra yine yürüdük. "Bu hayvanlar yumuşak sesleri severler," dedi Hui. "Çocukken atlarımı sakinleştirmek için onlara şarkılar söyledim. Seyret hele!" Sonra herhalde barbar sahiplerinin yabancı diliyle bir şarkı söylemeye başladı.

Hui'nin sesi ölü bir köpek leşi üzerinde kavga eden kargaların tartışmaları kadar

melodikti. En yakınımızdaki at başını kaldırıp merakla bize baktı. Hui'yi susturmak için kolunu tuttum. Hayvanların da şarkısından benim kadar rahatsız olduklarından emindim. O susunca ben prensim için yazdığım bir ninniye okumaya başladım.

Bize en yakın olan kısraklardan biri bana doğru iki adım attı, durunca dudakları arasından yumuşacık bir ses döküldü.

Ben ninniye devam ettim. Kısrağın ayakları dibindeki küçük tayı da kulaklarını dikmiş, başını bizden yana çevirmişti.

Hayvanlara ve kuşlara olan özel yakınlığımla atları da anlamaya başlamış gibiydim. Artık Hui'nin öğütlerine fazla ihtiyacım yoktu.

Ninniye devam ederek bir avuç mısır alıp kısrağa uzattım. Hayvanın daha önce de elden beslendiğini ve benim bu davranışımı anladığını görüyordum. İri burun delikleri arasından soluyarak bana doğru birkaç adım daha attı. Son adımı attığında kalbimin duracak gibi olduğunu bugün bile hatırlarım. Hayvan başını uzattı ve elimden mısırları yemeye başladı. Ben kolumu boynuna attım, yanağımı yanağına dayayıp derisinin o garip ılık kokusunu içime çektim.

“Yular,” diye Hui alçak sesle hatırlattı. İpi hayvanın boynuna geçirdim.

“Artık senindir,” dedi Hui.

Ben de onunum, dedim hiç düşünmeden. Doğruydu bu. Birbirimizi köle etmiştik.

Sürünün diğer atları olanları seyretmişlerdi. Yular kısrağın boynuna geçer geçmez onlar da rahatladılar ve Hui ile aralarında dolaşmamıza izin verdiler. Elimizden yem yiyorlar, sırtlarını ve bacaklarını okşamamıza ses çıkarmıyorlardı. Bunun bir mucize olduğunu düşündüysem de sonra hayvanların doğduklarından beri sevilip okşanmaya ve yular takılmaya alışkın olduklarını anladım. Hui atlar hakkındaki bilgilerini sıralarken kısraklardan bir diğerine de yuları takmıştı.

“Eh, şimdi binelim haydi,” dedi. Şaşkınlıkla irileşen gözlerimin önünde iki elini kısrağın sırtına dayadı, sıçrayarak bir bacağını öteki tarafa attı ve hayvanın üstüne oturdu. Ben şaşıp kalmıştım, hayvanın buna tepki göstermesini, arka ayaklarını kaldırarak Hui'yi sırtından atmasını ya da o güçlü dişleriyle çıplak bacağını yakalayıp onu üstünden indirmesini bekliyordum. Ama hayvan uysal uysal durmaya devam etti.

“Haydi bakalım, yavrum!” diye Hui ayaklarını hayvanın karnına bastırdı. At birkaç adım

attı, sonra koşmaya başladı. Hui hiç zorlanmadan sürüyordu atı. Tarla çevresinde bir iki kere döndükten sonra yanıma döndüler.

“Haydi, Taita, bir de sen dene!” Benim reddetmemi beklediğini görüyordum ki, isteksizliğimi yenmeme de bu neden oldu. İlk binme girişimim başarısızlıkla sonuçlanmış ama kısarak yerinden bile kıpırdamamıştı. "Hayvanın sana öğretecek çok şeyi var," dedi Hui. "Onun adını Sabırlı koymalısın." Bunun şaka edecek bir yanını grmedimse de, ondan sonra hayvanın adı Sabırlı olarak kaldı.

Birkaç denemeden sonra binmeyi başarmıştım. Ondan sonraki günlerde de Teb'e doğru giderken bu hayvanların aptal ve zeki, sinirli ve soğukkanlı, kuşkucu ya da güvenen, dost ya da ilgisiz, cesur ya da korkak olabileceklerini öğrendim.

Kısacası dört ayaklı olup da insana huyları bakımından bu kadar yakın başka bir yaratık olamazdı.

Ben nde Sabırlı'nın üstünde gidiyor,  yüz on altı attık sürü arkamdan geliyordu. Hui de geride kalanları toplamak için en arkadaydı. Attığımız her adımla Sabırlı'nın sırtında biraz daha güvencede hissediyordum kendimi ve aramızdaki uyum daha da artıyordu. O geniş ve güçlü sırtta oturmak o kadar doğaldı ki, bu deneyimi benimle paylaşmak isteyenlerin azlığına çok şaşacaktım.

Belki de Abnub ovasında olanlar, sonra da Tanus'un sözleri ordumuzu etkilemişti. Ancak nedeni ne olursa olsun, Hui ve çok sonraları Memnon dışında at sırtına binecek hiçbir Mısırlı ıkmadı. At yetişmeyi ve bakımını öğrendiler kuşkusuz. Benim eğitmenliğimde esaslı arabacılar da oldular, ama hiçbiri at sırtına binmedi. Benim eserim olan hafif tekerlekli arabalarla Mısır'ı bu icadın ustası yaptığım zaman bile Tanus bizi örnek almadı ve onu savaşa çeken bu cesur hayvanlar hakkında iyi bir söz söylediğini duymadım.

İlerki yıllarda ülkemizde at çok yaygınlaştığı zaman bile bunlara binmek her nasılsa ayıp ve müstehcen bir şey sayılırdı.

mz yan yana sokaklardan geçerken halkın çoğu üç kere yere tükürür ve kem göze karşı işaret yaparlardı.

Sürümü batı kıyısından Teb'e doğru, yöneltirken bütün bunlar henüz gelecekti. Hanımım bizi görünce çok sevinmiş, Mısır orduları başkomutanı ise, "O yaratıkları gözümünden uzak tut," demişti. Kendisini aşarak hanımıma gitmemi henüz bağışlamış değildi. Ancak onun da hakkını vermek gerek; devletimizin ve halkımızın güvenliği tehlikedeydi. Tarihimizde uygarlığımızın böyle bir barbar tehdidi altına girdiği hiç olmamıştı. Asyut elden gitmişti ve Dendera'ya kadar tüm sağ kıyı düşman elindeydi. Kral Salitis uğradığı deniz bozgununa aldırış etmeyerek arabalarıyla yoluna devam etmiş ve Teb surlarını kuşatmıştı.

Bu surlar on yıllık bir kuşatmaya da dayanabilirdi ama düşman kampında Lord İntef vardı. Sonradan anlaşıldığına göre İntef, Yukarı Krallığın başveziriyken kent surlarının altında gizli bir geçit yaptırmıştı. Onun pek çok sırrını bilen benim bile bundan haberim yoktu. İntef geçidi açan işçilerini öldürttüğü için geçidi sadece kendisi biliyordu. Bunu Salitis'e açıklayınca kral en iyi adamlarından bir birliği oradan kente sokmuştu. Bunlar ana kapıyı bekleyen nöbetçileri öldürüp kapıları açmışlardı. Hiksos ordusu kente girmişti ve kuşatmanın başlamasından birkaç gün sonra kent kaybedilmiş, halkın yarısı öldürülmüştü.

Tanus'un batı kıyısında yarım kalmış Memnon Sarayındaki karargâhından Hiksosların yaktıkları binaları görüyorduk. Ve arabalarının kaçınılmaz olduğunu bildiğimiz savaşa hazırlanırken toz bulutları yine göklere kadar yükseliyordu.

Karşı taraftaki casuslarımızdan Hiksosların kentin bütün teknelerine el koyduklarını öğrenmiştik. Tekne yapımcılarımızı da ele geçirmişler Teb tersanelerinde gece gündüz çalıştırıyorlardı. Bütün bu konularda Lord İntef onlara büyük yardımlarda bulunuyor olmalıydı. Firavun'un hazinesini ele geçirmek için herhalde o da Salitis kadar hevesliydi.

Hanımım beni Kraliyet Atları Ustası atamıştı. Bu makam için zaten başka aday yoktu, hele bunun parasız ve ayrıcalıksız olduğu duyulunca. Hui'yi yardımcım yaptım; rüşvet, tehdit ve şantajla yüz adam bulup seyislik öğrettik. Daha sonraları bunları ilk arabacılarımız olarak eğitecektik.

Zamanımın büyük bir kısmını Firavun'un anıt mezarının silahhanesinde geçiriyordum. Burada dünyanın en iyi ustaları ilk arabamı yapmamda bana yardımcı olmaktaydılar. Orada arabaların tasarımı üzerinde çalışırken Hiksos arabalarına karşı ilk savunma hattımız olacak aletleri de geliştirdim. Bunlar iki ucu sivri uzun sopalardı. Piyadelerimizden her biri bunlardan onunu sırtında taşıyacaktı. Düşman atlıları gelirken sopalar sivri uçları atların göğüs hizalarına gelecek bir açıyla toprağa çakılacaktı. Adamlarımız bunların arkasında duracak ve oklarını üzerlerinden atacaklardı.

Bu yeni silahı Tanus'a gösterdiğimde at konusundaki kavgamızdan sonra kolunu ilk kez

omzuma attı ve, "Eh, hiç olmazsa henüz bunamamışsın," dedi. O zaman en azından kısmen bağışlandığımı anladım.

Ancak bu üstünlüğümü az daha Taita arabalarıyla kaybedecektim.

Sonunda ilk arabamızı tamamlamıştık. Arabanın oku akasya ağacından, gövdesi de sepet biçiminde örülmüş bambulardandı. Tekerleklerin çevresine bronz kenarlar geçirmiştik. Araba o kadar hafifti ki, iki arabacı bunu atların çekemeyeceği engebeli arazide omuzlarında taşıyabiliyorlardı.

Hui ile en iyi iki atımızı arabaya koşup denemeye çıktık. İlk başta acemilik çekmemize karşın atların da bu konuda yetiştirilmiş olmasıyla az sonra dörtnala uçar gibi gidiyor, sert dönüşler yapabiliyorduk. Arazilerinde gece geç saatlere kadar on gün daha çalıştıktan sonra sonunda Tanus'a gösterecek kadar tatmin olmuşum.

Tanus ahıra istemeye istemeye geldi. Benim yanıma binmeye de güçlükle razı oldu.

Bu arabana da, onu çeken hayvanlara da hiç güvenmiyorum, diye söylendiyse de, sonunda binmeyi kabul etti.

Atları önce fazla koşturmayarak rahatlamasını sağladım. Tanus tüm itirazlarına karşın zevk almaya başlamıştı. Bunun üzerine, "Şunun hızına bak, düşman farkında bile olmadan karşılırlarına çıkıvereceksin," diyerek atları biraz hızlandırdım.

Tanus'un ilk kez güldüğünü görünce de iyice cesaretlendim. "Gemilerinle nehre hakimsin," dedim. "Bu arabayla da karaya hakim olacaksın, ikisiyle de dünya hakimi olacaksın. Artık hiçbir şey sana karşı duramaz." Sevgili gemilerini küçümsememeye ve gereksiz kıyaslamalar yapmamaya çalışıyordum.

Hızın en çok bu kadar mı yani? diye bağırdı rüzgârı bastıran sesiyle. "Sert bir rüzgârda Horus'un Soluğu bile bundan hızlı gider." Bu hem yalandı, hem de meydan okuma.

"Kenarlara sıkı tutun ve derin bir soluk al," diye uyardım onu. "Seni şimdi kartallar gibi uçuracağım." Hayvanları serbest bıraktım sonra.

Daha önce hiçbir insan bundan daha hızlı gitmiş değildi. Rüzgârdan gözlerimiz yaşarıyordu.

"İsis'in tatlı soluğu!" diye bağırdı Tanus heyecanla. "Bu..." Ama ne diyeceğini asla öğrenemedim. Tam o anda tekerleklerden biri bir kayaya çarpmış ve tekerleği saran bronz

halka yerinden fırlamıştı.

Araba devrilerek takla attı. Tanus da ben de havaya fırladık. Yere insanı sakat edecek bir hızla çarptım. Ancak bu küçük kazanın Tanus'u nasıl etkileyeceğini ve hayallerimin yok olacağını düşündüğümünden hiçbir acı hissetmedim.

Ayağa kalktığımda Tanus'un yirmi adım ötede doğrulmakta olduğunu gördüm. Dizleri kanıyordu ve yüzünün derisi soyulmuştu. Ayağa kalkıp sendeleyerek arabaya doğru yürürken ciddiyetini korumaya çalışıyordu ama fena halde de topallamaktaydı.

Uzun bir süre parçalanmış eserime baktı, sonra yaralı bir boğa gibi gürleyerek arabaya öyle bir tekme indirdi ki, araba oyuncakmış gibi bir kere daha yuvarlandı. Tanus bana bakmadan döndü ve topallaya topallaya uzaklaştı. Onu neredeyse bir hafta görmedim ve ilk karşılaştığımız da ikimiz de arabadan söz etmedik.

Hanımımın inadı sevgilisinininkinden büyük olmasaydı sanırım araba konusu orada kapanacaktı. Ama hanımım bir kere emir vermişti ve sözünden asla dönmezdi. Tanus onu vazgeçirmeye çalıştıkça benim durumum daha da güçleniyordu.

Hui ile arabayı üç günde onarıp onun eşi bir tane daha yaptık.

Mezarlık tapınağındaki mummyacılar yetmiş günlük mumyalama işlemini tamamladıklarında elli arabalık ilk birliğimiz hazırды ve elli de eğitilmiş arabacımız vardı.

Abnub savaşı yenilgisinden sonra Memnon Sarayına döndüğümüzden bu yana hanımım naipliğin kendisine yüklediği devlet görevlerini yürütmekle meşguldü. Vezirleri ve danışmanlarıyla uzun saatler süren toplantıların sonu gelmiyordu.

Elefantin adasındaki sarayda ona verdiğim ilk eğitimin meyveleri görülmeye başlamıştı. Ona güç ve etkinlik labirentinde yolunu şaşmadan bulmasını öğretmiştim. Henüz yirmi bir yaşındaydı, ama bir kraliçeydi ve kraliçe gibi hüküm sürüyordu.

Zaman zaman kendisini özellikle şaşırtan bir sorunla karşılaştığında beni çağırırdı. Ben silahhanede ya da ahırlardaki veya kendi salonunun az Mersinde bana verdiği küçük yazı odasındaki işimi hemen bırakıp ona koşardım.

Bazen de günlerce onun tahtının altında oturur ve güç kararları almasında kendisine yol gösterirdim. İnsanların dudaklarını okuma yeteneğim burada da işe yarıyordu. Salonun gerilerinde oturan bir soylu komşusuyla komplo kurarken benim bunu anında hanımıma naklettiğimi asla bilemezdi. İkimiz de bu karanlık ve kaygı dolu günlerde fazla dinlenecek zaman bulamıyorduk.

Günlerimiz doluyorsa da, gecelerimiz uzundu. O sonu gelmeyen savaş ve devlet toplantıları gece yarılardan sonraya kadar sürerdi. Bir bunalımı atlattığımızda hemen ardından bir başkası boy gösterirdi. Hiksoslar her gün bize olan tehditlerini arttırıyor ve Tanus'un nehir hattındaki savunması zayıflıyordu.

Giderek umutsuzluk ve kadere boyun eğme hepimizi sarmıştı, insanlar pek az gülümsüyor, asla yüksek sesle kahkaha atmıyorlardı. Çocukların oyunları bile sessizleşmişti. Nehrin karşısına bakmak düşmanın her gün biraz daha güçlendiğini görmek için yeterliydi.

Yetmiş gün sonra Firavun'un mumyalanma işlemi tamamlanmıştı. Kralın cesedini korumak için yaptığım ilk girişimler başarılı olmuş ve mumyacılar loncasının büyük ustası beni hanımımın önünde kutlamıştı. Kralın cesedini zeytin fıçısından çıkardığında hiçbir çürümeye rastlamamıştı ve en çabuk çürüyen organ olan karaciğer bile sağlamdı.

Ceset mumyalanıp aralarına altın ve değerli taşlardan büyülerle muskalar yerleştirilmiş, sargılarla sarıldıktan sonra sıra Ağız Açma törenine gelmişti. Bu tören genellikle Firavun'un en yakın akrabası tarafından yapılırdı. Ancak Memnon çok küçük olduğu için yerine annesi çağırıldı.

Hanımımla şafak sökerken tapınağa gittik ve kralı örten örtünün açılmasına tanıklık ettik.

Firavun'un başı mucizevi bir şekilde korunmuştu. Gözleri kapalı, yüz ifadesi sakindi. Mumyacılar yüzünü boyamışlar ve allık sürmüşlerdi, böylece yaşamında olduğundan daha sağlıklı görünüyordu.

AmonRa başrahibiyle mumyacılar loncası büyük ustası tören araç gerecini hazırlarken biz İkinci Kere ölmeye Karşı Dua'yı okuduk.

O yansımadır ayna değildir.

O müziktir lir değildir.

O taştır, taşa biçim veren çekiç değildir.

O sonsuza kadar yaşayacaktır.

İkinci bir kere ölmeyecektir.

Başrahip hanımına altın kaşığı verip onu elinden tutarak cesedin yattığı taşın yanına götürdü.

Kraliçe Lostris, Firavun'un cesedi üzerine eğilerek yaşam kaşığını boyalı dudakları üzerine koydu.

“Bir kere daha konuşman için dudaklarını açıyorum.

Soluk alabilmen için burun deliklerini açıyorum.”

Sonra kaşıkla gözkapaklarına dokundu.

“Bu dünyanın görkemini ve bugünden sonra yaşayacağın Tanrıların öteki dünyasını görmem için gözlerini açıyorum.”

Kaşığı kralın sargılı göğsüne deşirdi.

“Sonsuza kadar yaşamam için kalbini hızlandırıyorum.

İkinci bir kere ölmeyeceksin.

Sonsuza kadar yaşayacaksın!”

Sonra mumyacıların Firavun'un başını sarıp reçineyle örtmelerini bekledik. Reçineyle ıslatılmış bezlere alttaki yüzün biçimini verdikten sonra üzerine dört cenaze maskesinin

birincisini geçirdiler.

Bu, daha önce saf altından yapıldığını gördüğümüz ilk maskeydi. Firavun daha sağken heykeltıraşa poz verdiği için maske tıpatıp kendisine benziyordu. Kristal ve obsidiyen taşından gözler maskenin altındaki adamın bir zaman sahip olduğu tüm insanlıkla bana bakıyor gibiydi.

Mumya bundan sonra altından iç tabuta yerleştirildi. Bu mühürlendikten sonra üzerinde başka bir ölüm maskesi olan ikinci bir altın tabuta yerleştirildi. Lord İntef'in depolarından alınan hazinenin yarısı bu tabutların yapımına gitmişti.

Toplam olarak yedi tabut vardı ve altın kızak üzerinde duran dev mermer lahit de bunlardan sonuncusuydu. Altın kızak da Firavun'u uzak tepelerdeki mezarına götürmek üzere bekliyordu. Ama hanımım buna izin vermedi.

Ben kutsal yemin ettim, dedi. "Kocamı Hiksos barbarlarının yağmalayacakları bir mezara gömemem. Sözümü yerine getirene kadar Firavun burada kalacak. Ona sonsuzluk boyunca yatabileceği güvenli bir mezar bulacağım. İstirahatını kimsenin bozmaması için söz verdim ona."

Kraliçe Lostris'in gömülmeyi erteleme kararının ne kadar akıllıca olduğu üç gün sonra ortaya çıktı. Hiksoslar nehri geçmek için bir girişimde bulundular ve Tanus düşmanı güçlkle püskürtebildi. Esna'nın altı mil kuzeyinde nehrin korunmayan bir yerinden geçmeye kalkışmışlardı Atları sürü halinde karşıya geçirmişler, sonra niyetlerini bizden gizlemek için Teb'den karadan getirdikleri küçük teknelerden bir filoyla onları izlemişlerdi.

Tanus gemilerini oraya götüremeden batı kıyısında bir köprübaşı tutmayı da başarmışlardı. Ancak arabalarını indirip atlarını koşamadan Tanus yetişmiş, arabaların bulunduğu tekneleri batırmış ve bizim taraftaki üç bin kadar Hiksosluyu kıstırmıştı.

Hiksoslar arabaları olmayınca bizim askerlerden üstün değillerdi, ancak kaçma yolları olmadığından kıyasıya çarpışmak zorundaydılar. Sayı olarak iki ordu birbirine denkti; Tanus sadece bir alay getirebilmişti.

Hui ile benim o sırada elli arabalık küçük birliğimizi Esna'da arabacı eğitimi için buldurmamız bir talih ya da tanrıların bir yardımındı. Aslında Teb'den yirmi mil uzaklaşmamızın nedeni Tanus'un hoşnutsuzluğundan ve müdahalesinden kaçmaktı.

Esna'da Horus tapınağının yanındaki kutsal portakal bahçesinde kamp kurmuştuk. Dörtmala koşulan ve yüksek hızda manevralar yapılan uzun bir gün sonunda bitkin düşmüştüm. Kampa dönüşümüzde Hui çok kaliteli bir şarap çıkarmış, ben de deneyeyim derken biraz fazla kaçırmıştım. Hui çadıra girip beni sarstığında derin bir uykudaydım.

"Nehrin aşağısında ateşler yanıyor," dedi. "Rüzgâr değişince sesler geliyor, sanırım Mavilerin savaş marşlarını duydum.

"Orada bir çarpışma var galiba."

Ona kampı uyandırıp atları arabalara koşmasını söylerken ben de onun gibi ayakta sallanıyordum. Hepimiz daha acemi sayılırdık, hayvanın yakalayıp arabalara koştuğumuzda şafak sökmeye başlamıştı. İki araba yan yana olmak üzere yola koyulduk. Ben öndeki arabadaydım, Hui de en arkadaydı. Bir gün önceki eğitim sonunda elli arabamız otuza inmişti; çünkü tekerleği hâlâ tam istediğim gibi geliştirebilmiş değildim. Tam hızla giderken tekerlekler parçalandığından birliğimin yansı safdıışı kalmıştı.

Güneş ufukta yükseldiği anda bir dönemeci aldık ve durumu gördük. Tanus'un gemileri kıyıdan biraz açıkta durmuşlar güvertelerdeki okçuları menzile sokarak düşmanın nehirden kaçmasını önlemeye çalışıyorlardı.

Bu kıyıda kalmış olan Hiksos alayı diz boyuna kadar yükselen bir mısır tarlasının ortasındaydı. Yüzleri dışa dönük olarak bir halka oluşturmuşlar, kalkanlarını birbirlerine dayayıp mızraklarını ileri uzatmışlardı Biz görüdüğümüz anda Tanus'un bir saldırısını henüz püskürtmüşlerdi. Mısır alayı yeniden savaş düzeni almak için gerilerken ölü ve yaralılarını düşman halkasının dışında bırakmıştı.

Savaş konusunda yazılar yazmışsam da ben asker değilim. Krallık Atları Ustalığını da istemeyerek kabul etmişim.

Benim amacım sadece arabamı geliştirmek, sonra da onu Hui gibi savaş mesleğine daha uygun insanlara devretmekti.

Okbaşı düzenine geçmeyi emrederken sabah serinliğinde üşüyordum ve hâlâ kafam yerinde değildi. Bu, bir gün önce talimini yaptığımız bir taktikti; arabalar benimkini izleyerek epey usta bir şekilde iki yana açıldılar. Sağıma soluma bakınca benimki uç noktasında olmak üzere küçük birliğimizin okbaşı şeklini aldığını gördüm. Bu saldırıyı Hiksoslardan kopya etmişim. Derin bir soluk aldım.

"Birlik ileri!" diye bağırdım. "Dörtnala!"

Dizginleri tutan sol elimi kaldırdığım anda Sabırlıyla Bıçak adını verdiğim diğer at öne fırladılar. Az daha tepe taplak devrilecekken boş elimle ön tablaya tütündüm ve doğruca Hiksos halkasına doğru yollandım.

Artımdaki araba taşlık arazide zıplayıp hopluyordu. Atlarımın inip kalkan arkalarından ileri bakınca sabah güneşinde parıldayan ve aşılmaz gibi görünen Hiksos kalkanlarından duvarın hızla yaklaştığını görüyordum.

İki yanımdaki adamlarım korkularını saklamak için çılgınlar gibi bağıryorlardı. Ben de dolunaydaki bir sokak köpeği gibi onlara katıldım. Hiksoslara yaptıkları başarısız saldırıdan dönen Mısır saflarının arasından geçerken askerler korkuyla iki yana kaçışıp arkamızdan bakakaldılar.

Ben, "Gelin siz de, biz yol gösteririz!" diye seslendim. Askerler dönüp koşarak bizi izlemeye başladılar. Arkamdan borucuların saldırı borusu çaldıklarını duydum, bu ses atlarımızı daha da hızlandırmış gibiydi. Sağımda Tanus'un savaş bayrağının dalgalandığını gördüm ve onun armalı miğferini seçebildim.

Solumdaki araba neredeyse benimle aynı hizadaydı, ama birden tekerleği dayanamayıp

yerinden fırladı ve arabayla arabacılar devrildiler Biz bir an bile duraklamadan yola devam ettik.

Düşmanın ilk safı artık o kadar yakındı ki, kalkanlarının üzerinden bana bakan gözlerini görebiliyordum. Okları kulaklarımı sıyrarak geçiyordu. Yüksek madeni miğferlerindeki hayvan ve şeytan kabartmalarını seçebiliyor, kurdeleli örgü sakallarındaki terleri görebiliyordum. Sonra birden üzerilerindeydik.

Atlarım kalkanlardan engele aynı anda atladılar ve engel saldırının şiddeti ve ağırlığıyla çöktü. Adamlardan birinin havada uçarken kemiklerinin kırıldığını duydum. Arkamdaki mızrakçım tüm ustalığını gösteriyordu. Bizim ardımızdan açılan gediği diğer arabalar doldurdular ve hızımızı hiç kesmeden Hiksos halkasının öteki yanından çıktık. Sonra ikişer üçer toparlanarak dönüp yeni bir saldırıya başladık.

Tanus da bu anı değerlendirip piyadesini bizim açtığımız gediğe sokunca Hiksos safları çatışan insan öbeklerine dönüştü. Sonra bunlar da çözüldü ve Hiksoslar nehre doğru kaçmaya başladılar. Menzile girdikleri anda gemilerdeki okçulardan bir ok yağmuru başladı.

Önümde hâlâ sırt sırta dövüşen bir grup Hiksoslu vardı. Arabayı döndürüp dörtnala üzerlerine doğruldum. Ancak yanlarına varamadan sağ tekerleğim parçalanıp araba ters döndü ve ben havaya fırlayarak başımın üzerine yere düştüm. Gözlerimin önünde bir an yıldızlar parıladı, sonra her yer karanlığa gömüldü.

Kendime geldiğimde Tanus'un sancak gemisinin güvertesindeydim. Koyun postundan bir şilte üzerinde yatıyordum ve Tanus üzerime eğilmişti. Kendime geldiğimi görünce yüzündeki kaygı ifadesini hemen maskeleydi.

“Seni budala,” dedi. “Ne halt ediyordun orada?”

Oturmaya çalıştım ama başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Birden her şeyi hatırladım.

“Tanus, dün gece yüzerek bu yana geçen düşman atları... Onları elde etmeliyiz.”

“O kırık kafanı yormana gerek yok. Hui'yi hepsini toplaması için gönderdim bile. Yeni araba tümenimde o lanet arabalarından beş yüz tane olacaksa, onları çekmek için bin de o lanet hayvan gerekecek Ancak senin o yeni tekerleğin bir Hiksos alayından daha tehlikeli şimdilik. O konuda bir şey yapmazsan bir daha arabana binmem.”

Bir an hiçbir şey anlamadım, ama sonra olanları fark ettim. Tanus gururunu bir yana atmış ve pes etmişti. Benim o yetim araba bölüğüm düzenli ordunun bir parçası olacak,

bana beş yüz araba daha yapmam için adam ve altın verecekti. Hatta tekerleklerimi düzeltirsem benimle arabaya bile binecekti.

Ama en çok mutluluk verense, beni bağışlaması ve bir kere daha dost olmamızdı.

Arabalarımın Esna'daki başarısı ve bunun bize verdiği güven duygusu çok kısa ömürlü oldu. Aslında ben gizliden gizliye bundan sonra olacakları bekliyor ve korkuyordum. Bu, düşmanın mantıklı olan hareketiydi ve hem Salitis, hem de Lord İntef bunu çok daha önce yapmalıydılar.

Salitis, Aşağı Krallığı ezip geçerken kızıl düzmececin donanmasının büyük bir bölümünü ele geçirmişti. Bu gemiler Memfis tersanelerinde, Delta'da ve Tanis'te yatıyorlardı. Salitis orada pek çok Mısırlı denizci de bulmuş olmalıydı, zaten bulmamış olsa bile Gazze ve İoppa'dan yeteri kadar Suriyeli paralı denizci toplayabilir ve bu gemilerden yüzlercesini kullanabilirdi.

Böyle olacağını tahmin ediyor, ancak sıkıntılarını arttırmamak için bundan ne Tanus'a, ne de hanımına söz edebiliyordum. Salitis ile İntef bu hamleyi yaptıklarında karşı bir önlem bulmaya çalıştımsa da, hiçbir şey düşünemedim. O nedenle de bu korkuları giderecek bir çarem olmadığı için en iyisinin bunları kendime saklamak olduğunda karar kıldım. Sonunda beklediğim oldu. Nehrin doğu kıyısındaki casuslarımız delta'dan bir filonun yola çıktığını bildirince Tanus onları karşılamak için gemileriyle kuzeye doğru yola çıktı. Tanus'un filosu Salitis ile İntef'in topladıkları filodan kat kat üstündü, ancak Tanus onların bir kısmını yok edip gerisini Delta'ya geri sürene kadar hemen hemen bir hafta çarpışmak zorunda kalmıştı.

Ne var ki, Salitis savaş gemilerinin ardından nakliye gemilerini de getirmiş ve nehirdeki çarpışma devam ederken yaklaşık iki alaylık arabayla atı nehrin bizim tarafına çıkarmıştı.

Bu alaylarda Salitis'in hızlı savaş arabalarından en az üç yüz tane vardı ve başlarında kendisi bulunuyordu: Sonunda bizim arkamıza geçebilmişti. Artık onu durduracak hiçbir şey yoktu. O Mamose'nin anıt mezarına ve hazinelerine doğru at koştururken, gemilerimiz ancak onun havaya kaldırdığı toz bulutlarına yetişmeye çalışabilirdi.

Kraliçe Lostris, Hiksosların nehri geçtikleri haberi gelince savaş konseyini topladı. İlk sorusu Tanus'aydı.

“Şimdi nehri geçtiğine göre Salitis'i durdurabilir misin?”

“Onu belki yavaşlatabilirim,” diye Tanus dürüst bir yanıt verdi. "Kendisi hakkında çok şey öğrendik. Onu taş duvarlar ya da köle Taita'nın bize sağladığı sivri çubuklar ardında bekleyebiliriz. Ama Salitis'in savaşa girmesi gerekmez. Arabaları çok hızlı olduğu için Asyut'da olduğu gibi mevzilerimizin yanından geçip gidebilir. Hayır, onu durduramam."

Kraliçe Lostris bana baktı. "Taita, senin arabaların ne durumda? Hiksoslarla savaşabilirler mi?"

"Majesteleri, ona karşı kullanabileceğim kırk arabam var. Onunsa üç yüz. Benim arabalarım Salitis'inkilerden daha hızlıdır, ama adamlarım eğitim ve ustalıkta onun adamlarıyla boy ölçüşemezler. Sonra tekerlek konusu var.

Tekerlekleri henüz geliştiremedim. Salitis bizi kolaylıkla ezebilir. Bana zaman ve malzeme verilebilirse tekerlekleri kırılmayan daha iyi arabalar yapabilirim ama atların yenilerini bulamam. Atları tehlikeye atamayız, çünkü onlar gelecekteki zaferimiz için tek umudumuzdur."

Biz böyle konuşurken bu kez güneyden bir ulak geldi. Akıntı ve rüzgârın etkisiyle çok hızlı geldiğinden haberi sadece bir günlüktü. Tanus adamın konsey salonuna alınmasını emretti, ulak kraliçenin önünde dizüstü çöktü.

“Konuş,” dedi Tanus. "Bize ne haber getirdin?"

Ulak canını kaybetmek korkusuyla titriyordu. "Kutsal Majesteleri, donanmamız Asyut'tayken barbarlar Esna'da da nehri geçtiler. Eskiden olduğu gibi atları yüzerek geçirdiler, ama bu kez onların teknelerini geri çevirecek gemilerimiz yoktu. İki Hiksos alayı bu yakaya geçti şimdi. Atları arabalara koşuldu ve şu anda bir kırlangıç gibi uçarak buraya doğru geliyorlar. Üç günde burada olacaklar."

Tanus adama yemek verilip bakılması için emirler verene kadar kimse konuşmadı. Öldürülmeyi bekleyen haberci Kraliçe Lostris'in ayaklarını öptü.

Yalnız kaldığımızda Tanus, "Salitis'in nehrin bu yakasında dört alayı ve altı yüz arabası var," dedi. "Her şey bitti artık."

“Hayır! Hanımımın sesi titriyordu. Tanrılar Mısır'ımızı Şu anda terk edemezler. Uygarlığımız yok olamaz. DÜnyaya verecek çok Şeyimiz var.”

“Ben savaşabilirim kuşkusuz,” dedi Tanus. "Ama bu sonu değiştirmez. Onların arabaları karşısında ayakta kalamayız.”

Hanımım bana döndü. “Taita, bunun senin için ne demek olduğunu bildiğimden Şimdiye kadar senden istememiştim. Ama son kararı vermeden önce bunu istemek zorundayım. Senden benim için AmonRa falına bakmanı istiyorum. Tanrıların bizden ne istediklerini bilmem gerek.”

Başımı eğerek, "Gidip sandığımı getireyim," diye mırıldandım.

Kehanet için seçtiğim yer yarısı tamamlanmış Memnon Sarayının Horus tapınağının iç avlusuydu. Tapınak henüz tanrıya adanmamış ve heykeli dikilmemişe de, Horus'un iyi etkisini oraya kadar uzattığından emindim.

Ben ruhumun gözlerini açmak için hazırlanmış büyücü şurubunu içerken hanımım ile Tanus da karşımda oturuyorlardı.

Fildişi taşları önlerine koyup her ikisine de onları okşamalarını, böylece ruhlarını ve temsil ettikleri milletin ruhunu onlara geçirmelerini istedim. Onların fildişi taş dizilerini ayırdıklarını görünce kanımdaki ilacın güçlendiğini, küçük ölüm beni örterken en kalbimin yavaşladığını hissediyordum.

Son dizide kalan son iki taşı alıp göğsüme bastırdım. Taşlar ısınmaya başladılar ve ilk düşüncem üzerimi sardığını hissettiğim karanlıktan kaçınmak oldu. Ama kendimi ona terk ettim.

Hanımımın çok uzaklardan gelen sesini duyuyordum. "Çifte taş ne olacak? Barbara karşı nasıl direnebiliriz?"

Gözümün önünde hayaller belirirken önümüzdeki gelecek günlere taşındım ve daha yaşanmamış olayları gördüm.

Falın uzun yolculuğundan döndüğümde sabah ışıkları çatıdaki açıklıktan Horus sunağına vuruyordu. Gördüğüm garip şeylerin ve uyuşturucu ilacın etkisiyle başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Uzun gece boyunca hanımım ile Tanus yanımda beklemişlerdi. Döndüğümde ilk gördüğüm şey onların kaygılı yüzleri oldu.

"Taita, iyi misin? Konuş. Bize gördüklerini anlat." Hanımım kaygılıydı. Beni AmonRa falına bir kere daha zorlamış olmaktan doğan suçluluğunu saklayamıyordu.

"Bir yılan vardı." Sesim sanki dışardan geliyormuş gibiydi. "Çölde kıvrıla kıvrıla giden büyük yeşil bir yılan."

Yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görüyordum, ancak gördüklerimin anlamını ben de düşünmüş olmadığım için onlara bir yardımda bulunamazdım.

"Çok susadım," diye fısıldadım. "Ağzım kupkuru ve dilim yosun kaplı bir taştan fark sız."

Tanus bir şarap testisi alıp önümdeki kabı doldurdu, kana kana içtim.

Tası indirdiğim an hanımım, "Bize yılanı anlat," dedi.

Gövdesinin sonu yoktu ve güneşte yeşil yeşil parılıyordu. Uzun boylu çıplak insanların, garip ve çok güzel hayvanların yaşadığı yabancı bir ülkeden geçiyordu.

Hanımım, "Yılanın başını ya da kuyruğunu göremedin mi?" diye sorunca başımı salladım.

"Peki, sen neredeydin?" diye sordu.

"Ben yılanın sırtındaydım ama yalnız değildim."

"Yanında kim vardı?"

"Siz vardınız, hanımım, ve Memnon. Öteki yanımda Tanus vardı ve yılan hepimizi taşıyordu.

"Nil!" diye bağırdı hanımım. "Yılan nehirdi. Nehirde yapacağımız bir yolculuğu gördün."

"Hangi yöne gidiyordu?" diye sordu Tanus. O da hanımım gibi kendinden geçmişti. "Nehir hangi yöne akıyordu."

Tüm ayrıntıları hatırlamaya çalıştım. "Güneş solumdan doğmuştu."

"Güneye!" diye bağırdı Tanus.

"Afrika'ya," dedi hanımım.

Sonunda önümüzdeki yılanın başlarını gördüm. Gövdesi ikiye ayrılmıştı ve her birinin ucunda bir başı vardı.

"Nil'in iki kolu mu vardır acaba?" diye hanımım yüksek sesle düşündü. "Yoksa bu kehanetin daha derin bir anlamı mı var?"

"Taita'nın anlatacaklarını dinleyelim," dedi Tanus. "Devam et, dostum."

"Sonra tanrıçayı gördüm. Yüksek bir dağın tepesinde oturuyordu.

"Yılanın iki başı da ona tapındı."

Hanımım kendini tutamadı. "Hangi tanrıçayı gördün? Çabuk söyle." "Bir erkeğin sakallı

başına ama kadın memelerine ve cinsel organına sahipti. Rahminden çift başlı yılanın açık ağızlarına iki büyük su sütunu fıskırtıyordu."

"Nehir tanrıçası Hapi," dedi Kraliçe Lostris. "Nehri içinde yaratır ve dünyaya boşaltır."

"Başka neler gördün?" diye Tanus atıldı.

"Tanrıça bize gülümsedi, yüzü sevgi ve iyilikle ışıldıyordu. Denizin ve rüzgârın sesiyle konuştu."

"Ne dedi?" diye sordu Kraliçe Lostris.

"Çocuğum bana gelsin, onu çok güçlü yapacağım ve milletim barbarlar karşısında yok olmayacak," dedi. Sözcükler kafamın içinde hâlâ çınılıyordu.

Hanımım, "Ben nehir tanrıçasının kızıyım," dedi. "Doğumumda beni ona adanmışlardı. Şimdi beni çağırıyor ve onun Nil'in ucunda oturduğu yere gitmeliyim."

"Taita ile bu yolculuğu çok önce düşünmüştük," dedi Tanus. "Ve bunu şimdi tanrıça istiyor. Ona karşı gelemeyiz."

"Evet, gitmeliyiz ama geri döneceğiz," diye yemin etti hanımım. "Bu Mısır benim ülkemdir. Yüz kapılı Teb benim kentimdir. Onları sonsuza dek terk edemem. Teb'e döneceğim. Buna yemin ediyorum ve tanrıça Hapi'yi yeminime tanıklık etmeye çağırıyorum. Döneceğiz!"

Güneye, şelalelerin ötesindeki bilinmeyen vahşi ülkeye gitmek fikri Tanus'la benim daha önce de düşündüğümüz bir şeydi. Firavun'un öfke ve intikamından kaçmayı düşünmüştük o zamanlar. Şimdiyse daha acımasız bir düşmanın önünden kaçıyorduk. Sanki tanrılar bu yolculuğu yapmamızda kararlıydılar ve bundan asla vazgeçmeyeceklerdi.

Böylesine büyük bir yolculuk için hazırlanacak fazla zamanımız yoktu. Hiksoslar iki yönden yaklaşmaktaydılar ve Memnon Sarayı çatısındaki gözcülerimiz onların en geç üç gün sonra kentte olacaklarını bildiriyorlardı.

Tanus, Kratas'ı elindeki kuvvetlerin yarısının başına geçirip kuzeyde Asyut'tan gelen ve nekropolisle saraya ilk varacak olan Kral Salitis'e karşı gönderdi. Kratas her yolu deneyerek ama ezilmeyerek Salitis'i oyalayacaktı. Daha fazla direnemezse adamlarını gemilere nakledecekti.

Tanus ordunun diğer yansını alıp Esna'dan üzerimize gelen Hiksos tümeniyle oyalama savaşı yapmaya gitti.

Onlar bu işlerle uğraşırken hanımım da halkımızı ve mallarını donanmamızın kalan gemilerine yükleme işine bakacaktı. Hanımım bu görevi Lord Merkeset'e verdi ve beni de lordun yardımcısı yaptı. Lord Merkeset hem çok yaşlıydı, hem de geçenlerde on altı yaşında bir kadınla evlenmişti. Bu nedenle ne kendisine, ne de bana bir yararı olamazdı. Sonuçta tüm planlama ve uygulama bana kalmıştı.

Ancak bunlarla uğraşmadan önce atlarıma bakmak zorundaydım Daha o erken aşamada bile uygar bir halk ve bir millet olarak kalmamızın onlara bağlı olduğunu çok iyi anlamıştım. Esna'da ele geçirdiklerimizle şimdi sürümüzde birkaç bin hayvan vardı. Bu sürüyü yol boyunca daha iyi otlayabilmeleri için dörde ayırdım. Ayrıca küçük sürüler daha az toz kaldıracakları için Hiksos gözcülerinden kaçınmak daha kolay olacaktı.

Hui ile arabacılarımı Elefantın adasına doğru yola çıkarırken kendilerine nehir kıyısından değil de, içerlerden, çöle yakın olan taraftan gitmeleri talimatını vermiştim.

Atlar gönderildikten sonra artık insanlara dönebilirdim. Yanımıza kaç kişi alacağımızın elimizdeki gemilerle sınırlı olduğu açıktı. Oysa Mısırlıların tümünün bu göçe katılmak isteyeceklerini tahmin ediyordum. Afrika'nın bilinmeyen tehlikeleri arabalarıyla üzerimize uçarak gelmekte olan bu kana susamış canavarlara yeğlenirdi.

Sonunda filomuza sadece on iki bin kişi alabileceğimizi hesapladım ve durumu hanımıma bildirdim.

Seçme ve geride bıraktıklarımız konusunda acımasız olmamız gerekiyor, dedim.

Bunlar benim halkım. Onlardan birini Hiksosların eline bırakmaktansa kendi yerimden bile vazgeçebilirim.

Ama majesteleri, yaşlılar, hastalar ve çok gençleri ne yaparız biz? dedim.

Tüm yurttaşlara bizimle gelme fırsatı tanınacaktır. Geride ne bir cüzzamlı bırakırım, ne de yeni doğmuş bir bebek.

Bunlar benim halkımdır ve onlar gidemezse, Prens Memnon'la ben de burada kalırız." Benim üstümdeki hakimiyetini garantilemek için Memnon'dan söz ettiğini çok iyi biliyordum.

Gemiler bu ağırlıkla küpeştelerine kadar suya gömüleceklerdi ama başka bir seçeneğim yoktu. Yine de teknelere ilk olarak daha yararlı ve yaratıcı yurttaşları doldurmayı başardım. Tüm mesleklerden insanlar seçmişti. Taşçılar ve dokumacılar, bakırcılar ve çömlekçiler, debbağlar ve yelkenciler, kâtipler ve sanatçılar, gemi yapımcıları ve marangozlar bunların hepsi de mesleklerinin ustalarıydı. Tümünü güvenlik içinde gemilere bindirdim. En kötü gemilerdeki en kötü yatacak yerleri de, devletin sağlıklı gövdesinin kan emici sinekleri olan rahiplere ve hukuk kâtiplerine vermekten özel bir mutluluk duydum.

Bunları yerleştirdikten sonra halk yığınlarının tapınağın altındaki rıhtıma gelmelerine izin verdim.

Hanımımın bu kararı nedeniyle seçeceğimiz yük konusunda çok dikkatli olmalıydım. Bilinmeyen topraklarda yeni bir uygarlık kurmak için gereken silah, alet ve hammaddeyi almamız gerekiyordu. Bunun dışında ağırlık ve hacmi azaltacak her yola başvurmuştum. Örneğin, tahıl ve meyve yerine, toprak kavanozlara istenebilecek her bitkinin tohumlarını doldurmuş, ağızlarını balmumu ve katranla sıkı sıkı kapatmıştım.

Ambarlarımıza yüklediğimiz her deben yük başka bir şeyin geride bırakılması demekti. Yolculuğumuz on yıl da sürebilirdi, bir ömür boyu da. Yolculuk güç olacaktı. Önümüzde büyük şelalelerin bulunduğunu biliyorduk. O nedenle çok gerekliler dışında yük almak istemiyorduk. Ama hanımımın Firavun'a verdiği söz vardı. Yaşayanlar için yer yokken ölüye ne kadar yer ayırabilecektik?

"Ben krala ölüm döşeğinde yemin ettim," diyordu hanımım. "Onu burada bırakamam."

"Majesteleri, kralın cesedi için tepeler arasında kimsenin bulamayacağı işaretsiz bir mezar kazabiliriz. Teb'e döndüğümüzde onu oradan çıkarır ve vaat ettiğiniz büyük cenaze

törenini yapabiliriz.”

“Yeminimi bozarsam tanrılar bizi terk eder ve yolculuğumuz felakete dönüşür. Kralın cesedi de bizimle gelmelidir.”

Yüzüne bir bakmam itirazın hiçbir yararı olmayacağını göstermişti. Büyük granit lahdi açıp altı iç tabutu çıkardık. Bunlar bile o kadar ağırdı ki sadece onları taşımak için bir tekneye ihtiyaç olacaktı.

Kraliçe Lostris'e danışmadan bir karar verdim. İşçilere sadece en içteki iki altın tabutu çıkarmalarını emrettim. Bunları kalın bezlere sardık ve Horus'un Soluğu'nun ambarına yerleştirdik.

Firavun'un hazinesinin tüm altın, gümüş ve değerli taşlarını da sedir ağacından sandıklara yerleştirdik. Kuyumculara çıkardığımız tabutlardaki altınları eritip külçelere dönüştürmelerini söyledim. Sonra hazine sandıklarıyla külçeleri rıhtımda bekleyen gemilere yükledik. Her gemiye bir sandık ve bir dizi külçe yükleyerek talihsizlik durumunda hazinenin tümünün kaybedilmesini önlemiştim.

Son gemi de yüklendiği sırada sarayın çatısındaki gözcülerden Hiksos arabalarının toz bulutlarının görüldüğü haberi geldi. Bir saat sonra oyalama savaşı yapan Tanus'un askerleri de gelip gemilere binmeye başladılar.

Tanus beni görünce, "Kraliçe Lostris ile prens Horus'un Soluğu'na bindiler mi?" diye sordu.

Kalabalığı yarararak yanına gittim. "Tüm halkı gemilere binmeden hanımım buradan ayrılmamaya kararlı. Bana seni kendisine götürmemi emretti. Seni saraydaki dairesinde bekliyor."

Tanus dehşetle yüzüme baktı. "Düşman geliyor. Kraliçe Lostris ile prens bu başıbozuk alayından çok daha değerlidir. Neden onları zorlamadın?"

Güldüm. "Hanımım öyle zorlamaya gelecek bir insan değildir. Bunu sen de benim kadar bilirsin. Halkından birini bile Hiksoslara bırakmamakta kararlı."

“Seth o kadının gururunu yok etsin! Hepimizi öldürtecek. Ancak bu sert sözlerine karşın Tanus'un yüzünde bir hayranlık ve gurur ifadesi vardı. "Eh, kendi isteğiyle gelmezse, biz de gider onu getiririz."

Kraliçeyi almaya giderken Tanus her iki yandan kente yaklaşan meşum toz bulutlarını gösterdi.

Tahmin edemeyeceğin kadar hızlı geliyorlar. Atlarını sulamak için bile duraklamadılar. Gemilere binmeyi hızlandırmazsak halkın yansını kıyıda kısıtıracaklar."

Rıhtım sadece iki gemi alacak kadar genişti. Halk yolları doldurmuş ve rıhtım kapılarını tıkamıştı. Ağlayıp bağırma ları karışıklığı daha da arttırıyordu. Tam o sırada arkalardan biri, "Hiksoslar geldi! Kaçın! Canınızı kurtarın! Hiksoslar geldiler!" diye bağırdı.

Kalabalık paniğe kapılıp öne doğru atılınca çocuklar ayaklar altında ezildiler. Artık tüm kontrol elden kaçmak üzereydi, onurlu kentliler ve disiplinli askerler bile sağ kalma savaşı veren çılgın bir kalabalığa dönüşmek üzereydi.

Kraliçe Lostris bizi görünce gülümseyerek ayağa kalktı, kucağındaki Memnon atlayıp Tanus'a koştu.

Tanus oğlanı omzuna kaldırarak serbest koluyla hanımımı kucakladı.

"Kölelerin nerede? Aton ile Lord Merkeset nerede?" diye sordu. "Onları gemilere gönderdim." . '

"Taita senin gitmek istemediğini söyledi. Sana haklı olarak çok kızmış."

"Bağışla beni, sevgili Taita." Onun gülümsemesi yaşamımı aydınlatır ya da kalbimi kırabilirdi.

Bunu Kral Salitis'ten dilesen daha iyi olur. Az sonra burada olacak, diyerek kolundan yakaladım. "Bu kaba askerin de geldiğine göre artık gemiye gidebilir miyiz?"

Terastan çıkıp saray koridorlarına daldık. Yağmacılar ve hırsızlar bile fareler gibi deliklerine girdiklerinden yapayalnızdık. Ancak hanımımı almaya gelmemizden bu yana durum değişmişti, önümüzdeki yol bomboştu ve halkın son bölümü de gemilere binmişti. Taş duvarların ötesinde gemilerin direklerinin kanal boyunca açık nehre doğru ilerlediklerini görüyordum.

Birden kıyıda sadece bizim kaldığımızı anlayınca dehşete kapıldım. Üstelik boş rıhtıma varmak için önümüzde daha yarım millik yol vardı.

Kaptana beklemesini söylemişim, diye inledim. "Ancak Hiksoslar bu kadar yaklaşınca

kendi güvenliklerinden başka bir şeyi düşünmediler tabii."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi hanımım.

"Nehir kıyısına varabilirsek Remrem ya da Kratas bizi görüp bir kayık gönderebilir belki," dedim.

"Bu yana!" diye bağırdı Tanus. "Beni izleyin. Taita, sen hanımın bak."

Tam yola çıkmıştık ki, at seslerini ve arabaların gacirtısını duydum Sesler çok yakından gelmişti. Kendi atlanınız üç gün önce gitmişler arabalarımız da sökülüp gemilere yerleştirilmişti. Şimdi seslerini duyduğum arabalar henüz taş duvarın ötesindeydiler ama kime ait olduklarım çok iyi biliyorduk.

Hiksoslar, diye mırıldandım. Olduğumuz yerde durduk. "Keşif kollarından biri olmalı."

Seslerden sadece iki üç araba olduğu anlaşılıyor, dedi Tanus. "Ama bu kadar da yeter. Önümüz kesildi artık."

Hanımım yapmacık olduğunu bildiğim bir sakinlikle, "Galiba biraz geç kaldık," diyerek tam bir güvenle Tanus'la bana baktı. "Şimdi ne yapmamızı öneriyorsunuz?"

Tanus elini kaldırarak konuşmamamızı işaret etti. Durup duvarın öte yanındaki yoldan geçen arabaların sesini dinledik.

Birden tekerlek sesleri kesilince sert ve boğazdan gelen seslerle konuşmalar duyuldu. Tam altımızda olmalıydılar.

Tanus yine sesimizi çıkarmamamızı işaret etti. Prens Memnon böyle bir baskıya alışkın değildi. O da sesleri duymuş ve tanımıştı.

Her zamanki tiz sesiyle, "Atlar!" diye bağırdı. "Atları görmek istiyorum."

Bunun üzerine hemen sert bir ses duyuldu. Hiksoslu bir emir verdi, kılıçlar sakırdadı. Sonra merdivenlerden çıkan ayak sesleri geldi.

Önce uzun miğferleri, sonra da kendileri göründü. Beş kişi kılıçlarını çekmiş olarak üzerimize doğru koşmaya başladılar.

Biri diğerlerinden daha uzun boyluydu. Sakal bıraktığı ve Hiksoslar gibi kurdelelerle süslediği için onu ilk bakışta tanımamıştım. Ancak asla unutamayacağım bir sesle bağırdı

sonra. "Demek sensin, genç Harrab! Yaşlı köpeği öldürdüm, şimdi de enciğini öldüreceğim!"

Firavun'un hazinesinin kokusunu almış bir çakal gibi ilk gelenin Lord İntef olacağını tahmin etmeliydim. Hiksoslardan önce koşmuş ve anıt mezara ilk giren kişi olmak istemişti. Ancak o kadar böbürlenmesi karşın Tanus'un üzerine saldırmayarak Hiksoslu arabacılara işi kendisi için yapmalarını işaret etti.

Tanus, Memnon'u omzundan alıp bir bebekmiş gibi bana fırlattı.

"Kaçın!" diye bağırdı. "Ben bunları oyalayıp size zaman kazandırırım." Sonra merdiven başında duran ve kılıçlarını çekecek kadar geniş yerleri olmayan Hiksosların üzerine saldırdı. Birincisini o çok usta olduğu hamleyle kılıcını boğazına sokarak öldürdü.

"Orada durup bakmayın!" diye omzu üzerinden seslendi. "Kaçın!"

Orada durup bakıyor değildim, kucağımdaki çocukla verdiği emrin ne kadar boş olduğunu düşünüyordum. Kollarımın arasındaki bu yükü asla nehir kıyısına varamazdım.

Duvarın kenarına gidip aşağıya baktım. Tam altımda iki Hiksos arabası duruyordu. Arabaların başında bir kişi bırakmışlar, diğerleri yukarı çıkmışlardı. O da iki arabanın başında duruyordu ve dikkatini hayvanlara vermişti. Benim başı üzerinde olduğumu görmemişti.

Hâlâ Memnon'u kucaklamış olarak bacaklarımı korkuluğun öteki yanına attım ve kendimi aşağıya bıraktım. Prens korkuyla bağırdı düşerken. Hiksoslu arabacının! olduğu yer dört insan boyu vardı. Bacağımyı kırmam işten bile değildi ama doğruca Hiksoslunun kafasının üzerine düşmüştüm. Darbenin şiddetinden adamın boynu çat diye kırıldı ve altımızda yere serilerek düşüşümüzü yumuşatmış oldu.

Hemen ayağa fırladım, Memnon'u en yakın arabanın içine atıp hanımına baktım. Ta yukarda korkuluktan uzanmış bana bakıyordu.

"Atla! Seni tutarım!" diye bağırdım. Lostris bir an bile duraksamadan ve hazırlanmama fırsat vermeden kendini aşağı bıraktı. Tam üstüme düşmüş, kısacık etekleri dalgalanarak o uzun bacakları ortaya çıkmıştı. Onun düşüş şiddetiyle soluğum kesildi, ikimiz birlikte yere yuvarlandık.

Ancak hiç gecikmeden hemen ayağa fırlayıp onu da kaldırdım. Lostris'i arabadan içeri atarak, "Sen Memnon'a bak!" diye bağırdım. Lostris çocuğu arabadan kaçmak üzereyken yakaladı. Oğlan hâlâ korkudan ağlıyordu. Ben onların üstünden geçerek dizginleri ele aldım.

“Sıkı tutunun!” Atlar yerlerinden fırladı, arabayı usta bir hareketle duvarın tam dibine getirdim. Tekerleklerden biri üstüne düşerek öldürdüğüm adamın cesedi üzerinden geçti.

“Tanus! Bu tarafa, Tanus!” diye bağırdım.

Tanus korkuluğun üzerine çıkmış, orada dengesini bularak çevresini ağaca kısıtılmış leoparı saran köpekler gibi kuşatan arabacılarla savaşmaya çalışıyordu.

“Atla, Tanus, atla!” diye bağırdım. Tanus taş duvarın kenarına indi ve oradan atlayarak atlardan dış kenardakinin sırtına oturdu. Kılıcı elinden fırlayıp bir kenara düşerken iki eliyle hayvanın boynuna sarıldı.

Ben hemen atları dehleyip dizginlerin ucuyla kışlarına vurdum. Hayvanlar dörtnala koşmaya başladılar. İlerde nehrin ortasında donanmamızın yelkenlerini görüyordum, hatta Horus'un Soluğu'nun bayrağını bile seçebiliyordum o direk ormanı arasında. Kıyıya kadar yarım mil yolumuz vardı.

Arkama bakınca Lord İntef ile adamlarının merdivenden aşağı koşup diğer arabaya atladıklarını gördüm. Arabaya bir zarar vermediğim için kendime lanetler yağdırdım. Koşumları kesip atları kovalamak bir anlık işti. Ancak hanımımı ve prensi kurtarma heyecanı ile düşünememiştim işte.

Lord İntef arkamızdan geliyordu. Daha yüz adım yol almamıştı ki, onun arabasının bizimkinden hızlı olduğunu anladım.

Tanus'un atın sırtında olması bizim hızımızı kesiyorduş iriyarıydı ve iki eliyle de atın boynuna sarılmıştı. Korkudan donmuş gibiydi. Sanırım onun korktuğunu ilk kez orada gördüm. Okuyla dimdik durup aslan vurduğuna tanık olmuşum, ama attan korkuyordu işte.

Arkamdan gelen arabayı düşürmemeye çalışarak tüm dikkatimi kanallar ve hendekler arasından geçerek kıyıya ulaşmaya verdim. Benim Taita aracım ile kıyaslandığında Hiksos arabası ağır ve hantaldı. Tahta tekerlekler ve bıçaklar sürülü tarlaların killi topraklarında güçlkle dönüyor, ön ve yanlarındaki bronz zırhlarla süsler arabayı iyice ağırlaştırıyordu. Atlarda ben dizginleri almadan iyice yorulmuş olmalıydı. Ağzlarından beyaz köpükler akıyordu ve sırtları terden cilalanmış gibiydi.

Daha yolu varılamamıştık ki, arkamızdan hızla yaklaşan arabadan Lord İntef in sesini duydum. 'Taita, eski sevgilim benim, beni hâlâ seviyor musun? ölmeden önce bunu bir kere daha kanıtlamanı istiyorum.' Diye bağırdı. Sonra. "Benim önümde diz çökecek ve ağzın

dolu olarak öleceksin.” sözlerinin ne anlama geldiğini düşününce tüylerim diken diken oldu. Tam önümüzde bir sulama hendeği vardı; derin, kenarları da dik olduğundan hendek boyunca ilerlemeye başladım.

Hiksos arabası her an biraz daha yaklaşıyordu.

“Ve sen, sevgili kızım, seni oynamaları için Hiksoslu askerlere vereceğim. Sana Harrab'ın göstermeyi unuttuğu bir iki numara öğretirler. Artık piçin olduğuna göre sana ihtiyacım kalmadı.”

Lord İntef'in niyetini anlamıştım. Mısır'ın krallık ailesinin bir çocuğu, Hiksosların satrapı bile olsa, halkımızın sadakatine sahip olacaktı. Kral Salitis ve Lord İntef iki krallığı Prens Memnon'u kukla gibi kullanarak yöneteceklerdi. Bu fatihlerin eski ve etkin yöntemiydi.

Lord Harrab, bu zevki çok uzun zamandır bekliyordum. Seni ne yapacağız acaba? Önce seninle birlikte askerlerin kızımınla gönül eğlendirmelerini seyredeceğiz... Pisliklerini duymamak için kulaklarımı kapatmaya çalıştım ama sesinden kurtulmak olanaksızdı.

Ben önümüzdeki tehlikeli ve engebeli araziye dikkatle kollarken birden gözümün ucuyla Hiksoslu arabanın atlarının arabamızla bir hizaya geldiklerini fark ettim. Başımı çevirip bakınca İntef'in ardındaki iriyarı Hiksos okçusunun yayına bir ok takmakta olduğunu gördüm. Aramızdaki mesafe o kadar azdı ki, arabanın sıçrayıp zıplamasına karşın birimizi mutlaka vururdu.

Tanus safdışı kalmıştı. Kılıcını sarayın önünde düşürmüştü ve yaklaşan arabanın öteki yanındaki atın sırtına tutunmaya çalışıyordu. Benim sadece küçük hançerim vardı ve Kraliçe Lostris de oğlunu korumak için üzerine kapanmıştı.

Tam o anda Hiksoslu arabacının yaptığı hatayı fark ettim. Atlarını bizimle sulama hendeği arasına sokmuş, böylece manevra yapacak yeri kalmamıştı.

Okçu yayını kaldırıp gerdi. Bana nişan almıştı. Okbaşının dikenli ucu üzerinde gözlerini görüyordum. Kaşları kalın ve kara, gözleri bir timsahinkiler kadar koyu renkli ve amansızdı. Hiksos atları şimdi tekerleğimin hizasındaydılar. Dizginleri toplayıp atlarımı onlara doğru çevirdim. Parıltılı bronz bıçaklar atların ayaklarına biraz daha yaklaştılar.

Hiksoslu sürücü hatasını anlayınca bağırdı. Atları hendekle o zalim bıçaklar arasında kalmıştı. Bıçaklar bana en yakın olan kocaman hayvandan sadece bir karış uzaklıktaydı şimdi.

Hiksoslu o anda yayını boşalttıysa da benim ani hareketim onu da şaşırtmıştı. Ok omzumun üzerinden geçerken çakmaktaşı ucu kulağıma sürtündü ve gömleğime bir damla kan damladı.

Sürücü manevrama karşılık vermek için benden uzaklaşmaya çalışmıştı ama tekerleği de hendeğin kenarındaki yumuşak toprağa girmiş ve toprak çökmeye başlamıştı. Hiksos arabası hendeğe devrilirken arkadaki iki yolcusunun havaya fırladıklarını gördüm, arabacıysa devrilen arabanın altında kalıp ezilmişti.

Bizim arabamız da şimdi çok tehlikeli olabilecek kadar yaklaşmıştı hendeğe, ama atlara hakim olup yeniden kenara çekebildim.

Hayvanları biraz yavaşlatınca dönüp baktım. Hiksos arabasının hendeğin içinde kaybolduğu yerden bir toz dumanı yükseliyordu. Nehir kıyısı iki yüz adım ilerimizdeydi ve artık güvenlikle aramızda hiçbir şey kalmamıştı.

Arkama dönüp son bir kere baktım. Bana ok atmış olan Hiksoslu sürücü düştüğü yerde kıpırdamadan yatıyordu. Lord İntef hendeğin biraz ilersine düşmüştü. Kıpırdamamış olsaydı, onu orada öylece bırakabilirdim, ancak tam o anda doğruldu ve sallanarak ayağa kalktı.

Birden ona duyduğum nefreti tüm gücüyle hissettim ve kafam bir anda kaynamaya başladı. Sanki gözlerimin ardında bir damar patlamış gibi ortalık karardı ve kızıl kan rengine büründü. Vahşi bir çığlık atarak arabayı o dar alanda çevirerek atları yeniden geldiğimiz yola sürdüm.

Lord İntef tam önümde duruyordu. Düştüğünde miğferiyle silahlarını kaybetmişti ve dizleri üstünde sallanıyordu. Atlan yine dörtnala kaldırdım. Arabayı doğruca ona nişanlamıştım. Tam üzerine vardığımda birden kendini yana attı. Onu sendelerken görünce zayıf ve çaresiz olduğunu sanmıştım. Oysa köpekler tarafından kovalanan bir çakal kadar hızlı ve çevikti. Araba ağır ve hantal olduğundan onun kaçışını izleyecek kadar kolay manevra yapamıyordum.

İntef'i ıskalayıp yanından geçtim. Dizginleri çektiysem de ağır ara döndüremeden yüz adım ileri gitmiştim. Dönüp geldiğimde İntef hendeğe doğru koşuyordu. Oraya varırsa kurtulacaktı. Bir küfür savurarak atlara yol verdim yine.

İşte o anda tanrıları onu terk ettiler. Hendeğe varmış sayılırdı, ama omzu üzerinden bana baktığı için bastığı yeri görmüyordu. Bir taşa çarptığı anda ayağı burkuldu. Yere yuvarlansa

da bir cambaz gibi hemen fırladı yine. Koşmaya çalıştı ama kırık bileğiyle beceremedi, kendini hendeğe atmak için döndü.

Ancak arabanın tekerlek bıçaklarından kaçamadı. Dönen bıçaklardan biri zırhının balık sırtı zincirlerine takılmıştı Bıçağın ucu zırhı delip etine girdi. Bıçak durmadan döndüğü için barsakları da onunla birlikte dönerek gövdesinden boşalıyordu. Pazarda balıkçı kadınların içini boşalttıkları o büyük balıklardan birini andırıyordu artık.

Onun çığlıklarını bir daha ömrümün sonuna kadar duymak istemem. O ses kimi zaman hâlâ rüyalarımın girdiği için böylece bana son kötülüğünü de yapmış oldu. Çok istememe karşın onu asla unutamadım.

Arabaya bağlı olduğu o iğrenç zincir sonunda kopunca İntef tarlanın ortasında kaldı. Artık çığlıkları kesilmiş, kıpırdamadan yatıyordu.

Atları durdurdum, Tanus hayvanın sırtından inip hanımımın prensi arabadan aldı ve kucakladı. Hanımım ağlıyordu.

“Çok korkunçtu. Bize ne yapmış olursa olsun, yine de babamdı.”

“Bitti artık,” dedi Tanus. “Tamam işte. Bitti artık.”

Prens Memnon annesinin omzundan dedesinin cesedine bütün küçük çocuklarda olan o merakla bakıyordu. Birden o ince sesiyle, "Kötü bir adamdı," dedi.

“Evet, çok kötü bir adamdı,” dedim.

“Kötü adam öldü mü şimdi?”

“Evet, Mem, öldü. Artık geceleri daha rahat uyuyabileceğiz.”

Yeniden arabaya binip gitmekte olan donanmaya yetişmeye çalıştık. Sonunda Kratas'ın gemisinin yanı sıra gitmeye başlayınca o yabancı arabadakilerin bizler olduğunu fark etti. O kadar uzaktan bile yüzündeki şaşkınlık seçiliyordu.

Daha sonraları bana bizim öndeki gemilerden birinde olduğumuzu sandığını söyledi.

Arabadan ayrılmadan önce atları serbest bıraktım. Sonra Kratas'ın gönderdiği kayığa binmek için suya girdik.

Hiksoslar bizi kolay kolay bırakmıyorlardı. Nil boyunca güneye kaçarken günlerce nehrin iki kıyısından arabalarıyla bizi kovalayıp durdular.

Horus'un Soluğu'ndan ne zaman arkamıza baksak bizi izleyen düşmanın kaldırdığı tozu görüyorduk. Toz bulutlarına zaman zaman da Hiksosların yağmalayıp yaktıkları köy ve kentlerden yükselen dumanlar karışıyordu. Mısır kentlerinden geçtikçe filomuza bir sürü küçük tekne katılıyor ve filomuz her gün giderek biraz daha büyüyordu.

Rüzgârın uygun esmediği zamanlar arabalar bize yetişiyorlar, o zaman nehrin iki yanındaki silahların parıltılarını görüyor, Hiksosların alaylarını duyuyorduk. Ancak kutsal Nil Ana yüzyıllardır olduğu gibi yine bizi koruyordu ve bize yetişmeleri olanaksızdı. Sonra rüzgâr yine kuzeyden esmeye başlıyor ve biz bir kere daha öne geçiyorduk, böylece toz bulutları kuzeyimizde kalıyordu.

On ikinci günün sabahı Tanus'a, "Atları bu kovalamacayı daha fazla sürdüremez," dedim.

"Bundan bu kadar emin olma. Salitis'i çeken Firavun Mamose'nin hazinesi ve çifte kralın veliahdı var. Altın ve iktidar insanın kararlılığını artırır. O barbarları daha çok göreceğiz."

Ertesi sabah rüzgâr yine yön değiştirdi ve arabalar bize bir kere daha yaklaşıp Elefantin adası altında nehri daraltan granit duvarlardan ilki olan Hapi kapılarına gelirken de geçtiler. Bu granit duvarlar arasında Nil dört yüz adım kadar daralır ve siyah granit duvarlar iki yanda dimdik yükselirdi. Ters yönden gelen akıntı o kadar güçlüydü ki, hızımız birden düşmüş ve Tanus kürek başına dinlenmiş adamların geçmesini emretmişti.

Sanırım sen haklısın, Taita, dedi Tanus. "Bizi burada bekleyeceklerdir. Bak, oradalar işte."

Filonun başındaki Horus'un Soluğu kapılara girmek üzere olduğu için dik yamaçlara ancak başımızı geriye atıp bakabiliyorduk. Hiksos okçuları o kadar yüksekteydiler ki, cüceleri andırıyorlardı.

"O yüksekten oklarını karşı kıyıya kadar atabilirler," diye mırıldandı Tanus. "Bugün boyunca hep menzilde olacağız. Özellikle kadınlar ve çocuklar için çok kötü bir gün olacak."

Durum Tanus'un tahmininden de kötü oldu. Gemimize tepeden atı ilk ok mavi gökyüzünde bir duman izi bırakarak pruvamızdan az ileri düştü Ateş okları. Tanus başını salladı. Yine sen haklısın, Taita. Barbar çok çabuk öğreniyor."

"Bir maymuna yeni numaralar öğretmek kolaydır."

Yamaçlar rüzgârı kestiği için filoyu geçirmek tam iki gün sürdü. Oklar güvertelere ve direklere yağmur gibi yağıyordu.

Her biri yeni bir yangın başlatıyor ve bunlar da ya kova kova taşınan suyla ya da benim geliştirdiğim pompalı bir hortum sistemiyle söndürülüyordu. Bu saldırıya karşı koymamız olanaksızdı. Hiksoslar bizim daha az güçlü yaylarımızın menzili dışındaydı.

Hapi kapılarından geçebilen tüm gemilerde kara kara yanıklar vardı. Pek çoğu o kadar bile talihli olamamış, yangınlar söndürülemeyince gemiler akıntıya bırakılmış, aralığa girmek için bekleyen diğerleri arasında kargaşalığa yol açmıştı.

Çoğu kere yangın kontrolden çıkmadan tayfaları ve yolcuları kurtarıyorduk ama kiminde de geç kalıyorduk. Alevlerin arasında kalan kadın ve çocukların çığlıkları insanın kalbini donduracak kadar korkunçtu.

Hapi kapılarında elliden fazla gemi kaybettik. Ancak güneye doğru bu uzun sefer sonunda Hiksoslar da, atları da yorulmuşlardı. Artık kuzey ufkumuzu lekeleyen toz bulutlarından eser yoktu ve biz de bu aradan yararlanarak ölülerimiz için yas tutabilir ve teknelerimizi onarabilirdik.

Ancak hiçbirimiz Hiksosların pes edeceklerine inanmıyorduk. Firavun'un hazinesi dayanılmayacak kadar çekici bir avdı.

Elefantın adasına varınca rahat bir soluk aldık. Arabalar günlerdir görünmediği için filoda ve kentte yeni bir iyimserlik başlamıştı. İnsanlar güneye kaçıştan vazgeçip burada şelale altında istilacıya karşı koyacak yeni bir ordu kurmaktan söz etmeye başlamışlardı.

Hanımımın böylesine verimsiz bir toprakta kök salan bu görev ruhuna kanmasına asla izin vermedim. Ona falda doğru yolun bize Nil'i gösterildiğini ve kaderimizin hâlâ güneyde olduğunu anlattım. Bu arada aralık vermeden yolculuk hazırlıklarını sürdürüyordum. Artık Hiksoslardan kaçmaktan çok bu serüvenin büyümesine girdiğimi itiraf etmeliyim.

Şelalelerin öte yanında ne olduğunu görmek istiyordum; tersanen bütün gün çalıştıktan sonra saray kütüphanesinde geç saatlere kadar oturup bizden önce bilinmeyene adım atmış olan insanların hikâyelerini okuyordum.

Bunlar nehrin sonu olmadığını, dünyanın ucuna kadar uzandığım yazıyorlardı. Birinci şelaleden sonra hiçbir insan ya da geminin aşamayacağı daha büyük bir şelale varmış ve ikisi arasındaki yol bir yıl sürüyormuş.

Orayı görmek istiyordum. Hayatımda en çok görmek istediğim şey, canımız olan bu büyük nehrin başladığı yeri.

Geceleri papirüsler önünde başım önüme düştüğünde rüyamda yine dağın tepesinde büyük rahminden ikiz suların fışkırdığı tanrıçayı gördüm. Çok az uyumuş olmama karşın şafakla birlikte taptaze ve heyecan içinde uyandım ve yol hazırlıklarına devam için tersaneye koştum.

Gemilerimiz için halatların burada yapılıyor olması benim için büyük bir şanstı. Böylece içlerinden en iyilerini seçme olanağına sahiptim. Bunlardan kimi parmağım kadar ince, kimi de bacağım kadar kalındı. Ambarlarda boş olan her yeri tıkabasa halatla doldurdum. Şelalelere geldiğimizde onlara ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu çok iyi biliyordum.

Elefantın adasında içimizdeki zayıf yürekli insanların ortaya çıkmasına şaşmamak gerekirdi. Teb'den kaçışın sıkıntıları bu insanlara Hiksosların merhametinin, kavurucu güney çöllerine yapılacak bu yolculukta onları bekleyen daha vahşi insan ve hayvanlara tercih edilebileceği inancını yerleştiriyordu.

Tanus yurttaşlardan binlercesinin gemilerden kaçmak istediklerim öğrenince öfkeden küplere bindi. "Lanet olası hainler!" diye gürledi "Ben onlara yapacağımı bilirim." Ve asker zoruyla onları gemilere bindirmekten söz etti.

İlk başlarda hanımım da kendisini destekliyordu. Ancak onun projeleri çok başkaydı. O sadece tebaasının refahını ve onları Hiksos terörüne teslim etmeyeceğine dair verdiği sözü düşünüyordu.

Onları gönülsüz yolculardan kurtulmakla daha iyi olacağımıza inandırana kadar bir gece sabaha kadar uğraştım. Sonunda Kraliçe Lostris ferman yayınlayarak isteyenlerin Elefantın adasında kalabileceklerini duyurdu. Bu duyurusu kentin bütün sokaklarında ve gemilerimizin yattığı rıhtımda okundu.

"Ben, Mısır Naibi ve iki krallığın çifte tacının mirasçısı Prens Memnon'un annesi olan Kraliçe Lostris ülkemin halkına şu sözü veriyorum.

Tanrılar önünde bir yemin ediyor ve kendilerine buna tanıklık etmeye çağırıyorum. Size yemin ederim ki, prens erginlik yaşına eriştiğinde onunla birlikte Elefantın adası kentine dönüp kendisini Mısır tahtına çıkararak başına çifte tacı yerleştireceğim ve o da düşmanı buradan atarak sizi yaşamının sonuna kadar adalet ve merhametle yönetecektir.

Ben Mısır Naibi, Kraliçe Lostris böyle konuştum."

Bu ferman sıradan insanların hanımımınla prene duydukları sevgi ve bağlılığı kat kat arttırmıştı. Tarihimizde onun kadar sevilip sayılan başka bir hükümdar olduğunu hiç sanmam.

Bizimle şelalelerin ötesine geleceklerin listeleri çıkarıldığında bunların arasında sadakat ve becerilerine çok değer verdiğimiz kişilerin bulunduğunu görünce hiç şaşmadım. Elefantın adasında kalanlar orada kalmalarına memnun olduğumuz kişilerdi ve rahiplerin çoğu da onların arasındaydı.

Ancak, zaman bize orada kalanların da bizim için çok değerli olacaklarını gösterecekti. Uzun göç yıllarında onlar halkın yüreğindeki alevi hep canlı tutacaklardı.

Böylece o uzun ve acı Hiksos işgali yıllarında prensin bir gün döneceği efsanesi iki krallık içinde iyice yayıldı. Sonunda birinci şelaleden büyük Delta'ya ve Nil'in yedi ağzına kadar tüm Mısır halkı onun döneceğine inandı ve o günün gelmesi için dua etti.

Hui atlarımı nehir kıyısındaki kum tepeleri altına çekmişti. Prensle her gün onları ziyarete giderdi. Memnon artık sevdiği hayvanları adlarıyla tanıyordu ve Sabırlı ile Bıçak çağırıldığında gelir, elinden yem yerlerdi Hui de bu uzun yürüyüş boyunca sürülerin bakımı hakkında çok şey öğrenmişti ve bu bilgisinden yararlanarak yolculuğun bundan sonraki aşamasını en küçük ayrıntılarına kadar planlayabil mistik. Hui'ye atların şelaleleri aşmakta oynayacakları rolü de anlatmış ve onunla seyislerini koşum takımları hazırlamakla görevlendirmiştım.

İlk fırsatta Tanus'la nehrin ilersine, şelaleyi keşfe gittik. Su öylesine alçaktı ki, tüm adalar ortaya çıkmıştı. Bunların arasındaki kanallardan bazıları çok sığdı, insan başı suya gömülmeden karşıdan karşıya geçebilirdi. Şelale millerce uzunlukta ve suda aşınmış granitlerle aralarında yılan gibi kıvrılan su yollarından oluşuyordu. Ben bile önümüzdeki işin güçlüğünden yılmıştım bunu görünce. Tanus her zamanki açık sözlülüğünü elden bırakmıyordu.

“Buradan altı parçalanmadan bir kayak bile geçiremezsin. Ağzına kadar dolu bir gemiyi nasıl geçireceksin? Atlarından birinin sırtında mı, ha?” Gülüyorsa da, sesinde şakadan eser yoktu.

Elefantın adasına dönerken ileri gitmenin tek yolunun gemileri terk edip yola karadan devam etmek olduğuna karar vermiştim. Bu yolun karşımıza çıkaracağı güçlükleri tahmin bile olanaksızdı. Ancak filoyu şelalenin öte yanındaki kıyıda yeniden inşa edebileceğimizi hesaplıyordum.

Elefantın adasına döndüğümüzde gidip her şeyi Kraliçe Lostris'e anlattık. Hepsini dinledikten sonra başını salladı.

“Tanrıçanın bizi bu kadar çabuk terk ettiğine inanmıyorum.” Sonra bizi ve maiyetini alıp adanın güney ucundaki Hapi tapınağına götürdü.

Tanrıçaya epey büyük bir kurban sunduktan sonra hep birlikte Hapi'den bize yol göstermesini istedik. Ben bir iki keçinin boğazı kesilerek veya taş sunağın üzerine birkaç salkım üzüm bırakılarak tanrıların satın alınabileceğine inanmadığım halde, uzun saatler boyunca taş üstünde oturmaktan kıcımin ağrımına karşın yine bir başrahibin ateşliliğiyle dua ettim.

Güneşin ilk ışıkları tapınağın kapısına değdiğinde hanımım beni Nilölçeri kontrol etmem için aşağı gönderdi. Daha son basamağına erişmeden dizboyu suya girmiştım.

Hapi dualarımızı duymuş Nil haftalar önce yükselmeye başlamıştı.

Suların yükseldiğinin hemen ertesi günü Tanus'un Hiksos ordularını gözetleme görevini verdiği hızlı teknelerimizden biri geldi. Düşman bir haftaya kadar adada olacaktı.

Lord Tanus hemen şelalelerin savunmasını hazırlamak için ordusunun büyük bir bölümünü alıp giderken halkımızın gemilere bindirilmesine benimle Lord Merkeset'i memur etti. Lord Merkeset'i genç karısının üstünden güçlkle indirerek hazırladığım emri imzalamasını sağladım.

Bu kez Teb'deki kargaşa ve panik olmadan gemilere binip yola çıkabildik.

Yelken açtığımızda nehrin iki yakasında elli bin Mısırlı ağlayarak bize palmiye yaprakları salladılar. Kraliçe Lostris yanında küçük prens olduğu halde Horus'un Soluğu'nun burnunda durmuş ağır ağır geçerken halkına el sallıyordu.

Yirmi bir yaşındaki hanımım güzelliğinin doruk noktasındaydı. Ve güzelliği yanibaşında küçük ama kararlı elleri arasında Mısır esasını tutan çocuğunun yüzüne de yansiyordu.

"Döneceğiz," diye seslendi hanımım. Prens de annesini taklit etti. "Döneceğiz. Bizi bekleyin döneceğiz."

Talihsiz ülkemizi en karanlık günlerinde bile ayakta tutacak olan efsane işte o gün nehir ananın kıyılarında böylece doğmuş oldu.

Ertesi öğle üzeri şelalenin başına vardığımızda kayalık geçit yemyeşil sularla kaplanmıştı. Yer yer beyaz köpükler görünüyorsa da, o korkunç gücünü tam olarak henüz serbest bırakmış değildi.

Nehrin yaşam döngüsü içinde bizim için en uygun an buydu. Su gemilerin karaya oturması tehlikesi olmadan yüzebilecekleri kadar yüksek, ama akıntı onları alıp şelalenin granit duvarlarına çarptırıp parçalatacak kadar güçlü değildi.

Tanus gemilerle uğraşırken, ben de sözde Lord Merkeset'in komutası altında, Hui ile kıyıda çalışıyordum. Yaşlı adamın bir yanına en iyi şaraptan bir testiyle öteki yanına on altı yaşındaki karısını vermiş ve hepsini bir tepede kurduğum çadıra yerleştirmiştim. Soylu lordun zaman zaman aşağı gönderdiği çelişkili emirlere aldırış etmeden birin şelaleden geçme işini tamamlamaya çalıştık.

En kalın halatlarımızı kıyıya serdikten sonra, atlarımızı onarlı gruplar halinde topladık. Bir kerede on takım yani yüz at getirip ana halatlara bağlayabileceğimizi kısa sürede öğrenmiştik. Bundan fazlasını idare etmek çok güçtü.

Atların yanı sıra diğer halatları ve ipleri çeken iki bin adamımız vardı. Atlar ve insanlar her saat başı değiştirildiği için hep güçlüydüler Adamlarımız nehir kıyısında doğduklarından tekneleri ve Nil'i kendi kanlarından daha iyi tanırlandı.

Tanus'la geliştirdiğimiz gemilerle kıyıdakiler arasındaki borulu işaretleşme de umduğumdan daha başarılı olmuştu.

Teknelerdeki denizciler uzun sopalarını suya daldırarak gemilere manevra yaptırıyorlardı. Yeşil sular Horus'un Soluğu'nu zorlamaya çalışıyorsa da, bizim kararlılığımız ve iki bin insanla yüz atın gayreti suyu bastırdı. Gemiyi ilk şelalenin yukarsına çekip ilerdeki derin yeşil havuza sokabildik.

Hanımım kıyıda kanter içinde kalmış adamların yanı sıra yürüyordu. O kavurucu sıcakta bile bir çiçek kadar taze ve serindi, kahkahaları ve şakalarıyla insanları yüreklendiriyor, onlarla birlikte şarkılar söylüyordu. Adamlar uydurduğumuz dizelere gülüyorlar ve halatlara yeni bir güçle sarılıyorlardı.

Prens Memnon atların başında giden Bıçak'ın sırtındaydı. O da güvertedeki babasına el sallıyordu. Sonunda şelalenin ötesine geçtiğimizde şarkılar bizi selamete oraya getirmiş olan Hapi'ye övgülere dönüştü.

Şelaleden geçtikten sonra artık nehre karşı kazandığımız her adımda biraz daha usta oluyorduk.

Horus'un Soluğu'nu dar geçitten geçirmek tam bir günümüzü almıştı. Bir hafta sonra bu süre yarıya inmiş, havuzda aynı anda beş altı teknemiz olmuştu. Gemilerin arka arkaya gelmeleri bir töreni andırmaktaydı. Aynı anda on bin insan ve bin at iş başında olabiliyordu.

Hiksoslar bir kere daha saldırdıklarında şelalenin berisindeki derin suların kıyısında bağlı yüzden fazla teknemiz vardı.

Kral Salitis, Elefantin adasını yağmalamaya giriştiği için gecikmişti ve firavun'un hazinesini ambarlarımızda taşımakta olduğumuzu çok geç fark etmişti. Nehir hakkında bildiği her şey, casuslarının ve Lord İntef'in bütün anlattıkları onu şelalelerin aşılamaz bir engel olduğuna inandırmıştı ve o yüzden hemen arkamıza düşeceği yerde Elefantin'de zaman kaybetmişti.

Salitis kenti ve adadaki sarayı yağmalamış, hazineyle prene ne olduğunu öğrenmek için tutsaklara işkence edip muhirlere rüşvet dağıtmıştı. Elefantin adası halkı prenslerine sadık kalmışlar, filomuza geçişi tamamlamak için fırsat vererek uzun bir süre direnmişlerdi.

Kuşkusuz, bu hep böyle devam edemezdi ve sonunda bir zavallı Salitis'in işkencelerine dayanamamıştı. Bunun üzerine Kral Salitis hemen atlarını koşmuş ve uçarcasına arkamıza düşmüştü.

Ancak Tanus bu kez hazırlıklıydı. Onun komutasında Kratas, Remrem ve Astes mevzilerini çok dikkatle hazırlamışlardı.

Gemileri çekenler dışında herkes savunmaya yardımcı olmak üzere görevlendirilmişti. En büyük müttefikimiz araziydi.

Vadi derin ve kayalık, kıyının yanı başındaki yol dar ve dönemeçliydi. Nehrin her kavisinde mağaralarla dolu dik yamaçlar yükseliyordu ve bunlardan her biri kullanacağımız doğal kaleler gibiydi.

Arabaların bu dar yerlerde manevra yapacak alanları yoktu. Nehirden uzaklaşıp açık çölden önümüze çıkmak olanakları da. Çölde atları için ne su, ne de ot vardı. Ağır arabalar o yol olmayan çölde nehre bir daha varamadan kumlara saplanıp kalırlardı. Böylece daracık nehir yolundan tek sıra halinde gelmekten başka çareleri kalmıyordu.

Diğer yandan Kratas bölgenin doğal savunma hatlarını taş duvarlar inşa ederek daha da güçlendirmişti. Bu engellerin tepesine okçularını yerleştirmiş, yola bakan yamaçlarda insan

yapısı toprak kaymaları sağlamıştı.

Hiksoslar dar vadiye girdiklerinde tepelerinden aşağı inen ok yağmuruyla karşılandılar. Arabalarından inip önlerindeki taş yığınlarını temizlemeye koyulduklarında Kratas'ın emriyle tepelere yığılmış taşları tutan kazıklar çekildi ve başlarından aşağı taş yağmaya başladı.

Hiksoslar ve arabaları teker teker Nil'in yeşil sularına gömülmeye başladı. Ben yamacın tepesinde Kratas'ın yanında durduğum yerden onların sular içinde çırpınmalarını, ağır zırhlarıyla kısa zamanda battıklarını görüyordum, çığlıklarını işitiyordum.

Ancak Kral Salitis inatçıydı. Yolu temizlemeleri için daha fazla asker gönderiyor, birliklerinin bir kısmını da bizi yerimizden atmak için tepelere çıkarıyordu. Biz hemen hemen hiç kayıp vermezken Hiksosların insan ve at olarak kayıpları korkunçtu. Ağır zırhlar içindeki askerler güçlükle tepelere tırmanmaya çalışırken onları ok yağmuruna tutuyorduk. Hiksoslar mevzilerimize erişmeden Kratas adamlarının bir sonraki mevziye çekilmelerini emretti.

Bu tek yanlı çarpışmanın ancak bir tek sonucu olabilirdi. Kral Salitis tepeyi daha yarılamaadan takipten vazgeçmek zorunda kaldı.

Hiksoslar geriye çekilmeye başladıklarında Tanus ile hanımım da tepede bizimleydiler. "Borular çalınsın!" emrini verdi Tanus ve vadi kaçışan Hiksoslarla alay eden boru sesleriyle çınladı. Son Hiksoslu araba kralın altın yıldızlarla süslü arabasıydı. Tepenin üstünden bile yüksek bronz miğferi ve omuzlarından geriye savrulan kava sakalıya Salitis'i seçebiliyorduk. Kral sağ elindeki yayını kaldırıp bize doğru salladı. Yüzü öfke ve çaresizlikle kasılmıştı.

Onun gözden kaybolmasını izledik. Tanus bunun bir oyun, sahte bir çekilme olması olasılığına karşı ardından bir keşif kolu çıkardı. Ama ben Salitis'in bir daha bizi rahatsız etmeyeceğinden emindim. Hapi sözünü tutmuş, bizi bir kere daha korumuştum.

Bu arada taşçı ustaları Kraliçe Lostris'in yapılmasını emrettiği anıtı bitirmişlerdi. Bu üç insan boyunda bir taşı. Ustalar kesmeye başlamadan önce kayalarda boyunu ve biçimini ben çizmişim. Taş anıt şelalenin ilersindeki bir tepenin üzerine dikildikten sonra herkes altına toplandı ve kraliçe taşı nehir tanrıçasına adayarak ustaların cilalı taş üzerine kazıdıkları yazıyı yüksek sesle okudu.

"Ben, Mısır Naibi ve Firavun Sekizinci Mamose'nin dul eşi ve benden sonra iki krallığın hükümdarı olacak Veliaht Prens Memnon'un annesi. Kraliçe Lostris bu taşın dikilmesini emrettim.

Bu, barbarlar tarafından sürüldüğüm vahşi topraklardan bir gün döneceğime dair Mısır halkına verdiğim sözün ve ettiğim yeminin göstergesidir.

Bu taş buraya hükümdarlığımın birinci yılında, Firavun Keops'un büyük piramidinin yapılmasının dokuz yüzüncü yılında yerleştirilmiştir.

Bu taş dönüş sözümü yerine getirene kadar piramit kadar sabit dursun burada."

Kraliçe sonra herkesin gözü önünde şelaleden geçişi mümkün kılan Tanus, Kratas, Remrem ve Astes'in omuzlarına Cesaret Altınını yerleştirdi.

Son olarak beni çağırmıştı; ben önünde diz çökerken sadece benim duyacağım bir sesle, "Seni nasıl unutabilirdim, sevgili Taita?" diye fısıldadı. "Senin yardımın olmadan buraya kadar asla varamazdık. Ve senin bu güzel süslerden ne kadar hoşlandığını da iyi bilirim." Sonra da boynuma ağır Övgü Altınını geçirdi. Daha sonra tarttığımda altın otuz deben geldi ki, bu Firavun'un bana verdiği beş deben daha ağırdı.

Gemiye dönerken hanımımın yanında yürüyerek devekuşu tüylerinden yapılmış şemsiyesini başı üzerinde taşıırken bana bakıp birkaç kere gülümsedi. Her bir gülümsemesi benim için omuzlarımdaki o ağır altın zincirden daha değerliydi.

Ertesi sabah yeniden Horus'un Soluğu'na bindik ve burnumuzu bir kere daha güneye çevirdik. Uzun yolculuk başlamıştı.

Nehir görünüşünü ve karakterini değiştirmişti. Artık tüm yaşamımız boyunca bizi besleyip huzur veren o geniş ve sakin sulardan eser yoktu. Bu daha sert ve vahşi bir varlıktı. Ruhunda yumuşaklığa ve merhamete fazla bir yer yoktu.

Daralmış ve derinleşmişti. İki yanındaki kara daha dik ve daha vahşiydi. Karanlık yamaçlar bizlere çatık kaşlarla bakmaktaydı.

Kimi yerlerde kıyılardaki düzlük o kadar daralıyordu ki, atlar, öküzler ve koyunlar yaban keçilerinin açtıkları patikalarda ancak tek sıra halinde ilerleyebiliyorlardı. Bazı yerlerde yamaçlar suya dimdik indiklerinden hiç yol yoktu. Hui o zaman hayvanları suya sokup daha geniş arazinin olduğu karşı kıyıya geçiriyordu.

Haftalar geçmesine karşın pek insan izi de görememiştik. İzcilerimiz bir defasında kıyıya vurmuş delik bir sandalla terk edilmiş birkaç kulübe buldular. Kulübelerin çatıları sazdan, kenarları açıktı. Balık tütsüleme askıları ve ateşlerin küllerinden başka hiçbir şey yoktu.

Köleye ihtiyacımız olduğu için Kuş kabileleriyle bir an önce karşılaşmak istiyorduk. Tüm uygarlığımız kölelik düzeni üzerine kuruluydu ve Mısır'dan yanımızda pek az köle getirebilmiştik. Servet dört şeyle ölçülürdü: toprak, altın, köle ve fildişi. Önümüzdeki toprakların bu bakımdan zengin olduğuna inanıyorduk. Eğer güçlenip geri dönmek ve Hiksosları Mısır'ımızdan atmak istiyorsak gittiğimiz topraklardaki bu serveti bulmak zorundaydık.

Kraliçe Lostris nehir boyundaki tepelere altın arayıcılarını gönderiyordu. Bu insanlar umutlu gördükleri yerleri kazıyorlar, kayaları parçalayıp toz haline getirdikten sonra alçak kaplarda suyla yıkıyorlar ve kabın dibinde o parlak izleri görmeye çalışıyorlardı.

Aylar geçti ve tekneimizin altındaki su alçalmaya başladı. Dik yamaçların önünden geçtikçe daha önceki baskınların suyu nerelere kadar yükselttiğinin izlerini görebiliyorduk.

Geceleri Memnon'la annesinin izin verdiği sürece geç saatlere kadar güvertede oturuyor ve gökyüzünü sütümsü bir parlaklıkla aydınlatan yıldızları inceliyorduk. Ona bu ateşli ışık noktalarının adlarını ve özelliklerini, altlarında doğan insanların kaderlerini nasıl etkilediklerini öğretiyordum. Yıldızlara bakarak nehrin bizi doğruca güneye götürmediğini, batıya doğru döndüğümüzü de anlamıştım. Bu gözlemlerim aramızdaki bilgiler arasında yeni bir tartışma başlattı.

Osiris ve AmonRa rahipleri, "Nehir bizi doğruca cennetin batı çayırlarına götürüyor," dediler. "Bu Seth'in bir oyunudur. Kafamızı karıştırmak istiyor," diye şimdiye kadar konseylerimizi gereksiz yere etkileyen Hapi rahipleri buna itiraz ettiler. Kraliçe Lostris onların tanrıçalarının çocuğuydu ve çoğumuz Hapi'nin seferimizin koruyucu tanrıçası olduğunu kabul ediyorduk. Rahipler durumlarının nehrin yön değiştirmesiyle zayıflamasına çok kızmışlardı. "Nehir yakında yine güneye dönecek," dediler.

Ancak konu bir çözüme kavuşmadan ikinci şelaleye geldik. Uygur insanlar en son buraya kadar gelmişler, daha ileri gitmemişlerdi. Bölgeyi inceleyince bunun nedenini açıkça gördük. Burada darboğazlar daha çok ve bir öncekinden daha aşılmazdı.

Nil çok geniş bir alanda birkaç büyük ve yüzlerce küçük adıyla bölünmüştü. Şimdi sular çekilmiş olduğundan nehir yatağı da yer yer ortaya çıkmıştı. Millerce önümüzde kayalıklarla dolu kanallar uzanıyordu.

Kolayca umutsuzluğa kapılan insanlar birbirlerine, "Nehri koruyan başka bir şelale, ondan sonra da bir başkası olmadığını nasıl bilebiliriz?" diyorlardı. "Tüm gücümüzü harcayacağız ve sonra ne ileri gidecek, ne geri dönecek gücümüz kalmayınca iki boğaz arasında sıkışıp kalacağız. Çok daha geç olmadan hemen dönmemiz iyi olur."

"Yola devam edeceğiz," diye emretti hanımım. "Dönmek isteyenler dönebilirler. Ancak kendilerini geri götürecek tekne ve onları çekecek at olmayacaktır. Bu kişiler kendi başlarına dönebilirler ve Hiksosların onları memnurlukla karşılayacaklarından eminim."

Onun bu cömert teklifini kabul eden çıkmadı. Onun yerine nehir yolunu dolduran verimli abalara çıktılar.

Nehir yükseldiğinde kayalara çarpan dalgaların serpintisi ve su çekildiğinde topraktan yükselen sular bu adaları her iki yandaki çöle hiç benzemeyen ormanlara dönüştürmüştü.

Suların dñnyanın öteki ucundan getirdiği tohumlar burada kök salmışlar ve hiçbirimizin görmediği yükseklikte ağaçlar Nil Ana'nın bu granit yığınlarına taşıdığı topraklarda yetişmişlerdi.

Nil bir daha yükselmeden buradan geçmemiz olanaksızdı ve bunun için de daha aylarca beklemek gerekiyordu.

Çiftçilerimiz kıyıya çıkıp getirdiğimiz tohumları ekmek için toprağı temizlediler. Aradan birkaç gün geçince tohumlar yeşerdi ve sıcak güneş altında bitkiler hızla boy atmaya başladılar. Birkaç ay geçince mısır toplanmaya hazırđı ve Mısır'dan ayrıldığımızdan bu yana özlediğimiz meyve ve sebzeleri yiyebiliyorduk. İnsanlarımız arasındaki söylenmeler de sona ermişti.

Adalar o kadar çekici, toprak o kadar verimliydi ki, bazıları orada sürekli olarak yerleşmekten söz etmeye bile başlamışlardı. AmonRa rahiplerinden bir heyet kraliçeye çıkarak adalardan birinde bir tapınak yapmak için istediklerini bildirdiklerinde hanımım kendilerine şu yanıtı verdi: "Biz burada yolcuyuz.

Sonunda Mısır'a döneceğiz. Bu tüm halkıma verdiğim söz ve ettiğim yemindir. Tapınak veya sürekli kalabilecek barınaklar yapmayacağız. Mısır'a dönene kadar Bedeviler gibi çadırlarda ve kulübelerde yaşayacağız."

Beş günlük bir avdan sonra arabalarımızda tuzlanmış ve güneşte kurutulmuş geyik etiyle dönmüştük. Bu sefere Memnon'u da almış olduğum için hanımımın beni iyice azarlayacağını sanıyordum. Savunmamı hazırlamıştım ve suçu olduğu gibi Lord Harrab'a yükleyecektim.

Ancak hanımımın tutumu beklediğimden çok yumuşak oldu. Memnon'u hafifçe azarladıktan sonra bana, "Seninle son balığa çıktığımızdan bu yana ne kadar oldu?" diye sordu. "Haydi, Tarta, zıpkınlarını getir bakalım. Kayıklardan birini alıp eski günlerde olduğu gibi yalnız ikimiz gideriz."

Balık falan tutmayacağımızı anlamıştım. Konuştuklarımızın duyulmayacağı bir yere gitmek istediği belliydi. Onu rahatsız eden her neyse, çok ciddi olmalıydı.

Nehrin gemiler tarafından görünmeyeceğimiz bir yere kadar kürek çektikten sonra kürekleri bırakıp lirimi aldım. En sevdiği şarkıları çalıp söyleyerek konuşmasını bekledim.

Sonunda yüzüme baktığında gözleri garip bir neşe ve kaygı karışımıyla doluydu.

Taita, sanırım bir çocuğum daha olacak."

Bu sözün beni neden bu kadar şaşırttığını anlayamadım. Elefantın adasından ayrıldığımızdan beri hanımımla ordu komutanı her gece gizli toplantı yapmışlar, ben de kamaralarının önünde nöbet tutmuştum. Yine de öylesine bir korkuya kapılmıştım ki, tellerin üstündeki elim dondu kaldı, sesim boğazımda düğümlendi. Konuşabilmek için birkaç dakika geçmesini bekledim.

Hanımım, size hazırladığım ilaçları kullanmamış mıydınız?

Kimi zaman kullandım, ama unuttuğum da oldu." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Lord Tanus çok sabırsız bir erkek olabiliyor. Üstelik yapacak o kadar keyifli ve zevkli şeyler dururken insan kavanozlarla, ilaçlarla uğraşma gibi hiç de romantik olmayan bir şey yapabilir mi?"

Sahip çıkacak kral babası olmayan çocuklar peydahlamak gibi zevkli şeyler mi? diye sordum.

Durum aslında çok ciddi, değil mi, Taita? "Ciddi sözcüğü az gelir sanırım. Bir piç doğuracak olursan ya da biriyle evlenirsen naipliği bırakmak zorunda kalırsın. Gelenek ve yasa budur. Naiplik sırası her ne kadar Lord Merkeset'inse de, soylular aralarında gizli bir savaşa başlayacaklardır. Senin naiplik koruman kalmayınca da, prens tehlikede olacaktır. Çatışmalar çıkacak..." Susup ürperdim.

Tanus yerime naip olabilir, o zaman ben de onunla evlenebilirim." "Bunu düşünmedim sanma. Bu tüm güçlüklerimizin çözümü olur. Ama karşımızda başka biri değil, Tanus olduğunu unutma."

Bunu ondan istersem yapacağından eminim. Ben de karısı olurum. Ondan sonra da birlikte olmak için böyle numaralar yapmamıza gerek kalmaz. Bunun söylediğin kadar kolay olmasını dilerdim. Ama Tanus buna asla razı gelmeyecektir.

Bu ne saçmalık böyle? Gözlerinde öfkenin ilk parıltılarını görünce aceleyle devam ettim.

Teb'deki o gece, Firavun ihanet suçlamasıyla Tanus' u tutuklatmak için adamlarını gönderdiğinde tacı ele geçirmesini önerdik. Kratas ile bütün subaylar kendisine bağlılık yemini ettiler. Saraya yürüyüp Tanus'u tahta geçirmek istediler."

Tanus neden razı olmadı? İyi bir kral olurdu ve bizi bu sıkıntılardan kurtarırdı."

Tanus öneriyi reddetti. Hain olmadığını ve asla Mısır tahtına çıkmayacağını söyledi."

O çok eskidendi. Şimdi her şey değişti artık. "Hayır, değişmedi. Tanus o gün yemin etti ve tanrı Horus'u yeminine tanıklık etmesi için çağırdı. Tacı asla almayacağına yemin etmişti."

Ama bunun artık önemi kalmadı ki. O yemini bozabilir.

Sen tanrı Horus'un önünde ettiğin bir yemini bozar mıydın? diye sorduğumda Lostris bakışlarını çevirip başını eğdi.

Hayır, bozamazdım, diye mırıldandı.

Tanus da aynı şeref sözüyle bağlıdır işte. Kendin yapamayacağın şeyi ondan isteyemezsin. Kuşkusuz, bunu bir kere sorabiliriz, ama ikimiz de yanıtının ne olacağını biliyoruz."

'Yine de yapabileceğin bir şey olmalı.' Yüzüme beni öfkeden çılgına çeviren o körükörüne güvenle baktı.

Bir şey var, ama Tanus'un tacı giymeyi reddettiği gibi sen de onu reddedersin.

Eğer beni biraz seviyorsan, onu ağzına bile almazsın. Ne demek istediğimi anlamış ve sanki ona vurmuşum gibi gerilemişti. 'Tanus'un içime yerleştirdiği bu aşk mucizesini öldürmektense kendimi öldürmeyi yeğlerim. Çocuk onun, benim ve bizim aşkıımızdır. Bunları

asla öldüremem."

O zaman, majesteleri, size önerebileceğim hiçbir şey yok. Yüzüme öyle mutlak bir güvenle baktık ki, soluğum tutulmuştu.

"Senin bir yolunu bulacağından eminim, Taita'cığım. Hep bulursun zaten."

Ve bir rüya gördüm.

Rüyamı Mısır naibi tarafından toplanan devlet konseyi önünde anlattım.

Kraliçe Lostris ile Prens Memnon, Horus'un Soluğu'nun güvertesindeki tahtlarında oturuyorlardı. Gemi Nil'in batı kıyısına bağlıydı. Konsey üyeleri de onların altındaki bir sıraya dizilmişlerdi.

Lord Merkeset ile soylular devletin sivil kolunu, AmonRa, Osiris ve Hapi rahipleri de dini kolunu, Lord Harrab ile elli üst düzey subayı da askerleri temsil etmekteydiler.

Ben açık güvertede bu seçkin kalabalığın tam karşıdaydım. Görünüşüme her zaman olduğundan daha çok titizlik göstermiştim. Saçlarım kokulu yağlarla fırçalanmış ve moda haline getirdiğim biçimde bukle bukle yapılmıştı. Boynumda iki Övgü Altını zinciri vardı ve sürekli ara kullanmaktan göğsüm ve kollarım güçlenmişti.

Karşılarında bir güzellik simgesi olarak duruyor olmalıydım ki, eğilimleri o yanda olanların özlerindeki şehveti görebiliyordum.

Majesteleri, diye söze başladım. "Dün gece gördüğüm çok garip harika rüyayı sizlere anlatmaya zorunlu olduğumu hissediyorum. Sizden konuşmama izin vermenizi rica ederim."

Kraliçe Lostris, "Burada bulunan herkes sahip olduğun kutsal yeteneği bilir," dedi. "Prens ile ben geleceği görebildiğini, rüyaların ve hayallerin aracılığıyla tanrıların isteklerini ilettiğini biliyoruz. Sana konuşmanı emrediyorum."

Yine eğilerek konseye döndüm.

Dün gece de görevim üzere kraliçenin kamarası önünde uyudum. Kraliçe Lostris yatağında yalnızdı ve prens de onun ötesindeki bölmesinde uyuyordu.

Lord Merkeset bile öne eğilmiş, daha iyi duymak için elini sağlam kulağının arkasına götürmüştü. Hepsi de iyi bir hikâyeye ve olumlu bir kehanete bayılırlardı.

Gece üçüncü nöbette sandığımda tüm geminin garip bir ışıkla aydınlanmış olduğunu gördüm. Tüm kapılar ve pencereler kapalı olduğu halde yüzüme serin bir rüzgâr çarptı.

Dinleyicilerim merakla doğruldular.

Sonra geminin içinde ayak sesleri duydum, ölümlü insan ayağından çıkmayacak ağır ve görkemli ayak sesleri. Bunlar geminin ambarından geliyordu. Bunu hazmetmeleri için bir süre

durdum.

Evet, lordlarım, Firavun Sekizinci Mamose'nin gömülmeyi bekleyen altın tabutunun durduğu ambardan.

Karşımdakilerin bazıları korkuyla ürperirken diğerleri kem göze karşı işaret yaptılar.

"Ayak sesleri kraliçenin kapısına doğru yaklaşırken o tanrısal ışık daha da artı. Ben korkuyla titrerken karşımda bir şey belirdi. Bu bir erkek biçimiydi ama insan değildi, dolunay gibi parlıyordu ve yüzü tanıdığım kralın yüzüydü, ama tanrılığının kutsallığıyla doluydu ve değişmişti."

Kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Kimse kıpırdamadı bile. Aralarında bir inanmazlık belirtisi var mı diye yüzlerine tek tek baktım ama böyle bir şeye rastlayamadım.

Birden bir çocuk sesi sessizliği parçaladı. Prens, "BakHer! Babamdı o. BakHer! Firavun'du!" diye bağırdı. .

Hep bir ağızdan, "BakHer! Firavun'du o! Firavun'umuz çok yaşasın!" diye bağırdılar.

Firavun bana doğru gelirken yerimden kıpırdayamıyordum. Beni geçip Kraliçe Lostris'in kamarasına girdi. Yerime çakılmış gibi durduğum ve sesimi çıkaramadığım halde olanları gördüm. Kraliçe uyurken kutsal Firavun tüm görkemiyle üstüne bindi ve kocalık zevkini tatmin etti. Gövdeleri kadın ve erkek olarak birleştiler.

Yüzlerin hiçbirinde bir inanmazlık ifadesi yoktu. Sözlerimin etkisini bekledikten sonra devam ettim. "Firavun uyuyan kraliçenin koynundan çıktıktan sonra bana baktı ve şöyle konuştu."

İnsanların seslerini o kadar iyi taklit ederdim ki, dinleyenler taklit ettiğim kişinin konuştuğunu sanırlardı. Şimdi de Firavun Mamose'nin sesiyle konuştum.

"Kraliçeye tanrılığımı bağışladım. O artık benimle ve tanrılarla bir oldu. Onun içine kutsal tohumlarımı boşalttım.

Benden başka erkek tanımamış olan o, benim soylu kanımdan bir çocuk doğuracaktır. Bu bütün insanlara benim korumam altına olduğunu gösteren bir işaret olacaktır."

Tahtta oturan çifti bir daha eğilerek selamladım. "Kral ondan sonra halen istirahat etmekte olduğu altın tabutuna döndü. Gördüğüm hayal bu kadardı."

Firavun çok yaşasın! diye bağırdı Lord Tanus, kendisine öğrettiğim gibi. Onun ardından herkes aynı şeyi tekrarladı.

Kraliçe Lostris çok yaşasın! Sonsuza kadar yaşasın! Taşdığı kutsal çocuk çok yaşasın! Tüm çocukları sonsuza kadar yaşasınlar!

O gece yatmaya hazırlanıyordum ki, hanımım beni çağırdı. "Hayalin o kadar canlıydı ve o kadar güzel anlattın ki, Firavun tekrar gelir umuduyla bu gece uyuyamayacağım. Kapıyı iyi kolla."

"Uykunuzu rahatsız edecek kadar yürekli ve münasebetsiz bir kişi İnilir sanıyorum, ama onun da Firavun Mamose olacağını hiç sanlara ° 'Y' yürekliliğinizden ve sevecenliğinizden yararlanmak için bir serseri gelirse ne yapayım?"

Deliksiz bir uyku çek, Taita'cığım ve kulaklarını tıka. Geleceği tahmin yeteneğim bir kere daha doğrulanmıştı. O gece hanımımın kamarasına gizli bir ziyaretçi geldi ve o da Firavun'un hayaleti değildi. Kraliçe Lostris'in emirlerini yerine getirdim ben de. Kulaklarımı tıkadım.

Nil bir kere daha taşarak bize bir yılın geçtiğini bildirdi. Adalarda ektiğimiz mısırı ve hayvanlarımızı toplamıştık.

Arabaları söküp gemilerin açık güvertelerine yığdık. Çadırları sarıp ambarlara yerleştirdik. Sonunda yola çıkmaya hazır olunca kıyıya halatları serip bütün sağlam erkekleri ve atları koştuk.

Bu korkunç şelaleden geçişimiz hemen hemen bir ay sürdü. Bu arada on altı kişi boğulmuş, beş tekne kara kayalara çarpıp parçalanmıştı. Ancak sonunda oradan kurtulduk ve ilerde düz akan nehre kavuştuk.

Haftalar aylara dönüştükçe Nil de altımızda büyük bir kavis çizmekteydi. Elefantın adasından yola çıktıktan sonra nehrin haritasını çıkarmaya başlamıştım. Yönümü bulmak için güneşi ve yıldızları kullanmama karşın geçtiğimiz yolu ölçmekte güçlük çekiyordum. İlk başta kölelerden birine kıyı boyunca yürüyüp adımlarını saymasını emretmişim ama bu yöntemin hatalı olduğunu ve bütün hesaplarımı altüst edeceğini biliyordum.

Bir sabah araba manevralarındayken çözümü buldum. Tekerleğin dönüşünü seyrederken her bir dönüşün geçtiği toprağı tam olarak ölçtüğünü fark ettim. Bundan sonra bir araba sürekli olarak kıyıdan gitmeye başladı. Tekerleklerden birinin kenarında bir bayrak vardı ve güvenilir bir adam arabanın arkasında oturuyor, bayrağın her yukarı gelişinde elindeki papirüse bir işaret koyuyordu.

Her akşam o gün ne kadar gittiğimizi ve yönümüzü hesaplayıp işaretliyordum. Yavaş yavaş nehrin biçimi gözlerimin önünde belirmeye başlamıştı artık. Batıya doğru büyük bir kavis çizmiştik ama şimdi rahiplerinin söylediği gibi yine güneye doğru gidiyorduk.

Bulgularımı Tanus'la kraliçeye gösterdim. Pek çok gece geç saatlere kadar oturur, nehrin yönünü ve bunun Mısır'a dönme planlarım,, nasıl etkileyeceğini tartışırdık. Geçtiğimiz her mil hanımımın kararlılığını biraz daha arttırıyor gibiydi.

Bu yabancı yerlerde ne taş bir tapınak, ne de saray yapacağız dedi. "Bir anıt da dikmeyeceğiz. Kent de yapmayacağız.

Gemilerimizde ya da çadırlarda ve sazlardan yapılmış kulübelerde yaşayacağız. Biz yol da bir kervanız ve yolumuzun sonu da benim doğduğum yer olan yüz kapılı Teb'dir. Baş başa kaldığımızda da bana, "Haritalarını dikkatli yap, Taita Kolay dönüş yolunu bulacağından eminim," derdi.

Böylece nehir kervanımız yoluna devam etti ve iki yanımızdaki çöl her milde değiştiği halde sonunda hiç değişmeden kaldı.

Nehirde giden bizler birbirine sımsıkı bağlı bir toplum olmuştuk. Duvarsız ve sabit yapısı olmayan bir gezici kenttik sanki. Yaşam başlıyor ve sona eriyordu. Elefantın adasından bizimle gelenlerin çoğu genç, kadınlar da üretken olduklarından sayımız sürekli olarak artıyordu. Genç çiftler nehir kıyısında evlenip Nil suyu testisini aralarında kırıyorlardı. Doğan çocukların büyümelerini izliyorduk.

Yaşlılarımızın bazdan ölüyor, kazalar gençleri de aramızdan çekip alıyordu. Onları mummyalıyor, vahşi tepelerde mezarlar kazıyor, yolumuza devam ediyorduk.

Bayramlarımızı kutluyor ve tanrılarımıza dualar ediyorduk. Mevsimi gelince oruç tutuyor, zamanı gelince orucumuzu bozuyor, dans edip şarkılar söylüyorduk. Ben güvertede büyük çocuklara ders veriyordum.

Yıl sona ermeden ve nehir hâlâ güneye doğru yoluna devam ederken üçüncü şelaleye vardık. Bir kere daha kıyıya çıkıp araziyi temizledik ve ekimimizi yapıp Nil'in yükselip bize geçit vermesini bekledik.

İşte yaşamımda en büyük sevinci bu üçüncü şelaleden tattım. Nehrin kıyısındaki keten bir çadırda hanımımın doğum sancılarını hafifletmeye çalıştım ve çok önce ölmüş olan Firavun Mamose'nin kızı prenses Tehuti'yi dünyaya getirdim.

Bana göre Tehuti ancak bir mucizenin olabileceği kadar güzeldi. fırsat buldukça beşiğinin yanına oturup şaşkınlıkla seyredirdim minicik ellerini ve ayaklarını. Kimi zaman acıkıp annesinin memesini beklerken küçük parmağımı ağzına sokarak o çıplak dişetleriyle çiğnemeye çalışmasının verdiği zevki duymak isterdim.

Sonunda nehir yükseldi ve üçüncü şelaleden geçmemize izin verdi ileri doğru yolumuza devam ettik. Nehir teknelerimizin altında çok büyük bir kavis çizerek yeniden doğuya yönelmeye başlamıştı.

Yıl sona ermeden ünlü rüyalarımın birini daha görmek zorunda kaldım, çünkü hanımım ancak doğaüstü yollarla açıklanacak o bakire hamileliklerinden birini daha yaşamaktaydı. Ölü Firavun'un hayaleti yine ortalıkta dolaşmış olmalıydı.

Nehrin dördüncü şelalesine vardığımızda hanımımın karnı iyice şişmişti. Timsah dişleri gibi kayalarıyla bu şelale diğerlerinden çok daha dehşetli olduğu için halk arasında kaygı çok büyüktü. Kimsenin duymayacağından emin oldukları zaman kendi aralarında, "Bu kayaları daha ileri gitmememiz için tanrılar yerleştirmişlerdir," diyorlardı.

Nehir kıyısında oturup konuştuklarında dudaklarını okuyordum. Hiçbiri yanlarında olmadığım halde konuştuklarını duyduğumu hayal bile edemiyordu.

Bu korkunç suların öte. tarafında kısıtılıp kalacağız ve bir daha geri dönemeyeceğiz, iş işten geçmeden şimdi dönmeliyiz.

Devlet konseyi toplantılarında bile arka tarafta oturup kendi aralarında konuşan büyük lordların bazılarının dudaklarından da aynı şeyi okuyordum. "Yola devam edersek bu çölde öleceğiz ve ruhlarımız dinlenmeden sonsuza dek burada dolaşıp duracak."

Genç soylular arasında huzursuzluk olduğunu ve isyandan söz edildiğini de görüyordum. Lord Aker'in şöyle dediğini gördüm: "Bu kadının, ölü kralın bu orospusunun elindeyiz, oysa bizim başımızda güçlü bir erkeğe ihtiyacımız var. Ondan kurtulmanın bir çaresi olmalı."

Ben ilk iş olarak dostum Aton'un yardımıyla tüm huzursuzluk duyanların ve olası hainlerin bir listesini çıkardım. Bu listenin başında Lord Merkeset'in büyük oğlu Lord Aker'i görünce hiç şaşımamın, Aker kendi değeri ve önemi hakkında abartılı fikirlere sahip öfkeli bir gençti. Kendisini başında çifte taçla iki krallığın tahtında hayal edecek kadar cüreti olduğundan emindim.

Tanus ile hanımıma ne yapılması gerektiğini söylediğim zaman hemen kıyıda bir devlet konseyi toplantısı yaptılar.

Toplantıyı Kraliçe Lostris açtı. "Kendi yurdunuza dönmeyi ne kadar istediğinizi ve bu uzun yolculuktan ne kadar bıktığınızı biliyorum. Tüm Teb hayallerini ben de sizinle paylaşmaktayım."

Aker ile arkadaşlarının anlamlı bakışlarla birbirlerine baktıklarını görünce kuşkularım daha da güçlendi.

Ancak hiçbir şey görüldüğü kadar kötü değildir, Mısır yurttaşları Hapi söz verdiği gibi yolculuğumuzu gözetlemektedir. Teb'e tahmin edeceğinizden çok daha yakınız. Sevgili kentimize dönerken aynı yorucu yollardan geçmeyeceğiz. Nehrin yolunu kesen o cehennemi şelalelerin güçlükleri ve tehlikeleriyle bir daha boğuşmak zorunda değiliz.

Dinleyiciler arasında bir kıpırtı oldu, kuşku ve inanmazlık sesleri işitildi. Saygı sınırını aşacak kadar gürültülü olmasa bile, Aker'in kahkahası işitildi. Ancak hanımım onu duymuştu. "Sözümde kuşku duyuyorsunuz galiba, Lord Aker?"

Asla, majesteleri. Aker hemen gerilemişti. Bir çatışmaya girecek kadar güçlü olmadığı gibi destekçilerinden de emin değildi. Onu hazırlanmadan yakalamıştım.

Kölem Taita bu son yıllarda geçtiğimiz nehrin haritasını çıkardı, diye Kraliçe Lostris devam etti. "Bayraklı tekerlekli arabanın yolu ölçtüğünü hepimiz gördünüz. Taita yolculuğumuzun yönünü saptamak için yıldızları da inceledi. Şimdi kendisine hesaplarını bizlere açıklamasını emrediyorum."

Prens Memnon haritamı yirmi papirüse kopya etmeme yardım etmişti. Sadece dokuz yaşında olmasına karşın güzel bir çizgisi vardı Bu kopyaları kıdemli lordlara dağıttım. Elefantın adasından çıktığımızdan bu yana izlediğimiz hemen hemen daire şeklindeki yolu gösterdim Şaşkınlıkları belliydi. Sadece rahipler yıldızları incelediklerinden ve konuda biraz bilgileri olduğundan olanları biliyorlardı. Ancak onlar da nehrin çizdiği kavsi görünce şaşırılmışlardı. Fakat harita kopyaları gerçek tam olarak yansıtmadığı için bu kuşkularında şaşırarak bir şey yokken Aker ve grubu nedeniyle gerçekleri biraz değiştirmiş ve nehrin iki ucu arasındaki açıklığı olduğundan kısa göstermiştim.

Lordlarım, haritalardan görebileceğiniz gibi ikinci şelaleden bu yana neredeyse bin mil yol almış olmamıza karşın yola çıkış noktamızdan sadece birkaç yüz mil uzaktayız.

Kratas kalkıp toplantıdan önce kendisine ezberlettiğim soruyu sordu. "Yani çölde kestirmeden giderek ikinci şelaleye, Teb'den Kızıldeniz'e gidilecek zamanda mı varabileceğimizi söylemek istiyorsun? Ben o yolculuğu defalarca yapmışımdır."

Ona döndüm. "O yolculuklarda ben de sizinle idim. Bir gidiş on gün sürmüştü ve o zaman atımız yoktu. Bu daracık çöl parçasını geçmek ondan daha güç olmayacaktır. İnsan buradan Elefantın adasına birkaç ay gibi kısa sürede gidebilir. Ve bu arada sadece Assoun'daki birinci şelaleden geçmek zorunda kalınacaktır."

Dinleyiciler arasında mırıltılar başladı. Haritalar elden ele geçirilerek dikkatle incelendi. Havanın değiştiğini görüyordum. Benim varsayımımı benimsemek istiyorlardı. Yurtlarına ve topraklarına bu beklenmedik yakınlık hepsini neşelendirmişti.

Sadece Aker ve arkadaşları keyifsizdiler. Oynadığı oyunda üstünlüğü kaybetmişti. Yapacağını umduğum gibi hemen öfkeyle ayağa fırlayıp bana beklediğim soruyu sordu.

Bu kölenin karalamaları ne kadar doğru acaba? Papirüse bir iki kalem darbesi yapmak kolaydır, ama bunların millerce kayalığa ve çöle dönüşmesi bambaşka bir konudur. Köle bu çılgın varsayımlarının doğru olduğunu nasıl kanıtlayacaktır?

Lord Aker konunun özünü kavramış, diye hanımım araya girdi. "Kuzeye, güzel Teb'e dönüş yolumuzu açmak için çölü geçmek üzere seçkin kişilerden oluşan bir grup göndermeyi düşünüyorum."

Kraliçenin ne demek istediğini anlayıp kendisine hazırlanan tuzağı fark eden Aker'in birden yüzünün değiştiğini gördüm. Hemen yerine oturarak uzak ve ilgisiz görünmeye çalıştı. Ancak hanımım acımasızca devam etti. "Bu seferin başına kimi getireceğim konusunda kararsızdım; ama Lord Aker kavrayışı ve anlayışıyla bu önemli göreve talip oldu. Öyle değil mi, lordum?" Lostris adama reddetme fırsatı vermede devam etti.

Size minnettarız, Lord Aker. Yanınıza istediğiniz kadar insan ve araç alabileceksiniz. Bir dahaki dolunaydan önce yola çıkmanızı emrediyorum. Ayışığında geceleri çok daha kolay yol alır ve gündüzün sıcağından kaçınırsınız. Yanınıza yıldızlardan yön bulan insanlar da vereceğim. Ay sonundan önce birinci şelaleye varıp geri dönebilirsiniz ve bunu başarırsanız size Övgü Altınını vereceğim.

Lord Aker'in ağzı açık kalmış, arkadaşları dağıldıktan sonra bile dehşet içinde tek başına oturmaya devam etmişti.

Onun kendisine kurduğumuz bu tuzaktan kurtulmak için bir mazeret uyduracağını sanıyordum ama sonunda bana gelip fikir ve yardımımı isteyince çok şaşırdım doğrusu. Onu yanlış tanımış olabileceğimi düşündüm; şimdi önemli bir görev aldığına göre huzursuzluk çıkarmak yerine grubun yararlı bir üyesi olabilirdi belki de.

Ona en iyi adamlarımızı ve atlarımızı seçip en sağlam arabalarımızdan beşini verdim. Arabalar onlara otuz gün yetecek suyu taşıyabileceklerdi. Dolunay zamanı geldiğinde Aker epey neşeli ve umutluydu; bense yolu kısaymış gibi göstermekten ve tehlikeleri küçümsemiş olmaktan pişmandım.

Dördüncü şelalenin altında beklediğimiz o haftalar boyunca hep Aker'i düşündüm ve ona verdiğim haritanın sandığım kadar yanlış olmayacağını umdum. Neyse ki, ani bir isyan tehdidi de onunla birlikte kuzeye gidip ortadan yok olmuştu.

Beklerken temizlenen adalarda ve nehir kıyısında ekinimizi ektik. Ancak burada arazi nehrin aşağısına kıyasla daha dikti. Tarlaları sulamak için suyu yukarlara çıkarmak güç olduğundan ürünün kalitesinin ve miktarının bundan zarar göreceğini anlıyordum.

Memnon ile her akşam kıyıda arabayla dolaşırken bu durum canımı çok sıkmaktaydı. Besleyecek binlerce boğaz vardı ve hâlâ en büyük besin kaynağımız mısırdı. Tarlalara daha fazla su getiremezsek ilerde kıtlık görüyordum.

Bu amaç için tekerleği kullanmayı nasıl akıl ettiğimi bilemiyorum; ancak o sıralarda tekerlek ilmi benim için tam bir saplantı olmuştu. Arabaların parçalanmış tekerleklerinden hâlâ rahatsızlık duymaktaydım. Rüyalarım da hep tekerlek görürdüm.

Hapi rahiplerinden biri bana bazı ağaç türlerinin uzun süre suda bırakılarak daha güçlü yapılabildiğini söylemişti. Bu fikri denemek istiyordum. Bu amaçla araba tekerleklerinden birini suya daldırdığımız sırada akıntı tekerleği merkezindeki mil üzerinde çevirmeye başladı. Bir süre bunu seyrettim, ama tekerlek suya battıkça hareket kesildi ve ben de bir daha bunu düşünmedim.

Birkaç gün sonra adalar arasında gidip gelen küçük kayıklardan biri devrildi ve içindeki iki kişi akıntıya kapılarak boğuldu. Memnon ile bu felaketi kıyıda seyretmiş ve çok üzülmüştük. Bu fırsattan yararlanarak prensi nehrin tehlikesi ve gücü konusunda bir kere daha uyarmak istedim.

Akıntı o kadar güçlüdür ki, bir arabanın tekerleğini bile çevirir.

Sana inanmıyorum, Taita. Bunu beni korkutmak için söylüyorsun. Nehirde yüzmeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin de ondan.

Bunun üzerine ben de ona bir gösteri düzenledim ve ikimiz de akan suya sokulduğunda kendi kendine dönen tekerleği dikkatle izledik.

Tata, eğer kenarında kürekleri olsa, daha hızlı dönerdi," dedi Memnon. Şaşkınlıkla baktım çocuğa. Henüz on yaşında olmasına karşın her şeyi yeni ve taze bir açıdan görmekteydi.

Dolunay zamanı geldiğinde suyla dönen kocaman bir tekerlek yapmıştık, tekerleğin kolları

ucundaki bir dizi küçük toprak kap nehirden aldığı suyu Nil'in yüksek kenarında hazırladığımız içi kil tabletlerle döşeli su kanalına boşaltıyordu.

Hanımım bile kocaman karnına aldırmadan kıyıya çıktı bu yeni aletimi görmek için.

Su tekerleğinden Tanus da etkilenmişti ama bunu bana gösterecek değildi kuşkusuz. Alay ederek baktı yüzüme.

Çok akıllıca bir şey, ama ünlü araba tekerleklerin gibi ne zaman parçalanacak bakalım, dedi. Kratas ile öteki budala askerler bunu çok komik bulup kahkahayı bastılar. Ondan sonra her araba tekerleği kırıldığında prensin bana verdiği adı kullanarak 'Tata oldu' demeye başladılar.

Bütün bu zevzekliklere karşın mısırlar yüksek kıyılarda iyice büyüüp boy attı. Dördüncü şelalede aldığımız tek ürün bu değildi. Kraliçe Lostris de bir prenses daha doğurmuştu.

Prens Bekata'nın kızıl saçlı olması çok garipti. Kutsal babası Firavun Mamose esmerdi ve anasının saçları kara kartalın kanadı kadar siyahtı. Kimse bu renk değişikliğini açıklayamıyordu ama herkes bunun ne kadar güzel olduğunda hemfikirdi.

Nil bir daha yükselmeye başladığında Prens Bekata iki aylıktı Biz yine şelaleyi geçme hazırlıklarına giriştik. Artık yıllık bir işe dönüşen bu işte deneyimliydik ve kaprisli nehri yenmek için gerekli her numarayı öğrenmiştik.

Kamp heyecanla dalgalandığında geçişe daha yeni başlamamıştık. Prens Memnon'la atları denetlemekte olduğumuz bir sırada uzak kıyıda yükselen sesleri duyduk. Hemen kayıklarımıza dönüp doğu kıyısına geçtiğimizde kampın karıştığını gördük. Palmiye yaprakları sallayarak şarkılar söyleyen kalabalığı yarıp öne çıktığımızda ortalarında harap arabalar ve iskelete dönmüş atlardan oluşan bir grup gördük.

Başta bulunan arabadaki Lord Aker, "Seth seni de haritanı da kahretsin, Taita," diye bağırdı. "Hanginizin daha çok yalancı olduğunu bilemiyorum. Yol senin söylediğinden iki misli daha uzundu."

Ben heyecandan sıçrayarak, "Gerçekten nehrin çizdiği kavsın öte yanına ulaştınız mı?" diye seslendim.

Gittik ve geldik, diyerek başarısının zaferiyle güldü Aker. "İkinci şelalede kamp kurduk ve Nil'de taze balık tutup yedik. Teb yolu açıktır."

Hanımım yolculara bir şölen hazırlanmasını emretti ve Lord Aker günün adamı oldu. Kutlamaların arasında Kraliçe Lostris, Aker'in boynuna Övgü Altınıni geçirdi ve onu On Binin En İyisi rütbesine terfi ettirdi. Bu yetmezmiş gibi kendisine dördüncü araba alayının komutanlığını verdi ve Teb'e döndüğümüzde nehir kıyısında yüz fedanlık toprak bağışlayacağını bildirdi.

Bütün bunları biraz aşırı buluyordum, hele bu kadar büyük toprağın hanımımın kendi arazisinden verileceğini düşündükçe. Ne de olsa Aker isyana hazırlanmıştı ve başarısı övgüye layıkta da, bu seferi öneren ve planlayan bendim. Bu durumda zavallı köle Taita da bir altın zincir daha bak etmişti bence.

Ancak hanımımın kurnazlığını ve politikacılığını alkışlamak zorundaydım. En tehlikeli olabilecek düşmanlarından birini en sadık adamlarından birine dönüştürmüştü ve Aker ilerki yıllarda bu sadakatini pek çok kez kanıtlayacaktı.

Lord Aker'in uysallaştırılması ve çöldeki yolun keşfi artık gerimizi emniyete almıştı ve dördüncü şelaleyi şimdi korkusuzca aşabilirdik.

Yola çıkalı daha bir ay olmamıştı ki, şansımızın döndüğünü ve tanrıçanın bize verdiği sözü tuttuğunu fark ettik.

Her gün en kötüyü geride bıraktığımız anlaşılıyordu. Çöl artık arkamızda kalmıştı ve genişleyip akışı yumuşayan nehir bizi tekrar güneye ve daha önce hiçbirimizin görmediği yerlere taşıyordu.

Pek çoğumuz yağmur mucizesini ilk kez burada gördük. Ben yağmuru Aşağı Krallıkta görmüşsem de, çok kişi göklerden su döküldüğünü hiç görmemişti. Yağmur bizim havaya çevrilmiş şaşkın yüzlerimizi ıslatırken gökler gürlüyor ve şimşekler beyaz ateşiyle gözlerimizi köreltiyordu.

Bu bol ve düzenli yağmur sadece şaşkınlıkla bakabildiğimiz bambaşka bir manzara yaratmıştı. Nil'in iki yakası tekmeden görebildiğimiz kadarıyla yemyeşil bir otlaktı. Atlarımızı rahatça otlatabileceğimiz bu düzlükte arabalarımız için hiçbir engel görünmüyordu. Yolumuzu tıkayacak kumluk ya da kayalık tepeler olmadan gönlümüzce yol alabilirdik burada.

Tanrıçanın bağışladığı nimetler bu kadarla da kalmıyordu. Ağaçlar vardı. Yurdumuz olan daracık vadide belki eski çağlarda ormanlar vardı ama bunu hiçbirimiz bilemezdik. Hepsi insanların iştahlarını tatmin için yüzyıllar önce baltalar altında yok olup gitmiş olmalıydılar.

Biz Mısırlılar için tahta pek az bulunan ve çok değerli bir nesneydi. Her bir tahta parçası yük hayvanlarının sırtında uzak ve yabancı ülkelerden getirilirdi.

Şimdi nereye baksak yüksek ağaçlar görüyorduk. Bu ovalarda dünyanın tüm denizlerindeki gemileri yeniden inşa edecek kadar ağaç vardı. Daha da ötesi, uygar dünyanın tüm kentleri yeni baştan yapılır, çatıları kapanır, içleri ahşap mobilyalarla doldurulabilirdi. Ondan sonra da yüzyıllarca yetecek yakıt kalabilirdi. Tüm yaşamımız boyunca yemeğimizi tezekler üzerinde pişirmiş olan bizler şaşkın şaşkın bakıyorduk çevremize.

Sonunda eriştiğimiz bu efsanevi Kuş ülkesinin hazineleri bu kadarla da kalmadı. Onları uzaktan ilk gördüğümde gri granitten anıtlar sanmıştım. Ancak bu dev kayalar gözlerimizin önünde birden hareket etmeye başlamışlardı.

Filler! diye bağırdım. Daha önce hiç fil görmediğim halde bunlar başka bir şey olamazdı.

"Filler! Fildişi!" diye güvertedekiler hep bir ağızdan bağırdılar. Tüm hazinelerine karşın Firavun Memose'nin hayal bile edemeyeceği bir servet vardı gözlerimizin önünde. Baktığımız her yanda büyük fil sürüleri görünüyordu.

Tanus çevresine bakınırken gözlerinde o avcı parıltısı belirmişti. "Binlerce fil. Şunlara bak, Taita. Sonu yok gibi."

Ovalarda sadece filler değil, antiloplar ve geyikler ve daha önce görüp bilmediğimiz başka hayvanlar da vardı. Bunları ilerki günlerde tanıyacak, hepsine birer ad verecektik.

Tanus sabırsızlıkla, "Arabaları ambarlardan çıkarın!" diye emretti. "Atları koşun! Av başladı!"

Nasıl bir tehlikeye atılmak üzere olduğumuzu bilseydim, ilk fil avına çıktığımız o gün Prens Memnon'un arabamın arkasına binmesine asla izin vermezdim. Fili tanımayan bizler için hayvanlar ağır, hantal, aptal ve uysal yaratıklardı.

Avlanmaları da herhalde kolay olacaktı.

Tanus bu yeni avın peşine düşmek için acele ettiğinden arabaların dört takımının da hazır olmasını bekleyemedi. Elli arabalık takım hazır olunca binme emri verdi. Uzun araba kolları nehir boyunca yola çıktığında öteki arabacılarla iddialara girdik.

Tata, bırak atları ben süreyim, senin kadar iyi sürdüğümü bilirsin," dedi prens. Doğal bir

at binicisi olmasına ve her gün bu sanatını geliştirmesine karşın prens bu iddiasında haksızdı. Benim kadar iyi bir araba sürücüsü değildi, aslında ordu içinde bunu değil on bir yaşında bir bacaksız, kimse iddia edemezdi.

Memnon, Tanus'a dönünce Tanus bir kere olsun beni tuttu.

"Taita haklı. Bu hiçbirimizin daha önce yapmadığı bir şey. Ağzını kapat da gözlerini aç şimdi."

Önümüzdeki küçük bir sürüde bu garip gri renkli hayvanlar ağaçlardan düşmüş meyveleri yiyorlardı. Kulakları çok büyüktü ve biz yaklaşırken yelken gibi iki yana açıp bize dönmüşlerdi. Hortumlarını havaya kaldırdıklarını görünce kokumuzu almaya çalıştıklarını tahmin ettim, paha önce at ya da insan kokusu duyup duymadıklarını merak ettim.

Fillerin yanlarında yavruları vardı ve analar çocukları ortalarına almış koruyorlardı. Hayvanların göründükleri kadar aptal olmadıklarını anladım bunun üzerine. Arabanın arkasında duran Tanus'a, "Bunların hepsi dişi" diye seslendim.

'Yavruları da yanlarında, dişleri de fazla değerli değil."

Haklısın. Tanus omzumun üzerinden ilersini işaret etti. "Ama şunlara bak. Şu iki tane mutlaka erkektir. Boylarına ve enlerine bak. Dişleri de güneşte nasıl parlıyor."

Seçtiğimiz iki yaşlı hayvana yaklaşırken onlar da bizi hissetmişler ve bize doğru dönmüşlerdi. Onların gerçek boylarını ancak o an fark edebildim. Kulaklarını iki yana açtıklarında kara bir fırtına bulutu gökyüzünü örtmüş gibi oldu.

Şu dişlere bak! diye bağırdı Tanus. O sadece avı düşünüyordu, ancak atlar huysuzlaşmalardı. Bu yabancı yaratığın kokusunu almışlar, başlarını havaya kaldırıyorlar, koşumları içinde huysuzlanıyorlardı. Onları kontrolde tutup düz bir hat üzerinde koşmalarını sağlamak olanaksızdı.

En büyüğü sağdaki! diye bağırdı Memnon. "Önce onun işini bitirelim." Yavrusu da babası kadar meraklıydı ava.

Kralın emrini duydun, diyerek güldü Tanus. 'Tamam, sağdakini avlayacağız. Ötekini de Kratas avlasın bakalım."

Yumruğumu kaldırarak kolun ikiye ayrılma emrini verdim. Kratas ardında yirmi beş araba olduğu halde sola yönelirken biz Horus'un tapınağını tutan sütunlar kadar kalın dişleri olan

dev yaratığa doğru yolumuza devam ettik.

Hayvanın onu rahatsız ettiğimizi anladığı anda kaçacağını sanıyorduk. Bundan önce avladığımız hiçbir hayvan durup önce bizim saldırmamızı beklememişti. Aslan bile kısırılana ya da yaralanana kadar avcıdan kaçırdı. Bu obur hayvanlar nasıl başka türlü davranabiliyorlardı?

Tanus okunu yayına takarken, "Başı çok büyük olduğu için nişan alması çok kolay," dedi. "Onu kaçmasına fırsat bırakmadan tek okla öldüreceğim. O komik uzun burnunun altına yaklaş bakalım."

Arkamızda arabalar tek sıra halindeydi. Planımız klasik araba taktiği kullanarak tam önünde iki yana ayrılmak ve oklarımızı atarak yanından geçmek, sonra geri dönerek aynı şeyi yapmaktı.

Şimdi file çok yaklaşmıştık ve o hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Bu hayvanlar belki de göründükleri kadar aptaldılar. Bu çok kolay bir av olacaktı, bu yüzden Tanus'un düşkürlüğünü hissedebiliyordum.

Haydi aptal herif! diye bağırdı Tanus. "Orada kazık gibi durma. Kendini savun!"

Fil meydan okumayı anlamış gibiydi. Hortumunu havaya kaldırarak bizi şaşırtan ve kulaklarımızı sağır eden bir ses çıkardı. Atlar ürkerek şaha kalktılar, ben kaburgalarımı acıtan bir şiddetle ön tahtaya savruldu, bir an kontrolü kaybettim.

Fil bir daha bağırarak koşmaya başlamıştı.

Horus aşkına şuna bak! diye Tanus şaşkın şaşkın gürlledi. Hayvan bizden kaçacağına öfkeli bir saldırıyla üzerimize doğru geliyordu. Bir attan daha hızlı ve köpeklerin kovaladığı bir leopardan daha çevikti.

Tam üzerimize geldiğinde bizi arabadan almaya çalışıyormuş gibi hortumunu uzattı. Ne cüssesine, ne de gözlerindeki o korkunç öfkeye inanamıyordum. Bunlar bir hayvanın değil, zeki ve dikkatli bir insanın gözleriydi. Bu korkak bir hayvan değil, küstahlığımız ve cahilliğimizle meydan okumuş olduğumuz müthiş bir düşmandı.

Tanus bir tek ok atabildi. Ok hayvanın alnının ortasına isabet etti. O bronz uç beynini deldiği anda olduğu yere yığılmasını bekledim. O zaman filin beyninin sandığımız yerde değil de, o dağ gibi başın arkasında ve hiçbir okun delemeyeceği süngerimsi bir kemikle korunduğunu bilemezdik.

Fil sendelemedi bile. Hortumunu uzattı, oku bir insanın elleriyle tutması gibi tutup çekti ve bir yana fırlattı, sonra kanlı hortumunu sallayarak üzerimize gelmeye devam etti.

Hayvanın öfkesi karşısında çaresiz kalmışken Hui imdadımıza yetişti yandan korkunç sesler çıkararak gelirken arkasındaki okçusu hayvanın gözünün bir karış altına bir ok savurdu. Filin dikkati onlara çevrildi.

Fil Hui'yi kovalamak için döndüyse de, Hui atlarını dörtle sürmekte olduğu için kaçıp kurtuldu. Ondan sonraki araba o kadar talihi olmadı. Sürücü Hui kadar usta değildi ve dönüşü çok beceriksizceydi. Fil hortumunu kaldırdı, sonra bir celladın baltası gibi savurdu.

Hortum yakınındaki atın sırtına inince atın kemiklerinin kırıldığını olduğum yerden açıkça duydum. At arkadaşını da sürükleyerek yere devrilirken araba yuvarlandı ve içindekiler havaya uçup yere düştüler. Fil ön ayaklarından birini yerde yatan arabacının üstüne bastırarak hortumuyla kafasını kopardı ve sanki bir topmuş gibi fırlatıp attı.

Sıradaki üçüncü araba dikkatini çekerken ben de atlarımı ağaçlığın berisine çektim. Orada durup darmadağın olmuş takımımıza baktık. Ortalık parçalanmış arabalarla doluydu ve soldaki Kratas da bizden fazla bir şey yapamamıştı.

İki hayvan üzerlerindeki oklara ve akan kana karşın güçlerinden bir şey kaybetmiş değillerdi. Yaraları kendilerini daha da kızdırmış gibiydi. Ağaçlığın arasında koşuyorlar, devrilmiş arabaları ve atların leşlerini o dev tabanları altında eziyorlar, adamları havaya fırlatıp yere düştüklerinde üzerlerinden geçiyorlardı.

Kratas yanımızdan geçerken, "Müthiş bir şey!" diye bağırdı. İlk saldırıda sekiz araba kaybettik."

Tam o anda yanımızdan boş bir araba geçiyordu. Arabacılara ne olduğunu bilmiyordum, ya düşmüşler ya da öfkeli filler tarafından çekilip alınmışlardı.

"Atları yakalayın!" diye bağırdı Tanus. Boş araba yanımıza getirildiğinde prens, "Hemen bin bakalım," dedi. "Arabayı kıyıya götür ve orada bizi bekle."

Lord Tanus! diye Prens Memnon ayağa dikildi. Babasının ancak omzuna geliyordu. "Sizi bundan..."

"Bana krallık falan taslama, delikanlı. İtiraz edersen git annene şikayet et." Tanus küçük prensi tek eliyle kaldırıp öteki arabaya yerleştirdi.

“Lord Tanus, ben hakkıma dayanarak... “diye Memnon son bir gayret daha gösterdi yanımızda kalmak için.

“Arkama döndüğümde hâlâ buradaysan ben de hakkımı kullanıp kılıcımı kışına indiririm,” diyen Tanus yine fillere döndü, ikimiz de oğlanı unuttuk ondan sonra.

Fildişi toplamak mantar toplamaya benzemiyor, dedim. "Daha iyi bir plan yapmamız gerekecek."

Bu hayvanları kafalarına ok atarak öldürmek olanaksız, dedi Tanus. "Yanlarından bir daha geçip bu kez kaburgalarını deneyelim. Kafalarında beyinleri yoksa ciğerleri ve kalpleri vardır herhalde."

Atları koşturup akasyaların altına "girerken hızlandırdım. Tam önümüzdeki fil cesetler ve at leşleri üzerinde tepinirken bizi gördü, iliklerimi donduran o sesiyle bir daha bağırdı. Atları sürmeye devam ettim.

Fil dik bir yamaçtan kayan kayalar gibi üzerimize yöneldi. Öfkesi ve acısıyla korkunç bir görünüşü vardı, ama ben atlarımın hızını kesmedim. Sonra tam hayvanla çarpışacakken birden sola yöneldim.

Tanus yirmi adım mesafeden arka arkaya üç ok fırlattı. Okların üçü de omzu arkasından girdi, kaburgaların arasını bularak saplarına kadar etine gömüldü.

Fil bu kez ölümcül bir acıyla bağırdı. Bize doğru uzandıysa da, hortumunun önünden kıl payı kaçabildik. Dönüp baktığımda kaldırdığıma toz bulutunun ortasında durduğunu gördüm. Ancak bir daha bağırdığında hortumunun ucundan buhar gibi kan fışkırdı.

Ciğerler! diye bağırdım. "Aferin, Tanus. Ciğerlerine isabet ettirmişsin."

Şimdi öğrendik artık. Haydi geri dönelim de, bir tane de kalbine yerleştireyim.

Arabayı çevirdim, atlar hâlâ güçlü ve istekliydiler.

Haydi bakalım, güzellerim. Bir kere daha! diye seslendim.

Yaşlı fil ölümcül bir yara almış olmasına karşın hiç de ölüme yakın görünmüyordu. Filin cesaretine hayranlık duyuyor, avın heyecanına kendimi kaptırdığım halde, ona yaptığımız bu işkenceden utanıyordum doğrusu.

Belki de bu nedenle atların hayvana biraz daha yaklaşmalarına izin vermiştim. Ona

duyduğum saygıdan cesaretine cesaretle karşılık vermek istiyordum. Tam iş işten geçecekken o korkunç hortumun ancak erişebileceği mesafeden arabayı döndürerek saldırısından kurtulacaktım.

Ancak tam o anda arabanın sağ tekerleği çıktı. Bir an havada bir cambaz gibi uçtum ve bu tür bir kaza ilk kez olmadığından, yere kedi gibi düşmeyi öğrenmiştim. Toprak yumuşak, otlar da şilte gibi kalındı. Hiçbir yara almadan aklım başımda olarak doğruldum. Ancak o anda Tanus'un benim kadar talihi olmadığını gördüm. Düştüğü yerde serilmiş, kıpırdamadan yatıyordu.

Atlar kalkmışlardı, ancak parçalanmış arabanın ağırlığıyla yerlerinden kımıldayamıyorlardı. Fil atlara saldırdı ve en yakınındaki Bıçak'ın sırtını hortumunun tek darbesiyle kırdı. Bıçak acı çığlıklarla dizleri üstüne çöktü ve Sabırlı hâlâ ona bağlıydı. Fil kalın dişlerinden birini Bıçak'ın göğsüne sokarak hayvanı havaya kaldırdı.

Ben filin meşgul olduğu o sırada kaçmalıydım, ancak Sabırlı hâlâ yara almış değildi. Onu bırakamazdım. Filin kulakları yelken gibi açık olduğundan benim yan taraftan koştuğumu göremedi. Tanus'un kılıcını devrilmiş arabadan kaparak Sabırlı'nın yanına koştum. Sabırlı korkudan çılgına dönmüş, kişniyor ve arka ayaklarını havaya kaldırarak çifte atıyordu.

Atı arabanın okuna bağlayan meşin koşumları üç vuruşta kestim. Sabırlı artık kaçabilirdi. Sırtına atlamak için yelesinden tuttum, ama hayvan o kadar ürkmüştü ki, kendimi fırlatmadan uçtu gitti. Giderken omzu bana çarpmış, ben de yuvarlanarak arabanın altına düşmüştüm.

Yattığım yerden Tanus'a baktım. Arabadan on adım ilerde yüzü toprağa yapışmış bir halde yatıyordu. Öldüğünü sandım ama tam o anda başını kaldırdı ve şaşkın bir ifadeyle çevresine bakındı. Ani bir hareketin filin dikkatini üzerine çekeceğini bildiğim için kıpırdamadan yatmasını diledim. Ancak öfkeli hayvan başımın ucunda durduğu için ses çıkarmaya cesaret edemiyordum.

File baktım. Zavallı Bıçak dişine geçmiş duruyordu ve koşumlar da hortumuna dolanmıştı. Fil hareket edince parçalanmış arabayı da sürüklemeye başladı. Atı dişinin üstünden atmak istiyordu. Filin başının benden yana çevrili olmadığından emin olduktan sonra hemen yerimden fırlayıp Tanus'un yanına koştum. "Kalk! Çabuk kalk!" diye kısık bir sesle fısıldayarak onu kaldırmaya çalıştım. Ama Tanus çok ağırdı ve henüz yarı baygındı. Yine file döndüm. At leşini ve parçalanmış arabayı sürükleyerek bizden uzaklaşıyordu.

Tanus'un kolunu boynuma atıp başımı koltukaltına soktum ve olanca gücümle iterek

ayağa kaldırdım. Tanus bana dayanıyordu ve ben de onun ağırlığıyla sallanıyordum. "Kendini toparla! Fil her an görecek bizi," diye fısıldadım.

Tanus'u çekmeye çalıştım ama bir adım attıktan sonra inleyerek bana yaslandı. "Bacağım," diye homurdandı.

Kıpırdatamıyorum. Bileğim burkuldu sanırım.

Durumumuzun ağırlığı ancak o an yüzüme bir tokat gibi çarptı sanırım. Eski korkaklık günahım beni bir kere daha pençesine alırken benim de dizlerim tutmaz oldu.

Aptal herif, sen çek git, diye Tanus kulağıma fısıldadı. "Bırak beni. Kaç kurtar kendini."

Fil kafasını kaldırıp sudan çıkmış bir köpek gibi salladı. O meşinimsi kulakları gövdesine çarparken atın leşi ölü bir tavşandan daha ağır değilmiş gibi dişinin ucundan sıyrılıp bir kenara savruldu. Filin gücü inanılır gibi değildi. Bir at ve arabayı böyle kolaylıkla savurabiliyorsa, benim cılız vücudumu ne yapmazdı ki?

Horus aşkına, kaç git buradan, aptal! dedi beni yanından itmeye çalışan Tanus. Ancak garip bir inatçılıkla yerimden kıpırdamadan omzuna asılmaya devam ettim. Korkuyordum ama onu da terk edemezdim.

Fil Tanus'un sesini duymuştu ve kulaklarını yelken gibi açmış, bize doğru dönüyordu. Bize bakıyordu ve aramızda sadece elli adım vardı.

Fillerin görme duyusunun kör sayılabilecekleri kadar zayıf olduğunu o zaman henüz .bilmiyordum. Hayvan tümüyle işitme ve koku alma duyularını kullanırdı. Sadece hareket eden şeyleri görürdü ve eğer kıpırdamadan dursaydık bizi göremeyecekti.

Bizi gördü, diyerek Tanus'u benimle birlikte çekiştirdim. Fil hareketi gördü ve bağırdı. O sesi asla unutamayacağım.

Kulaklarım sağır olmuş, beynim durmuştu sanki.

Hayvan üzerimize doğru koşmaya başladı.

Uzun adımlarla gelirken kulakları dalgalanıyordu. Koca yaşlı kafası oklarla doluydu ve yüzünden gözyaşı gibi kan akıyordu. Her bağırişında hortumundan ciğerlerinde biriken pıhtılaşmış kanı püskürtüyordu. Üzerimize bir yamaç kadar dik ve kara bir ölüm gibi gelmekteydi. Gözlerinin çevresindeki derinin kırışıklıklarını tek tek seçebiliyordum. Kirpikleri

güzel bir kızınkiler kadar gürdü, ancak gözlerinde öyle bir öfke vardı ki kalbim taş kesilmiş, ayaklarım hareketsiz kalmıştı.

'Tata! Geliyorum, Tata!" Bir çocuk sesi çınılıyordu kafamın içinde; bunun korkumun yarattığı bir hayal olduğunu biliyordum. Kulaklarıma inanamayarak önümdeki ölüm hayalinden başımı çevirdim. Ağaçlığın açık yerinden bir araba dörtnala bize yaklaşıyordu. Atların başları demircinin örsüne inen balyozlar gibiydi. Kulakları geri atılmış, pembe ve ıslak burun delikleri büyümüşü. Dizginleri tutan arabacıyı göremiyordum.

Hazır ol, Tata! O zaman arabanın ön tahtasını ancak aşan başı görebildim. Dizginler heyecanla sıkılmaktan bembeyaz kesilmiş küçük bir çift elin içindeydi.

Mem! Geri dön! diye bağırdım.

Sözümü dinlemediği için küçük namussuzu döveceğim, diye homurdandı Tanus. İkimiz de içinde bulunduğumuz tehlikeyi unutmuştuk.

Memnon, "Çüş!" diye bağırarak atların hızını kesti ve arabayı sert bir dönüşle tam önümüzde durdurdu. Bunu yaparken fille aramıza girmiş ve araba dönerken fil de bir an olduğu yerde durmuştu.

Omzumu Tanus'un koltukaltına sokup onu kaldırarak arabaya attım. Ben de hemen arkasından üzerine atladım.

Memnon atları serbest bırakırken az daha aşağı kayıyordum ama uzanıp kenar tahtasına sıkı sıkı tütündüm.

Haydi, Mem!

Deh! diye bağırdı Memnon. "Deh!" Ürken atlar arabayı uçarcasına çekmeye başladılar.

Üçümüz de arkamızdan gelen file bakıyorduk. Filin başı tüm görüntüyü kapatıyordu sanki. Uzattığı hortumundan her bağırışında üstümüze kanlar fışkırıyordu.

Ne biz ondan kaçıp uzaklaşabiliyorduk, ne de o bize yetişebiliyordu. Hızlarımız eşit olarak büyük ovada bir yarış başlamıştı. Sürücümüzün en küçük bir hatası bizi hendeğe yuvarlar ya da tekerleğimiz bir ağaç köküne sürtünüp parçalanırdı ve o zaman da fil bize yetişecekti.

Ama prens arabayı usta bir sürücü gibi kullanıyor, dönüşleri tek tekerlek üzerinde yaptırıyordu. Bir tek yanlış hareket bile yapmadı. Ve w anda her şey bitti.

Filin göğsüne gömülen oklardan biri kalbe erişmişti. Fil ağzını ardına kadar açınca boğazından büyük bir kan sütunu fıskırdı ve o an ora da öldü. Bacakları onu taşlamadığından o koca cüsse yeri sarsan bir şiddetle devrildi.

Memnon atları durdurdu. Tanus ile arabadan inip o dev gibi leşe baktık. Tanus sancıyan bacağını rahatlatmak için arabaya tutunarak kendisinin babası olduğunu bilmeyen oğlana baktı.

Horus aşkına, hayatımda çok cesur gördüm ama hiçbiri senden daha cesur değildi, evlat. Sonra Memnon'u kucaklayıp göğsüne bastırdı.

Gözlerim yaşardığı için bundan sonrasını pek göremedim. Duygusal bir budala olduğumu bilmeme karşın ağlamama engel olamıyordum. Babanın oğlunu kucaklamasını o kadar uzun zamandır bekliyordum ki.

Kendimi ancak biraz toplayabilmişim ki, uzaktan gelen alkış seslerini duydum. Hiçbirimiz bu kovalamacanın donanmanın gözleri önünde yapıldığını fark etmemiştik. Horus'un Soluğu kıyıya çok yakındı ve üst güvertede kraliçeyi görebiliyordum. Bu uzaklıktan bile yüzü soluk ve ifadesi sertti.

Cesaret Altını savaşının ödölüdür, şeref ve saygınlık açısından Övgü Altınından bile değerlidir. Bunu sadece kahramanlar takabilir.

Kraliçeye en yakın olanlar ve ordularının tüm komutanları güvertede toplanmıştıık. Direğin altındaki fildişleri savaş ganimetleri gibi dizilmişti ve tüm subaylar en çık giysileri içindeydiler. Prens kraliçenin önünde diz çökerken borucular boruları çaldılar.

Sevgili tebaam! diye konuştu kraliçe. "Konseyimin soylu lordları, ordumun komutan subayları, size benim ve hepinizin gözünde saygın bir yer kazanmış olan veliaht Prens Memnon'u sunuyorum." Muzaffer bir generalmiş gibi davranılan on bir yaşındaki oğluna bakıp gülümsedi.

Savaş alanında gösterdiği cesaret nedeniyle kendisinin ikinci sınıf assubay olarak Mavi Timsah Muhafızları alayına alınmasını istiyorum ve kendisine gurur ve saygıyla takması için Cesaret Altınını veriyorum.

Krallık kuyumcuları zinciri Memnon'un boynuna uyacak biçimde özel olarak yapmışlarsa da, ucundaki küçük altın fili ben kendi ellerimle oymuştum. Gerçek fildişi dişleri ve yeşil taştan gözleriyle şaheser bir parça olmuştu.

Güzel prensim alkışlanırken gözlerimin yine dolduğunu fark ettim ama bu kez ağlamamak için direndim. Öyle duygular içinde çırpınan bir tek ben değildim; tüm o görmüş geçirmiş havalara karşı Kratas, Remrem ve Astes bile aptal aptal sırtıyorlardı ve safları içinde pek çok yaşlı göz görünüyordu. Törenin sonunda Mavilerin subayları tek tek gelip prensi selamladılar ve silah arkadaşları olarak kucakladılar.

O akşam güneş batarken Nil kıyısında arabayla giderken Memnon birden dizginleri çekerek bana döndü. "Artık alaya alındığıma göre bir askerim demektir, Tata," dedi. "şimdi bana kendi yayımı yapmalısın."

Sana hiçbir okuda olmayan mükemmellikte bir yay yapacağım.

ocuk bir an düşündü, sonra, "Teşekkür ederim, Tata. Bu yaşamımın en mutlu günü," dedi. Bunu sanki on bir yıl çok büyük bir yaşmış gibi söylemişti.

Nehirde beşinci ve daha sonraları öğreneceğimiz gibi sonuncu şelale vardı. Ancak bu diğer dördü gibi ilerlememize engel olmadı. Çevremizdeki arazinin değişmesiyle artık sadece nehre bağlı değildik.

Nil'in yeniden yükselmesini beklerken yine tarlalarımızı sürdük ama arabalarımızı geniş

ova boyunca çok uzaklara gönderebiliyorduk. Hanımım fil sürülerini kovalamak ve fildişi getirmeleri için güneye seferler düzenledi.

Kuş arazisine ilk girdiğimizde bizden korkmayan o dev hayvanlar artık dağılıp kaçmışlardı. Onları her bulduğumuz yerde öyle acımasızca öldürmüştük ki. bu akıllı yaratıklar derslerini çok çabuk öğrenmişlerdi.

Beşinci şelaleye vardığımızda her iki kıyıda otlayan sürüler gördük. Binlerce fili gören Tanus hemen arabaların hazırlanmasını emretti. Artık fil avlama yöntemleri geliştirmiş ve o ilk gün iki filin yarattığı felaketten korunmayı öğrenmiştik. Beşinci şelalede sadece üç araba kaybederek yüz yedi fil avladık.

Ertesi gün güvertelerden baktığımızda bir tek fil bile göremedik Arabalar fillerin açtıkları yollardan sürüleri izledilerse de, ilk file ancak beş gün sonra rastlayabildiler.

Artık haftalarca süren bir seferden bir tek fildişi elde edilmeden ya da bir tek file rastlamadan dönüldüğü oluyordu.

Bize sonsuz fildişi deposu olarak görünen şey sadece bir hayaldi.

Ancak güneye giden bu arabaların eli boş döndükleri de söylenemezdi. Bize fildişinden de daha değerli bir şey bulmuşlardı, insan bulmuşlardı.

Ben araba tekerlekleri denemeleriyle meşgul olduğumdan birkaç aydır kamptan ayrılmış değildim. İşte bu sırada Lord Aker'in başında bulunduğu bir keşif kolu fil aramaktan döndüğünde güneyde insanlara rastladıklarını bildirdi.

Biz ilk şelaleyi geçtikten sonra kabilelere rastlayacağımızı sanmıştık. Kuş toprakları yüzyıllardır Mısır'a köle sağlardı.

Bunlar herhalde kabileler arası savaşlarda kendi insanları tarafından ele geçirilir ve fildişi, devekuşu tüyü, gergedan boynuzu ve altın tozu gibi diğer mallarla birlikte imparatorluğumuzun sınırlarına getirilirlerdi. Kraliçe Lostris'in hafifmeşrep kara nedimleri bu ülkedendi ve Elefantın adasının köle pazarından alınmışlardı.

Bundan önce neden insana rastlamadığımızı bilemiyordum. Belki de savaşlar ve köle tüccarlarının baskınları nedeniyle daha güneye çekilmişlerdi. Tıpkı filleri çekilmeye zorladığımız gibi. Açlık ya da salgın hastalıktan ölmüş de olabilirdi.

Ancak artık onlara erişebildiğimiz için aramızda büyük bir sevinç vardı. Fildişi ya da altından çok kölelere ihtiyaç duyuyorduk. Tüm uygarlığımız ve yaşam biçimimiz köle sahipliğine dayanırdı. Mısır'dan fazla köle getirememiştik, şimdiyse ulusumuzun yaşaması ve büyümesi için terk etmek zorunda kaldıklarımızdan çoğunu ele geçirmek zorundaydık.

Tanus hemen büyük bir sefer gücü hazırlanmasını emretti. Nehrin yukarsında nelerle karşılaşılacağını bilmediğimiz için başında kendisi olacaktı. Savaş tutsağı olarak ele geçirilenlerin dışında biz Mısırlılar kölelerimizi hep köle pazarlarından alırdık ve bildiğim

kadarıyla şimdi yüzyıldır ilk kez kendi kölelerimizi kendimiz yakalayacaktık. Bu bizim için fil avlamak kadar yeni bir spordu, ancak bu kez avımızın uysal ya da aptal olmasını beklemiyorduk.

Tanus hâlâ benden başka sürücüyle yola çıkmıyordu. Kolun başında biz vardık ama arkamızdan da Mavilerin en genç assubayı olan veliaht Prens Memnon geliyordu.

Memnon için en iyi iki sürücümü seçmiştim. Çocuk çok hafif olduğu için araba fazladan bir adam alabilirdi. Zaten Memnon da engebeli arazide inip arabasını taşıyacak kadar güçlü değildi.

İlk nehir kıyısı köylerine şelaleden üç gün sonra rastladık. Bunlar kulübe bile denemeyecek kadar ilkel ottan yapılmış barınaklardı. Tanus önce keşif için öncüler gönderdi ve sabah şafakla birlikte köyü sardık.

Bu kaba barınaklardan çıkan insanlar direnmeyecek kadar şaşırılmışlardı ve bizden kaçmayı bile akıllarına getiremediler.

Biraraya toplanıp çevrelerindeki arabalardan ve kalkanlardan oluşan halkaya şaşkın şaşkın baktılar.

Tanus pek memnun Salmıştı. Erkekler uzun boylu, uzun kol ve bacaklı ve zayıftılar. Bizim insanlarımızdan uzundular ve aralarında dolaşan Tanus bile onlarla kıyaslanınca kısa kalıyordu.

Bunların arasında çok esaslıları var, şu güzelliğe bak hele, dedi Tanus heyecanla bir genci göstererek, "Şuna bak hele. Elefantın'deki köle pazarında en az on altın yüzük eder," dedi.

Kadınları da güçlü ve sağlıklıydı. Sırtları dümdüz, dişleri düzgün ve beyazdı. Her yetişkin kadının sırtında bir bebek vardı ve bir çocuğun elinden tutuyordu.

Ancak bunlar o güne kadar rastladığım en ilkel insanlardı. Ne kadınların, ne de erkeklerin üstünde bir parça bile bez yoktu. Kadınların en kaba yöntemlerle sünet edildiklerini görüyordum. Daha sonraları Çakmak taşından bir bıçakla ya da bir bambu parçasıyla yapıldığını öğrenecektim. Genç kızlar henüz bu işkenceye maruz kalmamışlardı; gelecekte bu geleneğin yasaklanmasına orada karar verdim. Bu konuda hanımımın desteğine sahip olacağımdan hiç kuşku yoktu.

Derileri o kadar esmerdi ki, sabahın ilk ışıklarında olgun bir kara üzüm rengindeydiler.

Bazıları vücutlarına beyaz kil ve kül karışımı sürmüşler, üstüne parmaklarıyla kaba şekiller çizmişlerdi.

Dikkatimi çeken ilk şey aralarında yaşlıların olmadığıydı. Daha sonraları yaşlıların bacaklarını kırıp nehir kıyısında timsahlara kurban olarak bırakma âdetleri olduğunu öğrenecektim. Ölü atalarının yeniden dünya ya timsah olarak geldiklerine inanıyorlardı ve onları besleyen kurbanları da bu sürecin bir parçası olmaktadır.

Madeni eşyaları yoktu. Silahları kütüklerden sopalar ve sivriltilmiş değneklerdi. Ekmeyi bilmiyorlar, sepetten tuzaklarla yakaladıkları balıklar ve uzun boynuzlu hayvanlarıyla besleniyorlardı. Bu hayvanların boyunlarında açtıkları deliklerden akan kanı sütleriyle karıştırıp büyük bir zevkle içmekteydiler.

Ondan sonraki aylar boyunca onları inceledim ve okuma yazma bilmediklerini öğrendim. Tek müzik aletleri içi boşaltılmış ağaç kütüklerinden yapma davuldu ve dansları cinsel birleşmeyi simgeleyen hareketlerdi; kadınlar ve erkekler ayaklarını yere vurarak birbirlerine yaklaşarak karınlarını sürtüştürüyorlardı. Bu taklit kısa zamanda gerçeğe dönüşüyor ve ortaya en şehvet verici sahneler çıkıyordu.

Prens Memnon bu insanları hayvan gibi ele geçirmeye ne hakkımız olduğunu sorduğunda kendisine şu yanıtı verdim.

Bunlar vahşi insanlardır, bizse uygarız. Bir babanın oğluna karşı görevleri olduğu gibi, bizim görevimiz de onları bu durumdan kurtarıp kendilerine gerçek tanrıları öğretmektir. Onlar da buna karşılık bize emeklerini verirler. Memnon zeki bir çocuktü ve durumu kendisine açıklamamdan sonra bir daha bunun mantığını ya da ahlaklılığını sormaya kalkışmadı.

Hanımım benim önerim üzerinde karaderili köle kızlarından ikisini de yanımıza almamıza izin vermişti. Bu haşan kızlarla aram pek iyi değilse de, bu kez bize çok önemli yardımlarda bulundular. Her ikisi de yakalanmadan önceki çocukluk yaşamlarını hatırlıyorlardı ve bu Kuş kabilelerinin dilini az da olsa biliyorlardı. Bu da bizim kölelerimizi eğitmemize yeterliydi. Ben bir müzisyen olarak insan sesleri konusunda da iyi bir kulağa sahiptim. Aradan birkaç hafta geçince adlarına Şilluk denen bu insanların dilini konuşmaya başlamıştım.

Dilleri de yaşam biçimleri kadar ilkeldi. Tüm dil beş yüz kadar sözcükten oluşuyordu; ben de bunları papirüslere geçirerek kölecilere ve askeri eğitmenlere öğrettim. Tanus bu kölelerden araba sürücülerini olarak yararlanmaya başladı.

İlk baskınımız bize Sulukların gerçek savaşçı nitelikleri hakkında bir fikir vermemiştir. Ancak bundan sonraki köylere vardığımızda olanlara karşı hiç de hazırlıklı değildik. Suluklar bu arada uyarılmışlardı ve bizi bekliyorlardı.

Hayvan sürülerini, kadın ve çocuklarını saklamışlardı. Çırılçıplak ve ellerinde sadece tahta sopalarla sürüler halinde arabalarımıza ve oklarımızla yaylarımıza karşı insanın inanası gelmeyen bir cesaret ve inatla atılıyorlardı.

Bir saldırıyı daha püskürttükten sonra Kratas neşeyle, "Bu kara şeytanların her biri doğuştan askermiş," dedi.

Eğitilip de ellerine bronz silahlar verilirse dünyanın her askerine korkusuzca karşı çıkarlar, dedi Tanus da. "Yaylarınızı bırakın. Bunları canlı ele geçirmek istiyorum."

Tanus sonunda adamları arabalarla kovalayarak bitkin bir hale getirdi ve ancak ondan sonra köleciler ipleri boyunlarına geçirebildiler.

Tanus piyade alayları için içlerinden en iyilerini seçti ve benim gibi o da dillerini öğrendi. Şilluklar çok geçmeden onu timsahlarının yerine geçen tanrıları olarak gördüler ve Tanus da onları benim atlarımı sevdiğim kadar sevmeye başladı.

Sonunda Sulukları hayvanlar gibi avlamamız gerekmedi. Bu dal gibi uzun adamlar kendiliklerinden saklandıkları yerlerden çıkıp Tanus'a askerler arasına alınmaları için yalvarmaya başladılar.

Tanus bunlara uzun bronz uçlu mızraklar ve fil derisinden yapılmış kalkanlar verdi; yabankedisi kuyruğundan yapılmış etekler ve devekuşu tüyünden başlıklar giydirdi.

Sulukların hepsi askerlik için seçilmiş değillerdi. İçlerinde yorulmak nedir bilmeyen kürekçiler ve doğduklarından beri sürüleriyle uğraştıkları için işlerini çok iyi bilen çobanlar ve seyisler de vardı.

Çok geçmeden Sulukların geleneksel düşmanlarının daha güneyde yaşayan Dinkalar ve Mandariler olduğunu öğrendik.

Bu kabileler daha da ilkeliler ve bizim Silluklar gibi savaşçı değillerdi. Tanus'un yeni silluk alayı, Mısırlı subayları ve arabalarıyla eski düşmanlarına karşı gönderilmeye bayılıyorlardı. Dinka ile Mandarilerden binlercesini ele geçirdiler. Biz de onları yetenek istemeyen ağır işlerde kullandık.

Filoyu beşinci şelalenin ötesine geçirdikten sonra tüm Kuş ülkesi önümüze açılmıştı. Artık Şilluk rehberlerimiz olduğundan gemiler nehirde giderken arabalarımız da her iki kıyıda sürekli sefere çıkıyorlar ve hepsinden yeni fildişi yükleri ve kölelerle dönüyorlardı.

Ben her ne kadar önlemeye çalışıyorsam da, Prens Memnon'un arabasının bu uçar gibi giden kolların en önünde olmasından çok endişeleniyordum. Kuşkusuz, yanında güvenilir insanlar vardı, en azından bunu sağlayabiliyordum, ancak gittiği yerlerde sürekli bir tehlike vardı ve o daha bir çocuktü.

Kratas ve Remrem gibilerin yanında dolaşacağına benimle birlikte gemide bulunması ve papirüslerini çalışması gerekirdi. O iki serseri kendi güvenliklerini hiçe saydıkları gibi prensin güvenliğine de aldırıyorlardı bile. Onu sürekli iddialar ve bahislerle daha cesur hareketler yapmaya zorluyorlardı.

Tanus'a bu durumu gösterip itiraz ettiğimde sadece gülüyor ve, "Günün birinde çifte tacı giyecekse tehlikeden korkmamayı ve insanları yönetmeyi öğrenmelidir," diyordu. Hanımım da Tanus gibi düşünmekteydi.

Neyse ki, benim iki prensesim vardı. Bu çok büyük bir avuntuydu. Tehuti ile Bakata her gün biraz daha güzelleşiyorlardı ve ben gerçekten onların kölesi olmuştum. İçinde bulunduğumuz garip durum nedeniyle onlara gerçek babalarından daha yakındım. Bakata'nın söylediği ilk sözcük "Tata" olmuştu ve Tehuti kendisine bir masal anlatmasam kesinlikle yatıp uyumazdı. Sanırım bu, yaşamımın en mutlu dönemiydi. Kendimi ailemin arasında hissediyor, onların sevgisiyle mutlu oluyordum.

Milletimizin talihi de benimki kadar açılmıştı. Altın arayıcılarımızdan biri Atbara nehrinde yaptığı bir seferden dönünce Kraliçe Lostris'in önünde eğilerek ayakları dibine küçük bir meşin torba bıraktı. Kraliçe in emri üzerine torbayı açınca içinden parlak taşlar döküldü. Bunlardan bir kısmı kum tanecikleri kadar küçük, bazılarıysa başparmağımın ucu kadar iriydi. Hepsi de yanılması olanaksız o parıltıyla ışıldıyorlardı.

Hemen kuyumcular çağırıldı, bir süre ocakları ve toprak kaplarıyla çalıştıktan sonra bunların olağanüstü saflıkta altın olduğunu söylediler. Tanus ile altının bulunduğu yere gittik. Ben nehrin o kolundaki altın yataklarını işletmek için bir dizi yöntem geliştirdim.

Taşçı ustalarının nehrin üstündeki granit yamaçlarda açtıkları kanallara taş yığınlarını taşımak için Mandari ve Dinka kölelerinden binlercesini kullandık. Madencileri orada çalışmaya bırakıp gemiye döndüğümüzde yanımızda yeni dökülmüş beş yüz deben altın yüzük vardı.

Güneye doğru ilerlerken altıncı ve sonuncu şelaleyle karşılaştık. Ancak arabalarımız kıyıdan gittiklerinden bunu aşmak kolay oldu ve sonunda birleştiklerinde o çok iyi tanıdığımız ve sevdiğimiz Nil'in iki kolunun birleştiği yere vardık.

Kraliçe Lostris, "Burası Taita'nın AmonRa falında gördüğü yerdir," dedi. "Hapi burada sularını bileştiriyor. Burası tanrıçanın kutsal yeridir. Yolculuğumuzu tamamladık. Tanrıça Mısır'a dönüşümüz için bizi burada güçlendirecek. Bizi buraya kadar kuzey rüzgârı getirdiği için adı Kuzey Rüzgârının Yeri olan Kebui olsun."

Konseyn büyük lordları, "Çok uğurlu bir yer," dediler. Tanrıça bize köle ve altın vererek hoşnutluğunu gösterdi.

Buradan ileri gitmemeliyiz."

Şimdi sıra kocam Firavun Mamose'nin mezarı için bir yer bulmaya geldi, dedi Kraliçe Lostris. "Mezar yapıp da Firavun içine yerleştirilince sözümü tutmuş olacağım ve zaferle Mısır'a dönebileceğiz. Ancak bu yapıldıktan sonra Hiksoslara karşı saldırıya geçip onları anayurdumuzdan atabiliriz."

Bu karardan mutlu olmayan birkaç kişiden biri de bendim. Herkes yıllarca süren yolculuktan bıkmış ve sıla hasreti çekiyordu. Bense ondan daha büyük bir hastalığa tutulmuştum, keşif hastalığına. Nehrin ötesinde, tepenin öte yanında ne olduğunu görmek, dünyanın sonuna kadar hiç durmadan gitmek istiyordum. O nedenle hanımım kral mezarının yerini aramak için beni seçince çok sevindim. Lostris aynı zamanda Prens Memnon'un da arabalardan oluşan takımıyla bana eşlik etmesini emretmişti.

Böylece hem yolculuk zevkimi, hem de prensin yanında bulunmak zevkimi tatmin edebilecektim.

On dört yaşındaki Prens Memnon seferin başına getirilmişti. Bu olağanüstü bir durum değildi. Tarihimizde o yaşta ordulara komutanlık etmiş olan firavunlar vardı. Prens bu ilk bağımsız komutanlığında sorumluluklarını ciddiye alıyordu. Arabalar hazırlanınca Memnon her birini ve atları tek tek kontrol etti. Her araba için iki de yedek at alacaktık yanımıza.

Sonra ikimiz baş başa verip kralın mezarı için ideal yeri nerede arayacağımızı düşündük. Mezar soyguncularının kolay bulamayacakları dağlık ve ıssız bir yer olmalıydı. Mezarla gizli yolların oyulabileceği dik bir yamaç olmalıydı.

Kuş ülkesine girdiğimizden bu yana bu koşullara uyan bir yere rastlamamıştık. Arkamızda kalan toprakları gözden geçirerek ileride neler bekleyebileceğimizi tahmine çalıştık. O anda iki nehrin kavuştuğu Kebui uzun yolumuz boyunca gördüğümüz en güzel yerd.

Nehirlerden her birinin ayrı bir karakteri vardı; tıpkı aynı rahimden çıkan iki bebeğin vücut ve kafa bakımından tümüyle değişik olabildikleri gibi. Sağdaki kol ağır akıyordu, sarıydı ve diğerinden daha çok suyu vardı. Doğudakiyse boz bulanıktı, öfkeliydi, birleştiklerinde ikizini öfkeyle itiyor, sularını ona karıştırmıyor, daha sakin san nehir tarafından emilene kadar miller boyunca kendi öfkeli karakterini koruyordu.

Memnon, "Tata, sence hangi nehri izlemeliyiz?" diye sordu. Hemen Şilluk rehberleri çağırttım.

Sarı nehir sonu olmayan büyük bir bataklıktan çıkar. Oraya insan giremez. Orada sadece timsahlar, suaygırları ve insanı sokan sinekler yaşar. İnsan orada hastalanır ve sonsuza kadar yolunu kaybedip dolaşabilir, dediler.

Ya öteki? diye sorduk.

Kara nehir gökyüzünden akar ve göklere kadar yükselen kayaların arasından aşağı iner.

O korkunç yamaçları hiçbir insan tırmanamaz.

Koyu renkli sol nehri izleyeceğiz, diye prens kararını bildirdi. "Babamın istirahat yerini o kayalar arasında bulacağız."

Böylece dağların ufukta yükseldiğini görene kadar doğuya doğru gitmeye devam ettik. Dağlar o güne kadar görmediğimiz, hatta hayal bile edemediğimiz yükseklikte bir duvar oluşturuyorlardı. Bu dağların yanında bizim Nil vadisinde bildiğimiz tepeler nehir kıyısındaki kumluklarda kuş pislikleri gibi kalırdı. Onlara doğru yaklaştıkça dağlar daha da yükseliyor ve altlarındaki dünyayı küçüleştiriyordu.

Oraya kimse çıkamaz, dedi Memnon. "Tanrılar orada oturuyor olmalılar."

Bu müthiş dağların ancak eteklerine varabilmiştik ki, yamaçlar ve yarlar yolumuzu kesince arabaları geri döndürmek zorunda kaldık. Bu tepeler arasında kenarları kayadan dimdik duvarlarla çevrili gizli bir vadi bulmuştuk. Prense birlikte bu gizli yeri yirmi gün kadar inceledikten sonra Memnon bir kara kaya duvarın önünde durup, "İşte babamın tüm sonsuzluk boyunca dinleneceği yer," dedi. "Başımın içinde sesini duyar gibiyim. Burada mutlu olacaktır."

Bunun üzerine yamacı ölçtüm, kayalara bronz çiviler çakarak taşçı ustalarının girecekleri yeri işaretledim. Sonra gemilerimizin bekledikleri nehir kavşağına döndük.

Aradan bir süre geçtikten sonra Nil kıyısında bir ağacın gölgesinde sevgili dostum Aton ile oturmuş bao oynuyorduk.

Ona bir lütuf olarak Mısır'dan beri taşıdığım ve artık sonuna geldiğim değerli şarap testilerinden birini açmıştım.

Üzerimize doğru yaklaşan felaketi bilmemize olanak yoktu. Aksine kendimden hoşnut olmak için her nedenim vardı.

Bir gün önce Firavun'un mezarının planlarını bitirmiş ve içine herhangi bir mezar soyguncusunu şaşırtıp çabasını boşuna çıkaracak bir iki yenilik katmıştım. Kraliçe Lostris planlarımı onaylamış ve inşaatın başına taşçı ustalarından birini getirmişti. Bana da ihtiyacım olan tüm köleleri ve malzemeyi alabileceğimi söylemişti. Hanımım ölü kocasına verdiği sözü yerine getirmek için hiçbir masraftan kaçınmamaya kararlıydı. Ona benim dehamın yaratabileceği en görkemli mezarı yapacaktı.

Aton'dan bir oyun daha kazanmıştım ve yeni bir şarap testisi acı. yordum ki, bir gürültü duyup başımı kaldırıncaya arabaların olduğu taraf. tan bir atlının dörtnala gelmekte olduğunu gördüm. Hui'yi daha uzaktan tanımıştım.

Oturduğumuz yere yaklaşırken gördüğüm yüz ifadesi beni öyle korkuttu ki, yerimden fırlarken bao tahtasını da şarabı da yere devirdim.

Yüz adım öteden, Taita!" diye bağırdı. "Atlar! İsis bize acısını Atlar!"

Atını durdurunca hemen arkasına atlayıp beline sarıldım. "Konuşarak vakit harcama," diye seslendim kulağına. "Sür atını, adam!"

Önce Sabırlı'ya gittim. Sürünün yarısı yerlere serilmişti ama o ilk sevgilimdi. Kısarak yan yatmıştı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Artık yaşlanmış, burun deliklerindeki kıllar

beyazlaşmıştı. Bıçak'ın fil tarafından öldürüldüğü günden beri onu arabaya koşmuş değildim. Artık araba çekmemesine karşın tüm sürülerimizin en iyi kısrağıydı. Tüm yavruları onun iyi yüreğini ve zekâsını almışlardı. Şimdi de yanında küçük bir tay vardı.

Hayvanın gözleri çapak içindeydi. Boynu ve boğazı normalinin iki katı şişmişti. Ağzından ve burnundan pis kokulu sarı irin akıyordu. Ateşten yanıyordu, gövdesinden sanki bir kamp ateşinden gelmiş gibi sıcaklık yayılıyordu.

Boynunu okşadığımda doğrulmaya çalıştı ama çok zayıftı. Geri yaslandı, soluğu boğazında düğümlendi. Boğazı kapanıyor, her bir soluğu alıp vermekte adeta savaşıyordu.

Hayvan bana neredeyse insanca bir güven ve yalvarışla bakmaktaydı. Bu hastalık benim tüm bilgilerimin dışındaydı.

Omzumdaki kar beyazı keten şalı çıkarıp hayvanın burnundan akan irini sildim. Ama boşunaydı, ben sildikçe yenisi geliyordu.

'Taita, hayvanların tümü bu hastalığa yakalandı,' dedi Hui. Kalkıp diğerlerine baktım. Sürünün yansı yerdeydi ve ayakta olanların ağızlarından da o koyu sarı sıvı gelmeye başlamıştı.

Hui ile diğer arabacılar, "Ne yapabiliriz?" diye soruyorlardı bana. Onların güveni üzerimde ağır bir yükü. Bu korkunç felaketi benim önlememi bekliyorlardı ve ben de bunun gücümün dışında olduğunu biliyordum. Aklıma hiçbir çare gelmiyordu.

Sabırlı'nın yattığı yere dönüp burnundan akan o pis kokulu sıvıyı aldım yine. Hayvanın hızla ölüme doğru gitmekte olduğunu görüyordum. Aldığı her soluk bir işkenceydi artık. Üzüntümden tüm gücümün tükendiğini hissediyordum ve bu çaresizliğimle az sonra hüngür hüngür ağlayacağımı ve bir daha ne hayvanlara, ne de insanlara hiçbir yararımın dokunamayacağını biliyordum.

Yanımda biri çömelince başımı kaldırıp baktım; kendisiyle dostluk kurduğum ve şimdi beni efendisiymiş gibi gören Şilluk seyislerinden biriydi. O basit diliyle, "Gnu hastalığı," dedi. "Çoğu ölecek."

O zaman birkaç gün önce geçen o sonsuz hayvan sürüleri aklıma geldi. Hiç görmediğimiz bu garip hayvanların göç mevsimlerinde böyle göz alabildiğine uzanan sürüler halinde geçip gittiklerini söylemişlerdi Suluklar. İnsandan korkmayan bu hayvanlardan beşini Memnon beş okla yere indirmiş, sonra da ateşte kızartıp yemiştik'. Hayvanların garip biçimlerine karşın etleri çok lezzetliydi. Kraliçe Lostris de sonradan ordunun ihtiyacı olan eti sağlamak için iki

yüz arabalık bir kuvvet gönderip bunları avlatmış, ancak ben kasaplıktan hoşlanmadığım için bu sefere katılmamıştım.

Şimdi adamın yüzüne bakarken sözlerinden bir anlam çıkarmaya başlıyordum. Ovayı sayılarıyla Karartan o hayvan sürülerini tanrıların bir lütfü olarak gördüğümüzü hatırlıyordum.

Gnu geldiği zaman bu hastalık hayvanlarımızı öldürür. Hastalığı atlatanlar yaşarlar ve bir daha hiç o hastalığa tutulmazlar.

Onları kurtarmak için ne yapabiliriz, Habani? diye sordum. Ama adam başını salladı.

'Yapılacak hiçbir şey yoktur.'

Sabırlı öldüğünde başını kollarımın arasında tutuyordum. Soluğu birden boğazına takılıp titredi, bacakları katılaştı, sonra da gevşedi. Ben acı bir iniltiyle tam umutsuzluğa dalıp giderken birden başımı kaldırıncaya gözyaşlarım arasından Sabırlı'nın tayının da yere yığıldığını ve boğazından sarı sıvının geldiğini gördüm.

O anda umutsuzluğum yakıcı bir öfkeye dönüştü. "Hayır! Senin de ölmene izin vermeyeceğim!" diye bağırdım.

Tayın yanına koşarken Habani'ye meşin kovalarla sıcak su getirmesini söyledim. Şişe gidermek için tayın boğazını ıslak bir bezle sardımsa da, bir yararı olmadı. İrin hâlâ burnundan akıyor ve boynunun sıcak derisi havayla dolan bir kese gibi şişerken geriliyordu.

Ölüyor, dedi Habani. "Çoğu ölecek."

Buna izin veremem. Hui'yi hemen gemiye ilaç sandığımı almaya gönderdim.

Hui döndüğünde neredeyse iş işten geçmek üzereydi. Tay son demlerini yaşıyordu. Güçlkle soluyor, tüm gücü ellerimin altında uçun gidiyordu. Boynuyla göğsünün birleştiği yeri hafifçe keserek beyaz boruyu ortaya çıkardım, sonra neşterimi bastırıp borunun sert kabuğunu deldim. Açtığım delikten içeri hava dolarken tayın ciğerleriyle göğsünün kabardığını hissettim. Sonra rahat rahat solumaya başladı. Ancak boğazındaki deliğin yine kan ve cerahatle kapanmakta olduğunu görüyordum.

Hemen en yakın arabanın gövdesinden bir parça bambu kestim, içi boş bir parçadan tüp yapıp hayvanın boğazında açtığım delikten içeri soktum. Bambu tüp yarayı açık tutuyor, tay da onun içinden rahatça soluk alıp veriyordu.

Hui! Gel de sana onları nasıl kurtaracağımızı göstereyim! diye bağırdım.

Akşam karanlık basmadan arabacı ve seyislerden yüz tanesine bu kaba ama etkili ameliyatın nasıl yapılacağını öğretmiştim ve kandillerin titrek ışığında sabaha kadar öylece çalıştık durduk.

Atlardan bir kısmı Sarı Boğan adını verdiğim bu salgından fazla bir zarar görmemişlerdi. Burunlarından çıkan sıvı gnu sürülerinde gördüğüm kadardı ve bunlardan çoğu ayakta kalmayı başarıp hastalığı birkaç günde atlattılar.

Krallık sürülerinde on üç bin at vardı ve hepsini kurtarmamız olanaksızdı. Zaten hayvanların bazıları da, ameliyatımız başarılı geçmişse de, daha sonra açtığımız yaraların kötüleşmesi yüzünden ölmüşlerdi. Ayrıca atların çoğu seferlerdeydi ve onlara yardım etmem olanaksızdı Prens Memnon her üç hayvanından ikisini kaybetmişti ve arabalarından vazgeçip Kebui nehirlerine yayan dönmek zorunda kalmıştı.

Sonunda yedi bin at kaybettik, kalanlar da o kadar güçsüz düşmüşlerdi ki, bir araba çekecek duruma gelmeleri için aylar geçmesi gerekti.

Sabırlı'nın tayı hastalığı atlattı kalbimde anasının yerini aldı. Onu arabama koştuğumda o kadar güçlü ve güvenilir ki, kendisine Kaya adını takmıştım.

Hanımım, "Bu hastalık Mısır'a çabuk dönüş umutlarımızı nasıl etkiledi?" diye sordu.

Birkaç yıl erteledi. En iyi eğitilmiş atlarımızın çoğunu kaybettik. Atları yeniden yetiştirmek ve arabaları çekecek olanları eğitmek zorundayız artık.

Ertesi yıl gnu sürülerinin geçmesini korkuyla bekledim, ama geldiklerinde Habani haklı çıktı. Sadece birkaç hayvanımız Sarı Boğana tutuldu ve onlar da birkaç hafta sonra yine çalışacak kadar güçlerine kavuştular.

Artık başlıca işim Firavun'un dağlardaki mezarını yapmaktı. Zamanımın büyük bir kısmını o vahşi yerde geçirdikçe dağları sevmeye başlamıştım. Güzel bir kadın gibi dağların da nasıl davranacakları hiç belli olmazdı. Kimi zaman şimşeklerle aydınlanan bulutlar arkasına saklanırlar, kimi zaman güzel ve ayartıcı olurlar, insanı tüm sırlarını keşfe ve tüm tehlikeli zevklerini tatmaya çağırırlardı.

Elimde sekiz bin köle, pek çok usta ve sanatçı olmasına karşın mezar inşaatı çok ağır ilerliyordu. Hanımımın yapılmasında ısrar ettiği görkemli mozoleyi tamamlamanın ve İki Krallığın Efendisine uygun bir şekilde döşemenin yıllarca süreceğini biliyordum. Aslında at sürülerini yetiştirmek ve bir gün karşılarına çıkacak Hiksos askerleriyle baş edebilmeleri için Şilluk piyade alaylarını eğitmek zaten uzun zaman alacağından herhangi bir acelemiz yoktu.

Ben dağlarda mezarla uğraşmadığım zamanlar Kebui'de kalıyor ve oradaki çeşitli görevlerim ve zevklerimle meşgul oluyordum. Bunlar iki prensesimi eğitmekten Lord Tanus ve prensle yeni askeri taktik geliştirmeye kadar bir dizi işti.

Artık Memnon'un bir gün bütün araba tümenlerine komuta edeceği anlaşılırsa da, Tanus hâlâ atlara olan o güvensizliğini kaybetmiş değildi. O iliklerine kadar bir denizci ve bir piyadeydi ve yaşlandıkça Şilluk alaylarını kullanmada giderek daha tutucu ve gelenekçi oluyordu.

Prens ise yakışıklı ve yaratıcı bir savaş arabacısı olmaktaydı. Her gün düzinelerce fikirle yanıma koşardı; bunlardan bazıları hayal, bazılarıysa çok zekice olurdu. Ama olanaksız gibi görünenleri bile denerdik Kraliçe Lostris oğlu on altı yaşına gelince onu On Binin En İyisi rütbesine yükseltti.

Tanus artık benimle arabaya fazla binmediği için Memnon'un başsürücüsü olmuştum. Aramızda neredeyse sezgisel denecek bir ilişki başlamış ve bu atlarımız Kaya ile Zincir'e kadar uzanmıştı. Yürüyüşlerde Memnon arabayı sürer, ben de hemen arkasında dururdum. Ancak bir hareket başlayınca hemen dizginleri bana verir ve kendisi kenardaki yay ya da mızrağına uzanırdı.

Memnon gelişip güçlenince Kebui'deki yaşamımızın bir parçası olan oyunlar ve askeri yarışlarda ödül kazanmaya başlamıştı. Önce Kaya ile Zincir'in tüm hünerlerini gösterebildikleri düz yarışlarda başarılı olduk; daha sonra da ok ve mızrak atma yarışlarını kazanmaya başladık. Çok geçmeden de Kraliçe Lostris'ten şampiyonluk kurdelesini almak için yenilmesi gereken takım olarak ün saldık.

Bir süre sonra da prensin benim yardımına gerek duymadan kendini göstereceği başka

karşılaşmalar da başladı. Prens göğsündeki Cesaret Altını ve saçlarındaki şampiyonluk kurdelesıyla ne zaman genç kızların yanından geçse, kızlar kıkır kıkır gülüp yan gözle ona bakarlardı. Bir keresinde acele bir haber vermek için çadırına girdiğimde prensimi bir kızın üstünde buldum. Gözü, altındaki genç bedenden ve güzel yüzden başka bir şey görmüyordu. Sessizce geri çekilirken masumluk çağının geçmiş olmasına biraz da üzülmüştüm.

Bütün bu zevkler içinde benim için hiçbiri hanımımınla geçirdiğim saatler kadar değerli olamazdı. Otuz üç yaşındaki Lostris güzelliğinin yazını yaşıyordu. Gerçekten bir kraliçe, eşsiz bir kadın olmuştu artık.

Tüm halkı kendisini severdi ama içlerinde benim kadar seveni yoktu. Tanus bile ona bağlılıkta beni aşamazdı.

Kraliçenin bana hâlâ ihtiyacı olması, hâlâ fikrimi danışması en büyük gurur kaynağımdı.

Mutlu ve rahat olmam gerekirdi, ancak benim tabiatımda zaten olan huzursuzluk başıma son zamanlarda dert olan seyahat aşkıyla daha da artmıştı. Firavun'un mezarındaki çalışmalarımın ne zaman başımı kaldırırsam dağlar beni çağırıyordu. Çoğunlukla yalnız, ama zaman zaman da Hui ya da başka biriyle o ıssız vadilere kısa yolculuklar yapmaya başlamıştım.

Tepemizdeki kayalıklar arasında vahşi geyik sürülerini ilk gördüğümde Hui de yanımdaydı. Bunlar daha önce hiç görmediğimiz türdendi. Boyları Nil vadisinden bildiğimiz yabani keçilerin en az iki katıydı ve öyle kıvrık büyük boynuzları vardı ki, insan kendini bir canavarla karşı karşıya sanıyordu.

Hui hayvanların haberini Kebui'de yatan gemilere ilettikten sonra bir ay geçmeden Lord Tanus omzunda yayı, yanında da Prens Memnon'la kral mezarı vadisine çıkageldi. Prens de babası kadar ateşli bir av düşkünü olma yolundaydı.

Bana gelince, ben böyle arkadaşlar yanında o büyüleyici yaylalara çıkmaktan ancak zevk duyardım.

İlk tepelere kadar çıkmaya niyet ederken kendimizi dağın zirvesinde bulmuştuk ve önümüzde insanın soluğunu kesecek bir görünüm uzanıyordu. Ufuk çizgisinde örse benzeyen aslan rengi başka dağlar vardı ve bunların yanında bizim zirvesinde durduğumuz dağ cüce gibi kalıyordu.

Bu dik vadiler ve yamaçlar boyunca Nil de suları beyaz köpükler halinde bizimle

yükseliyordu. Nehri her zaman izleyemiyor, kimi zaman üzerine çıkıp asık yüzlü dağın kenarındaki keçi yollarını kullanmak zorunda kalıyorduk.

Dağ bizi iyice içine çektikten sonra tüm öfkesiyle üzerimize çullandı.

Bölüğümüzde yüz kişi ve eşyamızı taşımak için on at vardı. Bu dipsiz yarlardan birinin dibinde kamp kurmuştuk ve Memnon ile Tanus'un son avlarının ganimetlerini kayalar üstüne sermiştik. Bunlar tüm yolcularımız boyunca gördüğümüz en büyük iki yabankeçisi başıydı. Boynuzları o kadar ağırdı ki, birini ancak iki köle kaldırabiliyordu. Birden yağmur başladı.

Bizim Mısır vadisinde yirmi yılda bir yağmur yağar. Hiçbirimiz şimdi üzerimize dökülen bu yağmuru asla hayal bile edemezdik.

Önce iki tarafımızda yükselen kayaların arasındaki daracık gökyüzü kalın kara bulutlarla örtüldü ve güneşli öğle saati birden akşamüzerine dönüştü. Yamaçlardan inen soğuk bir rüzgâr bedenlerimizi ve ruhumuzu dondurmaya başladı.

Korkuyla birbirimize sokulduk.

Sonra bulutların karnından fıskıran yıldırımlar çevremizdeki kayalar parçalarken hava kükürt kokusuyla doldu.

Yamaçtan yamaca çarparak artan gökgürültüsünün sesiyle ayaklarımızın altındaki toprak sarsılıyordu.

Sonra da yağmur başladı. Yağmur damlalar halinde değil, Nil taşkın haldeyken şelalelerden biri altında duruyormuşuz gibi yağıyordu Artık soluyacak hava kalmamıştı, ağızımızı ve burnumuzu dolduran sudan boğulacak gibiydik. Yağmur öylesine bir perde gibiydi ki, bir kol boyu uzakta duran birini güçlkle seçebiliyorduk. Sığınmak için girdiğimiz kayaların altında bile tüm duyularımıza saldırıyor, açıkta olan tenimizi kızgın bir eşekarısı sürüsü gibi sokuyordu.

Hava soğuktu. Böylesine bir soğuk görmemiştım ve üstümüzde ince keten şallarımızdan başka bir şey yoktu. Soğuk kol ve bacaklarımın gücünü emip götürüyor, dişlerimiz çatırdayarak titriyorduk.

Yağmurun sesini bastıran yeni bir gürültü duydum sonra. Bu, çıldırmış bir düşmana dönüşmüş olan suyun sesiydi.

Bulduğumuz daracık vadiye sudan bir duvar iniyordu. Su yamaçtan yamaca uzanıyor ve

önündeki her şeyi süpürüyordu.

Ben suya kapılmış, tepetaklak bir halde sürükleniyordum. Kayalara çarptıkça içimden canımın çekildiğini hissediyordum, buz gibi sular boğazımdan içeri doluyordu. Birden karanlığa gömüldüm ve öldüğüme inandım.

Beni suların içinden çeken elleri, sonra uzak ve karanlık bir yere çekildiğimi şöyle böyle hatırlıyorum. Prensimin sesini duydum. Gözlerimi açmadan önce burnum odun dumanı kokusu aldı ve vücudumun bir yanında alevlerin sıcaklığını duydum.

Tata, uyan artık! Konuş benimle.." Ses ısrarlıydı, gözlerimi açtım. Memnon'un yüzü önümde dalgalandı, sonra gülümsedi. Omzu üzerinden, "Uyandı, Lord Tanus," diye seslendi.

Bir mağarada olduğumuzu ve dışarsının karanlığını fark ettim. Tanus ateşin öteki yanından gelip prensin yanına çömeldi.

Nasılsın, dostum? Kırığın çıkığın yok sanırım.

Güçlkle oturup vücudumun her tarafını dikkatle yokladım. "Başım atlıyor, ağrımadık tek yanımda yok, üşüyorum ve açım."

Yaşayacaksın öyleyse, diyerek güldü Tanus. "Hoş, biraz önce hiçbirimizin yaşayacağına iddiaya girmezdim ya. Daha kötü bir şey olmadan bu lanet dağlardan çıkmalıyız. Nehirlerin göklerden boşaldığı bir yere gelmek çılgınlıktır."

Ya diğerleri? diye sordum.

Tanus başını salladı. "Hepsi boğuldular. Suların içinden bir tek seni çekebildik."

Ya atlar?

Hepsi sulara kapıldı.

"Yiyecek?"

Hiçbir şey kalmadı.Yayım bile nehirde kayboldu. Sadece kılıcım ve sırtımdaki giysilerim var.

Şafakla birlikte mağaradan çıkıp vadiye inmeye başladık. Ta dipte bazı adamlarımızın ve atların cesetlerini sular çekildiği zaman takıldıkları kayalar arasında bulduk.

Hemen kayıp malzemelerimizi aramaya giriştik. İçi suyla dolu olmasına karşın ilaç sandığımı bulduğuma çok sevinmiştim. İçindekileri bir kaya üstüne serip kuruturken sandığı sırtımda taşımak için meşin bir semer yaptım.

Bu arada Memnon atlardan birinden kestiği et parçalarını yaktığı ateş üzerinde pişirmişti. Yiyebileceğimiz kadarını yedikten sonra geri kalanını sakladık ve dönüş yoluna düştük.

Dik kayalık yamaçları çıkıp uçurum gibi derin vadilere indikçe yolculuk bir karabasana dönüşmüştü. O gece isli bir ateşin karşısında titredik durduk.

İkinci gün artık yolumuzu kaybettiğimizi ve amaçsızca oradan oraya sürüklendiğimizi anlamıştık. Bu korkunç dağların arasında öleceğimizden emindim. Sonra nehrin sesini duyduk ve iki tepe arasından çıktığımızda yavru Nil'in aşağıımızdaki derin yarlar arasında kıvrıla kıvrıla akmakta olduğunu gördük. Gördüğümüz bu kadarla da kalmadı. Aşağıda ki kıyılarında renkli çadırlar ve çadırların arasında dolaşan insanlar vardı. Uygur insanlar, dedim. "Çadırlar dokunmuş kumaştan yapılmış," "Şunlar da atlar," diye Memnon kampın ötesinde bağlı duran hayvanları gösterdi.

Bakın! diye Tanus işaret etti." Bir kılıç ya da mızrak ucunun parıltı, siydi o. Maden de işliyorlar."

Bu insanların kim olduklarını öğrenmeliyiz, dedim. Bu kadar kötü şartları olan bir toprakta insanların nasıl yaşadıklarını merak etmiştim.

Boğazımızı keserler, diye hırladı Tanus. "Bu dağlıların yaşadıkları topraklar kadar vahşi olmadıklarını nereden biliyorsun?" Daha sonraları bu insanların Etiyopyalılar olduklarını öğrenecektik.

Memnon, "Atlar şahane," diye mırıldandı. "Bizimkiler bu kadar uzun ve güçlü değil. Gidip şunlara yakından bakmalıyız." Prensimiz her şeyden önce at düşkünüydü.

Oturduğumuz yerde bir süre daha tartıştıysak da, sonunda merakımız galip geldi ve bu yabancıları daha yakından görmek için aşağı indik.

Yaklaşınca bunların uzun boylu, iri yapılı, hatta biz Mısırlılardan daha sağlam olduklarını gördük. Saçları sık, kıvrırcık ve karaydı. Erkekler sakallıydı, bizse traş olurduk. Üzerlerinde pamuklu dokuma ve çok renkli elbiseler vardı. Bizler çıplak göğüslerle dolaşırdık ve eteklerimiz genellikle beyazdı. Bizim sandallarımıza karşılık onlar yumuşak deriden bot giyiyorlardı ve başlarına renkli bir kumaş sarmışlardı.

Çadırlar arasında peçesiz kadınlar çalışıyordu ve hepsi de neşeliydi. Daha önce duymadığım bir dilde konuşup şarkı söylüyorlardı.

Bir grup erkek bizim baoya benzeyen bir oyun oynamaktaydı. Taşların nasıl oynanacağı hakkında iddiaya girip tartışıyorlardı. Bir ara iki oyuncu ayağa fırlayıp kıvrık hançerlerini bellerinden çektiler. Ancak o zaman tek başına oturan üçüncü bir adam ayağa kalkıp tembel bir leopar gibi gerindi ve oyuncuların yanına giderek kılıcıyla hançerleri yere attı.

İki kavgacı hemen ayrılarak çekildiler.

Adamın grubun reisi olduğu anlaşılıyordu. Uzun boylu ve bir dağ keçisi gibi çevikti. Başka bakımlardan da keçiye benziyordu. Sakalı uzun ve gür, yüz hatları kabaydı. Onun Tanus'un vurduğu tekeler kadar kötü koktuğundan emindim.

Tanus birden kolumu çekiştirerek kulağıma, "Şuna bak!" diye fısıldadı.

Reis hepsinden zengin giyimliydi. Üzerindeki elbise kızıl ve mavi çizgiliydi; kulaklarında dolunay gibi parlayan taşlar vardı. Ancak Tanus'u neyin heyecanlandırıldığını anlamamıştım.

Kılıç. Kılıcına bak.

Adamın kılıcını inceledim. Bizimkilerden uzun olan kılıcının kabzası altın işlemeydi. Böylesine ince altın işçiliğini o güne kadar görmüş değildim. Kabzanın eli koruyan kısmı değerli taşlarla bezenmişti. Böyle bir kılıç iyi bir ustanın birkaç yılını almış olmalıydı.

Ancak Tanus'un dikkatini çeken o değildi. Kılıcın kendisiydi. Reisin kolu kadar uzun olan kılıç ne sarı bronz, ne de kızıl bakır olmayan bir madenden yapılmıştı. Rengi nehirden tutulan canlı balıkların pulları gibi gümüşümsü maviydi. Ve değerini belirtmek istenmiş gibi içine altın karıştırılmıştı.

Bu ne madeni? diye sordu Tanus.

Bilmiyorum.

Reis çadırının önüne oturup kılıcı kucağına yatırdı ve penis şeklindeki volkanik bir kayayla keskin tarafını sevecen hareketlerle okşamaya başladı. Taş madene değdikçe kılıçtan titrek bir ses çıkıyordu. Bronz hiç böyle ses çıkarmazdı.

Bu dinlenen bir aslanın mırıltısıydı.

Onu istiyorum, diye mırıldandı Tanus. "Ona sahip olana kadar bana rahat yok."

Sesinde asla böylesine bir tona rastlamadığım için şaşkın şaşkın yüzüne baktım. Ama kararlı olduğunu gördüm.

Burada daha çok kalamayız, dedim. "Bizi bulurlar." Kolunu tuttuysam da, bana direndi. Gözlerini kılıçtan ayırmıyordu.

Gidip atlarına bakalım, dedim. Sonunda onu oradan çekmeme ses çıkarmadı. Öteki elimle Memnon'u tuttum.

Kampın açığından geçerek atlara yaklaştık.

Atları yakından görünce Tanus'un mavi kılıca vurulduğu gibi ben de bu hayvanlara vuruldum. Bunlar bizim Hiksos atlarımızdan farklı bir türdü. Daha uzun boylu, daha zariftiler. Başları soylu, burun delikleri daha açıktı. Gözleri kafataslarında daha ilerde ve bizimkilerden daha fırlaktı. Bunlar zekâyla parıldayan iri ve yumuşak gözlerdi.

Yanımdaki Memnon, "Güzel hayvanlar," diye mırıldandı. "Bak, başlarını nasıl dik tutup boyunlarını geriyorlar."

Tanus kılıcı, biz de onunkinden fark sız bir tutkuyla atları istiyorduk Kısraklarımıza böyle bir aygır için sonsuz yaşamımdan bile vazgeçebilirim, dedim beni dinleyen herhangi bir tanrıya.

Yabancı seyislerden biri bizden yana bakıp yanındakine bir şey söyledi ve bize doğru yürüdü. Bu kez ısrar etmeme gerek kalmadan hemen bizi gizleyen kayanın altına çömelerek oradan uzaklaştık. Nehrin aşağısında kayalar arasında güvenli bir yer bulur bulmaz herkesin konuştuğu ve kimsenin kimseyi dinlemediği o tartışmalardan biri başladı.

Gidip bin deben altın önereceğim, dedi Tanus. "O kılıca sahip olmalıyım."

Seni öldürür. Onu sanki ilk erkek evladıymış gibi nasıl okşadığını görmedin mi?

Atlar! dedi Memnon. "Böylesine güzelliği hayal bile edemezdim. Horus o atlara arabasını çektirir herhalde."

O iki adamın birbirlerine nasıl saldırdıklarını görmedin mi? dedim. "Vahşi, kana susamış insanlar bunlar. Ağızınızı açıp tek kelime söyleyemeden parçalarlar sizi. Ayrıca onlara karşılık olarak ne önerebiliriz? Bizim yoksul dilenciler olduğumuzu göreceklerdir."

Bu gece atlarından üçünü çalıp ovaya dönebiliriz, dedi Memnon. Fikir çekici olmakla

birlikte, "Sen adi bir hırsız değil, Mısır veliahtısın," dedim.

Yüzüme bakıp sıırttı. "O atlardan biri için Teb'in en aşığılık soyguncuları gibi adam öldürmeye hazırım."

Böylesine tartışırken birden kamp tarafından nehre doğru gelenler olduğunu fark edip daha emin bir yere saklandık.

Sesler yaklaşıyordu. Bir grup kadın hemen altımızda, suyun yanında durdular. Bir kızla daha yaşlı üç kadın vardı.

Kadınlar koyu renk elbiseler giymişler, başlarını siyah kumaşla sarmışlardı. Onların hizmetçi ya da dadı olduklarını sandım. Kıza çok saygı gösterdikleri için gardiyan olacakları aklıma bile gelmemişti.

Kız uzun boylu ve inceydi; yürüdüğü zaman Nil esintisinde papirüs kamışı gibi salınıyordu, Üzerinde dizlerine kadar gelen sarı ve gök mavisi renkli yünlü kumaştan bir elbise vardı. Ayaklarındaki yumuşak deriden kısa çizmelerin açıkta bıraktığı dizlerinin dümdüz olduğunu görebiliyordum.

Kadınlar saklandığımız yerin altında durdular, biri kızı soymaya başladı. Diğer ikisi başlarında taşıdıkları testilere Nil'den su doldurdular. Nehir hâlâ kabarıktı. O buz gibi akıntıya kimse giremezdi. Kızı su taşıyarak yıkayacakları anlaşılıyordu.

Kadınlardan biri kızın elbisesini çıkarınca kız çırılçıplak kaldı. Memnon'un soluğunun tutulduğunu duydum. Dönüp bakınca at çalmayı falan tümünden unuttuğunu gördüm.

Kadınlardan ikisi başından aşağı su dökerlerken üçüncüsü de katlanmış bir bezle kızı temizliyordu. Kız ellerini başının üzerine kaldırmış, vücudunun her yanını ıslatmalarına izin vermekteydi. Soğuk su değince gülüyor, düzgün ve yuvarlak memeleri üzerinde mücevherler gibi duran memebaşları dikleşiyordu.

Kızın saçları sımsıkı buklelerden kapkara bir taç gibiydi, teni akasya ağacının yağlanıp cilalandığında aldığı o renk ve parlaklığa sahipti. Yüz hatları narin, burnu dar ve düzdü. Dudakları yumuşak ve dolgun ama kalın değildi. Çıkık elmacık kemikleri üzerindeki çekik gözleri iri ve koyu renkliydi. Kirpikleri birbirlerine karışacak kadar gürdü. Güzel bir kızdı.

Ondan güzel ancak bir tek kız tanımiştım.

Kız birden yanındakilere bir şey söyledi. Kadınlar yana çekildiler, o da uzun bacakları

üzerinde sekerek bize doğru yürüdü. Ancak saklandığımız yere varmadan, kadınların kendisini göremeyecekleri ama bizim Çok iyi görebildiğimiz büyükçe bir kayanın arkasına girdi. Çevresine bakındıysa da bizi göremedi. Soğuk su onu etkilemiş olmalı ki, hemen Çömelerek kendi suyuyla altındaki kayayı ıslattı.

Memnon inledi. Bu istemeden çıkarılmış, artık dayanılamayacak kadar yoğun bir özlemin sesiydi. Kız korkuyla doğrularak Memnon'a baktı. Memnon bizden biraz uzakta durduğu için bizi göremiyordu.

İki genç birbirlerine baktılar. Kız titriyordu, gözleri irileşmişti. onu her an bağırarak kaçmasını bekliyordum. Ancak sanki kadınların kendisini izlemediğinden emin olmak istermiş gibi arkasına baktı. Sonra yine Memnon'a dönüp tatlı bir sesle bir şey sordu. Aynı zamanda sanki çağırırmış gibi elini uzatmıştı.

Anlamıyorum, diye fısıldayan Memnon da bunu göstermek için ellerini iki yana açtı.

Kız ona biraz daha yaklaşıp sabırsız bir sesle sorusunu yineledi Memnon yine başını sallayınca elini tutup salladı.

Memnon'dan bir şey istediği belliydi, bu kez sesini iyice yükseltmişti.

“Masara!” Kadınlardan biri kızın sesini duymuştu. "Masara!" Bu onun adı olmalıydı. Kız Memnon'a sesini çıkarmamasını işaret ederek geri gitmek üzere döndü.

Ancak kadınlar Masara'nın ardından yamacı tırmanmışlardı bile. Konuşa konuşa gelirlerken kayanın arkasındaki Memnon'u görünce birden durdular.

Bir an kimse kıpırdamadı. Sonra kadınlar hep bir ağızdan bağırdılar. Çıplak kız Memnon'un yanına koşacakmış gibiyken iki kadın onu yakaladı. Şimdi kız da ellerinden kurtulmak için çırpınırken bağıırıyordu.

Gitme zamanı geldi, diye Tanus kolumu çekiştirdi. Hemen arkasından fırladım.

Kadınların bağırışması üzerine kamptan erkekler de koşmaya başlamışlardı. Arkama baktığımda Memnon'un bizi izlemeyip kızın yardımına koşmuş olduğunu gördüm.

Kadınlar iriyarıydılar, kızı sımsıkı tutarken seslerini de yükseltiyorlardı. Memnon kızı ellerinden kurtaramayacaktı.

“Tanus! Memnon'un başı dertte,” diye bağırdım.

Dönüp oğlanı kaptığımız gibi aramıza alıp götürdük. "Seni almaya geleceğim!" diye bağırdı kıza omzu üzerinden.

"Cesaretli ol. Geleceğim."

Biri bana bugün ilk görüşte aşk diye bir şey olmadığını söylerse, kendi kendime güler ve Memnon'un Masara'yı gördüğü o ilk günü hatırlarım.

Memnon'u oradan götürmek için zaman kaybettiğimizden kovalayanlar artık bize iyice yaklaşmışlardı! Memnon'un omzu üzerinden geçen bir ok yolun kenarındaki kayalardan birine çarpınca daha hızlı koşmaya başladık.

Daracık keçi yolunda tek sıra halinde koşuyorduk. Ben en arkadayım ve sırtımdaki ağır sandık nedeniyle geride kalıyordum. Bir ok daha kaşımızın üstünden geçti ve üçüncüsü sırtımdaki sandığa saplandı.

Tanus, 'Taita o lanet sandığını at, yoksa yakalanacaksın,' diye bağırdı.

Memnon'la benden elli adım ilerdeydiler ve aramız giderek daha çok açılıyordu, ancak değerli sandığımı da bırakamazdım. Tam o anda dördüncü ok bacağıma saplandı ve yüzüstü yere devrildim.

Doğrulup dehşetle baktım bacağıma saplanmış olan oka. Sonra kovalayanlara baktım. Sakallı reis en önde ve adamlarından yüz adım ilerdeydi. O çok benzediği keçilerden biri gibi kayaların üzerinden sıçrayarak yaklaşıyordu.

Taita!" diye bağırdı Tanus. "İyi misin?" Yamacın tepesinde durmuş, endişeyle bana bakıyordu. Memnon gözden kaybolmuştu.

"Bir ok yedim! Beni bırak ve kaç!" diye bağırdım.

Tanus bir an bile duraksamadan geri dönerek oturduğum yere geldi. Etiyopyalı reis onu görünce bağırarak kılıcını çekip koşmaya başladı.

Tanus beni kaldırmaya, çalışırken, "Bir yararı yok. Sen kendini kurtar," dedimse de reis artık üzerimizdeydi. Tanus kolumu bırakıp kılıcını çekti.

İkisi kılıç kılıca geldiler. Tanus, Mısır'ın en güçlü ve en usta kılıççısı olduğu için bu çatışmanın sonucundan hiç kuşku yoktu. Etiyopyalıyı öldürdüğü zaman sonumuz gelmiş demektir, adamlarından asla merhamet bekleyemezdik.

İki kılıç çarpıştı ama beklediğim sesi duyamadım. Mavi kılıç Tanus'un sarı bronz kılıcını sanki bir kamışmış gibi ikiye bölmüştü. Tanus'un elinde şimdi o uzun ve öldürücü bronz bıçağın sadece bir Parmaklık bir kısmı kalmıştı.

Tanus, Etiyopyalının onu silahsız bırakmasına şaşırıp kalmıştı ve hemen arkadan yıldırım gibi inen ikinci darbeye karşı kendini savunmakta geç kaldı. Tam zamanında geri sıçradıysa da, o mavi uç çıplak göğsünün adalelerini yarmış ve kan çıkarmıştı.

Kaç, Tanus! Yoksa ikimizi de öldürecek! diye bağırdım.

Etiyopyalı bir hamle daha yaptı. Ancak daracık yolda ben tam önünde yatıyordum. Üzerimden atlamaya çalışırken iki kolumu bacaklarına dolayıp adamı üstüme çektim.

Etiyopyalı kılıcını karnıma sokmaya çalışırken şiddetli bir hareketle yana döndüm ve ikimiz birden yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladık Gittikçe hızlanarak döne döne aşağı kayarken son bir kere baktığımda Tanus'un kenardan bize bakmakta olduğunu gördüm. "Kaç çabuk! Memnon'u koru!" diye bağırdım.

Etiyopyalıyla suyun kenarına kadar yuvarlanmış ve birbirimizden ayrı düşmüştük. Neredeyse bayılmak üzereydim.

Kaba eller beni çektiler ve üzerime yumruklar inmeye başladı.

Reis onların beni öldürüp nehre atmalarını engellemişti. O da benim gibi toz toprak içindeydi ve elbisesi yırtılmıştı, ancak mavi kılıcı hâlâ sağ elindeydi. Adamları beni kampa doğru çekerlerken çevreme bakınıp sandığımı kayaların arasında gördüm.

Sandığı işaret ederek, "Onu bana getirin," dedim mümkün olan sen bir sesle. Bu küstahlığıma güldülse de, reis adamlardan birini sandığı almaya gönderdi.

Bacağıma saplanmış olan ok çok acı verdiği için iki adam arasında güçlkle ayakta duruyordum. Kampa her adım benim için bir işkence oldu. Oraya vardığımızda beni kaba bir hareketle çadırların ortasına fırlattılar.

Sonra uzun ve gürültülü bir tartışma başladı. Benim nereden geldiğimi, ne istediğimi ve beni ne yapacaklarını konuştukları belliydi. Arada sırada biri yanıma gelip kaburgalarımı tekmeleyerek bir şeyler soruyordu. Daha fazla şiddete maruz kalmamak için sesimi çıkarmadan yatmaya çalışıyordum. Tanus ile Memnon'u kovalayanlar elleri boş gelince yeni bir gürültü koptu. Eller kollar sallanarak hakaretler edildi. Ben onların kaçmış olmalarına çok sevinmiştim.

Bir süre sonra beni hatırladılar ve yanıma gelip sille tokat yeniden dövmeye başladılar. Sonunda reisleri işe el koyarak daha fazla işkence yapmamalarını emretti. Bunun üzerine çoğu benimle ilgilenmeyi bırakıp çekip gittiler.

Etiyopyalı reis kendisinin olduğu anlaşılan en büyük çadırın önüne oturup kılıcını yeniden bilerken durmadan bana bakıyordu. Zaman zaman adamlarıyla bir iki şey konuşuyorsa da, tehlikeli durumun geçtiği belliydi.

Ben bir süre bekledikten sonra çadırlardan birinin kenarına atılı duran sandığımı göstererek yumuşak bir sesle, Sandığıma ihtiyacım var, yarımı tedavi etmeliyim, dedim.

Reis sözlerimi anlamadıysa da, hareketlerimi anlamıştı. Adamlarından birine sandığı kendisine getirmelerini emretti.

Sonra sandığın kapağını açıp içindekilere tek tek baktı. Özellikle ilgisini çeken bir şey olunca kaldırıp bana gösteriyor, ben de işaretlerle kendisine onun ne işe yaradığını anlatmaya çalışıyordum.

Sandıkta neşterlerimden başka tehlikeli bir silah bulunmadığından emin olmuş görünüyordu. Bu aşamada onların tıbbi araç gereç olduğunu anlayıp anlamadığından emin

değildim. Ancak kendisine işaretlerle ne yapmak istediğimi göstererek oku çıkarır gibi yaptım. Kılıcıyla önümde durup ilk ihanet anında Kellemi uçuracağını gösterdikten sonra aletlerimi kullanmama izin verdi.

Ok bacağıma ters bir açıyla girdiği için erişmem çok güçtü. Bunun dışında Tarta kaşıklarını kullanarak etime gömülmüş dikenleri zararsız hale getirmenin acısıyla bir kere daha bayılacak gibi olmuşum. Sonunda oku çıkarmaya hazırdım. Bu arada kampın yarısı çevreme dolmuş ilgiyle yaptığım ameliyatı seyrediyorlardı.

Kaşıkların saplarını kavradım, dişlerimin arasına bir parça tahta yerleştirip ısırarak oku yaradan çıkardım.

Seyircilerimden şaşkın sesler yükseliyordu. Hiçbiri dikenli bir okun yaralıya bu kadar az zarar vererek Çıkarıldığını görmemiş olmalıydı. Yarayı usta ellerle sarmamıysa daha büyük bir dikkatle izlediler.

Herhangi bir millet ve kültürde, hatta en ilkellerinde bile hekimin özel bir saygınlığı ve onur yeri vardır. Ben ehliyetimi en inandırıcı bir Şekilde göstermişim ve Etiyopyalı kampındaki durumum gözle görülür derecede yükselmişti.

Reisin emriyle çadırlardan birine taşındım ve hasır döşeklerden birine yatırıldım. İlaç sandığın başucuma yerleştirilmiş, kadınlardan biri de mısır ekmeği, tavuk çorbası ve yoğurttan oluşan yemeğimi getirmişti.

Sabah çadırlar sökülünce beni uzun kervanın ardındaki bir ata yerleştirdikleri sedyeye koydular. Güneşin açısından dağlara doğru yol aldığımızı görünce artık kendi halkımdan sonsuza dek koptuğumu anladım. Hekim olmam herhalde canımı kurtarmıştı, ancak beni de öyle değerli kılmıştı ki, bir daha asla serbest bırakılmayacaktım. Artık ismen olmaktan daha fazla köleleşmişim.

Sedyenin sarsıntısına karşın bacağım iyileşmeye başlamıştı. Etiyopyalılar bundan o kadar etkilendiler ki, çok geçmeden aralarından hasta ve yaralıları getirmeye başlamışlardı. Bir keresinde kumarda öfkeli arkadaşlarından çok para kazanmış bir adamın yaralarını diktim. Etiyopyalılar tartışmalarını hançerle çözümlmek gibi bir huya sahiptiler.

Atlardan biri binicisini bir yardan aşağı attığında adamın kırılan kolunu iyileştirdim. Kol sakat kalmayınca ünüm daha da arttı. Etiyopyalı reis artık bana saygı gösteriyordu, o iyi parçaları seçtikten sonra yiyecek tası diğerlerinden önce bana uzatılıyordu.

Bacağım yürüyebilecek kadar iyileştiğinde kampta gezinmeme izin verdiler. Ancak beni bir an bile gözlerinden ayırmıyorlardı. Silahlı bir adam arkamda beni izliyor, hatta kayaların ardına en mahrem işimi görmeye gittiğimde başımda nöbet bekliyordu.

Masara'dan uzak tutuluyordum ve kızı ancak her gün yola çıkarken ve akşamları kamp kurarken görüyordum.

Dağlardaki uzun yolculuk boyunca hep ayrıydık, ben kervanın başlarındaydım, o da en sonunda. Yanında hep kadın muhafızları vardı ve genellikle silahlı nöbetçiler tarafından çevriliydi.

Birbirimizi gördüğümüzde Masara sanki kendisine yardım edebileceğim gibi yalvaran bakışlarla bakıyordu. Kızın önemli bir tutsak olduğu belliydi. O kadar güzel bir genç kızdı ki, gün boyu hep onu düşünür, tutsaklığının nedenini anlamaya çalışırdım. Sonunda onun kocasına götürülen isteksiz bir gelin ya da politik bir entrikanın piyonu olduğuna karar verdim.

Dillerini bilmeden ne neler olup bittiğini anlayabilir, ne de bu Etiyopyalılar hakkında bir şeyler öğrenebilirdim. Böylece Geez dilini öğrenme karar verdim.

Bende müzik kulağı olduğu için çevremdeki konuşmaları dikkatle dinleyince seslerinin yükselip alçalmasını iyice kavradım. Daha önce reisin adının Arkun olduğunu öğrenmiştim. Bir sabah kervan yola çıkmadan önce Arkun topladığı adamlarına emirler veriyordu. Onun uzun ve ateşli konuşmasını bitirmesini bekledim, sonra aynı ses tonlarıyla bir kere de ben tekrarladım.

Beni şaşkın bir sessizlik içinde dinlediler, sonra da kahkahalarla gülmeye, birbirlerinin sırtına vurmaya başladılar. Saf ve basit bir mizah anlayışları olduğu için bundan çok hoşlanmışlardı. Ne söylemiş olduğumu bilmiyordum ama doğru konuşmuş olduğumu anlamıştım.

Konuşmamdan parçaları birbirlerine tekrarlıyorlar, başlarını sallıyorlar, Arkun'un o abartmalı tavırlarını taklit ediyorlardı. Ortalığın yatışması uzun sürdü, ama sonunda Arkun yanıma gelip beni suçlarcasına bir şey sordu.

Söylediğinin tek kelimesini bile anlamamıştım ama kelimesi kelimesine aynı şeyi ben de ona sordum.

Bu kez tam bir kıyamet koptu. Millet düşmemek için birbirine dayanıyor, bağırp çağırıyor, gözlerinden akan yaşları siliyordu. Hatta biri ateşe düşünce sakalı tutuştu.

Arkun da onlarla gülmüş ve sırtımı okşamıştı. Ondan sonra kamptaki herkes benim öğretmenim oldu. Bir nesneyi işaret etmem onun Geezce deki karşılığını hep bir ağızdan söylemeleri için yeterliydi. Kelimeleri cümleler halinde birleştirmeye başladığımda konuşmamı hevesle düzeltiyorlar ve gösterdiğim ilerlemeyle gurur duyuyorlardı.

Gramerlerini sökmem biraz uzun sürdü. Fiiller Mısır diline çok yabancıydı ve isimlerin çoğulları farklıydı. Ancak on güne kalmadan epey anlaşılabilir bir Geezce konuşuyordum ve esaslı bir küfür sözlüğüm de olmuştu.

Onların dilini öğrenip hastalıklarını tedavi ederken gelenek ve göreneklerini de inceliyordum. Müthiş kumarbaz olduklarını ve o taşlarla oynanan oyunun en büyük tutkuları olduğunu öğrenmiştim. Buna dom adını veriyorlarsa da, aslında bizim bao oyununun daha basit bir şekliydi Taş ve tahtadaki çukurların sayısı farklı, oyunun kurallarıysa aynıydı.

Arkun dom şampiyonuydu ama oyununu seyrederken klasik taş kuralından habersiz olduğunu anladım. Dört boa protokolünü de bilmiyordu. Ve bu ikisi olmadan hiçbir bao oyuncusu üçüncü sınıf usta derecesine bile erişemezdi.

Arkun gibi kendini beğenmiş bir zorbayı oyunda yenmenin tehlikelerini düşündüysem de, sonunda onun üzerinde ancak bu yolla üstünlük sağlayabileceğime karar verdim.

Çadırının önünde oturup da bıyıklarını burarak onunla oynayacak bir oyuncu beklerken ilk hevesliyi bir kenara itip karşısında bağdaş kurdum.

O basit Geezcemle, "Bahse girecek gümüşüm yok, sadece taşların aşkına oynayabilirim," dedim.

Başını salladı. Oyunun bir tutkunu olarak bu duyguyu anlamıştı. Arkun'a karşı oynayacağım haberi kampa yayılınca çevremiz bir anda doluverdi.

Arkun'un dođu kalesine üç tař yerleřtirmesine izin verdiđimde dűřkırıklıđıyla birbirlerini dűrtűkleyerek oyunu bu kadar çabuk kaybedeceđim için bařlarını salladılar. Dođuya bir tař daha soktu mu oyunu kazacaktı. Benim gűneye yerleřtirdiđim dűrt bođanın önemini anlamamıřlardı. Ben bođalarımı harekete geçirdiđimde savunmasız tařları nűnde hiçbir Őey yoktu ve dűrt hamle sonra tahta benim olmuřtu. Yedi tař kuralını uygulamamıřtım bile.

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu. Arkun'un yenildiğini hemen fark edemediğini sanıyorum. Yenildiğini anlayınca o korkunç mavi kılıcına sarıldı. Yanlış hesap yaptığımı, kafamı ya da en azından bir kolumu keseceğini sandım.

Kılıcı havaya kaldırıp öfkeyle indirdi. Tahtayı birkaç dakikada paramparça etti. Sonra sakalını yolup bana tehditler yağdırarak çekti gitti.

Arkun'un tahtasını tekrar hazırlayıp beni karşısına çağırması için aradan üç gűn geçmesi gerekti. Zavallicık başına neler geleceğini bilmiyordu.

Geez diline olan hakimiyetim her gűn biraz daha arttıa Arkun ve dađlar arasındaki uzun yolculuk hakkında daha fazla bilgi elde edebilmiřtim.

Arkun'u kűűmsemiř olduđumu anladım. Bir kabile reisi deđil, bir kraldı. Gerçek adı, Krallar Kralı ve Etiyopya Aksum devleti hűkűmdarı, Arkun Gannuci Maryam'dı. Daha sonraları yűz atlı ve elli karılı her soyguncu etesi reisinin bu űlkede kendini kral ilan ettiđini ve her an yollarda soygun peřinde olan yirmi kadar Krallar Kralı olduđunu öğrenecektim.

Arkun'un en yakın komřusu Aksum devleti hűkűmdarı olan Krallar Kralı Prester Benilon'du. Bu iki hűkűmdar arasında rekabet vardı ve o nűne kadar bir dizi sonuçsuz savař yapmıřlardı.

Masara, Prester Benilon'un en sevdiđi kızıydı. Henűz tacını giymemiř ve Krallar Kralı unvanını almamıř olan bařka bir soyguncu etesi reisi tarafından kaçırılmıřtı. Arkun da kızı ondan bir at yűkű gűműşe satın almıřtı. Arkun kızı babasına gűtűrerek politik çıkar sađlamak istiyordu. Bűyle bir malı adamlarına teslim etmekten çekinerek Prenses Masara'yı babasına kendi eliyle gűtűrmeye karar vermiřti. Kervanımız řimdi Arkun'un kalesine gitmekteydi.

Yolculuđumuzun sonuna yaklařırken kervanın içinde bařgűsteren heyecanı fark ediyordum. Sonunda keçi yolundan daha geniř olmayan bir patikadan çıkınca bir ambarın tepesine vardık. Bu ambarlar merkezi Etiyopya'nın sıradađlarını oluřturuyordu. Her biri yamaçları onu diđer dađdan ayıran ovaya dimdik inen dűmdűz tepeli dađlardı.

Dağın tepesine çıkınca ülkenin bu kadar çok krallık ve prensliğe bölünmüş olmasının nedeni kolayca anlaşıldı. Her amba doğal ve aşılmaz bir kaleydi. Bunun tepesinde oturan insanı yenmek olanaksızdı ve böylece hiç korkmadan kendine kral diyebilirdi.

Yanıbaşımda at süren Arkun güneydeki dağlan gösterdi. "İşte at hırsızı Prester Benilon haydudunun saklandığı yer.

"Çok hain bir insandır." Sonra rakibinden yana bir tükürük salladı.

Arkun'un zulümde ve hainlikte pek boş verilmeyecek bir kişi olduğunu öğrenmiştim. Prester Benilon bu alanlarda gerçekten ustaysa, Masara'nın babası müthiş biri olmalıydı.

Amba Kamara düzlüğündeki taş duvarlı izbelerden oluşan köyler ve mısır tarlaları arasından geçtik. Tarlalardaki köylülerin hepsi uzun boylu, kıvrırcık saçlı insanlardı ve kılıçlarıyla yuvaklar bakır kalkanları var di. Onlar da kervanımızdakiler kadar savaşçı ve vahşi görünüyorlardı. Ambanın öteki ucundaki patika bizi gördüğüm en olağanüstü kaleye götürdü. Dağın masa biçimindeki düzlüğünün ötesinde bir çıkıntı dağdan korkunç bir uçurumla ayrılmıştı. Bu uçurumun üstünde kayalardan dar ve doğal bir köprü vardı. Köprü iki atın yan yana geçemeyeceği kadar dardı ve bir kere geçmeye başladıktan sonra atın dönmesine olanak yoktu. Ya öteki uca kadar gider ya da aşağıdaki uçuruma düşerdi. Burası öylesine tehlikeliydi ki, atlılar köprü başına gelmeden inip atlarının gözlerini bağlıyorlar ve onları yedeğe alarak karşıya geçiriyorlardı. Ben aşağı bakmaktan korkarak titrediğimi fark ettim. Kendimi yere atıp kayalara tutunmamak için olanca irademi kullanmak zorunda kaldım, Bu kayalığın üzerinde taş bloklardan yapılmış çatısı sazla ve kamışla kaplı çirkin bir kale vardı. Açık pencereler deri perdelerle örtülüydü, Kalenin duvarlarında sanki bayraklar ve süsler gibi kadın ve erkek cesetleri sallanıyordu. Bazıları o kadar uzun süredir oradaydılar ki, çatılarda ötüşen kargalar kemiklerine varıncaya kadar gagalayıp iskeletlerini çıkarmışlardı. İçlerinde hâlâ sağ olanlar da ayaklarından asılmışlar ve ölmek üzereydiler. Çürüyen cesetlerin kokusunu en sert rüzgârlar bile dağıtamıyordu. Kral Arkun kargalara piliçlerim diyordu. Kimi zaman onları böyle duvarlarında besliyor, kiminin yiyeceğini de köprüden uçuruma atıyordu. Adbar Seged, yani Rüzgâr Şarkısı Evinin tepesindeki günlük yaşamın bir parçası bir talihsizin uçuruma atılırkenki çığlıklarıydı.

İdamlar, günlük kırbaçlamalar, el veya ayakların kesilmesi, kızgın maşalarla dillerin kopartılması Kral Arkun'un dom oynamadığı ya da komşu krallardan birine baskın planlamadığı zamanlar kendini eğlendirme yoluydu. Kral Arkun zaman zaman baltayı ya da maşayı kendi kullanır ve kahkahaları kurbanlarının çığlıklarına karışırdı.

Kervanımız Adbar Seged'in büyük avlusuna girdiğinde Masara kadın gardiyanları

tarafından taş koridorlardan oluşan bir labirente sokuldu, ben de Arkun'un dairesinin yanındaki odama götürüldüm.

Bana taş bir hücre vermişlerdi. İçersi karanlık ve esintiliydi. Açık alçak duvarları isten kapkara ediyor ve fazla bir ısı vermiyordu. Ülkenin yünlü elbiselerini giymeme karşın Adbar Seged'de hiç ısınmadım. Mısır'ımın o parlak vahasını ve Nil'de parıldayan o güneşi nasıl da özlerdim. O rüzgârların süpürdüğü duvarlara oturur, ailemi, Memnon ile Tanus'u, küçük prenseslerimi, ama en çok da hanımı özlerdim.

Kimi zaman geceleri gözlerim ıslak olarak uyanır, Arkun'un o kalın taş duvarın ardından hıçkırıklarımın duymaması için koyun postu battaniyemle başımı örterdim.

Sık sık ona beni salıvermesi için yalvarırdım.

Beni neden terk etmek istiyorsun, Taita? '

Ailemin yanına dönmek için.

Senin ailen artık benim, derdi gülerek. "Ben senin babanım."

Onunla bir iddiaya girdim. Eğer arka arkaya yüz dom oyunu kazanırsam beni salıverecek, Nil'e kadar götürmesi için yanıma birkaç adam da verecekti. Yüzüncü oyunu kazandığımda kıs kıs gülerek bu saflığımı karşısında başını salladı.

'Yüz mü demiştim? Hiç sanmıyorum. Bin demiştim belki de." Adamlarına döndü. "Bin oyuna mı pazarlık etmiştik?"

Bin! diye bağırıldılar, "bindi."

Hepsi de bunu büyük bir şaka olarak görüyorlardı. Ben öfkemden onunla bir daha oyun falan oynamayacağımı söyleyince beni ayaklarımdan kalenin duvarına astı ve oynayacağımı söyleyene kadar orada tuttu.

Arkun beni çıplak görünce kahkahayı basıp gülmüştü. "Dom tahtası başında başarılı olabilirsin, ama sen kendi taşlarını kaybetmişsin, Mısırlı." Tutsaklığımdan beri ilk kez bana yapılanlar yüzüme vuruluyordu. O günden sonra insanlar beni yine "hadım" diye çağırarak kalbimi kırdılar.

Ancak sonunda onun da yararını gördüm. Eğer tam bir erkek olsaydım Masara'ya gitmeme asla izin vermezlerdi.

Beni bir gece alıp Masara'nın odasına götürdüler. Oda bir tek kandil aydınlanıyor ve kustumuk kokuyordu. Kız odanın ortasındaki hasırın üzerinde kıvrılmış, kusmuğu arasında yatmaktaydı. Midesini tutarak ağlıyordu, çok acı çektiği belliydi.

Hemen işe koyulup muayeneye başladım. Karnını taş kadar sert bulacağımdan korkuyordum. Bu, içinde barsağının şişip patlaması demekti ki, o zaman barsaklarının içindekiler karnına boşalırdı ve tüm bilgime karşın ben bile onu ölümden kurtaramazdım.

Neyse ki, kamı yumuşak ve sıcaktı. Kanında da sıcaklık yoktu. Ben muayeneye devam ettikçe inleyip çığlıklar atıyordu ama acısının nedenini bulamıyordum. Sonra birden yüzünün acıyla kasılmış olmasına karşın dikkatle gözlerimin içine bakmakta olduğunu fark ettim.

Düşündüğümden de kötüymüş, diyerek iki kadın gardiyana döndüm. "Onu kurtarmamı istiyorsanız sandığımı getirin."

Kadınlar kapıdan çıkınca kıza eğilip, "Sen akıllı bir kız ve usta bir oyuncusun," diye fısıldadım. "Boğazını tüyle mi gıdıkladın?"

Kız gülümseyerek baktı yüzüme. "Seni görmemin başka yolu yoktu. Kadınlar Geez dilini öğrendiğini söyledikleri zaman birbirimize yardım edeceğimizi düşündüm."

Bu mümkün olur umarım.

O kadar yalnızım ki. Bir arkadaşla konuşmak bile benim için büyük bir sevinç olacak. Güveni o kadar içtendi ki, duygulanmıştım. "Belki de aramızda bu korkunç yerden kaçmanın bir yolunu buluruz."

Dışarda kadınların sesleri duyuldu. Masara elimi yakaladı.

Benim dostumsun, değil mi? Bir daha gelecek misin?

Dostunum ve geleceğim.

Gitmeden önce çabuk söyle. Adı neydi?

Kimin?

O ilk gün nehirde yanınızda olanın. Genç bir tanrıya benzeyenin.

Onu adı Memnon'dur.

Memnon! Güzel bir ad. Ona uyuyor.

Kadınlar odaya girerlerken Masara sağlıklı karnını tutup sanki ölmek üzereymiş gibi inlemeye başladı. Ben kadınlara bakıp başımı sallarken kıza iyi gelecek bir karışım hazırladım ve sabaha tekrar geleceğimi söyledim.

Masara sabahleyin biraz düzelmiş olduğu için yanında daha fazla Kalabildim. Kadınlardan sadece biri vardı içerde, o da bir süre sonra sıkılıp odanın öteki ucuna gitti. Masara ile birkaç kelime konuşabildik.

Memnon bana bir şey demişti ama sözlerini anlayamamıştım. Ne demişti?

Seni almaya geleceğim. Cesaretli ol.

Bunu demiş olamaz. Beni tanımıyor bile. Sadece o anda görmüştü. Kız başını salladı, gözleri yaşla dolmuştu.

Gerçekten öyle mi demek istemişti dersin, Taita? Sesinde beni etkileyen bir yakarış vardı, Ona daha fazla işkence çektiremezdim.

O Mısır veliahtıdır ve sözünün eridir. Onu demek istemiş olmasaydı asla söylemezdi.

O gün ancak o kadar konuşabildik, ama ertesi günü bir daha gittim yanına. Bana söylediği ilk şey, "Memnon bana ne söylemişti, bir daha anlat," oldu.

Arkun'a Masara'nın sağlığının düzeldiğini, ancak her gün dışarı çıkıp biraz yürümesi gerektiğini söyledim. "Aksi halde sağlığından sorumlu olamam," dedim.

Arkun bunu bir gün düşündü. Ancak Masara, karşılığında bir at yükü gümüş verdiği değerli bir mal olduğu için sonunda izin verdi.

Nöbetçiler bizi birlikte görmeye alıştıkça günlük yürüyüş zamanımız da uzadı. Sonunda Masara ile sabahları hep birlikte olmaya ve Adbar Seged duvarları boyunca konuşa konuşa yürümeye başladık.

Masara, Memnon hakkında her şeyi bilmek istiyordu. "Bana kraliçe annesinden söz et. Tanrılarınızı ve Memnon'un çocukluğunu anlat," derdi. Ben ailemi özlediğim için isteklerini seve seve yerine getirirdim. Bunlardan söz etmek beni onlara yaklaştırıyor gibiydi.

Masara bir sabah perişan bir halde geldi yanıma. "Dün gece korkunç bir rüya gördüm," dedi. "Rüyamda Memnon'u bana dönmüş gördüm ama söylediklerinden hiçbir şey

anlamadım. Bana Mısır dilini öğretmelisin, Taita. Hemen bu dakika başlayacağız."

Kız öğrenmeye hevesli ve zekiydi. Dilimizi öğrenmesi güç olmadı. Çok geçmeden aramızda nöbetçilerden korkmadan konuşmaya başlamıştık.

Memnon'dan söz etmediğimiz zamanlar kaçmayı konuşuyorduk.

Kuşkusuz, ben Adbar Seged'e geldiğimden beri kaçmayı düşünüyordum ama onun da aynı konuda düşünmesi şimdi daha yararlı oluyordu.

Bu kaleden kaçsan bile, yardım almadan bu dağlardan kaçamazsın, diye uyardı beni. "Patikalar bir yün yumağı gibidir. Onları asla bulamazsın. Her kabile bir başkasıyla savaş halindedir. Yabancılara güvenmezler ve casussun diye boğazını keserler."

Ne yapmalıyım öyleyse? diye sordum.

Kaçabilirsen doğruca babama git. O seni korur ve kendi halkının arasına dönmene yardım eder. Memnon'a nerede olduğumu söylersin, o da gelir beni kurtarır. Bunu öylesine bir güvenle söylemişti ki, gözlerinin içine bakamadım.

O zaman Masara'nın kafasında gerçeğe dayanmayan bir Memnon hayali yarattığını anladım. Bir tanrıya âşıktı, kendisi gibi genç ve deneyimsiz bir delikanlıya değil. Ve anlattığım hikâyelerle bundan ben sorumluydum. Ama şimdi onu bu hayalin gerçekten ne kadar uzak olduğunu söyleyerek yaralayacak değildim.

Baban Prester Benilon'a gidersem beni Arkun'un casuslarından biri sanıp kafamı kestirir, diyerek bana verdiği sorumluluklardan kurtulmaya çalıştım.

Sana ona ne söyleyeceğini öğretirim. Sadece onun ve benim bildiğimiz şeyleri. O zaman benden geldiğini anlar.

Bu yolu kapattığı için başka bir yol denedim. "Babanın kalesinin yolunu nasıl bulabilirim? Yolların bir yün yumağından fark sız olduğunu söylemiştin."

Sana yolu anlatırım. Sen çok akıllı olduğun için her şeyi hatırlarsın.

Artık kızı kendi prenseslerimi sevdiğim kadar seviyordum. Onu incinmekten korumak için her şeyi yapardım.

İki uzun yıl boyunca Adbar Seged'in tepesinde bir tek kaçış yolu bulamadık. Ama Masara inancını hiç kaybetmemişti.

Her gün Memnon'un kendisine ne söylediğini soruyordu.

Sonunda Adbar Seged'den güzel bir atın sırtında kaçtım. Arkun, Prester Benilon'a yeni bir sefer düzenlemişti. Ben hekimi ve dom oyuncusu olarak ona eşlik edecektim.

Gözleri bağlı atımı köprüden geçirirken arkama baktığımda Masara'yı gördüm. Bana Mısır dilinde seslendi. Rüzgârın uğultusu arasında sesini ancak duyabiliyordum.

Ona kendisini beklediğimi söyle. Cesur olduğumu söyle. Ve sonra, işittiğimden pek de emin olamadım. "Ona kendisini sevdiğimi söyle."

Amba Kamara'ya doğru at sırtında giderken rüzgâr yanaklarımdaki gözyaşlarını buz tanelerine dönüştürüyordu.

Savaştan önceki gece Arkun beni geç saatlere kadar çadırında tuttu. Komutanlarına son emirlerini verirken bir yandan da kılıcını biliyordu. Arada sırada keskinliğini kontrol etmek için bileğinin bir iki kılını kesiyor, memnun olmuşçasına başını sallıyordu.

Sonunda kılıcı erimiş koyun yağıyla yağladı. Bu garip gümüş mavisi madenin iyi yağlanması gerekirdi, yoksa üstünde sanki kanıyormuş gibi kırmızı bir toz oluşmaktaydı.

Mavi kılıç Tanus gibi beni de hayran bırakmıştı. Arkun iyi bir gününde olursa kılıcını elime almama izin verirdi. Madenin ağırlığı ve keskinliği inanılır gibi değildi. Böyle bir şeyin Tanus'un elinde neler yapacağını düşündüm. Bir daha karşılaşırsak Tanus'un her ayrıntısını tek tek soracağını bildiğimden, bu konuda böbürlenmeyi hiç elden bırakmayan Arkun'a sık sık sorular sorardım.

Arkun bana ertesi günkü savaş planı hakkındaki fikirlerimi sordu. Askeri taktikleri iyi bildiğimi öğrenmişti. Planının çok parlak olduğunu söyledim. Bu Etiyopyalılar askeri taktikten dom oyunundan anladıkları kadar anlardı. Kuşkusuz, arazi at kullanımını engelliyordu ve arabaları yoktu. Ayrıca savaşları da gelişigüzel yapılmaktaydı.

Arkun'un ertesi gün için büyük stratejisi, güçlerini dört baskın grubuna ayırmaktı. Bunlar kayalar arasına saklanacaklar, birden saldırıp birkaç rehine alacak, birkaç kişinin boğazını kesecek, sonra da kaçacaklardı.

Sen tarihin en büyük generallerinden birisin, dedim. "Bu dehanı Papirüse geçirmek isterim." Bu fikirden çok hoşlandı ve Adbar Seged'e döner dönmez bana bu iş için gerekli her şeyi sağlayacağını söyledi.

Kral Prester Benilon da ona eşit yetenek ve görüşte biri olmalıydı. Birlikleriyle ertesi gün dik yamaçlı geniş bir vadide karşılaştık. Savaş alanı üzerinde birkaç ay önce karşılıklı olarak mutabık kalınmıştı. pres ter Benilon da bizden önce vadinin öteki uçunda yerini almıştı. Yerimize yerleşince öne çıkıp güvenli bir uzaklıktan Arkun'a hakaret yağdırmaya başladı.

Prester Benilon değnek kadar ince, uzun sakallı ve beline kadar inen beyaz saçlı bir adamdı. O kadar uzaktan yüzünü seçemiyordum ama kadınlar onun gençliğinde Etiyopya'nın en yakışıklı erkeği olduğunu ve iki yüz karısı bulunduğunu söylemişlerdi. Bazı kadınlar onun aşkı yüzünden intihar etmişlerdi. Bence yeteneklerini savaş alanı yerine hareminde kullansaydı daha iyi olurdu.

Prester Benilon'un sözü tükenince Arkun ileri çıktı ve bu kez o hakaret yağdırmaya

başladı.

Arkun'un sözü bitince savaşın başlayacağını sanmıştım ama yanılıyordum. Her iki tarafta da konuşmak isteyen başka savaşçılar vardı. Ben sıcak güneş altında ısınmış bir kayaya yaslanarak uyumaya başladım.

Şakırtı sesleriyle uyandığında öğleden sonra olmuş, Arkun ilk saldırıyı başlatmıştı. Birliklerinden biri Prester Benilon'un mevzilerine, kılıçlarını kalkanlarına vurarak saldırdılar. Ancak inanılmayacak kadar kısa bir süre sonra ne birini yaralamış, ne de kendileri yaralanmış olarak başladıkları yere döndüler.

Sonra yeniden hakaretler edildi ve saldırı sırası Prester Benilon'a geldi. O da saldırdı, aynı süre ve sonuçla geri döndü.

Gün böylece hakarete hakaret, saldırıya saldırı vererek devam etti. Karanlık basınca iki ordu çekildiler. Biz vadinin başında kamp kurduğumuzda Arkun beni çağırttı.

Ne müthiş savaştı ama! dedi. "Prester Benilon bir daha aylarca ortaya çıkamaz."

Yarın savaş olmayacak mı? diye sordum.

Yarın Adbar Seged'e dönüyoruz. Sen de zaferimi papirüslere yazacaksın. Bu büyük yenilgiden sonra Prester Benilon'un barış isteyeceğini sanıyorum.

Bu vahşi karşılaşmada adamlarımızdan yedisi, çok uzak menzilden atılan oklarla yaralanmışlardı. Okları çıkarıp yaraları sardım. Ertesi gün yaralıları sedyelere yükledikten sonra yola çıktık. Ben sedyelerin yanı sıra yürüyordum.

Adamlardan biri karnından yaralanmıştı ve çok acı çekiyordu. Bir hafta içinde kangrenden öleceğini biliyorsam da, acısını azaltmak için elimden geleni esirgemiyordum.

O öğleden sonra nehirden bir kavşağa vardık. Buradan Prester Benilon'la savaşa giderken geçmiştik ve Masara'nın tarifinden babasının kalesinin yolu üzerinde olduğunu biliyordum. Nehir Nii'in dağlardan inen pek çok kolundan biriydi ve son günlerde yağış olduğundan epey yükselmişti.

Karnından yaralı hastamın sedyesinin yanında nehri geçmeye başladım. Adam şimdiden kendini kaybetmişti. Nehrin yarısına gelmiştik ki, suyun yüksekliği ve akıntının hızının tahminlerimden fazla olduğunu anladım. Su sedyeye yandan vurup savurdu. At da suya kapıldı, ayaklarının altındaki taşlığı kaybetti.

Ben koşumlara asılmıştım. Bir an sonra at da ben de yüzüyorduk. Buz gibi yeşil sular bizi sürüklemeye başladı. Yaralı adam sedyeden düşünce onu tutmak için uzandığımda dizginler elimden kaydı. Attan ayrıldım.

Yaralı suya gömülmüştü, ancak ben de bu sırada kendi canımı kurtarmaya çalışıyordum. Sırtüstü yatıp ayaklarımı akıntı yönüne çevirdim. Böylece akıntının beni şiddetle üzerlerine götürdüğu kayalara vurarak yanlarından geçebiliyordum.

Arkun'un adamları bir süre kıyıda beni izledilerse de, nehir birden dik bir yamacın altından geçtiği için öteki tarafa geçemediler. Nehirde şimdi sadece atla ben yardım.

Az sonra akıntı hafifleyince ata kadar yüzüp kolumu boynuna attım. Bir an için kurtulmuştum. İlk kez orada kaçmayı düşündüm ve tanrıların bana bir fırsat yarattıklarını anladım. Bir teşekkür duası mırıldanıp atın yelesinden tutarak nehrin ortasına yöneldim.

Birkaç mil akıntıyla gittikten sonra hava kararırken atımı kıyıya yanaştırdım. Sabaha kadar artık beni kovalayan olmazdı. Arkun'un adamlarından hiçbirisi karanlıkta buraya girmeye cesaret edemezdi.

Atı rüzgâr almayan kuytu bir köşeye götürüp gövdesine yaslandım. Islak derisinden ayışığında buharlar tütüyordu.

Hayvanın sıcaklığı yavaş yavaş içime işledi, titremem kesildi. Az sonra kalkıp ağaç parçaları topladım, güçlkle bir ateş yakıp üstümdekileri kuruttum, sonra da ateşin yanında kıvrılıp uyudum.

Kava yolu görecek kadar aydınlanınca giyiniş ata bindim. Arkun'un adamlarının kıyıyı arayacaklarını bildiğimden içerlere doğru gidiyordum.

Masara'nın bana tarif ettiği yolları izleyerek iki gün sonra Prester Benilon'un topraklarındaki tepe köylerinden birine yardım. Köyün reisi hemen kafamı kesip atımı almak isteğini belirtti. Ben de bunun üzerine tüm ikna gücümü kullandım, adam sonunda atı almayı ama beni de Prester Benilon'un kalesine götürmeyi kabul etti.

Beni Krar Prester Benilon'a götüren rehberler ondan sevgiyle söz ediyorlardı. Yolda geçtiğimiz köyler Arkun'unkilerden daha temiz ve varlıklıydı. Sürüler de daha besili, ekinler dolgun, halk daha iyi beslenmişti. Gördüğüm atlar müthişti. Güzellikleri gözlerimi yaşanmişti.

Sonunda başka bir ambanın üstünde gördüğümüz şato da Arkun'unkinden daha iyi durumdaydı ve dış duvarlarında o iğrenç süslerden eser yoktu.

Kral Prester Benilon yakından bakıldığında gerçekten çok yakışıklı bir erkekti. Gümüş saç ve sakalı ona vakarlı bir hava veriyordu. Teni fazla esmer değildi, siyah gözleri zekâ doluydu. Önce hikâyemi kuşkuyla dinlediyse de, Masara'nın verdiği özel bilgileri aktardıkça tutumu değişti.

Kızından kendisine getirdiğim sevgi ve bağlılık mesajları onu çok etkilemişti. Sorgu faslı bittikten sonra hizmetkârları beni Etiyopya standartlarına göre lüks sayılacak odama götürdüler ve üzerimdeki paçavralar yerine temiz yünlü elbiseler verdiler.

Yemek yeyip dinlendikten sonra yine Prester Benilon'un kabul salonu olan rutubetli ve ıslı taş odaya götürüldüm.

Majesteleri, Masara son iki yıldır Arkun'un elinde tutsak, dedim .genç bir kız. O pis kokulu izbede çürüyüp gidiyor." Kızın durumunun kötülüğünü anlatmak için gerçekleri biraz süslüyordum.

Arkun'un kızımı bırakmak için istediği kurtarmalığı toplamaya çalışım. Ama böylesine bir gümüş servetini ödeyebilmek için Aksum'daki bütün gümüş tas ve tabakları eritmem gerekecek. Ayrıca benden çok geniş topraklar ve önemli köylerimi istiyor. Bunları ona vermek hükümdarlığımı zayıflattığı gibi on binlerce halkımı da onun zorbalığı altına sokar.

Ben ordunuzu Adbar Seged kalesine götürebilirim. Kaleyi kuşatır ve Masara'yı size teslim etmeye zorlayabilirsiniz.

Prester Benilon bu öneriye şaşmış göründü. Böyle bir şeyin hiç aklına gelmemiş olduğundan eminim. Etiyopyalılar öyle savaşmazlardı.

Ben Adbar Seged'i iyi bilirim, orasını almak olanaksızdır, dedi. "Arkun'un çok güçlü bir ordusu vardır. Onunla çok şiddetli savaşlar yaptık. Benim adamlarım aslandır ama onu asla yenemedik." Prester Benilon'un aslanlarını savaşırken görmüştüm ve değerlendirmesinde haklı olduğunu biliyordum. Komutası altındaki ordu asla Adbar Seged'e saldırıp Masara'yı kurtaramazdı.

Ertesi gün yeni bir öneri getirdim. "Aksum'un Büyük İmparatoru, Krallar Kralı, bildiğiniz gibi ben Mısırlıyım. Mısır hükümdarı Kraliçe Lostris ordularıyla Nil'in ikiziyle buluştuğu yerde bulunuyor."

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Mısırlılar topraklarıma izinsiz girdiler. Vadilerimde maden kazıyorlar. Çok yakında onlara saldırıp hepsini yok edeceğim."

Şaşırtma sırası bana gelmişti. Prester Benilon, Firavun'un mezarındaki çalışmayı biliyordu ve oradaki insanlarımız tehlikede idi. Bu nedenle kendisine yapacağım öneriyi hemen değiştirdim.

Benim halkım savaş ve kuşatma sanatında ustadırlar, dedim. "Kraliçe Lostris sözümü dinler. Beni onun yanına gönderirseniz dostluk elini size de uzatacaktır. Askerleri Adbar Seged'e saldıracaklar ve kızınızı kurtaracaklardır."

Prester Benilon saklamaya çalıştıysa da, önerimden hoşlandığı belli oluyordu. "Kraliçen dostluğuna karşılık ne ister?" diye sordu.

Beş gün pazarlıktan sonra anlaşmaya vardık. "Kraliçe Lostris'e vadinizde maden kazmasına izin verecek ve o vadileri yasak bölge ilan edeceksiniz. Halkınızın oraya girme cezası ölüm olacak." Bunu hanımım için yapıyordum. Böylece Firavun'un mezarı kirletilmekten korunacaktı.

Kabul ediyorum, dedi Prester Benilon.

Kraliçe Lostris'e sürünüzden benim seçeceğim iki bin at vereceksiniz. Bu da kendim içindi.

Bin, dedi kral.

İki bin.

Kabul ediyorum. "Prenses Masara serbest kalınca istediği erkekle evlenecek." Bu da Memnon ve kız içindi.

Bu geleneklerimize aykırı, ama kabul ediyorum.

Arkun ile Adbar Seged kalesini aldığımızda size teslim edilecekler. Buna çok sevinmişti.

Son olarak, biz Mısırlılar Arkun'dan elde edeceğimiz savaş ganimetlerine sahip olacağız ki, bunların içinde efsanevi mavi kılıç da olacak. Bu da Tanus içindi. .

Kabul ediyorum. Adamın halinden iyi bir anlaşma yapmış olduğuna inandığı anlaşılıyordu.

Bana elli kişilik bir heyet verdi ve hemen ertesi günü kralın yol armağanı olarak verdiği harika bir at üzerinde Kebui'ye doğru yola çıktık.

Kebui'den beş gün uzaktayken ovada bize doğru hızla yaklaşan bir toz bulutu, ardından da yerden yükselen ısı buharları arasında titreşen arabaları gördüm. Arabalar dörtnala hızlarını kesmeden saldın düzenine girdiler. Doğrusu seyredilecek bir manzaraydı.

Arabalar yaklaşırken elimi gözlerime siper ederek baktım ve öndeki arabanın atlarını tanıyınca kalbim duracak gibi oldu. Kaya ve Zincir'di bunlar, benim sevgili atlarım. Ancak arkalarındaki sürücüyü hemen tanıyamamıştım. Memnon'u en son gördüğümünden bu yana neredeyse üç yıl geçmişti. On yedi ile yirmi yaş arasındaki fark , delikanlı ile erkek arasındaki fark tı.

Ben Etiyopyalılar gibi eyer ve üzengiyle ata binmeye alışmıştım, şimdi de üzengiler üzerinde doğrulup el salladım.

Memnon beni tanıyınca atları son hızla üzerime sürdü.

Mem! diye bağıırıyordum. "Mem!"

Tata! İsis'in tatlı sütü aşkına, gerçekten sensin!"

Memnon atları durdurup arabadan atladı ve beni atımdan alaşağı etti. Önce sıkı sıkı kucakladı, sonra bir adım geri çekildi, birbirimize doya doya baktık.

Solgunsun ve zayıflamışsın, Tata. Kemiklerin fırlamış. Ya bu gördüklerim, beyaz saç mı?

Şimdi benden uzun boyluydu, beli dar, göğsü genişti. Teni yanık amber rengini almıştı. Olanaksız görünse bile son gördüğümünden daha yakışıklıydı. Bir leoparı andırıyordu.

Beni kucaklayıp arabaya bindirdi. "Al bakalım dizginleri!" dedi. "Eski ustalığını kaybedip kaybetmediğini öğrenmek istiyorum."

Ne yana? diye sordum.

Batıya, Kebui'ye elbette. Seni doğruca kendisine götürmezsem annem çok kızar.

O gece kamp ateşi başında diğerlerinden biraz uzakta oturduk. Bir süre konuşmadan oturup yıldızların gümüş parıltılarını seyrettikten sonra Memnon, "Seni kaybettiğim zaman bir parçam koparılmış gibi oldu," dedi. "Sen hayatımın ilk anılarının bir parçasısın."

İŖi sözcükler olan ben ona verecek bir yanıt bulamadım. Bir süre konuşmadan oturduk, sonra elini omzuma attı.

O kızı bir daha gördün mü?

Hangi kızı? diye sordum onunla biraz dalga geçmek için.

Ayrıldığımız gün nehir kıyısında olan kızı.

Bir kız mı vardı? diye hatırlamak istercesine kaşlarımı çattım. "Nasıl biriydi?"

Yüzü kara bir zambak gibiydi, teni yabani bal rengindeydi. Adı Masara'ydı ve anıları beni hâlâ uykumda rahatsız ediyor.

Adı Masara Benilon'dur, dedim. "Adbar Seged kalesinde iki yıl onunla birlikte tutsaktım. Orada onu sevmeyi öğrendim, çünkü huyu yüzünden de tatlıymış."

İki eliyle beni yakalayıp acımasızca sarısmaya başladı. "Bana onu anlat, Tata! Her şeyi anlat."

O gece ateşin yanında hep kızıdan söz ettik. Kızın onun için Mısır dilini öğrendiğini, o kara günlerinde Memnon'un kendisine verdiği söze inanarak yaşadığını ve sonunda ondan ayrılırken Adbar Seged'in duvarları ardından gönderdiği mesajı anlattım.

Ona cesur olduğumu söyle. Ona kendisini sevdiğimi söyle.

Memnon uzun bir süre susup alevlere baktı. Sonra, "Beni nasıl sevebilir? Hiç tanımıyor ki?" dedi.

Sen onu onun seni tanıdığından daha iyi tanıyor musun? diye sorunca başını salladı.

Peki, onu seviyor musun?

Evet.

işte o da seni öyle seviyor.

Ben ona bir söz verdim. Sözümde durmam' için bana yardım edecek misin, Tata?

Kebui'ye dönüp de Horus'un Soluğu'na bindiğimde duyduğum sevinci tüm yaşamım boyunca tatmamıştım.

Memnon dönmekte olduğum haberini bir ulakla bildirdiğinden hepsi beni bekliyorlardı.

Tanus beni omuzlarımdan yakalayıp bir an gözlerimin içine baktı. "Sen olmasaydın o kıllı Etiyopyalı beni yakalayacaktı.

Ama seni yakalaması kendisi için daha iyi oldu. Teşekkür ederim, dostum." Tanus'un yaşlandığını görüyordum. Benim gibi saçlarında beyaz vardı artık ve yüzü granit bir yamaç gibi değişmeye başlamıştı.

Prinseslerim artık küçük değillerse de, hâlâ çok sevimliydi. Beni iyice unuttukları için benden utanıyorlar, önlerinde eğildiğimde de iri gözlerle bakıyorlardı. Bekata'nın saçları bakır rengini almıştı.

Beni ilk tanıyan Tehuti oldu. "Tata!" dedi. "Bana bir armağan getirdin mi?"

Evet, efendimiz. Size kalbimi getirdim, dedim.

Hanıma doğru yürürken bana gülümsüyordu. Başında hafif hernes tacı, alnında altın kobra başı vardı. Gülümsediğinde ilk dişini kaybetmiş olduğunu gördüm. Beli de kalınlaşmış, devlet işleri alnını ve göz kenarlarını kırıştırmıştı. Ama benim için hâlâ dünyanın en güzel kadınıydı.

Önünde diz çöktüğümde tahttan kalktı. Bu gösterebileceği en büyük saygı belirtisiydi. Elini alnıma dayadı ve bu da bir okşamaydı.

Bizden çok uzun zaman uzak kaldın, Taita, dedi sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. "Bu gece yine yatağımın ucunda uyuyacaksın."

O gece kendisine hazırladığım çorbayı içtikten ve üzerini kürklü battaniyeyle örttükten sonra gözlerini kapatırken, Uyumken beni öpmeyeceğinden emin olabilir miyim? dedi.

Olamazsınız, majesteleri, diyerek üzerine eğildim. Dudaklarımız birleştiğinde gülümsedi.

Bizden bir daha bu kadar çok uzaklaşma, Taita, dedi.

Memnon ile taktiğimizi titizlikle geliştirmiştik ve araba manevralarımızdan biriymiş gibi başarıyla tamamladık.

Tanus'u ikna etmek kolaydı. Arkun tarafından yenilgiye uğratıldığını asla unutmamıştı. Memnon'la ben, Arkun'un kılıcının onun bronz kılıcını nasıl kestiğini ve ben araya girmemiş olsaydım onu nasıl öldüreceğini konuştuğunda Tanus küçük düşmekten kendi kendini yiyordu.

Memnon sonra bana bu efsanevi silahın nasıl bir şey olduğunu sorunca Tanus öfkesini unutup sorular yağdırmaya başladı.

Bu Prester Benilon mavi kılıcı savaş ganimeti ilan etti, dedim. "Onu ele geçiren sahibi olur."

Arkun'a karşı harekete geçerse o vadilerde arabaları kullanamayız, dedi Memnon. "Orada piyade kullanmak gerekecek. Lord Tanus, sizce Şilluklar Etiyopyalılara karşı başarılı olurlar mı?" Memnon, Tanus'a hâlâ resmi dille hitap ediyordu. Benim yokluğumda babası olduğunu öğrenmediği anlaşılıyordu.

Oyunumuzu bitirdiğimizde Tanus da ikimiz kadar hevesliydi bu serüvene atılmak için. Kraliçe Lostris'e karşı kampanyamızı yürütmeye Sadığımızda artık o da bizim safımızdaydı.

Hanımım Mısır'a dönme hayalimizin gerçekleşmesi için araba ve atların çok önemli olduğunu anlamıştı. Presler Benilon'un bana verdiği atı kendisine gösterip üstünlüklerini anlattım. Sonra da ölü Firavun'a verdiği sözü hatırlatarak, Presler Benilon mezar vadisini size verecek dedim. "Savaşçıları vadiyi mezar soyguncularına karşı koruyacaklar Vadi bir de tabu ilan edecek. Etiyopyalılar batıl inançlı insanlardır. Biz Teb'e döndükten çok sonra bile bu yasağa uyacaklardır."

Memnon'a, Arkun'a karşı girişilecek bu seferde gönül işinin rol oynadığını annesine söylememesini tembih etmişim.

Bunun bize bir yararı olmazdı. Her anne aynı zamanda bir sevgilidir; oğlunun daha genç bir kadın tarafından elinden alınmasından hoşlanmaz.

Hiçbir kadın, hatta bir kraliçe bile, üçümüzün kurnazlığına karşı direnemezdi. Kraliçe Lostris, Adbar Seged'e sefer düzenlememizi kabul etti.

Arabaları Firavun'un mezarı vadisinde bırakıp dağlara doğru yola çıktık. Prester Benilon bize bir grup rehber göndermişti. Bunlar en iyi ve en güvenilir insanlarından yüz kişilik bir gruptu.

Tanus en vahşi ve kana susamış Suluklarından tam bir tümen seçmiş ve onlara ele geçirecekleri tüm hayvanları vaat etmişti. Dağ geçitlerinin soğuşunu hatırladığımızdan bu kara vahşilerin her birinin sırtında bir çakal postu vardı.

Yanımızda destek olarak Lord Kratas'ın başında bulunduğu üç bölük Mısırlı okçu vardı. Ben Adbar Seged'deyken o da soylular arasına karışmıştı. Gerçek bir savaş için sabırsızlanıyordu. Adamlarının her birinde Etiyopyalıların uzun oklarını en az iki yüz adım menzil dışı bırakacak yeni kıvrık yaylar vardı.

Memnon en iyi kılıççılarımızı ve savaşçılarımızı seçmişti. Remren ve Lord Aker'le Astes'de bunların arasındaydı. Ben savaşçı niteliklerimle değil de, Adbar Seged'e girmiş tek insan olarak bu özel birlikteydim.

Hui de bizimle gelmek istemiş ve bunun için imkânı olan her rüşveti vermeye kalkmıştı. Sonunda Prester Benilon'un bana vaat ettiği atları seçmek için işe yarayacağından onu da grubumuza aldım.

Amba Kamara'ya bir aydan kısa bir sürede vardık. Yürüyüş kolumuz geçitlerden uzun ve öldürücü bir kobra yılanı gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Sulukların bronz mızrak başları güneşte yılanın pulları gibi parlamaktaydı. Karşımızda kimseyi bulamadık.

Geçtiğimiz köylerin hepsi terk edilmiş, köylüler kadınlarını ve hayvanlarını alıp kaçmışlardı. Her gün dağ tepelerinde kara bulutlar toplanıyor ve her gece gökgürültüleri duyuluyordu. Yağmurlar henüz başlamamıştı ve nehir geçitlerinde sular sığdır.

Yola çıkışımızdan yirmi beş gün sonra Amba Kamara altındaki vadide durup tepemizde yükselen dağa ulaşan patikalara baktık.

Daha önce dağa inip çıkışlarımda Arkun'un yol boyunca hazırladığı savunmaları incelemiştim. Bunlar kaya yığınları ve taş kalelerden oluşuyordu. Tanus'a bunları gösterdim. Arkalarındaki askerlerin miğfersiz başlarını da görebiliyorduk.

Tanus, "Bu kaya birikintilerinin sakıncası ancak bir kere kullanılabilmeleri," dedi. "Ve benim Suluklarım üzerlerine saldıran bir boğadan bile kaçabilecek kadar çeviktirler."

Adamlarını küçük gruplar halinde göndermeye başladı. Savunucular yukardan kayaları

yuvarladıklarında bu uzun bacaklı mızrakçılar birer dağ keçisi çevikliğiyle taşların yolundan kaçıyorlar, kayalar yanlarından yuvarlanıp gittiğinde de hemen hemen düz bir duvar gibi yükselen yamaçlara tırmanıyorlardı. Benim bile tüylerimi ürperten çığlıklarla kısa zamanda Arkun'un adamlarını kaçmak zorunda bıraktılar.

Şimdi önlerinde sadece taştan siperlerin ardındaki Arkun okçuları vardı. Kratas o zaman da okçularını dağa sürdü.

Mısırlılar üstün menzilleri sayesinde gökyüzüne oklarını savurmaya başladılar. Oklar kara kuşlar gibi yükselip taş duvarların ardına düştüklerinde Arkun'un adamları çığlıklar atarak dağın tepelerine doğru çekilmeye başladılar.

Suluklar hemen av köpekleri gibi bunların ardına düştüler.

Bacaklarım güçlü ve soluğum yerindeydi ama Memnon ile diğerlerine ayak uydurmakta güçlük çekiyordum. Yıllar etkisini göstermeye başlamıştı.

Sonunda ambanın düzlüğüne vardığımda Tanus'un piyadelerini toplamakta olduğunu gördüm. Sulukların savaşçı olarak tek kusurları mızraklarını bir kere kanla ıslattıktan sonra çılına dönmeleri idi. Ondan sonra onları kontrol altında tutmak neredeyse olanaksızdı. Tanus bir fil gibi böğürüyor ve altın kamçısını sürekli kaldırıp indiriyordu. Bir kere daha düzene giren Suluklar, Etiyopyalıların taş duvarlar ardında bekledikleri ilk köye saldırıya geçtiler.

Etiyopyalılardan bazıları kılıçlarını savurarak Suluklara saldırdıysa da, bu yeni tür savaşa çok yabancıydılar. O güne kadar ölümüne bir saldırıyı karşılamak zorunda kalmamışlardı.

Ben Etiyopyalılar gibi savaş çığlıklarını atarak, "Arkamdan gelin!" diye bağırdım. Suluklar arkama düştüler ve çarpışmanın devam ettiği köyün yanından geçerek dağınık bir grup halinde mısır tarlaları arasına daldık.

Arkun savaşı kaybettiğini anladığında kaleye varıp Masara'nın yanında olmak zorundaydık. Kendisi için artık bir değeri olmadığını anlayınca kızı öldüreceğinden hiç kuşum yoktu. Kızı ya mavi kılıçla öldürecek ya da köprüden aşağı atacaktı.

Ambadan geçerken ortalığın iyice karıştığını gördük. Kıvırcık saçlı savaşçılar darmadağın bir halde oradan oraya koşuyorlardı. Kadınlar mallarını başları üstüne yerleştirmişler, çocuklarını ellerinden çekerek tilki kokusu almış tavuklar gibi koşuşturmaktaydılar. Keçi sürüleri meliyor, hayvanlar böğürüyorlardı. Çobanlar kaçmışlardı.

Biz köylere yaklaşmadan tarlalar arasında koşarken bize bakan bile yoktu.

Köprünün başında duran nöbetçiler kılıç ve gürzleriyle kaleye doğru akan halkı geri çevirmekteydiler. Kadınlar ağlayarak kalenin güvenliğine alınmaları için bağıryorlar, kendilerine merhamet gösterilmesi için bebeklerini kaldırıp gösteriyorlardı. Çoğu kalabalıkta yere düşmüş ve arkadan gelenlerin ayakları altında ezilmişlerdi.

Kaplumbağa oluşturun! diye Memnon emretti. Küçük grubumuz saflarını sıklaştırıp Etiyopyalı kalkanlarımızı birleştirdik. Kalabalığı balık sürüsünü yaran bir köpekbalığı gibi yarıp geçtik sonra. Önümüzdeki güçsüzlerden bazıları uçurumdan aşağı yuvarlanırken. çıgıllıkları paniğı daha da arttırıyordu. Köprü başındaki nöbetçiler bize karşı koymaya çalıştılsa da, o kalabalık içinde silahlarını savuramıyorlardı bile.

Kral Arkun'un emri üzerine geldik! Geri çekilin! diye bağırdım ben Geez dilinde.

Nöbetçi yüzbaşısı, "Parola!" diye seslendi ayakta durmaya çalışırken.' Kılıcını bana doğru salladı ama Memnon bir darbede bunu savuşturdu.

Orada tutsak olduğumda ana kapının üstündeki hücremden parolayı bin kere duymuştum. Parola o günden bu yana değışmiş olabilir. Böyle bir durumda yüzbaşıyı öldürtmeye hazırdım. "Dağ yüksektir!" dedim.

Geçebilirsiniz! dedi yüzbaşı. Köprüye doğru koştuk. Masara'ya yetişmek için öyle acele ediyorduk ki, iki yandaki uçurumu görmedim bile.

Kapının önünde duran nöbetçilere, "Kral Arkun nerede?" diye bağırdım. Adamlar duraksayınca, "Dağ yüksektir!" dedim. "Krala önemli haberler getirdim. Kenara çekilin! Bırakın geçelim!" Adamlar bize karşı çıkıp çıkmamak konusunda duraksarken açık kapıdan girdik. Ardımda on iki seçkin adamla üst terasa çıkan merdivene atıldım.

Masara'nın kapısı önünde iki silahlı adam görünce çok sevindim. Kızın kalenin başka bir yerine götürülmüş olacağından korkmuştum.

Biri kılıcını çekerek, "Sen kimsin?" diye bağırdı. "Ne hakla..." Ama sözünü tamamlayamadan kenara çekilip Memnon'la Remrem'in önüme geçmelerine izin verdim. Nöbetçiler ne olduklarını anlayamadan ikiye biçildiler.

Masara'nın kapısı içerden sürgülüydü, olanca gücümüzle yüklendiğimizde içerden kadın çıgıllıkları yükseldi. Üçüncü hamlemizde kapı açıldı ve ben içeri daldım. Karanlıkta uzak köşede birbirlerine sokulmuş duran kadınları fark ettim.

Basımdaki takma saçı çıkarıp saçlarımı omuzlarıma dökerken, "Masara!" diye bağırdım. Kız beni tanıdı.

Taita!" Kendisini tutmaya çalışan kadının kolunu ısırarak elinden kurtulup bana koştu, iki kolunu boynuma sararken omzumun üzerinden baktı ve kollan biranda gevşedi, kara gözleri irileşti, yanakları pembeleşti.

Memnon da perukasını çıkarmıştı. Şimdi tam anlamıyla bir prensti. Kenara çekilip Masara'yı öylece bıraktım. İkiisi birbirlerine baktılar. İkiisi de sonsuzluk gibi gelen bir sürede ne konuştular, ne de kıpırdadılar. Ancak bu sadece bir andı.

Sonra Masara, Mısır dilinde, "Geldin. Sözümü tuttun. Tutacağını biliyordum," diye mırıldandı.

Sanırım Memnon'u ilk kez ne yapacağını bilmez bir halde orada gördüm. Sadece başını sallayabiliyordu. Birden inanılmaz bir şeyle karşı karşıya kaldım. Kan boynundan yukarı yükselip yüzünü kıpkırmızı kesmişti. Mısır veliahtı, Firavun'un oğlu, birinci araba tümeni komutanı On Binin En İyisi, Cesaret Altını sahibi, bir köylü delikanlısı gibi kızarıyordu ve dili tutulmuştu.

Arkamdaki kadınlardan biri tavuk gibi gıdaklayarak kolumun altından geçip iç merdivene koştu. Çığlıkları merdivende çınılıyordu. "Nöbetçiler! Doğu kanadına düşman girdi. Çabuk gelin!" Ve hemen ardından merdivende ayak sesleri duyuldu.

Memnon bir anda yüzü kızaran genç bir âşıktan sert yüzlü bir muhafıza donuverdi. "Sen ona bak, Tata, sakın bir zarar gelmesin," diyerek merdiven başına koştu.

Memnon yukarı ilk gelen nöbetçiyi Tanus'un öğrettiği klasik boğaz darbesiyle öldürdü. Sonra ayağını göğsüne dayayıp kılıcını çekerken adamı merdivenden aşağı itti. Nöbetçinin cesedi arkadan gelenlere çarpıp hepsini devirdi, merdiven temizlendi.

Memnon bana baktı. "Kapıyı kapatmalarından önce yetişebilir miyiz dersin?"

Başka çaremiz yok.

Remrem, önümüze geç. Tata ile prenses ortanızda olsun. Ben arkadan geleceğim. Memnon merdivenden çıkan nöbetçinin gözüne kılıcını soktu.

Etiyopyalı silahını bırakarak iki elini yüzüne götürdü. Memnon adamın göğsüne bir darbe indirdi, sonra onu da iterek merdiveni ikinci kere temizledi. Bana, "Remrem'i izle, orada öyle

durma!" diye seslendi.

Masara'nın koluna uzandıysam da kızı çekiştirmeme gerek kalmadı. Benden daha hevesli davranıp bir sıçrayışta önüme geçmişti.

Terasa çıkınca parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı. Uçurum üzerindeki köprünün öte yanına bakınca Tanus'un Suluklarının orada olduğunu gördüm. Kalkanları havadaydı ve başlarındaki tüyler rüzgârda dalgalanıyordu. Kanlı mızraklarını kaldırarak, "Öldür! Öldür!" diye bağıyorlardı. Önlerindeki köylüleri dağıtarak köprünün başına vardılar.

Orada Arkun'un birkaç yüz askeri vardı. Bunlar arkalarında uçurum olduğu için gerçekten birer aslana dönüşmüşlerdi artık. Bazıları uçurumdan aşağı yuvarlandılarsa da, Sulukların ilk saldırısını püskürtebildiler.

O sırada Tanus'u gördüm. Kara Şilluk askerleri ortasında miğferi bir deniz feneri gibi parlıyordu. Şilluklar ikinci bir saldırıya geçtiklerinde artık önlerinde kimse duramazdı. Savunucuları kılıçlarıyla yararak köprünün başına vardılar.

Köprüye ilk ayan basan Tanus oldu, Şilluklar da ardındaydılar ama yol çok dar olduğundan ancak tek sıra halinde gelebiliyorlardı.

Tanus köprünün yarısına kadar geldiği anda birden duruverdi.

Adbar Seged'in kapısında, durduğum yerin hemen altında, bir adam çıkmıştı karşıma. Olduğum yerden yüzünü göremiyordum ama sağ elindeki silahta yanılmam olanaksızdı. Mavi kılıç güneşte yaz şimşeği gibi parlıyordu.

Arkun! Seni arıyordum! diye gürledi Tanus.

Arkun sözcükleri anlamamış ama ne demek istediğini kavramıştı. Bir kahkaha atarken sakalı keçi yüzünün çevresinde duman gibi dalgalandı.

Seni tanıyorum! Gümüş mavisî kılıcı başının üzerinde çevirdi. "Bu kez seni öldüreceğim!" Daracık taş yol üzerinde uzun adımlarla Tanus'a doğru koştu.

Tanus başını bronz kalkarının altına çekti. O parlak kılıcın gücünü artık biliyordu ve onu kendi dana yumuşak bronzuyla karşılamaya niyetli olmadığını anlamıştım. Arkun da son kısa çarpışmalarından tedbirli olmayı öğrenmişti. Mavi kılıcını tutma biçiminden dikkatsiz bir savurmayla yetinemeyeceğini anladım.

İki adam yüz yüze geldiklerinde Arkun'un kendini toparladığını gördüm. Omuzlarını kasmış, ağırlığını öne aktarmıştı. Bu saldırının savruluşuma kılıcı doğruca Tanus'un başına yöneltti. Tanus kalkanı kaldırdı ve mavi kılıcı ağır bronz kalkanın tam ortasıyla karşıladı. Daha adi bir madenden olsa kılıç hemen kırılırdı, oysa şimdi bronzu sanki keçi derisiymiş gibi yarmış ve gümüş ucunun yarısı sarı bronzla gömülmüştü.

Birden Tanus'un ne yapmak istediğini anladım. Kalkanı hafifçe yana eğince kılıç orada kısıtılmış kaldı. Arkun olanca gücüyle asılıyor, ağırlığını geriye atarak çekiyor ama kılıcı o bronz mendenen kurtaramıyordu.

Arkun tüm gücünü toplayıp bir daha çekince Tanus direnmedi, Arkun'un çektiği yana hamle yaparak dengesini bozdu.

Arkun uçuşunun başında bir an durup ayakları üzerinde sallandı mavi kılıcın kabzası elleri arasından kaydı. Tanus omzunu kalkanın arkasına dayayıp bir hamle daha yaptı. Kalkan Arkun'un göğsüne çarpınca sırtüstü boşluğa yuvarlandı.

Ben durduğum yerden onun o kadar zavallıyı gönderdiği son yolculuğunu yapmasını izliyordum. Köprüden yüzlerce metre aşağıdaki kayalara düşene kadar çığlıkları çınladı, sonra kesildi. Tanus köprü'nün ortasında yalnızdı. Madene gömülü kılıçla kalkanı hâlâ elindeydi.

Gürültü ve kargaşa ağır ağır sona erdi. Etiyopyalılar krallarının yenilgiye uğrayıp öldüğünü görmüşlerdi. Artık savaşma istekleri kalmamıştı. Silahlarını atıp merhametimize sığındılar. Mısırlı subaylar bazılarını kandan gözleri dönmüş Sulukların ellerinden kurtarıp kölecilere teslim ettiler.

Ben sadece köprü üzerindeki Tanus'u görüyordum. Ağır adımlarla güçlükle yürüyor gibiydi. Taş köprüye vardığında kalkanını indirince göğsünün zırhında büyüyen kan lekesini seçebildim.

Masara'yı Memnon'un kucağına iterek dış merdivene koştum. Tanus kendisine doğru geldiğimi görünce gülümsedi, ancak gülümsemesi bile çarpıktı. Durdu, bacakları tutmaz oldu ve köprü'nün ortasına çöktü. Ben yanında çömelince timsah derisi zırhındaki yırtığı gördüm. Yaradan kan boşalıyordu. Mavi kılıç tahmin ettiğimden daha derine girmiş olmalıydı.

Zırhını söküp çıkardım. Tanus da baktı yarasına. Kılıcın eni genişliğinde bir yarıktı, ıslak kırmızı dudaklı küçük bir ağız gibi. Tanus her soluk aldığı anda o çirkin yarıktan pembe

kabarcıklar fışkırıyordu. Bu bir ciğer yarasıydı ama adını söylemeye cesaret edemiyordum. Ciğeri paręalanan hiç kimse kurtulamazdı.

“Yaralanmışsın,” dedim. Ama konuşurken yüzüne bakamamıştım.

“Hayır, dostum, yaralanmadım,” dedi yavaşça. "Öldüm."

Tanus'un Sulukları mızraklarından bir sedye yapıp arasında koyun postu serdiler. Tanus'u bunun üzerine yatırıp dikkatle Adbar Seged'e taşıdılar sonra.

Sedyeyi Kral Arkun'un yatağına yerleştirdikten sonra hepsini oda dan çıkardım. Sonra da mavi kılıcı yatağın üzerine, yanına uzattım. Tanus gülümseyerek elini mücevherli altın kabzaya dayadı. "Bu hazine için çok büyük bir bedel ödedim," dedi. "Onu bir kere savaş alanında savurabilmeyi isterdim."

Ona ne bir umut sunabilirdim, ne de bir avuntu. Eski bir askerdi ve pek çok ciğer yarası görmüştü. Onu sonuç hakkında aldatmayı umamazdım. Yarayı bir parça yün ve pamuklu bezle sardım. Her an benden biraz daha uzaklaşıyordu. Her soluğu bir çaba gerektiriyordu ve ciğerlerindeki kanın derin bataklıklarda gizlenmiş bir yaratık gibi kıpırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Bir uyku çiçeği karışımı hazırladım ama içmedi. "Yaşamımın her anını, hatta en sonuncusunu bile yaşamak isterim," dedi.

Sana başka ne yapabilirim?

Zaten o kadar çok şey yaptın ki. Ama senden isteklerimizin sonu yoktur.

Başımı salladım. "Benim vereceklerimin sonu yoktur."

Senden son birkaç isteğim var. Bir, Memnon'a babası olduğumu asla söylemeyeceksin. O hep damarlarında Firavun kanı dolaştığına inanmalı. Kendini bekleyen kaderi karşılamak için her güce ihtiyacı olacak. Senin kanını paylaşmaktan herhangi bir kralın kanını taşımak kadar gurur duyacaktır.

Bunu ona söylemeyeceğine bana yemin et.

Yemin ederim.

Bir isteğim daha var.

Duymadan kabul ediyorum.

Hiç karım olmayan kadına iyi bak. Bunca yıldır olduğu gibi koru onu.

Bunu yapacağımı bilirsin.

Evet, biliyorum. Çünkü onu sen de benim kadar sevdin. Lostris'e ve bütün çocuklarımıza

iyi bak. Onları senin ellerine emanet ediyorum. Söзlerini kapayınca son geldi sandım, ancak gücü pek çok insandan fazlaydı. Bir süre sonra yine açtı.

Prensi görmek istiyorum, dedi.

Seni terasta bekliyor, diyerek kapının perdesini açtım.

Memnon terasın öteki ucunda duruyordu. Masara yanındaydı. Bir birlerine dokunmuyorlardı. Yüz ifadeleri ciddi, sesleri kısıktı. Ben seslenince ikisi birden baktı.

Memnon kızı orada bırakıp içeri girdi, doğruca Tanus'un yatağına gidip baktı. Tanus gülümsedi. Bunun kendisine neye malolduğunu çok iyi biliyordum.

Majesteleri, size savaş hakkında bildiğim her şeyi öğrettim, ama yaşam hakkında hiçbir şey öğretemem. Bunu her insan kendi öğrenmelidir. Yeni yolculuğa başlamadan önce size söyleyecek hiçbir şeyim yok, sadece sizi tanımak ve size hizmet etmiş olabilmek şerefi için teşekkür etmek isterim.

Sen benim için bir öğretmenden fazlaydın, dedi Memnon. "Sen hiç tanımadığım babamdın."

Tanus gözlerini kapattı, yüzü çarpıldı.

Memnon uzanıp kolunu tuttu. "Acı karşılaşılan ve yenilecek bir düşmandan başka bir şey değildir. Bunu bana sen öğrettin, Lord Tanus." Prens onu zorlayan şeyin yarası olduğunu sanmıştı, ama ben bunun 'baba' sözcüğü olduğunu biliyordum.

Tanus gözlerini açtı. 'Teşekkür ederim, majesteleri. Bu son ıstırabım içinde bana yardımcı olmanız çok iyi oldu.'

Bana majesteleri deme, dostum de. Memnon, Tanus'un kolunu bırakmadan yatağın yanında bir dizinin üstüne çöktü.

Sana bir armağanım var, dostum. Tanus'un ciğerlerinde pıhtılaşan kan sesini boğuklaştırmıştı. Yanıbaşında duran kılıcın kabzasını tuttu, ancak kaldıracak gücü yoktu.

Memnon'un elini kolu üzerinden alıp mücevherli kabzanın üstüne koydu. "Bu senindir," diye mırıldandı.

Kınından her çektiğimde seni hatırlayacağım. Onu savaşta her savuruşumda senin adını anacağım. Memnon silahı aldı.

Bana Şerefe vereceksin.

Memnon ayağa kalkıp kılıcı sağ eline aldı, ucunu dudaklarına götürerek yatakta yatan adamı selamladı.

Sen bana böyle ĐretmiŐtin.

Ğrettiğim her Şeyi biliyorsun, artık gitme zamanım geldi.

Ben de seninle bekleyeceğim, dedi Memnon.

Hayır. Kaderin seni bu karanlık odanın dışında bekliyor. Arkana bakmadan onu karşılamaya gitmelisin. Taita benimle kalacak. Kızı da birlikte al. KraliÇe Lostris'e git ve onu ölüm haberime hazırla.

Memnon o ciddi anı boş yere itirazlarla bozacak bir insan değildi. Yatağa gidip babasını dudaklarından öptü. Sonra elinde mavi kılıÇla arkasına bakmadan yürüyüp odadan ıktı.

'Yolun Şan ve Őerefle dolu olsun, oğlum,' diye fısıldayan Tanus taş duvara döndü. Ben de yatağının ayakucunda oturup kirli taş zemine baktım. Tanus gibi bir erkeğin ağlamasını seyretmek istemiyordum.

Gece Sulukların karanlıkta çalan o kaba davul sesleriyle uyandım. Sulukların o vahşî ağıtlarını duyunca ürpermişim.

Kandil sönmek üzereydi. Tavana akbabaların kanat çırpmaları gibi korkunç gölgeler uzanıyordu. İstemeye istemeye Tanus'un yattığı yere yürüdüm. Sulukların yanılmadıklarını biliyordum; bu tür şeyleri hissederlerdi.

Tanus son gördüğümde olduğu gibi yüzü duvara dönük yatıyordu, ama omzuna dokunduğum anda etindeki soğukluğu hissettim. O yenilmez ruh yola çıkmıştı. t O gece sabaha kadar yanında oturup Suluklar gibi yasını tuttum.

Sabah olunca mummyacıları çağırttım.

Yapacak bir şeyim olmamasına karşın Tanus'la o soğuk ve iç kapayıcı Adbar Seged kalesinde kırk gün mummyalanma işlemini bekledim. Şimdi düşününce bunun bir zayıflık olduğunu anlıyorum. Tanus'un öldüğünü duyduğunda hanımımın acısının yükünü taşımak istemiyordum. Benim olan görevi Memnon'un üstlenmesine ses çıkarmamıştım.

Bana daha çok ihtiyacı olan canlıların yanında olacağıma ölülerle saklanmışım. Zaten oldum olası korkağın biriydim.

Tanus'un mummyalanmış cesedini taşıyacak bir tabut yoktu. Kebui'ye döndüğümüzde bunu ben yapacaktım. Etiyopyalı kadınlara onun için uzun bir hasır sepet ördürdüm. Hasırın örgüsü keten gibi sık, pişirilmiş bir çömlek kadar su geçirmezdi.

Onu dağlardan aşağı taşıdık. Şilluk askerleri komutanlarını taşımak onuru için kavga ediyorlardı. Ben bütün yol boyunca tabutunun yanın, da yürüdüm. Tepelerde aniden başlayan yağmurlar hepimizi sıırıslıklam ediyordu. Nehir geçitleri kabarıyor, karşıya ancak gerdiğimiz iplere tutunarak geçebiliyorduk. Geceleri çadırımda Tanus'un hasır tabutu yatağımın yanibaşında duruyordu. Onunla sanki beni duyup da yanıt verebilirmiş gibi yüksek sesle konuşuyordum, tıpkı eski günlerde olduğu gibi.

Sonunda en son geçidi de inince önümüzde büyük ova belirdi. Kebui'ye yaklaştığımız zaman hanımım kederli kervanımızı karşılamaya çıktı. Prens Memnon'un sürdüğü arabanın arkasındaydı.

Onların geldiğini görünce Suluklara, Tanus'un hasır tabutunu dev bir akasya ağacının dalları altına yerleştirmelerini emrettim. Hanımım arabadan iner inmez doğruca tabutun yanına gitti. Bir elini tabuta dayayarak başını eğdi ve sessizce durdu.

Acının onu ne hale getirdiğini dehşetle görüyordum. Saçlarında beyaz teller vardı, gözleri donuklaşmış, canlılıkları kaybolmuştu. Gençlik ve güzellik günlerinin bir daha dönmemek üzere gitmiş olduğunu anladım. Yalnız ve zavallı bir insandı. Acısı o kadar belliydi ki, onu şimdi görenler bir dul olduğundan asla kuşku duymazdı.

Onu uyarmak için yanına gittim. "Hanımım, kederinizi herkese göstermemelisiniz. Onlar Tanus'un sizin dostunuz ve ordularınızın generalinden başka bir şey olduğunu asla bilmemeliler. Onun anısı ye o kadar titizlikle koruduğu şerefi için gözyaşlarınızı tutun."

Gözyaşım kalmadı, dedi. "Kederim ağlaya ağlaya tükendi. Gerçeği sadece seninle ben bileceğiz."

Tanus'un hasır tabutunu Horus'un Soluğu'nun ambarındaki Firavun'un altın tabutu yanına yerleştirdik. Ben Tanus'a söz verdiğim gibi yasının en derin ıstırabı sonsuz bir acıya dönüşecek olan hanımımın yanından ayrılmadım. Sonra onun emri üzerine Firavun'un mezarının tamamlanmasına nezaret etmek için mezar vadisine döndüm.

Hanımımın talimatına uyarak vadinin daha aşağısında Tanus'un mezarı için de bir yer seçtim. Elimdeki malzeme ve ustalarla elimden gelenin en iyisini yaptımsa da, Tanus'un mezarı Firavun Mamose'nin saray mezarı yanında bir köylü kulübesinden farksız olacaktı.

Kralın mezarının yeraltı dehliz ve salonlarını yıllardır bir usta ordusu en güzel duvar resimleriyle süslemişlerdi. Mezarın depo odalarına Teb'den taşıdığımız hazineyi yerleştirmiştik.

Tanus'un mezarıysa aceleyle yapılmıştı. Devlet ve tahta hizmetle geçen bir ömür sonunda hiçbir servet toplamış değildi. Onun mezarının duvarlarına yeryüzündeki savaşlarını, dev yaratıkları avlamasını, kızıl düzmece ve Hiksoslarla yaptığı savaşları, son olarak da Adbar Seged kalesine saldırısını gösteren resimler çizdim. Ancak hanımıma olan sevgisi ve bana olan dostluğu gibi daha soylu başarılarını göstermeye cesaret edememiştim. Bir kraliçeyi sevmek ihanettir, bir kölenin dostu olmaksızın insanı küçültür.

Sonunda tamamlandığında, tüm sonsuzluk boyunca orada kalacağı alçakgönüllü mezarda tek başıma dururken birden kendisi için bütün yapabileceğimin bu olmasına müthiş içerledim. O benim gözümde çifte tacı giymiş bütün firavunlardan daha büyüktü. O taç onun olmalıydı, olabilirdi de, ama reddetmişti. Benim için Tanus bütün firavunlardan daha gerçek bir kraldı.

İşte o zaman aklıma bir fikir geldi. Ancak bu öyle olmayacak bir şeydi ki, hemen fırlatıp attım. Bunu düşünmek bile vatana ihanetti, insanlar ve tanrılar gözünde suçtu.

Ancak daha sonraki haftalarda bu düşünce sık sık aklıma süzülüyoruydu. Tanus'a birçok şey borçluydum ama Firavun'a hiçbir borcum yoktu. Lanetlenecek bile olsam bu bedeli ödemeye değerdi. Tanus bana yaşamım süresince bundan daha fazlasını vermişti.

Ancak bu işi yalnız yapamazdım. Yardıma ihtiyacım vardı, ama kime başvurabilirdim ki? Kraliçe Lostris ya da prensten yardım bekleyemezdim. Hanımım Firavun'a verdiği sözle bağlıydı ve Memnon iki adamdan hangisinin gerçek babası olduğunu bilmiyordu. Bunu ona söylersem Tanus'a verdiğim yemini çiğnemiş olurum.

Sonuçta, Tanus' u benim kadar seven, ne insandan, ne tanrıdan korkan ve bende olmayan vahşi güce sahip bir tek kişi vardı.

Planımı açıkladığımda Lord Kratas kahkahayı bastı. "Böylesine bir Şey senden başkasının aklına gelmezdi," dedi. "Sen yasayan en büyük sahtekârsın, Taita. Ama Tanus'u onurlandırmak için bana bu son fırsatı verdiğin için seni çok seviyorum."

İkimiz oturup çok dikkatli bir plan hazırladık. Ben Horus'un Soluğu'nun ambar girişindeki nöbetçilere uyku çiçeği tozu katılmış bir testi Şarap bile gönderdim.

Sonunda Kratas'la iki tabutun bulunduğu ambara girdiğimizde kararımın cayacak gibi olmuşum. Firavun Mamose'nin Ka'sının beni gölgeler arasından izlediğini ve öfkeli ruhunun yaşamımın sonuna kadar beni izleyip bu ihanetin intikamını almaya çalışacağını hissediyordum.

Ama Kratas'ın böyle bir korkusu yoktu. Kralın tabutunun altın kapaklarını açıp da mumyasını çıkarırken öyle gürültü yapıyordu ki, onu birkaç kere daha sessiz çalışması için uyarmak zorunda bile kalmıştım.

Tanus, Firavun'dan çok daha iriyse de, neyse ki ustalar tabutu biraz büyük tutmuşlardı ye Tanus'un vücudu da mumyalama sırasında biraz küçülmüştü. Yine de onu büyük altın tabuta yerleştirirken sargılarını biraz açmak zorunda kalmıştık.

Firavun Mamose'yi mütevazı tahta tabuta yatırırken kendisinden özür diledim. Tabutta kalan boş yerleri de Tanus'un mumyasından çıkardığımız sargı bezleriyle doldurduk.

Yağmurlar geçip de yılın serin mevsimi başladığında hanımım cenaze alayının Kebui'den mezar vadisine doğru yola çıkmasını emretti.

Alayın başında Prens Memnon'un birinci savaş arabaları tümeni vardı. Onun ardından Firavun Mamose'nin hazineleriyle dolu elli araba geliyordu. Kraliçe Lostris altın tabutu taşıyan arabadaydı. Onun bu son yolculuğu, kendisinin bilmemesine karşın sevdiği tek erkeğin yanında yapıyor olmasına çok seviniyordum. Onun başından sonuna kadar beş mil uzanan kervanın son arabasına sık sık dönüp baktığı da gözümde kaçmamıştı.

Kervanın sonundaki tahta tabutu taşıyan arabayı bir Şilluk alayı izlemekteydi. Askerler son veda şarkılarını okurken sesleri biz kervanın başındakilere kadar erişiyordu. Tanus'un onları duyduğuna ve şarkının kimin için söylendiğini bildiğine hiç kuşku yoktu.

Sonunda mezar vadisine geldiğimizde altın tabut krallık mezarının hemen dışındaki bir çadıra yerleştirildi. Çadırın ketenden çatısında Ölümler Kitabından resimler ve metinler bulunuyordu.

İki ayrı tören olacaktı. Birincisi Mısır'ın Büyük Aslanı için daha basit bir tören olacaktı. İkincisi ise daha görkemli bir krallık töreniydi.

Vadiye gelişimizden üç gün sonra tahta tabut Tanus için hazırladığım mezara yerleştirildi. Mezar Tanus'un koruyucu tanrısı olan Horus'un rahipleri tarafından kutsandı ve mühürlendi.

Hanımım bu tören boyunca ıstırabını saklamaya ve bir kraliçenin sadık hizmetkârına duyduğu kederden fazlasını göstermemeye dikkat etmişti. Ancak ben onun içinde bir daha asla doğmayacak bir şeyin ölmek üzere olduğunu biliyordum.

Birinci törenden on gün sonra altın tabut tahta kızağına yerleştirilerek büyük krallık mezarından içeri sokuldu. Tabutu dağın içindeki koridorlardan geçirmek için üç yüz köle

çalışıyordu. Mezarı öylesine çizmiştim ki, taş duvarlar, tavan ve tabut arasında her yerde sadece bir karışık açıklık vardı.

Mezar soyguncularını şaşırtmak ve çabalarını boşa çıkarmak için dağın altında bir tüneller labirenti yapmıştım.

Yamaçtan girildikten sonra geniş bir koridor doğruca şahane duvar resimleriyle süslenmiş büyük bir mezar dairesine açılıyordu. Bu odanın ortasında kapağı çıkarılıp bir yana atılmış boş bir granit lahit vardı. Buraya girecek ilk mezar soyguncusu içeri kendisinden önce girildiğini ve mezarın soyulduğunu sanacaktı.

Aslında dört mezar dairesi vardı ve bunlardan üçü hep boş kalacaktı. Labirentin içinde üç gizli kapı ve iki dikey kuyu vardı. Tabut bunlardan birinden yukarı çıkarılacak, diğerinden aşağı indirilecekti.

Tabutun son istirahat yerine getirilmesi tam on beş gün sürdü. Bu odanın tavanı ve duvarları tanrıların bahsettiği tüm ustalık ve yetenekle yapılmış resimlerle öyle doldurulmuştu ki, renk ve hareketin olmadığı tırnak kadar bir yer kalmamıştı.

Mezar odasına açılan beş depoya Firavun Mamose'nin hayatı boyunca topladığı ve Mısır'ı yoksulluğa sürüklediği hazineleri doldurduk. Hanımıma bu hazinenin toprağa gömülmek yerine önümüzdeki savaşta ordumuz için kullanılmasına, böylece ülkemizin ve halkımızın kurtarılmasına yardımcı olması için çok yalvarmıştım.

Ama hanımım, "Hazine Firavun'a aittir," dedi. "Biz bu Kuş ülkesinde yeni bir altın ve köle servetine sahip olduk. O bize yeter. Bırak kutsal Mamose kendisinin olana sahip olsun... ben ona yemin etmiştim."

Böylece on beşinci gün altın tabut kayalardan oyulma lahdin içine yerleştirdi. İpler ve manivelalar kullanılarak ağır kapağı üzerine kondu.

O gece hanımım kendisine hazırladığım karışımı içtikten sonra yatarken, "Bugün çok garip bir duyguya kapıldım," diye fısıldadı. "Firavun'un mezarı başında dururken Tanus'un bana çok yakında olduğunu hissettim. Yüzüme dokunan elini, kulağıma fısıldayan sesini hissettim."

O hep sana yakın olacaktır, dedim.

Buna inanıyorum, dedi sadece.

O zaman anlayamamıştım, ama şimdi düşününce, hanımımın yaşamının Tanus'u mezarına yerleştirdiğimiz o gün tükenmeye başladığını görebiliyorum. Yaşama sevincini, hayatını sürdürme gücü ve isteğini yitirmişti.

Ertesi gün taşçı ustaları ve köle işçilerle kapıları ve koridorları örtmek, mezar dairesini koruyacak araçları harekete geçirecek düzeni kurmak için tekrar kral mezarına döndüm.

Labirentten fark sız koridorlardan çekilirken gizli kapıları taş ve sıvayla örtüp üzerilerine resimler yaptık. Kuyuların ağızlarını örtüp eskisinden ayırt edilmeyecek kadar düzleştirdik.

Gevşek bir taşa basmakla bir kaya kaymasını sağlayacak düzenekleri de kurdum. Ancak bunları yapmadan önce kral mezarına girip Tanus'a veda etmek istiyordum. Yanımda keten beze sarılı uzun bir paket vardı. Krallık lahdi önünde son kez dururken bütün işçileri gönderdim. Mezar odasından en son ben çıkacaktım ve arkamdan da giriş kapatılacaktı.

İçerde yalnız kalınca getirdiğim paketi açıp içinden Lanata yayını çıkardım. Yayı ona ben yapmıştım ve Tanus da ona hanımımın adını vermişti. Bu ikimizin ona son armağanıydı. Yayı tabutunun mühürlü kapağı üzerine yerleştirdim.

Paketimde bir şey daha vardı: kendi elimle yonttuğum tahta uşabi heykelciği. Bunu da lahdin ayakucuna yerleştirdim.

Oyarken karşıma üç bakır ayna yerleştirmiştim. Heykelcik minyatür bir Taita'ydı. Kaidesine şunları yazmıştım:

"Benim adım Taita. Bir hekim ve bir şairim. Bir mimar ve bir filozofum. Senin dostunum.

Senin sorumluluğunu ben üstleniyorum."

Mezar odasından çıkarken kapıda durup son kez arkama baktım.

Elveda, dostum, dedim. "Seni tanımış olmakla çok şey kazandım. Öteki tarafta bizi bekle."

Kral mezarındaki işimi tamamlamam aylar sürdü. Labirentten tek tek çekilirken her mühürlü ve örtülmüş kapıyı kendim kontrol ediyordum.

Hanımım ve prens, Prester Benilon'un kalesine gittikleri için yalnızdım. Onlar tüm saray erkânıyla Memnon ve Masara'nın düğün hazırlıklarını yapmaya gitmişlerdi. Hui de Adbag Seged'e saldırmak ve Masara'yı kurtarmak karşılığı olarak alacağımız atları seçmek üzere

onlarla gitmişti.

Ben Prester Benilon'un sarayına düğünden ancak beş gün önce yardım ve doğruca hanımımın bulunduğu daireye gittim.

Seni son gördüğümde bu yana gülümsemedim bile, Taita, diyerek beni karşıladı hanımım. "Bana şarkı söyle. Hikâye anlat. Güldür beni."

Doğrusu bu verdiği kolay bir görev değildi, çünkü hem onun ruhuna hüznün işlemiştii, hem de ben hiç neşeli değildim.

Onu böyle etkileyen şeyin sadece yası olmadığını anladım. Kısa bir süre sonra eğlenme çabalarımızı bırakıp devlet işlerini konuşmaya başladık.

İki âşık için bu, tanrılar tarafından kutsanmış iki ruhun birleşmesi olabilirdi, ancak Memnon ile Masara'nın evlenmesi bizim için ülkeler arasında bir anlaşma demektii. Anlaşmalar yapılacak, drahomalarda karar kılınacak, Krallar Kralı ile Mısır naibi arasında ticari görüşmelerde bulunulacaktı.

Tahmin ettiğim gibi, hanımım tek oğlunun başka ırktan bir kızla evlenmesinden fazla hoşlanmamıştı.

Tarta, bunlar her bakımdan bizden farklılar," dedi. Tapındıkları tanlar, konuştukları dil, derilerinin rengi... keşke bizim halkımızdan bir kız seçseydi."

Seçecek, dedim. "Elli, belki de yüz Mısırlıyla evlenecek. Libyalı, Hurrili ve Hiksoslu kızlarla da evlenecek. Gelecek yıllarda fethedeceği her ülkeden karı gelecek...."

Benimle alay etme, Taita. Hanımım o eski ateşliliğiyle ayağını yere vurdu. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.

Diğerleri hep devlet evlilikleri olacak. Bu birincisi iki kalbin evliliğidir."

Söylediği doğruydii. Memnon ile Masara'nın o nehir kıyısındaki kısacık anda birbirlerine karşı verdikleri aşk vaadi artık çiçek açıyordu.

O başdöndürücü günlerde onlara yakın olma ayrıcalığına sahiptim. Her ikisi de kendilerini biraraya getirmekte oynadığım rolü kabul ediyor ve buna minnet duyuyorlardı.

Ben hanımımın hayıflanmalarını paylaşmıyordum. Birbirlerinden her bakımdan ayrı olmalarına karşın kalpleri aynı hamurdan yoğrulmuştu. Her ikisinde de bir hükümdarın sahip

olması gereken kendini adamışlık duygusu, bir ruh ateşliliği, biraz acımasızlık ve zalimlik vardı. Birbirlerine çok iyi uymuşlardı. Kızın Memnon'u kaderini kovalamaktan alıkoymayacağını, aksine onu daha büyük başarılarla yönelteceğini biliyordum. Kısacası çöpçatanlığımdan çok memnundum.

Parlak bir günde yamaçlarda toplanan yirmi bin Mısırlı ve Etiyopyalının gözleri önünde Memnon ile Masara nehir kıyısında Osiris başrahibinin bebek Nil'den dolduğu bir su testisini kırdılar.

Gelin ve damat prensesin drahoması ve iki ülke arasında yapılan anlaşmalarla yüklü kervanımızın başına geçerek bizi dağdan indirdiler.

Hui ile seyisleri beş bin atlık bir sürüyle arkamızdan geliyorlardı. Bunlardan bir kısmı askerliğimizin bedeli, diğerleri Masara'nın drahomasıydı. Ancak Kebui'de iki nehrin bulunduğu yere daha gelmeden, sanki bulut güneşi örtmüş gibi kara bir leke gördük.

Gnu sürüleri yıllık göçlerini yapıyorlardı.

Gnulara rastlamamızdan birkaç hafta sonra Sarı Boğan hastalığı Etiyopyalı at sürülerimize bulaştı. Hui ile bunu bekliyorduk ve adamlarımızı hayvanlara yapılacak ameliyat konusunda eğitmiştik.

Haftalar boyunca hiçbirimiz doğru dürüst bir saat bile uyuyamadık, ama sonunda atlarımızdan iki bin kadarı ölmüş, kalanlar da Nil'in bir dahaki taşmasına kadar güçlerini kazanıp arabalara koşulmaya başlanmıştı.

Nehir yükselince rahiplerin her biri kendi tanrısına kıyıda kurban keserek gelecek yıl 'için kehanetlerde bulundular.

Kimi kurban edilen «oyunların barsaklarına, kimi havada uçan vahşi kuşlara, kimi de Nil suyuyla doldurulmuş taslara bakıp bir şeyler söylüyordu.

Biz insanlar gibi tanrılar da aralarında pek anlaşamazlar. Ancak bu yıl diğer yıllardan çok farklı bir şey oldu. Tanrılar Anubis ve Thoth ile tanrıça Nut dışında hepsi bir ağızdan konuştular. Bu üçü küçük tanrılar oldukları için önemsenmeyebilirlerdi. Bütün büyük tanrılar, AmonRa ve Osiris ve Horus ve Hapi ve Isis ve diğer iki yüz tanrı aynı öğüdü verdiler: "Kemit'in kutsal kara topraklarına dönme zamanı gelmiştir."

Aslında dinsiz olan Lord Kratas tüm rahiplerin birleşerek bu sözleri tanrılarının ağızından kendilerinin uydurduğunu iddia etti. Bu dine hakaret sayılacak sözleri karşısında dehşete

düşmüş gibi davrandıysam da, gizliden gizliye ona hak vermiyor değilim.

Rahipler lükse düşkün, zayıf insanlardı ve neredeyse yirmi yıldır oradan oraya gezerek çok güç bir yaşam sürdürüyorlardı. Sanırım onlar Teb'i hanımımdan bile çok özlemişlerdi artık. Kuzeye dönme kararını veren belki de tanrılar değil, insanlardı.

Tanus'un ölümünden bu yana ordularımızın başkomutanı olmadığı için savaş konseyi gizli bir toplantı yaptı. Ben bu konseyde olmadığı için hanımım sonradan bana konuşulanları anlatmıştı.

Uzun tartışmalardan sonra komutanlık Kratas'a önerilmiş, o ise bu teklife kahkahalarla gülüp şöyle demişti: "Ben bir askerim. Ben izlerim. Başa geçmem." Kılıcını çekip prene doğrultmuştu sonra. "Benim izleyeceğim insan da budur.

Yaşasın, Memnon!"

Çok yaşasın! diye bağırmışlar ve hanımım gülümsemişti. Bu sonucu onunla birlikte hazırlamıştık.

Prens Memnon yirmi iki yaşında Mısır'ın Büyük Aslanı rütbesiyle ordu başkomutanlığına getirildi. Ve hemen Dönüş planlarına başladı.

Pek çok geceler prens, Kratas ve ben bir şarap testisi başında oturur ve Dönüş'ü konuşurduk. Prens Masara da o geceler yanımızda dur, kadehlerimizi esmer elleriyle doldururdu. Sonra Memnon'un ayakları dibine serdiği bir koyun postu yastık üzerine oturur ve her konuştuğumuzu dinlerdi. Göz göze geldiğimizdeyse bana gülümserdi.

Başlıca düşüncemiz nehir boyunca yer alan bütün şelaleleri geçme tehlikesinden kurtulmanın bir yolunu bulmaktı.

Buralardan sadece sular yüksekken geçebilirdik ve bu da yolculuk süremizi çok kısıtlıyordu.

Ben beşinci şelalenin ötesinde yeni bir filo kurmamızı önerdim; bununla ordumuzu çölü geçeceğimiz yere kadar taşıyacaktık. İlk şelalenin ötesinde tekrar nehre çıktığımızda bizi Elefantin'e kadar götürecek hızlı gemilerden oluşan bir filo daha inşa ederdik.

Eğer zamanlamayı iyi yapabilirsek Elefantin adası yollarında demir atmış olan Hiksos filosunu baskına uğratabileceğimizden emindim. Hem düşmana çok ağır bir darbe vurmuş olacaktık, hem de savaş gemilerimizin gücünü arttıracaktık. Bir köprübaşı elde ettikten

sonra da birinci Şelaleden piyademizi ve arabaları geçirir, Hiksoslarla Mısır'ın su basmış vadilerinde savaşa tutuŐabiliridik.

Dönüş'ün ilk aşamasına ertesi taşkın mevsiminde başladık. O kadar yıl başkentimiz olmuş Kebui'de küçük bir garnizon bırakmıştık. Kebui imparatorluğun bir ticaret ileri karakolu olacaktı. Kuş'un ve Etiyopya'nın zenginlikleri buradan kuzeye, Teb'e akacaktı.

Filo kuzeye doğru yola çıktığında Hui ile ben ve beş yüz seyisle bir kısım araba gnu göçünü beklemek üzere geride kaldık. Bu çirkin hayvanları yakalamak çok basitti. Arabalarla yorana kadar koşturuyor, sonra yanlarından geçerken çirkin kafalarına birer kement atıyorduk. Gnular bizim atların hızından ve canlılığından yoksundular. İplerle kısa bir süre boğuşuyorlar, sonra hemen yakalanmaya razı geliyorlardı. On gün sonra altı bin tanesini Nil kıyısında hazırladığımız ağıllara kapatmıştık.

Hayvanların güçsüzlüğü en çok burada kendini gösterdi. Hiçbir neden olmadan yüzlercesi birden oluveriyordu. Onlara atlarımız gibi itina gösterip su ve yemlerini veriyorsak da, boşunaydı. Sanki özgür ruhları kapalı kalmaya dayanamıyor gibiydi.

Sonunda yakaladıklarımızın yarısı öldü ve kalanların çoğu da kuzeye olan uzun yolculuğa dayanamadı.

Kraliçe Lostris'in Dönüş emrini vermesinden iki yıl sonra halkımız dördüncü şelalenin ötesinde, Nil kıyısında toplanmıştı.

Geçen bir yıl boyunca buradan araba kervanları yola çıkmıştı. Bunların her biri tepeleme Nil suyuyla dolu, tahta kapaklar ve sıcak ziftle kapatılmış büyük toprak küpler taşıyorlardı. Tozlu yolun her on milinde bir su istasyonu kurmuştuk. Ve bu istasyonlardan her birinde otuz bin su küpü o kızgın güneş altında çatlamaması ya da patlamaması için toprağa gömülmüştü.

Elli bin kişi kaddık ve bir o kadar da hayvanımız vardı. Su arabaları nehir kıyısından her akşamüstü yola çıkarlardı.

Gidişimizi yılın en soğuk mevsimine göre planlamışsak da, sıcak ve güneş yine de insanı da hayvanı da öldürecek kadar şiddetliydi. Ö nedenle yalnız geceleri yolculuk yapacaktık.

Geçişe başlamadan iki gün önce hanımım, "Taita, seninle en son ne zaman balık tuttuk?" dedi. "Mızrağını ve kayığını hazırla da, gidelim."

Benimle konuşmak istediği çok önemli bir şey olduğunu anlamıştım. Yeşil sularda uzun bir süre gittikten sonra kayığı karşı kıyıdaki bir söğüt ağacının altına çektim. Hanımımla bir süre yolculuktan ve Elefantın'i ne kadar özlediğimizden söz ettikten sonra, gözleri yaşararak,

Tanus bizden gideli ne kadar oldu, Taita?" diye sordu.

Cennet çayırlarına doğru yola çıkmalı üç yıl oldu, hanımım.

Demek onun kolları arasında yatmalı o kadar oldu, ha? Bu konuşmanın nereye doğru gittiğini anlamayarak başımı salladım.

"Onu o günden sonra hemen hemen her gece rüyamda gördüm, Taita. Ben uyurken gelip tohumlarını içime bırakmış olması mümkün mü?"

Her şey mümkündür, dedim. "İnsanlara Tehuti ile Bekata'nın öyle olduklarını söylemiştik. Ama doğrusunu isterseniz daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymadım."

Bir süre konuşmadık. Elini suya daldırıp çıkararak damlaların parmaklarının arasından süzülüşüne baktı. Yüzüme bakmadan konuştu. "Sanırım yine hamileyim. Kızıl ayım soldu ve kayboldu."

Hanımım, artık rahminizin nehirlerinin kuruyacağı yaşa yaklaşıyorsunuz. Bizim Mısır kadınları erken açan ama çabuk solan çöl çiçeklerine benzerler.

Başını salladı. "Hayır, Taita. Çocuğun içimde büyüdüğünü hissediyorum."

Sessizce yüzüne baktım. Sanki yeni bir felaket yanı başımdan geçiyormuş gibi tüylerim diken diken oldu.

Bana başka bir erkek tanıyıp tanımadığımı sorman gereksiz, dedi. Bu kez konuşurken gözlerimin içine bakıyordu.

Böyle bir şey yapmadığımı biliyorsun.

Onu çok iyi biliyorum. Ama bir hayaletin seni hamile bırakacağına da inanmıyorum. Belki de bir çocuk istiyor olman içinde böyle bir duygu uyandırmıştır.

Karnıma bir dokun, Taita. Orada canlı bir şey var. Her gün biraz daha büyüyor.

Peki, bu gece odanda muayene ederim.

Hanımım keten çarşafın üstünde çırılçıplak yatarken önce yüzüne, sonra vücuduna baktım. Bir erkek gözüyle hâlâ güzeldi, ama bir hekim gözüyle bakıldığında bu yaşamın getirdiği zalim değişiklikler açıkça görülüyordu. Saçları iyice gümüşleşmiş, çektiği yas ve devlet işleri alnını kırıştırmıştı. Yaşlanıyordu.

Vücudu üç insana can veren bir kaptı. Ama memeleri boşalmıştı artık, onları dolduracak yeni bir hamileliğin sütü yoktu. Zayıflamıştı da. Ve bu doğal olmayan bir zayıflıktı. Ancak karnı soluk renkli fildişi bir top gibi dışarı fırlamıştı.

Cürni karnına dayayıp da içindeki şeyi hissedince bunun canlı olmadığını anladım. Parmaklarımın altında ölüm vardı.

Söyleyecek söz bulamıyordum. Dönüp güverteye çıktım, yıldızlara baktım. Yıldızlar soğuk ve çok uzaktılar. Tanrılar gibi onlar da burada olanları umursamıyorlardı. Ne tanrılara. ne de yıldızlara yalvarmanın bir yararı yoktu.

Hanımımın içinde büyüyen bu şeyi biliyordum. Başka kadınların içinde de hissetmiştim bunu. Öldükleri zaman karınlarını yarmış ve onları neyin öldürdüğünü öğrenmiştim. Bu kızgın ve kırmızı bir et parçasıydı. Seth'e ait bir şeydi.

Kamaraya dönecek cesareti bulana kadar çok uzun bir süre geçti.

Hanımım giyinmiş, yatağın ortasında oturuyordu. Hiç yaşlanmayan o iri yeşil gözleriyle baktı bana. Bir zamanlar tanıdığım o küçük kıza benziyordu.

Hanımım, neden çektiğin sancıları bana söylemedin? diye sordum.

Sen sancuları nereden biliyorsun? diye fısıldadı. "Onları senden saklamaya çalışmışım."

Kervanımız çölde geceleri yol almaya başladı. Hanımım kimi zaman yanımda yürüyor, iki prenses de bu serüvenin heyecanı ile gülüp oynaşarak arkamızdan koşuşuyorlardı. Sancı geldiğinde hanımım kendisi için özel olarak yaptığım arabaya geçiyordu. O zaman yanına oturuyor ve uyku çiçeği etkisini gösterene kadar elini tutuyordum.

Otuz günümüz dolmuştu ki, bir sabah şafakla birlikte garip bir şey gördük. Çölün üzerinde tek başına bir yelken güneye doğru gidiyordu. Birkaç mil daha yol alınca nasıl aldandığımızı anladık. Teknenin gövdesi Nil nehrinin yamacı altında kalmıştı ve kumların ötesinde Nil sonsuz akışına devam etmekteydi. Çölü geçmiştik.

Prens Memnon ile maiyeti bizi bekliyorlardı. Yeni teknelerin yapımı bitmek üzereydi. Arabalar hazırlanmıştı. Hui atları çölden sürüyle geçirmişti. Gnu sürüleri bile kıyıdaki ağullarındaydı.

Kadınları ve çocukları taşıyan arabalar henüz yoldaysa da, halkımızın büyük kısmı karşıya geçirilmişti. Bu tanrısal boyutları olan inanılmaz bir olaydı. Ve bunu sadece Kratas,

Remrem ve Memnon gibi insanlar bu kadar kısa zamanda başarabilirlerdi.

Bu kez yeni gemilerimizle kuzeye doğru yola çıktık. Hanımına büyük ve havadar bir kamara yapılmış, içersi her tür lüksle donatılmıştı. Ben her zaman olduğu gibi yatağının ayakucunda yatıyordum. Yola çıktığımızın üçüncü gecesi birden uyandım. Hanımım sessizce ağlıyordu. Hıçkırıklarını yastığıyla bastırıyorsa da omuzlarının sarsılmasıyla uyandım. Hemen yanına koştum.

Sancı mı geldi yine? diye sordum.

Seni uyandırmak istememiştim, karnıma bir kılıç saplanmış gibi.

Ona her zamankinden güçlü bir uyku çiçeği karışımı hazırladım. Sancılar ilacın etkisini bastırmaya başlamıştı.

İlacı içtikten sonra, "Bu şeyi içimden kesip atamaz mısın, Taita?" diye sordu.

Hayır, hanımım, bunu yapamam.

"Öyleyse beni kucakla, Taita. Çocukluğumda yaptığın gibi kucakla beni."

Hanımımın yatağına girip kollarımın arasına aldım. Bir çocuk gibi zayıf ve hafifti. Bir süre sonra öylece uyuyakaldı.

Filo Elefantin adasının berisindeki ilk şelaleye varmıştı. Nehrin sakin bir kıyısına demir atarak ordunun geri kalanının, tüm at ve arabaların, Lord Kratas'ın Şilluk alaylarının gelmesini ve Nil'in yükselerek bize Mısır yolunu açmasını orada beklemeye başladık.

Bu arada köylüler, rahipler ve değiş-tokuş yapacak malları olan tüccarlar kılığına soktuğumuz casuslarımızı içerele gönderdik. Bu arada su kesiminin üstünde olan kayalara işaretler yaparak kayalar sularla örtüldüğü zaman bile nerelerin tehlikeli olacağını belirliyorduk.

Bu iş haftalarca sürdü. Döndüğümüzde tüm ordu gemilerin demir attıkları ovada toplanmıştı. Arabalar ve atların Mısır'a girecekleri yolları saptamak üzere keşif kolları çıkardık.

Casuslarımız Elefantin adasından dönmeye başlamışlardı. Bunlar birer ikişer, genellikle de gece karanlığında dönüyorlar ve bizim sürgün yıllarımızdan sonra ilk kez anayurdumuzun haberlerini getiriyorlardı.

Kral Salitis hâlâ hükümdardı, ancak artık çok yaşlanmış, sakalı gümüş beyazına dönüşmüştü. İki oğlu Hiksos alaylarının başındaydı. Prens Beon piyadelerin, Prens Apachan da arabaların komutanıydı.

Hiksosların gücü tüm tahminlerimizin üzerindeydi. Casuslarımız Apachan'ın on iki bin arabası olduğunu bildirmişlerdi.

Biz ise Kuş'tan sadece dört bin araba getirmiştik. Beon'un kırk bin okçusu ve piyadesi vardı. Biz ise Kratas'ın Şilluklarıyla birlikte ancak on beş bin kişi çıkarabiliyorduk. Durum aleyhimizeydi.

Ancak bizi sevindiren haberler de vardı. Hiksosların ordusunun büyük bir kısmı Delta'daydı ve Salitis başkentini Memfis'de kurmuştu Birliklerini Elefantin adası ve Teb'e nakletmesi en az iki ay sürerdi. Sular çekilene ve tarlalar kuruyana kadar arabalarını nehrin yukarsına getiremeyecekti. Elefantin adası kentini sadece eski tekerlekli yüz araba koruyordu. Hiksosların tekerleklerini henüz geliştiremedikleri anlaşılıyordu.

Prens Memnon bize savaş planını açıkladı. Sular yükselince şelaleyi aşacak ve Elefantin adasını ele geçirecektik. Salitis bizimle karşılaşmak için güneye inerken de Teb'e yürüyecek ve yol boyunca halkı ayaklandıracaktık.

Salitis'in sular çekildikten sonra Teb önünde savaşa gireceğini tahmin ediyor ve böylece

de saflarımıza katılacak Mısırlı askerlerle aramızdaki büyük sayı farkını azaltacağımızı umuyorduk.

Casuslarımızdan Hiksosların sınırlarına bu kadar yakında bir kurtuluş ordusunun bulunduğundan kuşkulamadıklarını öğrenmiştik. Böylece ilk saldırımızda sürpriz unsurundan yararlanabilecektik. Salitis'in Mısır yaşam biçimini de benimsediğini öğrenmiştik. Artık saraylarımızda oturuyor ve bizim tanrılarımıza tapıyordu. Eski Sutek'in bile adını Seth'e çevirmişti ve hâlâ baştanrısıydı.

Salitis'in üst düzey subayları Hiksosluysa ama yüzbaşı ve çavuşlarının çoğu ve askerlerinin yarısı Mısırlıydı. Bunların çoğu bizim göçümüz başladığında henüz doğmamışlardı. Prens Memnon ordularını Mısır'a soktuğunda bunların hangi tarafa sadık kalacaklarını bilemiyor ve çok merak ediyorduk.

Artık her şey hazırды. İzciler batı kıyısında arabaların geçeceği yolları işaretlemişler, su arabaları da yol boyunca su, yiyecek ve yem depoları hazırlamışlardı. Nil kabardığında yola çıkacaktık ama yapmamız gereken son bir tören daha vardı şimdi.

Hanımımın yirmi yıl önce diktirdiği taşın bulunduğu tepeye çıktık. Hanımım çok bitkin olduğundan tepeye on kölenin taşıdığı bir koltukta çıkarılmıştı. Anıta kadar Prens Memnon'un koluna dayanarak güçlkle yürüdü ve granite kazınmış olan yazılara baktı. Sonra benim yüksek lordlar ve generaller arasında durduğum yere kadar gelen zayıf ama o ahenkli sesiyle yazılan okudu:

Ben Mısır Naibi ve Firavun Mamose'nin dul eşi, benden sonra iki ballığın hükümdarı olacak Veliht Prens Memnon'un annesi olan Kraliçe Lostris bu taşın dikilmesini...

Okumayı bitirince halkına dönüp kollarını iki yana açtı.

Ben yapmam gerekeni yaptım, derken sesi eski gücüne kavuşmuş gibiydi. "Sizi yurdunuzun sınırına geri getirdim.

Görevim bitmiştir ve naipliği bırakıyorum." Sonra sustu, gözlerimiz bir an soyluların başları üzerinden karşılaştı. Ona cesaret vermek istercesine hafifçe başımı salladım.

"Mısır yurttaşları, sizleri yurdunuza götürecek son adımlarınızda başınızda gerçek bir Firavun'un bulunması doğru olur.

Size bir zamanlar veliaht Memnon olan kutsal Firavun Tamose'yi sunuyorum. Firavun'umuz sonsuza kadar yaşasın!"

Sonsuza kadar yaşasın! diye gürledi ulusumuz.

Firavun Tamose bir adım öne çıkıp halkına döndü. "Sonsuza kadar yaşasın!" diye bir daha bağırdılar. Yeni Firavun'umuz mavi kılıcını mücevherli kınından çıkarıp halkını selamladı.

Bu kutsal görevi üstleniyorum. Sonsuz yaşam umudum üzerine yemin ederim ki, ömrümün sonuna kadar halkıma ve yurduma hizmet edeceğim. Bu görevden asla kaçınmayacağım. Bu yeminime tanrılar tanıklık etsinler.

Taşkın başladı. Sular dar boğazın girişini koruyan kayaları aştı, suyun rengi yeşilden griye dönüştü. Şelale yuvasındaki bir canavar gibi homurdanmaya başladı, su püsküllülerinden oluşan bulut Nil'in iki yanındaki tepelere kadar yükseldi.

Ben Lord Kratas ve Firavun'la baştaki gemideydim. Demirlerimizi alıp akıntıya girdik. Yarı bellerine kadar çıplak kürekçiler kışta ayı pençeleri gibi elleri arasında dümen küreğini tutan Kratas'a dönmüşlerdi. Geminin iki yanında iki sıra denizci ellerindeki kalın küreklerle yaklaşacağımız kayalardan tekneyi uzaklaştırmak için hazır bekliyorlardı. Ben önümde kayalıkların haritası açık olduğu halde Kratas'ın yanında durmuş ona yön vermeye hazırdım. Haritaya bakmam gerekmiyordu aslında, her bir kıvrımı, her bir kayayı ezberleyip belleğime kazımıştım.

Altımızda akıntı hızlanırken son bir kez arkama baktım ve filonun bizi şelale boyunca izlemeye hazır olduğunu gördüm.

Sonra öne döndüm ve barsaklarımı korkunç bir korku sancısı kapladı, önümüzdeki dar boğaz bir fırının ağzı gibi dumanlıydı.

Hızımız giderek artıyordu. Kürekçiler sadece tekneye yön verecek kadar suya daldırıyorlardı küreklerini. Ama kıyıya bakınca ne büyük bir hızla yol aldığımızı görebiliyordum. Boğazın kaya kapıları bizi aralarına almak için açılmış bekliyorlardı. Ancak Kratas'a bakıp da yüzündeki sırtımayı görünce içinde bulunduğumuz tehlikenin boyutlarını anlayabildim. Kratas sadece ölümün kemikli parmağının kendisine işaret ettiğini gördüğünde öyle sırtırdı.

Kayadan duvarın yanından geçerken hızımız dörtnele koşan bir atınki kadardı. Bir dönüş daha yaptıktan sonra en dar yere varacaktık. Yolumuzda kara kayalar vardı ve üzerleri suyla örtülüydü. Su altındaki kayaların biçimini almıştı.

Yüksek dalgalar oluşuyor, sonra yerlerini yemyeşil çukurlara bırakıyorlardı. Dalgalar kendi üzerlerine kıvrılıp beyaz püskürtüler olarak patlarken aralarından kayalar kara pençelerini bize doğru uzatıyorlardı.

Kayalara bir kere sürtündük, tekne altımızda sarsıldı ve ben bağıramayacak kadar büyük bir korkuyla donakaldım. Ama Memnon'un adamları uzun kürekleriyle bizi kurtardılar ve hızla yolumuza devam ettik.

Arkamızda öteki teknelerden birinin kayalara bindirdiğini duydum. Bir sonraki dönüşümüzü yaparken arkama bakmaya cesaret edemedim ama çok geçmeden yanı başımızda

boğulmak üzere olan insanlar ve tahta parçaları belirdi. Askerler yanımızdan uçarcasına geçerken bağırdılar ve kayalara çarpıp parçalandılar. Onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, burnumuzda ölüm kokusu olduğu halde suların üzerinde uçuyorduk.

O gün belki yüz ömür boyu yaşadım ve yüzünde de öldüm. Ama sonunda şelalenin altından geçmiş, nehre çıkmıştık.

Şelaleye giren yirmi üç geminin on sekizi bizi izledi. Diğerleri parçalanmış, içindekilerin hepsi boğulmuşlardı.

Kurtuluşumuzu kutlayacak zamanımız yoktu. Tam ilerimizde Elefantin adası ve iki kıyıda da kentin çok iyi hatırladığımız surlarıyla binaları vardı.

Kral Tamose, "Okçular, yaylarınızı gerin! Mavi bayrak göndere çekilsin! Davulcular saldırı temposu!" diye bağırdı.

Küçük filomuz Elefantin adası su yollarını dolduran tüccar tekneleri arasından geçerek Hiksos gemilerine doğru yol aldı.

Hiksoslar gemileri ni nehri çok iyi bilen Mısırlı denizcilerle doldurmuşlardı. Sadece subayları Hiksosluydu. Ve bunların çoğu da kıyıda zevk saraylarına dağılmışlardı.

Casuslarımız bize güney amiralinin bayrağının hangisi olduğunu söylemişlerdi. Uzunluktan ucu suya değen kızıl ve sarı renklerde, kırlangıç kuyruğunu andıran bayrağı görünce o yana dümen kırdık ve Memnon ardında yirmi adamıyla tekneye atladı.

Hiksos zorbasından kurtuluş saati geldi! diye bağırdı. "Mısır için birleşelim!"

Gemi tayfalarının ağız açık kalmıştı. Çoğu silahsızdı ve hazırlıksız yakalanmışlardı. Hiksos subayları onlara güvenmediği için silahları aşağı ambarlarda kilitliydi.

Filomuzun diğer gemileri de seçtikleri düşman gemilerine yanaşmışlardı. Hepsinde de tayfanın tepkisi aynıydı, ilk şaşkınlık anından sonra, "Siz kimsiniz?" diye sordular.

Mısırlıyız! Gerçek Firavun Tamose'nin ordusuyuz. Bize katılın, yurttaşlar! Zorbayı ülkemizden kovalım!

Mısırlı tayfalar hemen Hiksoslu subaylarına dönüp hepsini parçaladılar. Sonra bizimkilerle kucaklaştılar.

Mısır için! diye bağırdılar. 'Tamose için! Mısır ve Tamose için!'

Bağrışmalar gemiden gemiye yayıldı. Gemiciler küpeştelerde dans ediyorlar, direklerle tırmanıp Hiksos bayraklarını indiriyorlardı. Silah ambarlarına girip yaylarını ve kılıçlarını alarak elden ele geçirmeye başladılar.

Sonra hep birden kıyıya çıktılar. Hiksosları meyhanelerden çıkarıp parçalıyorlar, sokak kenarlarından oluk gibi kan akıyordu. Sonra askerlerin kışlalarına koştular.

Mısır ve Tamose için! diye bağıriyorlardı.

Hiksos subaylarından Bazıları adamlarını toplayıp bir süre direndilerse de, Memnon ile Kratas emektar askerleriyle kıyıya çıkıp kenti iki saatte ele geçirdiler.

Halk kurtuluşun sevinciyle çılgına dönmüştü. Sokaklarda dans ediyorlar, bulabildikleri her parça mavi kumaşı çılgınlar gibi sallıyorlardı. Mavi, Firavun Tamose'nin rengiydi. Kadınlar saçlarına mavi kurdeleler, erkekler bellerine mavi kuşaklar bağılıyorlardı.

Ufak tefek çarpışmalar devam ediyorsa da, Hiksoslar işgal ettikleri binalardan teker teker çıkarılıyordu. İçinde birkaç yüz asker olan kışlalardan biri ateşe verilmişti ve içerdekiler diri diri yanarlarken sesleri bulunduğum yere kadar geliyordu. Çok geçmeden domuz kızartmasından fark sız olan yanık et kokusunu da duydum.

Memnon ile Kratas son Hiksos direnişini de kırdıktan sonra kente düzen verme işine başladılar. Disiplinli asker mangaları tüm kente yayılarak mızraklarının dipçikleriyle sarhoşları ve çılgına dönmüşleri hizaya getiriyorlardı.

Memnon ırza geçerken ve yağma yaparken yakalananların hemen orada boğulmalarını ve cesetlerinin ayaklarından kent kapıları yanına asılmasını emretti. Akşam olduğunda kent sakinleşmişti, kadın ve erkekler bir kere daha güven içinde sokaklarda dolaşabiliyorlardı.

Memnon karargâhını bir zamanlar Elefantin adasındaki evimiz olan Firavun Mamose'nin sarayına taşımıştı. Ben kıyıya çıkar çıkmaz hemen haremdaki eski dairemize koştum.

Dairemiz hâlâ lüks döşeliydi ve yağmacılardan kurtulmuştu. Bizden sonra oturan her kimse duvar resimlerime hak ettikleri saygıyı göstermişti. Bahçemiz çok güzel çiçeklerle dolup taşıyor, havuzlarımızda balıklar ve zambaklar yüzyordu. Mısırlı bahçivan bana orada yaşayan Hiksoslu komutanın Mısırlı aitlerimizden çok hoşlandığını ve onları taklit etmeye çalıştığını anlattı.

Birkaç gün içinde daireyi hanımımın oturabileceği hale getirmiştim. Sonra Memnon'a gidip kraliçeyi evine getirmek için izin istedim.

Firavun'un krallığını düzene sokmak için işi başından aşkındı, ama bir an hepsini bırakıp beni kucakladı.

Her şey yolunda gidiyor, Tata.

Yurdunuza hoşgeldiniz, majesteleri. Ama daha yapacak çok şey var.

Böyle baş başa olduğumuz zaman bana Mem demeni emrediyorum. Firavun gülümsedi. "Ama haklısın, yapacak çok şey var ve Salitis ile ordusu çok geçmeden burada olurlar. Biz sadece birinci küçük çatışmayı kazandık. Büyük savaşlar henüz önümüzde."

Bana büyük zevk verecek olan bir görevim daha var, Mem. Ana kraliçenin dairesini hazırladım. Gidip kendisini Elefantın'e getirebilir miyim? Mısır toprağına ayak basmak için çok bekledi. .

Hemen git, Tata ve Kraliçe Masara'yı da getir.

Nehir çok kabarmış ve çöl yolu da çok engebeliydi. İki kraliçenin koltuklarını kıyı boyunca yüz köle taşıyarak yeşil vadimize getirdiler.

Sınırı geçtiğimizde ilk rastladığımız binanın bir tapınak olması rastlantı değildi. Yolu oradan geçecek biçimde planlayan bendim.

Hanımım koltuğunun perdesini çekerek, "Bu ne tapınağı, Taita?" diye sordu.

AkhHorus tapınağı, hanımım. Burada dua etmek ister miydiniz?

Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Yaptığım şeyi anlamıştı. Onun koltuğundan inmesine yardım ettim, taş binanın serin loşluğuna girerken koluma dayandı.

Orada birlikte dua ettik. Tanus'un dünyada kendisini en çok seven iki insanın seslerini duyduğundan hiç kuşku yoktu.

Yola çıkmadan önce hanımım yanıımızdaki bütün altını rahiplere vermemizi emretti ve tapınağın bakımı ve güzelleştirilmesi için daha fazla yardım göndermeye söz verdi.

Elefantın'deki saraya vardığımızda artık iyice bitkinleşmişti. Karnındaki şey her gün biraz daha büyüyordu. Onu bahçede bir şezlongun üzerine yatırdım, gözlerini kapatarak bir süre dinlendi. Sonra bana bakarak gülümsedi. "Burada mutlu olduk, ama acaba ölmeden önce Teb'i bir kere daha görebilecek miyim?" Ona yanıt veremedim. Tutamayacağım sözler vermekten hiç hoşlanmazdım.

Teb'e dönmeden ölürsem, oraya götürüp güzel kentimi görebileceğim bir yerde mezarımın yapılmasını istiyorum," dedi. "Bu konuda bana söz verebilir misin?"

Bütün kalbimle söz veriyorum, dedim.

Bundan sonraki günlerde Aton'la birlikte Yukarı Krallıktaki eski casus ağımızı canlandırmaya başladık. Eskiden bizim için çalışanların çoğu ölmüşse de, içlerinde sağ olanlar da az değildi. Altın ve yurtseverlik yenileriyle her köy ve kentte bunlar bize daha genç yeni casuslar buldular.

Bu casuslar sayesinde hangi kentlerde hangi Hiksos birliklerinin bulunduğunu, hangilerinin yürüyüşe geçtiğini öğreniyorduk. Gemilerinin ve arabalarının sayısını tam olarak biliyorduk ve Nil suları geriledikçe bu büyük insan ve araç kalabalığının güneye, Teb'e doğru ilerlemesini izleyebiliyorduk.

Ben düşman ordusundaki Mısırlılara Firavun Tamose adına gizli mesajlar gönderiyor, onları ayaklanmaya davet ediyordum. Bunlar birer ikişer hatlarımıza geldikçe aldığımız değerli bilgiler de artıyordu. Çok geçmeden Hiksos ordusundan kaçanlar bir sel halini aldı. İki tam alay silahlarıyla birlikte mavi bayraklarını sallayarak bize katıldılar.

Yüz savaş gemisinin mürettebatı da isyan edip Hiksoslu subaylarını öldürmüşlerdi. Bunlar bize katılmaya geldiklerinde önlerinde Teb limanında ele geçirdikleri bir yük gemisi filosu vardı ve bunlar da tıkabasa tahıl, yağ, tuz ve kereste doluydu.

Bu arada küçük bir evcil gnu sürüsü dışında tüm birliklerimiz şelaleyi aşip kent çevresine yerleşmişlerdi. Gnuları en sona bırakmıştım. Kuzey kulesindeki gözetleme yerimden at sürülerinin iki kıyı boyunca millerce uzandığını görüyordum, asker kamplarının mutfak ateşlerinin dumanı havaya mavi bir renk veriyordu.

Her gün biraz daha güçleniyorduk ve Mısır'ın tümü bir beklenti ve heyecan dalgasıyla kabarmıştı. Aldığımız her solukla özgürlüğün başdöndürücü kokusunu içimize çekiyorduk. Kemit yeniden doğuş sürecine girmiş bir ulustu. Halk sokaklarda ve meyhanelerde yurtsever marşlar söylüyor, fahişeler ve şarap tüccarları şişmanlıyordu.

Aton ile ben haritalarımızın üzerine eğildiğimizde bambaşka bir tablo görmekteydik. Biz, Hiksos devinin titreyerek uyanmakta olduğunu ve bize doğru zırhlı yumruğunu uzattığını görüyorduk. Memfis ile Delta'nın bütün kentlerinden yola çıkan Kral Salitis kuvvetleri üzerimize doğru gelmekteydi. Yollar hep onun arabalarıyla, nehir onun gemileriyle doluydu. Ve hepsi de Teb'e doğru akmaktaydılar.

Hiksos arabalarının komutanının Teb'e gelip tüm at ve arabalarıyla kent dışında kamp kurmasını bekledim. Sonra Firavun Tamose'nin savaş konseyinin önüne çıktım.

Majesteleri, size düşmanın şu anda Teb'de yüz yirmi bin atı ve on iki bin arabası olduğunu

bildirmeye geldim. İki ay sonra Nil yeteri kadar alçaldığında Apachan harekete geçecektir.

Kratas bile ciddiymi bu kez. "Bundan daha kötü koşullar da gördük..." diye söze başladıysa da, kral onu susturdu.

Kraliyet Atlan Komutanının yüzünden bize söyleyecek başka şeyleri olduğunu anlıyorum. Haklı mıyım, Taita?

Firavun her zaman haklıdır, dedim. "Gnularımı şelalenin ötesinden getirmeme izin vermenizi istiyorum."

Kratas güldü. "Seth'in kel kafası aşkına, Taita, Hiksoslara karşı O komik hayvanlarıyla mı çıkacaksın?" Ben de kibarlık edip kendisiyle birlikte güldüm. Kratas'ın mizah anlayışı komuta ettiği o vahşi Suluklardan fazla değildi.

Ertesi sabah Hui ile gnuları getirmeye gittik. Bu sırada sayıları başta altı bin olan bu zavallı hayvanlardan sadece üç yüz tane kalmıştı, ancak bunlar da evcilleştikleri için insan elinden yem bile yiyorlardı. Onları daha fazla zayıflatmamak için ağır bir tempoyla dönüşe başladık.

Remrem'in Hiksoslarla yaptığı ilk çatışmada ele geçen atlar benim emrim üzerine Kuş'tan getirdiğimiz atlardan ayrı bir yere sokulmuştu. Hui ile gnuları da aynı otağa saldık ve kısa bir alışma devresinden sonra hayvanlar birlikte otlamaya başladılar. O gece gnularla Hiksos atlarını aynı ağıla saktuk, ben Hui'yi başlarında bırakıp Elefantın adasındaki saraya döndüm.

Bundan sonraki günler epey kaygılı olduğumu itiraf etmeliyim. Bu hilenin başarısına çok güvenmişim ama, ne de olsa bu pek anlamadığım doğal bir olaydı. Başarısız olursak bizden çok daha fazla olan bir düşmanla karşılaşacaktık.

O gece Aton'la geç saatlere kadar çalıştıktan sonra masa başında uyuyakalmışım. Bir süre sonra Hui'nin tartaklamasıyla uyandım.

Hui rıhtımda at da hazırlamıştı. Adadan kayıkla karşıya geçtikten sonra atlara atlayıp ağılların oraya dörtnala gittik.

Hiksos atlarının yedisinin ağız ve burunlarından yoğun yeşil bir irin akmaktaydı. Seyisler boyunlarını kesip içleri boş bambu kamışlar yerleştirmeye başlamışlardı bile.

Başardık! diye bağırdı Hui. "Sarı Boğan! Başardık!"

Kıyıda haftalardır bugünü bekleyen sallar duruyordu. Atları hemen bunlara yükledik. Gnular ağılda kaldılar.

Ele geçirdiğimiz Hiksos teknelerinin arkasına bağlanıp rüzgârı ve akıntıyı arkamıza alarak ve Lord Apachan'a armağanımızı sunmak üzere Teb'e doğru yola çıktık.

Komombo'yu geçer geçmez mavi bayrağı indirip Hiksos bayrağını çektik. Salları çeken gemilerin krekilerinin çoğu Hiksos egemenliğinde doğmuşlardı, çoğunun ana babası karışıktı ve yabancı dili iyi konuşuyordı.

Komombo'nun iki gece kuzeyinde bir Hiksos gemisi yolumuzu kesti. Ykmz kontrol etmek için bir grup gönderdiler.

Lord Apachan'ın arabaları için at, dedi babası Hiksoslu ama annesi soylu bir Mısır kadını olan kaptanımız. Rastgele bir kontrolden sonra yola devam etmemize izin verdiler. Teb'e kadar daha iki kere durdurulduk ama kaptanımız gemiye çıkan Hiksoslu subayları kandırmayı başardı.

Beni kaygılandıran şey atların durumuydu. Tüm çabamıza karşın ölmeye başlamışlardı. Ayakta kalanlar da acınacak haldeydiler. Leşleri suya atıp yola devam ettik.

Benim ilk planım atları Teb limanındaki Hiksoslu levazımcılara satmaktı. Ama attan anlayan hiç kimse bu zavallı sürüye ikinci bir kez dönüp bakmazdı. Hui ile başka bir yola başvurmaya karar verdik.

Teb'e güneş batmak üzereyken vardık. O tanıdık yerlere bakınca yüreğimde bir şey kopacak gibi oldu. Kentin duvarları batan güneşin son ışıklarıyla kızılaşmıştı. Lord İntef için yaptığım o  zarif kule hâlâ göğü göstermekteydiler. Horus'un Parmakları denirdi bunlara. Sol kıyıda yarım bıraktığım Memnon Sarayı, Hiksoslar tarafından tamamlanmıştı. Asya etkisinin göze hoş göründüğünü itiraf etmeliydim doğrusu.

Kent duvarlarının dışındaki insan, at ve araba kalabalığını görebiliyorduk. Gelen raporların doğruluğuna karşın böylesine bir kalabalığı hayal etmek olası değildi. Elefantın adasında bıraktığımız o kk kahraman orduyu hatırladıkça yüreğim daralıyordu.

Kıyıya biraz daha yaklaşınca kokuyu aldık. Bir yerde kamp kurmuş olan bir ordu kendine özgü bir koku çıkarır. Bu pek çok kokunun karışımıdır: hayvan pisliği ateşi, yiyecek, yeni kesilmiş ot ve atların amonyak kokularıyla açık çukurlardan yükselen insan pisliği, deri, at teri ve ekşi bira kokusu. Ve her şeyden çok insan kokusu, çadırlarda ve izbelerde birbirine yakın yaşayan onbinlerce insanın kokusu.

Ben kaptanın yanında durarak kendisini doğu kıyısına yönelttim. Kent duvarlarının hemen dışındaki kereste tüccarlarının rıhtımını hatırlamıştım. Burası hâlâ duruyorsa srmz indirecek en iyi yerdi.

Rıhtımın girişini bulduk, kürekleri içeri çektik. Rıhtım da hatırladığım gibiydi. Biz yanaşırken rıhtım müdürü gemiye çıkıp belgelerimizi ve ticaret ruhsatımızı görmek istedi.

Kendisini selamlayarak, "Ekselansları, kusura bakmayın ama feci bir kaza oldu. Ruhsatlarım rüzgârda uçtu, gitti. Seth'in bir oyunu herhalde," dedim.

Adam öfkeli' bir kurbağa gibi şişti, sonra şişko eline bir altın yüzük yerleştirdince yine eski haline döndü. Madeni dişleri arasında kontrol ederek güle oynaya gitti.

Ben seyislerden birini kıyıya rıhtımı aydınlatan kandilleri kısmaya gönderdim. Meraklı gözlerin kıyıya indirdiğimiz atların durumunu görmelerini istemiyordum. Hayvanlardan bazıları ayakta duramayacak kadar güçsüzdüler, diğerleri nezleliydi, burunlarından ağızlarından salyalar, irinler akıyordu. Sonunda ayakta kalan sadece yüz at vardı.

Bunları araba yolundan casuslarımızın at birliklerinin bulduklarını söyledikleri yana geçirdik. Casuslarımız Hiksos birinci araba tümeninin parolasını da söylediklerinden nöbetçilerin kuşkusunu Uyandırmadan geçebildik. Kamp boyunca atlarımızla giderken hastalıklı hayvanları Hiksosların yirmi araba tümeninin arasına birer ikişer bıraktık.

Doğu gökyüzünde şafağın ilk ışıkları görünmeye başladığında yine kereste rıhtımına döndük. Geldiğimiz gemilerden biri bizi beklemiş, diğerleri hastalıklı atlan indirir indirmez geri dönmüşlerdi.

On gün sonra Elefantın adası limanına girdik. Firavun Tamose'ye raporumu verdikten sonra haremin ardındaki bahçeye koştum. Hanımım kameriyenin gölgesinde yatıyordu. Öylesine zayıf ve solgundu ki, kendisini görünce ellerimin titremesini önleyemedim. Beni görünce ağlamaya başladı.

Seni özledim, Taita. Birlikte olmak için o kadar az zamanımız kaldı ki.

Nil yatağına dönmeye başlamıştı. Tarlalar yeni ve zengin kara çamurdan örtüleriyle bir kere daha ortaya çıkınca yollar kurumaya başladı. Kısa bir süre sonra ekim zamanı gelecekti... ve de savaş.

Aton ile kuzeyden gelen her casus raporunu heyecanla okuyorduk. Beklediğimiz haber sonunda geldi. Saat gecenin üçüncü nöbetiydi ama ikimiz de hâlâ Aton'un odasında çalışıyorduk.

Kirli papirüs parçasını kapıp kralın dairesine koştum. Kapıdaki nöbetçiler hangi saatte olursa olsun içeri girmem için izin verme emri almışlardı. Ancak beni odanın perdeli kapısı önünde Kraliçe Masara karşıladı.

Onu şimdi uyandırmana izin veremem, Taita, dedi. "Bir aydır ilk kez kesintisiz uyuyor."

Majesteleri, onu hemen görmem gerek. Bu bana kendisinin emirler...

Biz orada tartışırken içerden kralın sesi duyuldu. "Sen misin, Taita?" Perde yana açıldı kral tüm görkemiyle çırılçıplak önümüze dikildi.

"Ne var, Tata?"

"Kuzeyden haber geldi. Hiksos kampından. Müthiş bir hastalık Hiksos ordularını kırıp geçirmekteymiş. Atlarının yarısı ölmüş, her gün de binlercesi hastalanıyormuş."

"Sen bir sihirbazsın, Tata." Nasıl seninle ve gnularınla alay edebildik, bilemiyorum doğrusu. Omuzlarımı kavrayıp gözlerimin içine baktı. "Benimle bitlikte zafere gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım, Firavun'um."

"O zaman Kaya ve Zinciri arabaya koş ve mavi bayrağımı çek. Teb'e gidiyoruz."

Sonunda dört tümen araba otuz bin piyade askeriyle yüz kapılı kentin önüne gelmiştik.

Hiksos ordusu dev bir yılanın kıvrımlarının açılması gibi, saf saf önümüze dizilmekteydi.

Mızrak uçları ve subayların altın miğferleri sabah güneşinde parlıyordu.

Apachan ile arabaları nerede? diye kral sordu. Nehrin en yakınındaki Horus'un

Parmaklan'na baktım. Kuleden sarkan renkli bayraktan güçlkle seçebiliyordum.

Apachan'ın ortada beş tümeni var, altı tümen de yedekte tutuyor. Onlar da kent surlarının

gerisinde, dedim.

Üç kuleden en yükseğine yerleştirdiğim casusun renkli bezlerle gönderdiği mesajları

okuyordum. Onun oradan savaş alanını kuşbakışı görebildiğini biliyordum.

Bu sadece on bir tümen eder, Tata. Onun yirmi tümeni olduğunu biliyoruz. Gerisi nerede?

Sarı Boğan, dedim. "Ayakta durabilen her atını ortaya sürdü"

Horus adına, haklı olduğunu umarım. Apachan bize bir sürpriz yapmaya kalkmasın da.

Kral omzuma dokundu.

Zarlar atıldı artık, Tata. Bundan sonra değiştirmek olanaksız. Tanrıların bize verdiği ile

yetinmek zorundayız. Haydi şimdi, teftişe çıkalım.

Dizginleri alarak arabayı ordunun önüne çıkardım. Kral kendisini askerlere gösteriyordu.

Onun varlığı hepsine cesaret verecekti. Atları tırısı kaldırarak uzun saflar boyunca sürdüm.

Kaya ve Zincir'in sırtları güneşte cilalı bakır gibi parlayana kadar fırçalanmıştı. Kral arabası

incecik bir altın tabakayla kaplıydı. Gösterişe olan tutkuyla ancak bu kadarcık bir ayrıcalığa

izin vermiştim.

Altın papirüs inceliğinde dövülerek levha haline getirilmişti. Arabanın ağırlığına sadece

yüz debenlik bir fazlalık getirmesine karşın müthiş bir görkemlilik kazandırmıştı. Düşman ya

da dost, gören herkesin bunun Firavun'un arabası olduğundan asla kuşkusu olamazdı.

Kebui'den Dönüş'e başladığımız gün Teb merkezindeki Horus tapınağında kurban kesene

kadar saçlarımı kesmeyeceğime yemin etmiştim. Saçlarım şimdi belime kadar uzamıştı ve

beyaz tellerini örtmek için İndus nehri ötesinden ithal edilmiş kınayla boyamıştım. Saçımın

kızıl parıltısı güzelliğimi kat kat arttırıyordu. Üzerimde basit bir kolalı keten etek ve çıplak

göğsümde Cesaret Altını vardı. Genç Firavun'umu gölgede bırakmak istemediğimden başka

bir süs takmamış ve makyaj yapmamıştım.

Suluklar saflar halinde arka arkaya dizilmişlerdi. Kratas onları benim geliştirdiğim araba taktikleriyle kusursuz hale geldiklerinden emin olana kadar eğitmişti. Uzun mızraklarının yanı sıra her biri bir dizi çubuk ve bunları güçlendirecek meşin kayışlar taşıyordu. Sivri çubukları önlerine dikmişler, Hiksos arabalarının saldırısına hazırdılar.

Onların ardında Mısır okçuları aralarından geçip öne çıkmaya ya da savaşa göre geri çekilmeye hazır olarak bekliyorlardı. Onlar da yaylarını havaya kaldırarak, 'Tamose! Mısır ve Tamose!' diye bağırdılar.

Başında mavi savaş tacı, alnında iki krallığın akbabayla kobrasının mücevherden gözlerinin parıldadığı halka olan Firavun mavi kılıcını kaldırarak askerleri selamladı.

Remrem birinci, Astes ikinci, Lord Aker de üçüncü tümenin başındaydı. On Binin En İyisi rütbesine yeni yükseltelen Yüzbaşı Hui de dördüncü tümene komuta etmekteydi. Malzememizi ve yedek atlarımızı iki Şilluk alayı koruyordu.

Ortalarda boruların çaldığını duyduk.

Başlıyor işte, diyen Memnon ilersini işaret etti. Hiksos arabalarının toz bulutları kaldırarak harekete geçtiklerini gördük."Evet, Apachan arabalarını gönderdi."

Ordularımız kavuştuğunda okçularımız atlara nişan alarak Hiksosları ok yağmuruna tuttular. Hayvanlar devrildikçe hatlarında boşluklar belirliyordu. Tam son anda bizim arabalarımız rüzgârın savurduğu duman gibi ortadan yok oldular. Sürücülerimiz üstün hız ve manevra yeteneklerini kullanmışlardı. Hiksos hattıyla karşılaşacak yerde onların arasındaki gediklerden dalıp ileri gitmiştik. Bunu arabalarımızın tümü başaramamışsa da, Lord Aker beş arabadan dördünü Hiksos hatlarının gerisine taşıyabil misti.

Arabalarımız orada sert bir dönüş yaparak bu kez oklarını Hiksosluların gerisine yağdırmaya başladılar.

Hiksos arabaları mürettebatına önden koruma sağlayacak biçimde inşa edilmişti ve okçuları arabanın kenarlarına ileri ok atacak biçimde yerleştirilmişlerdi. Şimdi arkadan saldırıya uğradıklarından bir panik koptu, bazı arabalar bizimle yüz yüze gelebilmek için savaş alanı ortasında dönmeye çalıştılar ve yanlarındaki arabalarla çarpışıp devrildiler. O korkunç tekerlek bıçakları kendi yanlarındaki atları parçaladı.

Mısır okçularının ok yağmuru Sulukların üzerinden aşır Hiksos saflarına düşmeye başlayınca yeni bir panik daha koptu.

Memnon emir verip de biz aradan çekildiğimizde Hiksoslar öne doğru saldırmak zorunda kaldılar ve bu arada yere çakılı sivri kazıklara tosladılar. Bunların arasından kurtulanlar Sulukların mızraklarıyla karşılaşmışlardı.

Hâlâ kontrol altında olan arabalar Şilluk saflarına saldırınca hiçbir direnmeyle karşılaşmadılar. Kara saflar önlerinde açılıp atların geçmesine izin veriyorlar, ama hemen sonra arkalarından kapanıyorlardı.

O uzun boylu, söğüt yapılı kara şeytanlardan her biri anadan doğma cambazdı. Bunlar uçar gibi giden arabaların arkasına atlıyor hançer ya da mızraklarıyla araba mürettebatının işini bitiriyorlardı.

Hiksos arabalarının ardından saldırıyı desteklemeye gelen Hiksos mızrakçıları şimdi açıkta kalmışlardı. Başiboş at ve arabalar saflarında gedikler açıyordu. Bir an savaş alanının ortasında darmadağın olunca Memnon bu fırsatı kaçırmadı.

Lord Aker'in atları yorulduğu için Memnon onları yedeğe aldı. Bu arada biz de atlarımızı değiştirdik. Bizim arkada yedekte altı bin atımız vardı. Hiksosların kaç atı kaldığını çok merak ediyordum doğrusu.

İkinci saldırıya geçmeden önce dönüp kente baktım. Tozdan ortalık iyice kararmıştı ama bir ara Horus'un Parmakları'ndaki iki beyaz bayrağı seçebildim. Oradaki casusumun uyarı işaretiydi bu. Bu kere dönüp kentin doğu kalesine baktım.

Efendimiz! diye bağırarak o yanı gösterdim. Kral işaret ettiğim tarafa bakınca Hiksos arabalarının ilk birliğinin duvarın ardından çıktıklarını gördü. Diğerleri de yürüyüşe geçen savaşçı kara karıncalar gibi onu izlediler.

Memnon savaşın uğultusunu bastıran bir sesle, "Apachan piyadesini kurtarmak için yedeklerini savaşa sürüyor," diye bağırdı.

Kuşatılmamak için piyadenin kaçmasına göz yummak zorundaydık. Hemen Apachan'ın arabalarına döndük ve devrilmiş arabalar, ölü ve yaralı atlar ve ölmek üzere olan insanlar arasından geçtik. Tam kavuşacağımız sırada ayaklarımın ucunda yükselip ileri baktım. Düşman arabalarının hareketinde bir gariplik vardı. Birden olanları anladım.

Efendimiz! Atlara bakın! diye bağırdım. "Arabalara hasta atları koşmuşlar." öndeki atların göğüsleri ağızlarından akan san irinle boyanmıştı. Atlardan biri hemen orada gözlerimin önünde sendeledi ve yere devrildi.

Tatlı İsis, haklısın. Atlar savaşa girmeden işleri bitmiş bile." Memnon bir anda ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Arabaları bir kere saldırıya geçtikten sonra onları durdurmak üstün kontrolünün bir göstergesiydi. Bu son anda bile çatışmadan kaçınabildi.

Hiksosların saldırısı karşısında bir çiçek gibi açıldık, iki yanlarından kayarak kendi hatlarımıza doğru atılarak atlarını son bir gayretle koşmak zorunda bıraktık.

Zayıf atları sendeleyip düştükçe onların hattı kırılmaya başlamıştı. Atlardan bazıları sanki bir ok yemişler gibi düşüyorlardı. Diğerleri yavaşlayıp duruyorlar, başları öne düşüyor, ağızlarından salya ve irin parlak altın iplikler gibi sarkıyordu.

Lord Aker'in atları artık tükenecek duruma gelmişlerdi. Hiç dinlenmeden iki saldırı savuşturmuşlardı. Memnon onları Hui'nin dördüncü tümeniyle Remrem'in birinci tümeninin olduğu yere götürdü.

Firavun'um! Birinci hazır. Bırakın ben gideyim! Tanrıların aşkına! diye bağıyordu Remrem.

Memnon ona bakmadı bile. Ben arabayı Hui'nin yanına sürdüm. Bir seyis grubu hemen hayvanları değiştirdiler.

Yüzbaşı Hui, hazır mısınız diye bağırdı Memnon. Hui yayını kaldırarak kralını selamladı.

"Mısır ve Tamose için!"

"Öyleyse ileri!" Memnon kahkahalarla gülerken atlarımız öne fırladı.

Önümüzdeki alanda Apachan'ın altı tümen arabası vardı. Yarıları parçalanmış yatıyor, atlar Sarı Boğan'dan birbiri ardına ölüyorlardı. Ayakta kalanların ise yürüyecek halleri kalmamıştı.

Ayakta kalabilmiş arabalarla karşı karşıya geldik. Tam ortadaki bronz parıltısı içindeki arabada sürücüsünden bir baş uzun biri bulunuyordu. Başında Hiksos krallarının altın miğferi vardı ve kara sakalı kurdelelerle süslenmişti.

"Apachan! Kendini ölmüş bil!" diye bağırdı Memnon.

Apachan onu duydu ve altın arabamızı gördü. Arabayı bize doğru çevirdi hemen. Memnon omzuma dokundu.

“Beni Şu sakallı domuzun yanına götür. Kılıç zamanı geldi artık.”

Apachan bize iki ok gönderdiyse de Memnon birini kalkarıyla durdurdu. Ben diğerine hedef olmamak için eğildim. Ancak dikkatimi bir an bile kaybetmemiştim. Apachan'ın tekerleklerindeki bıçaklardan gözlerimi ayırmıyordum. Atlarımın dizlerini paramparça edebilirlerdi.

Arkamda Memnon'un mavi kılıcı kabzasından çektiğini duydum. Atlarımın başını çevirirken Hiksoslu sürücüyü Şaşırtmak için ters tarafa dönüyormuş gibi yaptım. Bıçaklarından kurtulunca yakınından geçip hemen arkasına geçtim.

Serbest elimle çengeli yakalayıp öteki arabanın içine fırlattım. Şimdi birbirimize kilitlemiştik ama biz arkasında olduğumuz için üstün durumdaydık.

Apachan arkasına dönerek kılıcını benden yana savurdu. Ben eğilerek hamleyi savuşturdum, Memnon darbeyi kalkarıyla engelledikten sonra mavi kılıcı savurdu. Apachan'ın kılıcının ucundan bir parça koptu. Apachan gözlerine inanamayarak bağırdı ve bir sonraki darbeyi savuşturmak için kalkarını kaldırdı.

Apachan usta bir kılıççıydı, ama kralımın ve mavi kılıcıyla boy ölçüşecek kadar değil. Memnon onun kalkarını parça parça ettikten sonra bronz kılıcına bir darbe indirdi. Apachan'ın elinde sadece kılıcın kabzası kalmıştı.

Apachan ağzını ardına kadar açarak böğürdü. Çenesinin arkasındaki dişleri kararmış ve çürümüştü, tükürüğü bir bulut gibi yüzüme çarptı. Memnon işi klasik hamleyle bitirdi. Mavi kılıcın ucunu Apachan'ın açık ağzından içeri sokup boğazına sapladı. Adamın öfkeli gürlemesi kıllı dudaklarının arasından fıskıran parlak kanla örtüldü.

Ben çengel ipini keserek Hiksos arabasını serbest bıraktım. Atlar artık denetim dışı olduklarından yana kayıp birbirlerine girmiş arabalara çarptılar. Apachan ölmek üzere olmasına karşın kenara tutunmuş dimdik ayakta duruyordu. Doğrusu arabacılarının yüreklerini korkuyla dolduran bir görünüşü vardı. Hiksoslar hasta atlarını kargaşanın arasından çıkarmaya çalışırken biz onları mızraklıyorduk. Onları bizim okçumuzun menziline kadar kovaladık, sonra çevremize ok yağmaya başladığından oradan çekildik.

Yorgun atlarımızı geri çekerken Memnon'a, "Daha bitmedi," dedim. "Apachan'ın arabalarını hallettin ama Şimdi Beon'un piyadeleri var."

Beni Kratas'a götür, diye emretti Firavun.

Arabamızı Şilluk saflarının önünde durdurdum. Memnon, Kratas'a seslendi. "Durum nedir, lordum?"

Bize yapacak bir iş bulamazsanız adamların ayakta uyuyacaklarından korkuyorum, efendimiz.

O zaman sen de onları işe çıkar bakalım.

Suluklar ilerlemeye başladılar. Çok garip bir ayak sürümeyle yürüyorlar, her üç adımda bir ayaklarını toprağı titreten bir darbeye yere vuruyorlardı. Hiksoslar ise disiplinli ve kahraman insanlardı, eğer öyle olmasaydı dünyanın yarısını egemenlikleri altına alamazlardı. Arabalarını dağıtmıştık ama şimdi bronz kalkanları ardında Kratas'ı bekliyorlardı.

İki ordu tapınak öküzleri gibi kavuştular. Kara ve beyaz öküzler boynuzlarını kilitlediler ve göğüs göğüse, mızrak.mızrağa bir çarpışma başladı.

İki ordu piyadesi dövüşürken Firavun arabalarını geride tutuyor, en küçük bir açıklık ya da düşman saflarında bir zayıflama gördüğü anda oraya sokuveriyordu. Firavunla altın arabada sürekli savaş alanını çevreliyor ve çatışmanın en küçük bir değişikliğini bile gözden kaçırmıyorduk. Memnon yedeklerini en gerekli yerlere tam zamanında sokuyordu.

Bu öğretilecek ya da öğrenilecek bir şey değildi. Savaşın temposunu kalbinde ve kanında hissediyor olmalıydı.

Savaş alanının ortasında, Kratas'ın çarpıştığı yerde Hiksos saflarının gerilemeye başladıklarını gördüm. Bu bir barajın toprak gövdesindeki ilk çatlak gibiydi. Safları genişlemiş ve kırılma noktasına gelmişti.

Ama Memnon bunu benden bile önce görmüştü. "Horus aşkına, Taita, zafer anımız geldi işte."

Remrem'in hâlâ beklediği yere dörtnala koştuk. "Hazır mısın, Lord Remrem?" diye seslendi Firavun.

Şafak söktüğünden beri hazırım, efendimiz, ama ben Lord değilim.

Sen nasıl olur da, kralının sözünü tartışabilirsin? Artık lordsun. Düşman merkezde kopma noktasında. Arabalarını al ve onları Memfis'e kadar kovala.

Firavun'um çok yaşa! Remrem arabasına atlayıp birliğinin önüne düştü. Hiksosların sağ kanadına saldırmışlardı.

Hemen hemen hiç duraklamadan, düşmanın arkasından en ortaya kadar gittiler. Saldırı tam anında yapılmıştı, Hiksosların merkez hattı birden dağıldı. Derin bir soluk alacak kadar bir süre geçtiğinde kaçmaya başladılar.

Kent kapılarına doğru koşuyorlardı ama artık Kratas'ın Sulukları bile onları izleyemeyecek kadar yorgundular. Dizlerine kadar yükselen ölü ve yaralılar arasında durup mızraklarına dayanarak dinlenirken düşmanın kaçmasına izin verdiler.

Memnon'un dehası işte bu anda ortaya çıkmıştı. Remrem'in birliğini bu nedenle savaşa en son sürmüştü ve şimdi Remrem düşmanı önüne katmış sürerken kılıcı amansız bir tempoyla inip kalkıyordu.

Düşmanın ilk safları kente vardıklarında kapıları yüzlerine kapanmış buldular. Casuslarım ve Ajanlarım görevlerini başarmışlardı. Teb halkı ayaklanmıştı ve kent bizimdi. İlk iş olarak da Hiksosların içeri girmelerini önlemek için kapıları kapatmışlardı.

Remrem, Hiksosları hava kararıp atları yorulana kadar kovaladı. Tam otuz mil ileri sürmüştü ve kuzey yolunun her karışı düşman ölüsüyle kaplıydı.

Firavun'un altın arabasını kentin ana kapısından içeri sürerken o da arkada ayakta duruyordu. Nöbetçilere, "Kapıları açın da geçeyim!" diye seslendi.

'Teb'e girmek isteyen kimdir?' diye nöbetçiler yukardan seslendiler.

"Ben iki krallığın hükümdarı Tamose'yim."

"Yaşasın Firavun! Firavun'umuz sonsuza kadar yaşasın!" Kapılar açıldı, Memnon omzuma dokundu. "Sür içeri, Tata." Dönüp kendisine baktım, "özür dilerim, majesteleri. Ama kente yanımda hanımım olmadıkça girmemek için yemin etmişim. Dizginleri size bırakmak zorundayım."

İn öyleyse, dedi. "Git, hanımını al ve yeminini yerine getir." Dizginleri aldı, ben de toz toprak içindeki yola indim. Altın arabayı kentten içeri sokarken ona baktım. Sular yükseldiğinde şelaleden gelen gürültüden fark sız bir gürültü vardı kentte. Teb halkı krallarını karşılıyorlardı.

Yorgun ordumuz da Firavun'un ardından kente girerken zaferin bedelini ne kadar ağır ödediğimizi fark ettim.

Ordumuzu yeniden kurana kadar Hiksosları kovalayamayacaktık. O zamana kadar Kral Salitis yeniden güçlenecek ve atları Sarı Boğan'ı atlatmış olacaktı. İlk çarpışmayı kazanmıştık, ancak bu zorbanın Mısır'dan sürülüp atılmasına kadar önümüzden daha pek çok savaş olduğunu biliyordum.

Şilluk alayları geçerken Kratas'ı aradım ama göremedim.

Hui'nin bana verecek bir arabasıyla dinlenmiş atları vardı. "Ben de seninle geleyim, Taita," dedi ama ben başımı salladım.

"Yalnız olursam daha hızlı giderim. Sen kente gir ve zaferinin, keyfini çıkar. Bin güzel kız seni karşılamak için bekliyordur."

Haberi Elefantin'e akıntıya karşı giden herhangi bir gemiden daha hızlı götürdüm. Arabada tek kişiydim ve atlar uçar gibi gidiyorlardı. Yolda her durakta yeni atlar alarak hiç durmadım. Seyisler atları değiştirirken bana bir parça mısır ekmeğiyle peynir ve bir testi şarap uzatıyorlar, onları ayakta yiyip yola devam ediyordum. Yol boyunca bir kere bile uyumadım.

Geceleri ay ve yıldızlar yolumu gösteriyordu. Horus yorgun bedenimi ve dizginleri tutan

ellerimi koruyor olmalıydı ki, yolda hiçbir kaza geçirmemiştim.

Yoldaki her durakta ve her köyle mutlu haberi veriyordum. "Zafer! Büyük bir zafer! Firavun Teb'de galip geldi! Hiksoslar ezildi!"

'Tanrılara şükürler olsun!" diyerek beni alkışlıyorlardı. "Mısır ve Tamose."

Teb'den Elefantın'e iki gün iki gecede gittim. Saraya vardığımda hanımımın yattığı bahçeye gidip kendimi ayakları dibine atacak gücüm kalmamıştı.

Hanımım, dedim tozdan kurumuş boğazımdan sesim güçlkle çıkarak. "Firavun büyük bir zafer kazandı. Sizi evinize götürmeye geldim."

Teb'e nehirden döndük. Prensesler de yanımızdaydı. Güvertede annelerine şarkılar söylüyorlar, gülüyorlar, onu da güldürmeye çalışıyorlardı. Ancak annelerinin gözlerinde bir keder ifadesi vardı.

Kraliçe Lostris yaralı bir kuş kadar zayıf düşmüştü. Kemiklerinin ağırlığı kalmamıştı ve eti sedef saydamlığındaydı. Onu on yaşındayken olduğu gibi kolaylıkla kucaklayabiliyordum. Uyku çiçeği ve diğer tozlar artık karnını korkunç pençeli bir yengeç gibi parçalayan ağırları dindiremiyordu.

Teb surları görüldüğünde onu güverteye taşıdım. Zayıf omuzlarına kolumu atıp ayakta tutarken gençliğimizin o binlerce mutlu anısını bir kere daha yaşadık.

Ancak bu çabadan yorgun düşmüştü. Memnon Sarayının rıhtımına yanaştığımızda Teb halkının yarısı kendisine karşılayıcı çıkmıştı. Bu büyük kalabalığın en başında da Firavun Tamose duruyordu.

Hanımım koltuğuyla dışarı çıkarıldığında halk kendisini alkışladı. Çoğu onu hayatlarında hiç görmemişlerdi, ancak merhametli kraliçenin efsanesi onun uzakta olduğu yıllar boyunca ağızdan ağza yayılmıştı. Anneler kutsaması için çocuklarını havaya kaldırıyorlar, koltuğun kenarından sarkan elini tutmak için uzanıyorlardı.

Hapi'ye bizim için dua et. Bizim için dua et, Mısır'ın Anası, diye yalvarıyorlardı. Firavun Tamose annesinin yanında sıradan biriymiş gibi yürüyor, Tehuti ve Bekata da onu izliyorlardı. Her iki prenses de gülüyor olmalarına karşın gözleri yaşlıydı.

Aton kraliçenin dairesini hazırlamıştı. Daireye girince hepsini, hatta kralı bile gönderdim. Hanımımı terastaki asmanın altına yatırdım. Oradan sevgili Teb'inin parıltılı duvarlarını görebilirdi.

Karanlık basınca yatağına taşıdım. Keten çarşaflara uzanır uzanmaz gözlerini açtı. Taita, bana son bir kere AmonRa falına bakar mısın?" diye fısıldadı.

Hanımım, senin için her şeyi yaparım.

Yatağının yanına oturdum, ilaçları hazırlayıp kendisini selamladıktan sonra içtim. Ardından gözlerimi kapatarak gerçeğin öte yanına geçmeyi bekledim.

Öteki yandan döndüğümde kandiller sönmek üzereydi ve sarayda ses yoktu. Nehirden de, karşı kıyıda uyumakta olan kentten de ses gelmiyordu. Tek ses bahçedeki bir bülbülün ötüşüyle ipekli yastığının üstünde yatan hanımımın hafif solumasıydı.

Onun uyuduğunu sanmıştım. Ama alnımdaki buz gibi terleri silmek için elimi kaldırdığımda gözlerini açtı. "Zavallı Taita, o kadar kötü müydü?"

Her seferinden daha kötü olmuştu. Başım ağrıyor, gözlerim kararıyordu. Bir daha fala bakmayacağımı biliyordum. Bu sonuncuydu ve onun için yapmıştım.

"Nehrin iki yakasında duran akbabayla kobrayı gördüm. Suların yüz mevsim yükselip alçaldıklarını gördüm. Yüz mısır koçanı gördüm ve yüz kuş nehrin üzerinden uçtu. Onların altında savaş dumanlarını ve kılıç parıltılarını gördüm. Yanan kentlerin dumanının tozlara karıştığını gördüm.

Sonunda kobrayla akbaba birleştiler. Onların saf mavi ipekten bir örtü üzerinde çiftleştiklerini gördüm. Kent duvarlarında ve tapınak sütunlarında mavi bayraklar dalgalanıyordu."

Dünyanın her tarafına yayılan arabalarda mavi bayraklar gördüm. On bin yıl ayakta duracak kadar yüksek ve sağlam anıtlarla elli ayrı milletin insanların onların önünde eğildiklerini gördüm.

İçimi çekerek parmaklarımı zonklayan şakaklarıma bastırdım. "Gördüklerim bu kadardı," dedim.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra hanımım sakin bir sesle söze başladı. "İki krallık birleşene kadar yüz mevsim geçecek, Hiksosların Mısır'dan atılmaları için yüz yıl sürecek savaşlar yapılacak. Halkım için çok acı yıllar olacak bunlar."

Ama mavi bayrak altında birleşecekler, diye sözünü keserek yorumu ben tamamladım. "Senin soyundan gelen krallar dünyaya hakim olacaklar."

Mutluyum, diyerek uyuyakaldı.

Bana daha sonra ihtiyacı olacağını bilerek uyumadım.

Bir daha gecenin en karanlık saati olan şafaktan bir saat önce uyandı. "Sancı! Tatlı İsis, bu nasıl sancı!" diye kıvrandı.

Hemen bir Kızıl Shepenn hazırladım. Bir süre sonra, "Sancı geçti, ama üşüyorum," dedi. "Beni vücudunla ısıt, Taita."

Onu kollarımın arasına alıp uyuttum.

Şafağın ilk çekingen ışıkları teras kapısından içeri uzanırken uyandı bir daha.

Yaşamım boyunca sadece iki erkek sevdim ve onlardan biri de sendin, dedi. "Belki de gelecek yaşamımızda tanrılar bize daha iyi davranırlar."

Ona verecek yanıtım yoktu. Gözlerini son kez kapatırken benden sessizce uzaklaşıp gittiğini anladım. Son nefesi bir öncekinden farklı değildi. Dudaklarını öptüğümde soğukluğu hissettim.

Elveda, hanımım. Elveda, sevgilim, diye mırıldandım.

Bu papirüsleri yetmiş günlük mumyalama süresi içinde yazdım. Bunlar hanımına son armağanımdır.

Mumyacılar onun benden almadan önce gövdesinin sol yanını yarmış ve kendisini öldüren o korkunç şeyi çıkarmıştım.

Bu et ve kandan bir şeydi ama insan değildi. Ateşe attığımda arkasından lanetler yağdırdım ve onu hanımımın içine yerleştiren kötü tanrı Seth'i de lanetledim.

Bu papirüsleri on su mermerinden küp içine yerleştirip onun yanına bırakacağım. Mezarının duvarlarına kendi ellerimle resimler yapıyorum. Bunlar bugüne kadar yaptıklarımın en iyisi. Fırçamın her darbesi sevgimin bir ifadesi oldu.

Artık ben de acıyla çok yorgun düştüm, keşke bu mezarda onunla birlikte ben de dinlenebilseydim. Ama benim kollamam gereken bir kralımla iki prensesim var daha.

Onların bana ihtiyaçları var.

YAZARIN NOTU

Mısır Antika Eserler Dairesinden Doktor Duraid ibn al Simma 5 Ocak 1988'de Nil'in batı kıyısındaki Soylular Vadisinde bir mezar açıp içine girdi. Bu mezarın daha önce açılmamasının nedeni dokuz yüz yılında üzerine bir İslam camisi yapılmış olmasıydı. Dini yetkililerle çok uzun ve hassas konuşmalardan sonra kazı izni verilmişti.

Lahit dairesine giden koridorda tüm duvarları ve tavanı süsleyen olağanüstü resimlerle karşılaşmıştı. Dr. Al Simma anıtları incelemekle geçen yaşamı boyunca bu kadar görkemli fresklere rastlamamıştı.

Bana önemli bir keşifte bulunduğunu hemen anladığını söylemişti. Duvardaki hiyerogliflerde daha önce hiçbir kaydına rastlanmamış bir Mısır kraliçesinden söz ediliyordu.

Lahit dairesine yaklaştıkça umutlan artmış, ancak sonra kapının mühürlerinin parçalanmış ve içeri girilmiş olduğunu görünce umutsuzluğa kapılmıştı. Mezar eski çağlarda soyulmuş ve tüm hazineler yağmalanmıştı.

Dr. Al Simma buna karşın mezarın Mısır'ı M.Ö. 1780 yıllarında etkileyen o karışıklık günlerin eseri olduğunu ortaya çıkarmıştı. İki krallık bundan sonraki yüz yıl boyunca sürekli bir kargaşa içinde kalmıştır. Elimizde bu dönemden kalma belgeler olmamasına karşın, sonunda ortaya çıkan bir hanedan firavunlarının Hiksoslu işgalcileri ülkeden atıp Mısır'ı en görkemli günlerine kavuşturduğunu biliyoruz. Bunların damarlarında Lostris, Tanus ve Memnon'un dolaştığını düşünmek bana büyük bir zevk vermektedir.

Mezarın açılışından bir yıl sonra, Dr. Al Simma ile yardımcıları duvarlardaki resimlerin kopyalarını çıkarırlarken birden duvarın bir kısmı çöktü ve ortaya on mühürlü küp çıktı.

Al Simma bu testilerdeki papirüsleri okumamı benden istediği zaman büyük şeref duydum. Kuşkusuz özgün papirüslerle çalışmaya yetkim yoktu. Bunları Kahire Müzesindeki uluslararası Egiptolojistlerden oluşan bir heyet okumuştum.

Dr. Al Simma bu özgün metni çağdaş okura daha yakın gelecek biçimde yazmamı istedi. Zorunluluk yüzünden metne mil falan gibi modern ölçüler koymak zorunda kaldım. Taita'nın da sözlüğünde olsaydı bunları kullanacağından eminim.

Metin üzerinde çalışmalarım başladıktan sonra bu eski yazarın zamanı ve karakterine gömüldükçe tüm kaygılarım yok oldu. Tüm kendini beğenmişliğine karşın bu köle Taita'ya binlerce yıl geriye giden bir sevgi ve yakınlık duydum.

Bunca zaman içinde insanların duygu ve emellerinin ne kadar az bir değişikliğe uğradığını şaşarak gördüm. Ve Mavi Nil'in kaynağına yakın bir yerde Habeşistan dağlarının bir köşesinde Tanus'un mumyasının Firavun Mamose'nin el sürülmemiş mezarında yatıyor olması içimi hâlâ heyecanla doldurmaktadır.

W.S.

SON